

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PLAYING FOR KEEPS

PLAY
with me

BECKA MACK

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

P L A Y I N G F O R K E E P S

PLAY with me

B E C K A M A C K

Telif hakkı © 2022 Becka Mack Tüm

hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin: [_____](#)

www.beckamack.com Çizgi sanat: Simply

Extra Jordanary

Hokey oyuncusu çizimi: SVGForYouFromMe

Kapak tasarımı: Ever After Cover Design, www.everaftercoverdesign.com

Editör: Paisley McNab, www.perfectlywrite.ca

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yaşayan ya da ölmüş, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN 978-1-7781330-4-6 (ciltsiz)

ISBN 978-1-7781330-3-9 (e-kitap)

*Başkasının kendileri hakkında sahip olduğu fikre uymak için
başkalarının kendileri hakkında sahip olduğu fikre uymak için kendilerini ikiye katlamaya
hazır hissetmiş olan herkese...*

*Kimse için parlaklığınızı
söndürmeyin. Doğru insanlar sizin güneşinizin tadını çıkarmak isteyecek,
onu çalmak istemeyecektir. O zamana kadar
o zamana kadar,*

*tüm ışığını içinize çekin. Sen, tam
olarak olduğun gibi, yeterlisin.*

İÇİNDEKİLER

Çalma listesi

1. Geri çekil, asker
2. Doğum Günü Tacoları ve Aşağılık Erkekler
3. Kayıp: Prenses Bubblegum ve Yaşama İsteği
4. Dildolar Yağıyor
5. Altın Sikme
6. Dong Sürüşleri ve Beyin Sarsıntıları
7. Anladık; Sen Seksi
8. Oops
9. Bunu Bir Daha (Asla) Yapmamalıyız
10. Usain Bolt
11. Benimle Oynayın
12. Kurallar mı? Zorunlu mu?
13. Başardım
14. Merhaba anne. Haliyi mahvettim
15. Ben Hayır Diveceğim
16. Bayanlar ve baylar, bu orgazm #5
17. Kızlar adet dönemlerinde gerçekten bu kadar huysuz mu?
18. F-Kelimesi
19. Demek Noel geldi...
20. Sanırım Adam'ı Kırdık
21. Benim Adım Garrett Andersen ve Hokey Popom Var
22. Siktir
23. Indiana Bones Kurtarmaya Geliyor
24. Bunun için süper yapıştırıcıya ihtiyacımız olabilir
25. Güvenli inis
26. Yeşil Gözlü Canavar
27. Disneyland Vs. Indiana Bones
28. Kurallar mı? Ne kuralları?

29. [Az önce bir arkadaş mı edindim?](#)
 30. [Düşüş](#)
 31. [Kal .](#)
 32. [İkinci Sanslar](#)
 33. [Hayat böyle mi?](#)
 34. [Yıldızlar Gibi](#)
 35. [Yumurtanı Nasıl Seversin?](#)
 36. [Onun Yüzüne Bakma](#)
 37. [Teğmen Johnson Vs. Disneyland: En Güçlü Olan Hayatta Kalır](#)
 38. [Kabarcık Sargılı](#)
 39. [Balonu Patlatmak](#)
 40. [Karışıklık](#)
 41. [13. Vuruş: Soğuk Gibi](#)
 42. [Pound Town](#)
 43. [Güneş Işığı ve Kaos](#)
 44. [Konfeti Gibi Sikleri Fırlatmak Epilog:](#)
- [Oops](#)
- [Teşekkürler Yazar](#)
- [Hakkında](#)

ÇALMA LİSTESİ

1. Someday - OneRepublic
2. Photograph - Ed Sheeran
3. Beni Uzaklara Götür - John Mayer
4. Late Night Talking - Harry Styles
5. Kelebekler - Abe Parker
6. İhtiyacın Olan Kişi - Brett Eldredge
7. Çarpışma - Ed Sheeran
8. Yan Yana - Jon Foreman & Madison Cunningham
9. Elbise - Taylor Swift
10. Sinema (Akustik) - Gary Go
11. İyileşme - James Arthur
12. Fall Into Me (Akustik) - Forest Blakk
13. Muhtemelen Gitmelisin - Chris Stapleton
14. Feels Like - Gracie Abrams
15. Gone Too Soon - Andrew Jannakos
16. Treacherous (Taylor'ın Versiyonu) - Taylor Swift
17. Yıldızlar Gibi Düşmek - James Arthur
18. Sanırım Aşık Oldum - Clinton Kane
19. Eksik Parça - Vance Joy
20. Seni Yalnız Bırakmak - Kane Brown
21. İncil'den - Calum Scott
22. Netlik - Vance Joy
23. Bunu Beklemiyordum - My Brothers And I
24. My Person (Düğün Versiyonu) - Spencer Crandall

BÖLÜM 1

GERİ ÇEKİL, ASKER

"Sana söylemiştim lan."

Elimi uzatıp parmaklarımı avucumun içine üç kez kıvırıyorum, bu dünya çapında "*parayı öde, pislik*" anlamına gelen bir semboldür.

En iyi arkadaşlarımdan ve takım arkadaşlarımdan biri olan Adam Lockwood, başını geriye atıp, sanki olanlara inanamıyormuş gibi, homurtuya yakın bir iniltiyle başını geriye attı.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Açıkçası, inanılmaz olan kısım Adam'ın damada güvenmiş olması.

Ayağa kalkarak arka cebinden cüzdanını çıkarır, sonra koltuğuna geri oturur ve bir deste banknotu karıştırırken homurdanır. Bekleyen avucuma yüzlük bir banknot, takım arkadaşımız Emmett'in avucuna da bir yüzlük daha atar.

Adam'ın bakışları takım kaptanımız Carter'a, damada ve şu anda iki yüzden fazla konuğunun önünde kelimeleri bulmaya çalışan adama yönelir.

Az önce yeni karısının hamile olduğunu yanlışlıkla ifşa etti.

"Sana güvenmiştim, Carter," diye homurdanır Adam. Cara ve Jennie kazançlarından paylarını almak için ellerini uzatmaya başlayınca kollarını havaya kaldırır. "Hadi ama!"

Adam harika bir adamdır. Tanıdığım en iyi adamdır, gerçekten. Herkese sonsuz bir güven duyar. Bazen bu güveni... biraz yersiz olur. Şu anda, yukarıdaki adamda olduğu gibi.

Çünkü Carter Beckett iki şeyde iyidir: hokey oynamak ve yeni karısı Olivia'yı sevmek. Neyde berbat olduğu mu? Sır saklamak.

"Olivia'ya da borçluyum," diye mırıldanır Adam. "O bile Carter'ın her şeyi mahvedeceğini düşünmüştü. Ona inanan tek kişi ben miydim?"

Masada toplu *bir evet* sesi yankılanır ve Adam iki elini yüzüne götürür, ama Holly, Carter ve Jennie'nin annesi elini Adam'ın omzuna koyduğunda, Adam'ın gerçekten ağlayabileceğini düşünürüm.

"O adam bir geceliğine bile çenesini kapalı tutamadığı için iki dakikada altı yüz dolar kaybettim."

Holly kazandıklarını cebine koyar. "Oğlumu seviyorum, ama Carter ilgiyi seviyor ve hiç filtre yok onda. Bunu babasından almış. Olivia onu bu gece kanepede yatırırса onu suçlamam."

Sanki işaret almış gibi, minik gelin fırtına gibi geçer, Carter da hemen arkasından.

"Bu gece hiçbir şey alamayacaksın," der Olivia, durup elini kalçalarının etrafına dolayarak. "Hiçbir şey."

Carter'ın ağzı açık kalır ve onu kovalamaya başlar. "Ollie! Bu bir kazaydı! Erişimi kesemezsin! Yapamazsın!"

"Bunun şimdiye kadar katıldığım en eğlenceli düğün olacağını biliyordum." Adam'ın henüz bitirmediği çikolatalı pastayı bıçakla kesip, bir parça ağızma tıktırıyorum. Fudge dolgusunda ezilmiş Oreo bisküvileri var. Harika. "Caw-ta n' Aw-wie kendi TV programları olabilir."

"Bunun için neyin yardımcı olacağını biliyor musun?" Jennie, mükemmel şekilli kaşlarını kaldırarak ağızma keskin bir bakış attı. "Konuşmadan önce yutkun, lanet olası."

Çiğnemeyi bırakıyorum ve gözlerimiz buluştuğunda kulaklarım yanıyor. Jennie bir Beckett, bu kesin. Ağabeyi gibi filtrelenmemiş bir ukala, aynı gamzeleri ve sinir bozucu sırtışı var. Ama Carter'ın gözleri koyu yeşilken, onunki yumuşak, soğuk mavi, neredeyse morun en hafif tonu var.

Güzel.

Ya da her neyse.

Yutkunuyorum, çatalımı bırakıp boğazımı temizliyorum, içimdeki alkol normalde söylemeye çok korktuğum bir tepki oluşturuyor. "İstersen, tek yapman gereken sormak, Baby Beckett."

"Ben bebek değilim," diye karşılık verdi, kollarını göğsünde kavuşturarak. Bu hareket, mükemmel, parlak göğüslerini birbirine yaklaştırdı ve parlak kızılırcık rengi elbisesiyle yaydığı "*beni becer*" havasını daha da artırdı.

Bu düşünce aklımda oluşur oluşmaz hemen silip atıyorum. Bazen Carter'ın kız kardeşi söz konusu olduğunda süpersonik bir işitme yeteneği olduğunu ve benim düşüncelerimi falan duyabildiğini düşünerek endişeleniyorum. Onun buz üzerinde yeterince kavga ettiğini gördüm, öfkesinin hedefi olmak istemediğini biliyorum. Yüzümün şu anki halini seviyorum, yeniden düzenlenmesine gerek yok.

Adam, bir lokma daha almak için uzandığımda tabağını çekiyor. "*Benim* pastam." Somurtmamı görmezden geliyor ve ben iki dilim yediğimi ve onunkini bitirmediğini şikayet etmeden önce, pastayı Jennie'ye uzatıyor. "İster misin?"

Ağzım açık kalır ve nefesim kesilir.

"Garrett, tatlım." Holly omuzlarımı sıkıyor. "Randevun nerede?"

Sıcaklık boynumdan yüzüme, kulaklarımın ucuna kadar yayılır. "Birini getirmedim," mırıldanırım. Birkaç seçeneğim vardı, ama kimseye yanlış bir izlenim vermek istemedim. Düşünlerin özel olduğunu düşünüyorum.

"Neden? Sen çok yakışıklı bir adamsın, tatlım."

Saçımı kaşıyarak, boş tabağıma bakıyorum. "Teşekkürler, Bayan Beckett." Jennie burun kıvrınca gözlerimi ona dikiyorum. "Randevun nerede, Baby Beckett?"

"Kimseyle çıkmıyorum ve çıkmak da istemiyorum."

Holly iç çekerek yanıma oturdu. "Açıkçası Jennie, ben sevgiyle *oğlum* dediğim sorunu çözdüm. Lütfen onun gibi olma." Gözleri parlayarak bana döndü. "Hey, sen kimseyle çıkmıyorsan ve o da kimseyle çıkmıyorsa..."

Cara ve Emmett aynı anda masanın üzerine eğilirler, kahkahalarla gülerek Holly'nin sözlerini keserler.

"Hayır," Cara boğuk bir sesle, yanaklarından akan *gözyaşlarını* silerek, "Vay canına. Düşünebiliyor musun? Holly, biz Garrett'ı *seviyoruz*. Onun ölmesini istemiyoruz."

"Peki ya sen, Adam?" Holly ona gülümser. "Sen çok tatlısın. Carter seni asla öldürmek istemez."

Jennie kollarını havaya kaldırır. "Anne! Beni pazarlama çabalarını keser misin? Ve bu eziklerin hiçbirisiyle çıkmak istemiyorum." Adam'ın elini okşar. "Üzgünüm, Adam. Sen ezik değilsin." Beni süzerken ağzının köşesinde bir gülümseme belirir, bakışları

gözlerimdeki kaygıyı fark eder. Gözleri benimkilere kayar ve beni "*ezik olmayanlar*" listesine dahil etmemesi üzerine, gözlerinde *şakacı* ve şeytani bir ışıltı belirir.

Kaşlarını çatmak niyetiyle yaptığım şey, onun keskin elmacık kemiklerinin üzerinde yayılan pembe tonu, kestane rengi saçlarının yüzünden uzaklaşıp ince omuzlarına dökülüşünü izleyerek biraz fazla uzun süre bakmakla sonuçlanır.

O kadar seksi ki, gerçek olamaz. O odadayken tek düşünebildiğim şey, onu dolapta yalnız başına yakalamak ya da masanın üzerine eğip...

Bir homurtuyla öne doğru eğildim, masanın altında zonklayan dizimi tutarak Adam'a sert bir bakış attım. "Ne oluyor lan? Bu ne içindi?"

Sesi alçak ve korkutucu. "Ne için olduğunu çok iyi biliyorsun. Neden bir fotoğraf çekmiyorsun? Daha uzun süre kalır."

Siktir. Gözlerimi kullanarak seksi bir kadını takdir edemiyorsam, gözlerimin ne anlamı var ki? Ben de bunu bilmek istiyorum.

Ama Adam haklı (genelde haklıdır). En iyi arkadaşlarımdan birinin kız kardeşiyle yatmaya hiç niyetim yok, bu yüzden gece boyunca gözlerimi kendime saklıyorum.

Tamam, bakmıyorum, ama *gerçekten çok* uğraşıyorum, yemin ederim.

Bir şekilde, elimde mecazi anlamda testislerimle barda durmuş, Jennie'nin dans pistinde dans etmesini izliyorum. Kalın dalgalar, kıvrımlı omurgasının altın rengi parıltısı üzerinde aşağıya doğru akıyor ve ben, sırtı açık elbisesinin çizgisini takip ederek, müziğin ritmine göre ileri geri sallanan muhteşem, yuvarlak kalçalarına bakıyorum. İnce bir beli ve geniş kalçaları var, parmaklarımı etrafına dolamak istediğim türden...

"Ona dans etmeyi teklif et."

"Ne?" Emmett'e bakıyorum, sonra tekrar Jennie'ye dönüp tekrar soruyorum, "Ne?"

"Onunla dans etmek istiyormuşsun gibi görünüyor." "Ne? Hayır." *Bağırıyor muyum?*

"Neden bağırıyorsun?"

"Bağırıyorum." *Bağırıyorum.*

Emmett kaşlarını kaldırır, birasını içer ve beni dans pistindeki kızlara doğru iter. Karısı hiç vakit kaybetmeden beni

beni kullanarak kendini döndürmeye başladı.

"Hadi ama, Gare-Bear." Cara bana somurtarak bakarken, Emmett kollarıyla onu kucaklayarak göğsüne çekiyor. "Kıçını sall, bebeğim."

"Ben... kıçım... yapamıyorum..."

"Tanrım." Jennie kalçalarını sallarken bana küçümseyerek bakar. "Ritim uygun yok, Andersen, değil mi?"

Ben ona sessizce göz kırptığımda gözlerini devirir, sonra parmaklarını benimkilerle birleştirir ve beni çekerek odanın diğer tarafına götürür. Vücudumuz çarpışır ve bu *çarpışma* beni içten dışa ısıtır. O arkasını dönüp kıçını benim sikimin bir santim uzağına yerleştirtince, bayılacağım sanırım.

Sıcak elleri benim ellerimin üzerinde kayar, müzikle uyumlu bir şekilde sallanırken onları kalçalarına doğru yönlendirir ve Emmett, sanki şu anda kısa devre yapmıyormuşum gibi bana göz kırpar.

"Lanet kalçalarını hareket ettir," diye homurdanır Jennie. "Ben... nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Omzunun üzerinden eğik gözlerle bana bakar, yüzüm kızarınca yumuşar. Jennie sessizce iç çeker. "Sadece benimle birlikte hareket et, Garrett. O kadar da zor değil. Nasıl bu kadar çok kadın buluyorsun?"

"Son zamanlarda işler yavaşladı," diye düşünmeden patlar, sonra çenemi kapatırım. Sonra, lanet olası bir nedenden dolayı tekrar açarım. "O kadar çok... Yani, geçen hafta Pittsburgh'da neredeyse..." Boğazımı temizlerim, Jennie'nin vücudunun ellerimin altında hareketsiz kaldığını fark ederim. "Artık seks hayatım hakkında konuşmayacağım."

"Bana seks hayatın yokmuş gibi geliyor, koca adam."

Bana mı söylüyorsun? Emmett ve Cara bu yaz evlendi, Carter ise geçen yıl tanıştıklarından beri kafasında Olivia ile evli sayılır, Olivia bir süre onu uzak tutsa da. Adam, uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşının aylar önce onu aldattığını öğrendiğinden beri hala berbat bir durumda, ama onsuz çok daha iyi durumda.

Bu, hokey sezonumuzun ilk bir buçuk ayında, maçlardan sonra sadece hokey arkadaşlarımla sarhoş olduğum, ardından otellerde junk food, Xbox ve karılarının sözünden çıkmayan oda arkadaşlarımla

Bu, şu anda kaptanımın küçük kız kardeşini banyoya götürüp, onu lavabonun üzerine kaldırıp, külotunun rengini görmek için düşündüğüm tek neden olmalı.

Bu, şu anda kaptanımın küçük kız kardeşini banyoya götürüp, onu lavabonun üzerine kaldırıp, külotunun rengini görmek istememin tek nedeni olmalı.

Tamamen ve tamamen yasak olmasının yanı sıra, Jennie beni çok korkutuyor. Cesur, kendine güvenen ve *çok* küstah. O odadayken gözlerim nadiren ondan ayrılıyor. Benim tarafıma baktığı zamanlar hariç. Ya da Carter baktığı zamanlar.

şu anda olduğu gibi, ellerim kız kardeşinin kalçalarının üzerinden kayıp belindeki çukura kadar çıkıp sıkıca kavradığı anda. Gözleri benimkilere takıldığında *daha da sıkı kavriyorum*.

"Garrett," diye inliyor Jennie. "Acıyor."

"Garrett." Carter'ın sert sesi omurgamda bir ürperti yaratıyor ve ellerime keskin bir bakış atıyor.

"Ah!" Jennie'yi benden uzaklaştıarak bir nevi çığlık atıyorum. "Ona dokunmuyorum," omzumun üzerinden bakarak yerden kalkıyorum ve Jennie'yi orada tek başına, etkilenmemiş ve Carter kadar korkutucu bir şekilde bırakıyorum, oysa Carter hem güzel gelinini hem de golden retriever'ını dans pistinde aynı anda döndürüyor.

Koridorda sürünerek ilerlerim, duvara yaslanırım ve yorgun yüzümü ellerimle ovuştururum. "Seks yapmam lazım."

"Sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Güzel bir kızıl saçlı kadın önümde durur ve çantasından bir peçete ve ruj çıkarır. Peçeteyi göğsüme bastırır ve üzerine bir şeyler karalar.

Bunun bu kadar kolay olmasından mı etkilendim, yoksa sadece eve gidip bir kutu Pop-Tarts'ı yiyip bitirmek mi istiyorum? Emin değilim, ama Jennie koridorda yavaşça yürürken, kan basıncım yükselir.

Kızıl saçlı kadın telefon numarasını göğüs cebime koyar ve yanağıma "Beni ara" diye fısıldar. Jennie'nin tiksinti dolu bakışı o kadar korkutucudur ki gözlerimi ondan ayıramam.

Gözlerini devirerek, dönüp tuvalete doğru yürür ve ayaklarım onu takip eder.

"Bekle, Jennie! Ben... Ben... Ben..."

"Umurumda değil, Garrett. İstediğin tüm etekleri kovalayabilirsin. Belki de savunma oyuncunun eteği hariç."

"Ne?" Kızıl saçlı kıza bakıyorum, kaybolmadan önce göz kırptığını görüyorum. "Hayır, ama ben-ben-ben..." Başıımı eğiyorum, kulaklarım yanarken enseme ovuyorum. "Hiçbir Şey yapmayacaktım."

"Ama işler senin için çok yavaş gidiyor," diye mırıldanır Jennie, sırtarak. Küçük altın rengi çantasından bir mendil çıkarır ve bana atar, sonra kalçasını kullanarak banyo kapısını açar. "Yanağında ruj lekesi var, koca adam."

Bir Şekilde ruj izini silmeyi başarıyorum ve Adam sonunda yüzümü temizler, bu da tüm kızların kıkırdamasına ve alaycı g l şlerine neden olur. Gece sonunda Carter ve Olivia limuzinlerine binerken, benim keyfim kaçmış, kollarım göğsümün üzerinde sabitlenmiş ve ağızımdan çıkan her kelime bir homurtudur. Ayaklarımın dibinde nefes nefese kalan köpek bile şu anda beni neşelendiremiyor.

Carter'ın Dublin'i resepsiyona getirmek için ne tür bir numara çevirdiğini bilmek istemiyorum, ama şaşırmadım. Bu adam her Şeyi konuşarak halledebilir. Ayrıca, altın av köpekleri smokin içinde çok şık görünüyorlar.

"Buraya gel, Dubs!" Jennie, uyluklarını çırparak seslenir. "En sevdiğin teyzenle eve gidiyorsun! Evet,  yle, benim yakışıklı oğlum!"

"Sen onun tek teyzesi sensin."

Kollarını göğsünde birleştirerek, bu gece defalarca olduğu gibi bakışlarımı muhteşem dekoltesine çekiyor, sonra da sol kalçasını dışarı doğru sallayarak, elbisesinin uyluk yüksekliğindeki yırtma tan açılan, muhteşem bir çift tonlu bacağını gösteriyor. "Kapa  eneni, aptal."

"Sana güneş işığı demeliyiz," diye mırıldanıyorum. "  nk  senin güneş gibi bir mizacın var. Her zaman çok nazik ve mutlusun."

Dostum, bu sıvı cesaret bu gece beni gerçekten mahvediyor.

Mavi gözler kısılır. "Arabaya bin, *Gare-Bear*." "Peki, hanımefendi."

Birka ımızı eve götürmek için bekleyen limuzinin arkasına kayıyorum ve herkes arkama yığılırken Hank'in yanına oturuyorum

Hank seksen dört yaşında, Carter ve Jennie'nin en iyi arkadaşlarından biri arkadaşlarından biri, bir nevi sahte büyükbaba gibi ve çok havalı. Eskiden Dublin'in babasıydı, bu yüzden muhtemelen Dublin üzerime atlayıp hayalarımı tekmeliyor ve kucağına uzanıyor.

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyorum, hayalarımı tutarak.

O gülüyor. "Bu gece gerçekten dayak yiyorsun." İç çekişi yumuşak ve mutlu. "Ne güzel bir düşün. Olivia bu gece muhteşemdi."

Cara, Emmett'in kucağında otururken parmaklarını Emmett'in saçlarında gezdirerek kıkırdıyor. Hank'in on beş yaşından beri kör olması nedeniyle böyle davrandığını sanıyorum, ama o her zaman kadınların egolarını okşamayı başarır.

İç çekerek koltuğuma yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, Carter'ın devasa hamilelik duyurusu hakkındaki tartışmayı duymazdan geliyorum. Adam hala çok para kaybettiği için üzgün ve Holly ilk torunu için isim listesi hazırlıyor. Carter ve Olivia bebeğin cinsiyetini öğrenmemeye karar verdiler. Olivia, hamileliği boyunca Carter'a, erkek olursa bebeğe Carter Jr. adını vermeyeceklerini söylemek istemediğini söylüyor, ama bence bunun nedeni Carter'ın kız olması ihtimalinden korkması. Onun için bazen inkar en iyi ilaçtır.

Holly ve Jennie'nin evinin önüne geldiğimizde, Dublin sırt üstü kucağımda uyuyor, burnu ceketimin yakasına gömülmüş, Cara'nın dili ise Emmett'in boğazının yarısına kadar girmiş durumda. Tek duyduğum Dublin'in yumuşak horlamaları ve - sanırım - salya alışverişi, ara sıra Emmett'in bu gece karısını nasıl becereceğini fısıldaması dışında.

Kapı açılır açılmaz dışarı atlıyorum. "Hank'e yardım edeyim."

Adam kendini kaldırıma atıyor. "Ben de."

Hank yedek yatak odasına yerleştirildikten sonra, Holly mutfığa girdiğimiz anda ellerimize ikramlar doldurmaya başlar.

"Noel kurabiyelerini pişirmeye başladım bile." Çikolata ve fıstık ezmesinden yapılmış, cennetten çıkmış gibi görünen topları içeren bir poşeti dondurucuya geri koyar. "Daha Kasım ayındayız, bu yüzden bu bir sorun." Yüzümüze birer öpücük kondurur ve koridora doğru yürür. "Bu anne, uyanıp

bütün bunların bir rüya olduğunu, oğlumu hayatının geri kalanında ona katlanacak harika bir kadınla evlendiremediğimi fark etmeden yatması lazım."

Adam omzuma dokunur ve bir avuç dolusu çöpünü alır. "Hızlıca işemem lazım." Durur, bakışları Jennie'ye kayar. Boğazını temizler, yavaşça kendini serbest bırakır, yanakları pembeye döner. "Yani, uh... tuvalete gitmem lazım." Şüpheli bir şekilde uyarı gibi görünen bir bakışla, beni ve Jennie'yi mutfakta bırakır.

Kadın hemen beni görmezden gelir, bana sırtını döner ve kendine bir bardak su doldurur.

"Şey..." Kafamı kaşıyarak, bu garip gerginliği hafifletmenin bir yolunu arıyorum. "Hava... güzel mi?"

Su içerek burnunu çeker, dolaptan başka bir bardak çıkarır, doldurur, döner ve şaşkın ellerime uzatır.

Ona bakarak gözlerimi kırıştıtırırım. "Teşekkürler?"

"Mhmm," diye mırıldanıyor ve ben, koridorda yürümeye başlarken, bir kolunu geriye uzatarak, o çarpıcı şeftalinin hemen üstünde başlayan fermuarı yakalamaya çalışırken, kıcının ileri geri sallanışını izliyorum.

Deniyor, ama başaramıyor.

Derin bir nefes alarak durur, başını eğip parmaklarıyla kapı çerçevesine vurur. Dönüp, tam olmaması gereken yerde beni bulur: orada durmuş ona bakakalmışım.

"Fermuarımı açmama yardım eder misin? Sıkışmış." Dönerek bana arkasını dönüyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum.

"Uh, evet. Tabii ki. Fermuar açmada iyiyimdir." *Fermuar açmada iyi miyim? Lanet olsun, seni aptal. Kapa çenen.*

"Suyunu bırakman gerekebilir."

"Ne?" Elimde tuttuğum bardağa bakıp kıkırdadım. Neden sesi bu kadar boğuk çıkıyor? Kaç yaşındayım? Yirmi altı mı, on iki mi? "Oh. Evet." Bardağı hızla boşalttım, yere koydum ve terli avuçlarımı bacaklarımın üzerinde gezdirdim.

Tanrım, bu elbise. Bu sırt. *Bu lanet olası kış.* Yasadışı olmalı. Ellerimi bu kadar yaklaştırmam *kesinlikle* yasadışı, bunu sana söyleyebilirim. Carter beni şu anda görebilseydi, bir daha asla hokey oynamazdım. En az bir uzvumu kaybederdim.

Buna nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum. Fermuar tam orada, o kıvrımın tepesinde ve... sadece... içeri girmeli miyim? Evet, içeri gireceğim. Fermuara uzanıyorum, sonra tereddüt ediyorum. "Şey, ben sadece..." Başımı yana eğip, o narin altın rengi tırnağı inceliyorum. "Ben, şey..."

"Lanet olsun, Garrett, o kadar da büyük bir mesele değil. Daha önce takılmış olmalı. Sadece iyice çek."

"Tamam. Tamam. Evet. Sıkıca... çek."

Bunun için çok büyük olan parmaklarımla minik fermuar başını tutarken, diğer elimle kalçasını kavriyorum, başparmağım onun sıcak tenine bastırıyor. Sırtı hafifçe kavisleniyor ve boğazını temizleme şekliyle nefesim göğsümde bir yerde kayboluyor, düşük, kısık ses üçüncü bacağımı seğirtiyor, ve o bana doğru geri adım attığında, daha da fazla, sanki kışının benim aletimi iyice tanımak *istiyormuş gibi*.

Tanrım, ne yapıyor bu? Hayır. Hayır, hayır, hayır. Onu uyandıracak.

Jennie saçlarını yumruğunda topladı ve yavaş hareketlerle ince omzunun üzerinden geriye attı. Tozlu mavi gözleri kalın, koyu kirpiklerinin altından bana bakıyordu ve bakışlarım, alt dudağı üzerinde kayan dilini takip etti.

Oh, lanet olsun. Evet. Uyanmış.

Şimdi olmaz, Teğmen Johnson. Geri çekil, asker!

"Garrett."

Başım birden dönüyor, bakışlarım Adam'ın delici bakışlarıyla buluşuyor. Jennie'nin kışına bakıyorum — fermuar — ve hızlıca çekiyorum, kumaşı serbest bırakıyorum, sonra evden hızla çıkıp kapıyı arkamdan çarpıyorum, vücudum ağır bir nefesle çöküyor, dizlerimi tutuyorum.

Vay canına. Ucuz atlattım.

Adam başını sallar, sesi alçaktır. "Başka birini bul. Gerçekten başka *birini*."

Tabii. Evet. Kesinlikle yapmam gereken bu. Jennie yasak bölge. Üstelik onu pek tanımıyorum. Sevişmek için arkadaşlıklarımı ya da hokey sezonumu ya da değerli uzuvlarımı mahvetmeme gerek yok. Bir sürü seçeneğim var.

Yarım saat sonra, apartmanımın lobisinde beklerken, asansör çağırma düğmesine tekrar tekrar basarak iç çekerek kendime hala bunu söylüyorum.

"Bay Andersen," arkamdan şehvetli bir ses fısıldıyor. Komşularımdan biri olan Emily yanıma yaklaşıyor. Kirli sarı saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve yanak kemiklerini süsleyen hafif ışıltıyı vurguluyor, ara sıra yaladığım kiraz kırmızısı dudaklarıyla bana sırıtıyor. "Bu gece çok yakışıklı görünüyorsun."

Asansör kapısı açılır ve onu içeriye çekerim, parlak elbisesini, kilometrelerce uzun bacaklarını ve siyah topuklu ayakkabılarını fark ederim.

"En iyi arkadaşımın düğünü," diye açıklıyorum. "Peki ya sen? Bu gece harika görünüyorsun."

"Ben her zaman bu kadar güzelim, bunu sen de biliyorsun." O, korkuluğa yaslanarak bir bacağını diğerinin üzerine atar ve ben onun katına, sonra da kendi katıma basarken gözleri beni baştan aşağı süzer. "Bekarlığa veda partisi."

"Herkes evleniyor, ha?" O burun kıvrır.

"Ben değil."

Kıkırdayarak saçımı elime alıp çekiştiriyorum. "Ben de."

Asansör durduğunda zil çalar ve Emily koridora doğru yavaşça yürür. Bir eliyle kapının kapanmasını engellerken omzunun üzerinden bana bakar. "Gelmek ister misin?"

İçeri girmeyi ima etmeden, ima dolu sözlerini havada bırakmasını kaçırmadım.

Korkuluğu sıkıca tutarak, ayakkabımın mermer zemine vurmasını izliyorum. Bakışlarım, bir saat önce ellerimi koyduğum kışın fermuarımı hala zorlayan bacaklarımın arasındaki şişkinliğe kayıyor ve kendime yüzüncü kez o kışın yasak bölge olduğunu hatırlatıyorum.

Emily, duvardan uzaklaşırken gülümsüyor. *Siktir et.*

"Evet, gelmek istiyorum."

BÖLÜM 2

DOĞUM GÜNÜ TACOLARI & SİKİŞÇİLER

JENNIE

Kurutucudan yeni çıkmış iç çamaşırını giydiğinde, hala nemli olduğunu fark ettiğinde hissettiğin o iğrenç duyguyu bilir misin? Ya da kalan makarna ve peyniri ısıtacak vaktin olmadığına, soğuk ve sertken yemeye mecbur kaldığın zamanları? İkisi de iğrenç, tıpkı dans partnerimin şu anda beni izlerken hissettiğim gibi, sanki beni bir sonraki yemeği yapmak için sabırsızlanıyormuş gibi.

Zavallı adam, benim havyar olduğumu henüz anlamadı; ne kadar uğraşırsa uğraşsın, beni karşılayamaz.

Simon bench press'e yaslanıp dirseğini bara koyar ve başını yukarı kaldırır. Kaşları hareket eder. "Gördüğün hoşuna gitti mi?"

"Komik, ben de sana aynı şeyi soracaktım." Onu geçip soyunma odasına doğru yöneldim. O da peşimden geldi, çünkü o inatçı bir pislik.

Yanlış anlamayın: Simon'ı yeterince seviyorum. Dört yıldır birlikte dans ediyoruz. Ama ısrarcılığının yanı sıra, çok kibirli ve benim onu *zorladığım* gibi yanlış bir izlenime kapılmış gibi görünüyor.

Anlaması o kadar da zor bir kavram değil. Onu Disneyland'ıma sokmaya hiç niyetim yok. Bunu ne kadar çabuk kabul ederse o kadar iyi.

"Burası kadınlar soyunma odası, Simon. O şeyi ne kadar geriye sokarsan sok, buraya giremezsin."

Sırıtarak, elini kasıklarına koyuyor. "Denesem bile bunu geri çekemem." Nefesi, kulağımın kabuğuna değdiğinde, kurutulmuş et gibi kokuyor. "Bu büyüklükte bir şeyi saklayamazsın."

Onu geri itip uzaklaştırdım ve soyunma odasına girdim. "O egonu yüz kat azalt, sikik herif."

Simon gülümser. "Duş alıp ön tarafta buluşuruz."

Karakterimdeki kusurlardan biri, planları önceden kabul etmemdir. Planların gerçekleşme zamanı geldiğinde, sütyenimi çıkarmak ve tekrar giymek zorunda kalmamayı tercih ederim.

Spor sütyenime sızan ter damlasını silerim. "Bu akşam planlarım var ve oldukça yorgunum, o yüzden..."

"Ama bugün senin doğum günün." "Doğru, ve ben..."

"Beş dakika!" Yanağıma bir öpücük kondurup erkekler soyunma odasına doğru koşar. "Bana beş dakika ver! En sevdiğim doğum günü kızı için kendimi tazelemem lazım!" Gözlerimi devirmeden önce göz kırpar ve ortadan kaybolur.

Elbette, biz arkadaşız ve evet, zamanımızın yüzde 75'ini onun ellerinin üzerimde dolaştığı samimi pozisyonlarda geçiriyoruz. Yine de, Simon'la sahte bir öğle yemeği randevusu, ideal olarak yirmi dördüncü doğum günümü geçirmek istediğim şekilde değil. Aslında, bunu geçirmek için en az on tane daha iyi yol düşünebiliyorum, örneğin iki saatlik bir kanepe uykusu, yatak odamda mastürbasyon yapmak ya da kedimi yürüyüşe çıkarmak gibi.

Kedim yok.

Ama bedava yemeğe bayılırım ve sonunda Taco Cantina'ya gidiyoruz, ki bu çok güzel — tacolar hayatın ta kendisi — ama Simon'ın başlangıç olarak cips ve guacamole'yi paylaşmakta ısrar etmesinden pek hoşlanmıyorum. Benim gizlice aldığım iki cips hariç hepsini yiyor.

"Oops." Parmakları, tik ağacından yapılmış cips kasesinin tozlu dibini okşuyor. "Hepsini yedim, değil mi?"

"Kesinlikle yedin."

Elini sallayarak beni başından savıyor. "Sorun değil. Fazla kaloriyi dert etme."

Kaşlarım o kadar hızlı kalkıyor ki, uçup gideceklerinden korkuyorum. "Anlamadım?"

"Fazladan kalori."

"Tamam, seni duydum. Sözlerini değiştirmen için sana bir şans veriyordum." Virgin mojito'mu yudumlarken, tatlı tadını tadını çıkarıyorum. "Bir kadının ne yemesi veya yememesi gerektiği hakkında yorum yapmak ne zaman normal oldu?"

Beni dikkatle süzdü. "Sakin ol, Jennie. Şaka yapıyordum. Ve buna alışkın değilsin de değil.

Alışışlıyım, sorun da tam olarak bu. Hayatım boyunca, en ufak bir gevşekliğı bile eleştiren dans koçlarının keskin bakışlarından kaçma dürtüsüyle mücadele ettim. Yemek günlüklerimi didik didik inceleyip, diyetime sıkı sıkıya uymadığımı, bir hafta boyunca neden biraz halsiz olduğumun ya da bir sabah kıyafetlerimin neden biraz daha dar geldiğinin nedenini açıklayacak herhangi bir ipucu aradılar. Sert sözlerden korktuğum için çok fazla tuvalet klozetine sarılıp ağladım, ama daha çok, çok çabuk ölümcül hale gelebilecek bir bağımlılığa başlamak korkusundan.

Şu anda burada oturup, hiçbir endişe veya pişmanlık duymadan üç tane bol malzemeli taco ve şekerli bir içecek sipariş edebilmem bir mucize, liseden beri inanılmaz miktarda terapi ile uğraştığım bir şey. Simon'ın dikkatsiz sözlerinin yıllarca süren ilerlememi çalmasına izin vermeyeceğim.

Ve sonra ekliyor: "Ayrıca, kış gösterisi gelecek ay. Gereksiz kilo almak istemezsin."

Bu içki çok güzel olduğu için bardağımı kırmamaya çalışıyorum. "Kendi mezarını kazıyorsun. Böyle devam edersen, seni oraya sokacağım." Kafamda *bu salakla* uğraşıyorum.

Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Senin buradaki en güzel kız olduğunu biliyorsun, Jennie. Seninle birlikte olduğum için çok şanslıyım."

Garsona gülümserim ve bana bir tabak taco getirirken sessizce "Teşekkürler" derim. Simon'a, "Haklısın" derim.

O, bir lokmada yarım taco'yu yiyor. "Kardeşin hala evli mi?" "İki hafta oldu, yani evet." Ayrıca, Carter

Olivia'ya takıntılı. İyi ki profesyonel bir hokey oyuncusu. Her gün şehirde olsaydı, Olivia onu boğabilirdi. Benim bunu yapmadan nasıl 24 yıl geçirdiğimi hala bilmiyorum. Kardeşim harika, sadece biraz... gürültücü? Gösterişli? Kendine güvenen? Aşırı abartılı? Yukarıdakilerin hepsi?

"İki hafta, onun ciddi bir ilişkide kaldırabileceğinden daha uzun bir süre gibi görünüyor," diyor Simon, ağzında kıyma, marul ve peynirle. SFU'daki dans programındaki tüm kızların eteğine nasıl girmeyi başardığını, aklım almıyor.

"Carter'ın Olivia'dan önceki hali kadar sen de kadın düşkün olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor?"

"Değilim."

Yanlışlıkla kıkırdamaya başlıyorum. Oops.

Simon gözlerini devirir. "Neden kardeşin itibarını değiştirme şansı var da ben yok? Belki ben de yerleşmek istiyorum."

İnsanlar şüpheyi yer bırakmayacak kadar güvenilir mi? Normalde evet. Ama ben bu adamı tanıyorum. Onun çekiciliğiyle sayısız kızı baştan çıkardığını gördüm, sonra bir ya da iki hafta birlikte olduktan sonra onu başka biriyle değiştirdiğini, bunu da eski sevgilisinin gözü önünde yapmaktan hoşlandığını gördüm. Kadınları hiç düşünmeden bir kenara atıyor, ama bana asılmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor.

Şu anda olduğu gibi, ayak bileğini benimkine dolayarak, masanın altında bacaklarımı kendi bacaklarının arasına çekiyor. O lanet sırtışını yapıyor ve ben de ona neden sevgiyle Simon Syphilis adını taktığımı hatırlıyorum.

"Hadi Jennie. Benim evime gidelim. Sana *gerçek bir* doğum günü hediyesi vereyim."

"Evet." Garsonun dikkatini çekip, parmağımı havada döndürdükten sonra tacolarımı işaret ettim. "Paket yaptırmak için bir kutu alabilir miyim lütfen?" Çenemi parmaklarımın üzerine koyup gülümsedim. "Biliyor musun Simon, çok isterdim. Burada kalıp öğle yemeğimi bitirmek de çok isterdim." Garsondan küçük kutuyu minnettar bir gülümsemeyle alıp tacolarımı içine dizmeye başlıyorum. "Maalesef bugün fuckboy büyüklüğünde hatalar yapmak istemiyorum."

Ayağa kalkıp yanağına masum bir öpücük konduruyorum ve zihnimde onun epik derecede şaşkın yüzünü *asla unutmak istemediğim* dosyaya kaydediyorum. "Doğum günü tacolarım için teşekkürler. Onları sessizce ve yalnız başıma yemeye sabırsızlanıyorum."

Beckett'in gülümsemesi, diğer Beckett'lara bile karşı konulmazdır. Kardeşim bana hayır diyemez ve ben de bunu

bunu ara sıra suistimal ettiğim bilinir.

Yani, doğum günü yemeğim için Vancouver'ın en lüks restoranlarından birinde biftek ve ıstakoz yememekle kalmıyorum, aynı zamanda basit bir istek ve gamzeli bir gülümsemeyle en sevdiğim tatlı barında Oreo patlamalı muzlu dondurma da yiyorum. Carter iki tane yedi, bu yüzden akşam yemeğinden sonra onu sokakta takip ederken, bu gece aldığımı hissettiğim on beş kiloyu kafama takmamaya çalışıyorum.

Yine de, midem çok dolu, kendimi çok rahatsız hissediyorum ve Carter beni yürümek zorunda bırakıyor. Üstelik hava çok soğuk ve ben sıcak tutan montumu değil, güzel montumu giymişim.

Titreyerek çenemi atkıma gömüyorum. "Üşüyorum. Nereye gidiyoruz? Hank akşam yemeğinden sonra eve gidebilirken, biz neden karda yürümek zorundayız? Bizi sevmiyor musun?"

Carter beni görmezden geliyor, ama Olivia, eldivenli ellerini karnına koyarak inliyor. "Yediğim onca yemeği yakmam lazım. Çok fazla yedim."

Onun sevimli bebek karnını okşuyorum. "Küçük anne acıkmıştı. Sorun değil."

"Küçük anne *her zaman* aç."

"Büyük baba da hep aç," diye homurdanır Carter, gövdesini okşayarak.

İğrenç bir yüz ifadesi takınıyorum. "Lütfen, hayır.

Bir daha asla." Kaşlarını çatarak moralini bozuyor. "Ne? Neden?"

"Çünkü bu tamamen iğrenç."

"Aşırı dramatiksindir." Karısını koluna alır, ağzını kulağına yaklaştırır ama sesini alçaltmaz. "Yine yemek yiyebilirim, ama halka açık bir yerde uygun olmayan bir şey, anlarsın ya..."

"Carter!" Karısı, elini onun ağzına kapatıp onu göz hizasına indirir. "Tanrı aşkına," diye tehditkar öğretmen sesiyle fısıldar. "Hayatında bir kez olsun, konuşmayı kes."

Şehir merkezindeki yüksek bir binanın önünde durduğumuzda, yavaşça sıırıttı. "Sadece seni yüksek sesle sevmek istiyorum. Neden beni yüksek sesle sevmeme izin vermiyorsun?"

Olivia ona güven verici bir şekilde sırtını okşarken, annem bayılıyor ve ben kusmak üzereyim. "Güven bana, bebeğim. Kimse senin kadar yüksek sesle sevmiyor."

Carter gururla sırtarak cam kapıları açar. Ben zarif lobiye hayranlıkla seyretmeye vakit bulamadan bizi asansöre yönlendirir ve yirmi birinci kata çıkarken, iki dakika önce sorduğum soruya nihayet cevap verir. "Seni seviyorum. Dünyanın en iyi kız kardeşi." Beni koridora iter. "Bu yüzden sana dünyanın en güzel hediyesini aldık."

"Hediye mi? Burada mı?" Kafamı çevirip koridorda sıralanan numaralı kapıları incelerim. "Carter, burası bir apartman binası."

"Uh-huh." 2104 numaralı kapıya anahtarı soktu, sonra içeriye işaret etti. "Hoş geldin, Jennie."

Çenem düşer, ayaklarım yere yapışır. "Ev mi? Benim için mi?" Dikkatlice, oturma odasından anlaşıldığı kadarıyla muhteşem ve tamamen mobilyalı görünen aydınlık alana adım atarım. Aileme dönerim ve aptal gözlerim aptalca gözyaşlarıyla dolar. Ağlamaktan nefret ederim, ama bu yılın bu zamanı benim için duygusal bir dönemdir. "Bu benim için mi? Bana kendi dairemi mi aldınız?"

"Sanırım bazıları beni dünyanın en iyi kardeşi olarak nitelendirebilir."

O sinir bozucu ve beni deli ediyor, ama Carter her zaman en iyi kardeşim ve en iyi arkadaşım olmuştur. Bu yüzden kollarımı boynuna doluyorum ve "*Seni çok seviyorum*" diye bağıriyorum.

Annemin somurtkan yüzü gözüme çarpar. "Ama istersen benimle kalabilirsin. İstersen Jennie, taşınmak zorunda değilsin. Henüz çok geç değil. Carter kira sözleşmesinden vazgeçebilir. Sen..."

Carter, kocaman elini annemin yüzüne koyarak onu susturur. "Şşş." Kolunu koluma geçirir. "Hadi. Sana evi gezdireyim."

Carter beni dairede gezdirir, geniş ana yatak odasını, parlak cam duşlu banyoyu gösterir. Koridorun sonunda ikinci bir yatak odası ve başka bir banyo vardır, ihtiyacım olandan çok daha fazlası.

Bu hiç de şaşırtıcı değil, bana aslında penthouse'u almak istediğini söylemesi de öyle. Carter çalışanlarını şımartmayı sever ve geçen ay kiralık dairelere baktığımı fark etti. Gelirim fazla değil ve Vancouver pahalı bir şehir, bu yüzden bütçem *Criminal Minds* dizisindeki gibi, yakışıklı Derek Morgan hariç. Carter'ın

dizüstü bilgisayarımı kapatıp, "*Hayır, lanet olsun*" diye homurdanarak uzaklaşmadan önce yaptığı yüz ifadesi hem eğlenceli hem de göz devirmeye neden oldu.

Tur bittiğinde, her odada üç kez daha dans ettim çünkü çok aşık olmuştum ve gülümsemekten kendimi alamıyordum.

"Bu inanılmaz ve çok, *çok* mükemmel." Oturma odasında bir tur attıktan sonra kardeşimi kucaklayarak sıkıca sarıldım ve kanepeyi evi haline getiren Olivia'nın üzerine atlayarak yanağına öpücük kondurdum. "Sonsuz kez teşekkür ederim."

"İstediğin zaman taşınabilirsin," diyor Carter eve dönmeye hazırlanırken. "Haftaya dizimiz bittiğinde sana yardım edebilirim." Üzerinde akrilik *J harfi* olan, minik çiçeklerle dolu pembe altın rengi bir anahtarlık uzatıyor bana. "Ve arkadaşlardan biri en üst katta oturuyor, bu da çok iyi. O orada olduğu için yalnız yaşamayı daha rahat hissediyorum. Henüz ona sormadım ama sana göz kulak olacağını biliyorum."

"Harika." Beni gözetim altına almak tam ona göre bir şey.

Karşımdaki kapı açılırken beni koridora sürükler.

Hafif bir kıkırdama havayı deliyor ve Carter sırtıyor.

"Şeytan hakkında konuşurken şeytan gelir. Burada ne yapıyorsun? Yani, burada ne yaptığını biliyorum." Kaşlarını kaldırır. "Saçların... ve gömleğin..." Hala sırtarak başını sallar, sonra beni işaret eder. "Jennie buraya taşınıyor. Ona ona göz kulak olacağını söyledim." Yüzündeki ifade ciddileşir. "Ona göz kulak olmalısın."

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diye kimseye özel olarak söylenerek, ceketimin düğmelerini ilikledikten sonra, bu görevi üstlenen zavallı, masum ruhun kim olduğunu görmek için göz ucuyla baktım. Parmaklarım, geniş mavi-yeşil gözlere, kafasındaki kirli sarı dalgali saçlara ve kalçalarından çok aşağıya sarkan gri eşofman altına bakınca durdu.

Carter haklı: Garrett, sanki az önce seks yapmış gibi görünüyor.

Ve yarı çıplak, itfaiye arabası kırmızısı tırnaklarıyla onun dirseğine sarılmış sarışın, sanki az önce yerde becerilmiş gibi görünüyor. Kendimi garip bir şekilde kıskanç hissediyorum.

Garrett Andersen, Chris Hemsworth'u seksapel ölçeğinde sağlam bir sırada yer alıyor: parlak bir cilt, dalgali kaslar, en parlak günde okyanusun rengi gibi turkuaz gözler ve eşofman altı, bacaklarının arasında ciddi bir sıcaklık olduğunu gizlemeye yetmiyor.

Neden olmasın ki? Onunla hızlı bir sevişmenin nasıl bir şey olacağını merak ettiği için bir kızı dava edin. Çok uzun zaman oldu ve zindanda birkaç tane - tamam, bir sürü - örümcek ağı var.

Kahretsin, az önce Disneyland mı dedim?

Garrett benim bakışımı karşılarken yanakları parlak kırmızıya boyanıyor ve yanındaki kızdan hızla uzaklaşıp onu neredeyse yere ittiğinde ona ne olduğunu hiç anlamıyorum.

"Tamam, neyse, dediğim gibi." Boğazımı temizleyip, atkımı boynuma sardım. "Bana bakıcı gerekmiyor, özellikle de buradaki Yılın Sikişçisi'nin." Kolumu Olivia'nın koluna doladım ve asansöre doğru yürüdüm, omzumun üzerinden son bir kez baktım. Kahkahasından anladığım kadarıyla, Olivia da benim kadar Garrett'in ağzının açık kalmasından hoşlanıyor. Eminim o benim bakıcım olmak istiyor, tıpkı benim kardeşimin bir daha kendine Big Daddy demesini duymak istemediğim gibi.

"*Jennifer Beckett*," diye azarladı annem, peşimizden koşarak. "Bu çok kötüydü! Özür dilerim, Garrett! Seni seviyoruz!"

"Carter'a çok daha kötü şeyler söyledim," diyor Olivia. "Ama Garrett çok tatlı bir çocuk."

Burnumu kırıştırıyorum. "Yeni komşumla yatan tatlı bir adam."

Umurumda değil, ama onları koridorda birlikte görmek biraz garip olabilir. Ya duvarlar inceyse? O boşalırken nasıl sesler çıkardığını bilmek ister miyim? Pek değil.

Carter, Olivia ile tanışmadan önce, olağanüstü bir kadın düşkünü olduğu zamanlarda sosyal medyadan uzak durmamın nedenlerinden biri de buydu. Kimse başka birinin seks yaptığıнын kanıtını görmek istemez.

"Belki çıkıyorlar," diyorum zayıf bir bahaneyle.

"Hayır." Carter kolunu asansör kapılarının arasına sokarak kapıları tekrar açar. İçeri girer. "Sadece sevişiyorlar."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok, Carter."

Olivia onu itmeye çalışsa da, onu kendine doğru çeker ve eşarbını neredeyse tüm yüzünü kaplayacak kadar yukarı çeker. "Garrett'i bebek bakıcısı olarak görme. Onu daha çok fazladan bir çift göz olarak gör."

"Carter!" İki kez yere vuruyorum. Her zaman biraz drama kraliçesi olmuşumdur. Kardeşine benzer, kardeşi de ona benzer. "Bu daha da kötü! Sanki beni gözetliyormuşsun gibi!"

"Casusluk yapmıyorum!" diye bağırır, kollarını sallayarak. "Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum!"

Kapılar açılır ve ben tertemiz lobide yürüyüş yaparım. "Çok sinir bozucusun."

"Hayır, sinir bozucu *olan sensin!*"

"Sen sinir bozucu olduğunu biliyorum, peki ben neyim?"

"Aman Tanrım." Olivia yüzünü eliyle kapattı. "Çocuklar," diye uyardı annem. "Anlaşın."

"Seni sevdiğim için şanslısın," diye mırıldanır Carter, bize arabanın kapısını açarken.

"Seni tekmelemediğim için şanslısın."

Yüzü geniş bir gülümsemeyle parlar. "Lanet arabaya bin."

Parmağım önümdeki eski sayfanın kenarını, yıllardır orada duran resimleri koruyan plastiği okşuyor. Plastik sert ve kırık, kenarları keskin ve parmağım bir çatlağın üzerinden çok hızlı kayınca tıslıyorum. Parmağımın ucunda bir damla kan birikiyor ve bana gülümseyen yakışıklı yüze bakarken hem acıyı hem de kanamayı durdurmak için onu ağzıma çekiyorum.

Pembe bir doğum günü şapkası takmış ve omuzlarında yeni altı yaşına basmış beni taşıyor, bana sürpriz yaptığı yumuşak, soluk pembe tavşan peluşunu sıkıca tutuyor.

Yatak odamın kapısı gıcırdıyor ve annem kafasını içeri sokuyor, hala uyanık olduğumu görünce gülümsüyor. İçeri giriyor ama yatağın kenarında duruyor ve kucağımda açık duran fotoğraf albümünü gördüğünde, yıllarca süren sonsuz sevgi ve kederin gözlerinde parıldadığını izliyorum. Keşke düzeltebilseydim, ama yapamayacağımı biliyorum.

"Onu özlüyorum," diye fısıldadım, babamın yüzünün hatlarını izleyerek. "Çok özlüyorum."

"Ben de, tatlım." Annem yanıma çöküp saçlarıma uzun bir öpücük kondurdu. "Bugün seni yukarıdan izlediğini ve kızının artık bebek olmadığını söyleyerek ağladığını biliyorum. Seninle ve senin haline geldiğin kadınla gurur duyuyor, Jennie. Bundan hiç şüphem yok."

Küçük halimin sıkıca tuttuğu, babamın saçına sıkışmış tavşana dokunur. Bakışları şu anda karnıma sokulmuş olan aynı tavşana takılır. "O her zaman en sevdiğin oyuncağın olmuştur."

Kucağımdan oyuncağı alıyorum. Rengi solmuş, düğme gözlerinden biri gevşek bir iplikle sarkıyor. Yıllarca onu kucakladım, gittiğim her yere götürdüm, bazen aylarca annemin yıkamasına izin vermedim, bu yüzden bir zamanlar yumuşak olan tüyleri sertleşmiş ve matlaşmış.

"Hep bir tavşan istemiştım, ama sizler almama izin vermediniz. Babam bunun yerine bana bu tavşanı aldı." Uzun kulaklarını okşuyorum. "Adını koyan oydu, biliyor musun? Prenses Bubblegum."

"Eğer izin versem sana tüm dünyayı verirdi. Yıllarca sana gerçek bir tavşan alması için başımın etini yedi. Sen onun küçük prensesinin ve o da hayır kelimesini sevmeyen inatçı bir veletti."

"Carter'a benziyor."

Kıkırdar. "Carter ve baban birbirlerine çok benziyorlar. Yaramazlık yaptıklarında tehlikeli bir ikili oluyorlar." Sevgi dolu bir gülümsemeyle parmaklarını saçlarıma arasına geçirir. "Doğum gününü seninle kutlayamadığı için üzgünüm."

"Üzülme." Yanağımdan bir gözyaşı silerim, sonra onun yanağından akan gözyaşını yakalarım. "Onunla on altı yıl boyunca anılar biriktirebildiğim için şanslıyım."

Gözlerinde sessiz bir hüznün belirir, loş odamı süzer. "Burada olmamanı gerçekten özleyeceğim. Yapabilseydim seni sonsuza kadar burada tutardım, ama kendi hayatını yaşamayı hak ediyorsun. Büyümek için alana ihtiyacın var."

Yüzümü ellerine alıp yanağıma öpücük kondurur. "Doğum günün kutlu olsun tatlım. Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum."

BÖLÜM 3

KAYIP: PRENSES BUBBLEGUM VE YAŞAMA İRADESİ

JENNIE

Hiç ait olmadığınızı hissettiğiniz oldu mu?

Bu benim giyim tarzım değil. Cuma günleri hiçbir yere gitmediğim için, minimal katmanları tercih ediyor ve kızları serbest bırakıyorum. Bu yüzden pantolon ve sütyen giymemek bana tamamen kabul edilebilir geliyor. Kırmızı gözlerim ve ekstra düğümlü topuzum bile beni rahatsız etmiyor.

Sorun daire, o kadar temiz, o kadar düzenli ki. Hayatımla ya da kafamla hiç alakası yok.

Sabahın erken saatlerinde güneş parlak, yeni evimi yumuşak bir ışıkla kaplıyor, çıplak ayaklarımın altındaki sert ahşap döşemeyi ısıtıyor. Bir an için gözlerimi kapatıp bu hissin tadını çıkarıyorum, sıcaklığın içine dalıyorum. Birinin tarafından bu kadar sevilmek böyle bir his olmalı diye düşünüyorum, sanki kolları seni sarıyor, içinden dışarıya doğru aydınlatıyor gibi. Bir an için güneş ışığı aşk gibi geliyor ve ben onun içinde yaşıyorum. Bir an için onu arzuluyorum.

Bugün yerinde sayıyorum ve bunun suçlusu, geçen hafta doğum gününden beri gözlerimi ayırmadığım mutfak adasındaki lanet olası fotoğraf albümü.

Gözlerim, geniş gülümsemesi ve parlak gözlerinin etrafında oluşan gülme çizgilerine takılıyor. Onu ne kadar uzun süre bakarsam, sekiz yıl önce bugün kaybettiğim babamı, hiç söyleyemediğim vedayı, nefes almak o kadar zorlaşıyor. Boğazım yanıyor ve titrememi durdurmak için dişlerimi alt dudağıma batırıyorum.

Görmek istediğim ama aynı zamanda bakmaya dayanamadığım tek yüzden yüz çevirirken ellerim titriyor ve kutulara bakıyorum. Çok fazla var, kuleler halinde istiflenmişler ve oturma odamı kaplamışlar. Tek istediğim kendimi bu işin içine gömmek, kutuları açmak, kendimi evimde hissetmek. Ancak bu sıradan iş, bunca yıl sonra hala anlayamadığım karmaşık keder dalgalarıyla birleşince çirkin, karışık bir gökkuşağına dönüşüyor. Kutuları açmak istemiyorum. İstemiyorum.

resimlere bakıp, asla yaşayamayacağımız daha fazla anı dilemek. Yatağıma geri dönüp, başımı yorganın altına sokmak ve yarın, tüm bunlar bittiğinde uyanmak istiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bir gülümseme de kabul ederim. Bu dünyada iyi şeyler olduğunu hatırlatacak yumuşak ve samimi bir şey.

Kahve, ikinci en iyi seçenek ve kolayca ulaşabileceğim tek şey olabilir. Bu yüzden kardeşimin hokey kapüşonlu sweatshirtlerinden birini giyip, UGG botlarımı giyiyorum ve koridordan geçip asansöre doğru ağır adımlarla yürüyorum.

"Asansörü tutun," diye bir ses duyulur ve ben kapı kapatma düğmesine elli kez basarım, sonra topuklu bir bot içeri girer. "Merhaba komşu," karşı dairedaki güzel sarışın geniş, ısıltılı bir gülümsemeye der. "Beklediğin için teşekkürler."

"Önemli değil." Bakışlarım aşağıya kayar, onun lüks trençkotunu, botlarının altındaki kırmızıyı fark ederim.

Louboutin mi? Dalga geçiyorsun herhalde.

Kırmızı deri eldivenini çıkarır ve elini uzatır, kusursuzca cilalanmış, parlak tırnakları ortaya çıkar. "Emily."

Elimi eline koyarım, üç haftalık ev yapımı manikürümü saklamaya çalışarak. "Jennie."

"Sen Garrett'in arkadaşısın."

Hayır. "Sen de onun seks arkadaşısın."

O göz kırpar. "Sadece Y ile biten günlerde." Asansör durur ve Emily kolumu nazikçe sıkar. "Otoparka iniyorum, sanırım burada vedalaşmalıyız. Seninle tanışmak çok güzeldi, Jennie. Görüşürüz."

"Hoşça kal, Emma."

Gözlerime bakarak tatlı bir gülümsemeye devam eder. "Emily. Eğer yine unutkanlık yaşarsan, muhtemelen gece yarısı Garrett'in sesini duyarsın."

O kapanan kapının arkasında kaybolmaya başlarken ben dilimi çıkarırım, o da hemen dilini çıkarır.

Yani, iğrenç. O adamın boşaldığında nasıl ses çıkardığını bilmek istemediğimi söylememiş miydim? Onu gördüğümde onu tanımıyor gibi davranmayı planlıyorum.

Şu anda olduğu gibi. *Kahretsin.*

"Jennie?"

Gözlerim Garrett'ın gözleriyle buluştu ve vücudum hiç olmadığı kadar hızlı hareket ederek duvarın arkasına atladı. Onu yeni komşumun dairesinden çıkarken görmek istemediğimi bir kenara bırakın, bu halimle *beni* görmesini *de* istemiyorum. Bu sabah Carter'la bir kez telefonla konuştum ve ona *iyi* olduğumla ilgili bir sürü saçmalık anlattım. O buna inanmadı ve isteksizce bu akşam hemen gelmek yerine beni akşam yemeğine almayı kabul etti. Atanmış bakıcımın koşup ağabeyime küçük kız kardeşinin berbat durumda olduğunu anlatmasına gerek yok.

"Jennie?" Garrett tekrar seslendi, daha yakından. "Saklanıyor musun? Seni gördüğümü biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp duvara yapıştım. Birisi boğazını temizlediğinde, bir gözümü açtım.

Sarışın dev adam, benimle aynı kapüşonlu sweatshirt giymiş, dağınık saçları beyzbol şapkası altında saklanmış ve ellerinde benim gitmek üzere olduğum kafeden aldığı sıcak içecekler tepsisiyle karşımda duruyor. Gözleri üzerimde dolaşırken, endişeli ifadesi daha da belirginleşiyor.

"Merhaba Garrett. Seni görmedim." Dik durup kapüşonlu sweatshirtimin eteğini çekiyorum ve gözleri pijama pantolonuma düşüyor. İçecekleri işaret edip zorla gülümsüyorum. "Bana da bir tane aldın mı?"

Gözleri benimkilere kilitlenir, kaşları çatılır ve dilinin ucunda bir soru duyabilirim: *İyi misin?* Muhtemelen çoğu gün benden korktuğu için sözlerini yeniden düşünür. "Uh, evet, aslında." Bir içkiyi dirseğine sıkıştırır ve kalan ikisini uzatır. "Bunlar senin için."

İçceklere, sonra ona bakıyorum. "Ne?"

"Senin için."

"Anlamıyorum... Anlamıyorum."

Garrett koluna öksürerek boğazını temizledi. "Dün gece senin ilk gecen olduğunu biliyorum ve bugün..." Ben yutkunurken gözleri titredi. "Bugünün zor bir gün olabileceğini biliyorum, bu yüzden düşündüm ki... belki biraz kafein iyi gelir. Ama kahveyi sevip sevmediğini bilmediğim için, her ihtimale karşı sana sıcak çikolata da aldım." Tepsiyi ellerime koyar ve ensesini avuçlar. "Üzerinde krem şanti var."

"Bu, şey..."

"Önemli değil. Oradaydım ve sadece... kahve içmek istersin diye düşündüm."

"Kahveyi severim. Sıcak çikolatayı da." Kahretsin, boğazımda bir düğüm var. "Teşekkürler, Garrett."

Yanakları patlayıcı bir gülümsemeyle açıldı ve tüm yüzünü aydınlattı. Bu o kadar bağımlılık yapıcı ki, ben de neredeyse gülümsüyordum. "Harika. Evet, harika." Elini havada salladı. "Evet, sorun değil."

Garrett lobide dolaşmaya başladı. Gidecek başka yerim olmadığı için, onun yanında dolaşmaya başladım.

"Ee, nereye gidiyordun?"

İçecekleri kaldırdım. "Kahve almaya."

"Pijamalarınla mı?"

"Evet, pijamalarımla. Bununla bir sorunun mu var dostum?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış, başını sallar. Asansörün önünde tereddüt eder. "Kahveni aldın, şimdi...?"

"Yukarı çıkacağım."

"Oh. Ben de." Gözleri benden asansöre, sonra tekrar bana, sonra yere kayıyor ve gözleri bana takıldığında, aramızda bir an için çok uzun bir sessizlik oluyor.

"Ben merdivenleri kullanacağım," diye aynı anda bağırırız ve merdiven çıkışına doğru dönerken birbirimize çarparız.

"Yirmi bir kat merdiven mi çıkacaksın?"

Yumruğumu kalçama dayadım. "Buna egzersiz denir. Ve sen yirmi kat yukarıdasın. Senin bahanen ne, koca adam?"

"Asansörlerden korkuyorum," diye patlar, sonra kızarır. Kaşlarını kaldırırım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Çok korkuyorum." Yutkunur, koridordan merdivenlere doğru bakar ve sonra çok tuhaf bir şey yapar. "Ama aslında... Ahhh." Dizini tutar ve inler. "Dizimi incittim. Kahve alırken çarptım."

"Vay canına. O zaman asansörü kullanmalısın."

"En iyisi o olabilir." Dizini ovuşturur ve sahte bir acı ile inler. "Sanırım bir günlüğüne korkumu bir kenara bırakabilirim."

Bu gerçekten oluyor mu? Berbat bir oyuncu olduğunu biliyor mu?

Düğmeye bastığımda asansör kapısı açılır ve onu içeri iterim.

"Kahve için teşekkürler. Ve Garrett?"

"Evet?"

"Kendi işine bak, koca adam."

Elimdeki paket, küçük masanın üzerinde duran abartılı buket ve zengin kahvaltı sofrasının yanında önemsiz kalıyor. Bunlar, Carter'ın çoktan buraya geldiğinin işaretleri. Hank'in bu jesti takdir edeceğini biliyorum.

"Bu benim en sevdiğim kız mı?"

Yorgun sesini takip ederek, pencerenin yanındaki sallanan sandalyesinde onu buluyorum.

"Sadece ben." Gülümseten yanağına bir öpücük kondurup yanına oturdum. Manzarası harika, yüksek ağaçlar ve yeşil alanlar, uzakta dağların zirveleri, bu kasvetli sonbaharın ortasında bile Kuzey Vancouver'ın silüetini süslüyor.

"Sen benim en sevdiğim kişisin. Annen de öyle. Olivia da. Cara'yı da çok seviyorum."

"Sana bunu söylemek istemezdim Hank, ama *en sevdiğin* kişi olmak için bizi diğerlerinden üstün tutman gerekir."

Kaşlarını çattı. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Hepinizi seviyorum."

"Ve hepimiz seni seviyoruz." Küçük kutuyu masanın üzerine koyup kapağını açtım ve tatlı tarçınlı şeker kokusu havayı doldurdu. "Sana tarçınlı çörek getirdim."

Yapışkan hamuru kesip bir elimi tabağa, diğer elimi çatala uzattığımda gözleri parladı. "Sen benim en sevdiğim *kişisin*." Arkamızı işaret etti. "Carter gitmeden önce sana bir cappuccino hazırladı."

Sıcak bardağı bulup ellerimle kavradım ve hevesle kokladım. Köpüğün üzerine serpilmiş tarçınlı kalbi gülümsedim. Carter büyük, gürültülü jestlerle doludur, ama bazen beni en çok ısıtan bu küçük, sessiz jestlerdir.

Sonraki birkaç dakika anlamsız sohbetlerle geçer ve bir an sessizliğe büründüğümüzde Hank, "Bugün sekiz yıl oldu," diye mırıldanır.

Boğazımdaki düğümü boğmak için cappuccino'mu yudumlarım. "Senin için on beş."

Parmakları arasında bir şeyi çevirir ve ortasında tek taş pırlanta bulunan zarif altın yüzüğü görünce kalbim sıkışır. "Her gün benim tatlı İrlandam'ı özleyorum."

Hank, bizim hayatımızın en kötü gününde ve onun yıldönümünde hayatımıza girdi. Karısı Ireland, babamın öldüğü günün yedinci yıldönümünde vefat etmişti ve Carter'ın hayatını kurtardıkları için Hank'e ve Ireland'a minnettarız.

O gün kardeşim, bana ve anneme bakmak gibi zor bir görevi üstlenmişti. İmkansız gibi görünse de, bunu hiç zorlanmadan başardı. Tek hatırladığım, bize zorla yedirdiği yemekler, dünyamızın sonu geldiğini düşündüğümüz saatlerce bizi kucakladığı, yorgunluktan bitkin düşen annemi yatağına taşıdığı ve gözlerim kapanana kadar yanımda yattığı.

Ertesi sabah, onu oturma odasındaki kanepede baygın halde buldum, Hank ve Dublin - ki onları tanı mıyorduk - odanın köşesinde oturuyorlardı. Hank bize, rahmetli karısının rüyasında onu evden çıkmaya zorladığını ve saatler sonra bir barda sarhoş, tutarsız bir halde olan Carter'ı gördüğünü ve onu eve gitmekten alıkoyduğunu anlattı.

Ailemizin bir parçasını daha kaybetmemizi engelleyerek, Hank ailemizin bir parçası oldu.

"Çok uzun," diye fısıldadım sonunda. "Ama onlarsız geçen her gün çok uzun, değil mi?"

Şu anda annemi hayal ederken göğsüm sıkışıyor. Ne yaptığını biliyorum: her yıl bu günde yaptığı şeyi yapıyor. Babamın en sevdiği kazağı giyiyor, çünkü kolonyasının kokusu hala üzerinde. İlk randevularında fuarda ona kazandığı oyuncak ayıyı sıkıca tutuyor. Ağlayarak ve yalnız, kalbi bize tekrar yer açacak kadar genişleyene kadar. Bugün eski ev filmlerini izleyip hikayeler anlatırken gülecek ve gülümseyecek, ama önce yas tutmak için kendine zaman ayırması gerekiyor.

"Ruh eşin olmadan yaşamak, kimsenin yaşamaması gereken bir şey," diyor Hank. Elimi okşuyor. "Seni bekleyen çok özel bir şey olduğunu biliyorum, Jennie. Her şeyden üstün bir aşk. Ruh eşi budur. Keskin kenarlarımızı yumuşatan pürüzsüz kenarları olan biri. Bize mükemmel uyan, aynı frekansta titreşen biri

ve en iyi yanlarımızı ortaya çıkaran biri. Ve birlikte? Birlikte, her şey tam olması gerektiği gibi olur."

Gözlerimi devirip, onun sözünü gülerek geçiştiriyorum. "Acele etmiyorum. Bağımsız olmayı seviyorum."

"Bağımsız olabilirsin ve yine de biriyle hayatını paylaşabilirsin. Kardeşin hayatını paylaşmak istemediğini düşünüyordu, ama şimdi haline bak. Güzel ruhlu bir eşi, yolda bir bebeği var ve daha mutlu olamazdı."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, ihtiyar, ama mutlu olmak için bir erkek arkadaşına ihtiyacım yok."

"Senin de öyle olduğunu sanmıyorum. Kendini tek başına mutlu ediyorsun. Peki, sana yardım ederek tüm karanlık noktaları biraz daha aydınlatan birini bulmanın, sana bu dünyanın daha önce görmediğin bir yönünü açabileceğini düşünüyor muyum? O omuz silkiyor. "Belki." Geniş bir gülümseme. "Senin, gösterdiğinden çok daha fazla kardeşine benzediğini ve aşkın acı verebileceği için birini hayatına sokmaktan korktuğunu düşünüyor muyum? Kesinlikle."

"Hadi oradan. Korkmuyorum." Çok korkuyorum.

Samimiyeti, her zaman yanında olan, tüm duvarlarını yıkmış halini gören ve o halde bile seni seven birini istemediğimden değil. Tanrım, her şeyi gören, her şeyi kabul eden birini bulmayı ne kadar isterdim. Zorlukları paylaşabileceğim, tamamen bana ait birini. Belki o zaman tüm o zorluklar üstesinden gelinebilir hale gelirdi.

Ama mesele şu ki, ağabeyin NHL takımının kaptanı olduğunda, herkes ondan bir parça istediğinde, gerçeği sahteden ayırmak imkansız hale geliyor. Çok derine batıyorsun, sadece bir basamak olduğunu, hiçbir şeyin gerçek olmadığını fark ettiğinde yapayalnız kalıyorsun. Peki ya seni önemseydiğini sandığın kişiler? Senin dünyanı havaya uçurduklarında, patlamanın bıraktığı enkaz ve kaosa bir kez bile bakmıyorlar.

Bazen biraz yalnızlık hissetseniz de, her isteyen kişiyi pervasızca hayatınıza sokmaktansa, birbirine sıkı sıkıya bağlı, tüm kalbinizle güveneabileceğiniz birkaç kişiden oluşan bir çevreye sahip olmak daha güvenlidir.

Ayrıca, çekmeceniz pille çalışan erkeklerle doluysa, kimin erkek arkadaşına ihtiyacı olur ki? Erkekler titreşmez, ama dildolar titreşir.

Öğle yemeğinden sonra daireme döndüğümde, yorgunluktan bitkinim. Sabah boyunca Carter, Olivia, Cara ve Simon'dan sürekli beni kontrol eden mesajlar aldım. Bu hoş, ama çok fazla.

Arkamdan kapıyı kilitliyorum. Kilit mandalının yerine oturma sesi dairemde yankılanıyor ve ardından sessizlik hakim oluyor.

Sessizlik tüylerimi diken diken ediyor. Sorulara, dolaşan düşüncelere, aşırı düşünmeye ve ikinci kez düşünmeye çok fazla yer bırakıyor.

Gözlerim o fotoğraf albümünü yakaladı ve beni ileriye doğru çekmesine izin verdim, ta ki tek görebildiğim onun gülümseyen yüzü olana kadar, ta ki içimden akan tek şey, bu anı, ezici güçsüzlük ve kontrol kaybı yerine, onun sevgisinin sıcaklığını hissetme arzusu olana kadar.

Fotoğrafı kapatıp gözlerimi kapatıyorum, göğsüm hızla inip kalkarken, nedense Garrett'in yüzü zihnimde beliriyor. Onu orada kahve ve sıcak çikolata ile dururken görüyorum, sadece benim için gülümsüyor, beni içimi ısıtan gerçek bir gülümseme. Ve şimdi yine üşüyorum, yalnızım ve en zor anlarımda yalnız olmaktan bıktım artık.

Yavaşça parmaklarımı açarak resmi birazdan biraz ortaya çıkardım. Göğsüme sıkıca sarıldığım o pembe tavşan bana bakıyordu ve ben neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Tekrar biraz sıcaklık bulmayı, buraya evimin bir parçasını getirmeyi biliyordum.

Makasla, sonsuz sayıda bant parçasını kesiyorum, kutu kutu, kapakları yırtıp açıyorum, içeriği yere saçarak, tutunabileceğim babamın bir parçası olan Prenses Bubblegum'u arıyorum. Ne kadar uzun bakarsam, ellerim o kadar çok titriyor. Makas kırılıyor ve çenem titriyor. Kutu kutu aynı yürek parçalayıcı sonuç ortaya çıkıyor: tavşan yok.

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallıyorum, en çok nefret ettiğim şekilde ortaya çıkan zayıflığı ortadan kaldırmaya çalışıyorum.

Nadiren kontrolümü kaybederim. Vücudumun, duygularımın. Acı veya belirsizlik getiren durumlardan kaçınırım. Evde kalmalıydım; anılarla çevrili evimde, annemin yanında. Bunun yerine, burada, yalnızım.

Önümdeki, üzerinde *yatak odası* yazan kutuyu boşaltıyorum ve içinden pembe bir şey çıkmayınca dizlerimin üzerine çöküp gözyaşlarımı akıtıyorum.

BÖLÜM 4

DILDOLAR YAĞIYOR

GARRETT

"NNNEWWWM."

"Nnnewm!"

"Nnnneewm!"

"Lanet olsun." Adam'ın sağlam vücudu benimkine çarparak beni Carter'a doğru itti. İkimizi kendisiyle tahtalar arasına sıkıştırdı. "Siz ikiniz çenenizi kapatır mısınız? Ses efektleri yeter artık. Siz yarış arabası değilsiniz."

Eldivenimi kolumun altına sıkıştırıp, ağız üstünde duran Adam'ın su şişesini alırım. Suyu ağzıma sıkarken, boynumdan ve göğüs koruyucumun altından aşağıya damlar. "Sadece bizim kadar hızlı kayamadığın için kıskanıyorsun."

Adam maskesini yukarı çekip suyunu geri aldı. "50 kilo ağırlığındaki kaleci ekipmanını giydiğimde mi? Hayır, yapamam ve ikinizin de yapabileceğinden şüpheliyim."

Carter'ın göğsü şişer. "Ben yapabilirim."

Adam burun kıvrır. "Tamam dostum. Sen nasıl istersen." "Ne? Yapabilirim. Beni bağla, yarışalım."

Kıkırdarım. "Beni bağla. Ollie de öyle demişti."

"Boom." Emmett gülerek eldivenli yumruğunu benimkine vurur. "Sadece ona güldüğümü söyleme. Hamileyken bin kat daha korkutucu."

Carter bunu komik bulmamış gibi görünüyor. Buz pistinde yankılanan bir savaş çılgılığıyla beni buza devirir ve eldiveniyle yüzümü kapar.

"Çekil üstümden!" diye bağıryorum, kollarımı sallayarak. "*Adam!* Yardım et!"

"Tanrım," diye mırıldanır koç, yanımızda durduğunda üzerimize buz yağdırarak. "Bazen *erkekler* profesyonel hokey takımını değil, çocuk takımını çalıştırdığımı düşünüyorum. Kızım siz ikinizden daha olgun ve o daha bir bebek." Parmaklarını şıklatır ve arkasında duranlara işaret eder

arkasına işaret eder. "Beckett, Andersen, kışınızı kaldırın ve beş tur koşun."

Carter ayağa kalkar ve beni de kaldırır. "Yarışalım."

Formamdaki karları silkeliyorum. "Gereksiz yere rekabetçisin."

"Evet, ve ben..."

"*Kaybeden öğle yemeğini ısmarlar!*" Buzları kırarken soğuk hava yanaklarımı ısıtıyor, Carter peşimde, bana bağılıyor. Ve tam da bu şekilde, iki saat sonra, ödemek zorunda olmadığım tavuk kanatları ve pizzaların arasında yüzüstü yatarken, Carter hala bana kötü kötü bakıyor ve hile yaptığımı söylüyor.

"Kaybetmeyi bilmiyorsun," diyor Emmett, ağzına bir dilim pizza atarken. "İyi bir özellik değil."

"Kaybetmedim! O hile yaptı!" Carter elimden dilimi alır. "Ver şunu bana."

Adam tabağıma bir dilim daha koyar. "Jennie yeni evine taşındı mı?"

Carter başını sallar. "Dün taşındı." Bakışları benimkilerle buluşur. "Bu sabah onu gördün mü?"

Sık sık yalan söylemem — bu sabah hariç, asansörlerden korktuğumu ve dizimi incittiğimi söylemiş olabilirim ya da söylememiş olabilirim — ve bu konuda çok kötüyüm. Ama bugün Jennie'nin gözlerinde bir kırılma vardı, her zamanki cesaretinin arkasında gizlenmiş hüznü ve belirsiz bir şey. Kimsenin kendinden emin olmayan halini görmesini istemediğini gösteren bir şey, çenesinin titremesi, o günü söylediğimde yutkunduğu hali ya da giyinmeye zahmet etmediği hali gibi.

Bu yüzden yalan söylüyorum. Yine.

"Onu görmedim."

"Arkadaşının evinden yine gizlice çıkarsan onu görebilirsin diye düşündüm."

Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayıldı. "Gizlice çıkmadım ve oraya tekrar gitmedim."

"Sonunda yatmışsın, ha dostum?" Emmett bardağını benimkine çarptı.

"Aynı binada yaşayan biriyle yatmak iyi bir fikir mi?" Adam'ın sorusunda eğlence ve endişe karışık. "Yoksa ciddi bir şey mi?"

"Ciddi değil. Ve biz gerçekten yatmadık." Bana bakışlara bakınca, pes ettim. "Tamam, ama sadece birkaç kez oldu. Kızlarla tanışmak zor. Siz erkeklerin tek istediği, karılarınızın resimlerine bakıp saçlarının muzlu ekmek gibi koktuğunu falan konuşmak. Hepiniz kadınların elinde oynuyorsunuz."

"Adam hiçbir kadının kölesi değil," diye karşılık verir Carter. "O özgür bir adam ve bunun için şükürler olsun."

Adam gülümser, yanakları pembeleşir. "Keşke sana daha iyi bir kanat adam olabilseydim. Ben henüz bir ilişkiye hazır değilim."

Carter, kızarmış turşuyu ağzına tıktırır. "Garrett gibi sadece sevişebilirsin."

"Ben..." Yüzümü ellerimle kapattım. "Ugh."

Yarısı yenmiş turşuyla beni işaret ediyor. "Bu arada, Jennie senden pek etkilenmedi."

"Ne? Neden?" *Aptalca bir soru.* Düşün ve apartmanda yaşanan olay arasında, pek de iyi bir izlenim bırakmadım. Asıl planım içkileri kapısının önüne bırakıp, ondan bana ait olduğunu asla söylememek olsa da, bugün bu durumu düzelttiğimi umuyorum.

"Senin komşusunu sikmene maruz kalmak istemediğiyle ilgili bir şey."

Bu Carter'ın suçu, ama neredeyse her zaman öyledir. Onların orada olacağını bana söyleseydi, kesinlikle Emily'nin evine gitmezdim. Lanet olsun, kız kardeşinin taşınacağını bile söylememişti. Bu kadın beni tahrik ederken, aynı zamanda sadece gözlerindeki bakışıyla beni ödümü koparıyor, ki bu bakış her zaman çok vahşi, ve şimdi asansörde birlikte kalmamak için yalan söylemek zorundayım.

Carter cebinden çalan telefonunu çıkarır. "Şeytandan bahsetmişken. Merhaba, Jennie. Biz de tam konuşuyorduk..." Gülümsemesi kaybolur. "Dur bir dakika. Neden ağlıyorsun? Derin bir nefes al." Saçlarını telaşla eliyle tarar, çeker. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum... Ben... Nasıl yardımcı olabilirim ki?"

—*Buradan sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum,*" diye karar verir sonunda, yarı çılgılık atar ve Jennie'nin çılgınca gevezeliklerini dinledikçe gözleri daha da büyür.

Üzgün kadınlarla başa çıkma deneyimim, üç küçük kız kardeşimle sınırlıdır. Onlar ne kadar karmaşık olursa olsun, dengeleri bozacak kadar önemli olduklarını sanmıyorum. Yine de, kendimi Carter'a "Ona nefes almasını hatırlat" diye fısıldarken buluyorum.

O başını sallar. "Tamam, Jennie. Derin bir nefes al." Derin nefesler alır, tekrar tekrar, sanki Jennie onu görebiliyormuş gibi elini daire şeklinde çevirir. "Tamam, güzel. Şimdi tekrar söyle." Kaşları çatılır. "Prenses Bubblegum mu?"

Bira yanlış borudan aşağı kayar ve öksürürüm, elimle ağzımı kapatırım.

"Prenses Bubblegum'un nerede olduğunu bilmiyorum." Carter iç çeker. "Onu bulacağız, tamam mı? Söz veriyorum. Buralarda bir yerde olmalı."

Carter, Jennie'nin kaybolan peluş oyuncağını, babasının ona aldığı peluş oyuncağı anlatarak telefonu kapatırken, ben dördüncü dilim pizzamı yiyorum ve o köpek yavrusu gibi gözlerini bana diktiği anda, boku yediğimi anlıyorum. Hem de fena halde.

O ağzını açmadan önce başımı salladım. "Lütfen," diye yalvardı.

"Ah, dostum." Masaya eğildim. "Hadi ama."

"Yukarı çıkarken ona bir bak. Bir dakika. Ağlamayı kesmiyor."

"O beni sevmiyor bile! Benden nefret ediyor!"

"Seni seviyor!"

"İkna edici olmaya bile çalışmadın!" Sandalyeye çöküyorum. "Beni görmek istemeyecek. Muhtemelen kafama yastık falan atacak."

"Hayır." Carter sıırıttı. "Dikkat etmen gereken topuklu ayakkabılar."

Ne yapıyorum ben?

Aptal apartman. Aptal Carter.

Hayır, yapmayacağım. Gitmeyeceğim. Reddediyorum. Carter beni zorlayamaz. Gitmezsem Jennie bilmez. Carter ona beni onu kontrol etmek için gönderdiğini söylemeyecek ya.

Karar verdim. Gitmeyeceğim. Asansörün düğmesine basıp, rahat bir nefes alarak asansörün duvarına yaslanıyorum.

Kapıların üzerindeki ışığın bir kattan diğerine atladığını izliyorum ve 21'e doğru yükselirken inliyorum.

Jennie'nin katını geçer geçmez acil durdurma düğmesine basıyorum ve asansör sarsılarak durduğunda kendimi korkuluğa tutunuyorum. İkinci kez düğmeye bastığımda asansör tekrar çalışmaya başlıyor ve 21'e bir kez, güzelce ve sertçe basıyorum, sonra ellerimi yüzüme götürüyorum.

Bir dakika sonra, hokey çantamı omzuma asmış, sopalarımı elimde tutmuş ve kulağımı Jennie'nin kapısına dayamıştım. Karşılaştığım sessizlik, her şeyin yolunda olduğuna beni ikna etti. Belki de Prenses Jellybean'i bulmuştu.

Ayrılmak için döndüğümde bir inilti beni durdurur. Ardından gelen kesik kesik hıçkırıklar zayıf kalbimi sızlatır. İç çekerek sopalarımı kolumun altına sıkıştırıp kapıyı çalarım.

"Git buradan!" Jennie içeriden bağırır.

"Uh, ben... um..." Kelimeler yetersiz kalır, bu yüzden onu kızdırmaktan korktuğum için bu sefer daha sessizce tekrar kapıyı çalarım.

"*Git dedim...*" Kapı birden açılır. Jennie bana bakarken ağzı açık kalır. Açık mor-mavi gözleri her zamankinden daha solgun görünür, göz çevresi gece yarısı gibi koyu renktedir, kontrast çarpıcıdır. Göz çevresindeki deri gibi burnu da pembedir, dudakları şişmiş ve öpülesi bir haldedir.

Hayır. Hayır. Hayır, öpülecek falan değiller Garrett.

"Uh, merhaba." *El mi sallıyorum? Kahretsin. Garip bir başlangıç; harika.*

Jennie hıçkırarak, bileğinin arkasını gözlerine sürter. "Burada ne yapıyorsun?"

"Uh, Carter dedi ki..."

"Aman Tanrım! Kardeşim seni beni kontrol etmen için mi gönderdi? İnanılmaz." Kalçasını kapıya çarparak kapıyı açık tutar, ama sorun göğsünü kapatan kollarıdır. Orman yeşili tayt ve ona uyan spor sütyeni giymektedir — bu sabahki büyük beden kapüşonlu sweatshirt ve pijamalarından çok farklıdır. Bakışlarım onun dekoltesi ile sıkı karnı arasında gidip geliyor. Neden tişört giymiyor? Tişört giymeli.

"Giymelisin... bir tişört. Lütfen?" *Neden bu bana oluyor?*

Koyu kaşları alnına doğru fırladı. "Oh, tişört giymemi mi istiyorsun? Bu seni memnun eder mi? Peki, ben de senin siktirip gitmeni istiyorum!" Bağılıyor ama hala ağlıyor, yanaklarından akan gözyaşlarını siliyor, bu yüzden korkutucu olmaktan çok komik.

Ta ki bana o kadar şiddetli bir bakış atana kadar, yüzümde beliren gülümseme kayboluyor.

"Tamam. Senin evin. Gömlek yok." *Ona parmak silahı mı yapıyorum? Evet, ona parmak silahı yapıyorum.* Daha fazla utanç verici hareketler yapmamak için sopamı iki elimle sıkıca tutuyorum. "Carter beni seni kontrol etmem için göndermedi," yalan söylüyorum. "Antrenmandan sonra öğle yemeği yedik ve o, Princess Jellybean'i kaybettiğini söyledi, ben de düşündüm ki..."

"Prenses *Jellybean* mı? Prenses *Bubblegum*! Ugh!" Kollarını havaya kaldırıp, dönerek uzaklaşır.

Siktir, şu taytlar. O lanet olası *kıç*. Görüş alanımdan kaybolmaya başlayana kadar, kapıyı yüzüme çarptığını fark etmiyorum.

Kendimi öne doğru fırlatarak, hokey çantamla kapıdan içeri daldım ve yuvarlandım. Jennie, onu yanlışlıkla kendimle duvar arasında sıkıştırdınca homurdandı. Kolumu onun omzuna doladım ve düşmesini önlemek için onu kendime sıkıca çektim.

"Çekil üstümden," diye homurdanır ve göğsüme doğru itekler. "Yanlış daire, sikik herif. Senin hokey fahişen koridorun karşısında oturuyor."

Yüzüm kızarır. "O benim... Ben..."

Jennie burnunu çekerek, göğsü inip kalkarken bana bakar. Beni bir kez daha nazikçe iter, ama ayaklarım yerinden kıpırdamaz. Çok uğraştığı dansçı vücudu mükemmel bir şekilde şekillendirilmiştir, ama ben onun üzerinde neredeyse 50 kilo ağırlığında, hareket ettirilemez bir vücut kütlesine sahibim.

Elim çıplak beline kayar, ben dikleşirken onu sabit tutmak için belini kavrarım. "Emily'yi aramıyorum ve o benim..." Boğazımı temizlerim. "Hokey fahişem."

Jennie göğüslerini silkeliyor. Güzel göğüsler. Ama toz yok. "O öyle demedi." Yüzündeki kalan gözyaşlarını siliyor. "Burada ne işin var, Andersen?"

"Carter, Prenses Jell... Bubblegum yüzünden üzülüğünü söyledi. Buradan geçiyordum ve iyi misin diye bakmak istedim." Oturma odasındaki

Oturma odasındaki dağınıklığı, yırtılmış kutuları, yere saçılmış eşyaları görüyorum. "Arama nasıl gidiyor?"

Jennie örgüsünü oynuyor, ayak parmaklarıyla zemini kazıyor. "Onu bulamıyorum. Burada sadece birkaç kutu kaldı, yedek yatak odasında da birkaç tane var."

"Hmm." Parmaklarımı şapkamın altına sokup kafamı kaşıyorum, Jennie'nin gözlerinin hareketimi takip ettiğini fark etmemiş gibi davranıyorum. Ondan her zaman etkilenmişimdir. O çok güzel ve bunun farkında. Kalın kestane rengi dalgalı saçları neredeyse her zaman bir kurdeleyle bağlanmıştır. Bence biraz uzundur. Belki 1,70 boyunda, ama yine de benden çok daha kısadır. Boynuma dolanıp sırtıma sarkan uzun bacakları var. Kalp durduran gamzeleri olan parlak, geniş bir gülümseme ve cesur, kendine güvenen, sert bir kişiliği var.

Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda, içimdeki umutların yok olması, sonraki sözlerimi söylememe neden oluyor.

"Aramana yardım ederim."

"Ne?" Ekipmanımı yere bıraktığımda burnunu kırıştırdı, nemli, ter kokusu bize doğru yayıldı. "Bunu yapmana gerek yok."

"Tabii, ama benim için sorun değil." O daha fazla tartışmadan yanından geçip bir yığın kutu seçtim. Üstünde duran biftek bıçağını aldım, parmaklarımın arasında çevirdim ve beni dikkatle izleyen Jennie'ye baktım, parmakları karnında kıvrılmıştı. "Eğer kutuları açmak için bunu kullanacaksan, zavallı Prenses Bubblegum'un dikiş atılması gerekebilir."

Yemin ederim, köşede, çok küçük bir gülümseme izi gördüm. Gülümseme tam olarak ortaya çıkmadan, Jennie'nin dudakları düzleşti ve yavaşça bana doğru adım attı.

"Kutuları çok sert dürttüğüm için makası kıldım." Örgüsünü parmağına doluyor. "Uh, teşekkürler. Yardım ettiğin için, ya da her neyse."

"Rica ederim."

Bıçağı kaldırmak için tüm kutuların üzerindeki bantları hızla kesiyorum ve sessizce her birini ayırıyoruz, sadece Jennie'nin hoparlöründen çalan hafif müzik odada yankılanıyor.

"Prenses Bubblegum ne tür bir peluş oyuncak ki?" diye soruyorum, bir kutu fotoğraf çerçevesini karıştırırken. Bu, yığının son kutusu

ve her bir kutu ile hava daha da ağırlaşıyor.

Jennie cevap vermez. Onu kutusuna bakarken bulurum, kutuyu tutarken parmak eklemleri neredeyse beyazlaşmıştır, beni yavaşça kendi yönüne doğru çeker.

"Hey. İyi misin?"

"O pembe bir tavşan," diye fısıldıyor. "Babam altıncı doğum günümde bana onu almıştı. Her iki kulağında da birer kurdele var ve bir de..." Kollarını açar, başparmağıyla işaret parmağını birbirine yaklaştırır, sanki eteğin kenarını tutuyormuş gibi, "...*pembe* bir *tütü*!" Sözleri boğazında düğümlenir, hıçkırıklarını ve yüzünü ellerine gömer, ben de kollarımı açarak odanın diğer ucuna koşarım.

Onun önünde dururum, ona dokunma isteğine direnirim. "Yine ağlıyorsun." *Aptalca*. Tabii ki ağlıyor. Bariz olanı benim belirtmeme gerek yok.

"Ağlamıyorum," diye ağlayarak parmağını göğsüme batırır. "Sen ağlıyorsun!"

Tabii ya...

"Uh, bir... kucaklaşmaya ihtiyacın var mı?" Dikkatlice, ona doğru yavaşça yaklaşıyorum, kollarımı yavaş çekimde açıyorum. Isırır gibi olabilir. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Kız kardeşlerim Jennie'den çok daha küçük; onların sorunları kucaklaşarak kolayca çözümlüyor.

Jennie bir Beckett. Eğer ağabeyine benziyorsa, sorunları Oreo ve orgazmlarla çözülme ihtimali yüksek. Yanımda kurabiye getirmedim ve ideal olarak testislerimi olduğu yerde tutmak istiyorum: lanet vücuduma bağlı olarak.

"Ne?" Çenesi titriyor. "Ben... ben..." İnliyor, ayaklarını yere vuruyor ve göğsü inip kalkarken yumruklarını sıkıyor. "Garrett."

"Hadi ama, Jennie."

Ellerini ellerime alarak, onu nazikçe kendime doğru çekiyorum. O da isteyerek geliyor, ama kışını sürükleyerek, ve ben kollarımı ona doluyorum. Güzel kokuyor, baş döndürücü, vanilya, tarçın ve kahve kokusu. Kollarını dikkatlice belime doladığında ve yanağını kalbimin üzerine koyduğunda, onun da hoş olduğunu anlıyorum. Sıcak ve yumuşak, annemin o çok soğuk doğu kıyısı kış sabahlarında iç çamaşırlarımı mikrodalgada ısıttığı gibi.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyorum, avucum sırtında kayıyor. Bu onu rahatlatmak içindi, ama onun sadece spor sütyeni giydiğini unutmuşum, bu yüzden

parmaklarım çıplak teninde dans eder ve ikimiz de kaskatı kesiliriz.

Jennie beni ittiği anda ben de geriye doğru fırladım, şapkamı çıkardım ve ellerimi saçlarıma gömdüm.

"Ben, şey..." Koridoru işaret ederim. "Yedek yatak odasındaki kutuları kontrol edeceğim."

"Evet." O başını sallar. "Evet, harika. İyi fikir. Sen onu yap, ben... burada kalacağım."

Köşeyi dönüp koridora girdiğimde, rahat yürüyüşüm çılgın bir koşuya dönüşür. Yatak odasının içinde, sırtımı duvara dayayıp derin nefes alırım. Bu bir felaket. Buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi.

Sadece dört kutu var ve ilk ikisini hemen açıyorum. Üçüncü kutuya, üzerinde *oyuncak* yazan kutuya geldiğimde, zaferle gülümsüyorum ve bandı yırtıyorum.

"*Aha.*" İşte bu, aradığım kutu bu. Bu kutu Jennie'nin gözüne girmemi sağlamazsa, hiçbir şey sağlayamaz. "Geliyorum, Prenses Bubblegum... *Ah! Lanet* olsun!" Kapağı açıyorum ve çığlık atıyorum. "*Yardım* edin!"

"Ne?" Jennie nefes nefese, gözleri çılgınca yatak odasına girer. "Prenses *Bubble*'ı buldun mu... *Garrett!*" Elleri yüzüne gider. Çığlık atıyor. Sanırım ben de ağlıyorum. "*Ne yapıyorsun?*"

"*Prenses Bubblegum'ı arıyorum!*" diye bağıyorum. Göğsüme sıkıştırdığım, dildolar ve vibratörlerle dolu kutu gürültüyle sallanıyor ve canlanıyor.

"*O orada değil!*"

"Spoiler uyarısı, Jennie: *Bunu çok iyi biliyorum!*"

"Bu kutu özel!" Jennie bana saldırır, kutuyu aramızda ezerek. Bir şey titremeye başlar, dışarı çıkmaya çalışır ve sanırım kusacağım. "Ona dokunmamalıydın!"

"Neden seks oyuncaklarının olduğu bir kutuya *oyuncak* yazarsın ki?" diye bağıyorum. Sırtım ağrıyor ve yüzüm çok sıcak. Bundan hoşlanmıyorum.

"Başka ne diyebilirdin ki?" Kutuyu benim -nedense isteksiz- ellerimden almaya çalışıyor. Hemen bir çekişme başlıyor, kutu aramızda gidip geliyor. "*Geri... ver!*"

Kutuyu kendime doğru çekerim — *neden?* — ve Jennie öne doğru yuvarlanır, üçümüzü — beni, onu ve kutuyu — duvara yapıştırır. Nefes nefese kalır, zorlar ve çeker. *Sertçe.*

Kutu dikişlerinden yırtılır, en güzel dildo ve vibratörlerden oluşan gökkuşağı aramızda havada uçar — yemin ederim — yavaş çekimde. Jennie'nin gözleri benimkilerle kilitlenir, geniş ve dehşet dolu, özellikle etli, vantuz tabanlı bir sikici yüzüme tokat atar. Yere düşer, uzunluğu - *neden bu kadar uzun lan?* - yukarı aşağı pompalayıp daireler çizerek, kötü bir break dansçı gibi parke üzerinde döner.

Jennie'nin çığlığı kan dondurucu. İki eliyle beni duvara doğru itti, yatak odasından çıkıp koridora doğru. "*Dışarı!*" Küçük yumrukları göğsüme vuruyor. "*Çık dışarı!*"

"*Gidiyorum lan!*" Hokey çantama takılıp duvara çarptım. Ayağa kalkarken kapıyı açtım, eşyalarımı koridora attım ve kapı kışıma çarpmadan Jennie'nin dairesinden kendimi dışarı attım.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, alnımdaki ıslak saçları silerek. Şapkamın nereye gittiğini bilmiyorum, ama onu bulmak için geri dönmeyeceğimden eminim.

Asansöre neredeyse varmıştım ki bir kapı gıcırdadı ve Jennie'nin çekingen fısıltısı kalbimi deli gibi çarptırdı.

"Garrett?"

Omzumun üzerinden bakınca, kapının aralığından mor-mavi bir ışık parıldadığını gördüm. "Evet?"

Dudaklarını yalar, bakışlarını indirir ve kapıyı çarpmadan önce sözlerini zar zor duyabilirim. "Sarılman için teşekkürler."

Yüzümü ellerimle ovuşturuyorum. "Eh, ben öldüm artık."

BÖLÜM 5

ALTIN DICKING

JENNIE

Son zamanlarda kaç gün üst üste boş boş oturup hayatımda ne yaptığımı düşündüğümü saymayı bıraktım.

İşte buradayım, perşembe öğleden sonra günün son dersinde, hafta sonu başlaması için hazır. SFU'da son sınıftayım, dans dalında güzel sanatlar lisans diploması ve dans öğretme yeterliliği ile mezun olmak üzereyim. Yirmi dört yaşındayım ve tüm hayatım boyunca uğruna çalıştığım, her şeyimi adadığım hayalim nihayet ulaşılabilir hale geldi.

Ve yine de bu hayat benim hayatım gibi gelmiyor. Sahnedeki o gelecek mi? Onu istediğimden pek emin değilim.

Tek istediğim şey pizza. Ve belki de dizüstü bilgisayarımdaki videoda çimlerde zıplayan sevimli corgi. Prenses Bubblegum'u bulmak da sorunlarımın çoğunu çözecektir.

"Hepsi bu kadar millet. İyi hafta sonları."

Öğretmenimin dersin sonunu ilan etmesiyle dizüstü bilgisayarımı kapatıp çantama koyduğumda, YouTube'daki *en komik köpekler* videosu kayboluyor.

"Bayan Beckett." Öğretmenim Leah gülümsüyor ve kapıyı işaret ediyor. "Sizinle yürüyebilir miyim?"

"Tabii. Ne oldu?"

"Toronto'dan arkadaşım geçen hafta sonu ziyarete geldi." Göz kırptım. "Biraz çılgınca eğlendin mi?"

Leah gözlerini devirdi. Benden sadece dört yaş büyük ve bir keresinde kardeşimin hokey maçından sonra onu bir barda görmüştüm. Sarhoştı ve bir defans oyuncusunun üzerine oturmuştu. Gözlerim onunla buluştuğunda parlak gözleri utançla doldu ve yüzü kızardı. Görünüşe göre, "*Aferin Glen Coco*" demek benim için doğru bir şey değildi, ama ben hala aynı fikirde değilim. Öğretmeninizin devasa bir hokey oyuncusundan kalkmaya çalışırken yüzüstü düşmesini izlemek

düşerken yüzüstü düşmesini izlemek çok komikti. Ertesi Pazartesi sınıfa geldiğinde hala güneş gözlüğü takıyordu ve ben tamamen yersiz bir şey söylemek için ağzımı açtığımda, elini ağzıma kapattı.

O benim en sevdiğim öğretmenim ve senin de en sevdiğin öğretmen olacaktı.

"Tamam, peki. *Biraz* çılgınca davrandım." Elini ağzına götürerek, ona yaklaşıp. "Tek kelime: *oyun kurucu*."

"Ona ne kadar esnek olduğunu gösterdin mi?"

"Bu çok uygunsuz bir davranış, Bayan Beckett." Dans stüdyosunun kapısına uzanırken beni durdurur, gözleri iri ve şakacı bir şekilde, ellerini birbirinden bir adım uzaklıkta tutar. Yanağının içini dırter ve "*Lanet olası büyük*" der.

Ben sessiz bir çığlıkla cevap veriyorum. Leah ve ben birbirimizin kollarını tutarak heyecanla yerinde zıplıyoruz. İki profesör yavaşlayıp bize meraklı bakışlar atıyor ve Leah hemen beni bırakıp boğazını temizliyor, sonra stüdyoya koşarak giriyoruz.

Burası sessiz, tam da sevdiğim gibi, ve göğsümde mutlu bir uğultu başlar.

Ayakkabılarımı ve süveterimi çıkarıp bir bankın üzerine oturdum. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordunuz, Profesör Naughty?"

"Monica geçen hafta buradaydı..."

"Monica mı? Toronto Ulusal Balesi'nden Monica mı?"

O Monica mı?"

"O Monica. Fakülteye yeni bir öğretmen eklemek istiyorlar."

"Vay canına. Bu inanılmaz." Beş yıllık programın ilk üç yılını Toronto kampüsünde geçirdim, öğretmenlerin peşinden koşarak, sanki kendi hayal dünyamda yaşıyormuşum gibi, her anın tadını çıkararak. Hiç ayrılmak istemedim, ama program böyle işliyor: üç yıl orada, iki yıl burada. Ayrıca ailem buradaydı. Hala da buradalar. Toronto'yu seviyordum ama göğsümdeki acıyı nefret ediyordum. "Simon çok sevinecek."

"Elbette, ama Simon benim tavsiyem değildi."

Durup Leah'ın heyecanlı bakışlarıyla göz göze geliyorum. "Yapmadın." "Yaptım."

"Gerçekten mi? Ben mi?" Ayağa fırladığımda çantam yere düşer. "Ama neden?"

"Nedenini ne demek? Sen yıllardır gördüğüm en güzel dansçısın, Jennie."

Yüzüme tembelce işaret ettim. "Beckett gamzeleri ve çekici gülümsemesi yüzünden. Biz karşı konulmazız."

Leah kıkırdar ve omzuma vurur. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Dans etmeyi doğuştan öğrenmişsin gibi kusursuz dans ediyorsun. Ayrıca çalışkan, kararlı, nazik ve her zaman başkalarının öğrenmesine yardım etmeye hazırsın. Harika bir öğretmen olursun Jennie ve orada profesyonel bir dansçı olarak sana sunulan fırsatlar sonsuz."

Profesyonel dansçı mı? Toronto'da mı? Beni düşündüğü için kalbim heyecan ve gururla çarpıyor, ama midem korkuyla kıvrılıyor.

"Bilmiyorum..." Arkanı dönerek, yerden eşyalarımı topladım ve çantama koydum.

"Jennie." Leah çantamı elimden kaparak dikkatimi çeker. "Ne demek bilmiyorum?"

Bir iç çekerek, onun bakışlarına karşılık veriyorum. Hayatımda ilk kez, birine gerçeği söylüyorum. "Bunun istediğim şey olduğundan emin değilim. Ailem burada." "Aileler bazen ayrı yaşarlar. Kardeşin bile Yarı yıl boyunca ülkede bile değiller. Bu işi kabul edersen sana kızmazlar."

Elbette hayallerimin peşinden gitmemi isterler. Ama hayallerimin, hayatım boyunca güvendiğim, beni olduğum gibi seven tek insanlardan uzaklaşmamı içerdiğinden emin değilim. Vancouver benim bir parçam, hayatımı şekillendiren bu inanılmaz yer. Toronto'yu ne kadar sevdiğim önemli değil, oranın benim ait olduğum yer olduğundan emin değilim. "Beni düşündüğün için gerçekten minnettarım Leah," diyorum ona. "Ne zaman ne zamana kadar karar vermem gerekiyor?"

"Baharda fakülteyle görüşmek için buraya gelmen gerekecek. Dönem sonuna kadar kararını vermen gerekiyor. Yaz dönemi için birini arıyorlar, Jennie. Mezuniyetten hemen sonra başlayacaksın."

"Yani düşünmek için vaktim var?"

"Elbette." Başını eğip merakla gülümsedi. "Gerçekten emin değil misin?"

"Sadece biraz endişeleniyorum galiba. Her şey hakkında, anlarsın ya? Mezuniyet, yaşlanmak, taşınmak... Sanki yeni bir hayat başlıyor gibi."

"Bazen yeni bir başlangıç tam da ihtiyacımız olan şeydir." Leah omzumu sıkıca tuttu. "Bunu ciddi olarak düşüneneğine söz ver."

Söz veriyorum, ama şu anda zihnim için güvenli bir yer değil; orada kolayca kaybolabilirim. Bu yüzden Leah beni stüdyoda bırakınca, kulaklıklarımı takıp müziği, emin olmadığım gelecekle ilgili durmak bilmeyen düşüncelerimi bastırarak kadar yüksek sesle açıyorum.

Kimse bakmıyorken dans etmek belli bir özgürlük hissi veriyor. Karar vermeye hazır olmadığım seçimlerle ilgili tüm endişelerim, ritim beni stüdyoda dolaştırırken, vücudum müziğe uyum içinde zahmetsizce hareket ederken eriyip gidiyor. Gözlerimi kapattığımda omuzlarımdan ağır bir yük kalkıyor gibi hissediyorum ve tempo beni ileriye itiyor, kendi hızımda özgürlüğün peşinden koşmama izin veriyor.

Büyük eller belimi kavrar, nefesim kesilir. Simon gözlerimi kilitleyip kulaklıklarımı nazikçe çıkarınca kalbim tekrar yerine oturur.

"Rahatla," diye fısıldar. "Sadece benim."

"Herkesin eve gittiğini sanıyordum." Onun kollarından kurtulmaya çalışıyorum. "Sana alan bırakayım."

Beni göğsüne doğru çekerek kollarını daha da sıkılaştırdı. "Benimle dans et."

Reddetme fırsatı bulamadan, Simon en sevdiğim şarkıyı çalmaya başlar.

"Hadi ama Jennie. Hafta sonu gelmeden önce bir kez daha seninle olmama izin ver."

"Şarkı seçiminde adil davranmıyorsun," diye mırıldanıyorum, elleri kalçalarımı yönlendirirken, James Arthur'un yumuşak sesi etrafımızı sararken, vücutlarımızın ritmi, onun ve sevgilisinin ne kadar hızlı aşık olduklarını anlatan şarkıya uyum sağlıyor.

"Sana adil davranmayı bildiğimi sanma." Örgümü omzumun üzerinden çekiyor, parmakları cildimi okşuyor, tüylerimi diken diken ediyor.

Bak, onun cazibesine karşı bağışık olabilirim, ama inkar etmeyeceğim ki, bu adamın azgın bir ergen gibi yaydığı epik düzeydeki pislikliğine rağmen

kolonya sürmenin duş almakla eşdeğer olduğunu düşünen azgın bir ergen gibi yaydığı epik düzeydeki pislikliğine rağmen, bu adamın çekici olduğunu inkar edemem. Simon uzun ve zayıf, dans ve yoğun egzersizler, disiplinli beslenme ve hiç ara vermemeye kusursuz bir vücuda sahip. Açık kahverengi saçları üstte daha uzun, her zaman mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, mavi gözleri her zaman o çocuksu, yaramaz bir şekilde gülümsüyor ve neyin peşinde olduğunu merak etmenize neden oluyor.

Son dört yıldır birlikte olmasaydık ve ben duygusal olarak hazır olsaydım, korkunç derecede epik bir karar verip onu yatağıma alabilirdim. Bunu düşünecek kadar azgın olduğum zamanlar olmuştu.

Sonra aptallığımı bir kenara attım, en sevdiğim Lovehoney sepetine heyecan verici yeni oyuncaklar ekledim ve kendime, hiçbir erkeğin yapamayacağı kadar iyi sevişebileceğimi hatırlattım.

Ve inanın bana, *öyle yapıyorum*.

"Sevgililer Günü gösterisini düşünüyordum," diye başlıyor Simon.

"Sevgililer Günü mü? Kasım ayındayız dostum."

Kıkırdaması boynumdan aşağıya doğru yayılır. "Bence bu şarkıyı kullanmalıyız."

"Bu şarkıyı sevmiyorsun."

"Doğru değil. Sen sevdiğin için ben de seviyorum."

Ondan uzaklaşıyorum, parmaklarım kolunu aşağı doğru kaydırarak beni tuttuğu yere kadar iniyor. Dönerken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve sonra o orada, beni tekrar kendine çekiyor. Her zamanki gibi akıcı hareketlerle beni başının üstüne kaldırıyor. Dans pistinde Simon ve ben bir bütünüz.

Simon peşimden gelirken, ben James Arthur'un şarkısına sessizce eşlik ederek dans pistinde zıplıyorum. Bu şarkının çizdiği, o kadar karşı konulmaz bir aşk resmini seviyorum ki, sanki onların dünyasında yerçekimi yokmuş gibi, adından da anlaşılacağı gibi, "Falling Like The Stars" (Yıldızlar Gibi Düşmek) gibi, hızlı ve şiddetli bir şekilde aşık olmalarını gerektiriyor. Ve yine de, düşüşe rağmen, bunu önleyememelerine veya yavaşlatamamalarına rağmen, güvendeler.

Bu tür bir aşkın var olduğunu biliyorum; kendi gözlerimle gördüm.

Sadece herkes için geçerli olup olmadığından emin değilim.

Simon beni kendine doğru çeker, dudakları kulağımın kepek kısmına değecek kadar yaklaşır ve çok samimi gelen sözleri fısıldar, bu beni rahatsız eder ve nedenini bilmiyorum.

Sonra beni döndürür, parmaklarını kalçalarımın dolayarak beni geriye doğru iter. Gözlerindeki vahşî bakış karşısında kulaklarımda kan çınlar ve ayağım takılıp düştüğümde beni soğuk duvara doğru iter.

"Simon, ne yapıyorsun?"

Çenemi kavrayarak yüzümü kendine doğru eğdi. "Neye benziyor sence?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye nazikçe deniyorum, onu uzak tutmak için avuçlarımı göğsüne koyuyorum. "Hadi vedalaşalım."

"Çok fazla düşünüyorsun Jennie. Senin sorunun bu. Sadece bu seferlik, kendini hissetmeye bırak."

Ben gayet iyiyim, bu yüzden bunun doğru olmadığını biliyorum ve dudakları benimkilere yaklaşıp dokunduğunda, dizimi kaldırıp yanlışlıkla onun hayalarına vuruyorum.

Oops.

Simon çığlık atarak kasıklarını tutar. "Ne oluyor, Jennie?"

"Hayır dedim," diye bağırarak onu itiyorum. Bir eli hala belimi tutuyor ve onunla birlikte yuvarlanıyorum, düşerken bacaklarına takılıyorum. Ayak bileğimden yayılan keskin acıyla bağırıyorum, onu tutarken rekor miktarda küfürler savuruyorum.

"Bu neydi lan?" Simon sırt üstü yatıyor, hala hayalarını tutuyor, kalkamayan bir kaplumbağa gibi yuvarlanıyor. "Bir anımız olduğunu sanıyordum!"

"Bunun iyi bir fikir olmadığını söyledikten sonra mı düşündün? Vedalaşmamız gerektiğini mi?" Öfkeli bir sıcaklık içimi kaplarken, ayağa kalkıp eşyalarımı topluyorum. "Herkes seninle yatmak istemiyor, Simon! Biz arkadaşız. Asla arkadaştan öte *olamayız*. Kabul et, yoksa bitti."

Ayak bileğim artık taşımak istemediği ağırlığın altında bükülüyor ve stüdyoda öfkeyle koşarken, keskin acıdan öfke gözyaşları damlıyor. Arkamda kapının çarpma sesi boş koridorda yankılanıyor.

Bu pislik ayak bileğimi mahvettiyse, çığlık atacağım.

"*Siktiğimin... siktiğimin... siktiğimin!*" Arabanın kapısını çarparak kapatıp, açık pencereden eğilip Uber şoförüne gülümsüyorum. "Çok teşekkür ederim Matthew. İyi geceler."

Gülümsemesi titriyor, gözleri korkuyla açılmış. "İyi geceler, hanımefendi."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak, önümdeki mini malikaneye doğru dönüyorum. Yedi şömineye sahip olan bu malikane, o kadar da mini sayılmaz. Kim bu kadar çok şömineye ihtiyaç duyar ki, diye sorabilirsiniz. Görünüşe göre, gösteriş meraklısı kardeşim.

Ön kapı açılır ve Olivia, ellerini karnına koymuş, gülümsemesini zorlukla bastırarak ortaya çıkar. "Harika yengemin sesini duydum sandım. Melek gibi bir ağzı var, yemin ederim." Ben ona doğru topallayarak yürürken ayağımı işaret eder. "Dans ederken mi yaralandın?"

"Simon Syphilis'in yaptığı."

Yüzünü buruşturur. "Sana kovucu lazım."

Bana mı söylüyorsun?

İçeride ona sarılırim. "Selam Pip."

Olivia kaşlarını çatıp, onu bıraktığımda kollarını göğsünde kavuşturur. O kadar minik ki. Hamileliği de eklenince, Carter ve benim onu kızdırmamıza rağmen kızgın görünmesi imkansız. Her şeyden çok sevimli görünüyor.

"Bu yeni takma ismi pek sevdiğimi söyleyemem."

"Ama bu mükemmel. Sen herkesin en sevdiği minik kızsın."

Mutfak adasında uzun boylu sarışın bir kadın oturuyor, uzun bacaklarını birbirinin üzerine atmış. Cara gülümseyerek aşağı atlıyor ve beni kucaklayarak sarılıyor. "Az önce ona karides dedim ve o da saçımı çekmeye çalıştı. Hamilelik hormonlarının etkisiyle çok sinirli bir anne adayı. Elimi alınca koyup onu uzak tutmaya çalıştığımda sinir krizi geçirdi."

"Yakında hormonların devreye girecek mi, yoksa ne olacak? Çünkü şu anda bile senden korkuyorum. Kendimi zihinsel olarak hazırlamam lazım."

Cara gülüyor, sonra kaşlarını çatıyor ve başparmağının ucunu ısıyor. Nefesini verip, kaşlarını çatıyor ve bu kaş çatma tam bir somurtmaya dönüşüyor. "Henüz değil. Emmett, on iki saatten fazla ara vermeden bir kez daha onun penisine oturursam, penisinin düşeceğini söylüyor. Görünüşe göre, 'Öperek iyileştireceğim' doğru cevap değil."

"Henüz erken," Olivia nazikçe hatırlatır. "Biraz zaman tanı."

Cara mermer tezgahın üzerine bir desen çiziyor. "Biliyorum. Carter'ın seni kazara hamile bırakması ve bizim için sonsuz seks ve lanet takvimlere rağmen henüz böyle bir şeyin olmaması kafamı karıştırıyor galiba." Dişlerini alt dudağına geçiriyor, gözleri yarı kapalı. "Denemekten rahatsız olduğumdan değil. O adamı unutulmaz bir şekilde becerirdim. Altın bir penisi var."

"Zihnimde canlandığı için teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve kendime bir bardak su dolduruyorum.

O gülümser. "Ne zaman kendine altın bir penis bulacaksın? Onlar sihirli, inan bana. Ollie'ye sor."

"Ollie'nin kardeşimim bacaklarının arasında ne olduğu konusunda yaşadığı deneyimi bilmek istemiyorum."

"Anlaştık." Olivia beni kanepeye kadar takip eder, sonra saçlarının ucuyla dudaklarını boyamaya başlar, gözlerinde uzaklara dalmış bir bakış vardır. "Ama eğer bir dakika kadar bunun hakkında konuşabilirsek..." Bana köpek yavrusu gibi bakışlar atar ve ben itiraz etmeden devam eder. "Sadece Carter çok iyi davranıyor..."

"*Bebeğim!*" Ön kapı gürültüyle açılır, sesler eve doluşur ve üç saniye sonra Carter, üç parçalı takım elbisesiyle göğsü inip kalkarak odaya girer. "Ne aldım tahmin et!" Küçük bir ayakkabı kutusunu açar, yere atar ve şimdiye kadar gördüğüm en küçük hokey patenlerini eline alır. "*Bak ne kadar şirinler!*" Yüzünde kocaman bir gülümseme vardır ve neredeyse titriyor. "En şirin bebek için en şirin patenler!"

"Beckett bebeğin bu patenleri giyince ayakta durabileceğinden, paten kayabileceğinden emin değilim."

"Ben de öyle dedim, Ol," diye Emmett içeri girerken söylüyor. Cara'nın yanağına bir öpücük kondurup poposuna bir şaplak atıyor. "Parasını boşa harcamamasını söyledim. Zengin olduğunu söyleyip yine de satın aldı."

Adam, Carter'ın omzuna vurur. "Onu rahat bırak. Gururlu bir baba adayı." Bana gülümser. "Selam, Jennie. Yeni evin nasıl? Garrett'in komşun olması kötü oldu, değil mi?"

Cevap veremedim, söz konusu adam salyangoz hızıyla koridorda yavaşça ilerliyor. Dildo fiyaskosundan sonra onu görmekten rahatsızlık duyarken, o ise kulakları

zaten kıpkırmızı, boğazı titriyor, gözleri odanın her yerine bakıyor, ama bana bakmıyor.

Boğazını temizledi ve takım elbisesinin kolunu çekiştirdi. "Bebek patenlerinden mi bahsediyoruz?"

"Aslında, Jennie'nin ihtiyacı olan altın sikten bahsediyorduk."

Cara'nın sözleri üzerine minik patenler Carter'ın elinden düşüyor, tıpkı benim elimden su bardağının düşmesi gibi. Yere düşmeden yakalamayı başarıyorum, ama üstüm sıırılsıklam oluyor.

"Hayır, konuşmuyorduk!" diye bağıırırım, aynı anda Carter de "Jennie'nin bir erkek arkadaşına ihtiyacı yok!" diye çığlık atar.

Cara ve Emmett kıkırdarlar, Adam ise Garrett'in sırtını okşamakla meşguldür.

Çünkü adam kendi tükürüğüne boğulmuş, yere yığılmış durumda ve eğer kendini toparlamazsa, onu hayalarından yumruklamak üzereyim.

Ondan nefret ediyorum. Ondan çok nefret ediyorum. O ve onun çarpık, mutlu gülümsemesi, aptal sarı saçları, her zaman güzel, mükemmel bir felaket.

Sonunda nefes almayı hatırladığında, korkmuş gözleri bana takılıyor.

Keşke bakmasalardı. Neden mi?

Hiç süper seksi bir hokey oyuncusunun önünde bir kutu dolusu lastik penis patladı mı? Hiç biri onun yüzüne çarptı mı? Hayır mı? Sadece ben mi? Güzel.

Neyse, işte bu yüzden.

"Jennie'nin birlikte takılacağı birine ihtiyacı var," diye devam ediyor Cara. "Genç ve bekarken biraz eğlenip hayatın tadını çıkarsın."

"Eğlenmek yok!" Carter hala bağıırıyor. "Jennie'nin eğlenmeye ihtiyacı yok!"

"Dans partnerin ne olacak?" Carter nefes nefese sorar. "Steve olmaz."

"Simon," diye hatırlatıyor Olivia.

"Onu mahvedeceğim, Jennie. Ruhunu mahvedeceğim. Testislerini ezeceğim." Carter havayı, daha doğrusu Simon'ın hayali testislerini sıkıyor.

Carter aşırı koruyucu baba-erkek saçmalıklarını bitirirken ben tırnaklarımı kontrol ediyorum. "Bitirdin mi?"

O eğilip yaklaşıp. "Twinkle Toes bir daha asla dans edemeyecek."

"Harika." Ayağa kalkarak, sırlıslık olan üstümü işaret ediyorum. "Bir gömlek ödünç alabilir miyim, Ollie? Şeffaf bir gömlek ve siyah sütyenle maça gidemem."

"Hayır, giyemezsin," diye Carter agresif bir şekilde onaylar, benim bile yaşamadığım bu sıradan eğlenceye hala sinirli.

Gözlerimi devirerek Olivia'nın ardından odadan çıkıyorum.

"Gözlerim yüzümde, Andersen," diye mırıldanıyorum Garrett'in yanından geçerken, bakışlarının göğsüme yapıştığını fark ediyorum. İçimden gülümsüyorum, yanakları volkan gibi kızarıyor ve sonra bakışlarını şık ayakkabılarına indiriyor. O kadar garip ki, onunla dalga geçmek çok kolay.

Olivia'nın gömleklerinin yüzde doksanı, ona göre birkaç santim daha uzun olduğum için crop top uzunluğuna yakın, bu yüzden seçtiğim Vipers tişörtü, aşağıda kardeşimle karşılaştığımda, onun onaylamayan bakışlarına neden oluyor.

"Sweater da ödünç almak ister misin?" diye soruyor. "Benimkilerden birini giyebilirsin."

"Hayır, teşekkürler."

"Üşüebilirsin."

"Arena sıcak."

"Göbek deliğin görünüyor."

"Gözlerinin çalıştığını görebiliyorum."

"Lanet olası kız kardeşler," diye homurdanır Carter, gözleri dolaşan ve ölen takım arkadaşları hakkında bir şeyler ekleyerek garajın kapısını açar. Bence bu aşırı koruyucu tavırları kaçınılmazdı, babamın yerini doldurmaya çalışırken, benim asla incinmememi sağlamak için böyle davranıyordu.

Zaten endişelenecek pek bir şey yok. Kimseyi kendime yeterince yaklaştırmıyorum.

Çocuklar dışarı çıkmaya başlarken Carter bana bir bakış atar ve Garrett yaklaşınca bakışları yumuşar. "Garrett, sana Prenses Bubblegum'u aramanda yardım ettiğini söyledi." Yanağıma bir öpücük kondurur. "Aramaya devam edeceğiz."

Garage'a girer ve Garrett'i orada donakalmış bir geyik gibi bırakır.

"Öyle mi?" diye mırıldanırım, çenemi kaldırarak. "Garrett başka ne söyledi?"

"Hiçbir şey," Garrett aceleyle söz verir, sanki korunmaya ihtiyacı varmış gibi ellerini aramıza koyar. "Hiçbir şey, Jennie, yemin ederim. Ben ona asla söylemem..."

"Ne söylemeyeceksin?"

Çenesi sarkar, parmakları saçlarını karıştırır. "Hiçbir şey mi? Çünkü söyleyecek bir şey yok. O yüzden ona hiçbir şey söylemem..."

Gülümsüyorum. Garrett, aradığı kelimeleri bulamıyormuş gibi ağzını açıp kapatarak bana bakıyor. Sorun değil, çünkü onun dar kesim bordo takım elbisesinin vücuduna nasıl oturduğunu, ceketinin geniş omuzlarını nasıl kapladığını fark etmemiş gibi davranmaya çalışıyorum. Kalın, kilometrelerce uzun bacakları konyak rengi deri ayakkabılara uzanıyor ve bakışlarım o dağınık saçlarda, *onu* daha da çekici kılan o saçlarda çok uzun süre kalıyor. Parmaklarımı o saçlara gömmek, sıkıca tutunmak ve o güzel yüzünü öpmek için can atıyorum.

Gece mavisi kravatına işaret ediyorum, gevşek ve çok sola kaymış. "Kravatın dağınık."

"Ne?" Gözleri aşağıya doğru kayar. "Oh. Evet. Tamam. Teşekkürler." Düğümü kurcalamaya başlar ve bir şekilde onu daha da kötü hale getirmeyi başarması beni şaşırtır. "İyi mi?"

Kafamı salladım, ipeği elimle tutup onu kendime doğru çektim. O da öne doğru yuvarlandı, büyük elleri belimi kavrayarak kendini tuttu.

"Üzgünüm!" Ellerini bırakır ve ellerine bakar. "Çok üzgünüm."

Kravatını çözdüm, her bir ucunu düzelttim, kumaşı çaprazlayıp ilmekledim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanır. "Bunu nasıl öğrendin?"

Anılarım, anne babamın yatağına kıvrılmış, babamın kravatını bağlamasını, ceketini giymesini, kollarını düzeltmesini izlediğim anları doldurur. "Her sabah babamın işe hazırlanmasını izlerdim."

Garrett'in gözleri titrer, sonra bakışları düşer ve benimkilerle buluşur. "Prenses Bubblegum'u bulamadığımız için üzgünüm."

"Bir madalyon da vardı." Sözler ağızımdan çıkmadan önce durduramadım ve bakışlarımı aramızdaki boşluğa indirdim.

"Ne?"

Parmak uçlarım, eskiden altın takının durduğu köprücük kemiğimin üzerinde titriyor. "Bir madalyon. Babamla benim fotoğrafımızın olduğu bir kalp. Prenses Bubblegum onu takıyordu." Anıyı yutuyorum, elimle havada bir hareket yapıyorum. Garrett, tıpkı benim dildom gibi, yüzüne çarpmadan önce elimi kaçırıyor. "Önemli bir şey değil." *Çok önemli bir şey.* "Ben iyiyim." *İyiyim değilim.*

"Belki hala annenizde kalmıştır," diye nazikçe önerdi.

Kalmadı; baktım.

Düzeltilme: Evi birkaç kez alt üst ettim, kesinlikle ağlayarak *değil*. Annem göz kulak olacağına söz verdi, ama ben onun sonsuza dek gittiğini biliyorum. Ev ile apartman arasında bir yerde kayboldu. Benim için bu kadar özel olan bir şeyi bir daha asla göremeyebileceğimi fark etmek, midemin derinliklerinde keskin bir acı uyandırıyor. Acıyı ellerimle bastırma dürtüsünü bastırıyorum.

Bir boğaz temizleme sesi, gözlerimizi Cara ve Olivia'nın beklediği yere çekiyor. Bu noktada, düğümü çoktan bitirdiğimi ve şimdi sadece bir elimde Garrett'in kravatı, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta durduğumu fark ediyorum.

Kravatı bırakıp geri çekildim.

"Uh, sanırım ben..." Garrett, Carter'ın acele etmesini haykıran garajı işaret eder. "Maçta görüşürüz çocuklar." Şefkatli bakışları bir kez daha üzerimde dolaşır. "Kolyen için üzgünüm." Sıcak parmakları benimkileri okşar, o kadar nazik bir dokunuş ki gerçek mi değil mi emin olamam, ve sonra gider.

"İlginçti," diye düşünür Cara, o kaybolurken. Olivia bir Oreo'yu yalar. "Çok ilginç."

Yüzümü saklayarak buzdolabına doğru yürüdüm. "Neyin ilginçti?"

Cara sıırttı. "Bak Liv, Jennie bilmiyormuş gibi davranıyor."

"Tüm olasılıkları bir düşün."

"Tehlikeli olasılıklar." "Carter çok kızardı.

"Onun tepkisini videoya çekmeliyiz."

Buzdolabını kapatıp koridorda yürüyerek ilerlerim.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslenir Cara.

"Tuvalete."

Kendimi kilitlemeden hemen önce sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

"Eğer banyo seni benden kurtaracak sanıyorsan, tatlı, naif Jennie, sandığımdan daha fazla hayal dünyasında yaşıyorsun."

BÖLÜM 6

DONG RIDES & CONCUSSIONS

JENNIE

"Gerçekten bunun hakkında konuşmayacak mıyız?" Cara ağzına bir avuç Skittles ve M&M's daha tıktırdı. Hayatımda hiç bu kadar iğrenmemiştim.

"Yapmaz mısın?"

"Ne?" Bir avuç daha küfürlü bir şekilde. "Garrett'in seni altın bir dong yolculuğuna çıkarması hakkında konuşmayalım mı?"

Burnumu kırıştırıyorum. "Az önce gerçekten dong mu dedin?"

"Gerçekten sadece 'dong' dedim. Garrett'in ciddi bir gücü var. Aslında, bunu garanti ederim. Oradaki *tüm* donglar hakkında her şeyi biliyorum." Takımın ısındığı yeri işaret ediyor, Adam'a puck atıyorlar, birbirlerine paslaşıyorlar, ya da Carter gibi, pembe sakız çiğnerken Olivia'ya sırtıyorlar. "Em'inki çok büyük, tabii ki. O kadar büyük ki, onu kasten kızdırıp nefret dolu seks yapması için günlerce düzgün yürüyemiyorum." Carter'ı işaret ediyor. "En iyi ihtimalle vasat."

Olivia burun kıvrır. "*Lütfen.*"

"Adam bizim nazik devimiz, ama gizlice kitle imha silahı taşıyor. Kesinlikle gelecekteki karısını tekerlekli sandalyeye oturtacak."

"Cara!" Olivia bir popcorn tanesini nacho peynir sosu dolu kaba batırır, geri atar ve mutlu bir şekilde mırıldanır. Hamilelik istekleri, sanırım.

"Ve Garrett... Yani, ona bir bak." Cara elini onun yönüne doğru salladı ve Garrett bu hareketi fark etti, başka yere baktı, sonra hızla geri döndü. Buradan bile, konuşmanın konusu olduğunu fark ettiğinde yanaklarının kızardığını görebiliyordum. "Ne kadar tatlı. Onunla ilk tanıştığımda çok utangaçtı."

"Hâlâ utangaç," diyorum. Bu sinir bozucu. Sözlerini hiç filtrelemeyen bir erkek kardeşle büyüdüm. Şimdi ise, düşüncelerimin çoğunu

düşüncelerimi yüksek sesle söylüyorum, sansür kayboldu. Birinin aklından geçenleri tahmin etmek yorucu.

Cara başını sallıyor. "Senin yanında utangaç çünkü seni çekici buluyor. En güvenli yol, Carter'ın farkına varmaması için seninle mümkün olduğunca az etkileşimde bulunmak. Eminim o adam yatakta gerçek bir çılgındır." Bir başka iğrenç avuç dolusu, kaşlarını kaldırarak. "Bunu öğrenmelisin."

"Kesinlikle hayır." Ayakkabılarımı önümdeki cama dayadığımda, ayak bileğimdeki yayılan acıya inlerim. Kesinlikle burkulmuş ve şimdi Simon'ı bir dahaki sefere gördüğümde diğer ayağımla hayalarına tekme atmak zorunda kalacağım.

"O benim tipim değil," diye Garrett hakkında konuşmaya devam ediyorum. Carter'ın arkadaşlarından veya takım arkadaşlarından biriyle çıkmama asla izin vermeyeceğini boş ver. Bir gün normal bir erkeği eve getirmek bile yeterince zor olacak. Tabii bir tane bulabilirsem.

Doğrusu, pek umursamıyorum. Yetişkin hayatımın neredeyse tamamını bekar geçirdim ve pille çalışan oyuncaklar mükemmel bir alternatif oldu. Onları bir erkekle değiştirmek neredeyse gereksiz bir düşünüş gibi geliyor.

"Bak ne diyeceğim. Garrett'ın gerçekten altın bir penisi olduğunu garanti edersen, onu denemeyi düşünebilirim."

Cara'nın gülümsemesi genişler.

"Gerçekten mi?" "Hayır." *Belki.*

Olivia uzun bir nefes alır ve karnını okşar. "İyi bir penisle sevişmek hoşuma giderdi." Ben inlemeye başlar başlamaz elini koluma koyar. "Yanlış anlama. İyi. Harika. Her zaman öyledir."

"Harika. Kesinlikle merak ediyordum."

"Ama son zamanlarda çok *nazik* davranıyor."

Cara, öne doğru eğilirken yumruğunu göğsüne vurur ve atıştırmalığını boğazına takar. "Lütfen bana onun, dikkatli olmazsa bebeğinin gözünü oymaya kalkışacak türden bir baba olduğunu söyle."

"Seks yapacağımız her seferinde bebeği uyarmaya başladı." Olivia yorgun yüzünü eliyle ovuşturur. "*Tamam, küçük dostum. Baban geliyor. En arkaya doğru kaydır kendini.*" Geniş kahverengi gözleri inanamama duygusuyla doludur. "Beni asıl rahatsız eden endişeli kıkırdaması ve her hareket ettiğimde durup

iyi olup olmadığımı soruyor. Ben sadece... onun beni sikmesini istiyorum, anlıyor musun? *Gerçekten* sikmesini." Koltuğunda kıpırdanıyor. "Bu bebek beni deli gibi azdırıyor."

Cara yanağımı dürttü. "Kusacakmış gibi davranmayı bırak."
"Kusabilirim."

Olivia kıkırdar ve sonra yumuşak bir gülümsemeyle, "Carter, Garrett'in oyuncağını aramana yardım ettiğini söyledi. Çok nazikmiş."

"Evet, sanırım bunu gerçekten pişman oldu." "Neden pişman olsun ki?"

"Çünkü Indiana Bones tarafından tokat yedi," diye mırıldanıyorum, ağzımda iki parça meyan kökü varken.

"Indiana Bones kim..." Cara'nın sorusu havada asılı kalır, sonra o kadar yüksek bir çığlık atar ki, erkekler buz pistinden başlarını kaldırırlar. "Tanrı aşkına, lütfen bana Garrett'in yüzüne Indiana Bones adında bir dildo ile tokat attığını söyle, Jennie."

"Yüzüne tokat atmadım. İçinde bulunduğu kutu için kavga ettik, kutu parçalandı ve Indiana Bones havada uçtu ve şey... bilirsin." Elimi salladıktan sonra elin arkasını yanağıma vurdum. "Kendi hatası. Bakmamalıydı."

Kahkahalar arasında Olivia sorar, "Onu o kutuyu karıştırmaya neyin itti?"

Omuz silkiyorum. "*Oyuncak olarak* etiketlenmiş olabilir."

"Ah." O sırtıyor. "Ve o doldurulmuş bir hayvan arıyordu, bu yüzden mantıklı bir karar verdi."

"Oh bak! Marş zamanı." Koltuğumdan fırlıyorum. "Sohbet bitti."

Olivia ve benim çaresizce ihtiyaç duyduğumuz dildolar, penisler ve iyi, sert seksler hakkındaki konuşmalar, maç başladığında arka plana atılır. En büyük rakibimizle oynuyoruz. Bu tür maçlar tüm dikkatimi gerektirir, böylece hakem bir şeyi kaçırdığında ona küfürler yağdırabilirim.

"Hadi ama hakem!" Washington'un orta saha oyuncusu Garrett'in bacaklarının arasına sopasını sokup onu öne doğru uçurunca ayağa fırlıyorum.

"Karın bizi siktiğini biliyor mu?" Cara, hakem bariz penaltıyı görmezden gelmeye devam ederken bağırır.

Garrett ayağa kalkıp başını sallarken camı tokatlıyorum. "Hey, hakem! Sesli mesajlarını kontrol etsen iyi olur! Görünüşe göre birkaç çağrı kaçırmışsın!"

Oyun, ikinci periyodun sonunu belirten düdük çaldığında durur ve Carter, şimdiye kadar gerçek bir beceri göstermeyen, sürekli rakibini düşüren aptalın yanına yaklaşır. Ne derse desin, orta saha oyuncusu ona itekler ve Carter, sırtarak uzaklaşır.

Sorun şu ki, Cara ve ben çok konuşkanız ve hala kızgınız. Sayısız faul ve verilmesi gereken cezalar gözden kaçırıldı. Bir sayı gerideyiz, ama olmamalıydık.

"Hey, hakem!" Cara bağılıyor. "Hamilelik testi ister misin? Çünkü iki dönem kaçırdın!"

"Dizlerinin üstünden kalk!" diye bağırlıyorum, o kayarak geçerken. "Maçı mahvediyorsun!"

Olivia yüzünü ellerine gömer, kısmen gülmesini saklamak için, kısmen de utançtan. Yüzü her televizyona çıktığında, lise öğrencileri bununla eğleniyorlar. Televizyona çıkması asla onun suçu değil. Suç, kocasının aşağılayıcı gol sevincinde ya da Cara ve benim çıkardığımız sorunlarda.

Maçın son beş dakikasına geldiğimizde, durum hiç iyileşmemişti. Washington kirli oynuyor, hakem sağda solda faulleri görmüyor ve Cara ona iki agresif orta parmak gösterip kışına sokmasını söyledi. Olumlu bir not olarak, Emmett maçı berabereye getirmeyi başardı.

Bir defans oyuncusu köşeden puck'ı çıkarır ve Garrett'ı açık ve bekleyen bir şekilde görür. Puck'ı buzun üzerine fırlatır ve Garrett, Emmett ve Carter onun yanlarından koşarak yolunu açarken, yıldırım gibi fırlar.

Herkes çığlık atıyor, onu tezahürat ediyor ve daha önce gördüğümüz o aptal orta saha oyuncusu yedek kulübesinden atlayarak buz üzerindeki biriyle yer değiştiriyor. Carter ona doğru koşuyor ve Garrett'a bir uyarı bağılıyor. Garrett sopasını geriye doğru çekiyor ve puck'ı kalecinin başının yanından geçerek ağlara gönderiyor.

Buzzer sesi, Rogers Arena'daki tüm taraftarların nefesini kesen toplu bir çığlık sesine karışır, çünkü merkez oyuncunun vücudu

Garrett'in vücuduna çarparak onu başı önde bariyere yapıştırır.

Garrett gevşer, 200 kilodan fazla ölü ağırlık buzun üzerine düşer.

Sessizlik çığlıklarla bozulur, oyuncular sağ kanat oyuncumuzun etrafında toplanır, sağlık görevlileri diz çökerek ona müdahale eder.

"Kalkmıyor," diye fısıldadı Cara. "Neden kalkmıyor?"

Biri ona yardım etsin!"

"Hadi, Garrett," diyorum, başparmağımın ucunu dişlerimin arasına sıkıştırarak. "Kalk."

Ama kalkmıyor. Buzun üzerinde uzanmış, kıpırdamıyor ve adrenalın şeklinde korku içimi kaplıyor.

"O pisliği dışarı atın!" Garrett'in hareketsiz bedeni sedyeye kaldırılırken, sessizliğe karşı bağıriyorum ve camı sallıyorum. Söz konusu orta saha oyuncusu, birini hastaneye göndermekten hiç de rahatsız görünmeden gözlerime bakıyor. "Kanada'da gerçek hokey oynarız, seni lanet olası sosis!"

Gülümser, eldivenli parmaklarını bana doğru sallayarak, ve tam o anda Carter sopasını yere atar, eldivenlerini çıkarır, kaskını buza fırlatır ve üzerine atlar.

Saha patlar, yedek kulübeleri boşalır, oyuncular buzun üzerine koşar, her yerde ekipmanlar ve yumruklar uçuşur. Herkes çığlık atıyor ve küçük hamile bir kadın, Cara ve beni fiziksel olarak engelleyerek kavgaya katılmamızı önlemeye çalışıyor.

En azından yüzünün televizyona çıkmasından endişelenmesine gerek yok.

Ön kapı açıldığında saat neredeyse gece yarısıdır. Olivia, Oreo kurabiyesine fıstık ezmesi sürmeyi çabucak bitirir, kurabiyesini ağzına atar ve kanepeden atlar.

Carter, Emmett ve Adam tek tek oturma odasına girerler ve hepsi de şaşırtıcı bir şekilde kulaklarından kulaklarına kadar sırtıtmaktadırlar.

Carter'in şişmiş dudağının ortasında kötü bir yırtık var ve Emmett'in gözü morarmaya başlamış. Adam'ın bile yanakları şişmiş ve kızarmış

elmacık kemiği şişmiş. En mutlu olanı da o.

"Ben asla kavga etmem! Babam, diğer kalecinin bariyerlere çarpmasını sağladığım için benimle gurur duyuyor!" Şişmiş göğsünü avucuyla okşuyor. "Bunu tüm arkadaşlarına göstermek için kaydettiğini söylüyor."

Olivia ona bir torba buz uzattı. "Bunu alışkanlık haline getirmeyin Bay Lockwood. Yüzün çok güzel."

Garrett, utangaç bir gülümsemeyle karanlık koridorun kenarında belirir, gözlerinin etrafındaki deride hafif bir gölge vardır, yorgun ama hala parlaktır.

Cara ona sarılır. "Nasılsın, Gare-Bear?"

Ellerini ceplerine sokar, omuzları yukarı aşağı hareket eder. "İyiyim. Sadece yorgunum ve başım biraz ağrıyor. Hafif bir beyin sarsıntısı. En azından önümüzdeki hafta izinliyim."

Cara onun yüzünü tutup sağa sola çevirir. "Neden gözlerin morarmış?" Elleriyle ağzını kapatır. "Sedyeyle götürüldükten sonra biri sana yumruk attı mı? Kim yapar böyle bir şeyi?" Çantasını omzuna asar ve uzaklaşmaya başlar. "Em, gidelim. O zavallı heriflerin hayalarını koparıp, ödül gibi dikiz aynamın arkasına asacağım."

"Sakin olun Bayan Brodie." Emmett, onun dirseğini tutarak, öfkeyle uzaklaşmasını engelledi. "Başının arkasına darbe aldığında bu olabilir. Gare ona oldukça sert vurdu."

"Oh. Doğru. Tamam o zaman." Kanepeye çöküp bacak bacak üstüne atar, kollarını kavuşturur. "Yine de onları hadım etmek istiyorum."

Saçlarını okşadı. "Biliyorum, kaplanım."

Carter bana bakar. "Garrett'a onu eve bırakacağını söyledim."

"Ne? Benim arabam yok ki..."

"Onun arabasıyla. Buraya arabasıyla geldi."

İtiraz etmek için ağzımı açarım — bu adamla yalnız kalamam; geçen sefer geniş oyuncak koleksiyonumu gördü, bu noktadan sonra işler daha da kötüye gidebilir — ama Carter sert bir bakışla beni susturur.

"O araba kullanamaz ve sen aynı binada yaşıyorsun."

Doğru. Evet. Garrett'ın benim pek de iyi olmayan tepkime karşı hafifçe kaşlarını çatması kalbimi sızlatıyor. "Ne zaman gitmek istersin?"

Elini ensesine koyar. "Şey, şimdi? Yani, senin için sorun yoksa."

Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum ve Cara'nın gözlerine bakıyorum. O da bana "O *sikini* bana getir" diye dudaklarını oynatıyor. Olivia'ya sarılırken ona sinsî bir şekilde kuş işareti yapıyorum, sonra Garrett'a doğru topallayarak yürüyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye aynı anda birbirimize sorduk.

Burnumu kırıştırdım. "Neden yardıma ihtiyacım olsun ki?"

Ayağımı işaret ediyor. "Bütün gece topallıyorsun." Kollarımı kavuşturuyorum. "Senin beyin sarsıntın var."

"Ben iyiyim," diye beni temin eder. "Ben de öyle."

Ağzının köşesinde, en ufak bir gülümseme izi görüyorum ve yirmi dakikalık yolculuk boyunca olabildiğince nazik davranmaya karar veriyorum.

Ta ki onun arabasını görene kadar.

"Bu da ne lan?"

"Bir Audi RS Five Sportback." Gülümsayarak göğsünü okşuyor, sanki bu araba onun gurur ve mutluluk kaynağıymış gibi. "Tam donanımlı."

"Bu, yaklaşık 60 bin dolarlık bir araba." Neredeyse çığlık atmak üzereyim.

"Doksan dört," diye mırıldanıyor.

"Garrett!" Kesinlikle çığlık atıyorum. "Bunu süremem!"

Bana kapıyı açıyor. "Sorun olmaz."

"İyi," boğuk bir kahkaha atarak taklit ediyorum. "İyi, diyor. Ha."

Elini belime koyarak beni öne doğru yönlendiriyor. "Arabaya bin, Jennie."

Biniyorum, ama inleyerek. Düğmeleri kurcalayıp pozisyonu ayarlarken koltuğum sarsıntılı hareketlerle ileri geri sallanıyor. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Neden çalışmıyor?" Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Gördün mü? Senin araban bile benim sürmemi istemiyor."

Garrett gülümser, koltuğu benim için düzeltmek için çömelir ve aptalca kalın kirpiklerinin altından bana bakar. "İyi mi?" diye sorar sessizce.

Direksiyonu kavrar, bakışlarımı başka yöne çeviririm. "Uh-huh." "Tamamdır." Yanıma oturur. "Gidelim."

Ve ben de gittim, araba çığlık atarken ileriye doğru fırladı ve uzun araba yolunun sonunda frenlere bastım, Garrett kendini ön panele tuttu, şapkası kafasından uçtu.

"Tanrım, lanet olsun." Geniş gözleri benimkilerle buluşur ve korkusu çok, çok gerçektir. "Bu da neydi böyle?"

"Uzun zamandır araba kullanmadım! Karda endişeleniyorum!" "Daha yola bile çıkmadık!"

"Biliyorum!"

Beni uzun bir süre inceler, sonra dişleriyle alt dudağını ısırarak gülmesini engeller. "Sakin ve yavaş sür. Bir şey olmaz." Koltuğunda rahatlayarak gözlerini kapatır ve iç çeker. "Ve arabamı kazaya karıştıрма, yoksa benim uygun gördüğüm şekilde çalışmak zorunda kalırsın."

Ağzım açık kalır.

Gözlerini aralayıp uykulu bir gülümsemeyle, "Sadece şaka yapıyordum," dedi.

Eve dönüş yolculuğu sessiz ve huzurlu geçer. Beş dakika sonra, Garrett'in uykuya daldığını düşünürüm. Bacakları genişçe açılmış, uzun kolları bacaklarının arasında, başı koltuğa yaslanmış ve tek bir ses bile çıkarmamıştır. *Kötü fikir. Benim denetime ihtiyacım yok mu?*

En sevdiğim şarkı müzik setinden çalmaya başlar ve birkaç saat önce Simon bu şarkıyı benim için sonsuza dek mahvetmeye çalışırken ayak bileğimi incitmiş olsam da, sessizce mırıldanarak şarkının sözlerini fısıldayarak söylerim. "Seninle güvendeyim..." Şeridi değiştirmeden önce omzuma bakıp otoparka yaklaşırım. "Biz düşüyoruz..." Çenemi sıkıp Garrett'in bana baktığını fark edince kızarıyorum. "Üzgünüm."

Hiçbir şey söylemez, sadece bana uzanır ve benim alanıma girer. İznim olmadan tenim cızırdar ve kalp atışlarım bacaklarımin arasında durur, çünkü o çok seksi, güzel kokuyor ve çok yakın. Ama tek yaptığı, başımın üstündeki güneşlikteki düğmeye basarak otopark kapısının açılmasını sağlamaktır.

"Orada," diye mırıldanır, işaret ederek. "Doksan yedi."

Yere park edip motoru durduruyorum. Garrett bagajdan ekipmanlarını çıkarıyor ve kapımı açıp bana elini uzattığında, sadece oturup izlediğimi fark ediyorum.

Elimi onun eline koyuyorum. Eli büyük ve sıcak, bir anlığına benim elimi yutuyor.

O arkamdan geliyor ve asansörün bulunduğu yürüyüş yoluna çıkan tek basamağı tırmanırken acı içinde inliyorum. Beni asansöre yönlendirirken eli belime dokunuyor

belime dokunur ve o karşımda durup beni incelerken içimde sıcak bir şey hissedirim.

"Ne oldu? Bileğine mi?"

"Oh, ben..." Ayağımı uzatıp yavaşça daireler çizerek hareket ettiriyorum ve bir yalan ararken ağrıyı dişlerimi sıkarak katlanıyorum. "Bugün okulda çantama takılıp düştüm."

Düşük sesle homurdanıyor, bunun saçmalık olduğunu düşündüğünün açık bir göstergesi, ama ısrar etmiyor.

Asansör benim katımda durur ve ben Garrett'a hafifçe el sallarım. O da beni takip eder.

"Nereye gidiyorsun?" Koridorun karşısındaki kapıya bakıyorum ve sinir bozukluğu enseme karıncalandırıyor. Adamın beyin sarsıntısı var lan. Ama neyse: "Belki giyinip hemşirecilik oynar."

Sesimin sertliğinden kaşları kalkıyor. "Sadece kapına kadar eşlik ediyorum, tatlım."

"Oh. Oops."

"Evet. Oops." Sessizlik uzar. "Beni eve bıraktığın için teşekkürler."

"Evet. Tabii ki. Bir şeye ihtiyacın olursa, yardıma ya da başka bir şeye... nerede olduğumu biliyorsun."

"Teşekkürler, Jennie. Yüzüp yatacağım. Ben iyiyim."

"Yüzmek mi?" Elimi belime koydum. "Doktor sana dinlenmeni söylemedi mi? Egzersiz yapma."

"Bu egzersiz değil."

"Yüzmek kalp atışını hızlandıran bir fiziksel aktivitedir.

Bu egzersiz, seni pilon."

Dudakları kıvrıldı. "Bana pilon mu dedin?"

"Evet, bu senin en parlak fikirlerinden biri değil." Kalçamı havaya kaldırdım; her zaman çok havalıydım. "Ya sudayken bir şey olursa?"

O içini çekerek, elini şapkasının altına sokup kafasını kaşır. "Bak, Jennie, ben iyiyim. Bu daha çok bir önlem. Yoğun bir şekilde yüzmeyeceğim. Sadece biraz rahatlamak, kaslarımı gevşetmek istiyorum." Kollarımı kavuşturup dudaklarımı büzünce, o sıratarak, "Bu kadar endişeleniyorsan, neden benimle gelmiyorsun?" der.

"Hoşuna giderdi, değil mi?" diye ters bir şekilde soruyorum.

Cevabını duyamıyorum. Elini ağzına götürerek mırıldanıyor, ama *yarı çıplak, sert ve beni öldürecek gibi* ifadeler kesinlikle cevapta yer alıyor.

"Şöyle düşün: Carter benim senin bakıcın olmamı istedi, şimdi sen benim bakıcım olabilirsin. Konuşmak zorunda değiliz. Hadi ama Jennie. Uzun sürmez."

Hırsla kapımın kilidini açıp ona dönerim. "Bir saniye. Havuzumuz mu var?"

"Spor salonunun karşısında." "Spor salonumuz mu var?"

"En üst iki kat için var," diye utangaç bir şekilde itiraf etti, sonra sırtıttı. "Sana şifremi verebilirim, böylece istediğin zaman kullanabilirsin."

"Tabii ki şifreyi vereceksin." Kapıyı kalçamla açık tutuyorum. "Üstümü değiştirmem lazım. Burada beklemek ister misin?"

Teklifini kabul etmemdeki basitlik karşısında yüzünün aydınlanması, onun da benim gibi arkadaşlık arzuladığını düşündürüyor. "Geliyor musun?"

Dürüst olmak gerekirse, onu neredeyse çıplak ve sırlıslık görmek istiyorum. Gelecekte kullanmak üzere Flickapedia'ya kaydedebileceğim zihinsel bir flickpick.

Bu gece gibi.

Evet, bu görüntüyü yüzde 100 Garrett Andersen'in görüntüsüyle eşleştireceğim. Beni dava et.

"Tabii ki, Garrett. Senin boğulmanı istemiyorum."

BÖLÜM 7

ANLADIK; SEN
SEKSI

JENNIE

Kafamdaki parlak neon tabelaya, yanıp sönen *KÖTÜ FİKİR!* yazısına dikkat etmeli miyim?

Belki.

İdeal olarak.

Ama yapacağım mı? *Pfft.* Saçmalama.

Yatak odamdan çıktığımda, Garrett'ın şok olmuş bakışları üzerime çakılır. "Ne giyiyorsun sen böyle?"

"Ne, bu mu?" Parmaklarımın arasında tuttuğum kabarık mikro polar bornozu döndürerek gösteririm. "Bornozum ve terliklerim."

Ne tepki beklediğimi bilmiyordum, ama onun gülmekten karnına tutunup dizine vurarak eğilmesini beklemiyordum.

"Anneme benziyorsun," diye boğuk bir sesle söylüyor. Kıyafetimi, balerin köpeklerle kaplı bornozumu, sarkık kulaklı köpek terliklerimi işaret ediyor ve ağzını açıyor. Konuşmak yerine, başını sallıyor ve yine yüksek sesle, iğrenç ve sinir bozucu bir şekilde gülüyor. "Vay anasını."

"Evet, o zaman annen de çok seksi olmalı." Yanından geçip, dildo fiyaskosundan sonra burada bıraktığı şapkayı kafasına fırlatıyorum. "Şapkan burada, Gare-Bear."

Ben asansöre doğru yürürken o da biraz daha kıkırdar.

Kendi dairem inanılmazdı ama Garrett'inkiyle kıyaslanamazdı. Penthouse dairesi kusursuz, açık ve genişti, eski endüstriyel ve modern tarzın nefes kesici bir karışımıydı, yüksek tavanları, tuğla duvarları ve arduvaz mermer tezgahları vardı. Doğuya bakan duvar tamamen camdan yapılmıştı, muhteşem bir doğal ışık ve muhteşem bir gün doğumu alıyor olmalıydı.

"Hazır mısın?"

Dönüp onu gördüğümde aniden durdum.

"Aman Tanrım," diye gülüyorum. "Ne giyiyorsun sen böyle?"

Gülümsemesi elektrik gibidir, neşe ve kibirle doludur, normalde ondan gördüğüm utangaç yarı gülümsemeyle tam bir tezat oluşturur. "Bornozum ve terliklerim," diye tekrarlar. Adam cümlesini kendini beğenmiş bir kalça hareketiyle bile vurgular.

"Benim bornozum vücudumu tamamen örtüyor. Sen ise... o..." Onun gökyüzü kadar yüksek ipek bornozunu işaret ediyorum, kaslı uyluklarını çok fazla - ve yine de bir şekilde yetersiz - gösteren bornozunu. "Yapamam. Çok komik görünüyorsun."

"Seksi görünüyorum." Hala gülen beni salona yönlendirir. "Carter bunları düşünleri için şaka olarak almıştı. Fotoğraf çekimi yaptık."

"O fotoğrafları istiyorum." Onun dirseğini çekiştiriyorum. "*Lütfen.*"

"Olmaz, tatlım. Kimsenin görmesine izin vermem."

"Ama ben seni bunun içinde gördüm," diye tartışıyorum, o beni bir kat merdiven yukarı çıkarırken takma adını görmezden gelerek. Eminim ki beni kızdırmak için böyle sesleniyor. Klor kokusu havayı doldururken, katın sonunda güzel bir havuz beliriyor, altımızdaki şehir sonsuz pencerelerden Vancouver'ın karanlık silüetini aydınlatıyor.

"Ve şansın varsa, benim bu kıyafetle nasıl göründüğümü unutursun."

"Hayır. Olmaz. Hafızama kazındı ve sonsuza kadar orada kalacak." Bir başka görüntüyle birlikte, Garrett bana aptalca, çarpık bir gülümsemeyle bakarken kıyafetlerini çıkarıyor.

O, şimdiye kadar gördüğüm en kusursuz vücudu ortaya çıkarırken, ben iniltiyi yutuyorum.

O tertemiz, kaslı kolları ve oyulmuş kasları, ince, sivrilen beline kadar uzanıyor ve Cara'nın ne yazık ki çok haklı olduğunu gizleyemeyen bir mayo giyiyor: Bu adamın taşıdığı silah, küçük bir ülkeyi yok edecek kadar büyük. Biriyle yakınlaşmayalı çok uzun yıllar oldu ve içimde bir parça -çok küçük bir parça- o küçük ülke olmak istemiyor değil.

Bornozumu ve terliklerimi çıkarıp, Garrett'in eşyalarının yanına, bankın üzerine koydum. Ona döndüğümde, gözlerinin bana kilitlendiğini fark ettim.

Boğazı titriyor, bakışları ısınarak aşağıya düşüyor, yavaşça tekrar yukarıya dönüyor. Bir anlık zayıflıkta, bornozuma uzanıyorum, kendimi tekrar örtmek için çaresizce.

"Az önce söylediğimi geri alıyorum," diye fısıldayarak hareketlerimi durdurur. "Kesinlikle anneme benzemiyorsun." Gözleri büyür, başını sallar, sanki bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibi. Bir eliyle bana işaret eder, diğer eliyle saçını okşar. "Yani, göbek piercingin var." Dudaklarını birbirine çarpar. "Hayır. Hayır, ben öyle demek istemedim... Ben..." Yüzünü iki eliyle kapattı, ellerini yavaşça aşağı doğru çekti. "Aaah..."

Bu çok ilginç. Ayrıca, artık kendimi güvensiz hissetmiyorum. Teşekkürler, Bay Andersen.

Çoğu insan için ben sadece Carter Beckett'in küçük kız kardeşiyim. Garrett'in yüzündeki ifadeyi, içindeki mücadeleyi görebiliyorum. Ben kendimim, ama o, kardeşim yüzünden benim doğam gereği dokunulmaz olduğumu hatırlatıyor. Aramızda fiziksel bir çekim var ve o bununla mücadele ediyor.

Yine de, jakuziye girdiğimde, Garrett'in başı benimle havuz arasında beş kez gidip geliyor, sanki bana ne kadar yaklaşabileceğine karar veremiyormuş gibi. Başımı yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, böylece şu anda hissettiği baskıdan kurtulup kararını verebilsin, ve bir dakika sonra suyun sessizce çırpındığını duyuyorum.

Kapağı aralayıp Garrett'in havuzda bir aşağı bir yukarı yüzdüğünü izlerken, kıkırdamak için kendimi zor tutuyorum. *Egzersizmiş, hadi oradan.*

Ölmeyeceğini bilmenin verdiği huzurla, masaj jetlerini en yüksek seviyeye getiriyorum, ayak bileğimdeki ağrının azalmasını keyifle izliyor ve mutlu bir iç çekişle rahatlıyorum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama serin ve nemli bir el omzuma konduğunda, bir çığlık atarak uyanıyorum ve Garrett'in turkuaz gözleri benimkilere bakıyor.

"Üzgünüm. Seni korkutmak istemedim. Uyuyakalmışsın. Birkaç kez adını seslendim."

Beynim bir cevap bulmam için yalvarıyor. Bunun yerine, dudaklarının şeklini inceliyorum, alt dudağının biraz daha dolgun olduğunu, üst dudağının mükemmel bir yay olduğunu, dudaklarını çevreleyen ve çene hattını olması gerekenden yüz kat daha sert gösteren sakalları.

Üzerimde yükselerek, tüm kaslı ihtişamıyla orada duruyor, sırılsıklam, kabarık saçları zengin altın renginde,

bal gibi, uçlarında biriken su damlacıkları yüzünden aşağıya damlıyor. Aslında, özellikle kalın bir damlacığın üst dudağına çarptığını görüyorum, Garrett'in dilini çıkarıp onu yakalamasını izliyorum. Sonra göğsünden yavaşça aşağıya doğru yuvarlanan bir damla görüyorum, kaslarının arasından bir yol açan bir nehir gibi. O yaramaz çocuk, mayosunun bel kısmına kaybolana kadar yuvarlanmaya devam ediyor.

Bayanlar ve baylar, film seçimi konusunda Kutsal Kase'yi buldum.

Garrett'in bakışları göğsüme düşer, sonra tekrar yüzüme döner. "İyi misin?"

"İyiyim," diyorum, sesim çok kısık çıkıyor.

Gözleri tekrar aşağıya kayıyor, sonra tekrar yukarıya. Bir kez daha aşağıya. Yukarıya. *Tanrım, yine aşağıya mı? Cidden mi?* Orada göğüslerim olduğunu biliyorum, ama bu adam yeterince mükemmel göğüs görmemiş mi? Bunların nesi bu kadar ilginç ki?

Kendime bakarak içimden inliyorum. Göğüs uçlarım taş gibi sertleşmiş, şu anda tahrik olduğumu gizlemeye hiç de yardımcı olmayan mayomun içinden ona selam duruyorlar. Lanet olası göğüs uçları. *Geri çekilin askerler.*

Gözlerimi devirip ona su sıçratıyorum. "Anladık Garrett, yakışıklısın. Yarı çıplak ve sıırıslık bir şekilde orada durup yakışıklılığını yüzümüze vurmana gerek yok."

Gururla gülümser, sonra alnı kırışır. "Biz mi?"

"Evet, *biz.*" Göğüs uçlarımı işaret ettim. "Farkında değilmiş gibi davranma. Gözlerin iki saniyeden fazla yüzümde kalamıyor."

"Şey, ben... Yani, onlar... sert," diye iç çekerek bitirir ve ardından zar zor duyulur bir *küfür eder*.

Bu adam, flört etmede berbat ve korkunç derecede garip olan en kötü kombinasyon ve bir yanım yüzümü yastığa gömüp çılgılık atmak istiyor. Diğer yanım ise bunu sarhoş edici, sevimli ve çekici buluyor, onun "*beni becer*" faktörünü tam on puana çıkarıyor.

Çok sinir bozucu. Hiç hoşuma gitmedi.

Garrett yumruğunu diğer eliyle çırparak, topukları üzerinde geriye doğru sallanır. "Şey, biz... sen... hadi..." Kapıyı işaret eder. "Yatağa mı?" Çenesi sarkar, hızla geri adım atmaya çalışır, gözleri

korku dolu gözlerle yüzünün önünde ellerini sallıyor. "Birlikte demek istemedim. Yani, sen ve ben, yatakta, birlikte. Demek istediğim o değildi."

"Tamam."

"Senin yatağında sen, benim yatağımda ben demek istedim.

Siktir. İğrenç." Kaşlarım yavaşça yükselir. "İğrenç mi?"

"Ne? Hayır. İğrenç değil."

"İğrenç dedin."

"Ama ben öyle demek istemedim... iğrenç olmazdı. Harika olurdu. Hayır. Bu da yanlış çıktı." Gözlerini sıkıca kapatıp, başını çılgınca salladı. "Beyin sarsıntısı geçirdim," diye tükürdü sonunda, sonra elini uzattı. "Sana yardım edebilir miyim?"

"Bana dokunmak istediğinden emin misin? Benden mikrop kapabilirsin. Bunun ne kadar *iğrenç* olacağını bir düşün."

Garrett hafif bir gülümsemeyle yumuşak, içten bir kahkaha atar ve omuzlarındaki gerginlik azalır. "Bunu hak ettim. Ben gitmeye hazırım, ama sen daha kalmak istersen, ben de kalabilirim..."

"Hayır." Kıçımı koltuğumdan kaldırıp sıcak sudan çıkıyorum. "Yatmaya hazırım." Garrett'in uzattığı eli tutuyorum ve bana yardım etmesine izin veriyorum.

Garrett bize havlu getirirken, ben bankın üzerine çöküp terliklerimi giyiyorum. Yorgunluk yüzüme bir tuğla gibi çarpıyor ve ben duvara yaslanıp dinleniyorum. Güverte nemli ve buharlı, bambudan yapılmış çıtalı duvarlar saunayı andırıyor ve uyku beni kendine çekiyor.

Garrett havluyla geri döndüğünde ayağa kalkıp esniyorum, kollarımı başımın üzerine uzatıyorum.

"Ne..." Dönerek, sanki bir şeye takılmış gibi hissettiğim sırtımı tokatlamaya çalışıyorum. Ani hareketin baskısı altında zayıf ayak bileğim bükülür ve altımdan kayar.

Yüzüstü jakuziye doğru yuvarlanırken hayatım gözlerimin önünden geçer. Garrett öne atılır, kolları beni sarar ve beni muhteşem vücudu ile duvar arasında sıkıştırır.

"Ucuz atlattın." Kahkahası başladığı kadar çabuk kesilir. "Hay sıçayım."

Beni sıkıca kendine doğru çekerken, zorlu nefes alıp veriş i yüzümü okşadı. Vücudum bana bu adamın çok yakışıklı olduğunu ve pille çalışan erkek arkadaşların ancak bir yere kadar tatmin edebileceğini defalarca hatırlatırken, göğsüm bu temastan dolayı inip kalkıyordu.

O kadar hoş ki, cildi benimkine değince sıcaklığını hissediyorum, çıplak göğsü benim çıplak göğsüme değiyor...

"Hayır," diye fısıldayarak nefes nefese başımı sallıyorum, tırnaklarım omuzlarına batıyor.

Gözlerinde acıma ve çok, çok fazla korku var. "Evet."

Bakışlarım düşer, ıslak zeminde, bizimle jakuzi arasında duran bikini üstüme takılır. Beynim yetişmeden vücudum tepki verir.

Fayanslarda yankılanan bir çığlık atarak, Garrett'in geniş göğsüne iterek onu benden uzaklaştırıyorum. En akıllıca hareketim değildi. Şimdi üstüm çıplak ve meme uçlarım o kadar sert ki, bunu kesebilecek kadar keskinler.

Ama belki de en kötüsü Garrett'in giydiğı şey: Lanet olasıca kocaman bir ereksiyon, mayosunu o kadar gerginleştiriyor ki belinden açıkta kalıyor. Şaka yapmıyorum, ama keşke yapsaydım.

Bu yüzden bağırıma ve işaret etmeye devam ediyorum, bir kolumla göğüslerimi kapatırken, diğer kolumla onun aletine doğru çılgınca sallanıyorum ve şimdi Garrett de bağırıyor, gözleri çadır gibi şişmiş şortu ile göğüslerim arasında gidip geliyor.

"Onu sakla!" diye bağırıyorum ona.

"*Sen onu sakla!*" diye bağırıyor bana.

"Bakmayı kes!"

"*Sen bakmayı kes!*"

"*Garrett!*"

"*Jennie!*"

Aynı anda gözlerimizi kapatmalıyız, çünkü bir saniye önce onun ereksiyonuna bakıyordum, bir saniye sonra ise amaçsızca koşuyordum. Onun sert göğsüne çarptım ve sert bir şey göbek deliğime batıyordu.

"Çok özür dilerim!" diye bağırıyor Garrett. "Özür dilerim, Jennie!" Eli koluma, sonra omzuma vuruyor, sonra boynuma dolanıyor. Beni döndürüp duvara itiyor. "Orada kal, *lütfe n!*"

Donakalmış halde dururken beni bırakıyor, yüzüm bambu çıtalara yapışmış durumda, bu çıtalara bir şekilde bikini ipimin ucundaki düğümü yakalamışlar ve bu karışıklığı yaratmışlar.

Yavaşça ellerimi indirip omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Garrett şortunun içine elini sokup, gözlerini sıkıştırıp tıslayarak kendini düzeltir. Yere düşen bluzumu yerden alır ve ben hızla duvara dönerim.

"Al." Üstümü elime tutuşturur. Hızla giyerim, göğüslerimi ve hala dik olan meme uçlarımı örterim. "Gerçekten, bu... bu önemli bir şey değil, anlarsın ya? Ben hiçbir şey görmedim bile."

"Gerçekten mi?" *Ereksiyon birdenbire mi ortaya çıktı?*

"Evet," diye yalan söylüyor, ama hiç de inandırıcı değil. "Hiçbir şey yok."

"Hey, meme ucu piercingimi görüyor musun?" Garrett'a doğru dönerim. Bornoğunu giymiş, ancak ince ipek kumaş, hala sert ve devasa olduğunu gizleyemiyor. "Bulamıyorum."

"Nipel halkası mı? Piercing olduğunu fark etmedim..." Yüzü soluyor. "Oh, lanet olsun."

Gözlerimi kısıyorum. "Evet, oh lanet olsun, Bay Hiçbir Şey Görmedim."

Enseyi ovuşturur, yanakları pembeleşir. "Şey, ben... ben..." Teslim olmuş bir gülümsemeyle omzunu kaldırır. "Ben zayıf bir adamım ve onlar güzel göğüsler."

İnatçı burnum tavana doğru bakar. "Evet, öyle olduklarını biliyorum."

Utangaç gülümsemesi megavatlık bir sırtışa dönüşür. "Üzgünüm, Jennie." "Gerçekten öyle görünüyorsun."

"Keşke sen de aynı derecede utanç verici bir şey görseydin." Cümlesini abartılı bir göz devirmeyeyle tamamladı. "O zaman ödeşmiş olurduk."

"Oh, inan bana dostum. Gördüm ve hala görüyorum."

Ellerini beline koyarak dikkatimi aşağıya çekti. "Kaçırmak imkansız, değil mi?"

Elimi yüzüne doğru uzatarak bornozuma doğru yürüdüm. "Geri dön utangaç olmaya. Kibirin burada istenmiyor. Hayatımda yeterince büyük egolar var."

Garrett hafifçe güldü. "Aramız iyi mi? Gerçekten üzgünüm."

"Aramız iyi. Ama bu günün bitmesi lazım."

"Katılıyorum." Koridoru işaret etti. "Sadece ellerimi yıkayıp su alacağım. Sen de ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Bir dakika sonra Garrett kapıda beni bekliyor, suyunu yudumluyor. Beni takip ederken kapağı tekrar kapatıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme var, normalde taktığı korkmuş bakışından çok daha hoş.

"Seninle birlikte aşağı ineceğim," diyor ve asansörü çağırıyor.

"Gerek yok."

"Geç oldu. Kapına kadar güvenle ulaşmanı sağlamalıyım."

"Teşekkürler." Asansörün karşısından onu dikkatle inceliyorum.

Gözlerinin etrafındaki morluklar son iki saat içinde daha belirgin hale gelmiş ve neredeyse bayılacak gibi görünüyor. "Nasıl hissediyorsun?" "İyiyim," diye çok çabuk cevap veriyor, sonra kaşlarımı kaldırmam üzerine sırtıyor. "Başım ağrıyor ve çok yorgunum."

"Yardıma ihtiyacın var mı? Mesela..." Nemli örgümü yumruğuma doluyorum. "Gece yarısı falan seni kontrol etmemi ister misin?"

"Hayır." Avucunu belime koyarak beni koridora yönlendirir. "Adam birkaç saatte bir beni arıyor ve çocuklar sabah kontrol etmeye gelecekler."

Kafamı sallayarak kapımda duruyorum. Bakışlarım koridorun karşısındaki Emily'nin dairesine kayıyor ve Garrett'ın gözleri de onu takip ediyor.

"Bak, Jennie. Onunla bir daha yatmayacağım."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Senin arkadaşlığın benim için daha önemli." "Biz arkadaş mıyız?"

Yüzü düşer. "Şey, demek istediğim... Yani, biz... arkadaş olabilir miyiz diye düşündüm? Ya da olmak zorunda değiliz. Eğer istemiyorsan. Neyse."

O yere baktığında gülümsüyorum. Neden onun beceriksizliğini bu kadar sevimli bulduğumu bilmiyorum, özellikle de birkaç dakika önce cesurca XL ereksiyonunu gözden kaçırmanın zor olup olmadığını sorduğunda.

"Garrett?"

Dikkatli bakışları yükselir. "Evet?"

"Her zaman, sadece bazılarını değil, tam olarak düşündüklerini söylemeye çalışmalısın. İnsanların dürüst olması güzel, sence de öyle değil mi? Tahmin yürütmek zorunda kalmazsın."

"Sanırım birini tanımaya başladığımda bazen bununla zorlanıyorum."

"Ben bir Beckett'im. Biz düşüncelerimizi sansürlemeyiz."

O, içten ve sıcak bir kahkaha attı. "Siz gerçekten öyle yapmıyorsunuz, değil mi?"

Ayak parmaklarımın ucuna basarak yanağına bir öpücük konduruyorum ve dudaklarımın altında ısınan yanağına gülümsüyorum. "Hayatımın en garip ikinci gecesi için teşekkürler."

"En garip olan neydi?"

"Dildo kutumu bulduğun gün."

Vay canına, yüzünün bu kadar kızardığını hiç görmemiştim. Ben kapıyı açarken yüzünü su şişesinin arkasına saklıyor. Bir kez daha ona dönüyorum.

"Garrett?"

"Evet?"

"Indiana Bones'un sana tokat attığı için üzgünüm."

"Indiana Bones mı?" Su şişesini ağzına götürürken kaşlarını çatıyor, yanakları sincap gibi şişiyor.

Alnındaki kırışıklıkların düzelmesiyle tam olarak ne anladığını anladığını görüyorum, ardından hemen dudaklarının arasından su fışkırıyor, dizlerine tutunarak nefes almaya çalışıyor.

Gülümseyerek, daireme geri çekiliyorum. "İyi uykular, koca adam."

Onu koridorda ağzı açık kalmış halde bırakıp, yatak odama doğru giderken üstümdeki kıyafetleri çıkarıyorum. En sevdiğim çekmeceyi açıp, parmaklarımla geniş kauçuk ve silikon koleksiyonumu karıştırırken kendi kendime mırıldanıyorum.

Parmaklarımı suçluya dolayarak, Indiana Bones'u çekmecedan çıkarıp duşa götürüyorum. Vantuz tabanını fayanslara yapıştırıp, mutlu bir iç çekişle musluğu açıyorum.

"Tamam, koca adam. Bu gece birkaç tapınağı basalım."

BÖLÜM 8

Oops

GARRETT

Giriş holünde, her biri 90 kilodan fazla olan dört NHL oyuncusu varken, 200 metrekare açık alan bir dolap gibi hissettiriyor.

En azından Adam hediyeler getirmişti.

Kocaman kutuyu kollarıma tutuşturuyor. Açmaya biraz korkuyorum. İçinden bir sürü lastik penis fırlayacak mı acaba? Zaten Carter'ın gözlerine bakamıyorum. Küçük kız kardeşinin geceleri ne yaptığını biliyorum ve ona yardım etmek istiyorum.

Özellikle de göğüslerini gördükten sonra.

Güzel. *Gerçekten* güzel. Yuvarlak ve dik, süper pembe meme uçları var; avucuma sığacak kadar mükemmel boyutta, eğlence dolu.

Sanırım. Emin olmak için bunu test etmem gerek.

"Kutuyu açacak mısın yoksa onunla sevişmek istermiş gibi bakmaya devam mı edeceksin?" Adam kendi kendine gülüyor. "Annem gönderdi. Perşembe gecesi seni televizyonda gördüğü anda ekspres kargo ile gönderdi."

Annesinden mi? "Oooh, evet, Bev." Adam'ın ailesi Colorado'da yaşıyor. İkisi de harika insanlar, ama Bev benim gayri resmi yabancı atıştırmalık satıcım olarak bir numara. Beyin sarsıntısı geçirdikten sonra gönderdiği hediye kutusunda ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

Cennetin kapısı açılır, parlak paketler bana bakıyor, açılmayı bekliyorlar. Özel baskı Pop-Tarts, üretimden kaldırılan Dunkaroos, heyecan verici yeni mısır gevreği tatları. Bu, iki gece önce Jennie'nin göğüslerini ve vücudunun geri kalanını gördüğümde aldığım hediyeyle sonra aldığım en güzel hediye, çünkü bikinisi çok küçüktü.

"Mama Lockwood bana ne zaman atıştırmalık gönderecek?" Carter bir paket Banana Crème Pie Pop-Tarts'ı açar ve hızla yutar.

"Şu anda Amerika'da sınırlı sayıda üretilen Oreo var." Yutkunmakta zorlanıyor, gömleği kırıntılarla kaplı. "Adı..."

"Sen yaralanmadın," diye hatırlatır Adam.

"Ama o her zaman ona bir şeyler gönderiyor!"

"Belki de Gare'yi senden daha çok seviyordur," diyor Emmett, Carter'ın epik bir somurtmasına neden oluyor.

Adam ve Emmett, yanlarında getirdikleri atıştırmalıklarını ve birkaç bakım ürününü paketlerinden çıkarıyorlar. Ne zaman bir atıştırmalık paketini kaldırsalar, Carter onu geri çıkarıp paketini inceliyor. Bazen sinir bozucu ve otoriter olsalar da, onlar benim ailem. Geride kalmak istemiyorum ve bunu açıkça söylüyorum.

"Sadece bir yolculuk," diye hatırlatıyor Adam.

"Doktor bu sabah araba kullanabileceğimi söyledi. Basın tribününden izleyebilirim."

Carter parmak eklemleriyle şakağımı vuruyor. "Buradakilerle uğraşma."

"Sinir bozucu olduğumu biliyorum, ama kendine dikkat etmelisin." Emmett kanepeyi işaret etti. "Burada otur, ayaklarını uzat, bizim galibiyetimizi izle, gelecek hafta son düzlüğe girdiğimizde yardım etmek için geri döneceksin."

"Hokeyi tek başıma izlemekten nefret ediyorum."

Carter, incelediği Flamin' Hot Funyuns paketinden başını kaldırmıyor. "Kız kardeşimle birlikte izle. Dublin'i ona bıraktık. O da izleyecek ve hiç arkadaşı yok."

"Carter," Adam kahkahalarla güler. "Bu hiç hoş değil."

"Ne? O kolay kolay arkadaş edinmez. Güven sorunları var."

Bu beni pek şaşırtmadı. Jennie genel olarak şüpheli birine benziyor — yan gözle bakışı korkutucu — ve Emily ile bir daha yatmayacağıma inandığından emin değilim.

Carter telefonunu kontrol eder. "Çıkmamız lazım. Uçuş bir saat sonra ve Riley ile görüşmem lazım."

Jaxon Riley, Nashville'den gelen yepyeni transferimiz ve bu gece başlayacak. Orada olamayacağım için çok üzgünüm. O kibirli bir pislik ve ben onu sevmiyorum. Carter bunu biliyor, bu yüzden homurdandığımda sırtıtıyor.

"Onu hizada tutacağım," diye söz veriyor. Boş bir söz gibi gelebilir, ama kişisel hayatında kimseyi hizada tutamasa da, tüm takımı gözünü kırpmadan idare edebiliyor. O, buz pistinde ve soyunma odasında doğuştan bir lider. "Merak etme, Gare. Biz de seni özleyeceğiz, senin bizi özleyeceğin kadar."

Ve gerçekten de öyle. Ailem ülkenin diğer ucunda. Bu adamlar ve kızları her zaman yanımda olduğu için mesafe daha kolay katlanılır hale geliyor. Şimdi, sakatlık nedeniyle ayrılmak zorunda kaldığım ve Cara ile Olivia da seyahate katıldığı için, kendimi hiç olmadığı kadar yalnız hissediyorum.

Belki de bu yüzden öğle yemeğinden sonra kendimi Jennie'nin kapısının önünde buluyorum.

Yumruğumu kaldırıp kapıyı çalmak için kaldırıyorum ama bunun yerine parmaklarımı saçlarımın arasına sokuyorum. "Ne yapıyorum ben? O sadece bir kız. Isırmaz ki."

Kendimi zorlayarak kapıyı çalmak için parmaklarımı uzatıp, beklerken üç kez avuç içime kıvırıyorum. Bir kapı açılıyor, ama umduğum kapı değil.

Omzumun üzerinden bakınca, Emily'nin kapıda eğilmiş, utangaç bir gülümsemeyeyle durduğunu görüyorum.

"Bay Andersen. Uzun zaman oldu, görüşemedik. Sıcakkanlı arkadaşınız evde değil. Az önce o sevimli köpekle dışarı çıktı."

"Küstah mı?" Emily bunu nereden biliyor?

"Evet, bana sürekli Emma diyor ve bugün ona benim adımı nerede duyabileceğini hatırlattığımda bana iki parmak gösterdi. Onu sevebilirim ve sanırım tek sevmeyen ben değilim."

"Ne?" Bunun yaklaşık yüzde 5'ini anladım.

Gülümsemesi şüpheli. Dairesine doğru işaret ediyor. "İçeri girmek ister misin? Cheerleader kıyafetimi giyip rutinimi çalışacağım."

"Ben-ben-ben-ben..." Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Evet, yalnızım, ama Jennie'ye verdiğim sözden dönmek için yeterince yalnız değilim. "Yapamam."

"Sonra?"

Kafamı sallarım.

Gülümser. "Öyle düşünmüştüm."

Açıklama isteyemeden, göz kırpar ve ortadan kaybolur. Bu gece yalnız kalmaya razı olarak iç geçiririm.

Ta ki beş dakika sonra bir mesaj alana kadar.

Carter: *Jennie hafta sonu benim evime geldi, böylece Dubs'ı tuvalete götürmek için asansöre binip inmek zorunda kalmadı. Orada onunla takılabilirsin. Oreolarıma dokunursan ölürsün.*

Harika. Ama dokunmaktan korktuğum şey Oreolar değil.

Birinin öfkesi tarafından tahrik olmak için bir kelime var mı?

Çünkü ben verandada duruyorum ve Jennie'nin bulutlu mavi gözleri kapıdan bana acımasızca dikiliyor, kolları göğüslerinin altında sıkışmış durumda ve ben dudaklarımı birbirine bastırarak, aramızda sürekli titreyen bu gerginliği sevişerek gidermeyi önermekten kaçınıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor Jennie.

Elimdeki poşetleri kaldırdım ve Dublin bunu onlara atlamak için bir davet olarak algıladı. "Yiyecek getirdim."

Gözleri çantaları es geçip, vücudumun geri kalanına, özellikle de alt kısmına takılıyor. "Lanet olası gri eşofman altı," diye mırıldanıyor. "Her zaman gri olanları giyiyorsun." Bakışları bana dönüyor. "Pardon, ne dedin?"

"Şey, getirdim... Tayland yemeği ve atıştırmalıklar. Carter senin burada yalnız olduğunu söyledi, ben de yalnızdım ve belki birlikte maçı izleyebiliriz diye düşündüm, böylece..."

"Yalnız?" Gözlerinde şüphe belirir. "Kardeşim şehir dışında diye bana bakıcı gerekmez."

"Hayır, ben... içeri girebilir miyim lütfen? Dışarı çok soğuk."

"Belki de havaya uygun giyinmeliydin." Alaycı bir tavırla konuşuyor ama yine de kenara çekiliyor. Bir omzundan sarkan büyük beden, uzun kollu bir tişört ve kıcını örtmeye yetmeyen bir çift spandex şort giyiyor, ama ben nihai kararımı vermeden önce onun arkasını dönmesini bekliyorum.

. "Her sabah evinden çıkmadan önce yukarı gelip sana giyinmemi ister misin?"

Gülümsüyorum, çünkü açıkçası, bu hiç de fena bir fikir değil. "Bak, ben de gelmek istedim. Arkadaşlarım hafta sonu için gittiler ve doğrusunu söylemek gerekirse, evde kendimi yalnız hissediyordum."

"Öyle mi?" Gözlerinde yumuşak ve kırılgan bir ifade belirir. "Ve beni mi düşündün?"

"Seni düşündüm."

"Oh. Şey, bu..." Omzunun üzerine düşen dağınık örgüsünü parmaklarıyla oynuyor, parlak mavi kurdelesini çekiyor. Sanırım onu ilk kez kızardığını görüyorum. "Güzel." Burnunu kırıltıyor ve gülümsemesini bastırıyor. "Sana bağırdığım için özür dilerim. Bu kötü bir alışkanlık."

Bunun farkındayım, bu yüzden bana hızla yapışan "*güneş ışıǰı*" lakabı.

Bunun yerine gülümsüyorum. Sonra Jennie dönüyor ve karar veriliyor, bayanlar baylar. O şortlar kıcıını örtmüyor. Kahretsin, ne kadar da küstahlar.

"Garrett?"

"Ha?" *Kahretsin. Korkutucu bakışlar.*

"Geliyor musun diye sordum, ama sen kıcıma bakmakla meşguldün, seni sosis." Çıplak bacaklarını işaret ediyor. "Bu bir sorun olacak mı, yoksa pantolon giymemi mi istiyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. *Evet, bu bir sorun olacak. Hayır, lütfen pantolon giyme.*

Yüzüm her şeyi anlatıyor olmalı, çünkü Jennie gözlerini devirip ellerimden poşetleri kapıyor. "*Erkekler*. Göğüsleri ve kıcı varsa, sikmek için yeterlidir."

"Bu doğru değil." *Neden konuşuyorum ki?* "Göğüsler ve kalçalar konusunda daha seçiciyim." *Hemen çenemi kapatmalıyım.*

"Öyle mi? Peki benimkiler uygun mu, yoksa daha mı seçicisin?"

Beynim sonunda susması gerektiğini anladı. Ne yazık ki, Jennie bir cevap bekliyor. Keşke bir cevap bulabilsem.

"Garrett? Bekliyorum."

"Lütfen bana zarar verme," diye fısıldıyorum sonunda.

Jennie kendini beğenmiş bir şekilde mırıldanarak tabakları mutfak adasına koyar. Bana bir bira uzatır ve tabağım dolduğunda kanepeye uzanıp uzaktan kumandayı alırım.

"Ne izliyordun?"

Jennie, uzaktan kumandayı aramak için neredeyse pad Thai'ni giyerek kucağıma atladı. "Hiçbir şey, Garrett, uzaktan kumandayı ver."

Merakla uzaktan kumandayı başımın üstünde tutuyorum. "Ne izliyordun?"

"Ben..." Ben Play tuşuna bastığımda dudaklarını sıkıca kapattı. Simba, Nala ve Zazu ekranı doldurarak Simba'nın kral olmayı sabırsızlıkla beklediğini anlatan şarkıyı söylüyorlardı. Jennie gömleğinin yakasını burnuna kadar çekti. "Kapa çeneni."

"Tanrım, Beckett'lar Disney'e gerçekten takıntılı." "Carter'dan daha iyi şarkı söylerim," diye homurdanır.

"Yani şarkı mı söylüyordun?"

Yanakları kızardı. "Hayır."

"Sanki şarkı söylüyormuşsun gibi geliyor, tatlım."

"Kapa çeneni, Gare-Bear." Omzuma yumruk atar ve tabağımdan bir spring roll çalar, yerine oturur, ayaklarını sehpaye uzatır. Sol ayak bileği kızarmış ve şişmiştir, yanında eriyen bir buz torbası vardır.

Simba, panik sonrası Mufasa'yı uyandırmaya çalışırken Jennie o kadar çok ağlıyor ki boğulmaya başlıyor, öksürüyor ve gözyaşlarını silmek için gömleğinin yakasını kullanıyor.

"Uh, bir şeye ihtiyacın var mı..."

"Sarılmana ihtiyacım yok!" Göğsüme yumruk atıyor. "Bana bakmayı kes!" Ayağa fırlayarak ıslak yanaklarını silkeliyor. "Senden nefret ediyorum!" diye bağırıyor ve banyoya koşuyor. Ayak bileği sakat olduğu için sendeleyerek yürüyor ve ben gülmek için dudaklarımı ısıyorum.

Geri döndüğünde, Sportsnet'i açmış, maça hazır hale getirmiş ve bulaşıkları yıkamıştım.

Jennie, az önce doldurduğum Sour Cherry Blasters kasesine elini soktu. "Senden nefret ettiğimi söylediğim için özür dilerim. O anın heyecanıyla söylediğim bir şeydi."

"Önemli değil. Scar pisliğin teki."

"Disney dünyasının pisliği."

Buzdolabından bir bira daha alırken gülümsüyorum. "Bir tane daha ister misin?"

"İlkini içmedim ama hayır, teşekkürler. İçki içmem." "Oh."

Jennie, sanki kolyesiyle oynamak istercesine köprücük kemiğine uzanır. Ancak parmakları çıplak ten üzerinde kayar. Göğsünün keskin bir şekilde yükseldiğini fark ederim ve o hızla başka yere bakar.

Birayı geri verip, onun yerine bir Gatorade alırım.

Jennie kaşlarını çatar. "Hala içebilirsin, Garrett. Beni rahatsız etmiyor. Bu sadece benim kişisel tercihim."

Ve bu, birlikte olduğumuzda destekleyeceğim bir tercih. Sarhoş bir sürücü benden birini alsaydı, bir daha alkole bakabilir miydim, bilmiyorum.

Bazen neden ona dokunduğumu bile bilmiyorum. Babamın alkolün esiri olduğunu izleyerek geçirdiğim çocukluk, kimseye dilemeyeceğim bir çocukluktu. Doğrusu, çocukluk denecek bir şey değildi. Sonunda, onun benden başka bir şeyini daha almamasına karar verdim, onun yapamadığı kontrolü ben yapacağım ve daha iyi seçimler yapacağım.

Gatorade'im ve yeni bir buz torbasıyla kanepeye doğru yöneldim ve Jennie'nin şaşkın ifadesine bakarak, "Ayak bileğin için" diye açıkladım.

"Oh." Tereddütle ayağını sehpayaya koyduğum yastığın üzerine koyar ve ayak bileğini buzla kapattığımda iç geçirir. "Teşekkür ederim."

Maç başladığında gözlerimi televizyondan ayırmıyorum. "Orada ne oldu ki?" Jennie'yi iyi tanımama gerek yok, iki gün önce asansörde bana verdiği cevabın saçmalık olduğunu biliyorum.

"Dans provası sırasında burktum."

Gözümün ucuyla, başparmağını ısırıldığını görüyorum. "Çantana takılıp düştüğünü sanmıştım?"

Başını bana doğru çevirir. "Zaten cevap verdim, neden soruyorsun?"

"Neden yalan söylüyorsun?"

"Çok sinir bozucusun." Elini popcorn kasesine soktu. "Dans partnerime takılıp düştüm. İşte, mutlu oldun mu?"

"Steve?"

Kız kıkırdarak burnunu çeker. "Simon. Carter onu kızdırmak için Steve diye çağırıyor."

"Carter ondan nefret ediyor." Jennie'nin çiftleri bırakıp solo çalışmasından sürekli şikayet ediyor. "Seninle yatmak istediğini söylüyor."

Jennie küçümseyerek homurdanır, sonra ayağa fırlar. "Ofsayt! Bu çok ofsayt! O turuncu kol bantlarıyla böyle kararlar veremezsin dostum!"

Hakemlere bağırmaya devam ettiği için, dans partneri hakkında benimle konuşmak istemediğini kabullenmem bir dakika, onun benim en sevdiğim hokey izleme arkadaşım olabileceğini anlamam ise dört dakika sürdü. Hatta geziyi kaçırdığım için duyduğum büyük *FOMO* hissini bile unuttum.

Üçüncü periyot başladığında, Jennie bağırmaktan sesini kaybetmiş, ben de gülmekten karnım ağrıyordu.

"Tek istediğin maçı izlemekse, herkes gibi bilet almalıydın. Berbatsın, hakem." Televizyondaki hakeme bir parça patlamış mısır atıyor, sonra da bana bir avuç dolusu atıyor. "Bana gülmeyi kes."

"Yapamam. Seninle izlemek çok eğlenceli. Kız kardeşlerim hokeyden nefret ediyor ya da izlemek için fazla havalılar. Yılda sadece bir ya da iki maça geliyorlar ve çoğu zaman tabletlerine gömülüyorlar ya da erkeklere göz kırıyorlar."

Jennie kıkırdar. "Kaç kız kardeşin var?" "Üç."

"Kaç yaşındalar?"

Çenemi okşayarak kafamda tarihleri sıralıyorum. "On iki, on ve dokuz."

Jennie bana doğru dönüyor, ayakları aramızdaki minder üzerinde. Ayak parmakları soluk pembeye boyanmış, siyah tırnaklarıyla keskin bir kontrast oluşturuyor. "Vay canına. Yaş farkı çok büyük."

"Annemle babam birkaç yıl ayrı kaldılar, sonra tekrar bir araya geldiklerinde çok meşgul oldular. On üç yaşındayken, itiraf etmek istemediğim kadar çok şey duydum ve onlar yeniden evlendiler. Dokuz ay sonra Alexa doğdu. Onlar birbirlerine bakıştıklarında evden çıkmayı çabucak öğrendim."

Jennie kıkırdarak bacaklarını uzattı, ayak parmakları uyluğuma bastırdı. Ya fark etmedi ya da umursamadı. "Sorunlarını çözmeleri ne güzel. Mutlu olmuş olmalısın."

"Kesinlikle." En çok da babamın hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez ayık olması beni mutlu etmişti. "Ne tür dans yapıyorsun?"

"Çoğunlukla çağdaş dans. En sevdiğim dans türü. Bale ile büyüdüm ama çağdaş dansı keşfettiğimde ona aşık oldum."

"Neden?"

Burnunu kırıştırır. "Bale'de çok fazla kural var." "Ve sen bu kurallara uymayı sevmiyor musun?"

Gülümser. "Pek sayılmaz. Ayaklarımı da mahvetti." Omuz silker. "Çağdaş dans bana daha uygun. Hiçbir şey düşünmüyorum, sadece müziği dinliyor ve vücudumu hareket ettiriyorum. Bale'de olmayan bir özgürlük hissi veriyor. En azından benim için. Kendimi çok kısıtlanmış hissediyordum ve tek istediğim öne çıkmaktı."

"Bu çok güzel. Kendine uygun bir alan bulmak hoş bir duygu olmalı."

Jennie'nin yüzünde, en küçük kız kardeşim Gabby'nin FaceTime isteğine cevap verdiğimde gördüğüm gibi, çok heyecanlı bir ifade belirir. Kolumu tutar. "Noel resitalim yaklaşıyor. Carter ve Olivia ile birlikte gelip izleyebilirsin. Emmett ve Cara da gelecek."

Tereddütlerim ve boş bakışlarım karşısında gülümsemesi kaybolur. Kolumu bırakır, bakışlarını kaçırır ve uzaklaşır. Kişiliğinin, insanları uzak tutmak için inşa ettiği duvarın arkasına saklanarak kayboluşunu izlerim.

Ama bu gece burada, benimle rahatça konuşan ve gülen hali, ona tutunmak istiyorum.

"Noel için birkaç günlüğüne eve gidiyorum, ama tarihler uyarsa, sahnede nasıl ortalığı kasıp kavurduğunu izlemeye kesinlikle gelirim."

Bir an için bana ihtiyatla bakar, sonra omuzları gevşer ve bacakları aramıza geri düşer. "Övünmek istemem ama sahnede en iyisi benim."

Ayağını hafifçe itiyorum. "İşte Beckett'ın o meşhur kibri." Kıkırdıyor ve parmaklarımı itiyor. Ayağı kucağıma düştüğünde, elimle ayak bileklerini tutuyorum.

"Tabii, ama kendime ve yeteneğime güvenmek için çok çalıştım, o yüzden bu unvanı hak ediyorum."

"Bunu sevdim. Kendine güvenmeli ve gurur duymalısın."

Birbirimize gülümserken gözlerimiz birbirine kilitlenir. Derin çukurları, kalp şeklindeki dudakları, sanki bir sırrı varmış gibi sağ köşede kıvrılan dudaklarını izlerim.

Büyük bir hata yapma dürtüsü duyuyorum, bu da bana toplanıp buradan gitme zamanının geldiğini söylemeli, özellikle de sohbet ettiğimiz süre içinde maçın bittiğini düşünürsek. Bunun yerine, ağzım açılıyor ve ne çıkacağını bilmiyorum, çıkana kadar.

"Filmi izlemeye devam etmek ister misin?"

Siktir. Ne büyük bir hata.

Çünkü yirmi dakika sonra, Jennie bir tür battaniye burritoya yarı gömülmüş, yastığı göğsüne sıkıca bastırılmış, şiddetle titreyerek ağlıyor, televizyonda "Can You Feel The Love Tonight" çalıyor ve ben kontrolsüz bir şekilde uluyorum.

"Kapa çeneni!" Yastığı yüzüme vuruyor. "Bu üzücü bir sahne bile değil!"

"Duygusal bir sahne! Uzun zaman sonra birbirlerini buldular, en iyi arkadaşlardı ve bu... bu... bu... Sus! Bana gülmeyi kes!"

Ben yapmıyorum, ama onun attığı ikinci yastığı kaçırıyorum. Dublin şöminenin yanında sızmış, hiç etkilenmemiş, yanımdaki kız bütün gece hiç de sessiz olmamasına rağmen.

"Gerçekten çok sert bir izlenim bırakıyorsun, ama bu hafta üç kez ağladığını gördüm, ikisi de bu gece bir Disney filmi izlerken oldu."

Artık yastığı fırlatmıyor bile, sadece yüzüme tutuyor, beni boğmaya çalışıyor, vücudu benimkine sürtünüyor. Kahkaham onu daha da kışkırtıyor gibi görünüyor.

Jennie beni yana doğru deviriyor ve ben sırt üstü düşerken o da bacaklarımın arasına düşüyor.

"Kapa... çeneni... Gare... Bear!"

"Üç küçük kız kardeşim var. Kazanamayacaksın, tatlım."

"Carter'la birlikte büyüdüm," diye homurdanıyor, ellerini ellerime kenetleyerek beni kanepeye sabitlemeye çalışıyor. "Beni her gün sinirlendirirdi."

"Tabii." Bir kolumu beline doladım ve onu ters çevirip, vücudumun ağırlığıyla onu yere bastırdım, parmaklarım bileklerini kavradı. "Ama ben senin kardeşin değilim."

Ve bunun için şükürler olsun.

Jennie koyu kirpiklerinin altından bana bakar, yanakları pembe, dudakları nefes nefese açılmıştır. Göğüslerimiz birlikte yükselip alçalır, hızlı ve ağır, kulaklarımda çınlayan ses gibi. Onun bacaklarının arasında, benim yerleştiğim sıcak noktayı acı bir şekilde fark ediyorum ve göğsüm arzuyla kükrer.

Zihnimin derinliklerinde bir ses bana geri çekilmemi, geri dönüşü olmayan hatalar yapmadan eve gitmemi söylüyor.

Çünkü buradaki durum? Ben ve o, en iyi arkadaşım ve kaptanın küçük kız kardeşi, birbirimize dolanmış durumdayız. Bu, kaçabileceğin bir hata değil.

Ama sonra Jennie'nin bulanık mavi gözleri dudaklarıma düşüyor ve kalçaları hafifçe hareket ediyor, bir davet, reddedemeyeceğim bir davet.

"Ben kazandım," diye fısıldıyorum ve o çenesini eğdiği anda yüzümü eğiyorum.

Ağzım tereddüt etmeden onun ağzını kapattı, tadına baktım, aldım. Lanet olsun, almak istiyorum. O yumuşak ve tatlı, aynı anda hem istekli hem de tereddütlü, ve onu keşfettikçe nabzım hızlanıyor. Dilimi dudaklarının kenarından geçirdim, izin istedim. İçeri girmek istiyorum ve çıkmak isteyecek miyim bilmiyorum.

Bana kapısını açıyor, bacaklarını belime doluyor, hiç düşünmediğim kadar yakınlaşmama izin veriyor. Dilim onun diline yavaşça dokunuyor ve kalçaları kalkıp bana sürtündüğünde, ağzından kesik kesik inlemeler çıkıyor.

Ve sonra bir nefes.

Jennie altımda kaskatı kesilir ve anlarım. Bittim. Her şeyi mahvettim.

O benim tutuşumdan kurtulur kurtulmaz geriye doğru çekilirim.

Yengeç yürüyüşü yapmaya başlar, ta ki çığlık atarak kanepenin kenarından düşene kadar, minicik şortuyla kıcı havada.

"Özür dilerim." Ayağa kalkıp ona uzanıyorum, kalkmasına yardım etmeye çalışıyorum, ama o yengeç yürüyüşüne devam ediyor, oturma odasından çıkıp koridora kadar, gözleri fal taşı gibi bana bakıyor.

"Özür dilerim, Jennie. Ben... Ben... Ne oldu bana bilmiyorum."

Duvara çarpar ve başının arkasını tutar. "Ah!"

"Lanet olsun, sana yardım edeyim." O benim ellerimi itmeden önce onu ayağa kaldırıyorum ve o da hemen merdivenlere doğru koşuyor, ayak bileği sakat olmasına rağmen. "Jennie..."

"Yorgunum! Çok yorgunum! Yatma zamanı!" Kapıya sallanan eliyle işaret etti. "Sen... kendin çıkabilirsin. Çıkarken kapıyı kilitle! İyi geceler, Garrett Andersen!"

Tökezleyip merdivenlerin başında ellerinin ve dizlerinin üzerine düşerken, az önce beni tam adımla çağırdığını mırıldanıyor. Sonra kapının çarpma sesiyle birlikte ortadan kayboluyor.

Siktir. Tamamen boku yedim. Ne halt yiyordum ben?

Hiçbir şey düşünmüyordum, sorun da bu. Kafamla değil, orası kesin.

Sikime bakıyorum. Ondan tamamen hayal kırıklığına uğradım ve bunu ona söylemek üzereyim.

"Bir gecelik bir şey için pantolonunu giymeyi beceremiyor musun, Teğmen Johnson? Hadi ama dostum. Carter'ın lanet olası küçük kız kardeşi," diye mırıldanarak yüzümü ovuşturup koridora geri dönüyorum.

Dublin esniyor ve geriniyor, sonra koşarak gelip elimi yalıyor. Ben mutfakta yaptığımız pisliği temizlerken o mutfaktaki bir yastığın üzerine kıvrılıyor, sonra da hemen ön kapıdan dışarı çıkıyorum. Mavi toplarımı biraz kara batırmam lazım.

"Siktir," son beş dakikada en az on beşinci kez tekrar ediyorum ve kafamı kapıya hafifçe vuruyorum. "Siktir, siktir, siktir."

Böyle gidemem. Özür dilemeliyim ve bundan sonra ne yapacağımızı konuşmalıyız. Bence Carter'a *asla* söylememeliyiz, ama o isterse söylerim. En az bir organını kesecektir, ama o isterse yaparım.

Sessizce içeri giriyorum, boynum terlemeye başlarken ayakkabılarımı çıkarıyorum. Onunla vakit geçirmeyi gerçekten çok seviyordum, ama %99,999 oranında, bir daha aynı odada bulunma şansımızı mahvettiğime eminim.

"Jennie?" diye tereddütle sesleniyorum, merdivenleri çıkarken. Kapalı olan tek yatak odası kapısını buluyorum ve kapı çerçevesini tutuyorum. "Özür dilemek istedim. Konuşabilir miyiz?"

Bir yanımda onun çoktan uykuya dalmış olmasını umuyorum.

"Jennie, ben..." Kafamı sallıyorum. Bu konuda çok kötüyüm. "Bak," diye yumuşak bir sesle deniyorum, "içeri girebilir miyim?"

Cevap gelmeyince başımı eğip iç çekerek merdivenlere doğru dönüyorum.

Ama sonra onun adımı yumuşak bir sesle söylediğini duyarım ve zaferle dirseğimi yanıma doğru çekerim.

"Evet," diye mırıldanıyorum ve kapıyı açıp içeri giriyorum. "Dinle, ben..."

Sözlerim dilimde eriyor, çenem sarkıyor ve gözlerim şimdiye kadar gördükleri en muhteşem manzaraya takılıyor.

Havada hafif bir titreşim var ve bu titreşim, Jennie'nin yatakta uzanmış, bronzlaşmış uzun bacaklarının arasında tuttuğu pembe nesneden geliyor gibi görünüyor.

Peki Jennie? Pantolonsuz. Ve külotsuz. Baş da geriye atılmış.

Adım bir kez daha onun ağzından döküldüğünde, elim sikime kayıyor, tıpkı benim ağzımdan dökülüp duran kelimeler gibi.

"Hay sıçayım."

Jennie'nin başı öne doğru eğilir, gözleri odanın içinde sersemlemiş bir şekilde dolaşır ve sonunda kapıda duran, elini sikine koymuş olan bana bakar. Bu arada, sikim şu anda çok sertleşmiştir.

Dudakları açılır ve onun bir kez daha adımı söyleyeceğini, hatta daha da iyisi, beni içeri davet edeceğini düşünmek için, ben gezegendeki en aptal herif olmalıyım.

Bunun yerine, çığlık atar.

Vay anasını, *çığlık* atıyor. Kan donduran, kulakları delen bir *çığlık*, ama Teğmen Johnson umursamıyor bile.

Hayır, tüm ihtişamıyla nöbet tutuyor, ona tek gözlü selam verme izni vermem için yalvarıyor, oynamak isteyip istemediğini sormak için.

Ve lanet olsun, oynamak istiyorum.

BÖLÜM 9

BUNU (ASLA) TEKRAR
YAPMAMALIYIZ

JENNIE

SORULARIM VAR.

Yaşadığım hayatı, özellikle de geçen hafta yüzüme karşı iğrenç bir şekilde dayatılan hayatı hak etmek için ne yaptım? Neden önümdeki bu adam beni birçok kez yarı çıplak gördü? Neden oyuncak koleksiyonum onun elinde patladı? Neden Indiana Bones onun yüzüne tokat attı? Neden kardeşimin en iyi arkadaşını öptüm?

Garrett neden beni lanet olası bir vibratörle mastürbasyon yaparken yakaladı, üstelik onun adını inleyerek ya da inlemeden - bu henüz belli değil?

"Burada ne yapıyorsun?" diye bağırarak yataktan atladım. "Girebileceğini söylemedim! Sen gittin! Gitmen gerekiyordu! Kapının kapandığını duydum!"

"Ben-ben-ben..." Gözleri alt tarafımla elim arasında gidip geliyor. "Hay sıçayım."

Gömleğimi kalçalarımın üzerine çekerek aptal, hain vajinamı saklıyorum. Meşgul olan elim şiddetle titriyor — tavşan tam on numaraya çıktı — bu yüzden o kötü kızı odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Birinci hata. Şimdi sert ahşap zeminde dayanılmaz bir şekilde titriyor, zıplıyor ve Garrett gözlerini ondan ayıramıyor.

Ona doğru koşuyorum, göğsünü itiyorum. Kafasını benimle oynucağım arasında ileri geri sallamaktan başka hareket etmiyor. "Çık dışarı! Çık dışarı! Beni öpmemelisin!"

"Senin istediğini sandım!" diye bağılıyor, yüzü kızararak kendine geliyor. "İşaretleri yanlış okudum!"

"O zaman lanet olası bir okuma gözlüğü al, zeki adam!"

"Özür dilerim!" Bileklerimi kavrayarak beni kendine doğru çekti. "Beni itmeyi kes!"

"Bana bağırmayı kes!"

"İlk bağıran sensin!"

"Sen benim vajinamı gördün!"

"İki gece önce göğüslerini gördüm!" Gözleri büyüdü, dudakları birbirine yapıştı. "Tamam, bu yanlış bir şeydi. Göğüslerini gördüğüm için özür dilerim. Ve vajinayı. Sana zaten güzel göğüslerin olduğunu söyledim." Alt tarafımı işaret etti ve boğazını temizledi. "Ve güzel bir, şey... vajina."

İnleyerek, onun elinden kurtulup, kızaran yüzümü ellerimle kapattım. "Lütfen vajina demeyi kes."

Omuzlarını silkiyor. "Tamam, güzel bir vajinan var." Omzuna vuruyorum. "Garrett!"

"Ah! Tanrım, çok şiddetlisin."

"Öyle demek istemedim!"

Kollarını havaya kaldırır. "Son dakika haberi, tatlım! Neredeyse hiçbir zaman ne demek istediğini anlamıyorum!"

"Kadınlar o kadar da kafa karıştırıcı değildir!"

"Hayır, ama sen öylesin!" Gözlerini kapatır, derin bir nefes alır. "Bak, seni öptüğüm için özür dilemek istedim. İyi vakit geçiriyordum ve o anın heyecanına kapıldım."

Tamam, belki ben de öyleydim. Garrett nazik, garip olmasına rağmen birlikte olmak kolay ve tüm hassas noktalarımı bir ışık çubuğu gibi parlatıyor. Bu adam tek bir öpücükle bir şekilde bodrumumu su basmış gibi hissettirdi.

Bunu hayatımdaki samimiyet ve fiziksel bağ eksikliğine bağlıyorum.

"Özrün kabul edildi," diyorum ona. "Şimdi iyi geceler, Garrett."

"Tamam. Ama utanma. Herkes mastürbasyon yapar."

"Doğru, ama herkes, kardeşinin en iyi arkadaşlarından biri olan ünlü, seksi bir hokey oyuncusu tarafından yakalanmaz."

Gözleri parlıyor. "Sen benim..." Kendini durduruyor, ki bu en iyisi. Beni şiddet eğilimli sanıyor, ama henüz gerçek şiddeti *görmedi*. "Gideceğim."

"Harika." O bana sırtını dönerken, gömleğimi kıcıma daha sıkı çekiyorum, uyluklarım sürtünüyor, ıslaklığımı yayıyor. Uzun ve geniş omuzlu, muhteşem bir hokeyci poposu var,

iki elinle tutup, seni duvara dayayıp sikerken hayatın pahasına tutunmak isteyeceğin türden.

Ya da her neyse.

"Bir saniye bekle," diyor Garrett fısıldayarak, duruyor. Yavaşça dönüyor, bir parmağını kaldırıyor, düşüncelere dalmış gibi görünüyor. Sonra bakışları bana odaklanıyor, ateşli, eğlenceli ve tamamen tehlikeli bir şekilde, kararlı bir adımla bana doğru geliyor, sonra bir adım daha, ve kalbim mideye düşüyor. "Adımı söyledin."

"Söylemedim." *Kesinlikle söyledim.*

"Söyledin."

"Söylemedim."

Gözlerini devirir. "*Garrett.*" Başını geriye atarak, inleyerek adımı söyler. Cinsel organını tutmasına gerek yok ama yine de tutar ve ben, onun bana doğru attığı her adımda geriye doğru kayarım. Beni atıştırmalık gibi görüyor ve ben de ona karşı koyabileceğimden emin değilim.

Bir yastık bulurum ve bu gece en az yirminci kez onun sinir bozucu, yakışıklı yüzüne fırlatırım. "Utangaç olman gerekirdi, pislik!"

Yastığı damarlı ön koluyla savuşturur ve yüzüme vurunca nefesim kesilir. "Utangaç değilim, Jennie! Senden çok korkuyorum!"

"Kesinlikle öyle görünüyorsun!" O bana doğru yaklaşırken yerim kalmıyor ve çantama takılıp düştüğümde, Garrett gömleğimi avuçlayarak beni ayakta tutuyor. Utangaç, beceriksiz çocuğun nereye gittiğini bilmiyorum, onun yerine seks ve özgüven dolu, kontrolü ele almaya hazır bir tür alfa erkek gelmiş.

Ve hala gömleğimi bırakmıyor.

Yerde hala zıplayan pembe tavşana keskin bir bakış atıyor, ama tavşan gücünü kaybediyor, hızla ölüyor. Getirdiğim tek oyuncak bu ve şimdi parmaklarımı kullanmak zorunda kalacağım, ama parmaklarımın titremediğinden eminim. "Bunu senin için yapacak kimse yok mu?"

Omuzlarımı geriye atıp, judo hareketi yaparak bileğini tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. "Bunu benim için yapacak birine ihtiyacım yok. Kendim gayet iyi yapıyorum."

"Hayır mı? Erkek arkadaşın yok mu?"

"Erkek arkadaşım olsaydı, seni öper miydim?"

Yavaşça bir sırıtış yayılır. Tanrım, kibir ona *çok* yakışıyor. "Yani o öpücükte eşit bir katılımcı olduğunu kabul ediyorsun."

"Ben..." Burnumu tavana doğru çeviriyorum. "Hiçbir şeyi kabul etmiyorum."

"Çok yazık," diye mırıldanır. "Bana düşündüklerimi söylemem gerektiğini söylediğini hatırlıyor musun?" Gömleğimi daha sıkı tutar, yumuşak pamuklu kumaş tenime sürtünür, o ileri doğru yürürken beni geriye doğru iter ve vücudumun daha fazlasını ortaya çıkarır. "Seni öpmek istediğimi düşünüyorum ve senin de bunu istediğini düşünüyorum. Bence sen de bundan çok zevk aldın, ama sonra kendine yapmaman gerektiğini söyledin ve korktun."

Sırtım duvara çarptığında nefesim kesildi. Garrett'ın turkuaz gözleri dudaklarıma indi.

"Ne oldu, Jennie? O özgüvenin nereye gitti?"

Saklanacak yerin yok mu?"

Garrett büyük elini çenemin kenarına kaydırıp yüzümü kendisine doğru çevirdiğinde, titremesini bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. Diğer eli uyluklarımin kenarına iner, parmak uçları cildimde bir orman yangını gibi alevlenir, yukarı doğru kayarak gömleğimin kenarıyla oynar.

"Bence buraya, kaçmasaydın neler olabileceğini düşünerek kendini tatmin etmek için geldin ve bence..." Nefes nefese dudaklarımin üzerinde dans ediyor, bakışları yakıcı. "Sana yardım etmek istiyorum. Bence sen de yardımımı *istiyorsun*."

"Garrett," diye inledim, dudakları benimkilerin üzerinde kayarken titriyordum.

"Evet," diye fısıldadı. "Aynen öyle. Benim adımlarımla inerken sesin aynen böyleydi."

Çenemi kaldırıp dudaklarımla yaladım, göz kapaklarımla kapanırken bekledim. Ve bekledim.

Beni bıraktığında, vücudunun sıcaklığı reddedilmenin soğukluğuyla yer değiştirir, gözlerimi açtığımda sırıtışı kendini beğenmiş bir gururdan başka bir şey değildir ve o geri adım atar.

"Yine de işaretleri yanlış yorumlamak istemem. Eğer haklıysam ve yardımımı istiyorsan..." İki gün önce olmayan sakalları parmağıyla okşayarak çenesini okşadı. "Çok net olmalısın."

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi ve ne yaptığımı anlamaya vakit bulamadan kendimi onun göğsüne attım ve parmaklarımı saçlarına gömdüm. O da beni kalçalarından tutup kendine doğru çekti, sırtım duvara çarptığında bacaklarım beline dolandı.

Ağzını ağızıma koyuşu, en saf, en basit haliyle sahiplenme, mülkiyet duygusundan başka bir şey değil. Şu anda ağızımı ve vücudumun diğer her yerini ona verebilirim, ama neden ona vermek istediğimi bile bilmiyorum.

Topuklarım kıcına batarken, onu teşvik ediyorum, ona doğru eğilirken boğazından bir inilti koparıyorum. Ateşli ve ıslaktım ve şu anda Garrett'ı istediğim kadar hiçbir şeyi istememiştim.

Beni kalçalarıyla duvara sıkıştırarak, gömleğimi başımdan yırtıyor. Beni saran, her sinir ucumu ateşe veren, onun yakıcı bakışları kadar vahşi bir şey görmedim hiç. Saçımı avuçlayarak yüzünü boynuma gömüyor, sıcak ağızıyla alay ediyor, ısıyor, kayarken ıslak izler bırakıyor.

"Bu gece sana bakmama izin verecek misin, güneş ışığı? Çünkü tek düşünebildiğim şey bu."

Tanrım, *evet*. Ağzını istediğim yere, benim ağızıma doğru çekiyorum. Dili içeri giriyor, keşfediyor, tadıyor, alıyor. Daha fazlasını istiyorum ve bir şeyi bu kadar çok istediğim, birinin beni, sadece beni bu kadar çok istediğini hissettiğimden beri *çok uzun* zaman oldu.

Beni yere indirip, enseme kavradı, beni döndürdü ve duvara bastırdı. Parmakları kalçamda, karnımda dans etti, ta ki narin dokunuşu en çok acıdığım yeri öpene kadar. Umutsuzluk gözyaşları damlarken, duvara tırnaklarımı geçirdim.

Alay edilmesini istemiyorum; sadece beni parmaklarıyla tatmin etmesini istiyorum. Bu çok mu fazla bir istek?

Bu yüzden, titrek uyluklarımın içini okşarken, boğuk bir sesle "Lütfen" diye yalvarıyorum.

"Ne istediğini söyle, Jennie."

"Dokun bana," diye fısıldıyorum, başımı eğerek. Boynumdaki eli sıkılaşıyor, gözlerimi omzumun üzerinden ona çevirmeye zorluyor.

"Lütfen, Garrett."

Klitorisimi okşayarak dudaklarımdan titrek bir nefes koparıyor. "Buradan mı?"

"*Evet*, lanet olsun," diye inlerim, o beni yavaşça okşarken.

"Tanrım, sırlıslıklamsın." Dili boynumun boyunca kayıyor. "Çok ıslaksın." İki parmağını içime sokuyor ve ben çığlık attığımda omzuma gülümsüyor. "Bir gün bu amcığı sikkeme izin verecek misin?"

"*Kahretsin*," diye bağıyorum. Küfürlü konuşmalar beni delirtiyor, başka birinin dokunuşuyla birleşince, uzun zamandır özlediğim ama inkar ettiğim yakınlık. "Kimsin sen?"

Alçak gülüşü omurgamdan aşağı titreme geçirir. Boynumu bırakıp iki parmağını klitorisime bastırır. "Parmaklarımla üzerinde boşalmanı hissetmek için sabırsızlanıyorum."

"Siktir." Elini tutuyorum, parmaklarımızı birbirine geçiriyorum, onu kendime çekip aynı anda itiyorum. Dizini bacaklarımla arasına sokuyor, bacaklarımı daha da açıyor ve parmaklarını daha derine, daha sertçe sokuyor, beni hiç olmadığım kadar uzağa götürüyor. "*Garrett*."

Parmakları hızlıca hareket ediyor, beni o sınıra yaklaştırıyor, onun beni o sınırın ötesine atmasını istediğim sınıra.

Ve beni o sınıra atıyor. Beni zirveye çıkarıyor, beni sınıra sürüklüyor ve gözlerime bakıp *gelmeme* istediğinde, beni atıyor ve dizlerimin bükülmesiyle, unutulmaya doğru serbest düşüşümü izliyor.

Garrett hiç tereddüt etmeden kolunu belime doluyor ve beni yatağa atıyor. Dizleri yatağa çarptığında gömleğini başından çıkarıyor ve bana doğru sürünüyor, bacaklarımla arasındaki kalp atışlarını hızlandıran bir göz kırpmasıyla bana bakıyor.

"Seni tatmak ister misin, Jennie?" Dizlerime dokunur ve dizlerim onun için açılır. "Çünkü seni tatmak istiyorum."

Cevap veremiyorum ama o beklemiyor. Kollarını bacaklarımla altına sokuyor, kalçalarımı kavıyor ve beni yatağa çekiyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve ben kendi adım unuttuğum anda ağzı aşağı iniyor.

"Oh, *lanet olsun*," avucumun arkasında ağlıyorum. Parmakları içimi delip geçerken, dili hareket ederken, ağzı emmeye başlarken, adı boğazımdan çıkarken, elimi zamanında çekiyor.

Bana çok geniş, çok yakışıklı, *çok kötü* bir gülümsemeyle bakarak dudaklarını yalar. "Adım, tamamen farklı bir nedenden dolayı çığlık attığında o ağızdan çok daha güzel geliyor."

Başparmağı, şişmiş meme ucundaki ağzının yerini alır ve dudaklarını göğsümde yukarı doğru sürükler, sonra gergin meme ucunun etrafında acı verici derecede yavaş bir yol izleyerek yalar. "Bu göğüsler çok mükemmel. Mükemmel göğüsler, mükemmel amcık." Bir meme ucunu dişlerinin arasına alır, diliyle döndürür, sonra ağızımdan ayrılır, ağızıma yakıcı bir öpücük kondurur ve tekrar bacaklarımın arasında kaybolur.

Garrett'in ağızı tam da benim hayalimdeki cennet gibi, sıcak ve inanılmaz, bacaklarımın arasında güneş ışığı gibi, parmaklarımı saçlarına gömmeme ve onu daha da yaklaştırmama neden olan mutlak mükemmellik. Dilinin her vuruşu akıcı, parmaklarının hareketleri derin ve güçlü, ve klitorisimi ağzına alırken gözleri benimkilerle buluşuyor.

Kafam yatağa düşerken, dudaklarımdan yine onun adı dökülüyor, vücudum titriyor, kitaplarda okuduğum türden bir orgazmla titriyor, gerçek olduğunu hiç düşünmediğim türden. Ve Garrett bacaklarımın arasına gömüldü, sanki onsuz ölecekmiş gibi her damlasını içiyor.

Parmaklarını çekip dilini üç kez yavaşça ve saygıyla gezdirerek, ben başımı geriye atıp kollarımı başımın üzerine koyarken beni temizler. Yüzünü silmek için çenesini iç bacağıma sürtünce, hafif sakalları iç bacağıma gıdıklar ve ben tekrar nefes almaya çalışırken titrerim.

Garrett yanıma düşer, ağırlığıyla yatak zıplar. "Siktir, tadı harika," diye boğuk bir sesle söyler. Gözlerimiz karşılaşır ve gözleri vücudumda gezindiğinde, bakışlarının yoğunluğu altında aniden gerginleşirim.

Yataktan kalkıp gömleğimi alıyorum ve göğsüme sıkıca sarılıyorum. Garrett'in gömleğini ona atıyorum. O da bunu bir işaret olarak kabul ediyor, ama gözlerinde ve alnında beliren karışıklığı görebiliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu kafa karışıklığından çok merak. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor, ben de bilmiyorum. Bu çok iyi geldi. *Harikaydı*. Ama bir daha olamaz.

Olabilir mi?

Gömleğimi giyip yatağa uzanıyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. Garrett ise ayağa kalkıp saçma sapan karın kaslarını örtüyor.

"Gitmelisin," diyorum. Bu sözlerin arkasında hiçbir zorlama yok. Kalmasını istiyorum ve çok fazla orgazmdan bayılana kadar yüzüne binmek istiyorum. Böyle bir şey var mı? Olmalı. Her neyse, eğer gitmem konusunda

ayrılmam konusunda herhangi bir direnç gösterirse, kafam karışık olsa da bir saniye bile tereddüt etmeden pes ederim.

Ne yazık ki benim için, o başını salladı. Beş kez.

"Gitmeliyim." Pantolonundaki devasa şişkinliği düzeltir ve o sormasa da, ben de ona aynı iyiliği yapabilmeyi isterdim. Ama uzun zaman oldu ve ben biraz... emin değilim. Muhtemelen hayatında en iyi oral seks deneyimini yaşamıştır. Ben çok rekabetçiyim ve hiçbir şeyde kötü olmaktan nefret ederim. Oral sekste kötü olduğumu öğrenmek, bu gece kaldırılabileceğim bir şey değil. "Ama o...?"

"Harikaydı," diye nefes nefese cevap veriyorum, alnımdaki ıslak saçlarımı silerek. "Evet, süper harikaydı."

"Oh, iyi. Harika. Sevindim. Peki sen nasıl hissediyorsun...?"

Titrek ellerimle terli yüzümü, sonra da orgazmın ardından hala titremeye devam eden bacaklarımı işaret ediyorum. "Harika."

Kafasını sallayarak, yumruğunu diğer eliyle çırpıyor. "Harika. Güzel." Kapıya doğru geri çekilirken, iki parmağıyla bana işaret ediyor. "Bunu bir ara tekrar yapmalıyız."

"Uh, kesinlikle."

Yüzü aydınlanır. "Harika."

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallıyorum. "Hayır, yapmamalıyız."

Kaşlarını çatıyor. "Hayır, yapmamalıyız."

"Carter."

Ciddiyetle başını sallar.

"Carter." "Öyleyse... iyi

geceler?"

El sallar. "İyi geceler."

Garrett gitmek yerine orada durmaya devam eder, ikimiz birbirimize bakışırız. Hâlâ belden aşağı çıplakım ve kendi sıvılarımın içinde oturuyorum. Rahatsız edici, ama daha da önemlisi, şu anda ona bakarken, saçları dağınık, yanakları kızarmış, kadınsı bölgelerim yine karıncalanmaya başlıyor.

"Peki, şey... iyi geceler." Gözleri sanki bir şey unutmuş gibi büyüdü ve geri koştu.

O üzerime eğilirken kalbim hızla atıyor, sıcak eli çenemi okşuyor, parmakları saçlarımı okşarken yüzümü avuçlayıp yukarı kaldırıyor. Dudakları benimkileri yavaş ve ateşli bir öpücükle kaplıyor, bu öpücük karnımın derinliklerinde bir ateş yakıyor ve ben onu yakınımnda tutmak için gömleğinin yakasını sıkıca tutuyorum.

"İyi geceler," diyor Garrett tekrar uzaklaşırken, sonra dudaklarını bir kez daha benimkilere indiriyor. "İyi geceler." Kapıya doğru koşarak geri dönüyor, omzunun üzerinden bana el sallıyor. "Hoşça kal." Kapıyı açıyor ve bana dönüp bakıyor, gözleri üzerimde dolaşüyor, bakışlarımız sonunda buluştuğunda bana attığı gülümseme kadar parlak.

"İyi uykular, Jennie," diye fısıldar ve bu sefer gerçekten gider, ayak sesleri merdivenlerden aşağı yankılanır, ön kapı arkasından kapanır, geceyi kilitlediğini belirten bip sesi duyulur.

Arkamdaki yastık yığınınına yaslanıp, terli alnıma elimi koyuyorum.

Siktir. Indiana Bones'un bir adım daha ileri gitmesi gerekecek.

BÖLÜM 10

USAIN BOLT

GARRETT

JENNIE BÜTÜN HAFTA BOYUNCA beni görmezden geldi.

Dört gün önce, lobide ona seslendim. Beni görünce kaçtı. Kelimenin tam anlamıyla, lobiyi geçip kapıdan dışarı koştu ve ön tarafta bekleyen taksinin arka koltuğuna atladı, ayak bileği sakat olmasına rağmen.

İki gün önce kapısını çaldım. Kapıyı açmadan, sanırım İspanyolca ve İngilizce'nin korkunç bir karışımıyla bağırarak, Jennie artık orada yaşamadığı için Gloria adında biri olduğunu iddia etti. Onun olduğunu bildiğimi söyledim çünkü asansöre bindiğini görmüştüm. Otuz saniye boyunca sessiz kaldıktan sonra, "Me no hablo English" (Ben İngilizce bilmiyorum) diye cevap verdi.

Çok sinirliyim. Akıllara durgunluk veren orgazmlara rağmen, aramızdaki dinamikte bir değişiklik olduğunu düşünmüştüm, sanki sonunda arkadaş olmaya başlamıştık. Artık bana o kadar korkutucu gelmiyordu, ona tam cümleler kurabilirdim. Bu arkadaşlık değilse, ne arkadaşlıktır bilmiyorum.

Üstelik iyi şartlarda ayrıldık, ona iyi geceler öpücüğü verdim, o halde neden benden kaçınıyor? Normalde konuşmak, bağırarak ve benzeri şeylerde iyidir, kelimeleri bir araya getiremeyen benim.

Orgazmları tekrarlamalı mıyız? Muhtemelen hayır. İster miyim? Kesinlikle evet. Ama gözlerime bakamıyorsa, nasıl aynı odada bulunabiliriz ki? Bu konu yüzümüze patlamadan önce konuşmamız lazım.

Yanımdaki kapı açılır. Jennie dairesinden çıkarken, *Frozen* filminin müziği olduğunu düşündüğüm bir şarkı söyleyerek yürürken, ben duvardan ayrılırım.

Vücuduna yapışan mor tayt giymiş, bu dünyadan olmayan kıcını vurguluyor, kız kardeşlerimin sevdiği rahat, sıcak botlardan bir çift ve bol bir kapüşonlu sweatshirt giymiş. Parmaklarının ucunda bir bere sallanıyor.

kulaklıkları bileğine asmış. Casual tarzı ona hiç bu kadar yakışmamıştı.

"Günaydın, güneş ışığı. Bileğin daha iyi görünüyor."

Acaba bana hiç bağırmayacak mı diye merak ediyorum, ama bugün o gün değil olmadığını biliyorum.

O atlayarak at havaya havaya düşüyor bebeğini bok
düşüyor yere yere

bir dizi küfür haykırarak. "Orospu... çocuğu." Eşyalarını topladıktan sonra omzuma bir yumruk attı. "Bu gerekli miydi?"

"Son bir haftadır beni görmezden gelmene bakılırsa?

Kesinlikle."

"Ben..." Cümlesini tamamlamak için etrafına bakındı. "Meşguldüm."

Kahretsin, yalan söylemede benim kadar kötüdür.

"Taşındığını sanıyordum. Gloria'ya ne oldu?"

Suçlu bir gülümsemeyle ağzını kapattı. "Oh, o... sadece... bir... arkadaş... yatıya kaldı... kızlar gecesi." Elini havada salladı. "Külotlarımızla yastık savaşı falan yaptık."

"Uh-huh. Dinle." Bir adım öne çıkıyorum ve o korkmuş bir şekilde kendini kapıya yapııştırıyor. Onun yanında olduğumda yüzümün kızardığını ve aptal gibi kekeleyişimi gözlemleyerek, benim en az korkutucu insan olduğuma eminim. Ama yine de duruyorum, çünkü yatak odasında değiliz, ki yatak odası benim biraz korkutucu olmayı sevdiğim tek yer. "Geçen hafta sonu olanları konuşmalıyız."

"Ne oldu?" Sesi bir oktav yükselir. "Hiçbir şey olmadı. Sen mi oldun?" Gözlerini sıkıca kapatır. "Siktir."

Onun bu dağınık yanını seviyorum. Bu, onun benim içime girdiği kadar benim de onun içine girdiğimi hissettiriyor. Böylece yalnızlık hissi azalıyor.

Belki de bu yüzden ona doğru bir adım daha atıyorum, sonra bir adım daha, ta ki o geniş gözleriyle bana bakana kadar. O gözler, tüm cesaretinin altında saklı olduğunu düşündüğüm masumiyeti ortaya çıkarıyor.

"Hadi ama, güneş ışığı. Unuttuğumu düşünmüyorsun herhalde. Adımın dudaklarından tekrar tekrar çıkışı zihnime kazındı, tıpkı parmaklarımın etrafına geldiğinde ağzının açılışı gibi

parmaklarımla etrafında ve sonra da dilimin üzerinde açıldığı gibi." Parmağımı kalçasının üzerinde gezdirdikten sonra elimi kapüşonlu sweatshirtinin altına sokup avucumu çıplak beline doladım. "Hatırlatmamı ister misin?"

Şu anda ne yaptığımı farkında değilim. Ve Jennie, şüphesiz, bunu yapmam gereken *son* kişi. Sanırım karar verdim - en azından şu anda - artık umursamıyorum. Dudaklarımı indirip, burnumun ucu onun burnuna değecek şekilde ağzının üzerinde durdurmamdan anlaşılabilecek gibi.

Jennie bana yapışıyor, çenesini kaldırıyor, yumuşak pembe dudakları benimkilere uzanıyor. Düzensiz bir nefesle ayrılıyorlar, yanakları benim yoğun bakışlarımla, söylememem gereken sözlerin etkisiyle kızarıyor.

Sonra tekrar kendine gelir, başını sallar ve beni koridorda iterek geçer. Kapısına döner ve anahtarını kilide sokar.

Tamam, yapmaz, ama kesinlikle dener. Yirmi kez falan ıskalar, kapıyı defalarca bıçaklar, beyaz boyayı çiziklerle doldurur.

"Sohbet etmek isterdim, ama gitmem gerek! Duş almam lazım."

Çılgınlığın eşiğinde bir kahkaha atıyor. "Kokuyorum."

Gözlerim, başının üstüne toplanmış saçlarına kayıyor ve... "Saçların ıslak."

Daireden *çıkıyor* olması, eve gelmiyor olması önemli değil. Ayrıca, vanilya, tarçın ve tatlı bir koku ile çok ferah kokuyor, sanki sabahı Noel kurabiyeleri pişirerek geçirmiş gibi.

Onun kurabiyesini yemek istiyorum.

Hayır. Hayır, Garrett. Bizi bu karmaşaya sokan şey buydu zaten.

Jennie, yine yalan söylediği anlaşılınca gamzeleri kaybolur ve sonunda o lanet anahtarı kilide sokar. Kapı açılır ve o kapıdan içeri girer.

"Yağlı. Çok yağlı. Saçım. Evet, günlerdir duş almadım." Yalanından tiksiniyor burnunu kırıstırır. "Islak gibi görünüyor, ama sadece..." Nemli topuzunu eliyle okşar ve pes ederek iç çeker. "Yağlı."

"Jen..."

"*Tamam, hoşça kal Garrett!*" Sözler dudaklarından kapıyı çarpmasıyla aynı hızla çıkar ve kıkırdama sesi dikkatimi omzumun üzerinden çeker.

Emily kapısında eğilmiş, kollarını kavuşturmuş bana sırtıyor. "Biliyordum."

Gözlerimi ovuşturuyorum. Çok yorgunum ve hayatımda ne yapacağımı bilmiyorum artık. "Neyi biliyordun?"

"İkinizin sevişeceğini. Buradan bile cinsel gerilimi koklayabilirsin."

"Biz... ugh." Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Gergin mi görünüyor?"

"Çok gergin. Kız senin sikini istiyor ve bundan nefret ediyor."

Ben gülümserim, Emily de gülümser. Bu tuhaf olmalı, ama değil. Emily'yi tanıdığım yıllar boyunca, bizim ara sıra bir araya gelmelerimizin arasında pek çok erkek ve kız arkadaşı oldu. Emily'nin yakaladığı şeyin... her ne haltsa, onu yakaladığı için endişelenmiyorum. Belki de hiçbir şey değildir. Muhtemelen hiçbir şey değildir.

Ya da belki bir şey. Jennie'yi anlamak imkansız.

Geçen hafta sonu, son akşam yemeği gibi onun amını yaladığım zaman hariç. Saçımı çekip, amını ağzıma sürüp, boşalırken adımı inleyerek, sinyalleri yanlış okumak oldukça zor. İki kez.

"Jennie ile olanlar biraz..."

"Zorlu, en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi falan? Bunlar ciddi cesaret gerektiren şeyler, Andersen!" Emily omzuma vuruyor. "Seninle gurur duyuyorum."

Parmağımı şapkamın arkasına sokup kafa derimi kaşıyarak, aptalca bir suçluluk duygusundan dikkatimi başka yöne çekmeye çalışıyorum. Mavi toplarım konuşsun diye bıraktım ve şimdi hayatımın geri kalanını en iyi arkadaşlarımdan birinden bunu saklamaya çalışarak geçireceğim.

"Sadece bir kerelikti. Bir daha olmayacak."

Gerçek, makul olabileceğinden daha hayal kırıcı.

Çünkü ortaya çıktığı üzere, Jennie'nin ihtiyaçlarını karşılamayı teklif etmek, çok küçük bir hata olabilir ve aynı zamanda oldukça bağımlılık yapıcı bir hata.

Olumlu tarafı, burkulmuş bileği iyi iyileşiyor gibi görünüyor. Kız Usain'den daha hızlı koşabilir.

Adam yarın kahvaltı randevusu var ve şimdi ben boku yedim.

"Başın belada değil," diyor üçüncü kez. İki dakika önce bize haberi verdiğinde yanlışlıkla bu sözleri yüksek sesle söylemiş olabilirim. "Sadece bir randevu. Belki de yürümez."

Adam gibi biriyle bir şey nasıl yürümez ki? O tanıdığım en iyi insan, bu yüzden başım belada. O yerleşecek ve ben gerçekten yalnız kalacağım.

"Tek bekar arkadaş ben olacağım," diye dalgın dalgın mırıldanıyorum.

"Jaxon da bekar," diyor Carter. "Siz birlikte kız tavlayabilirsiniz."

"İstemiyorum... Nefret ediyorum... ugh." Yumruğumu yanağıma dayayıp öğle yemeği menüsüne, sonra da Adam'a bakıyorum. "Onunla nerede tanıştın?"

"Markette. Mısır gevreği reyonunda. Köpekleri sevdiğini söyledi.

Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Bir köpeğin olduğunu düşünürsek, bu muhtemelen en iyisi."

Adam çikolatalı sütünü pipetle karıştırır. "Uzun zamandır kimseyle çıkmadım."

Emmett telefonundan başını kaldırır. "Cara, onun geçmişini araştırıp araştırmayacağımızı ve randevun için sana kıyafet seçip seçemeyeceğini bilmek istiyor."

Geleceğimi, nasıl olmasını istediğimi düşünürken sohbeti dinlemiyorum. Arkadaşlarım barlarda geçirdikleri geceleri, otel odalarında eşleriyle yaptıkları telefon görüşmeleriyle değiştiriyorlar ve akşamdan kalmalıklarını sabahın erken saatlerinde Ikea'ya yaptıkları gezilerle değiştiriyorlar, tüm boş zamanlarını birlikte geçiriyorlar, geleceklerinde parlak bir gelecekten başka bir şey yok.

Kızgın değilim, kıskançım. Arkadaşları birlikte çiftler gibi şeyler yaparken, bir erkeğin kanepesinde tek başına oynayabileceği *COD oyunu* sınırlıdır, tıpkı Cara'nın Adam ve bana, Emmett, Carter ve Olivia ile birlikte Noel ağacı kesmek için sempati davetini uzatması gibi. Onlar ilerliyorlar ve ben sanırım... takılıp kaldım.

Emmett dikkatimi çekmek için beni dürttü. "Hey, şu kız ne olacak? Sana bakıyor. Ona çıkma teklif et."

Güzel esmer kız yaklaşır ve ben gözlerimi deviririm. Carter'ın ensesine bakarak, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırır ve derin bir nefes alır, sonra omzuna dokunur.

"Affedersiniz. Ben Arianna."

Carter menüden başını kaldırmaz. "Ben evliyim." Kendi menümü kaldırıp burnumdan gelen sesi gizlerim.

Arianna ağzını açar ama Carter, konuşmaya başlamadan onu keser.

"Mutlu bir evliliğim var." Gülümsemeyle başını kaldırır ve telefon ekranında Olivia'nın gülümseyen yüzünü gösterir. "Çok güzel, değil mi?" Fotoğrafları karıştırır. "İşte düğün günümüz. Çok güzel, değil mi? Ve işte şu anda karnında büyüyen bebeğim. O benim bebeğim. Ne dersin? Kız mı, erkek mi? Öğrenmeyeceğiz. Sürpriz olsun istiyoruz. Ama kendimi bir penis gördüğüme ikna etmeye çalışıyorum, çünkü kızlar korkutucu."

Huh. Arianna, Jennie'den daha hızlı olabilir. Göz açıp kapayana kadar lokantanın diğer tarafına geri dönmüş.

"İşte bu yüzden biriyle tanışmak zor," diyorum ve Adam başını sallıyor. "Birinin gerçekten bana mı yoksa zengin hokey oyuncusuna mı ilgi duyduğunu hiç bilemiyorum."

"Peki ya komşun?" diye sorar Carter. "Hâlâ sevişiyor musunuz?"

"Hayır, hiçbir şey yok. O, kız kardeşinin karşısındaki dairede yaşıyor." Son cümleyi söylememiş olmayı dileyerek, kızaran yüzümü menüye gömdüm. Yalan söylemekte berbatım, bir şeyleri saklamakta ise daha da kötüyüm. Carter birazcık bile ısrar ederse, yanlışlıkla kız kardeşiyle öpüştüğümü haykırma ihtimalim yüksek. "Jennie'nin komşuyla ilgili durumdan rahatsız olduğunu söyledin, ben de arkadaş olduğumuz için artık bunu yapmayayım dedim."

Dikkatlice başımı kaldırıyorum. Sonra hayal kırıklığına uğruyorum. Carter bana bakmıyor bile. Lanet olası çikolatalı sütünde baloncuklar üflüyor.

"Jennie bazen biraz korkutucu olabilir, ama seninle maçı izlerken iyi vakit geçirdiğini söyledi."

Ağzım açık kalır ve kaşlarım havaya fırlar, sonra beynime onları tekrar yerine indirmesini emrederim. Şu anda zar zor dayanabildiğimi gizlemek için içkimi bir dikişte içerim. "Öyle mi yaptı?"

"Evet, iyi yediğini söyledi. Getirdiğin tatlı hakkında, alıntı yapıyorum, 'orgazmik' gibi bir şey söyledi." Gözlerini devirir. "O çok dramatik."

"Bunu kimden öğrendi acaba?" diye mırıldanır Emmett. En azından öyle dediğini sanıyorum.

Yanlış boruya kayan çikolatalı sütü boğazıma kaçırmakla meşgulüm.

Carter, Beckett'ların mutlu olmak için tek ihtiyaçları olan şeyin iyi bir yemek olduğunu anlatıp duruyor ve ben nefes almaya çalışırken, tüm hayatım gözlerimin önünden geçiyor, özellikle de Adam'ın bana attığı sert, şüpheli bakışlar.

Eğer benim zamanım geldiyse, en azından tatlı orgazmikti.

Cumartesi günleri öğle vakti oynanan maçlar en sevdiğim maçlardır. Egzersizimi çok erken yaparım, hokey maçı akşam yemeğinden önce biter ve nadiren cumartesi gecesi izinli oluruz.

Emmett, Cara'nın bu akşamki yirmi altıncı doğum günü partisini "*sade*" olarak nitelendirmeye devam ediyor, ama bu kelimenin Cara ile ilgili herhangi bir cümlede yer alabileceğinden emin değilim. Geçen yıl barda olduğu gibi mutfak tezgahında dans eden kızlar olacağını sanmıyorum, yani sanırım bu sade bir parti olacak.

"Bu sabah randevun nasıldı dostum?" Adam'a soruyorum, yanına diz çöküp bacaklarımı açarak kasıklarımı esnetiyorum. Sabahki patenim iyi geçti ve buza geri dönmek çok iyi geldi. Koç, bu geceye alışmam için buzda kalma süremizi sınırladı ama en azından oynuyorum. Dokuz gün hokey oynamadığım için, diğer şeylerin yanı sıra, çok gergindim. Arena hareketli, buzun soğuğu yanaklarımda ferahlatıcı bir his yaratıyor ve maç boyunca Jennie'ye bakmayacağım. Hiçbir şey ters gidemez.

Adam iç geçiriyor. "O kesinlikle köpekleri sevmiyor." "Ama sana sevdiğini söyledi."

"Şey, kahvaltı bittiğinde gitmek istedim." Benim ifademi görünce gülümsedi. "Ona maçtan önce Bear'ı yürüyüşe çıkarmak için eve gitmem gerektiğini söyledim. O da gelmek istedi."

"Dostum. Sen çok iyisin."

"Ona hayır diyemedim! Bana o kocaman gözleriyle somurtuyordu..." Ayağa kalkarken içini çekti. "Bear, onu durduramadan selam vermek için atladi. Kızın yüzünü yaladı. Kız, şey... kibarca söylemek gerekirse, çıldırdı. Salya, tüyler..."

"Hadi ama." Bear sevimlilik ölçeğinde bir üst seviyede, dev, tüylü bir canavar. "O dışarıda, değil mi?"

"Zaten bayılmamış olsaydı, Bear'ın daha fazla kalıp kalmayacağını sorduğunda kesinlikle bayılırdı."

"Randevulardan bahsetmişken." Yeni defans oyuncumuz Jaxon Riley önümde durduğunda, yüzüme kar püskürdü ve vizörümü kapladı. Bana dalgın bir bakış attı. "Andersen."

"Riley."

O zaten benim kara listemde. Dürüst olmak gerekirse, yıllardır orada. Durmadan konuşan kibirli bir pislik. Bu yüzden başını bir sürü belaya sokuyor, bu yüzden de sezonun ikinci cezası sonrasında Nashville'den buraya transfer edildi. Koç onu düzeltebileceğini ve ondan en iyi şekilde yararlanabileceğini düşünüyor. Göreceğiz.

"Randevulardan bahsetmişken," diye tekrarlıyor. "Roket kim?"

Onun bakışını takip ederek tribünlere bakıyorum ve otomatik pilotta cevap veriyorum. "Cara ve Olivia."

"Onları tanıyorum. Ben çukurları ve muhteşem göğüsleri olan kızdan bahsediyorum."

Evet, öyle olmadığını umuyordum.

Gözlerim Cara ve Olivia'nın arasında oturan Jennie'ye kayıyor. Üçü birlikte, tüm snack bar'ı satın almış gibiler.

Jennie bugün endişe verici derecede güzel görünüyor. Her zamanki örgülerinden farklı olarak saçlarını açık bırakmış, kalın kestane rengi bukleleri omuzlarında dalgalar halinde uzanıyor ve güldüğünde geniş gülümsemesini ve derin gamzelerini vurguluyor. Ayrıca Jaxon'ın da bahsettiği gibi, muhteşem göğüslerini sergileyen daracık bir tişört giyiyor. Onları tattığımı övünmemek için dilimi ısıyorum.

Gözlerimi kaçırarak bir puck kapıyorum, ağın etrafında dönüp Adam'ın arkasına atıyorum. "O yasak bölge."

"Senin mi?"

"Hayır."

"O zaman sanırım yasak değil." Kendinden emin bir şekilde sırtlıyor ve ben bu sırtışı silmek için sabırsızlanıyorum.

Ona gülümsüyorum, ekstra megavatla. "Hey, Carter?" diye sesleniyorum, o sopasını gitar gibi kullanarak yanımdan hızla geçerken. "Jennie'nin ilişki durumu ne? Bir arkadaşım için soruyorum."

"Kimse benim küçük kız kardeşime dokunamaz." Bu yarı çılgılık, yarı şarkı gibi bir ses ve Jaxon'ın yüzü düşüyor. "Oh, selam." Carter beni bankın yanına kadar takip ediyor ve sopasına yaslanarak ağzındaki pembe balonu patlatıyor. "Jennie demişken. Bu gece onunla eve gidebilir misin? Gece geç saatte tek başına Uber'e binmesi hoşuma gitmiyor."

İlk düşüncem, gece geç saatlerde bir arabanın arka koltuğu, Jennie ile birlikte olmam gereken en son yer olduğu. İkinci düşüncem ise, o yetişkin bir kadın ve Carter'ın ona eve kadar eşlik edecek birini ayarladığını öğrenirse muhtemelen çılgına döneceği. Üçüncü düşüncem ise... *oh siktir*.

"Kız kardeşin bu gece partiye geliyor mu?"

Carter başını salladı ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

"Jennie neden geliyor?" Emmett bize katıldığında yanlılıkla yüksek sesle soruyorum.

Kızların bir şey hakkında kıkırdayarak konuştukları yere işaret ediyor. Gözlerim Jennie'nin gözleriyle buluşuyor, ama hemen başka yere çeviriyorum. "Cara'nın en iyi arkadaşlarından biri olduğu için mi?"

"Ne zamandan beri?" diye aptalca soruyorum, "*Tabii, onunla eve giderim*" demek yerine.

"Olivia ve Carter çıkmaya başladığından beri, şimdi üçü tüm zamanlarını birlikte geçiriyorlar."

"Oh. Tamam." *Siktir*. Carter'a bakıp, eldivenli, gevşek bir elimi havada sallamaya başlıyorum. "*Kız kardeşinin amını yaladım ve hoşuma gitti*" yazan bir neon tabela tutuyor olsam da fark etmezdi. "Şey, sanırım ben... araba kullanacağım." Kullanmayacaktım, ama Jennie de orada olacaksa, kesinlikle ayık kalmam gerekiyor. Alkolün, zaten kusurlu ve zayıf olan karar verme yeteneğimi engellemesine izin veremem.

—çünkü kendimi olmak istediğim ama olmamam gereken bir yere ikna etmeye çalışacağım, mesela dilimin ucuyla ya da sikimle onun G noktasını bulmaya çalışırken bacaklarının arasında olmak gibi. Ayrıca Jennie içki içmez ve ona destek olmak

destek olmak, berbat arkadaşlığımızda doğru bir hareket gibi geliyor.

"Mükemmel. Onu eve sen götürebilirsin." Carter eldivenli ellerini ağzının etrafına koyar. "Hey, Jennie! Garrett seni bu gece eve bırakacak!"

Onu eve bırakmak mı? Bu tam da yapmak istediğim ve aktif olarak kaçınmaya çalıştığım şey. Bunun yerine, Jennie'nin bakışlarıyla karşılaşınca tüm gırtlığımı yutmaya çalışıyorum.

En azından, onu nereye götüreceğim konusunda benim kadar korkmuş görünüyor.

Acaba hangimizin özdenetimi daha iyi?

BÖLÜM 11

BENİMLE OYNA

GARRETT

Onları nasıl giydi ^{bu} kadın?

Onu bu kıyafetlerden kurtarmak için bir plan yapmaya çalıştığım^{dan} anlaşıldığı üzere, Jennie'nin yüksek bel kot pantolonu, yuvarlak kalçaları ve geniş kalçalarının üzerine boyanmış gibi görünüyor. Ama onu soyamam.

Ama bu lanet olası kot pantolonlar. Dizlerinin altında dar, soluk renkli kot pantolonlar ve yemin ederim ki o bacaklar cennete kadar uzanıyor. Onları kendime sarabileceğim tüm farklı yolları zihnimde sıralamaya başladım bile (ipucu: birinci pozisyon omuzlarımın üstünde). Ayrıca aptal göbek deliğini gösteren aptal bir kısa üst giyiyor ve tek düşündüğüm şey, o boktan tişörtü yukarı çekip, orada sallanan minik erik moru mücevherin etrafında dilimi dolandırmak.

Onu kafamdan çıkarmam lazım. "İçki içmiyor musun?"

"Ha?" Jennie'den gözlerimi ayırıyorum, bunu bana yaptıranın Jaxon Riley olması beni hiç etkilemiyor.

Elimdeki kiraz aromalı gazlı su kutusunu işaret etti. "Su içiyorsun."

"Bu gece araba kullanacağım."

"Neden?"

Kaptanın küçük kız kardeşi gibi, kariyerimi erken sona erdirecek kemik kırılmalarına yol açabilecek hatalar yapmamak için mi?

"Uh, çünkü?" diye entelektüel bir cevap veriyorum.

Jaxon'ın bakışları benimkini takip ederek söz konusu kıza geri döner ve sırtarak yanıma eğilir ve fısıldar, "Onun Carter'ın küçük kız kardeşi olmasıyla ilgili olan şey, onun sadece benim

kaptanım, oysa o senin en iyi arkadaşlarından biri. O senin için yasak bölgeyse, benim için serbest av."

Ben burun kıvırıyorum. "Bu mantıkla buradan çıkabilmek için bol şans." "Bak ne diyeceğim. Seninle bir iddiaya girelim."

"Hayır." Bu ahmağı eğlendirmek istemiyorum. "Bahis ne?" Onu biraz eğlendiriyorum.

"Onu bu gece benimle eve getireceğim."

Kutuyu daha sıkı tutuyorum. "Hayatta olmaz." "Çünkü onu istiyorsun?"

"Çünkü onu bir kez becerip sonra ortadan kaybolacaksın ve Carter seni nakavt ettiğinde savunmamızda bir eksiklik olacak." Kutumu boşaltıp ellerimle ezip parçaladım. "Jennie daha iyisini hak ediyor."

Jaxon sırtarak mutfak lavabosundaki buzdan iki bira çıkarır. Jennie'ye doğru yürürken omzunun üzerinden sözlerini fırlatır. "Ona çok iyi davranacağım Andersen. Söz veriyorum."

JENNIE

Olivia'nın mesanesinin durumundan hiç etkilenmedim. Beni burada yalnız bıraktı ve ben de bir pislikle arkadaşça davranmak zorundayım.

Yeni gelen adam, kendini beğenmiş yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla bana doğru yavaşça yürüdü. "Senin gibi güzel bir kız yalnız kalmamalı." Elini uzattı. "Ben Jaxon."

Köpüklü suyumu ağzıma götürüyorum. "Kim olduğunu biliyorum." Tabii ki, dostça davranmak zorunda olduğumdan bahsediyorum.

NHL'nin kötü çocuğu, olağanüstü bir çapkın ve Vancouver'ın en yeni savunma oyuncusu Jaxon Riley, elini geri çekerek gülümser. "Tamam. Sorun değil. Ben de kim olduğunu biliyorum." Parmakları arasında tuttuğu biralardan birini bana uzatır. "Sana bira getirdim."

"Ben içki içmem."

Bir kahkaha duyuyorum ve bakışlarım Jaxon'ın omzunun üzerinden Garrett'in bize eğlenerek bakan gözlerine kayıyor. Aniden önümdeki adama daha fazla ilgi duymaya başladığımı söylemekten gurur duymuyorum.

Jaxon'a bakmak hoş, bu yüzden zor bir görev değil. Dağınık kahverengi saçları, ela gözleri, geniş omuzları ve sol kolunu süsleyen tam kol dövmeleleriyle, tamamen ona kapıldım. Şüphesiz, birinci sınıf Flickapedia malzemesi. Garrett, adını ağzımdan çıkarken yakalayıp beni mahvettikten sonra, her gece zihnimde canlandırdığım görüntüden hoş bir kurtuluş.

Yeni defans oyuncusuna yaslanıp, ön kolunu sıkarak sesimi alçaltıyorum. "Ama beni düşündüğün için çok teşekkür ederim. Bu çok tatlı bir davranış."

Sırıtışı çok gururlu. "Bu yüzden bana Sugar diyorlar."

İçimden gözlerimi devirerek, Jaxon'ın bileziğini süsleyen çiçeklerin üzerinde parmağımı gezdirirken, Garrett elindeki tenekeyi yumruğuyla ezip yenisini alıyor. "Gerçekten mi? Ben tamamen farklı bir neden olduğunu duymuştum."

Jaxon yemi yutar ve bana doğru adım atar. "Tatlı, günün en sevdiğim yemeği olabilir."

"Mmm..." Garrett agresif bir şekilde suyunu yudumlarken ben kirpiklerimi kırpıştırırım. "Benim de."

Garrett'in dirseğinin hemen yanında, tezgahın üzerinde duran çift çikolatalı kekleri fark ettim. Ona doğru yürüdüm, yaklaştıkça yüzü kızarıyordu.

"Affedersiniz." Ona hafifçe dokunarak bir kek alıyorum. "Tatlı," diye fısıldayarak göz kırpıyorum ve Jaxon'ın yanına dönüyorum. "Bütün gece tatlı bir şeyler yemek istedim." Parmağımı çikolata sosunun içinden geçirip yavaşça ağzıma götürüyorum, bu sırada Garrett'in bir kutu daha maden suyu içtiğini fark ediyorum.

Jaxon'ın kapüşonlu bakışları parmağımı, dudaklarımı, tek bir damla bile kaçırmamak için dilimi nasıl çıkardığımı takip ediyor. Yüzümdeki bir tutam saçı çekip, parmak uçlarıyla belimi okşuyor. "Benimle eve gel."

Arkasında, Garrett'in yumruğu, son beş dakika içinde içtiği üçüncü kutu kiraz aromalı maden suyunun hayatını sonlandırıyor.

GARRETT

Bu işe yaramaz. Kesinlikle olmaz. Onu ben alamazsam, bu takımdaki hiç kimse alamaz.

"Eh, Carter," diye mutfağın diğer ucundan sesleniyorum.

Jennie'nin buz gibi bakışları genişler. Jaxon'dan telaşla bir adım uzaklaşır ve benim sinirimi bozmak için bunu yaptığını düşündüğümü doğrular.

Carter yavaşça yaklaşır. "Ne var?"

Başımı Jennie'nin yönüne doğru eğiyorum. "Jennie ve Jaxon'ın iyi anlaşmasına sevindim."

Carter başını çevirir ve yumruğuyla bira kutusunu parçalar. "Siktir git," der, kutusunu lavaboya atar ve mutlu çifte doğru yürür.

Jaxon mutlu, ama Jennie değil.

Jaxon mutlu değil, yıkılmak üzere.

Ben mutluyum.

JENNIE

Umarım Garrett iyi bir hayat yaşamıştır, çünkü onu sona erdirmeye niyetliyim.

Jaxon'ın elini itip kardeşimi gülümseyerek, ekstra gamzeli bir şekilde sıkıştırıyorum. "Hey, sen! Partiden keyif alıyor musun?"

Carter tamamen huysuz modunda, kendini Jaxon'a doğru çevirerek, stratejik olarak beni onun görüş alanından ve daha fazla fiziksel temastan uzak tutuyor. "Riley. Görünüşe göre kız kardeşimle tanışmışsın. Küçük kız kardeşim. Tek kız kardeşim. *Benim* kız kardeşim."

Tanrım. Başlıyoruz. Garrett, dördüncü şişe suyunun arkasında zafer dolu gülümsemesini saklamaya bile zahmet etmiyor. Umarım yakında tuvalete gitmesi gerektiğinde tüm tuvaletler dolu olur.

Siktir git, diyorum, Carter'ın arkasından ona orta parmağımı gösteriyorum. Eminim ki o da aynısını yapmaktan *hoşlanırsın*, diye karşılık veriyor.

"Sadece kendimi tanıtıyordum," diyor Jaxon. "Çok misafirperver davrandı. Çok güzel bir kız."

"Biliyorum," diye tersler Carter. "Ayrıca yirmi dört yaşında." Jaxon, Carter'ın yanından eğilerek sırtıyor. "Ben yirmi altı yaşındayım."

Carter, istemediğim insan bariyerini kenara çekiyor. "Onun için iki yaş fazla."

Kaşlarımı çattım. "Olivia'dan neredeyse üç yaş büyüksün."

Carter'ın başı yavaş çekimde dönüyor. Onun ifadesine bakarak dudaklarımı sıkıştırıyorum, daha çok yüzüne gülmek için. Tehditkar görünebilir, ama onun Disney şarkıları söyleyerek, köpeğini taşıyarak ve bugün bebeği duyabileceği gün olması ihtimaline karşı kulağını karısının karnına dayayarak zamanını geçiren dev bir oyuncak ayı olduğunu çok iyi biliyorum.

"Hey, Carter, düşünüyordum da, izninle..."

"Riley." Carter başını eğdi, omuzları kahkahasıyla titriyordu. Ağır elini Jaxon'ın omzuna koydu. "Bak, seni seviyorum. İyi bir hokey oyuncusun, yeterince iyi bir adamsın." Ona doğru adım attı ve Jaxon'ın rahat gülümsemesi yüzünden kayboldu. "Ama o cümleyi bitirirsen..."

"Carter..." Avucuyla ağızımı kapatarak sözlerimi keser.

"Şimdi, muhtemelen ne düşündüğünü biliyorum. *Ama Carter, o yetişkin bir kadın.*"

"Evet," avucunun arkasında mırıldanıyorum. "Öyleyim.

"Ama Carter, o kendi kararlarını verebilir."

"Verebilirim."

"*Ona iyi davranacağım, falan filan.*" Başını sallar. "Cevap hayır. Benim cesedimi çiğnemedi kız kardeşime dokunamazsın."

Jaxon'a zayıf bir gülümseme atıyorum. Bu boşuna, ve Carter'la tartışacak kadar da umursamıyorum. "Seninle konuşmak güzeldi."

Jaxon hızla uzaklaşınca, Carter iç çekip aptalca bir gülümsemeyle bana döner.

"Riley seni rahatsız ettiği için üzgünüm. Garrett bana haber verdiği için çok şükür."
."

Gözlerim gözlerim sıfır odaklanıyor odaklanıyor dönüyor erkek içinde sorun
söz kişi izleyen
iki parmağını sallayarak selam veriyor. "Evet,"
diye mırıldanıyorum. "Tanrıya şükür."

GARRETT

Fikrimi değiştirdim. Onu istiyorum ve ona sahip olacağım.

Carter uzaklaşır, kız kardeşi bana öfkeyle bakar ve bana iki parmak gösterir. Artık sadece Tanrı'nın bana yardım edebileceğini bilirim.

Siktir et, yine de yapacağım.

JENNIE

Ne yapıyor? Neden bana öyle bakıyor? Bu tarafa mı geliyor? Bu tarafa geliyor.

Geri çekil, şeytan çocuk.

Ama aynı zamanda, biraz daha yaklaş.

Hayır, orada dur.

Siktir. Karar veremiyorum.

Terli avuçlarımı uyluklarımdan aşağı doğru sürükleyerek, başka yere bakıyorum. Muhtemelen bu tarafa gelmeyecek.

Kesinlikle bu tarafa geliyor.

Çenem düşüyor, o sırtıyor ve ben en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Koşuyorum.

"Bir hata yapacağım," diye mırıldanıyorum, kalabalığın arasından sıyrılıyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve koridordan doğruca ilerliyorum. "Eğer benimle konuşursa, bir hata yapacağım. *Büyük* bir hata. Kendimi durduramayacağım. Kendimi durduramayacağım. Büyük bir hata, Jennie. *Büyük*. Hayır. Olmaz."

Çamaşır dolabını açıp kendimi içine atıyorum.

Güvendeyim.

Bir an sonra kapı açılır ve koridordaki pencereden süzülen ay ışığı, davetsiz misafirin küçük odaya girip bizi içeri kilitlerken keskin gözlerini aydınlatır.

"Dolap fikri harikaydı, Jennie." Garrett'ın boğuk sesi omurgamdan aşağı bir titreme geçirir. Duvara vurur ve üzerimizde asılı duran küçük avizeyle alanı sıcak bir ışıkla aydınlatır. Adam hiç bu kadar ürkütücü görünmemişti. "Onları atlattığımızı düşünüyorum."

O bana doğru adım attığında, kalbim gırtlığıma kadar yükselir. Bu adam tam bir şeytandır, yavaşça bana yaklaşır, bakışlarını benimkilere kilitler ve kalçalarını duvara sıkıştırır.

"Şimdi bana yapmak istediğin o büyük hatadan bahset."

GARRETT

"Dur tahmin edeyim..." Jennie'nin elleri pazılarımı okşayarak omuzlarıma doğru kayıyor. Parmaklarını saçlarıma dolayarak yavaşça kıvırıyor. Gözünü bile kırpmadan kendine güvenini sonuna kadar gösterme şekli, açıklayamadığım bir şekilde beni tahrik ediyor. "Büyük kelimesini duyup, senden bahsettiğimi düşündün."

"Hey, eğer uyuyorsa."

"Ego," diye fısıldadı, boynumu aşağı çekerek dudaklarımın dudaklarının üzerine gelmesini sağladı. "Aradığın kelime ego." Ağzı benim ağzımı atlayarak dudakları çenemi okşadı ve sikim dolapta hızlı bir sikiş için hazırlanmaya başladı.

Ama Jennie'yi sikme şeklimde hızlı olmasını istemiyorum.

"Ayak bileğin geçen hafta ne kadar iyi iyileşti, inanılmaz," diye mırıldanıyorum, o arkasına yaslanırken. "Çantanıza takılıp burkulduğunu, antrenman sırasında incittiğini ve dans partnerine takılıp düştüğünü, merdivenleri koşarak çıkma şekline bakılırsa, hiç anlayamazdım."

Jennie tırnaklarını kontrol ediyor. "Evet, beni bir hafta evde dinlenmem için eve gönderdiler, böylece yaralanmam daha da kötüleşmesin diye. Şimdi iyi hissediyorum." Bakışları bana dönüyor. "Kafanın daha iyi olmamasına üzüldüm."

"Bugün bir gol attım ve bir asist yaptım."

"Oh, bunu hokey oynama yeteneğine göre söylemiyorum. Sadece sürekli yaptığın..." Dilini ağzının köşesine dokundurur. "*Yanlış* kararlar."

Gözlerimi indirip, parmağımın kot pantolonunun belini izlediğini, dokunduğumda açıkta kalan teninin sıçradığını izliyorum. "*Yanlış* bir karar verdiğimi hatırlamıyorum. Aslında, tatlıların..." Parmaklarımı kot pantolonunun belinin altına sokup onu öne doğru çekiyorum. Boğuk bir nefesle göğsüme tutunuyor. "Orgazm gibi."

Kıkırdamayı saklamaya çalışırken boğazında hafif bir titreme oluyor. "popcorn lezzetliydi." parmakları

köprücük kemiğimi okşadı. "Bu küçük oyununu oynamaktan zevk alıyor musun?"

"Komik bir soru. Ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum." Ellerini ellerimle tutup başının iki yanına sabitliyorum. "Oynamak istiyorum."

Sözler yerini bulurken aramızda bir anlık sessizlik yankılanır. Jennie alçak sesle güler.

"Sırf eğlenmek için seni Disneyland'ıma sokacağımı mı sanıyorsun? Ah, Garrett, çok tatlısın. Böyle bir şeye neden razı olacağımı düşündün ki?"

Dudaklarımı boynundaki gürleyen nabız noktasına bastırıyorum. "Vücudunun bu fikrin seni ne kadar heyecanlandırdığını ele verdiği gerçeği bir yana, aramızdaki kimya olağanüstü, sence de öyle değil mi? Ben dilim tutulurken, sen kızgın ve rahatsız olana kadar bana bağıırıyorsun ve ben de bu sırada bacaklarını omuzlarıma atıp en sevdiğim tatlıyı yemeye çalışıyorum." Kulağının altındaki çukurluğu öpüyorum, titremesinden zevk alıyorum. "Bu sensin, güneş ışığım. Sen benim en sevdiğim tatlımsın."

Elimi boğazına koyup, dudakları benimkilerin hemen altına gelene kadar onu kendime çekiyorum, tırnakları omuzlarıma batıyor. Nefes nefese, bir sonraki sözlerimi fısıldarken bana sarılıyor.

"Hadi ama, Jennie. Benimle oyna."

JENNIE

Bu pislik herif, pes edeceğimi sanıyor.

"Bu çok tatlı, ama sen benim tipim değilsin, koca adam." Umarım bu yalan, hissettiğim kadar bariz değildir, ama ihtimal pek yüksek değil. Bakışlarım onun vücudunda yavaşça aşağıya doğru kayarken ısınır ve onun ağzının tadını hatırlayarak dilim dalgın bir şekilde alt dudağımın üzerinde kayar. Garrett'ın gözlerinde karanlık bir eğlence parladığında, anlarım. Ben de onun kadar etkilenmişim, onun istediği gibi, ve o bunu biliyor.

Başparmağı alt dudağımı yakaladı ve nazikçe çekti. "Bu senin için eğlenceli, değil mi? Zoraki ilgisizlik, alaycılık. Aramızdaki gerilimi artıran şeylerin bir parçası bu."

Söz konusu elektrik, suya batırılmış canlı bir kablo gibi içimi titretir, ama ben oynamaya devam ederim. "Bunu kafana sokmak senin için inanılmaz zor olmalı. Zengin, başarılı, seksi bir hokey oyuncusu, ama yine de ilgimi çekmiyor."

"Zengin, başarılı ve seksi," diye mırıldanıyor. "Görünüşe göre beyninde bir yer kiralamışım, güneş ışığı."

"Birkaç basit sıfatın, o kocaman kafana girmesine izin vermiyorsun, değil mi Bay Andersen?"

Gülümsemesi kötücül bir hal alır ve ensemdeki saçımı yumruklayarak başımı gerginleştirdiğinde nefesim kesilir. Bakışları aşağıya iner, gizemli ve ateşli, alt dudağım dişlerimin arasına kayarken baş döndürücü, aç bir bakışla beni izler.

"Başka bir şey var mı?"

"Sen çok çekingen ve nazıksın," diye fısıldadım, yakasını oynayarak onu kışkırtmaya devam ettim. "İstediyini nasıl alacağını bilmiyorsun."

O beni hiç uyarmadan ters çevirip duvara ittiğinde, göğsü sırtıma yapıştığında, kalbim bacaklarımın arasında durulur. Onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek için kıcımlı hafifçe sallıyorum ve bana daha da derinlemesine baskı yapan arzusu karşısında iniltiyi geri tutarım.

Dudakları kulağımda kalıyor. "Bu ani özgüvenim mi? O senin sayende, Jennie. Senin de beni benim seni istediğim kadar istediğini bilmek, kendimi dünyanın zirvesindeymiş gibi hissettiriyor."

"Seni istemiyorum," diye nefes veriyorum, başımı omzuna yaslarken, o benim gömleğimin yakasını kaydırırken parmaklarımız birbirine dolanıyor.

Dişleri omzumda geziyor. "Hayır mı?" "H-hayır."

Garrett'in parmakları karnımda dans ediyor ve kot pantolonumun düğmesini açtığında her kasım geriliyor. Keskin nefesim utanmaz bir iniltiye dönüşüyor ve göğsünden uzaklaşarak kendimi onun eline itiyorum, en çok istediğim yerde ilgi bekliyorum.

Sonra beni bırakır. "Tamam."

Dönüp onun kot pantolonundaki şişkinliği düzeltmesini görüyorum. "Tamam mı? Ne tamam? Ne yapıyorsun?" Kapıya uzanmasını dehşetle izliyorum. "Nereye gidiyorsun? Yapamazsın... Bunu yapamazsın. *Garrett!*"

Yanağıma yumuşak, yavaş bir öpücük kondurur. "Gecenin tadını çıkar, güneş ışığı."

Ondan nefret ediyorum.

Onu, aptal, seksi yüzünü ve aptal, seksi vücudunu çok ama çok nefret ediyorum.

GARRETT

Siktir, beni çok istiyor. Yüzünde, yüksek elmacık kemiklerinde, beni her baktığımda bana öldürücü bakışlarla bakmasında, başladığım işi bitirmediğim için bana kızgın olduğu için yazıyor.

Cara, Jennie'nin yanından geçerken kışına bir tokat atıyor ve kot pantolonunun kışını ne kadar güzel gösterdiğini söylüyor, ben de onu hemen yırtıp atmaya hazırım.

Ona söylemeli miyim? Ona söylemeliyim.

JENNIE

"Kızgın görünüyorsun."

"Kızgınlım," diye Cara'ya homurdanıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, sonra göğüslerimi yukarı doğru ittiğimde Garrett'in yüzündeki onaylayan bakışını görünce hemen kollarımı indiriyorum. *Siktir git*, diye ona dudaklarımla söylüyorum.

"Kızgın seks en iyi sekstir," diyor Cara içtenlikle. "Ben bilemem."

"Öğrenebilirsin." Cara parmağını dudaklarına koyarak göz kırpmıyor. "Sır saklamakta çok iyiyimdir."

Bazen kaçınma en iyi politikadır, bu yüzden en yakın şeye, yani buzdolabı kapısına uzanırım. Kapıyı açarım ve boşluğa bakarım.

Cara'nın çenesi omzuma düşer. "Zorunlu yakınlık, azgın, bekar iki seksi kadın için harikalar yaratır."

"Ben değilim... *ugh*."

Doğum günü kızı göz kırparak uzaklaşır ve ben buzdolabına geri dönerim, sıcak yanaklarımı serin hava okşarken kendimi mutlu hissederim.

O arkamda olduğu anda anlıyorum. Zihnimden önce bedenim tepki veriyor, bu da sinir bozucu. Ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum, ama ağzım kelimeleri telaffuz edemiyor ve bedenim arzu ile titriyor. Dokunmak, hissetmek, başka hiçbir şeyin önemi kalmayana kadar bu adama kendimi kaptırmak arzusu.

Garrett buzdolabına uzanıyormuş gibi yapıp üzerime eğilir, parmakları bira şişelerinin üzerinde dolaşır, ama hiçbirini almaz. Kalçaları kıcıma bastırırken fısıldar, "Bunları daha sonra nasıl çıkaracağımı tercih eder misin? Nazik davranıp çok yavaşça çıkarabilirim, ama ikinci seçeneği tercih ediyorum."

Yutkunuyorum. "İkinci seçenek nedir?"

"Onları yok ederim. Öyle ya da böyle, bu gece yatak odamın zemininde olacaklar ve sen benim altımda, adımı söyleyerek yatacaksın." Soğuk parmak uçlarıyla çıplak belimi okşarken

soğuk parmak uçlarıyla çıplak belimi okşarken aşağı doğru eğildi. "Tekrar tekrar."

GARRETT

"Bizi McDonald's'ın arabaya servis noktasına götürebilir misin?"

Arka koltuktaki Carter'a bakıyorum. "Kemerini tak."

Bir şekilde, sasquatch vücudunu ön koltukların arasına, tam benimle kız kardeşi arasına sıkıştırmayı başarır. "Bizi McDick's'e götürürsen takarım."

"Dalga geçiyorsun herhalde. Partide bir sürü yemek vardı." "Oreo McFlurry istiyorum." Olivia'nın omzuna yüzlerce kez dokunur.

. Olivia onun yanında yarı baygın halde oturuyor. "Sen de ister misin, tatlım? Ekstra Oreo? Gare-Bear bizi götürüyor."

Uykulu gözlerini açıp aynadan bana gülümsüyor. İç çekerek şeridi değiştiriyorum. Dondurma isteyen hamile bir kadına hayır denmez.

"Yumuşak başlı," diye mırıldanır Jennie.

Carter kollarını iki koltuğun üzerine atar. "Artık arkadaş olduğunuz için çok mutluyum. Bu beni çok mutlu ediyor." Alnı omzuma düşer. "Çok mutluyum."

O evine girince mutlu *oluyorum*, Olivia dondurmasını yerken omzunun üzerinden hem özür hem de teşekkür niyetiyle bağılıyor.

Jennie ise mutlu olmaktan çok uzak görünüyor, yanımda somurtarak duruyor, ama zaten o neredeyse her zaman böyle görünüyor.

"Bu kadar somurtma, güneş ışığı. İkimiz baş başa, keyifli ve sakın bir eve dönüş yolculuğu yapacağız."

"Ben kimsenin güneşi değilim," diye bağıırır. Onu dolapta bıraktığımdan beri özellikle ters davranıyor.

Kıkırdamamı yutuyorum. "Belli ki." "O zaman bana öyle deme."

"Ama sana çok yakışıyor, gittiğin her yere onu serpiştiriyorsun."

Yemin ederim, kollarını göğsünde katlamış durumda. "Senden nefret ediyorum."

Konsolun üzerinden uzanıp, uyluklarının kenarını okşuyorum. Elleri kucağına düşüyor ve hareketimi takip ederken dudakları aralanıyor. "Elbette nefret edersin, güneş ışığı."

Bir hırıltı duyulur ve o elimi iterek kendini pencereye doğru çevirir. Onun omzunun üzerinden bana bakarken yakaladığım her seferinde aramızdaki hava elektrik akımı gibi cızırdar.

Apartmanda, sessizce asansöre biniyoruz ve ben kapısının önünde omzunun üzerinden ona bakarken, o anahtarını bulmaya çalışıyor.

"Sen... sen yapamazsın..." Beni işaret ediyor, sonra kapısını işaret ediyor ve başını sallıyor. Gülümsüyorum, çünkü rollerimiz değişmiş olabilir diye düşünüyorum.

Öne eğildim ve o kendini kapıya yapıştırdı, her nefes bir öncekinden daha ağırdı. Ona doğru adım attığımda gözlerimiz kilitlendi. Çenesini kaldırdı, dudaklarını ıslattı ve ben kilidi çevirdim.

Jennie geriye doğru düşer, ama ben onu ceketinden yakalarım. Bana attığı bakış, jockstrap'ımın sadece hokey topunu engellemekten daha fazla işe yarayabileceğini düşündürür.

"İyi geceler, güneş ışığı."

JENNIE

"Aptal... lanet olası... kendini beğenmiş... kahrolası orospu çocuğu." Yatağımın başucundaki çekmeceyi açıp, rengarenk lastik ve silikonları karıştırıyorum. "Beni böyle oynayabileceğini mi sanıyor?"

En iyi arkadaşlarımdan birini seçerken acı bir kahkaha atıyorum: kadın avcısı, ya da benim ona sevgiyle taktığım isimle, Sadık Dost.

"Ona ihtiyacım yok. Önceden de ihtiyacım yoktu, şimdi de yok. O kadar da iyi değildi."

Kot pantolonumu agresif bir şekilde bacaklarımdan aşağı çekip yatağa tırmanıyorum, ayaklarım düz ve bacaklarım açık, Ol' Faithful'ı klitorisimin üzerine yerleştiriyorum. Güç düğmesine altı kez basarak onu maksimum seviyeye çıkarıyorum ve yastıklara gömülürken göz kapaklarım kapanıyor.

"Oh evet," diye mırıldanıyorum, o küçük tomurcuk sıkılaşıyor. Her şey aşırı duyarlı, Pop Rocks gibi karıncalanıyor ve ben kendimi hazırlayıp, yolculuğa çıkmaya hazırlanıyorum. Daha yükseğe tırmanırken ayak parmaklarım kıvrılıyor, o küçük sihirli parçayı daha da yaklaştırıyorum ve dudaklarım iniltiyle açılıyor...

"Lanet olsun. Ne oluyor? Hadi ama kızım. Adını boşuna almadın; şimdi beni hayal kırıklığına uğratma." Daha fazlasını istemekten çaresizce düğmeye basıyorum. Daha fazla güç, daha fazla sürtünme, *daha fazla, daha fazla, daha fazla*.

Ama o bana daha fazlasını vermiyor ve bana verdiği şey, açıkçası, yeterli değil. Her zaman yeterliydi.

Hayal kırıklığına uğramış ve çaresizce, boş olan elimle aşağı uzanıp parmaklarımı yarıklarımdan geçiriyorum. Islakım, bu iyi. Aslında sırlıslıkla. Bu yüzden bir parmağı atlayıp doğrudan iki parmağı kullanıyorum.

"Oh evet," diye iniliyorum. "Çift stimülasyon. İhtiyacım olan şey bu. Çok iyi. Çok mükemmel." Kalçalarımı kaldırıp avucuma doğru eğiliyorum. "Karın kasları, karın kasları, karın kasları," diye mırıldanıyorum. "Harika karın kasları var. Ve parmakları. Ooh, ve o dili. O diliyle harika şeyler yapıyor. Evet, evet, evet."

Bu his, oluştuğu kadar çabuk azalıyor ve ben daha sert, daha hızlı pompalıyorum, vücuduma benimle birlikte çalışması, bana daha önce hiç bu kadar çaresizce peşinde koşmadığım bir rahatlama vermesi için yalvarıyorum.

Ama her bir adım ileriye doğru attığımda, iki adım geriye gidiyorum. Çok geçmeden, duvara bakarak mutsuz bir şekilde onu okşuyorum, sinir bozucu derecede çekici ve yeni kibirli bir adamın yüzü bana gülümsüyor ve bacaklarımın arasındaki küçük nesnenin yapabileceği şeylerin sınırlı olduğunu bana defalarca hatırlatıyor. Beni özenle okşayan parmaklar, beni vahşice yiyen dil değil.

Ve her şeyden öte, Garrett'ın beni mahvedeceğini vaat ettiği o ateş, o kararlılık, o vahşilik yok.

Tüm zevk dalgaları hafif bir dalgalanmaya dönüşüyor ve ben de Ol' Faithful'ı (*yeni bir isim bulmam lazım*) odanın diğer ucuna fırlatıp, yenilmiş, sefil ve deli gibi azgın bir halde yatağa uzanıyorum.

GARRETT

Eşofman altımı kalçama sıkıca oturtuyorum ve tişört giymemeyi tercih ediyorum. Zaten üstümde kalmayacak.

Mutfağa gidip kendime bir bardak su dolduruyorum ve gözlerimi ocak saatine dikip bekliyorum.

Gürültü başladığında kendi kendime gülümsüyorum. Onun gibi yüksek ve agresif bir ses ve onu bir dakika daha beklettiğimde, ses tokat sesine dönüşüyor.

Sekiz dakika. Huh. Ona on beş dakika verdim. Beni her zaman şaşırtıyor

Kapının kilidini açıp kapıyı açtım.

Buraya gelmek için gömleğini giydiği için minnettarım,

. Kot pantolonunu da giymiş, düğmeleri açık ve kalçalarından sarkıyor, giydiği uzun hırka da bu dağınık kıyafeti en iyi ihtimalle vasat bir şekilde gizliyor. Daha önce giydiği topuklu botları ayağına giyememiş, ama köpek yavrusu terlikleri görünüşünü tamamlıyor.

Jennie'nin kaşları özellikle sert, yanakları kızarmış ve ağır ağır nefes alıyor. Hırkasını çıkarıp bana doğru adım atıyor.

"Oynamak istiyorum."

BÖLÜM 12

KURALLAR? KURALLARIMIZ
VAR MI?

GARRETT

SIRTIM duvara çarparak gürültü çıkarır, Jennie beni oraya sıkıştırır, sıcak parmakları ve ateşli bakışları göğsümü dolaşır, arkalarında derin, sıcak bir arzu izi bırakır, cildim yanar.

Dudaklarını yavaşça yaladıktan sonra, "Çok seksi" diye mırıldandı. Gözleri benimkilere çevirdi, meydan okurcasına. "Aptal gibi sırtıtmaya devam edersen, buradan hemen çekip giderim."

Bizi ters çeviririm, kalçalarımıyla onu duvara bastırırım, parmaklarımla bileklerini kavrar, ellerini başının iki yanına tutarım. Ağzı benimkine doğru yükselir, arayış içinde, aç, *çok hevesli*. "Hiçbir yere gitmeyeceksin, güneş ışığı."

"Kurallar." Jennie, yüzümü boynuna gömdüğümde nefesini tuttu, bacaklarını bana doladı ve onu kendime doğru kaldırdım. "Bazı kurallar koymalıyız."

Dilimi boğazındaki damarlara doğru kaydırıyorum. "Zorunda mıyız?" "Carter asla onaylamaz."

"Ve ben yirmi altı yaşında ölmek istemiyorum. Bu bizim küçük sırrımız olacak." Dilimi kulağının altındaki noktaya değdirdim. "Spoiler uyarısı: bu hiç de küçük bir sır değil."

"Gece kalmak yok."

"Harika. Sen yatakta yer kaplayan birine benziyorsun."

Üstünü başından çekip çıkarırım ve dantelli mocha sütyenini görünce biraz ölüyorum, pembe gül tomurcukları ince kumaşın arkasından görünür. O tırnaklarını omuzlarıma batırıp *daha fazlasını* isterken, onları dişlerimin arasına almak isterim.

Jennie'nin gözleri kapakları düşmüş ve sersemlemiş bir şekilde beni izliyor, açlık çekiyor, daha önce hiç görmediğim bir çaresizlik var ama bunun alıcı tarafında olduğum sürece onu değer vereceğime yemin ediyorum.

Parmaklarımı saçlarına, dilimi ağzına gömüyorum, ona olan arzumun ağırlığıyla onu ezip geçerken inlemelerini yutuyorum. Onu sert ve hızlı bir şekilde sikmem gerekecek, böylece baştan başlayıp onunla zamanımı geçirebileceğim. Bütün gece vaktimiz var.

Ama sonra bir sonraki kuralını boğuk bir sesle söyler, iki kelime ağzımda bozuk bir karışıklık olarak kaybolur.

"Seks yok."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Sevimli."

"Ciddiyim, Garrett. Seninle seks yapmayacağım."

Ağzım çenesinde durur ve ellerim yoğurmayı bırakır.

Onu yavaşça ayaklarının üzerine indiriyorum.

"Sen bakire misin?" "Ne? Hayır!"

"O zaman neden benimle seks yapmıyorsun?"

"Çünkü ben... şey, ben... ben sadece..." Gözleri arkamdaki duvara kayarken, saçlarını parmaklarına agresif bir şekilde dolayarak düğümlenip sıkışana kadar çeviriyor. Saçlarını çözdüğümde, başparmağının ucunu dişlerinin arasına sokup ısırıyor.

Elini nazikçe tutup ağzından uzaklaştırıyorum. "Jennie."

"Uzun zaman oldu," diye itiraf etti sessizce. "Birkaç yıl... falan."

Ya da öyle. "Oh."

"Evet. Ben sadece... tekrar oraya gitmeye hazır değilim."

"Oh."

Benim "*oh*"dan daha anlamlı bir şey söylememi bekledikçe yanakları kızarıyor ve ben de elimden geleni yapıyorum, yemin ederim. Ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Gözlerindeki ışık sönüyor ve uzaklaşarak tişörtünü alıyor. Onu daha önce hiç bu kadar savunmasız görmemiştim ve onu görünce içim acıyor.

"Boş ver," diye fısıldıyor. "Bu aptalcaydı. Kabul etmeyeceğini biliyordum. Kim kabul eder ki?"

Onun bileğini tutuyorum. "Bekle." *Ne yapıyorum ben?* "Sorun yok." *Sorun yok mu?!* Teğmen Johnson, benim külotumun içinde çok sıkışık olduğu yerden bana bağıırıyor. "Seks yok. Bununla başa çıkabilirim." *Hayatta olmaz*, diye tartışıyor. Ama mesele şu ki, Jennie'yi zaten çıplak gördüm.

Onun yüzündeki *orgazm* ifadesini gördüm. Sadece onu tekrar görmek istemiyorum, bunun nedeni olmak istiyorum.

Ama daha fazlası? Burada bir şeyler oluyor, onun için her şeyi mahveden bir şeyler. Her seks özel değildir, ama bazıları özel olmalıdır ve olması gerektiğinde, öyle olmadığını söyleyebilirim. Bunun arkadaşlarının olmamasıyla mı, yoksa kolayca güvenmemesiyle mi ilgili olduğunu bilmiyorum, ama ona bunları verebilirim - arkadaşlık, güven, saygı - bunu seve seve yaparım. Bana vermek istediği her şeyi istiyorum.

Jennie beni ihtiyatla izliyor. "Yapabilir misin?"

"Cinselliğini kontrol altına almak ve sınırlarını belirlemek çok havalı bir şey, bunu saygıyla karşılıyorum." Göğsüne sıkıca tuttuğu tişörtü işaret ediyorum. "Şimdi o lanet tişörtü çıkar, tatlım. Bu gece seni baştan aşağı tapacağım."

Yüzümde şeytani bir gülümsemeyle ona doğru yürümeye başlayana kadar, neler olduğunu tam olarak anlamıyor ve telaşla gömleği atıyor. Onu kucaklayıp omzuma attığımda çığlık atıyor. Onu yatak odamda yere indirip, avucumu omuzlarının arasına koyarak onu yatağa eğiyorum.

Bu kot pantolonlar lanet olası bir günah, onun şeytani kalçalarına yapışıyor, belinin arkasındaki küçük boşluk, iki parmağımı sokup altında saklanan kalp şeklindeki kışına bir göz atmam için yeterince büyük. Bu pantolonlar, bir uyluk ve dizinin üzerinden gibi stratejik yerlere yırtıklar açılmış türden. Ama en sevdiğim...

Başparmağımı, Jennie'nin sol uyluğunun arkasını kesen, yıpranmış, dar yırtığın altına, poposunun hemen bir iki santim altına soktum. Bu kot pantolonları tasarlayan kişi... onun ayaklarına kapanırdım.

Başparmağım Jennie'nin ısınmış cildinde kayıyor. "Bunlar yeni mi?" "Geçen hafta aldım."

"Mevcut koleksiyonun bir parçası mı? Harika."

Jennie kaşlarını çatıyor. Dört parmağımı yarığın altına daldırıp gülümsediğimde, dudakları dehşetle açılır.

"Garrett," diye uyarır.

Ama uyarılar için çok geç. Ben çoktan çekmeye başladım ve onlar çoktan yırtılıp parçalanarak güzel bir karmaşaya dönüştü.

Jennie nefesini tutarak dönmeye çalışır. Kendimi onun uyluklarının arkasına bastırırım, onu yerinde tutmak için saçlarını yumruklarken onu hayranlıkla izlerim.

"Tanrım." Beynim kısa devre yapıyor. Kenarını izliyorum. külotunu ve cildindeki çukurları. "Bu kış bu dünyadan değil." Elimi kışına koyup, onun ölümcül bakışlarına sırtarak gülümsüyorum. "Linki bana gönder. Sana yeni bir çift alırım."

"Senden nefret ediyorum," diye homurdanır.

"Tam tersine, güzelim." Pantolonumu yere atıyorum, onu sırt üstü çeviriyorum, önünde diz çöküyorum ve kot pantolonunu çıkarmaya başlıyorum. "Başlamadan önce başka bir kural var mı? Açlıktan ölüyorum."

Bacaklarını ayırıp dudaklarımı dizinin iç kısmına bastırıyorum, uyluklarını yavaşça ısıtarak yukarı doğru ilerliyorum. Çarşafı yumrukluyor, başını sallayarak adımı fısıldıyor. Ama ben onun çığlık atmasını istiyorum.

"Kurallar, Jennie."

"Birçok kişiden biri olmak istemiyorum," diyor nefes nefese, ben nemli danteli üzerinden klitorisini okşarken. "Bunun geçici bir ilişki olduğunu biliyorum, ama en azından hissetmek istiyorum..." Ben onu nazikçe okşarken gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Özel?" O başını sallayınca, ben gülümserim. "Sen zaten özelsin, güneş ışığı." Avucumu boynuna dolayarak dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyorum. "Bağlı arkadaşlar ve avantajlar?"

Alt dudağını ağzına çekiyor, geniş gözleri benimkilerle buluşuyor ve başını sallıyor.

"Anlaştık. Senden başka kimse yok."

"Bu kadar basit mi? Seks olmadan mı?"

"Aynen öyle. Seni sikmek için sikimi kullanmama gerek yok. Parmaklarım ve dilim gayet iyi iş görüyor."

Jennie elektrikli, flörtöz bir gülümsemeyle canlanır ve kollarını boynuma dolandır. "Evet, gayet iyi çalışıyorlar." Başımı geriye doğru eğip, ağzını ağzıma yapıştırır. "Merak ediyorsan, oral seks hala gündemde."

Vücudum hareketsiz kalırken, sikim arzuyla kükrer. "Öyle mi? Temizim, söz veriyorum. Emin misin? Sorun değilse..."

"Seks yapmıyoruz diye görevimi yerine getirmeyeceğim anlamına gelmez. Hala sikini emeyeceğim."

Eğer sikimin kolları olsaydı, zaferle bir elini yana doğru çekiyor olurdu. O yapamadığı için, ben yapıyorum. "Tabii ki yapacaksın!" Onu

ayağa kaldırıp yatağın kenarına oturdum. "Dizlerinin üzerine çök, tatlım."

Ağzı açık kalır. "Ama ben..."

"Dizler," diye fısıldayarak tekrar ediyorum ve boynunun arkasını sıkıyorum. Jennie dizlerinin üzerine çöküyor ve ben parmaklarımı saçlarının arasına geçiriyorum. "Dizlerinin üzerine çöktüğünde ve hayatında ilk kez suskun kaldığında çok seksi oluyorsun." Başparmağımı onun aralık ve şişmiş dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Biraz sert olmama aldırılmaz mısın?"

Gözleri benimkilerle pinball oynar gibi gidip gelir ve masumiyeti beni bir anda şaşırtır ve heyecanlandırır. "Sert mi?"

"Mmm." Saçlarını daha sıkı tutuyorum ve nefesini kesiyor, göğsüne sıcaklık yayılıyor ve o da benim uyluklarımı kavırıyor. "Senin bu lanet olası patronluk taslayan tavrında, 'yataкта bana patronluk tasla' diye bağırın bir şey var."

Parmaklarını boxer şortumun bel kısmına takıyorum ve Jennie tereddütle şortumu aşağı indiriyor. Gözleri büyüyerek sanki korkmuş gibi geriye yaslanıyor. Teğmen Johnson mutlu ve gururlu bir şekilde ona selam vererek, korkacak bir şey olmadığını söylüyor. Ona karşı çok nazik davranacak.

"Ben-ben-ben..." Jennie kekeliyor, bu çok yeni ve çok seksi.

"Ne oldu? O tavırlarına ne oldu?" Onu öne doğru çekiyorum, dudaklarım kulağına yaklaşıyor. "Yetkili ben miyim?"

Elimi indirip ıslak külotunun dikişini iki parmağımla okşarken tırnakları uyluklarıma batıyor. "*Garrett*."

"Söyle," diye emrediyorum.

"Sorumlu sensin."

"Tabii ki ben sorumluyum. Ağzını aç, Jennie."

O da tereddüt etmeden yapar, ince parmakları beni sarar. Uçta bir damla sperm belirir ve Jennie'nin bakışları benimkilere kayar. Gergin görünüyor, belki de emin değil. Ona, kendini rahat hissetmediği hiçbir şeyi yapmak zorunda olmadığını söylemek üzereyim, ama sözler dilimde kalır, çünkü o dilini çıkarır ve beni tadar.

"Siktir." Ağzı penisimin başını yutarken, kelimeler göğsümde yankılanır.

Yüzünü ellerimle tutuyorum, gözlerim onun pembe dudakları benim boyumu kayarken kilitleniyor, boğazının arkasına kadar alabildiği kadar alıyor. Ben inlediğimde, o soluk gözler heyecanla parlıyor. Ağzımın etrafında gülümserken ağzının köşeleri kalkıyor ve o anda onun neye ihtiyacı olduğunu anlıyorum.

Cesaretlendirme. Güvence. Övgü. O da benim onu mutlu ettiğim kadar beni mutlu ettiğini bilmeli. Onun karakteristik Beckett kibri hayatının bu kısmına hakim değil, ama benim sözüm geçerse, hakim olacak.

Bu zor olmayacak; sanki bunun için yaratılmış gibi benim sikimi emiyor. O buna inanana kadar onu cesaretlendireceğim.

"Evet, lanet olsun," diye tıslıyorum. "Aynen öyle, Jennie." Saçlarını yumruğumun etrafına dolayarak, bakışlarını bana çeviriyorum. "Gözlerini bana dik, güneş ışığı. Her zaman bana."

Jennie inliyor, kıpırdanıyor, uyluklarını birbirine sürtüyor. Sevgiye, ilgiye, sürtünmeye muhtaç ve ben de ona bunları vereceğim, boşaldığım anda.

Başını yönlendiriyorum, geriye doğru kayarken yanakları çökerek beni olabildiğince yutmaya çalışmasını izliyorum. Uçta durup dilini döndürüyor, eliyle tabanını okşuyor, sonra beni tekrar yutuyor.

"Siktir. Durma. Siktir, Jennie, sakın durma."

Sesini yükseltir, daha hızlı hareket eder, sanki bu onun işiymiş gibi yalar. Sözlerim kesilir ve Jennie'nin gülümsemesi açar. Gözleri gururla parlar, testislerim gerilir ve ona boşalacağımı söylerken, sözlerim boğazımda düğümlenir, o devam eder, ben boğazına boşalırken gözlerini benimkilere diker.

"Siktir."

Ağzının köşesini yalar. "Nasıl oldu?"

Gülerek onu belinden tutup yastıkların üzerine atıyorum. "Nasıl olduğunu bilmek ister misin?" Dizlerim yatağa çarparak ona doğru sürünüyorum. "Sana nasıl olduğunu göstereyim mi?"

Ağzım ağzını kapattı, cevabını çaldı. Dudaklarında benim tadı beni biraz çılgına çevirdi ve Jennie yataktan kalkıp ıslak amını benim sikime sürtünce

benimkine sürtünce, ona ait olmayan bir Şeyi almama izin vermesi için onu ikna etmeye alıŐacađımdan endişeleniyorum.

"Jennie," diye uyarıyorum.

"Lütfen." Tırnakları omuzlarıma batarken, kendini benim uzunluğuma göre yukarı aşağı kaydırıyor, beni kendisiyle kaplıyor. Kokusu, ıslaklığı, sıcaklığı. "ok iyi geliyor."

Ve lanet olsun, ona hayır diyemem.

Bir elimle onu kendime doğru çekip, diğer elimle çenesinin kenarını okşayarak açgözlü ağzını benimkine doğru çevirirken, parmaklarım onun yumuşak kalçalarına gömülüyor. Jennie'nin kalçaları kalkarken ve ben onun kıvrımlarının arasında tekrar tekrar kayarken, her Şey yutulan inlemeler, süpüren diller ve ısırılan diŐilerden ibaret.

Ağzını ağzımdan ayırıp nefes nefese kalırken tırnakları pazılarımı tırmalıyor ve ben de pembe meme ucunu ağzıma alıyorum. Dilim gergin meme ucunu yaladıktan sonra diŐilerimle ısırıyorum ve Jennie'nin tırnakları sırtımı tırmalarken, ağzından iniltiyle adım çıkıyor ve zevkten titriyorum. Boşalacağım ve Jennie de benimle birlikte boŐalacak.

"BoŐalacak mısın, güneş ışığı?"

Jennie'nin gözleri cennetten aşağıya doğru kayıyor ve Beckett'ın sırtıŐısını taklit ediyor. "Beni orgazm edecek misin, Gare-Bear?"

Onun gülümsemesini kendi glmsememle çalıyorum ve sıcaklık vücudumda çılgın bir yangın gibi yayılıyor. Kalçalarımı bir kez daha salladığımda, iki parmağımı aşağıya uzatıp onu deliyorum, başparmağımla klitorisini acımasızca okşarken, sikimi onun yerine koyuyorum. Jennie etrafımda patlıyor, ağzı bir çığlık atarak açılıyor, yanakları ve göğüsleri kızarıyor ve pembeye dönüyor, ve o Şişmiş, parıldıyan amını gördüğümde, sikim zonkluyor.

"Tanrım, siktir." Penisim elimde boşalırken yataktan yuvarlanırım, parmaklarımdan sızarak yere damlar, bu kesinlikle planladığım Şey değildi ve *ne boktan bir karışıklık*. "Bunu daha önce hiç yapmamıŐtım."

Nefessiz kalan Jennie, nemli alnından kestane rengi saçlarını çekerek yatağın üzerine uzanır. "Elinde mi boşaldın? Yoksa kuru seks mi yaptın?"

"Bunda kuru olan hiçbir Şey yoktu. Orada lanet olası Niagara Őelalesi vardı."

Karşımda duran Jennie, parmak ucuyla köprücük kemiğini okşadı ve koyu kirpiklerinin altından bana baktı. "Chris Hemsworth'u düşünüyordum."

"Siktir git." Elimi kışına vuruyorum. "Banyo. Duş. Hemen."

"Biliyor musun, biraz otoriter olmaya başladın."

"Sen ise çok patronluk taslıyorsun." Ensesinden tutup onu banyoya götürdüm ve duşu açtım. "Şimdi içeri gir de iyice temizlendiğinden emin olayım."

O girer, ben de girerim. Birkaç kez, çünkü iyice temizlenmek çok önemli ve ben detaylara çok önem veren biriyim.

Sabahın dördü olmak üzereyken, saçlarımız ıslak ve ikimiz de tertemiz bir şekilde asansörle Jennie'nin katına indik.

Jennie kapısının kilidini açıp geriye doğru girerken bana utangaç bir gülümsemeyle dönüyor. "Beni bıraktığın için teşekkürler Andersen. On üzerinden altı puan."

"On üzerinden altı mı, hadi oradan. Senin dünyanı alt üst ettim, tatlım."

Alnıma sarkan ıslak bir saç telini parmağıyla okşadı. "Bu gece Indiana Bones'u sadece bir kez kullanmam gerekecek."

O sırtarken göğsüm gürültüyle titrer ve o da gömleğimi avuçlayarak beni kendine doğru çeker. Elleriyle onun üstünü okşarken, dili ağzıma girer ve sıcak belini kavrar.

Onu geriye doğru çekmeye başlıyorum, çünkü şimdi dördüncü raunt çok hoşuma gidiyor, ama Jennie ellerimi iterek uzaklaşıyor.

"İyi geceler, Gare-Bear," diye şarkı söyler ve hemen kapıyı yüzüme çarpar.

Ellerimi belime koyup, eşofman altımda rahat ve mutlu olan Teğmen Johnson'a bakıyorum. "Başardık, koca dostum. Başardık."

BÖLÜM 13

BAŞARMAK

JENNIE

Bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor. Şu anda olan şey bu. Adil olmak gerekirse, annem kırk dakikadır Olivia'nın bebek partisi planlarından bahsediyor. Aşırı düşünme sınırını aştığı için, ben de kahve dükkanının penceresinden dışarı bakmaya başladım.

Kalın kar taneleri yavaşça düşüyor ve Vancouver şehir merkezini kış harikalar diyarına dönüştürüyor. Baharı ipe çekiyor olsam da, izlemesi çok güzel, büyüleyici. Karla karışık yağmur ve kar, tehlikeli sürüş koşullarına ve gereksiz endişelere neden oluyor, ayrıca gün ışığının kısa sürmesi de moral bozucu.

"Jennie? Dinliyor musun? Olivia'yı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Pencerenin öbür tarafındaki kasvetli, gri günü geride bırakıp anneme bakıyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış, yarı sinirli, yarı endişeli bir ifadeyle bana bakıyor.

"Lütfen anne. Olivia zaten hayal kırıklığına uğramış durumda; senin oğlunla evlendi."

"*Jennifer*. Yemin ederim, sen ve kardeşin arasındaki alaylar çok saçma."

Yanımda Hank kahvesini yudumluyor. "Alay etmek kardeşlerin aşk dilidir, Holly."

Doğru, ama Carter'ın sevgisi bazen biraz boğucu olabiliyor. Şu anda telefonumu kontrol ederken olduğu gibi.

Dünyanın En İyi Kardeşi: *Dans provası 5'te bitti mi? Seni alırım.*

Dünyanın En İyi Kardeşi: *Ollie ile birlikte akşam yemeği yiyebilirsiniz.*

Telefon rehberinde kimin adını yazdığını tahmin et.

Ben: *Eve otobüsle gidiyorum.*

Dünyanın En İyi Kardeşi: *Sanmıyorum. Hava kararmaya başlayacak.*

Dünyanın En İyi Kardeşi: *Ya da benim arabalarımın birini alabilirsin. 5 tane var.*

Ben: *Teşekkürler, ama gerek yok.*

Dünyanın En İyi Kardeşi: *Teşekkürler, ama hayır. Pizza mı? Yoksa Hint yemeği mi?*

İç çekerek telefonumu ters çevirip anneme baktım. "Oğlun hayır cevabını kabul etmiyor."

"Bu özelliği benden almadı."

Telefonum tekrar çaldı ve kardeşime beş arabasını da nereye sokabileceğini söylemeye hazırdım. Bunun yerine, telefonumu aydınlatan ayı emoji yüzünden yanaklarım kızardı.

Ayı: *Bu akşam oynayalım mı? Sabah birkaç günlüğüne uçacağız.*

Ona gelemeyeceğimi söylemek beni makul olandan daha fazla üzdü. Yıllardır kişisel tatminim ve büyüyen oyuncak koleksiyonumdan mutluydum. Garrett birkaç gün içinde tüm bunları bir kenara attı.

Carter'ın beni akşam yemeğine kaçırmak için ısrarcı davranarak çok zorlu bir adam olduğunu da ekliyorum. Aksi takdirde, cevap kesin bir evet olurdu ve kapılar kapandıktan otuz saniye içinde ikimizden biri diz çökmüş olurdu.

Bear: *Seni alırım. Ona bir arkadaşınla geleceğini söyle.*

Garrett, o üç noktanın zıpladığını görünce yaklaşan tartışmayı hissetmiş olmalı, çünkü Carter benim tek arkadaşlarımın onun arkadaşları ve Simon olduğunu biliyor ve Simon beni eve götürürse sinir krizi geçirip karotis damarı patlayacaktır, çünkü ben mesajımı bitirmeden başka bir mesaj geliyor.

Ayı: *Bana tavır takın, ben de aynısını yaparım, seçim senin.*

Ben: *Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme.*

Bear: *Saat 5'te ön kapıda olacağım, tatlım.*

Garrett hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama bir şeylerin değiştiğini biliyorum, ve onun bu değişimi geri almasını istemiyorum.

"Tanrım, umarım bu bebek Carter'ın beden ölçülerini almaz," diyor annem, planlama günlüğüne notlar alırken, ben içkimi yudumlarken ve sohbe te yeniden katılırken. "Zavallı Ollie ikiye bölünecek."

Cappuccino'm yanlış boruya kayarak nefes borumu yakıyor. Ağzımı kapatarak sıçrayan sıvıyı yakalamaya çalışıyorum.

"Bence Carter da tam olarak bunun olmasını umuyor," diye ekliyor Hank. "Onun devasa bedenine yakışan devasa bir bebek yapmak, onu hiçbir şeyden daha fazla gururlandırmaz..." Hank sözünü kesiyor, gülmemeye çalışırken gözlerinin etrafındaki deri kırışıyor. "Üzgünüm, üzgünüm. O çocuk bunca yıl sonra bana gerçekten bulaşmış. Benim İrlandam, bu tür bir dil kullandığım için ağzımı sabunla yıkadı."

Kıkırdayarak elmalı turta muffinimden bir parça kopardım.

"Vay canına, Jennie, büyükannen ve büyükbabanla öğle yemeği mi yiyeceksin?"

Son dört yılda çok iyi tanıdığım ses beni ürpertir. Krissy, her zamanki kendini beğenmiş sırtışıyla bana bakar, yanında iki sarışın yordakçısı Ashley'ler vardır. Evet, ikisinin de adı Ashley'dir. Aslında, birinin adı *Ashlee'dir*, iki E ile.

"*Ne kadar tatlı*," diye devam ediyor. "Benim büyükannem ve büyükbabam da benim de en iyi arkadaşlarımdı, ama artık büyüdüm."

Bir bacağımı diğerinin üzerine atıyorum. "Ve şimdi seni tanıdıklarına göre, seni pek sevmediklerini mi fark ettiler?"

Krissy, kafasının iki yanındaki saçma sapan topuzlar kadar gergin bir gülümsemeyle bana bakar. "Çok komiksin Jennie. Bir ara takılmalıyız."

Yüzümün merakla aydınlanmasından nefret ediyorum. Ben hissedebiliyorsam, o da görebiliyor ve ben kendi tepkimi anlamıyorum. Hiçbir parçam bu gruba dahil olmak istemiyor. Her iltifat ikiyeüzlü, her konuşma dans stüdyosunun köşesinde fısıldayarak yapılıyor, benim dahil olmadığım bir sır. Yine de bunca yıldır onların ilişkisine imrenerek mücadele ettim.

Çünkü onların birbirleri var, benimse kimsem yok.

Onlar gibi insanların getireceği olumsuzluklara ihtiyacım yok, ama hayatımda kardeşim aracılığıyla tanışmadığım, beni olduğum gibi kabul eden insanlar olmasını isterim.

Krissy ve A² uzaklaşırken annemin bakışları onları takip ediyor. Sessizce bana birkaç kez göz kırpmıyor, sonra yüzündeki ifade öfkeye dönüşüyor. "Bana büyükanne mi dedi?"

"Sen büyükanne olmak üzeresin," diye işaret ediyorum.

"Bir *bebeğin* büyükannesi, Jennie, yirmi dört yaşındaki bir kadının değil!" Koltuğunda dönüyor ve ben yüzümü kapuçinoma saklıyorum. Carter kadar utanç verici olabileceğini kanıtlamak üzere, ancak onun bu özelliğini kendisinden almadığını iddia ediyor. "*Hey!* Evet, sen, Prenses Leia topuzlu! Ben gencim, tamam mı? Hala adet görüyorum!" Ayağa kalkar ve iki elini vücudunda aşağı doğru sallar. "Benim yaşıma geldiğinde bu kadar iyi görünmeyi *dilersin!*" Tekrar oturur ve havada agresif bir hareket yapar. "Pfft. *Büyükanne.*"

"Holly ve benim evli olduğumuzu mu sandılar?" Hank omzunu silkelerken geniş bir gülümsemeyle, "Her zaman çekici olduğumu biliyordum."

Ve görüyorsunuz, bir Krissy ve iki Ashley'dense bin tane anne ve Hank'i tercih ederim.

"Geçen hafta seni özledim, Jennie. Geri döndüğüne sevindim."

Parmaklarım Simon'ın kolundan eline doğru kayıyor, ben dönüp uzaklaşırken o elimi tutuyor ve beni geri çekiyor.

"Hadi." Belimi kavrar ve beni havaya kaldırır. İniş hiç de iyi hissettirmez, ama ben devam ederim. Bunun bir an önce bitmesini ve eve gidip Garrett'ın beni tatmin etmesini istiyorum. Ayrıca atıştırmalıklar da istiyorum. "Gerçekten benimle konuşmayacak mısın?"

Onunla *gerçekten* konuşmayacağım.

"Hayır, hayır, hayır, hayır. Durun. Müziği durdurun." Dans koçumuz Mikhail, elindeki kağıt yığınının yüzünü gömerken stüdyo sessizliğe bürünür. Gözleri kapalı, bir elini havaya kaldırmış beklerken, ben ellerimi belime koymuş nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Derin bir nefes alarak kollarını genişçe açar ve kağıtları yere atar.

. "Ne oluyor? Neler oluyor? Size bir sebepten dolayı 'elmas göz kamaştırıcılar' diyorum. Birlikte dans etmek için doğdunuz ve bunu doğru yaptığınızda, siz..." *alkış*, "ikiniz de..." *alkış*, "göz kamaştırıyorsunuz..." *alkış*. "Ne olduğunu bilmiyorum ama göz kamaştırıcı *değildi*."

Mikhail mükemmellik bekler; kendisi de her zaman mükemmelliği sunmuştur. Yaklaşık elli yıl önce Rusya'da doğan bu adam, yürümeye başladığı günden beri dans ediyor ve bu yılların kırk ikisinde profesyonel düzeyde sahneye çıkıyor. Efsanevi bir yaratık gibi, hem büyülmüş hem de ürkütücü biridir ve salonda yürüdüğünde herkesin sesi kesilir. Çoğu insan, sadece çenelerini kapalı tutup söyleneni yaparak onun gözünde kalmaya çalışır. Ben, ara sıra ona cazibemi kullanabilen az sayıdaki kişiden biriyim, ama bunun işe yarayıp yaramayacağı, elimden gelenin en iyisini yapana kadar asla bilemeyeceğim bir kumar.

"Jennie, bileğin harika görünüyor, ama sahada çok sert davranıyorsun. Sen sanki..." Kollarını kaldırıp, garip bir şekilde sallıyor. "Sanki lanet bir kukla gibisin. Bu korkunç, tamamen korkunç. Sanki Simon'la rahat değilsin gibi."

Doğru.

Parmaklarını dudaklarına vurup omuz silkiyor. "Bu hafta saatleri artırmalı mıyız? Belki ikiniz stüdyoyu kiralayıp mesai sonrası kaynaşabilirsiniz."

"Bence bu harika bir fikir, Mik," diye Simon hevesle ekliyor.

"Uh, hayır." *Oops, bunu düşünmek istedim, söylemek değil.* "Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum." Elimi karnıma koyup, hasta gibi bir yüz ifadesi takınıyorum. "Dün gece şüpheli bir suşi restoranına gittim ve..."

Mikhail elini kaldırdı. "Sushi Paradise mıydı? Mainland'da mı? Yemin ederim, o yer *berbat*." İki kez el çırpı. "Daha fazla bir şey söyleme. Bu gecelik bu kadar yeter. Jennie, eve git, su iç ve erken yat. Kendine iyi bak, tamam mı? Bu gece işi başkasına bırak."

"Bunu yazılı olarak alabilir miyim?" diye şaka yapıyorum, sonra onun ifadesine bakıp kendi kahkahamı bastırıyorum. Bugün uygun bir gün değil. Garrett gülürdü ama. Muhtemelen yine de tüm işi ona yaptırmayı başarabilirim. O, dolu bir yapılacaklar listesini sever. Simon

diziyle hayalarına bir darbe yemesine neden olacak bir şey söylemeden eşyalarımı topluyorum ve omzumun üzerinden el sallıyorum. "İyi geceler!"

Yarım saat erken bitirdik, bu yüzden Garrett'a mesaj atıp otobüse bineceğimi haber verdim. Islak ön camın arkasından binanın ön cephesinin fotoğrafını çektim ve "*zaten buradayım*" yazısını *gördüm*, bu yüzden Simon'ın seslendiği ismimi görmezden gelerek doğruca oraya gittim.

Kar yoğun ve ıslak, yere düşer düşmez eriyip çamur haline gelen türden. Garrett'ın arabasına doğru yürürken ayaklarım karın içinde kayıyor ve Simon arkamdan kapıdan fırlayınca gözlerimi deviriyorum.

"*Jennie!* Hadi ama! Beni görmezden gelemezsin!"

"Biliyorsun, insanlar bana bir şeyi yapamayacağımı söylediklerinde, bu sadece o şeyi daha çok yapmak istememe neden oluyor." Dönüp parmağımla göğsüne dokundum. "Seni görmezden geleceğim, seni salak herif."

"Hadi ama! Bileğin tamamen iyileşti. Kalıcı bir hasar yok."

"Evet, senden kaçarken bileğime kalıcı bir hasar vermemiş olmam ne büyük şans. Hayatım boyunca çok uğraştığım her şeyi tehlikeye atabilecek kalıcı bir hasarı önlemekle kalmadım, aynı zamanda cinsel yolla bulaşan bir hastalığı da önledim!"

Simon gözlerini devirdi. "Bu kadar dramatik olma. Ben temizim, kaçmana gerek yoktu."

"Gerçekten mi? *Hayır*, işe yaramadı gibi görünüyor. Yoksa bu kelime senin kelime dağarcığında yok mu?" Ona sırtımı dönüp, karda yürüyüşüme devam ediyorum. Zemin kaygan ve ıslak, UGG botlarımın tutuşu sıfır ve neredeyse hiçbir şey göremiyorum.

"Bak, Jennie, özür dilerim. Senin de hoşuna gittiğini sanmıştım. Sürekli benimle flört ediyorsun. Belki de bana karışık sinyaller göndermekten vazgeçmelisin."

Vücudumdaki her kas gerginleşir ve beni olduğum yerde kilitler.

"Anlamadım?" diye alçak sesle soruyorum, ona doğru bir adım, sonra bir adım daha atıyorum. O geri çekilirken bir adım daha atıyorum ve ona doğru attığım dördüncü, tehditkar olması gereken adımda, botum gri çamurda kayıyor ve bacaklarım ayrılıyor. Havayı tutarak dengemi yeniden kazanmaya çalışıyorum ama bu da işe yaramıyor ve geriye doğru düşmeye başlıyorum. Üzerime bulaşacak çamurdan çok, Simon'ın gözlerindeki korkuyu kaybetmiş olmaktan daha çok kızgınım.

Kalın bir kol belimi sarar, hızla ayağa kaldırır ve Garrett'in mavi-yeşil gözleri bana bakar. Alnını kaplayan şaşkınlık ve öfke, daha önce görmediğim bir ifadedir, nefesimi keser. Elini belime koyarak beni zorla arabasına götürür, beni yolcu koltuğuna tıktırır.

"Ne diyorsun sen?" diye sorar Garrett, gözleri üzerimde dolaşır. "Sana zarar mı verdi?"

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum.

"Sana zarar verdi mi?" Onun boğuk, sert sesi ağzımı açık bırakıyor ve kalbim deli gibi atmaya başlıyor. Bu adamda otoriterlik çok yakışıyor.

Daha önce yaralandığım bileğime gelişigüzel bir hareket yapıyorum. Garrett'in bakışları sertleşir ve uzaklaşır.

Garrett kavgacı biri değildir. O, kaygısız, rahat bir adamdır, doğu kıyısı aksanı sözlerini gevşek ve neşeli kılar. Onu sinirlendirmek çok zordur. Simon'ın üzerine eğilip onu geriye doğru ittiği halinden anlaşıldığı kadarıyla, bu sefer öyle bir durum olduğunu söyleyebilirim.

Simon'ın Garrett'in söylediklerine tekrar tekrar başını salladığını, ellerini kalkan gibi aralarına koyduğunu ve sonunda binaya geri koştuğunu izliyorum.

Normalde utangaç ve beceriksiz olan adam tek kelime etmeden sürücü koltuğuna kayarken, hem heyecanlanıyorum hem de sinirleniyorum.

"Ne yaptın, Garrett?" "Hiçbir şey."

"Saçmalık. Neden karıştın? Simon'la ben halledebilirim."

Garrett trafiğe girmeden önce omzunun üzerinden bana bakıyor. "Carter, o pislik sana öpüşmeye çalıştığında ayak bileğini incittiğini ve benim hiçbir şey yapmadığımı öğrenirse beni öldürür."

"Tabii. Carter." Çünkü her zaman, her lanet seferinde konu ona dönüyor.

Sessizlik ve öfke, ağır bir sis gibi aramızdaki havayı kaplıyor. Tüylerim diken diken oldu.

"Erkek arkadaşına ihtiyacım yok," diye ters bir şekilde cevap verip, parmağımı omzuna batırıyorum. "Ve kesinlikle, kendime bakamayacağımı düşünen bir refakatçiye de ihtiyacım yok

kendime bakamayacağımı düşünen ve sadece kardeşim için saçma sapan bir görev duygusuyla beni kollayan bir refakatçiye ihtiyacım yok."

Garrett parmağımı yakaladı ve şiddetimi kontrol etmek için elimi sıkıca kavradı. Çoğunlukla, hiçbir erkeğin beni kontrol etmesine izin vermemeye çalışırım. Ama onun beni kontrol etme şeklini seviyorum, bilirsin, fiziksel olarak ve çıplakken. Biraz karışık.

"Senin erkek arkadaşın olmak istemedim. Saygılı bir şekilde, ikimizin de *çok* zevk alacağı şekilde vücudunu mahvetmek istedim, çünkü dilimi oradan uzak tutamıyorum ve sen de saçımı kafamdan koparmaya çalışıyorsun. Ama bu, çıkmadığımız için birinin sana veya sınırlarına saygısızlık etmesine seyirci kalacağım anlamına gelmez. Hala senin arkanda olacağım."

Tamam, beklediğim cevap bu değildi. Yine de elimi geri çekip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sessizce mırıldandım, "Korunmaya ihtiyacım yok."

"Bunu gelecekte aklımda tutacağım. Ama gelecekte, Simon Syphilis'in ukala ağzına kazara yumruk atarsam, bunu koruma olarak düşünme. Karma olarak düşün."

Ağzımın köşesi seğiriyor. "*Ben* ona Simon Syphilis diyorum."

Garrett bana çarpık bir gülümsemeyle bakıyor. "Bilgin olsun, bunu sadece kardeşin yüzünden yapmadım. Öyle anlaşıldığı için üzgünüm. Seninle benim aramızdaki bu şey onunla hiçbir ilgisi yok. Ve kendine bakabileceğini biliyorum Jennie, güven bana. Senin öfkeni birçok kez tattım. Ama anladığım kadarıyla

—sen doğru dürüst söylemediğin için—ona hayır dedin. Ve kimse sana dokunamaz. Ben hariç," diye ekliyor göz kırparak. "Tabii senin izninle, çünkü ölüm arzusunda değilim."

Öfkem yavaş yavaş azalırken sessizce kıkırdayarak gülüyorum.

Garrett boğazını temizler ve orta konsoldaki Starbucks bardağını işaret eder. "Sana bir içecek aldım. Hava soğuk ve karlı olduğu için, ayrıca muhtemelen yorgun olduğun için düşündüm de."

"Oh. Teşekkürler." Sıcak içeceği burnuma götürüp kokusunu içime çekerim. Noel gibi, güçlü ve cennet gibi, tarçın ve hindistan cevizi kokusu ile çok lezzetli kokuyor.

"Ben, şey..." Parmaklarını bere altına sokup kafasını kaşıyor. "Ne sevdiğini bilmiyordum, ama her zaman tarçın ve kahve kokuyorsun, o yüzden... evet."

Kapağa karşı gülümsüyorum. "Mükemmel, Garrett. Teşekkür ederim."

Araba kırmızı ışıktaki durur ve Garrett'in gözleri benimle yol arasında gidip gelir, parmakları direksiyonu tamburlar gibi vurur. Dördüncü bakışında ona dönerim, ne halt ediyorsan söyle diye hazırlıklı olarak.

Ama o konsolun üzerine eğilip dudaklarıma hızlıca bir öpücük konduruyor.

"Uh, merhaba," diyor, sanki son birkaç dakikadır birlikteymişiz gibi.

"Merhaba," diye gülüyorum. "Merhaba ya da hoşça kal derken beni öpmene gerek yok. Biz çıkmıyoruz ki."

"Sanırım, ama seni öpmekten hoşlanıyorum, sen de sorun etmediğin sürece sorun yok. Tabii sorun ediyorsan başka. Rahatsız oluyorsan, o zaman... dururum." Önüne bakıyor, ne yaptığının farkında değilmiş gibi gözleri fal taşı gibi açılmış.

Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyorum. Lise son sınıftan beri bir ilişkim olmadı ve o da pek sağlıklı bir ilişki değildi. Yani, arkadaşlık mı, yoksa çıkar ilişkisi mi? Sınırların nerede çizildiğini bilmediğim gibi, rıza ile kurulan ilişkilerde normal insanların nasıl davrandığını *da hiç* bilmiyorum. Sanırım aramızdaki bu durumu bir deneme olarak düşünebilirim.

Garrett park yerine girerken sonunda "Benim için sorun yok" diyor. "Sadece, birlikte çıplak olduğumuz için erkek arkadaşın yapması gereken saçma şeyleri yapmak zorunda olduğunu hissetmeni istemiyorum."

"Seni almaya gelmek ve kahve almak gibi erkek arkadaş saçmalıklarını yapmamın bir sakıncası yok. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, buna bağlı arkadaş saçmalıkları diyelim." Garrett çantamı ve elimi alır, arabadan inmeme yardım eder. "Ayrıca, eğer sen benim kız arkadaşım olsaydın, kendi eşyalarını kendin taşı derdim."

"Sanki olur da. Sen bir aptalsın."

"Hayır." Gözleri üzerimde dolaşırken asansörü çatı katına yönlendirir ve bu sırada bakışları giderek ısınır. "O zaman sana bunu taşıttığım için bağırırdın, ben de sana bunu unutmanı ve prenses gibi davranmayı bırakmanı söyledim." Bana yaklaşır, dudakları çenemi okşar, elini bluzumun altına sokarken kulağıma fısıldar

"Sadece seni biraz daha kızdırmak, seni öfkeliendirmek için." Elimi tutup beni asansörden çıkarır, koridordan geçip dairesine girer. "Kanepe mi, yatak odası mı?"

"Kanepe," diye nefes nefese cevap veriyorum, o da gömleğini başından çıkarıyor.

Leggingimi aşağı çekiyor ve ben de onu çıkarmaya çalışırken, sevdiğim/nefret ettiğim o kendini beğenmiş sırıtışıyla beni geriye doğru yürürken onun ön kollarını tutuyorum.

Garrett beni döndürüp kanepenin koluna itti, gömleğini çıkarırken göğsünü çıplak sırtıma dayadı. "Ve sen iyice kızdığında, seni kanepenin üzerine eğdim, aynen böyle." Külotumu kenara itip, iki parmağını yarıklarım boyunca gezdirir. Birkaç basit kelimeyle utanç verici bir şekilde ıslanıyorum ve Tanrım, onu istiyorum. "Ve seni tam burada sikerdim."

Nefes nefese öne doğru atılıyorum, parmakları girişimi delerken deriye tırnaklarımı geçiriyorum ve Garrett sonraki bir saat boyunca seks yapmama kuralımla neyi kaçırdığımı ve gelecekteki kız arkadaşının onun vücudunu, ilgisini aldığında ne kadar şanslı olacağını bana gösteriyor.

Garrett banyodan çıkar, havluyla dağınık saçlarını sallarken ben külotumu giyerim. "Aç mısın?"

"Gitmeliyim, değil mi?" Açlıktan ölüyorum ama eve gidince sipariş vereceğim. Çıplak eğlence bittiğine göre artık misafirliğinizi uzatmak istemiyorum.

"Hayır. Neden? Maç var ve bu hafta ev sahibi takımla oynuyoruz." Bana bir kapüşonlu sweatshirt ve bir eşofman altı atıyor. "Pizza sipariş edip maçı izleyelim." Üçüncü orgazm ile duş arasında bir yerde son bulduğumuz yatak odasından çıkıp, basit daveti fazla düşünmemem için beni bekletmeden doğrudan oturma odasına geçiyor.

O zaman başka bir şeyi düşünürüm, mesela elimdeki kıyafetlerini. Kendi kıyafetlerimi giymeliyim. Ama o teklif etti, değil mi? O zaman garip değil, değil mi?

Onun terli giysileri beni tamamen sarıp sarmalıyor, sıcaklığıyla beni kuşatıyor. Onun gibi kokuyorlar, bu ev gibi rahatlatıcı koku, taze çamaşır ve

sedir ağacı gibi. Hoş bir koku ve ben koridorda ilerlerken belimdeki ipleri sıkıca çekiyorum.

Garrett hala gömleksiz, eşofman altı kalçalarının üzerinde sarkmış, mükemmel hokeyci poposunun hemen üzerindeki çukurları sergileyerek kilerde bir şeyler arıyor. "Pizza kırk dakika sonra gelecek," ağzı yemekle dolu halde bana dönerek mırıldanıyor. "Ama bekleyemedim." Mavi bir kutu kaldırıyor ve yutkunuyor. "İster misin?"

"Onlar da ne öyle?"

Yüzündeki ifade, şaşkınlık ve tiksintinin mükemmel bir karışımı. "Pop-Tarts mı?"

"Hayır, bunların Pop-Tarts olduğunu biliyorum, ama..." Kutuyu ondan alıyorum. "Tarçınlı Şekerli Pretzel mi? Bunları daha önce hiç görmemiştim." Diğer elinden başka bir paket daha alıyorum. "Ve Dunkaroos mu? Bunları çocukluğumdan beri yememiştim! Kanada'da artık bunların üretildiğini bile sanmıyordum."

"Üretmiyorlar. Bev bana getiriyor." "Bev mi?"

"Evet, Beverly; Adam'ın annesi. Denver'da yaşıyor. O benim atıştırmalık satıcım."

"Arkadaşının annesinden Amerika'dan atıştırmalık göndermesini mi istiyorsun?"

"Tabii ki, yapıyorum! En iyi şeyler orada." Kilerini işaret ediyor. "Stoklarımı bir bak."

Yabancı tahıllar, özel üretim kurabiyeler, hiç duymadığım şekerlemelerle dolu çantaları ve kutuları karıştırırken, sarı bir poşete rastlayınca duruyorum. "Flamin' Hot Funyuns..." Burnumu kırıstırıyorum. "Kulağa korkunç geliyor."

Garrett başını geriye atıp inliyor. "Bunlar harika." Ben öğürürken, o sırtıyor. "Denemeden yargılama."

Pop-Tarts ve Dunkaroos'tan birer paket alıyorum ve Garrett beni kanepeye kadar takip ediyor. "Yeni kural: öpüşmeden önce Funyuns yok."

"Tamam, ama senin dünyanı salladıktan sonra serbest oyun olacak, güneş ışığı."

Kanepede uzanır, hokey maçını açarken beni bacaklarının arasına çeker. Dunkaroos'unun ambalajını açarım

Garrett parmaklarını içeri sokar, bir kurabiye çalar ve onu benim kremamın içine batırır.

"Oh, hey. Sırtımı gıdıklayabilir misin?" diye soruyorum. "Sırtını gıdıklamak mı?"

"Lütfen." Atıştırmalıkları eline tutuştururum, göğsüne bir yastık koyarım ve karnımın üstüne uzanırım. Kapüşonlu sweatshirt'ünü sırtıma doğru çekerim ve serbest elini oraya yönlendiririm. "Hoş bir his ve yatmadan önce rahatlamama yardımcı oluyor. Annem ben küçükken yapardı."

Garrett dişlerinin arasına bir Pop-Tart koyar, kremayla kaplı mini kurabiyeleri dudaklarımın arasına sıkıştırır ve bacaklarını benim bacaklarımın etrafına dolayarak parmak uçlarını omurgamda, omuz bıçaklarımın etrafında yukarı aşağı gezdirir. "Öyle mi?"

"Evet." Diye iç çekerek, kollarımı ona dolayarak yanağımı yastığa gömdüm.

"Bize bak," diye övünür. "Arkadaşlık ilişkisini bitiriyoruz. Öyle olacağını biliyordum."

Yumruğumu kaldırdım ve o da yumruğunu benimkine çarptı. "Başardık!"

BÖLÜM 14

MERHABA ANNE. HALIYI
HALI

GARRETT

BEN LANET OLASI BİR DAHİYİM.

Tanıdığım en seksi kızla, hiçbir bağlanma olmadan, sadece seks için arkadaşlık mı? *Hadi ama.* Heyecan verici, yeni bir ilişkinin tüm avantajlarından yararlanıyorum, uzun süreli ilişkilerde olduğu gibi, yenilik kaybolup her şey sıradanlaşmaya başladığında ortaya çıkan sıkıcı saçmalıklar olmadan.

Ayrıca, Jennie ile sıradan şeyler de oldukça eğlenceli. Televizyon izlemek, pizza yemek ve sırtını gıdıklamak gibi. Kucağımda uykuya daldığında bile hiç aldırmadım. Bir saat sonra uyandığında, bir kraliçe gibi sikimi emdi ve sonra gitme vaktinin geldiğini söylediğinde de aldırmadım. Onu kapısına kadar geçirdim, öptüm ve kendi yatağıma tek başıma uzandım.

Bir ilişkideyken ne yapamazsınız biliyor musunuz?
Çapraz yatmak.

Tabii, seks yapmama kuralı ilk başta biraz rahatsız ediciydi, ama birbirimizi tatmin etmek için tüm maceralı yolları keşfetmek çok eğlenceli.

Ve en iyisi ne biliyor musunuz? Arkadaşlarım maçıtan sonra hemen telefonlarını çıkarıp eşlerine mesaj attıklarında artık kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum. Adam bile, biz yokken onun yerine Bear'a bakan Olivia'dan bir mesaj almış. Bear ve Dublin'in şöminenin önünde uzanmış hallerini gösteren fotoğrafı gururla bize gösteriyor.

Gülümsememi saklayarak, beni bekleyen mesajımı açıyorum.

Sunshine: *Zor bir mağlubiyet, koca adam. Sana tebrik BJ'i yok.*

Ben: *Teselli öpücüğü? Teğmen Johnson üzgün ve onu sadece sen neşelendirebilirsin *üzgün emoji**

Sunshine: *Senin için uygun olduğunu sanmıyorum.*

Ben: *Kontrol ettim, öyleymiş. Bu hafta sonu eve geldiğimde ağzını sikip sonra tatlıyı yiyeceğim.*

O üç küçük nokta belirip kayboluyor, tekrar belirip yine kayboluyor. Jennie'nin bu yönünün ortaya çıkmasını izlemeyi seviyorum. Çok cesur ama yatak odasında biraz tereddütlü. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, o kadar çok özgüven kazanıyor. Her şeye hazır, öğrenmeye hevesli ve istekli. Ayrıca? Onun duvarlarının yavaş yavaş yıkıldığını izlemek gerçekten çok güzel.

Yine de seks mesajları konusunda hala çalışıyor. Kelimeleri görmek onu biraz suskun bırakıyor.

Telefonumu cebime koyarken titriyor ve Jennie'nin fotoğrafı beni biraz öldürüyor: sadece kırmızı bir buzlu şeker ve onu çevreleyen pembe dudakları.

Bunu takdir edecek vaktim yok. Carter yüksek sesle küfür ediyor ve ben irkiliyorum, telefonumu göğsüme sıkıca bastırıyorum. *İşte bu. Gitme vaktim geldi.*

Carter telefonuna kaşlarını çatıyor. "Ollie bebeğin çok hareket ettiğini hissediyor ama ben hiçbir şey hissetmiyorum. Anlaşılan bütün gece hareket etmiş."

Kalbim yeniden atmaya başlar ve kendimi paten bağcıklarına odaklanmaya, bir cevap bulmaya ve nefes almaya zorlarım. "Şu anda kaç aylık? Beş aylık mı? Annem üçüncü üç aylık döneme girene kadar kız kardeşlerimi sürekli hissedemiyordum. Yakında bebeğin hareketlerini de görebileceksin, bu harika ama aynı zamanda ürkütücü de."

"Ve sen sürekli 'o' diyorsun," diye işaret ediyor Adam. "Bebek Beckett kız olabilir."

Carter homurdanarak hokey çoraplarını top haline getirir. "Hayır. Penis gördüm."

Emmett iç çeker. "Sana bin kez söyledim: o bir koldu. Bebeğinin devasa bir penisi yok."

"Babası yapıyor" diye Carter kendini beğenmiş bir şekilde cevap veriyor.

Tereddütle göğsümden titreyen telefonumu çıkarırım ve bunun sadece Levi's'tan gelen bir e-posta olduğunu görünce iç geçiririm. Görünüşe göre, beş ila yedi iş günü içinde üç çift bayan kot pantolonum gelecek.

Suçluya hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Ben: Komik, sana kredi kartı bilgilerimi verdiğimde, sadece mahvettiğim kot pantolonları değiştireceğini sanmıştım.

Sunshine: Komik, ben de kıyafet seçimlerimi saygı duyacağını düşünmüştüm, onları vücudumdan söküp atacağını değil.

Ben: Sırf bunun için vücuduna saygısızlık edeceğim.

Sunshine: J-1, G-0

Tanrım. Kahretsin. Dahice.

Bu ne kadar sürecektir merak ediyorum. Jennie akıllı, güçlü, cesur ve seksi — en iyi özelliklerin hepsine sahip. Başka birinin bunu fark etmesi an meselesi ve ben onu bırakmak zorunda kalacağım. Ayrıca, önümde telefonunu küçük raflardan birine dayayan, farkında olmayan bu adamla şansımızı ne kadar zorlayabileceğimizden de emin değilim.

"Garrett, gel benimle dans et."

Patenlerimi çıkarıyorum. "Senin lanet TokTok'larından bir tane daha yapmayacağım, Carter."

"TikToklar. Hadi ama. Son videonda çok fazla beğeni aldım. Dans ettiğinde tüm kızlar seni sevimli buluyor. *Riley!*" Jaxon'ı duşa giderken yakalar. "Sana dansı çabucak öğretilim."

Jaxon bir kolunu uzatır, boş eliyle cinsel organını kapatır. "Çıplakım!"

"Reytingler için harika," diye mırıldanır Carter. Yumruklarını beline koyar ve emirler yağdırmaya başlar. Tüm takım sıraya girince, bakışlarını bana çevirir ve kaşlarını kaldırır. "Garrett."

"Hayır. Siktir et. Senin lanet dansını yapmayacağım."

Meşhur son sözler. Bir saat sonra, otelimizin barında oturmuş, takımımızın saçma sapan bir trend yapmasını izliyorum. NHL oyuncularından oluşan tüm takım, kamera için dönüp kışkılarını sallamadan önce yere çöküyor. Çoğumuz yarı çıplak, ekipmanlarımızla giyinmişiz. Jaxon daha şanssız, el havlusuyla aletini kapatıyor. Video şimdiden yüz binden fazla izlendi. Carter, Olivia "*Evet*" dediğinde bile bu kadar gururlu görünmemişti.

Bu gece burada bir sürü kız var, takımı sarıp sarmalıyorlar. Jaxon biriyle öpüşmüş bile, Adam ise sürekli uzaklaştırmaya çalışıyor.

Parmakları onun buklelerine dolanmaya çalışıyor ve uzun bacaklı esmer bir kadın elini omuzlarımdan kaydırđında paniğe kapılıyorrum ve onun dokunuşundan uzaklaşmak için omuzlarımı silkiyorum.

"Uh, hayır teşekkürler. Hayır, teşekkürler. Teşekkürler."

Emmett, kız uzaklaşırken kaşlarını kaldırır. "Hayır, teşekkürler mi? Bir ay önce, senin seks yapmanı engellediğimiz için şikayet ediyordun. şimdi kimse seni engellemiyor."

Bir avuç nachosun arkasına saklanıyorum. Emmett yutmamı bekliyor. "Ne?"

"Uh..." enemi kaşıyarak masaya bakıyorum ve Adam'ın kibarca başka bir kıızı reddedip, aynı şeyleri istemediklerini açıkladığına bakıyorum. "Netflix ve chill," diyorum, sonra geri adım atıyorum. "Sanırım bu ortamdan sıkılmaya başladım. Beni güldüren biriyle evde vakit geçirmeyi tercih ederim." *Yalan değil.* "Netflix ve chill," diyorum tekrar. "Ya da her neyse."

Adam sırtttı. "Demek çıkmak istiyorsun."

"Garrett bir kız arkadaş istiyor," diye şarkı söyler Carter, tavuk kanadını temizleyerek. "Eminim birini bulursun."

"O kadar da zor olamaz. Sen başardın."

Kemikleri tabağına çarparak düşer, sert bakışları yavaşça yükselir. "Ben iyi bir erkeğim, aptal."

Kıkırdayarak güldüm. "Evet, Ollie bir hastalık *kapmadığı* için şanslı."

"Siktiğimin herifi." Carter masanın üzerinden uzanır ve babam araya girmeden önce ellerimiz havada uçarken hızlıca bir tokatlaşma oyunu başlar.

Babam Adam. Emmett köşede oturup bizi kışkırtan kötü amca. Jaxon ise rastgele biriyle öpüşen sarhoş teyze.

"Doğal seleksiyonun seninle ilgilenmesine izin vermeliyiz," diyor Emmett, biz ayrıldığımızda. "Sadece en güçlü olan hayatta kalır."

Carter pazılarını esnetip öper. "O benim."

"Sanki." Kollarımı uzatıyorum, iki yumruk yaptığımda damarlarım şişiyor. "Ben çok sertim."

"Her neyse. Kız kardeşim seni dizlerinin üzerine çökertebilir."

Kesinlikle yapabilir, zaten yaptı ve ben de onun saçımı çekip adımı haykırarak daha fazlasını isterken, bacaklarının arasındaki tatlı noktayı tatmak için bin kez daha seve seve dizlerimin üzerine ökerim.

daha fazlasını isterken, saçımı çekip adımı haykırırken.

Düşüncelerimi yeniden toparlamaya ve elimizdeki yeni konuya, yani Adam'ın çocuk yurdunda geçirdiği ek zamana odaklanmaya çalışıyorum.

"Ben de tam böyle bir evde ailemi buldum, ama herkesin bu kadar şanslı olmadığını biliyorum. O çocukların bazılarının yıllardır orada oturup, birinin onlara şans vermesini beklediğini düşünmek..." Kafasını sallayarak kaşlarını çatıyor. "Bu çok üzücü."

"Kendi deneyimlerini diğer çocuklara yardım etmek için kullanman harika bir şey," diyorum ona.

"Sen evlatlık mısın?" Jaxon, ağzı serbest kaldığı için soruyor.

Adam başını sallıyor ve Carter ekliyor: "Babası Deacon Lockwood."

Jaxon'ın kaşları havaya kalkar. "Deacon Lockwood, Denver Broncos'un emekli oyun kurucusu ve beş kez Superbowl şampiyonu olan Deacon Lockwood mu?"

Adam gülüyor. "Futbol yerine hokeyi seçtiğimde çok üzülmüştü. Ama gerçekten, daha iyi bir aile isteyemezdim. Bazen ailene doğmazsın, onları bulursun."

Jaxon elini omzuna koyar ve ben gözlerimi devirme isteğiyle mücadele ederim. Ona henüz ısınamadım. "Ekibini bulduğuna sevindim dostum."

"Koruyucu aile olmayı düşünüyordum ama programım buna izin vermiyor. Yeterince zorluk yaşadılar ve istikrara, her gün yanlarında olacak birine ihtiyaçları var." Omuz silkiyor. "Belki gelecekte, evlenirsem."

Emmett hafifçe güler. "İnanılmaz biriyle tanışacak ve birlikte harika bir aile kuracaksın, nasıl karar verirsen öyle olacak."

"Courtney ile olanlar çok kötüydü," diye araya girerim, "ve keşke incinmemiş olsaydın. Ama sen onun sana verdiklerinden çok daha iyisini hak ediyorsun. O sana bir neden vermeseydi, ayrılır mıydın bilmiyorum."

Adam'ın eski sevgilisiyle ilişkisi bir süredir sallantıdaydı ve onu mutlu etmek için çaresiz bir noktaya gelmişti. Bunu yaparken kendi mutluluğunu ihmal etti. Onu başka bir erkekle bulmasaydı

başka bir erkekle bulmasaydı, kendisi için en iyisini yapar mıydı, emin değilim.

Adam, başını kaldırıp gülümsemeden önce elindeki içkiye odaklanır. "Evet. Evet, siktir et onu."

"Ay-yo!" Emmett yumruğunu havaya kaldırır. "İşte bu ruh, Woody! Masaya bir tur shot!"

Keşke ben de takımla birlikte içkimin tadını çıkarabilseydim.

Bunun yerine, çenem sarkık bir şekilde, elimde, ağzıma yarı yolda kalmış halde duruyor ve telefonumdan bana bakan resme bakıyorum.

Biri küçük, mor ve parlak, diğeri devasa, siyah ve damarlı, iki dildo bana bakıyor. Fotoğrafın yanında basit bir soru var.

Sunshine: *Hey koca adam, gelecekte seninle yatmayı düşünüyorsam ve senin boyutuna alışmak için kendime zaman tanımak istiyorsam, hangisini sikmeliyim?*

Jennie seks mesajlaşmada çok başarılı. Hızlı öğreniyor. Süper hızlı. Ben ise o kadar iyi değilim. Beynim eriyor olabilir ve sikim çeliğe dönüşmüş durumda.

İkinci bir fotoğraf geliyor, Jennie'nin parmakları küçük, mor dildoyu sarmış.

Sunshine: *Bay Itty Bitty olsun o zaman.*

"Neden öyle bir surat yapıyorsun? Kime mesaj atıyorsun?"

Carter'ın soruları üzerine telefonumu göğsüme yapıştırıyorum, X-ray görüşünün gerçek olmadığına şükrediyorum — *en azından benim bildiğim kadarıyla*. Ayağa fırladığımda sandalyem yere devriliyor. "Annem." *Kahretsin, sesim çok tiz çıkmıştı*. "Ben... ben..." *Kahretsin*. "Gitmem gerek!" Telefonumu yukarı kaldırıp, nedense sallıyorum. "Bana ihtiyacı var. Annemin bana ihtiyacı var. Gitmem gerek... *hoşça kal!*"

Bardan geçip lobide koşarım, parmaklarım ekranın üzerinde uçar.

Ben: *Bay Itty Bitty? Hayatta olmaz.*

Sunshine: *Kendime bakmak için yatmaya gidiyorum. Yarın görüşürüz.*

Ben: *Sakın yapma.*

Asansör çağırma düğmesine dokuz yüz bin kez basıp, kapı açıldığında içeri giriyorum.

Ben: *Jennie???*

Ben: *Yemin ederim, eğer şimdi yatarsan, erken saatte eve uçup seni boğazına sikimi sokarak uyandıracağım.*

Sunshine: **öpücük emoji* İyi geceler Gare-Bear*

"Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır." Asansör yükselirken sinirlerim geriliyor. Ayağım durmadan zıplıyor. Gözümün seğirdiğinden eminim.

Asansör durduğunda kapılara tırmanıyorum ve kartımı kapı yuvasına geçirmek için yedi deneme yapmam gerekiyor. Odama girerken gömleğim yüzüme takılıyor ve Jennie üçüncü denememde video görüşme isteğime cevap veriyor, çünkü o beni kızdırmayı seven küçük bir pislik.

"Bay Andersen," diyor. "Bu geç saatte beni aramış olmanızın sebebi nedir?"

Pantolonumu çıkarırken ayağım takılır, öne doğru sendelerim ve yatağın kenarına çarparım.

Jennie'nin kahkahası havayı elektrikleendirir. "Ne yapıyorsun?"

"Çıplak kalıyorum." Jennie, boxer şortumdan fırlayıp sallanan penisimi gözleriyle yutar.

"Aman Tanrım. Teğmen Johnson beni gördüğüne çok sevindi galiba."

"Kesinlikle öyle, ve sen de Bay Itty Bitty'den kurtulman gerekecek. Parmaklarım seni ondan daha iyi sikebilir." Penisimin tabanını kavrır ve başımı sallırım. "Şimdi kıyafetlerini çıkar, güneş ışığı."

Battaniyeyi çekerek, o muhteşem kıvrımlarını santim santim ortaya çıkarır. "Ne kıyafeti?"

İnleyerek gözlerimi tavana çeviriyorum. "Tanrım, seni sikmek istiyorum."

Gülümsemesi utangaç bir hal aldığında şaşıyorum. Ne kadar akıl almaz derecede seksi olduğunu bilmiyor mu? Onun Disneyland'ına VIP sınırsız binme bileti için sol testisini satardım. Ama şimdilik sınırsız yemek de gayet iyi.

Yatağa yuvarlanıyorum, telefonu yan masaya koyuyorum ve Jennie'nin de aynısını yapmasını bekliyorum.

Saçlarını kulaklarının arkasına koyar, tamamen masum bir hareket ama benim sikimi zonklatır. Saçları uzun, dağınık ve aşağıya doğru uzanır, parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmek, sonra da saçlarını yumruğuma dolamak ve orgazm olurken gözlerime bakmasını sağlamak isterim.

"Peki, bu nasıl... işliyor?"

"Sen amını sikerken ben de elimi sikeceğim ve boşaldığımda ortalığı kirletmemeye çalışacağım. Sen, güneş ışığı, kalbinin istediği kadar ortalığı kirletebilirsin."

Vücudu titrer ve başını sallar. "İki hafta önce bir cümle bile kuramıyordun."

"Evet, çünkü sen çok seksisin ve beni çok korkuttun."

"Artık öyle değil mi?"

"Hayır, pek değil. Artık sana da aynı şekilde emir verebileceğimi bildiğim için değil, ama farklı bir şekilde." Vücudunun kızardığını, sinirlerden pembeye dönen parlak tenini, bakışları başka yere kayarken ve sonra tekrar geri dönerken kirpiklerinin titrediğini izliyorum. "Bu seni tahrik ediyor. Seninle konuşma şeklimi seviyorsun."

"Tabii ki."

"Neyini seviyorsun?"

Omzunu kaldırıyor. "Bilmiyorum."

Bilmediğini söylemesi saçmalık. Utangaçlık yapıyor, yüksek sesle söylemeye korkuyor, ben de ona yardım edeceğim. Artık benden saklanamaz.

"Seni utangaç yapabilmeyi seviyorum. Tanıdığım en cesur, en cesur kızı alıp, bir saniye bile olsa seni suskun bırakabilmeyi seviyorum. Sonra yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor ve sanki sözlerim seni harekete geçiriyormuş gibi canlanıyorsun. Çıplakken utangaçlık ve özgüvenin en iyi karışımı sensin ve ben senin bu hale gelmeni izlemeyi seviyorum."

Dişleri o yumuşak alt dudağına bastırıyor. Parmağını uyluğunun üzerinde gezdiriyor. "Ben... bana ne yapmak istediğini söylemeni seviyorum. Bu beni..." Yüzü kızarak başka yere bakıyor.

"Ne hissettiriyor?"

"İstenilmiş," diye mırıldanır. "Uzun zamandır böyle hissetmemiştim."

Gerçek şu ki, onu istediğim gibi başka birini istediğimden emin değilim, bu yüzden ona bunu söylüyorum, sanki ona yalan söylüyormuşum gibi gözlerini devirmesini görmezden gelerek.

"Jennie, muhteşem vücudun, güzel gözlerin ve mükemmel gülüşünün yanı sıra, kendini savunabilen zeki birisin. Hiç tereddüt etmeden konuşuyorsun ve kendini zorluyorsun. Ayrıca çok komiksin ve hakemler kötü kararlar verdiğinde onlara bağıırıyorsun. Seni her zaman daha iyi tanımak istedim. Şimdi tanıyabildiğim için mutluyum."

Jennie'nin sevimli burnu kırışır ve bakın, lanet olası *kıkırdama* dudaklarından kaçır. "Evet, neyse, sikik herif."

"Bana ne dersen de, evde yalnız kaldığında, lastik siklerini siktiğinde düşündüğün kişi benim."

"Ve sen kendini otel odasının banyosuna kilitleyip, elini sikip, çorabına boşaldığında düşündüğün benim amım." Ayaklarını yatağa düz bir şekilde koyup bacaklarını açarak bana o tertemiz, pembe amını gösteriyor. Parmaklarını kaygan amının üzerinde gezdiriyor. "Onu alamaman çok kötü. Senin elinden çok daha yumuşak ve sıcak."

Bakışlarım klitorisini çevreleyen yavaş parmakları takip ediyor, sözlerim ağzımdan dökülürken büyülenmişim. "O benim..."

"Bu amcığın sahibi sadece benim." Acı verici bir yavaşlıkla iki parmağını içine sokar, sırtını yastıklardan kaldırır, dudakları hafif bir iniltiyle açılır. "Sadece bazen kullanmana izin veriyorum."

"Siktir. Tanrım. Kahretsin." Avucumu ağzımın üzerine götürdüm, sonra sikimi elime alıp okşamaya başladım. "Ne kadar ısladığını göster bana."

"Kibarca sor."

"Lütfen, Jennie. Ne kadar ıslak olduğunu görmek istiyorum."

Jennie parmaklarını çıkarır, parıldayan ve damlayan parmakları.

"Sırılsıklam." İlerim, sikimi sıkırım. "Kendini tat, Jennie."

Gözlerinde arzu parıldıyor, ama belirsizlik de öyle.

"Şimdi utangaçlık yapma, güneş ışığı. İkimiz de senin böyle olmadığını biliyoruz. Sen benim en sevdiğim tadımsın, hadi tadına bak."

Alt dudağını parmağıyla boyayarak parlatıyor ve dilini dudağına sürtünce nefesim kesiliyor. Gözlerini gözlerime dikip parmaklarını ağzına sokuyor ve kendini temizlerken boğazından çıkan inilti havayı dolduruyor.

"Parmaklarını kullan," diye sertçe emrediyorum. "Sen benim patronum değilsin."

"Tabii ki patronum. Parmaklarını kullan, güzelim, ve benim sikimmiş gibi davran."

Islak yarıklarına parmaklarını sürmeden önce şeytani bir sırıtış, kendini titretip kızartıyor. Jennie, iki parmağını içeri sokarken sessizce iniyor, ben sikimi okşarken ateşli bakışları elimde sabitlenmiş. Dayanamayacağım ve bu onun suçu. Kendi vücudunu sevmesini, tüm kıvrımlarını ve hatlarını takdir etmesini izlemek en büyük tahrik unsuru.

"Bir tane daha," diyorum. "Bir tane daha yapabilir misin?"

Jennie tereddüt etmez, bir parmak daha sokar, o çizgiyi aşarken avucuna doğru eğilir. Meme ucunu sıkar, mükemmel, yuvarlak göğsünü avuçlar, nefesi hızlanır ve sonra eli vücuduna iner, klitorisini bulur.

"Siktir, Jennie. Çok seksisin."

"Garrett," diye inler, gözleri sersemlemiştir. "Boşalacağım."

Ben de öyle. Testislerim gerilir, omurgam karıncalanır ve Jennie çığlık atar, uyluklarını birbirine çarpar, başını geriye atar, ben de bittim.

"Siktir." Yataktan yuvarlanıp ayağa fırladım ve yanlışlıkla tüm yükümü halının üzerine boşalttım. "Siktir."

Jennie'nin kıkırdaması hızla kontrolden çıkar. "Az önce yere boşaldın mı?"

"Kazara oldu! Hazırlıklı değildim!" Bir yastık kapıyorum.

"Yastık olmasın! İğrenç! Birisi yüzünü oraya koyacak!" "Çok bunaldım!" diye bağırarak banyoya koşuyorum. Bir

bir tomar tuvalet kağıdı alıyorum, ama bu çok kötü bir fikirmiş. Kağıt parçalanmaya başlıyor ve ben pisliği temizlerken halının her yerine beyaz topaklar bırakıyor. "Bu bana pahalıya mal olacak."

"Hayatında harcadığın en iyi para," diye Jennie kendini beğenmiş bir şekilde karşılık verir.

İnleyerek, Jennie'nin battaniyesine sarılırken yatağa yığılım.

"Peki..."

"Öyleyse... iyi geceler?"

"İyi geceler? Hepsi bu mu?" gülümserim. "Konuşmak ister misin?"

Battaniyesini çekiştirir. "İster misin?"

"Adam henüz dönmedi."

"Konuşmak ister misin?"

"Eğer konuşmak istiyorsan, konuşabiliriz."

"Konuşmak istiyormuşsun gibi geliyor, Garrett."

Boğazımı temizleyip enseme ovuşturuyorum. "Konuşabiliriz sanırım."

Jennie gülümsüyor. "Yüzümü yıkayıp bir şeyler atıştırayım."

Ben de onu taklit ediyorum ve Jennie bana katıldığında, bir kase mısır gevreği ile, onu son gördüğümde giydirdiğim kapüşonlu sweatshirt'ü giyiyor.

"O ne?" diye soruyor.

Az önce kurabiyemi batırdığım kavanozu kaldırıyorum. "Kurabiye ezmesi." Hepsini ağzıma atıyorum. "Amerika'dan. Denemelisin. Sana da biraz ayırırım."

Jennie kıkırdar. "Tamam, halıyı mahvetmeden önceki gecen hakkında bana anlat."

"Takımla barda takılıyorduk. Adam'a asılıyorlardı."

"Sadece

Adam mı?"

"Jaxon da."

Bekledi.

"Tamam, ben de." Bir kurabiyeyi daha sosuma batırıyorum. "O yüzden erkeklere sevişmek değil, çıkmak istediğimi söyledim."

"Adam bunu yiyebilecek kadar saf olan tek kişi."

Katılıyorum, bu yüzden Jennie'ye bir gün evlat edinme hayalinden bahsediyorum ve o da bana gününü anlatmadan önce tüm hikaye boyunca yumuşak bir gülümsemeyle dinliyor.

"Ollie ve ben yavruları yürüyüşe çıkardık, sonra maçtan önce bana bir tepsi brownie yapmamı istedi. Cara ve ben maçın çoğu boyunca hakemlere bağırdık ve Ollie üçüncü periyotta kucağımda bayıldı."

Gülümsüyorum, çenesinden damlayan sütü tembelce silip ağzının köşesini yalarken onu izliyorum. Gözlerime bakıp gülümsüyor ve ben başka bir şey söyleyecek bir şey arıyorum. Sanırım iyi geceler demek için henüz hazır değilim. Onunla hiçbir şey hakkında konuşmak... çok güzel.

"Ben, şey... Carter'a senin annem olduğunu söyledim." Burnunu kırıstırıyor.

"Ne?"

"Bana o fotoğrafı gönderdiğinde," diye açıklıyorum. "Konuşamıyordum bile, o da fotoğrafı görmedi ama bana kime mesaj attığımı sordu ve ben..."

Gülümsemesiyle gözleri parıltıyor. Büyük ve kendini beğenmiş bir gülümseme, tam Beckett'e özgü. "Senin annen olduğumu söyledim."

"Beynim kapandı. Sen işin içine girince neredeyse her zaman böyle olur."

Kapı bip sesi çıkararak açılır, yarıya kadar açılır ve sonra hemen salıncak kilidine çarpar.

"Ne oluyor lan?" Adam kolu sallayarak kilidi itti. "Beni dışarıda mı bıraktın, pislik?"

"Kazara oldu!" Yataktan kalkıp tek elimle pantolonumu çekiyorum. Bu gece ikinci kez takılıp, kendi yaptığım dağınıklığın içine düşmek üzereyim. "Bir saniye bekle!"

Jennie gülmekten titrer, elini ağzına kapatır ve ben ona bir bakış atarım.

"İyi geceler, güneş ışığı," diye fısıldarım.

O göz kırpar. "İyi geceler, Gare-Bear."

Telefonumu cebime sokuyorum, sebepsiz yere göğsümü düzeltiyorum, sonra kapıyı açıyorum. Adam orada duruyor, kaşları alnında yüksekte, ve ben kafamda bahaneler uydurmaya başlıyorum.

Sonra bir adım öne çıkıyor, bana doğru yuvarlanıyor ve onun sarhoş olduğunu anlıyorum.

Yolda kıyafetlerini çıkarıyor. "Biraz kurabiye alabilir miyim?" Cevap beklemeksizin, yatağımın başucundaki paketi ve kavanozu kapıyor.

Aniden durur, bakışları mahvolmuş halıya düşer. Kulaklarımın uçları yanar.

Adam bana bakarken ben boynumu kaşıyorum. "Şey, o... Ben... Şey, bak, ben..."

"Bilmek bile istemiyorum." Yüzüme kurabiye ezmesini sallayarak sendeleyerek geçer. "Bu artık benim, çünkü kimseye bundan bahsetmeyeceğim. Anlaştık mı?"

Anlaştık lan.

BÖLÜM 15

BENİM CEVABIM HAYIR

JENNIE

"BENCE BU HARİKA BİR FİKİR."

"Hayır." Kafamda, cevabım daha çok şöyle geliyor: *Her zamanki gibi hayal görüyorsun, bok yiyen.*

Mikhail kaşlarını çatıyor. "Neden olmasın? Simon az önce kabul ettiğini söyledi."

Simon her zaman kabul eder; sorun da bu zaten.

Ve performansımızı gerçekten satmak için ikimizin aşık bir çift gibi davranmasına katılmak mı? Bunun yerine, köpekbalığı haftasında köpekbalığı tankına dalmayı tercih ederim — benimkine, Discovery Channel'inkine değil.

"Bu durumdan rahatsızım," dans koçuma dürüstçe söylüyorum. "Yalan söylemeyi sevmiyorum."

"Buna oyunculuk denir, Jennifer."

Bir kolunu omuzlarıma, diğerini Simon'ın omuzlarına dolayarak bizi ileriye doğru yürümeye başlar. Nereye gittiğimizi bilmiyorum ve tahmin etmek gerekirse, Mikhail de bilmiyor. O tamamen dramatik konuşmalara odaklanır, bu da genellikle amaçsızca dolaşmak, hiçbir şeye bakmadan onun vizyonunu görüyormuş gibi davranmak ve heceleri alkışlamak anlamına gelir.

"Noel gösterisi için çok geç. Jennie, oyunculuğunda biraz çalışman lazım. Simon'ı ne kadar sevdiğini *hissetmem* lazım. Ama Sevgililer Günü resitaline yetişebiliriz, ve en önemli olan da o."

Durur ve dönerek, elini havada bir yay çizerek hareket ettirir. "Bir düşünün: İkiniz, aşkın günü olan Sevgililer Günü'nde sahneyi aydınlatıyorsunuz. Bu okulun gördüğü en muhteşem performansı sergiliyorsunuz ve bunu bir öpücükle bitiriyorsunuz." Ellerini çenesinin altında birleştirir. "Ama sıradan bir öpücük değil. Simon, Jennie'yi ayaklarından kaldırıp geriye doğru eğerek, tam bir film etkisi yaratacak şekilde öpüyorsun. Ve seyirciler çılgına dönüyor." Bir başka

dönüş. "En büyük şüphecileri bile inandırabilirsiniz. Herkes benim Diamond Dazzlers'ıma aşık olur ve herkes gerçek dünyada aşık olmak ister. En iyi kısmı ne biliyor musun? Nisan ayındaki yıl sonu resitalimizin bilet satışları tavan yapar, çünkü herkes mutlu çifti sahnede birlikte parıldarken görmek ister."

Simon sırtıyor. "Dürüst olmak gerekirse, Mik, bayıldım. Şimdiye kadarki en iyi fikrin."

Bu, hayatımda duyduğum en kötü fikir. Bu adamın öğretmenlik diploması mı var? Biri onu elinden alsın. "Sanmıyorum..."

"Jennie ve benim de aramızda harika bir kimya var. Başaracağız." Simon kolunu omzuma atar, sırtarak, dişlerini gösterir. Diş hekimi değilim, ama o dişlerden bir iki tanesini çekmek isterdim. Bir gün, eğer öyle bir şey olursa, cesedini tanımlamak için işe yarayabilirler.

Mikhail, büyü, aşk ve kimya hakkında saçmalayarak uzaklaşır. Kapıdan gülerek geçer ve onun da Simon kadar hayalperest olduğunu anlarım.

Simon'un elini omzumdan çekiyorum. "Hiçbir şeye razı olmadım ve seni öpmeyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Daha çok zaman var," diyor Simon, arkamdan gelerek. "Düşünmek için biraz zamanın var."

"Düşündüm. Cevabım hayır."

Simon iç geçirir ve ben şortumun üzerine eşofman altı giyerken bankın üzerine oturur. "Jennie, bana kızgın kalamazsın. Lütfen. Buna dayanamıyorum. Sen benim arkadaşımsın."

"Dilini boğazıma sokmaya çalışırken pek öyle görünmüyordun."

"Bir hata yaptım. Her zaman seninle bir şeyler keşfetmek istemişimdir ve fırsat varken şansımı denemek zorundaydım. Yalnızdık, dans ediyorduk ve bilmiyorum..." Omzunu kaldırıp bana o bakışını attı. "Biraz romantik geldi. Ama anladım: senin tarafında bir şey yok. Açık ve net. Bir daha olmayacak." Simon ellerini çenesinin altında birleştirip dudaklarını bükerek "Lütfen beni affet. Arkadaşlığını kaybetmek istemiyorum ve dans partnerim olarak senin yerini başka birinin alması düşüncesine dayanamıyorum."

Gözlerimi devirip kapıya yöneldim. "Tabii ki. Ben orada muhteşemim."

Simon peşimden koşar. "Peki... ikinci bir şans? Lütfen?"

Bir iç çekerek durup, kollarımı göğsüme sıkıştırarak onu izliyorum. O en samimi adam değil, ama üzücü gerçek şu ki, burada sahip olduğum tek arkadaşım, öğretmenlerim dışında sürekli benimle oturup kahve içen, kardeşim bu yıl yine takımını Stanley Kupası'na taşıyacak mı diye konuşmaktan başka şeyler de konuşan tek kişi o.

Tanrım, umarım pişman olmam. "Üçüncü bir şans vermem, Simon."

"Evet!" Havaya yumruğunu kaldırıp beni kucakladı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, söz veriyorum!" Beni koridora doğru yönlendirdi. "Kahve içmek ister misin?"

"Benimki paket olsun. Carter havaalanından dönerken beni alacak."

"Takım arkadaşlarımdan biriyle çıkmaya izin verdiğine inanmıyorum."

Bir adım atarken sendeledim. "Ne?"

"Garrett Andersen mı?"

"Ben..." Kafamı hızla salladım. "Hayır, Garrett'la çıkmıyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü bana, seni bir daha incitirsem testislerini blendere atacağını söyledi."

Dudaklarımı dudaklarımın içine katlayıp, kıkırdama sesini yutuyorum. Tamam, Garrett'a Simon'a yaklaşması konusunda zorluk çıkarmış olabilirim - güçlü, bağımsız kadın falan filan - ama hakkını vermeliyim, bu iyi bir şey. Hatta oral seks yapmaya değer. Onun sikini emmek için bir bahaneye ihtiyacım yok. Ama bunu hak etmesi gerektiğini taklit etmek eğlenceli.

"Aynı binada yaşıyoruz," diye açıklıyorum. "Eve giderken beni almaya geldi. Biz sadece arkadaşız ve o sadece Carter yüzünden beni koruyor."

Simon'ın ifadesi şüpheli, ama onu ikna etmeye çalışmak yerine konuyu değiştiriyorum ve kahve büfesindeki uzun kuyruğu görünce bir kez daha sarılmakla yetiniyor.

Kapuçinomu beklerken Garrett'a bir mesaj atıyorum.

Ben: *Blenderda toplar mı? Cidden mi?*

Bear: *Şaşıracaksın ama Vitamix her şeyi çorbaya dönüştürebilir.*

Ben: *Saçmalıyorsun.*

Bear: Gerekirse biraz deli çorbası yapmaya hazırlandım.

Bear: Neredeyse eve geldim. Sevişmek ister misin?

*Bear: **kapattı*

Telefonuma gülümseyerek kahkaha attım. *Erkekler.*

Ben: Carter'lara yemeğe gidiyorum, üzgünüm.

*Ayı: *üzgün emoji* ama seni öpmek istiyorum*

Tamam, bu çok tatlı.

*Ayı: Oops, otomatik düzeltme. **Kiss ur pussy*

İşte bu.

"Jennie?" barista içkimi kaldırarak seslenir. Gri gözleri üzerimde dolaşır ve ondan bardağı alırken yanaklarım kızarır, parmaklarımız birbirine değmiştir. Uzun boylu ve zayıftır, dağınık siyah dalgalı saçları ve kolları süsleyen dövmeleri vardır.

"Selam." Fırın vitrinine doğru başını salladı. "Dışarısı soğuk. Yola çıkmadan önce sıcak zencefilli melaslı kurabiyeye ne dersin?" Göz kırptı. "Benden."

Kirpiklerimi kırıyorum. "Beni kurabiyelerle satın almaya mı çalışıyorsun?"

Dirseklerini tezgaha dayayarak bana doğru eğildi. "Sen satın alınabilecek türden bir kıza benzemiyorsun." Kurabiyeleri kağıt torbaya koydu ve bana uzattı. Elimi uzattığımda, torbayı bana doğru çekti. "Bak ne diyeceğim. Kurabiyeler karşılığında sana akşam yemeği ısmarlamama ne dersin?"

Karnımda kelebekler uçuyor. Hiç gerçek bir randevuya çıkmadım. Bu fikir hem heyecan verici hem de korkutucu. Garrett ile işlerin gidişatından memnunum, ama ya hepsine sahip olabilirim? Ya zevk, eğlence, dostluk ve aşkı tek bir kişide bulabilirsem?

"Bana kurabiye ve akşam yemeği ısmarlamak mı istiyorsun?" Elinden ikramı alıyorum. "Seni araya sıkıştırabilirim."

Gözleri kısılr, gülümsemesi derinleşir, çenesinde bir gamze belirir. "Sığdırmayı severim. Yarın mı?"

Midem takla atıyor. Gevşek dalgalı saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Olur."

"Harika. Seni kardeşinin evinden alayım mı?"

Kalbim durur, batar. "Ne?"

"Sen Carter Beckett'in kız kardeşisin, değil mi? Onunla mı yaşıyorsun? Onunla tanışmak isterim. Seni onun evinden alabilirim, sen de bizi tanıştırebilirsin. Akşam yemeğı bile gerekmez. Arkadaşlarım yarın akşam parti veriyorlar." Örgümün ucunu yakalayıp parmağına doladı. "Senin çalışmalarının büyük hayranları."

Nabzım hızlanırken boğazım kurur. "Dansım mı?"

Barista — isim etiketi Nate diyor — sırtıyor. "Tabii. Öyle diyelim."

Ateşli sıcak kan yüzüme hücum eder, kulaklarımda çınlar. Yumruklarımı sıkarken elimdeki kurabiyayı eziyorum, boğazıma safra yükseliyor. Kafeteryadaki sohbetler, sanki su altındaymışım gibi, karışık ve boğuk hale geliyor. Hiç düşünmeden, kurabiyayı Nate'in göğsüne fırlatıyorum, içeceğimi çöpe atıyorum ve oradan hızla uzaklaşıyorum.

Krissy ve A²'nin her şeyi görmüş olması tam da benim şansım.

"Vay canına." Krissy yüzünü buruşturur. "İzlemesi zordu. Beckett kardeşlerin ikincisi olmak zor olmalı." Beni önemsiyormuş gibi omzumu okşar. "İyi misin?"

"İyiyim," yalan söylüyorum.

"Reddedilmek zor olmalı."

Parmaklarımla alnımı bastırarak, yaklaşan baş ağrısına karşı gözlerimi kapatıyorum. Krissy'nin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim. Lanet olası bir uçurumun kenarında duruyorum, ağlamak mı, çığlık atmak mı yoksa kusmak mı istediğimden emin değilim. Doğrusu, tek çekici fikir Garrett'in tüm bunları unutturması, bana bunun neden daha iyi olduğunu hatırlatması - bağlanma yok, duygu yok, sadece zevk var.

"Geçen hafta sonu seni özledik," diye devam ediyor Krissy. "Alışveriş, akşam yemeğı, içki, dans... Sen hariç tüm dansçı kızların orada olması garipti."

"Beni davet etmediniz."

"Davet etmedim mi? Kahretsin, unutmuş olmalıyım."

Beni saran acı hissini görmezden gelerek kapıya doğru dönüyorum. Mantıklı gelmeyebilir, ama bu, onun her zaman orada olduğunu görmezden gelmeyi kolaylaştırıyor.

Yaşlandıkça, yalnızlık durumum daha da belirgin hale geliyor. Ama sorun şu ki, yalnız kalmak istemiyorum. Belki de bu yüzden, *"Onları sevmiyorum ve hayatımı böyle insanlarla boşa harcamak istemiyorum"* ile *"Keşke beni de davet etselerdi"* duyguları arasında denge kurmak giderek zorlaşıyor.

"Belki bir dahaki sefere," diyor Krissy.

Gülümsemem zayıf ve bundan nefret ediyorum. Kendimin bu yönünü, gerçek ve anlamlı arkadaşlıklar kuramamayı, istemediğim halde uyum sağlama dürtüsünü nefret ediyorum. Özür dilemeden kendim olmak istiyorum ve insanların bu yönlerimi sevmeleri için her şeyi veririm. Dahası, sevdiklerini inanmak istiyorum.

Şüpheden, birinin beni kabul edeceği umuduyla kendimin parçalarını saklamaktan yoruldum. Ne kadar bastırırsam da, korku yabancı otlar gibi büyüyor. Belirsizlikler ve güvensizliklerden oluşan karmaşık bir ağın içindeyim ve kendimi tanıyamıyorum.

Yine de Carter önüme geldiğinde, omuzlarımdaki gerginlik anında kayboluyor.

Krissy, sanki benimle birlikte arabaya binmeyi planlıyormuş gibi, arkamdan gelirken mırıldanıyor gibi. "O senin kardeşin mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, ön koltuğa otururken, çantamı arka koltuğa sertçe atarken Carter'ın yüzüne az kalsın çarpıyordum. "O benim büyükannem." Kapıyı çarpıp koltuğuma çöküyorum. "Evet, Krissy, seni lanet olası kapı kolu. O benim kardeşim."

Carter sırtıyor. "Ah, benim tatlı, çekici kardeşim. Seni ne kadar özledim."

"Carter! Neden kurabiyelerim buzdolabının üstünde?"

Dirseklerimi tezgahın üzerine dayayıp, hamile olan minik baldızımın Spider-Woman'a dönüşüp paslanmaz çelik buzdolabına tırmanmaya çalışmasını izliyorum.

"Lanet olası... orospu çocuğu," diye homurdanır ve ulaşabildiği en yüksek nokta olan buzdolabının üstüne vurur.

Carter mutfağa girer. "Bana ulaşamayacağın bir yere koymamı istemiştin. Çok fazla yediğini söylemiştin."

"Hamileyim," diye homurdanır Olivia. "Ve beni bu hale *sen* getirdin! *Ve bir şey daha var!*" Öfkeli parmağını onun göğsüne batırır. "Çok fazla kurabiye yiyebilirim!"

Carter bana doğru eğilir, elini ağzına koyar. "Son zamanlarda özellikle agresif ve duygusal."

Gözlerimi deviririm. "Ben alırım..."

Kolunu göğsüme uzatarak beni durdurur. "Onu birkaç dakika rahat bırakmak istiyorum. Bu onu yorar, aşırı uyarılmış bir kedi yavrusu gibi."

Tanrım, umarım Olivia sonunda ona haddini bildirmeyi karar verdiği gün burada olurum.

Tam da burada olmam gerekiyor, annemin Carter'a karısının kurabiyelerini sakladığı için bağırmasını, sonra onun ve Olivia'nın söz konusu kurabiyeler için kavga etmesini ve Hank'in bir avuç dolusu kurabiyeleri gizlice almasını izlemek için. Günün geri kalan öfkesi kaybolur, yerini sadece ailede hissedebileceğim yumuşak, sıcak bir duygu alır.

Yarım saat sonra, Carter, Hank ve Olivia, lazanya tabaklarının yanında Oreo kurabiyeleriyle mutlu bir şekilde gülümserken, yemek masasının etrafında otururken, bu sıcaklık hala devam ediyor.

Hank bir kurabiyeyi ikiye ayırır. "Okul nasıl gidiyor, Jennie?"

"İyi. Harika." Herkes yemeğe ara verdiğinde iç çekiyorum. "Bitmesini bekliyorum," diye itiraf ediyorum.

Carter çatalını bana doğru uzatır. "Steve seni aşağı çekiyor. Onu terk etmelisin."

Mikhail'in Simon ve benim bir çift gibi davranmamızı istediğini ona söylemememin ilk nedeni bu. Ancak sonunda ağzımı açıp aileme sakladığım sırrı anlatıyorum.

"Mezuniyetten sonra Toronto'daki Ulusal Bale'de bir iş açığı var. Ve, şey..." Peçetemi katlıyorum, açıyorum, sonra tekrar katlıyorum. "Leah beni bu iş için önerdi."

"Jennie," Olivia mırıldanır. "Bu inanılmaz."

Hank elimi bulur ve sıkıca tutar, üzerine yüksek sesle bir öpücük kondurur. "Aferin sana, evlat."

Carter koltuğundan fırlayarak beni boğacakmış gibi sıkıca kucaklar. Birisi ağlamaya başlayıp hıçkırıklarla boğulunca ancak o zaman benden ayrılır.

O annem.

"Ah, anne." Yanına gidip onu arkadan kucaklarım. "Ne oldu?"

"İyiym," diye ağlar. "Kesinlikle iyiym!" Bir başka hıçkırık. "Sadece senin için çok mutluyum ama kendim için çok üzgünüm." Yüzünü boynuma gömer. "En iyi arkadaşımı kaybetmek istemiyorum ama senin istediğin ve hak ettiğin her şeye sahip olmanı istiyorum ve bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum, bu yüzden gözyaşları olarak dökülüyor!"

O bana sarıldığında içimi ağır bir acı kaplar. "Beni asla kaybetmeyeceksin anne. Sanırım gitmeyeceğim."

"Gitmek zorundasın," diye araya girer Carter, kollarını havaya kaldırarak. "Bu senin hayalin!"

Öyle mi gerçekten? İstediğim geleceğin bu olduğundan yüzde yüz emin olmadan nasıl bir şeyin peşinden gidebilirim?

Başka bir boğuk hıçkırık havayı deliyor ve Olivia'nın yanaklarından gözyaşları akmaya başlıyor.

"Hayır." Yüzümü ovuşturuyorum. "Sen de mi!"

"Senin adına çok mutluyum ama aynı zamanda kalmanı da çok istiyorum çünkü sen en iyi teyze olacaksın ve en iyi arkadaşlarımdan birisin, annen üzgün ve bu beni de üzüyor, annem ülkenin diğer ucunda ve onu çok özliyorum, seni de özlemek istemiyorum ama hayallerinin peşinden gitmelisin, ayrıca ben sadece..." Nefes nefese, yüzünü elleriyle havalandırarak, "*Şu anda çok, çok duygusal hissediyorum!*"

Carter, annem ve Olivia birbirlerine sarılıp ağlarken benim bakışlarımla karşılaşır.

"Yardım et," diye dudaklarını oynatır.

"Uh, tamam. İkinizi de seviyorum," diyorum anneme ve Olivia'ya, Carter ayağa fırlarken onların başlarını öpüyorum. "Sizi asla kaybetmeyeceğinize söz veriyorum. Carter beni eve götürüyor."

"Beni bu ikisiyle burada mı bırakacaksın?" Hank inanamadan arkamızdan seslenir.

"Sen bunun için yaratılmışsın," diye bağıır Carter, beni koridora doğru sürüklerken. "İyi düşünmüşsün," diye mırıldanır, bana paltomu uzatırken. "Sanırım annem o aşamaya giriyor."

"**Carter!**" Omzuna vuruyorum.

"Ne?" diye sordu, beni garaja sürüklerken. "Oh, adet döneminde misin?"

İnanamadan başımı sallarım. "Olivia seni nasıl hala öldürmedi?"

Elini göğsüne koyarken gülümsemesi tuhaf bir şekilde gururlu. "Her hafta deniyor."

Arabalara doğru dönerken gözlerimi deviriyorum. Olivia'nın eski, yıpranmış Corolla'sı aylardır kullanılmadan en uçta duruyor. Onu buradan ayrılmaya dayanamıyormuş gibi okşarken görmüştüm. "Hangi arabayı alıyoruz?"

"İstediğin herhangi birini." Carter BMW'sinin kaputuna hafifçe vurur. "Beemer'ı alabilirsin." Bir anahtar takımı alır ve işaret parmağında çevirir. "Ya da Benz'i alabilirsin."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Oyun oynamak için çok yorgunum, ağır duygularım geri geliyor ve evde yüzünü bacaklarımın arasına sokmak için can atan seksi bir hokey oyuncusu var. "Neden bahsediyorsun?"

Grafit rengi Mercedes Benz'inin kaputunu okşadı. "Bence bu güzel bayanı istiyorsun."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Carter." "Bütün bu arabalara ihtiyacımız yok, Jennie." "O zaman neden aldın?"

"Çünkü ben gösterişliyim," diye mırıldanıyor ve beni sürücü koltuğuna götürüyor.

"Carter! Bu çok saçma!" Beni içeri itmeye çalıştığında kapı çerçevesine tutunuyorum. "Bana araba veremezsin! Zaten bana bir daire verdin!"

"Kendi araban yok."

"Bir tane alacağım!" Yazın belki, umarım bir iş bulduğumda.

"Hadi ama Jennie. En azından kış için."

"Kışın araba kullanmayı sevmiyorum! Yollar kaygan ve kazalar oluyor!" Göğsüm ağrıyor ve nedenini bile bilmiyorum.

Carter'ın gözleri yumuşadı. "Dört çeker ve kar lastikleri var. Hayatını biraz kolaylaştırayım. Sen güvenli bir sürücüsün."

"Harika. Şimdi de uğursuzluk getirdin."

Carter kolunu belime doladı, beni kaldırdı ve koltuğa oturttu. Emniyet kemerini taktı ve anahtarları elime bıraktı, parmaklarımı anahtarın etrafına doladı. "Bir hafta dene, tamam mı? Eğer sürmeyi o kadar çok sevmezsen, geri alırım."

Ellerim isteksizce deri direksiyon simidini okşadı. Bu araba çok güzel, buna şüphe yok. "Bununla markete giderken çok havalı görünürüm, değil mi?"

"Çok havalı."

İç çekiyorum. "Tamam. Deneyeceğim."

Carter bana tüm özellikleri gösterir ve eve sağ salim vardığımı mesajla haber vereceğime söz verene kadar garajı açmaz.

"Oh, bekle." Camı indiriyorum. "Birkaç hafta önce bunu söylemeyi unuttum, ama karın onu ciddiye alarak sikmeni istiyor."

Carter şaşkın şaşkın bakar. "Ne?"

"Bebeğinin gözüne parmağını sokamazsın, Carter."

Kasığına bakar. "Emin misin? Ben oldukça iyi donanımlıyım"

—

"Dur." Elimi kaldırırım. "Lütfen dur. Tanrım, bu hayat da ne böyle?

Ben mi önderlik ediyorum? Diye iç geçiriyorum. Tamam. Araba için teşekkürler. Umarım ona iyi bakarım. Sen de karına iyi bak. Hoşça kal. Ben gidiyorum. Görüşürüz.

—————

Tamam, bu araba *oldukça* havalı. Harika bir stereo sistemi var ve sesimle mesaj yazabiliyorum, araba da bir şekilde mesajı gönderiyor. Böylece Garrett'a "Sevgili John" diye bağırmaya başladım.

"Otoparkta buluşabilir miyiz? Önemli bir şey var!"

"Bear, 'Lastiklerimi sen mi kestim? Eğer öyleyse seni dövmem gerek' dedi. Cevap vermek ister misin?"

"Evet," diyorum Veronica'ya, yeni arabama verdiğim isim. "*Kendime not: lastikleri kesmek için bir şey bul.*"

Asansör kapıları açıldığında Garrett beni Veronica'nın kaputunun üzerinde uzanmış halde bulur, dağınık saçları, eşofman altı ve kuru tişörtüyle tüm ihtişamıyla karşımda durur.

"Bu da ne lan?" diye gülererek sorar. Gözleri beni, sonra otoparkı tarar, sonra elini paltomun altına sokar ve avucunu belimin kıvrımına dolanır. "Merhaba." Yumuşak dudakları benimkilerle buluşur. "Kardeşin, Mercedes'ini almana gönülsüzce izin vermedi."

Gülme çukurlarımı tamamen içeri çekiyorum. "Öyle yaptı."

"Kahretsin, seni düşündüğümünden çok daha fazla seviyor. Bu iyi bir fikir değildi. Ayrılmalıyız. Artık özel arkadaşlık yok."

"*Lütfen.* Denesen bile beni yatağından atamazsın." Göz kırparak kapüşonumu çıkarır ve onun eşofmanının beline uzanırım. "Senin sikini çok iyi emiyorum."

Parlak gözleri ışıldarken, beni vücuduyla arabaya sıkıştırıyor. Tek nazik olan şey, dudaklarının çenemin kenarından kulağıma kadar kayması. "Konuşmaya devam et, güneş ışığı. Seni arka koltuğa itip, beni kurutana kadar emdiririm."

"Mükemmel." Elimi pantolonunun içine sokup kalın aletini avuçlarım. "İki dakikada işim biter."

Otuz saniye sonra, asansörde pinball oynar gibi, ellerimiz ve ağızlarımız her yerde.

"Ah." Garrett bileklerimi başımın iki yanına sıkıştırdı. "Saçımı kopardın."

"Beni ısırdın."

"Hoşuna gitti," diye homurdanıyor, ağzını boynuma açıyor. Parmaklarım saçlarına gömülüyor. "Sen de hoşlandın."

"Bu inanılmaz eğlenceli," diye bir ses mırıldanır ve kanım donar. "Birbirinize o kadar dalmışsınız ki, asansörün durduğunu ve benim burada durduğumu fark etmediniz bile."

BÖLÜM 16

BAYANLA
R VE BAYLAR, BU
ORGASM #5

JENNIE

GENİŞ VE KORKU DOLU Garrett'ın gözleri benimkilere bakıyor. Hareket edemeyecek kadar korkmuş bir şekilde gömleğini yumruklarım. Belki hareketsiz durursak duvarlara karışırız.

Sonunda, onun omzunun üzerinden bakıyorum.

Emily, kollarını kavuşturmuş, asansörün kapısında duruyor ve kendinden çok memnun görünüyor.

"*Siktir*," diye nefes nefese, bozuk bir şekilde söylüyorum. Emily'nin koluna vuruyorum. "Bizi çok korkuttun!"

"Gerçekten ateşle oynuyorsun, değil mi?" Bir tırnağının ucunu alt dudağına sürter, kaşlarını kaldırır ve omuz silker. "Kardeşin hakkında pek bir şey bilmiyorum, Jennie, ama arkadaşının penisi asansörde giderken kız kardeşinin göbük deliğine merhaba derken pek de heyecanlanmayacak birine benziyor." Garrett'ı işaret etti ve ben gözlerimi kapattım, onun gördüğünü görünce inledim.

Garrett utangaç bir şekilde sırtıyor, sevimli yanakları lav gibi kızarmış. Süper sertleşmiş devasa penisini elleriyle kapatıyor. "Biraz heyecanlandığım için beni dava et."

"Ah, dostum." Emily gülüyor. "Şu anda ne kadar heyecanlandığın konusunda küçük bir şey yok."

Gülüp gülmeyeceğim henüz *belli* değil.

"Oh, sizi engellemeyeyim." Kenara çekilerek, yanından geçmemiz için işaret ediyor. "İçeri girin ve sevişin. Sevişmeden önce prezervatif takmayı unutmayın."

"Tanrım, sanırım ondan hoşlanmaya başladım. Bu nasıl oldu böyle?" Anahtarlarımla oynarken, kapıyı açmaya çalışırken boynuma gömülen Garrett'ın yüzüne vuruyorum. "*Garrett*."

"Acele et."

"Deniyorum, ama kıcıımı sert bir şey dürtüyor."

"Seni ne kadar özlediğimizi bilmeni istedim. Nasıl görüldüğünü, nasıl hissettirdiğini ve tadını unuttuk, bu yüzden önümüzdeki birkaç saati yeniden tanışmak için geçirmemiz gerekiyor."

Sonunda kapıyı açtığımda daireme giriyoruz ve Garrett soyunmaya başlayınca kıkırdarak gülüyorum, tek ayak üzerinde zıplayarak pantolonunu çıkarıyor. Öne doğru düşüyor, beni kendisiyle duvar arasına sıkıştırıyor ve geri kalan kıyafetlerini çıkarırken beni orada tutuyor. Sonra beni kaldırıyor, omzuna atıyor ve koridordan aşağı taşıyor.

"Günün nasıl geçti?" Garrett beni yatağa bırakır ve taytımı aşağı çeker. "Okul nasıldı?"

"İyi idi," diye otomatik cevap veriyorum, sonra başımı sallıyorum. O benim tişörtümü çıkarırken ben tavana uzanıyorum. "Fena değildi."

Bana bakarken hareketleri yavaşlar. "Öyle görünmüyor."

Omuz silkiyorum, sonra o boxerını çıkarınca yutkunuyorum. Penisler çekici olmak için mi yaratılmış? Çünkü, Tanrım, Garrett'in penisi Chris Evans/Kaptan Amerika gibi, yani en yüksek verimlilikte titreşen, mutlak mükemmel bir örnek.

Garrett beni yastıklara itti ve külotumu aşağı çekti. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Şu anda mı?" "Tabii."

Kulaklarım kızardı. "Önemli bir şey değil."

"Öyle görünüyor, o yüzden bunu konuşacağız."

Geniş vücudu bacaklarımın arasına yerleşir, sırtındaki kaslı kasları dalgalar gibi hareket ederken esnek bir şekilde hareket eder. Ona uzanır, parmağımı saçlarında gezdirir, bir kez daha tadına bakmak isterim. Gülümsemesi mükemmel derecede eğri, tatlı ve kibirli bir karışım, en akıllı kızları bile pervasız hale getirecek türden.

Beni kendine doğru kaldırıyor, yanağımı avuçlayıp çenemi kaldırıyor.

"Merhaba," diye fısıldadı, sonra ağzımı kendi ağzıyla kapattı, tatlı dili içime kayd. "Kötü bir gün geçirdiğin için üzgünüm, ama seni o arabanın kaputunda uzanırken gördüğümde benim günüm yüz kat daha iyi oldu. Bana gününün nasıl geçtiğini ve neden kötü olduğunu anlat. Ama önce..." Yumuşak, dolgun dudakları göğüslerimden aşağı, gövdemden aşağı kayd, bir eli

bacağımdan yukarı kayıyor, başparmağı iç uyluklarımı okşuyor, beni titretiyor. "Bacaklarını aç. İkimiz de işimizi bitirdiğimizde, neden bu kadar kötü olduğunu hatırlamayacaksın."

"Garrett," diye inlerim ve o sırtarak gülümser.

"Evet. İşimi doğru yaparsam, sonunda söyleyeceğin tek kelime bu olacak."

"Ben... *oooh*." O, benim sıcaklığımın merkezini yavaşça yalarken, başım yastıklara düşüyor.

"Senin günün, güneş ışığı. Bana gününden bahset."

"Ben-ben..." Parmaklarım onun ipeksi saçlarına dalıyor, çekiyor. "Siktir. O... Mik... koçum... o istiyor... *oh, Garrett*."

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, tek parmağını özenle yavaşça içeri sokar. "Odaklan, Jennie."

"Bizim çıkıyormuş gibi davranmamızı istiyor," sonunda *-zar zor-* söylemeyi başardım. Garrett'ın kaşları aşağı çekildi. "Sen ve Steve mi?"

"Simon." O daha hızlı pompalarken ben nefes nefese kalırım.

"Mmm, hayır." Klitorisimi ağzına alır, şişmiş düğmeyi dişlerinin arasında nazıkçe yuvarlar. "Bunu sevmedim. Onu yaladım. O benim."

Göğsümde bir kıkırdama yükselir. "Sadece gösteriş için."

"Umurumda değil. Gösteriş için bile olsa paylaşmak istemiyorum." Benden uzaklaşır ve ayağa kalkarken dudaklarımdan utanç dolu bir nefes çıkar. Bana gülümser. "Merak etme. Hemen döneceğim."

"Nereye gidiyorsun..." Sözlerim, o yavaşça yatak başındaki çekmeceyi açarken, gözlerimi dikip, elini içine daldırırken kalbi küt küt atarken kesildi.

"Rahatsız mısın?"

Öyle mi? Kardeşim yüzünden hayatım boyunca göz önünde yaşamaya mahkum oldum. Carter'ın halkla ilişkiler ekibinin internette yayınlanmaması için çok uğraştığı birkaç nadir şey dışında, Google'da basit bir arama yaparak hakkımda her şeyi öğrenebilirsiniz. İşte buradaki benim bu yanımda, cinsel deneyimlerimi ve ihtiyaçlarımı kendi ellerime almam, çünkü bunlarda uzun zamandır başkasına güvenemedim, bu benim en mahrem yanımda. O yüzlerce kilometre uzaktayken onu kızdırmak eğlenceli ve heyecan vericiydi, ama şimdi o burada.

endişeliyim, evet, ama bunu Garrett ile paylaşmak beni rahatsız mı ediyor?

Dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Bunu hiç kimseyle paylaşmadım. Hep sadece ben vardım."

"Bunu benimle paylaşırsan onur duyarım, ama istemiyorsan da anlarım." Garrett elimi eline alır ve her parmağımı okşar. "Seni asla rahat hissetmediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım. Söz veriyorum, Jennie."

Sanırım tüm bunlar başladığından beri bunu biliyordum, ama yine de duymak güzel. Belki de bu yüzden başımı sallıyorum. "Tamam."

Garrett gülümser ve çekmeceyi kapatıp boş ellerle yatağa tırmanmaya başladığında kafam çok karışır.

"Ne yapıyorsun, Andersen?"

Kollarını bana dolayarak boynuma burnunu sürtüyor, omzuma öpücükler konduruyor. "Sarılmak. Ama istersen, daha sonra da dünyanı sallayabilirim."

"Harika. Şimdi sarsacağını sanmıştım, bilirsin... lastikten yapılmış bir şeyle."

"Ne?"

"Tamam dedim."

Aniden doğrulur, aceleyle kalkarken neredeyse yüzüme yumruk atıyor. "Ama ben senin... senin sadece... benim sözümü kabul ettiğini sandım." Yüzümdeki ifadeye şaşırır, sonra bir hayvan gibi saldırmaya hazırlanır gibi yatağın üzerine eğilir. "Gerçekten bunu mu istiyorsun?"

"Gerçekten istiyorum."

Boğazından bir ses çıkarır. Ses yüksek tonda ve coşkulu başlar ama derin, titreyen bir hırıltıyla biter — yine aynı derecede coşkulu — bileklerimi kavrar, kalçalarımın üzerine oturur ve üzerimde asılı kalır. "Söyle. Seni sikmemi istediğini söyle."

Kalçalarımı kaldırıp ona sürtünürken, yüzünün buruşmasını zevkle izlerim, içime girme dürtüsüne direnmek zorunda kalır. Şansımı zorluyor muyum? Kesinlikle. Eğlenceli mi? *Olağanüstü.*

"Sahte bir penisle."

"Umurumda değil, Jennie. Söyle gitsin."

Bacaklarımı onun etrafına dolayarak, vücudunu kendime sıkıca çekiyorum. Garrett'la birlikteyken hiç bu kadar sıcak hissetmemiştim. Bu ilişkinin fiziksel olduğunu biliyorum, ama bana davranışları, öncelikle onun arkadaşı olduğumu ve gerekirse bunu diğer her şeyin önüne koyacağını söylüyor. Ne zaman sert, otoriter ve sahiplenici olması gerektiğini biliyor, aynı zamanda ne zaman sabırlı, nazik ve şapşal tarafını göstermesi gerektiğini de biliyor. Ama her şeyden öte, bana karşı her zaman samimi ve bana baktığında aklından ne geçtiğini tahmin etmek zorunda kalmamak çok rahatlatıcı.

Bileklerim hala onun elindeyken, çenemi kaldırıyorum. Garrett ağzını ağızıma yaklaştırıyor ve ben son anda dönerek, kalçalarımı sallarken dudaklarımla kulaklarını okşuyorum.

"Beni sikmeni istiyorum."

O, ağzını ağızıma bastırırken göğsünden şehvetli bir ses çıkarır, bileklerimi bırakıp parmaklarını belime geçirir ve birlikte hareket ederiz. Her şey sıcak ve ıslaktır ve çok derin, çok vahşi bir ihtiyaç kanımda yanar.

Garrett elini aramıza sokar, beni geriye doğru iter ve yataktan yuvarlanır. Eli çekmecedeki kaybolur, ama dikkati dağılır ve aniden yön değiştirir. Uçunda bir mücevher olan küçük, pembe bir cam tıpa çıkarır ve onu incelerken alını kırışır. Ağız açılır, gözlerindeki ışık dans eder, bakışları benim, avucundaki pembe tıpa ve XL boyuttaki penisi arasında gidip gelir.

"Sakın aklından bile geçirme, Andersen." Neredeyse her şeyi bir kez denerim, ama *bunu* denemeye hazır olduğumdan çok uzağım.

"Evet," diye onaylar, sanki gerçekten tartışmaya açık bir konuymuş gibi başını sallar. "Evet, çok büyük."

Plug'ı kaldırıp mor silikon bir çubuk çıkarır. İnce gövdesi baş kısmına doğru kalınlaşır ve G noktanızı asla kaçırmamak için en lezzetli şekilde kıvrılır.

Garrett ayaklarımı yatağa düz bir şekilde yerleştirir, bacaklarımı genişçe açar ve aramıza girer. "Günün," diye mırıldanır. "Ne diyordun?"

"Sen... *oooh*." Ayak parmaklarım kıvrılır ve başım geriye düşer,

parmaklarım çarşafı kavrar, Garrett titreşimli başlığı klitorisime dayar, bacaklarım titrer ve omurgam sarsılır.

"Koçun, sen ve Simon Syphilis'in çıkıyormuş gibi davranmanızı istiyor."

"Ve sen hayır dedin." Sözleri, beni kızdırırken bozuk bir çığlık gibi çıkıyor

oyuncağı yarıklarımın geçirip, gerçekten girmeden dürtüyor, klitorisimi gözyaşlarına boğulana kadar daireler çiziyor. "*Garrett.*"

"Ona dokunması bana fiziksel olarak acı veriyor. Ona hak ettiğinden fazlasını vermeye gerek yok."

O hafifçe içeri ittiğinde nefesim boğuk bir şekilde dışarı çıkıyor ve sırtarak çıkardığında, yanıp tutuşabilirim.

"Yemin ederim, Garrett, eğer sen *s-s-s-sikmezsen*. Aman Tanrım... *oooh.*" Sırtım, çubuk içeri girerken kavislenir, beni tam doğru şekilde gerer, beni titretiren o noktayı bulur.

"Şu haline bak, güneş ışığı. İyi bir kız gibi tüm bu sikini alıyorsun." Oyuncakyı çıkarıp tekrar içeri sokarken, yavaşça çevirerek, uyluklarımın iç kısmına sıcak, ıslak öpücükler kondurur. "Başka ne var? Bana daha fazlasını anlat."

Geniş başparmağı klitorisimi bulur, acı verici derecede yavaş daireler çizerek nazikçe ovuşturur. Onun kontrolü altında nefes nefese kalırken tek düşünebildiğim, içimde onun olmasını ne kadar çok istediğimdir.

"*Jennie.* Söyle yoksa dururum."

"Krissy, sırf bana üstünlük taslayarak duygularımı incitmek için, hiçbir sebep yokken kaba davranıyordu," diye patladım, başımı geriye atarak inledim, çünkü o sihirli değnek en sevdiğim noktaya, bu sefer daha sert vurdu.

"Krissy kim?"

Garrett daha hızlı dalarken çarşafı yırtıyorum. "Başka bir dansçı. Geçen hafta sonu tüm kızlar bir araya geldi ve o dedi ki... *beni davet etmeyi* unutmuş... *aman Tanrım*, evet, lütfen." Başparmağı içime giren dildonun temposuna uyuyor ve beni inlemeye zorluyor. "Neden beni sevmediklerini bilmiyorum."

"Siktir et onları. Onlara ihtiyacın yok. Ben varım. Seni seviyorum."

Garrett'in ağız uyluklarımdan yukarı doğru ilerliyor, nazik ısırmalar ve dilinin kötücül vuruşları arasında gidip geliyor, tüm bunlar olurken de pompalama hareketinden asla vazgeçmiyor, beni deli gibi sikiyor, bu da beni daha fazlasını istemeye

Bir parçam her şeyi bırakmak istiyor, ve burada sadece bedenimden bahsetmiyorum.

Ama yapamıyorum, bu yüzden her zamanki gibi onu bir kenara koyacağım. Kendimden sadece parçalar vermekten o kadar alıştım ki, artık biriyle bütün olmayı bile bilmiyorum.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyor Garrett, dili göbek deliğimin etrafında dönüyor. Mor mücevheri dişlerinin arasına alıyor, hafifçe çekiyor ve bu basit hareket beni uçuruma daha da yaklaştırıyor. Kendimi uçurumdan atmak üzereyim, onun yüzünü eğmesini izliyorum. "Devam et, güneş ışığı." Dilini o sıkı sinir tomurcuğunun üzerinde gezdiriyor, beni kızdırıyor. "Soruma cevap ver."

"Ben-ben-ben..." Kafamı sallayıp ellerimle yüzümü kapatıyorum. Bana ne oldu böyle? Sadece birkaç hafta içinde bana ne yaptı? Aklımı kaçırıyorum ve umursamak yerine, saçlarını yumruklayarak onu yerinde tutuyorum, o da yalayıp duruyor ve ben iş teklifi, mezuniyetten sonra Toronto'da beni bekleyen potansiyel yeni hayat hakkında içimi döküyorum.

Garrett'in dili yalamayı bırakır ve yavaşça oyuncağı çıkarır. Yanağını uyluklarımın iç kısmına koyar ve bana somurtarak bakar.

"Neden bana öyle bakıyorsun? Ve daha da önemlisi..." Kasıklarımı işaret ederek, "Neden tatlıyı bitirmiyorsun? Yüzüne oturup seni zorlayabilirim."

Garrett kıkırdar. "İstediğin zaman yüzüme oturabilirsin, tatlım." Yavaşça, değneği batırır ve boğazımdan çıkan iniltiye gülümser. "Sana böyle bakıyorum çünkü şimdiye kadar yaşadığım en büyük eğlenceye bir zaman sınırı koydun."

Elinde sallanarak sessizce daha fazlasını istiyorum ama o pes etmiyor. "En iyi eğlence mi? Sen seks bile yapıyorsun."

"Umurumda bile değil."

"Gitmek istediğimden emin değilim," diye itiraf ediyorum. Kaşları aşağı çekiliyor. "Neden?"

"Bunun, *oooh*, kendim için istediğim gelecek olduğundan emin değilim." Boğazımdan kısık bir ses çıkarken başımı geriye atıyorum, kısmen sinir, kısmen zevk. "Garrett, *lütfe*."

"Bunu sonra konuşuruz." Gözleri benimkilerle buluşuyor, şakacı, alaycı bir bakışla, dilini yavaşça yarıklarımın üzerinde gezdiriyor. "Şimdi seni

seni sikmeyi bitireceğim." Hemen dildoyu içime soktu, ben onun adını haykırdığımda kendini beğenmiş ve memnun bir gülümsemeyle.

Garrett, klitorisimi emerek, daha hızlı, daha sert bir şekilde içeri girip çıkıyor, her seferinde o noktaya vuruyor, ta ki ben inleyen, titreyip sarsılan, boşalmak için yalvaran bir halde kalana kadar. Boğazımı kavrayarak vücudumda yukarı doğru kayıyor, bakışları sahiplenici ve vahşi. Beni daha önce hiç olmadığım kadar yükseğe çıkarırken, karnımda çok şiddetli bir zevk yayılıyor.

"Senin orgazm olmanı izlemeyi çok seviyorum ve seni oraya ulaştıran kişi olmayı çok seviyorum." Ağzı benimkini yakıcı, derin bir öpücükle kaplar ve beni nefes nefese bırakır. Alnını alnıma dayar ve benim çözülmemi izler. "Benim için orgazm ol, güneş ışığı," der ve ben de öyle yaparım, ona sarıldığımda tırnaklarım omuzlarını parçalar ve o, ağzımdan çıkan adını defalarca yutar.

Parmak uçları boğazıma daha derin bastırarak beni gözlerine bakmaya zorlar.

"Bununla hala konuşabildiğini görüyor musun? Benim sikim içindeyken bu olmayacak."

"Toronto'daki hayalindeki işi neden istemediğini bana söyleyecek misin?" Garrett elimi tutup kaşığıma ağızına götürdü ve benim Corn Pops'umu yutarken ben kaşlarımı çattım. O zaten iki kase yemişti.

"Neden herkes bunun benim hayalimdeki iş olduğunu söylüyor?" "Öyle değil mi?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Yüzündeki ifadeye bakınca gülüyorum. Kaşıkla tekrar bana uzandığında, kaşığı ağızıma sokuyorum. "Dans etmek ve dans öğretmek istiyordum. Sadece..." Omuzlarımı silkiyorum. "Fikrim sürekli değişiyor. Çocukluğumu balerin olmak, New York'ta Fındıkkıran'da dans etmek hayaliyle geçirdim. Ama sonra büyüdüm ve tüm balerin hayallerim uçup gitti."

"Yani artık öğretmek istemiyor musun?"

"Bilmiyorum. Baleyi severdim ve hayatımda amacına hizmet etti. Dansa olan sevgimi besledi. Ama bu ben değilim. Artık tutkulu olmadığım bir şeyi nasıl öğretebilirim? Tutkum başka yerde."

"Çağdaş dans mı?" Garrett, son mısır gevreğini kaşıkla aldığımda kasedeki sütü bitirerek sorar.

Dirseklerimi tezgaha dayadım, çenemi bir elime dayadım ve diğer elimle saçımı kıvırdım. "Sana daha önce kimseye anlatmadığım bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Ben... Kendi stüdyomu açmak istiyorum. Çocuklar için. Çocuklara kendilerini ifade etmeyi, eğlenmeyi öğretmek istiyorum. Dansı benim sevdiğim kadar, hala sevdiğim kadar sevmelerini istiyorum. O katı dans öğretmeni olmak istemiyorum, ağzına koyduğun her lokmayı sorgulatıp, dans dışında bir hayatın olmadığını söyleyen öğretmen. Bir şeyi tutkuyla sevmekle, onu hayatının bir parçası haline getirmek arasında sağlıklı bir denge olmalı, ama hayatının tamamı olmamalı. Ve dürüst olmak gerekirse? Babamı şimdiden özlüyorum; ailemin geri kalanını da özlemek zorunda kalacağım bir duruma düşmek istemiyorum."

Garrett, tüylerimi diken diken eden uzun bir süre bana bakıyor ve beni asla çıkmamam gereken o mağaraya geri çekiyor. O gülümsediğinde, yüzümü ellerine alıp dudaklarıma yüksek sesli, ıslak bir öpücük kondurduğunda omuzlarım düşüyor.

Ve saklanmaktan çok memnun olduğum gölgelerden biraz daha uzaklaşıyorum.

"Kendine karşı dürüst olabilmen harika bence. Ne istediğini ve artık sana hizmet etmeyen şeyleri kabul etmen, ya da bir sonraki adımının ne olacağından tam olarak emin olmadığın zamanları kabul etmen. Dans kariyerine geri dönüp, neyin işe yaramadığını ve bir gün öğretmen olduğunda tekrarlamak istemediğin şeyleri fark etmen de harika bence. Senin arkadaşın olduğum için gerçekten gurur duyuyorum, Jennie."

Burnumu kırıştırarak bakışlarımı ayaklarıma indirip tabureden sallanmaya başladım. "Teşekkürler, Garrett."

Elimi tutup beni aşağı çekiyor. "Yatağa gidip televizyon izleyelim. Sırtını gıdıklayacağım."

"Emin misin? Yedi saat sonra sabah patenine çıkacaksın."

Beni kendine doğru döndürür, ağzıyla sözlerimi boğar. "Umurumda değil." Popomu tokatlar. "İçeri gir."

Bu gece, berbat günümü unutmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Garrett var ve o beni gülümsetiyor. Yine hafif hissediyorum ve felaket halindeki yatak beni mutlu ediyor. İkimizden biri —Garrett benim yaptığımı söylüyor— orgazm sırasında çarşafı yırttı... dördüncü müydü? Beşinci mi? Beşinci.

Tamam, bendim. Dava açın.

Buruşuk battaniyelerin arasında dildomu bulur ve iyice temizlemek için banyoya götürürüm. Bu gece harika bir iş çıkardı.

"Bu gece için teşekkürler, kızım. Harikaydın." Onu göğsüme sarıp yatırıyorum. Garrett'in yattığı, ellerini başının arkasına koymuş, ayak bileklerini çaprazlamış, kaşlarını çatmış halde yatan yatağa dönüyorum. "Ne?"

"Bariz olanı belirtmeli miyim?"

Üstüne tırmanıp kalçalarına bacaklarımı atıyorum. "Neymiş o?"

Parmakları ensemdeki saçlarıma dolanan Garrett, dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Senin içinde daha da iyi hissedeceğim."

"Mmm. Bence bariz olanı unutuyorsun." Ona doğru sallanıyorum, aşağı doğru sürtünüyorum. Penisini seğiriyor ve inliyor, ben de gülümsüyorum çünkü biliyorum. Daha önce vücuduma geri dönen tek şey onun tişörtüydü. Yine sıırılsıklam oldum ve şimdi onun boxer şortu da öyle. "Yıllardır içimde lastikten yapılmamış bir penis olmadı. Sanki orası yepyeni gibi." Ağzım onun köprücük kemiği boyunca kayıyor, boynuna çıkıyor, kulağının kepçesinde duruyor. "Sıkı. Sıcak. Benim gibi bir şey hissetmedin ve olmak istediğin tek yer orası. Gerçek bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum ve sen bana bunu göstermek için can atıyorsun." Elimini aşağıya uzatıp bacaklarıma arasındaki nemi topluyorum, Garrett'a parıldayan parmak uçlarımı gösterip yavaşça kendimi temizliyorum. "Yani, içimde olmanın ne kadar iyi olacağını düşünen biri varsa... o da sensin, koca adam."

Garrett beni sırt üstü çevirir, bileklerimi başımın iki yanından sıkıca kavrar. "Güven bana, tatlım. Unutmadım." Çenemi ısırır. "Bir gün beni içeri almanı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Sadece seni Disneyland'ıma kabul edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Beni içeri almakla kalmayacaksın, beni davet edeceksin." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirir. "Hatta kapıyı kilitleyip gitmemi engelleyebilirsin." Boynunu eğerek burnunun ucunu çenemin üzerinde gezdirir. "Eski sevgilinden çok daha iyi davranırım sana."

Onun zararsız sözleri kanımı donduruyor, ama benim için zararsız değiller. Garrett'ın ateşli bakışları, benim kendimi kapatmamı izlerken önce şaşkınlığa, sonra endişeye dönüşüyor. Kafasını sallıyor, ama çok geç; onu zaten kendimden uzaklaştırıyorum.

"Jennie. Bilmiyordum... Ben... Kahretsin, bazen konuşmakta çok kötüyüm." Sinirli bir şekilde saçlarını karıştırır. "Özür dilerim. Söylediklerimi unut, tamam mı?"

Ama yapabilir miyim bilmiyorum. Bugün, hayatımda doğru nedenlerle yer almak istemeyen insanlar olduğunu birbiri ardına hatırlatan olaylar yaşandı ve bu özel unvanlardan birine sahip olan ilk kişi, Garrett'ın bahsettiği eski sevgilisiydi. Kevin, benim vermek istediğim her şeyi açgözlülükle aldı ve beni hiçbir şeyim kalmadan bıraktı. Neden kendi kendime yetmeyi tercih ettiğim, onunla başladı ve Krissy ve Nate gibi insanlarla devam etti.

Ve bu hatırlatma boğucu.

Ama banyoya koşarak girip kendimi içeri kilitlerken, Garrett'ın Kevin olmadığını kendime söylüyorum. O Krissy ya da Nate değil. Beni kendimden başka bir şey için istemek için hiçbir nedeni yok. Garrett nazik ve samimi, *o onlar gibi değil*.

Kapıya yaslanarak, avucumu çarpan kalbimin üzerine koyuyorum. Nefes almaya odaklandıkça, kalp atışlarım yavaşlayarak kapının ötesine uzanan sessizliğe bırakıyor beni. Onu korkutup kaçırdım mı? İşler daha da garipleşmeden önce gitti mi?

Onu battaniyenin altında Netflix'i kaydırırken bulduğumda kalbimin neden tekrar hızla atmaya başladığını bilmiyorum.

Yanındaki yeri okşuyor. Ben yanına kayınca, beni yanına çekiyor, kolunu bana doluyor ve parmak uçlarını sırtımda gezdiriyor. Saçıma bir öpücük kondurup, benimle yatmayı sevdiğini söylediğinde

dediğinde, ağzımı açıp daha önce anlatmadığım günümün tek kötü yanını ağzımdan geçiriyorum.

"Bugün okulda biri bana çıkma teklif etti."

"Lanet olsun." O inliyor. "Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum." Yumuşak bir şekilde kıkırdarak gülüyorum. "Gitmeyeceğim."

"Ne? Neden olmasın? Sevimli değil mi?"

"Çok sevimliydi. Sadece..." Parmağımın yatak çarşafında rastgele bir desen çizdiğini izliyorum. "Beni istemedi. Carter'ı istedi."

Ve belki başka bir şey daha. Aklım, Carter'dan bahsettikten sonra söylediği o sözlerle geri dönüyor. *Arkadaşlarım senin çalışmalarının büyük hayranları.* Gözlerimi kapatıp bu duyguyu içime çekiyorum, korkumu yutuyorum ve kendime, korumak istediğim kısımların güvende olduğunu söylüyorum. Umarım bu bir yalan değildir.

"Onun hatası. İnanılmaz bir kadını tanıma fırsatını geçiriyor." Garrett bakışlarımı kendine çeviriyor. "Bunu senin sorunun haline getirme, Jennie. Bu onun yansıması, senin değil."

Peki ya soyadımın ötesinde kim olduğumu kimseye gösterme şansım hiç olmazsa? Ya kimse bakmaya tenezzül etmezse? Bu... bu en çok acı veren şey.

Bunun yerine, yanağımı Garrett'ın sıcak göğsüne yaslayıp başımı sallıyorum.

Brooklyn 99'u seçiyoruz, o sırtımı gıdıklarken sessizce gülüyoruz, kalan tüm gerginlik eriyip gidiyor.

"Hey, dinle." Parmak ucu omuz kemiğimin etrafında dolaşıyor, sonra omurgamdan aşağı doğru iniyor ve eminim ki adını yazıyor. Boğazını temizliyor. "Haftaya resitaline gelemeyeceğim."

"Oh." Düşünmeden, yatağın kenarına doğru yuvarlanmaya başlıyorum, aramızdaki mesafeyi artırmak için. Garrett beni hemen geri çekiyor.

"Hey, dur. Hiçbir yere gitmiyorsun." Dudaklarını kulağımın altına indirir. "Yirmi üçüncü Noel için eve uçacağım, ama programı internetten kontrol ettim ve canlı yayın olacak."

"Yine de izleyecek misin?"

"Tabii ki. Senin orada harika performansını kaçırmak istemem."

Yüzüm ısınır, burnum kırışır. Ona gülümserim. "En iyisi olacağım."

"Biliyorum." Parmakları kaburgalarımaya dokunuyor, gıdıklıyor ve ben kaçmaya çalışan vahşî bir hayvan gibi yuvarlanırken dizimi onun kasıklarına doğru itiyorum. Beni sırt üstü yatırıyor ve üstüme çıkıyor. "Senin büyük finalin Simon Syphilis'in hayalarını tekmelemek olmalı. Alkışlar hiç bitmezdi. Nova Scotia'dan bile sesimi duyardın. Woohoo," diye fısıldayarak tezahürat eder. "Evet, Jennie!"

Kıkırdayarak ona karşı direniyorum.

Burnunun ucunu benim burnuma sürterek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Birkaç gün seni göremeyecek olmak biraz zor olacak."

Yine o lanet olası galop sesi, sebepsiz yere. "Ben karşı konulmazım. Ben yokken kimse beni özlemekten kendini alamaz."

Garrett beni tekrar döndürür, böylece parmak uçlarını sırtımda gezdirmeye devam edebilir ve göz kapaklarım kapanır.

"Bu doğru," diyor, sırtımdaki eli beni uykuya daldırırken. "Sen çok özlenilirsin."

Sabah uyandığımda, yastığımın üzerinde bir paket Banana Crème Pie Pop-Tarts ve Garrett'tan üç tane mesaj buluyorum.

Bear: *Kamyon şoförü gibi horluyorsun. Seni yastıkla boğmadan oradan çıkmak zorunda kaldım.*

Ayı: *Şaka yapıyorum. Çok tatlı görünüyordun. Seni uyandırmak istedim.*

Bear: **öpücük emoji* Okulda iyi günler geçir, güneş ışığım.*

En son ne zaman bu kadar içten gülümsediğimi hatırlamıyorum.

BÖLÜM 17

KIZLAR ADET
DÖNEMLERİNDE
GERÇEKTEN BU
KADAR HUYSUZ
MU?

GARRETT

JENNIE BENİ SINIR EDİYOR.

Onu görmeyeli üç gün oldu ve tüm girişimlerimi engelliyor. Tüm FaceTime isteklerini görmezden geldi, dün kızlarla evimizdeki maça gelmedi, ama derslerindeyken bana birçok müstehcen mesaj gönderdi. Çok kafam karışık. Kafamın karışmasından nefret ediyorum.

Ayrıca, yarın üç gecelik bir seyahate çıkacağım, sonra tatil için doğu kıyısına uçacağım. Önce onu görmek isterim.

Hızlıca bir mesaj atıp Adam'ın kapısını çaldım.

Ben: *Yaramazlık yapmayı*

bıraktın mı? Sunshine:

Kesinlikle hayır. Ben: Bu

gece sevişelim.

Ben: *Oops, otomatik düzeltme yine beni yakaladı. **hang*

Sunshine: *Hayır, teşekkürler.*

Kapı açılır ve Bear, kapıyı açar açmaz göğsüme atlar ve dilini ağızma sokar.

"Onun için özür dilerim." Garip bir şekilde, Adam hiç de özür diler gibi gelmiyor. "Onun öpüşmeyi sevdiğini biliyorsun."

"Ben kadınların dilini tercih ederim Bear, ama seninki de iş görür." Onu eve taşıyorum ve yüzüm iyice ıslandığında yere indiriyorum. Adam yorgun görünüyor, bu yüzden soracağım sorunun cevabını zaten biliyorum. "Dün geceki randevun nasıldı? O kaçındıydı, altıncı mı?"

"Sekiz." Diye iç geçirerek saçını çekiştiriyor, bu da bana önceki yedi sefer kadar hayal kırıklığı yarattığını düşündürüyor.

"Bu sefer ne oldu?" Onu mutfağa kadar takip ediyorum, orada bana kızarmış çavdar ekmeği, salam, prosciutto ve diğer malzemelerle yapılmış sandviçlerle dolu bir tabak uzatıyor ve işte bu yüzden randevuları onun için yolunda gitmiyor. O, bu dünyanın çoğu için fazla iyi. Kimse Adam'ın sandviçlerini hak etmiyor. Tabii ki ben hariç.

"Tatil evi. Bende var mı diye sormak istedi."

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum, Adam da aynı durumda. Para ve şöhretin hiçbir anlam ifade etmediği pek çok kız var -bizde zaten üç tane var- öyleyse neden Adam gibi bir erkeğin birini bulması bu kadar zor?

"Hiç hokey izlememiş biriyle tanışmam lazım," diye söyleniyor. "Bu spor hakkında hiçbir şey bilmeyen ve benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmayan biriyle. Belki o zaman beni gerçekten ben olduğum için sevip sevmediklerini anlarım."

Günü bitirmeye hazır olan bu Adam versiyonu üzücü. Bu benim tanıdığım Adam değil. Onun aradığı iyiliği bulmasını istiyorum; onun orada bir yerde olduğunu biliyorum.

"Üzgünüm dostum. Biraz daha zaman tanı. Eminim en beklemediğin anda karşına çıkacaktır."

"Umarım." Apple Watch'una bakar. "Jaxon her an gelebilir, sonra yola çıkabiliriz."

"Jaxon mu? Ne? Hayır. O da mı geliyor? Hadi ama. O adam mı?" Adam'ın kapı zili çalar ve o gülümser. "O iyi bir adamdır."

"O sinir bozucu," diye karşılık veriyorum ve sandviçimin kalanını ağzıma tıktırarak onu koridorda takip ediyorum. Paylaşmıyorum.

"Carter sinir bozucu ve sen onunla arkadaşsın." Bana nazik davranmamı söyleyen bir bakışla beni sakinleştirir. "Jaxon'a bir şans verersen onu seveceğini düşünüyorum. Hadi ama. Hayatını kökünden söküp yeni bir ülkeye taşıdı. Burada kimsesi yok."

"Tamam, ama o arkada oturacak."

Adam kapıyı açar ve Jaxon verandadan bize sırtarak bakar.

"Ön koltuk benim!" diye bağırır ve hemen Adam'ın kamyonetine koşar. Onu gerçekten nefret ediyorum.

"En büyüğünü almak zorunda mıydın?" Adam, Noel ağacımı kamyonetin arkasına iteklerken homurdanır.

"En büyüğünü aldım," diye tartışır Jaxon.

Onu çam iğneleri arasına iteklerim. "Siktir git." "En büyük sikle en büyük ağaç."

"Sen en büyük siksin, bu kesin."

Adam iç çeker. "Çiftlerle gitmeliydim. O zaman şu anda bekar bir baba gibi hissetmezdim ve iki hafta önce Noel ağacımı almış olurdum."

"Evet, ve tüm eğlenceyi kaçıırırsın," diyorum ve Jaxon'ın elini çırpıyorum.

Tamam, bugün en kötüsü değildi, ama en iyisi de değildi. Tolere edilebilir. Arada sırada birkaç komik şaka yaptı. Fena değil. Ayrıca, tek başına buraya gelip birinin seni ekibine almasını ummanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Yine de, öğle yemeğini bitirdiğimizde, Jaxon o kadar da yalnız görünmüyor. Hostesin ve garsonun birbirlerinden habersiz olarak telefon numaralarını almayı başarmış. Bu akşam yemeğe birini götürüyor, Adam gönüllü olarak Second Chance'e gidiyor ve ben Jennie ile mesajlaşarak tartışıyorum.

Adam'ın kamyonetine bindiğimizde Jaxon, "Muhtemelen bu akşam iki kızı da dışarı çıkarabilirim, sen de bize katılabilirsin Andersen," diyor. "Eğer bir randevu bulmak için yardıma ihtiyacın varsa."

"Bir randevu bulmak için yardıma ihtiyacım yok, seni aptal," diye homurdanarak bir mesaj atıyorum.

Ben: *En azından benim evime gelip şımarık davranabilir misin? Sunshine:* *Aman Tanrım! Sanki bana takıntılısın gibi.*

Ben: *Doğru. Lütfen? Yarın gidiyorum ve Noel'den sonraya kadar dönmeyeceğim.*

Sunshine: *Yapamam, tamam mı? Regl oldum.*

Ben: *Tamam, ne olmuş yani?*

"Bana az önce pislik mi dedin? O da ne demek öyle?"

Açıkçası bilmiyorum. Jennie ile çok zaman geçiriyorum. Onun hakaretleri en azından renkli ve bana da bulaşıyor. Noel boyunca ondan birkaç gün uzak kalmak bana iyi gelecektir.

Ama henüz Noel gelmedi, bu yüzden on soru işareti içeren başka bir mesaj daha gönderiyorum.

Sunshine: ADET. DÖNEMİNDEYİM.

Ön koltukların arasına eğildim. "Hey, bir kız neden adet döneminde takılmak istemez ki? Gerçekten o kadar huysuzlar mı?"

"Bu ilişkinin niteliği nedir?" diye sorar Jaxon. Burnumu kırıştırırım. "Ha?"

"Fiziksel mi, duygusal mı?"

"Uh, fiziksel." *Değil mi? Belki duygusal da? Ugh, bilmiyorum.* Onun amını yalamayı, televizyon izlerken sırtını gıdıklamayı seviyorum ve bana kimsenin bilmediği şeyleri anlatması çok hoş. "Bilmiyorum," diye inleyerek itiraf ediyorum ve koltuğuma geri çöküyorum.

Adam'ın şüpheli, korkutucu bakışları dikiz aynasında benimkilerle buluşur.

"Fiziksel," diye hemen açıklığa kavuşturuyorum. "Sadece... takıldığım bir kız." Kaşlarımı çatıyorum. Bu doğru gelmiyor. Jennie benim için bundan daha önemli.

"İşte nedenin bu," diye cevaplar Jaxon. "Eğer adet dönemindeyse, pek bir şey yapamazsın."

"Oh." Parmaklarımı dizlerimin üzerinde tambur gibi çalıyorum, sonra tekrar ellerimi omuzlarına koyarak eğiliyorum. "Bu, seks yoksa benimle takılmak istemediği anlamına mı geliyor?"

Jaxon yavaşça gülümser. "Bu, sana bir çıkış yolu sunduğu anlamına geliyor dostum. Şimdi sana söylüyor ki, bir şeyler umarak gelmeyesin. Minnettar ol."

Sanırım öyle, ama bu sözleri ne kadar uzun düşünürsem, o kadar içime sinmiyor.

Muhtemelen bu yüzden, saatler sonra, ağaç dikilmiş ve akşam yemeği hazırlanırken, yirmi birinci kata iniyorum.

Kapıyı çaldığımda Jennie kapının arkasından "Git buradan!" diye bağıyor. Daha yüksek sesle tekrar kapıyı çalıyorum.

"Sana söyledim ya, Emily! Lanet olası şarabım yok! Ayık olduğum için üzgünüm! Ben & Jerry's dondurması getirmediysen, beni burada *ölüme* terk et!"

Huh. Küçük kız kardeşlerimle aramda altı eyalet olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Kapının kolunu denedim ve kapı açıldığında sevindim. Ancak içeri girdiğim anda, hemen geri dönmeyi düşündüm.

Jennie hıçkırarak ağlıyor, saçları dağınık bir şekilde kafasının üstünde toplanmış, kanepenin kenarından sarkıyor. Yere mendiller saçılmış, kahve masasında açık bir kurabiye hamuru tüpü duruyor.

Televizyona bir patlamış mısır tanesi fırlatıyor. "Senden nefret ediyorum, seni kötü... *salyangoz*! Onunla ilgilenemeyeceksen onu asla evine almamalıydın." Kolunu uzatıp televizyondaki çizgi film tilkisini işaret ediyor. "Şu tatlı yüzüne bak! Ona bunu nasıl yaparsın? O senin ailen!"

"Tanrım, lanet olsun. Tam bir karmaşa içindesin, değil mi?"

Jennie çığlık atarak kanepeden yuvarlanır ve sehpaye çarpar. Oturur, saçları topuzundan dökülür. Yüzündeki kalın saçlarını üfleyerek, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını ve kırmızı gözlerini aydınlatır. "*Garrett!* Çık dışarı! Neden buradasın? Seni kim içeri aldı? Ne yapıyorsun?"

"Görünüşe göre, senin ağlamayı izliyorum. Yine."

Televizyonu şiddetle işaret eder. "Yaşlı kadın onu ormanda tek başına bırakıyor! Hava karanlık ve yağmur yağıyor, o da anlamıyor! Onu sevmesi gerekirdi! Sevdiğin birini terk edemezsin!" Yüzünden akan gözyaşlarını siler, ben de onu ayağa kaldırır, ona sarılır, sallanırken sırtını okşarım.

"Şşş. Tamam. Biliyorum."

"O çok kötü," Jennie omzumda yüzünü silerek yumuşak bir şekilde ağlar. Hıçkırır ve geri çekilir, yumruklarıyla gözlerini ovuşturur. "Tod bunu hak etmiyor."

"Hayır, haklısın." Alnını öpüp poposunu okşuyorum. "Git pantolonunu giy. İç çamaşırınla asansöre binemezsin"

ve bütün geceyi burada Disney filmleri izleyip ağlayarak geçiremezsin."

Jennie'nin burnu pembe, dudakları şişmiş, ama sözlerim sonunda yerine oturduğunda, hala benim hayalarımı koparacakmış gibi görünüyor. "Adet görüyorum."

"Evet, söyledin. Ne olmuş yani?"

"Yani adet döneminde benimle takılmak istemiyorsun! Açım ve bir ayı gibi homurdanıyorum, uyku saatini kaçırmış bir çocuk gibi duygusalım ve sen hiçbir şey alamayacaksın!"

"Sana bunu söylemek istemezdim, tatlım, ama sen her zaman aç, huysuz ve duygusal birisin. Ama, hey." Nemli yüzünü ellerimle tutuyorum. "Sen *benim* aç, huysuz, duygusal ayıcığım." Dudaklarını öpüyorum. "Hadi. Bir konuda yardıma ihtiyacım var. Ve sana yemek vereceğime söz veriyorum."

Yavaşça ve geriye doğru kaybolur, şüpheli gözlerle beni izlerken, ben de onun dağınıklığını incelerim. Mendillerin ve kurabiye hamurunun ötesinde, çerçeveli bir resim kahve masasının üzerinde yüzüstü durmaktadır. Resmi ters çeviriyorum ve babasının omuzlarında, pembe *bir tavşan olan Princess Bubblegum'u* kucaklayarak kulaklarından kulaklarına kadar sırttan mavi gözlü esmer kıza gülümsüyorum. Boynunda gümüş bir madalyon asılı, fotoğrafta zar zor görünüyor ve kalbim arkadaşım için acıyor.

Jennie geri geldiğinde, benim kapüşonlu sweatshirt'ümü ve eşofmanımı giymişti ve ben de onları asla geri alamayacağımı bilmekten memnunum.

Onu kapıdan dışarıya ve asansöre kadar takip ediyorum ve o içini çekiyor. "Umarım dondurman vardır, Garrett."

"Senin için arabama ilk koyduğum şey." Onu daireme götürdüm. "Sana bir sundae yapacağım, ama önce bana yardım etmelisin..." Ağacı, yerde duran süs kutularını işaret ettim, "...bununla."

Jennie ellerini birleştirip çığlık attı. "Süsleme mi yapıyoruz?" Ağaçlara doğru koştu, parmakları çam iğneleri üzerinde uçarken, gözleri hayranlıkla parıldıyordu. "Babam öldüğünden beri süsleme yapmadık. Annemi çok üzüyor. Ben de üzülüyordum ama şimdi... şimdi bunun sadece özlediğimiz bir şey daha olduğunu düşünüyorum." Bana minnettar ve nefes kesici bir gülümsemeyle bakıp sıkıca sarılır. "Beni de dahil ettiğin için teşekkür ederim." Gözleri parlar. "Sıcak çikolatan var mı? Süsleme yapacaksak sıcak çikolataya ihtiyacımız var. Ve

Noel müziği. Yıldızı en üste koyabilir miyim? Babam beni hep omuzlarına çıkarırdı. En sevdiğim kısım buydu. Beni bir kez daha sıkıca kucaklar, sonra bir kutu süslemeyi açar.

"Sıcak çikolatana marshmallow ister misin?" diye soruyorum, o oturma odamda koştururken. Bu hızla, ben sütü ısıtmadan işini bitirmiş olacak.

"Evet, lütfen! Hepsini getir!"

Garip bir istek, ama söyleneni yapıyorum, Jennie telefonunu hoparlörlerime bağlayıp eski Noel şarkıları çalmaya başlarken.

Kendine şarkı söylerken, çalışırken kalçalarını ileri geri sallarken, belki de şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şeydi. Her el yapımı çocukluk süslemesinin arkasındaki hikayeyi sorar ve iki dakikada bir sıcak çikolata molası verir. Esasen, kupasından marshmallowları kaşıkla ağzına atar, sonra üstüne bir avuç daha döker.

"Garrett," diyor. "Aman Tanrım. Bu senin minik elin mi?"

Kolumu beline doluyorum ve çenemi omzuna dayayarak, ellerinde nazıkçe tuttuğu cam süsü inceliyorum. Üzerinde küçük, beyaz bir el izi var ve her parmak bir kardan adam gibi süslenmiş. Onu çevirerek, ona özensiz el yazımı, ters yazılmış *G* harfini ve kaç yaşında olduğumu gösteren *5 rakamını* gösteriyorum.

Gülümsemesi çok parlak. "Boyan var mı?"

"Boya mı?" Onun bakışını takip ederek altı cam küreden oluşan kutuya bakıyorum. "El izi kardan adam yapmak mı istiyorsun?"

Gülümsüyor, başını sallıyor.

Ne demiştim? Şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey mi? Şu anda bu ifade oldukça doğru gibi geliyor.

Kırk beş dakika sonra, ellerimiz tamamen çıkmayan grimsi mavi lateks boyayla kaplı, Jennie'nin burnunun ucunda ve benim sol kaşımın üzerinde boya var ve yanlış renklendirilmiş kardan adam el izlerimiz yan yana ağacımda asılı. Jennie'yi hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Ben dondurma sundaelerimize son rötuşları yaparken, o kanepede kıvrılmış yatıyor. Tam o sırada telefonum odanın diğer ucunda titremeye başlıyor.

"FaceTime'dan bir arama var," diyor Jennie, sesi alışılmadık bir şekilde çekingen. "Gabby adında biri."

"Harika." Dondurma kaselerini sehpa'ya koyup Jennie'nin yanına uzandım. Telefonumu alıp, en küçük kız kardeşimin yüzünün görünmesini bekledim. "Selam Gabs."

Gözümün ucuyla Jennie'nin omuzlarının düştüğünü ve biraz daha yaklaştığını fark ettim.

"*Garrett!*"

"Ne haber, ufaklık?"

Gabby abartılı bir şekilde iç çeker. "Seni çok özledim. Alexa beni sinir ediyor. Belki sen eve geldiğinde daha nazik olur."

"Kapa çeneni *Gabby!*" Alexa, karanlıkta bağılıyor. Gabby'den üç yaş büyük ve çok daha küstah. O ve Jennie iyi anlaşırlardı.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Gabby gözlerini devirdi ve Jennie'yi gördüğünde yüzü aydınlandı. "O kim?"

"Bu benim arkadaşım Jennie." Telefonu ona doğru salladım ve Gabby Jennie'ye el salladı. "Dondurmalı sundae'lerimizi yemek üzereyiz."

"Arkadaş mı? Kız arkadaş gibi mi?"

"Hayır," Jennie ve ben aynı anda söyleriz, kahkahalar duvarlardan yankılanır.

Gabby'nin gözleri yaramazlıkla parlar ve ön dişlerinin arasındaki boşluğu göstererek sırıtarak gülümser. "Tabii. Hepsi öyle der." Dönerek, "*Anne!* Garrett'ın kız arkadaşı var!" der.

"Noel'e gelecek mi?" Annem bağırarak cevap verir ve Jennie yüzünü kolumun altına gömer.

"Hayır, gelemeyecek," diyorum onlara, Jennie'ye gülümseyerek. "Bizim bir ilişkimiz olması fikri onu rahatsız ettiği için utançtan ölecek."

"*Ha!*" Annem uzaktan burun kıvrır. "Onu şimdiden sevdim!"

Gabby kıkırdar. "Eğer dondurma yiyeceksen, erimeden önce yemene izin vermeliyim. Seni görmek için sabırsızlanıyorum, Garrett."

"Ben de, Gabs. Seni seviyorum."

Telefonumu bıraktığımda Jennie, "O senin ikizin gibi," diye mırıldanır. "Neredeyse senin kızın gibi görünüyor."

Gülerek, Jennie'ye dondurmasını verip kendiminkine daldım. "Evet, Gabs ve ben annemize çok benziyoruz. Alexa ve Stephie ise babamıza benziyor."

"Onları göreceğin için çok heyecanlı olmalısın. Ben hep bir kız kardeşim olmasını dilerdim." Sundaemden bir parça muz çaldı. "Eve gittiğinde başka kimseyi görecek misin?"

"Eski lise arkadaşlarım her geldiğimde bir araya gelirler. Mezun olduğumuz sınıfta sadece altmış kişiydik, bu yüzden çoğumuz oldukça yakındık. Neredeyse herkes hala orada yaşıyor."

Jennie'nin gülümsemesinin ardında ne olduğunu anlamak zor. Biraz hüznü, belki biraz da üzgün görünüyor.

"Peki ya sen?" Kaşığına kenara itip, kendi kaşığını bitirdikten sonra onun kasesine daldım. "Lise arkadaşlarınla hala yakın mısın?"

Jennie kaşığını temizlemek için durur. "Hayır." Basit cevap yumuşak ama karardır, kesindir ve aramıza ne kadar az da olsa mesafe koymaya başlaması, daha fazla ısrar etmemem gerektiğini gösterir.

"Ne izlemek istersin?"

"Umurumda değil."

Buna hiç inanmıyorum. Birlikte birçok film ve dizi izledik, ama sadece onun listesinde önceden onaylanmış filmleri veya dizileri seçmeme izin verdi.

Netflix'i düşünmeden karıştırırken, gözümün ucuyla Jennie'ye odaklanıyorum. Kucağına serdiği battaniyenin yıpranmış kenarını çekiyor, kol manşetlerini çekiştiriyor, parmaklarıyla saçlarını doluyor, ama bana bakmıyor.

Onun endişeli hali, duygularını gizlemeye çalıştığı için yanaklarının kızarması, bakışlarının hafifçe titremesi hoşuma gitmiyor.

Onun telefonunu alıyorum. Hala hoparlörlerime bağlı olduğu için, onun Noel çalma listesinden çıkıp, *J'nin Favorileri* adlı listeye tıklıyorum. O ise beni merakla izliyor.

"Senin gibi dans edemem, ama oturma odasında yavaşça dönebilirim. Sekizinci sınıfta Spring

Fling'de tavladığım kızları görmeliydin. Arkadaşlar arasında pek çok kavga çıkardı." Elimi uzatıyorum ve o tereddütle elini elime koyduğunda onu ayağa kaldırıyorum. "Hadi, Jennie. Benimle dans et."

Yavaşça patlayan gülümsemesi, tüm endişesi kaybolurken tüm yüzünü aydınlatır. "Benim için dans edecek misin?"

"Senin için her şeyi yaparım." Onu kendime doğru döndürerek, kolumu sırtına doladım. Parmaklarımız birbirine kenetlendiğinde, başını göğsüme yasladı. "Şu anda Justin Bieber'ın şarkısıyla yavaş dans ediyor olmam içimi gizlice kemiriyor ama."

Birlikte sallanıyoruz, bizi saran rahat bir sessizlik, Noel ağacının parıldayan ışıkları onu kollarımda parlatıyor, ama bence o her zaman parlıyor.

Yeni bir şarkı başlıyor ve Jennie yumuşak, mutlu bir ses çıkarıyor, vücudu benimkine yapışıyor. O müziğe eşlik ederek mırıldanırken dinliyorum ve sözler oturma odamda dans ederken, melodinin tanıdık gelmesi içime işliyor.

"Bu senin en sevdiğin şarkı," diye mırıldanıyorum. "Nasıl bildin?"

"Beyin sarsıntısı geçirdikten sonra beni eve götürdüğünde, radyoda bu şarkı çalmaya başladı. Sen radyonun sesini açtın ve şarkıya eşlik ettin." O gece geç saatlerde şarkının adını araştırdım: "Falling Like The Stars." Onun şarkı sözlerini sessizce söylediğini, arabadaki havanın bir şekilde daha ağırlaştığını hatırlıyorum. O anda onu daha yakından tanımak istediğimi anladım ve dahice yüzme planımı yaptım. O beni asla yalnız bırakmazdı.

"Uyuduğunu sanmıştım." "Hayır.

Sadece sana bakamıyordum."

"*Garrett*," diye gülerek omzuma hızlıca bir şaplak attı. Ben de gülerek elini tuttum ve parmaklarımızı tekrar birbirine doladım.

"Öyle değil. Arabamda yalnızdık ve sen sürücü koltuğunda çok seksi görünüyordun. Arabayı yoldan çıkaracağım ve seni arka koltuğa atacağım diye korktum."

O sessizce kıkırdıyor ve ben onu kollarımda hissetmenin tadını çıkarıyorum, sanki o bir şekilde hayatımın bir parçası olmak için yaratılmış gibi.

"Jennie?"

"Evet?"

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Neden neyi?" Vücudu gerilmiyor bile, eli benim elimde yumuşak ve sıcak, başı omzumda, şarkı mırıldanıyor. Bana güvendiği için, benimle birlikte güvende hissettiği için böyle davrandığını söylemek istiyorum kendime. Ama o, benim bu yola gireceğimi bilmediği için rahat. Kendini gökdelenlerle çevrili sanıyor, ama onlar sadece duvarlar. Her gün biraz daha alçalan duvarlar, onun hayatına, geçmişine bakmamı sağlıyor, o benim baktığımı bilmiyor olsa bile.

Peki, neden? Onu korkutmadan bunu nasıl ifade edebilirim? Neden yıllardır seks yapmıyor? Ne oldu ve bunu kim yaptı? O iyi mi? Ona nasıl yardım edebilirim?

"O ne yaptı?" diye soruyorum sonunda. Bunun en iyi seçenek olduğundan emin değilim, özellikle de kollarımda kaskatı kesildiğinde.

"Sanırım ben çıkacağım," diye cevaplar sessizce, elleri ellerimden kayar.

"Ne? Hayır. Hayır, ben..." Kapıya doğru yürürken, terliklerini ararken onu izliyorum ve terlikleri bulduğunda onları alıyorum. "Gitme."

"Önemli bir şey değil," diye yalan söylüyor. "Sadece yorgunum."

"Hayır." Onu kendime doğru çekerim, o da yarı yürekli bir direniş gösterirken onu bedenime gömerim. "Lütfen, Jennie," diye sızlanırım. "Beni terk etme."

O iç geçirir, direnmekten vazgeçer ve benim kucaklamamda boğulmasına izin verir. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Ve biz de öyle yapmıyoruz. Kanepenin üzerine, battaniyelerin altına yerleşiyoruz, Jennie bacaklarımın arasında, küçük eli gömleğimi sıkıca tutuyor, Whoville'deki Whoslar Noel'e hazırlanırken.

Kapüşonlu sweatshirt'ümü sırtına doğru çekiyorum, parmak uçlarımla pürüzsüz tenini okşuyorum. "Jennie?"

"Evet?"

"Seni üzdüğüm için özür dilerim."

Yorgun bir iç çekiş ve daha da derin bir şekilde bana sokulur, göğsüme burnunu sürter. "Garrett?"

"Evet?"

"Bugün beni daha iyi hissettirdiğin için teşekkürler. Sana sahip olduğum için şanslıyım."

Ama bence şanslı olan benim ve film başladıktan on dakika sonra uykuya daldığında onu uyandırmıyorum. Gece yarısından sonraya kadar onu uyandırmıyorum ve o zaman bile, *siktir etmeyi* düşünüyorum.

Onun yerine, onu kucağıma alıp, kollarını boynuma, bacaklarını belime doluyorum ve onu dairesine geri götürüyorum. Uyanınca dudaklarına bir öpücük kondurup, bana göz kamaştırıcı, uykulu bir gülümsemeyle bakarken oradan ayrılıyorum.

BÖLÜM 18

F KELİMESİ

GARRETT

DOĞU KIYISI KIŞLARI BERBAT.

Vancouver'da kışlar özellikle ılık geçip gölet hokeyi yapılamadıkça, onları özlediğimi pek hissetmem. İki gündür buradayım ve saatlerce arkadaşlarımla donmuş gölette kayarak ya da kız kardeşlerimi paten kaymaya götürerek vakit geçirdim.

Ama şu anda çocukluğumun geçtiği evin ön bahçesinde karın içinde oturmuş, kar toplarıyla bombardımana tutuluyorum.

Özellikle sert ve buz gibi bir yumruk hayalarımı vurur ve ben sırt üstü düşerim, inleyerek.

"Oops," diyor Alexa, bu yüzden onun bunu kasten yaptığını anlıyorum.

"Garrett! İyi misin?" Gabby burnunu kırıltırıyor, dişlerini sıkıyor ve soğuk havada yankılanan bir savaş çığlığıyla Alexa'ya saldırır. İkisi çarpışır, yere yuvarlanır ve etraflarında karlar uçuşurken çığlık atarlar.

Stephie'nin yüzü üzerimde belirir ve güneşi engeller. "Sen ve ben tek normal olanlarız," der açıkça, sonra beni kaldırmaya çalışır. O on yaşında, sıska, sırık gibi uzuvları var ve ıslak ıslak muhtemelen yetmiş pound ağırlığında. Ben iki yüzün üzerindeyim. Çaba var, ama işe yaramıyor.

Ben cansız bir şekilde yatarken, sonunda o da vazgeçer, üstüme düşer ve ciğerlerimdeki havayı boşaltır.

Yuvarlanarak yanıma, karın üzerine uzanır ve gülümser. "Sen yokken seni çok özliyorum. Keşke daha sık eve gelebilseydin."

"Bence annemle babamı Vancouver'a taşınmaya ikna etmeliyiz. O zaman birbirimizi hiç özlemeyiz."

"İmkansız. Babam orada iyi istakoz olmadığını söylüyor."

Benim kadar para kazanıyorsanız, her yerde iyi şeyler bulabilirsiniz, ama doğu kıyısı istakozunun yerini hiçbir şey tutamaz. Bu yüzden dün gece

Harbour Lobster Pound'da o plastik önlüklerden birini giymek zorunda kaldım. Konuşma sınırlıydı, inlemeler zirveye ulaşmıştı. O kadar çok yedim ki erken yattım ve Jennie'nin aramasını kaçırdım.

Aslında, çakışan programlarımız nedeniyle, onu son gördüğümünden beri pek konuşmadık. En azından bu akşamki resitalinde onu görebileceğim, televizyonda olsa bile.

Güneş batmaya başladığında, havadaki soğukluk artık eğlenceli olamayacak kadar nemli hale geldiğinde, sıcaklığa çekiliyoruz ve Jennie'ye mesaj atıyorum.

Ben: *Senin muhteşem performansını izlemek için sabırsızlanıyorum. Umarım buradan tezahüratlarımı duyabilirsin, güneş ışığı.*

"Garrett kız arkadaşına mesaj atıyor!" Gabby, kanepenin arkasından atlayıp sırtıma atlayarak beni yere devirmeye çalışırken çığlık atıyor. "Ona güneş ışığı dedi!"

"O benim kız arkadaşım değil, seni küçük canavar." Kolumu kafasına doladım ve kaburgalarını gıdıkladım, o da benden kurtulmaya çalışırken gülüyordu. "Jennie sadece arkadaşım."

Benim tutuşumdan kurtulup ayağa kalkar. Nefes nefese, yanaklarına yapışmış koyu sarı saçlarını eliyle çeker. "Evet, Noel filmleri izlediğin ve dondurma sundae yaptığın bir arkadaş." Dilini çıkarır, ben ona atladığımda çığlık atarak kaçır.

"Jennie," diye mırıldanır annem ocak başında çalışırken. Omzunun üzerinden bana bir bakış atar. "Jennie Beckett değil mi?"

Cevap vermediğimde, ağzı açık kalır.

"Garrett Andersen, lütfen kaptanın küçük kız kardeşi ile çıkmadığını söyle."

"Tamam. Kaptanımın küçük kız kardeşi ile çıkmıyorum."

Elini beline koyar, yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardır.

"Ne? Biz çıkmıyoruz. Sadece arkadaşız." *Teknik olarak bu bir*

yalan.

"Carter arkadaş olduğunuzu biliyor mu?"

"Evet. Aynı binada yaşıyoruz. Biliyor." *Yine de*

Yalan.

"Tamam, sorumu yeniden sorayım. Carter, geceleri onun küçük kız kardeşi ile film izlediğini ve ona dondurma sundae yaptığını biliyor mu?"

Kollarımı kavuşturup başka yere bakarak, "Kapa çeneni" diye mırıldandım. Gabby, duvarın arkasında kısmen gizlenmiş halde benimle göz göze geldi. Parmakla onu işaret ettim. "Başın belada."

Ağzından çılgın bir kıkırdama çıkar. "Alexa'nın da bir erkek arkadaşı var! Jacob Daniels!"

"Gabby!" Alexa çığlık atar.

"Teneffüste el ele tutuşurken gördüm!" Gabby bağırarak koridorda koşar ve Alexa kapıya çarpmadan hemen önce yatak odasının kapısını çarparak kapatır.

Stephie gözlerime bakar. "Sana ne demiştim? Tek normal olanlar."

"Peki ya sen?" Onun yan tarafına dokunuyorum. "Erkek arkadaşın var mı?" Yanakları kızarır ve kucağındaki ellerine bakar. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Gözlerini kaldırıp benimkilere bakar. "Ya erkek arkadaş yerine kız arkadaş istersem?"

Onu yanıma çekip saçlarını öperim. "O zaman kız arkadaş istiyorsun demektir, hepsi bu."

Stephie bana yaslanır ve annem telefonu almadan önce duvardaki telefon çalar. Ailem, hala ev telefonu olan tanıdığım tek insanlar.

Annem arkasını döner, sesi alçaktır. "Peki, seni ne zaman bekleyebiliriz? Oğlun sadece birkaç günlüğüne evde... Ben öyle demedim. Dikkatli davrandığını biliyorum. Biraz daha zaman geçirebilseydin iyi olurdu... Tamam, tamam. Eve geldiğinde görüşürüz." Telefonu kapatır ve bana sıkı bir gülümseme atar.

"Her şey yolunda mı?"

"Baban iş arkadaşlarıyla akşam yemeğine çıkıyor."

Hiç şaşırmadım. Dün sabah geldiğimden beri çoğunlukla ortalarda yoktu. Beni havaalanından aldı ve eve giderken yol boyunca konuşmak istemediğim halde zorla sohbet etmeye çalıştık.

Babamı seviyorum ve onun da beni sevdiğini biliyorum, ama aynı zamanda çocukluğumda yanımda olmadığı için çok büyük bir suçluluk duyduğunu da biliyorum.

Onun neden olduğu acı. Çok fazla terapi gördü, hayatımıza geri döndüğünde ilişkimizi düzeltmek için çaba gösterdi, ama bence benim bunca yıldır yokluğum onun için daha kolay oldu. Bazen kendimi onun mücadelesinin bir hatırlatıcısı gibi hissediyorum.

Kız kardeşlerimin onun farklı bir yönünü görmelerine seviniyorum, ama bu, ilişkimizin şimdi farklı olmasını dilememi engellemiyor, özellikle de o kapıdan içeri girdiğinde ve kız kardeşlerim ona koşup sarılınca.

"Selam, Gare." Omzumu sıkıyor. "Akşam yemeğini kaçırdığım için üzgünüm. Ne yapıyorsunuz?" Gözleri yorgun ve kırmızı, bakışları benimkilerde uzun süre kalmıyor. Beynim, havada vanilya baharatının kokusunu, onun eskiden içtiği içkinin dumanlı aromasını aramamı söylüyor. Kalbim ise beynime ona güvendiğimizi hatırlatıyor.

"Garrett'ın kız arkadaşının dans resitalini izleyeceğiz," Gabby ona söylerken ben canlı yayını hazırlıyorum.

"O onun kız arkadaşı *değil*," diye mırıldanır
Alexa. Onun dizini sallarım. "Teşekkürler,
Lex."

Bir grup balerin sahneye çıkarken kanepeye çöküyorum, Gabby yanıma sokuluyor, Stephie ise bacaklarımın arasında yerde oturuyor. Alexa bana ve Gabby'ye bakıyor ve yavaşça, çok yavaşça yaklaşmaya başlıyor.

Gülümseyerek onu yakalar ve yanıma çekerim. "Buraya gel sen."

Kıkırdar, bana yaslanarak rahatlar ve babam bize gülümser.
gülümser.

Annem bir yer bulurken, babam yumruğunu avucuna vurur. "Uh, size katılmamın sakıncası var mı?"

"Tabii ki katılabilirsin," diyorum ona. Gülümsemesi, bir anda garip bir halden coşku dolu bir hale dönüşmesi, bana Jennie ile ilk birkaç karşılaşmamı hatırlatıyor.

Herkese sıcak çikolata ve ekstra marshmallow hazırlar ve ışıkları söndürür. "Hangisi senin kız arkadaşın?"

"O benim..." diye iç geçirip yüzümü ovuşturuyorum, ama spot ışığı bir sonraki dansçıları aydınlattığında, müzik başladığında ve Jennie'nin vücudu canlandığında, öne eğiliyorum. "İşte orada."

Hiç bu kadar çarpıcı bir şey gördüğümü sanmıyorum. Derin zümrüt yeşili bir elbise giymiş, uzun saçları şampanya rengi bir kurdeleyle arkaya örülmüş, sahnede süzülürken herkesi gölgede bırakıyor. Her sıçrayışı, her dönüşü, yaptığı her şey zahmetsiz ve doğal görünüyor, sanki bunu yapmak için doğmuş gibi.

Jennie ve Simon birbirlerinin uzantısı gibidirler, her zaman bir şekilde bağlantılıdır. Simon, Jennie'yi göremese bile nerede olduğunu biliyor gibidir ve içimde garip bir duygu uyandırır, sanki onun elini tutup kendime doğru çekmek, onu sadece benim için saklamak isterim.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıp, doksan dakikalık resital boyunca birkaç kez dans eden en sevdiğim kişiye odaklanıyorum, ailem ise onun ne kadar güzel hareket ettiğini yorumluyor. Resital sona erdiğinde, sahnede son kalan Jennie, göğsüm gururla doluyor ve geç saatlere kadar uyanık kalıyorum, böylece aradığında ona bunu söyleyebileyim.

Jennie'nin parlak ışığı ekranımı doldurduğunda, onun için neden "*güneş ışığı*" lakabının mükemmel olduğunu anlıyorum — çünkü o ışık saçıyor ve o geniş gülümsemesini takındığında, derin gamzeleri ortaya çıktığında, fırtınalı mavi gözleri heyecanla parladığında, o gerçekten ışık saçıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Sesinde heyecan var.

"Harikaydın, Jennie."

Gözleri heyecanla parlıyor. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" "Seninle gurur duyuyorum. Nefes kesiciydin."

Örgüsünün ucundaki fiyonkla oynuyor. "Orada seni düşünüyordum. Ben... Hala izleyeceğinden emin değildim. Dün gece telefonuma cevap vermedin, ben de belki... diye düşündüm." Omzunu kaldırıp indiriyor. "Bilmiyorum. Boş ver. Aptalca."

"Anlat bana."

"Bilmiyorum. Sanırım eve gittin ve beni unuttun diye düşündüm." Yüzü kızarır ve elini havada salladı. "Aptalca."

Henüz tam olarak anlayamadım, ama Jennie, ondan önce olmayan bir acıyı göğsüme getiriyor. O bir muamma, bu cesur, kendine güvenen kadın, yerleşmeyi reddediyor ama her zaman kötü bir şeyin olmasını bekliyor gibi görünüyor. Sanki her an benim

her an çekip gideceğimi, bu ilişkinin benim için onun için olduğu kadar değerli olmadığını bekliyor gibi.

"Senin çok özlenebilir olduğunu zaten konuşmamış mıydık?"

Jennie örgüsünü omzunun üzerinden atıyor. "Çok doğru. Bensiz asla hayatta kalamazsın."

Küçük yatakta uzanıp, kolumu başımın arkasına koyarak gülümsüyorum. "Dün gece aramanı kaçırdığım için üzgünüm. O kadar çok istakoz yedim ki saat dokuzda bayıldım ve on dört saat boyunca uyudum. Aramanı görmezden geldiğimi mi sandın?"

Dizlerini göğsüne çekip, suçlu bir gülümsemeyle dişlerini alt dudağına geçirir ve sonunda söylemek istediği şeyi söyleyecek cesareti bulana kadar ısıtır. "Bana bir iyilik yapar mısın? Bunu bitirmek istediğinde, mesela biriyle tanışıp çıkmak ya da flört etmek istediğinde, onlarla bir şey olmadan önce bunu bitirir misin? Aptal gibi hissetmek istemiyorum."

Onun sorusu beni hazırlıksız yakaladı, ama bana her zayıflığını gösterdiğinde şaşıyorum. Eskiden benim kafamın içini görebilmeyi dilediğini söylerdi, ama son zamanlarda ben de onun kafasının içini görebilmeyi diliyorum.

"Bağlıyım, unuttun mu? Başka kimse olmayacak."

Jennie gözlerini devirdi. "Garrett, sen zengin, profesyonel bir hokey oyuncususun. Ve çok seksisin. Sürekli kızlarla tanışıyorsun."

"Tabii, ama onlar sadece bunu görüyorsa, benim için uygun değiller."

Utanç, narin yüz hatlarını keser. "Öyle demek istemedim... Senin bundan daha fazlası olduğunu biliyorum, Garrett."

"Bu konuda kendinden emin olmanı istiyorum. Evet, birçok kızla tanışıyorum ve itiraf etmeliyim ki, bunlardan herhangi biriyle bunu yapabilirim. Ama bunu seninle yapmamın bir nedeni var. Seni seviyorum, Jennie. Eğlencelisin ve beni güldürüyorsun. Yatak odasında sana patronluk taslamayı seviyorum ve sen de geri kalan zamanlarda bana patronluk taslamayı seviyorsun. Uyumluyuz ve aramızdaki kimya patlayıcı, bu yüzden bence bu ilişki çok iyi gidiyor. Üstelik, en iyi arkadaşlarım listesinin zirvesine hızla tırmanıyorsun."

Burnu sevimli bir şekilde kırışıyor. "Sadece öyle diyorsun."

Ama ben değilim. Ne zaman benim en sevdiğim arkadaşım oldu bilmiyorum, ama öyle. Kendimi onu düşünürken buluyorum

oyundan sonra arkadaşlarla dışarı çıktığımda ya da buzda ısınırken. Hiçbir neden yokken ona mesaj atıyorum, sırf onunla konuşmayı sevdiğim için.

Burada eğleniyorum, eski arkadaşlarımı görüyorum, Noel'i ailemle geçiriyorum, ama eve dönüp Jennie'ye onunla vakit geçirmekten ne kadar keyif aldığımı hatırlatmak için sabırsızlanıyorum. Çünkü nedense, onun kendini gereksiz biri olarak gördüğünü düşünüyorum.

"Ayrıca, kar adamlarımızın el izleri benim ağacımda yan yana harika görünüyor."

Jennie gülüyor ve kalan gerginlik yok oluyor, omuzları düşüyor ve resitalden, Carter'ın ardından herkesi götürdüğü akşam yemeğinden heyecanla bahsediyor.

Saat burada sabahın ikisi, orada ise akşamın on ikisiyken Jennie'ye "Yarın uyanıp Noel için en çok istediğin şeyi elde edebilseydin, bu ne olurdu?" diye soruyorum. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum, Jennie'nin bakışları titreyip gözlerindeki ışık sönünce ise daha da pişman oluyorum.

Cevabı biliyorum. Özel birini kaybetmiş herkes için cevap aynıdır.

Daha fazla zaman. Bir kez daha sarılmak. Asla söyleyemedikleri veda.

Jennie, boynunda asılı olması gereken görünmez madalyonu eline alır. "Prenses Bubblegum. Aptalca, biliyorum. Sadece bir peluş oyuncak, sadece bir kolye. Babamı geri getiremem, ama... en azından onu yanımda taşıyabilirim."

Sonra beni geniş ve parlak bir gülümsemeyle şaşırtır. Hala içimde kalan o kadar çok üzüntüye rağmen, bu gördüğüm en nefes kesici gülümsemedir.

"The Parent Trap filmi ni hiç izledin mi? O zamanlar en sevdiğim film idi.

I daha . Annie ve ve uşağı bir gizli gizli bir el sıkışma şekli vardı. Bu çok büyük, aşırı abartılı bir şeydi. Babam ve ben, bunu öğrenmek için saatler harcadık. Her gün yapardık. Her gün. İşe gitmeden önce, beni yatağıma yatırmadan önce. Bu anıyı düşünerek hüzünlü bir gülümsemeyle, "Eğer gerçekten mümkün olan bir şey isteyebilseydim... o el sıkışmasını tekrar yapmak çok güzel olurdu," diyor.

Elini havada sallayarak, "Sen ne isterdin?" diye soruyor.

Düşüncelerim bu akşamın erken saatlerine, ailemin kanepede birlikte oturup güldüğü, sadece... birlikte olduğu, mutlu ve kaygısız olduğu zamana gidiyor.

mutlu ve kaygısız bir şekilde. Jennie'ye tam olarak bunu anlatıyorum.

Konuşmam bittiğinde, "Sen ve babanın ilişkisi pek iyi değil mi?" diye soruyor.

"Sadece gergin. Çok fazla suçluluk duygusu taşıyor ve birbirimizden uzak kaldığımız süre boyunca ilişkimizdeki mesafe daha da artıyor."

"Neden suçluluk duyuyor? İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin."

"Sorun değil. Benim için önemli değil." Yorgun bir nefesle saçlarımı elime alıp çektim. "Annemle babam lise aşıklarıydı ve annem beni on yedi yaşında doğurdu. Ben altı yaşındayken evlendiler. Babam... Sanırım çok genç yaşta baba olduğu için birçok şeyi kaçırdığını düşünüyordu. Çok içmeye başladı ve bu durum çok kısa sürede kontrolden çıktı. Dokuz yaşındayken, babam bir barda sarhoş olduğu için beni hokey antrenmanından almayı unuttuğunda annem artık yeter dedi."

Jennie, anne babamın kısa süren evliliğini, annem onu terk ettikten sonra bile babamın alkolle mücadelesini anlatırken dikkatli bir ifade takınıyor, ama gözleri benim için acı çekiyor, yıllar önce en çok güvenebileceğim kişinin, bunu yapacak kadar akli başında olmadığı için benim için orada olamadığı için hissettiğim ihaneti yansıtıyor.

"On bir yaşındayken babam beni yemeğe çıkardı. Karanlık ve bayat bira kokan şüpheli bir bara gittik. O içerken ben sessizce pizzamı yedim. Bir saat iki saate dönüştü ve sonunda okul gecesi saat ondan sonra olmuştu." Boğazımı sıkan bu anıyı hatırlayarak elim çenemi okşadı. "O yapamadığı için ben eve arabayla döndüm."

"Garrett." Jennie hafifçe nefesini tuttu. "Sen sadece on bir yaşındaydın."

"Komşumuz onu patikadan yukarıya, eve sürüklemeye çalıştığımı gördü. Babam ehliyetini ve tüm ziyaret haklarını kaybetti."

"Üzgünüm, Garrett. Çok zor bir durummuş. Keşke sana sarılabilsen."

"Olan oldu. Sonuçta, en iyisi buydu. Yardıma ihtiyacı vardı ve bunu yaptı. Çaba gösterdi ve o günden beri bir damla alkol bile içmedi. Onunla gurur duyuyorum."

"Sen iyi bir oğulsun."

"Bana içki içmediğini söylediğinde, bir süre bunun üzerinde düşünmek zorunda kaldım. Belki de babamın yaşadığı onca şeyden, bana ve anneme yaşattıklarından sonra içki içerek yanlış bir karar vermiştim. İçki içmekten kaçınmalı mıydım?" Omuz silkiyorum. "Belki. Muhtemelen. Ama sanırım onun geçmişteki hatalarının hayatımı kontrol etmesine izin vermek istemedim."

Jennie sözlerimi düşünürken zihninin çalıştığını görebiliyorum. "Sence içki içmemeyi seçerek babamın ölümünün hayatımı kontrol etmesine izin mi verdim?"

"Hiç de öyle düşünmüyorum, Jennie. Bence alkolün bir aileye verebileceği yıkıcı etkileri gördün ve bununla hiçbir ilgisi olmak istemediğine karar verdin. Biz bunu farklı şekilde ele alıyoruz ve ikimiz de yanlış yapmıyoruz."

"Babanın geçmişinin seni etkilemesine izin vermediğine sevindim."

"Bazen öyle olduğunu düşünüyorum. Çok değil, ama biraz. İçki içerken, istemediği halde birçok şey söyledi, ya da belki de istediği şeylerdi. Her halükarda, birçok incitici şey söyledi, bu yüzden sonunda çenemi kapalı tutmanın daha güvenli olduğunu öğrendim. Sessiz kalırsam, onun sözlerinin hedefi olma ihtimalim azalırdı. Bazen hala düşüncelerimi söylemekte zorlanıyorum, sanki söylediklerimden birilerinin hoşlanmayacağından endişeleniyormuşum gibi."

Jennie'nin ağzında suçluluk duygusu belirir. "Daha önce benimle özgürce konuşamadığını hissettirdiğim için özür dilerim."

Kafamı sallayarak sessizce gülümsüyorum. "Özrün için teşekkür ederim, ama gerek yok. Elbette, senden çekiniyordum ve bu yüzden senin yanında konuşmakta zorlanıyordum. Ama bunun sebebi, senin çok seksi olman, aklındakileri açıkça söylemen ve seni istememe rağmen asla sahip olamayacağımı bilmemdi. Söylediğim her şeyin, ya senin ya da kardeşinin beni mahvetmesine yol açma ihtimali çok yüksekti."

O, gamzeleri beliren ve son derece çekici bir gülümsemeyle karşılık verir. "Seni asla terk etmem. Senin penisini seviyorum."

"Onu Disneyland'ına alırsan daha çok seversin."

Jennie gülüyor, ama gülüşünün arkasında bir gerginlik var, biraz geri çekildiğinin işareti. Gözlerini indiriyor ve aramızda sessizlik hakim oluyor. Ne zaman ağzımı kapalı tutmayı, konuşmadan önce biraz daha düşünmeyi öğreneceğim, bilmiyorum. Az önce yaptığımız konuşmayı düşününce ironik. Ama artık Jennie'yi tanıdığım için,

düşüncelerimle rahat hissediyorum. Onu bu kadar saklamam gerektiğini düşünmüyorum, çünkü dürüstlüğüme takdir ettiğini biliyorum.

Bu yüzden, sözlerimin ardındaki niyet benim için masum olsa da, Jennie'ye farklı gelebileceğini anlayabiliyorum.

"Hey, özür dilerim. Seni benimle seks yapmaya zorlamaya çalışmıyorum, ama öyle anlaşıldığını biliyorum. Kararını saygıyla karşılıyorum ve bu konuyu bir daha açmayacağım."

Jennie başını sallar ve yatak örtüsünün üzerinde bir tür desen çizer.

"Ama benimle konuşabilirsin, bunu bilmen gerek."

Başını kaldırır, mavi gözleri dikkatlidir. "Ne hakkında konuşmak?"

"Olanlar hakkında."

Bakışları bulanık ve karanlıklaşır. "Carter sana anlattı mı?"

"Hayır, Jennie. Carter bana hiçbir şey anlatmadı."

Keşke orada olup onunla yüz yüze konuşabilseydim. Onun ilk içgüdüğü her zaman kaçmaktır, benimki ise ona sarılmaktır. Tek istediğim onu kollarıma alıp, olanların başka bir yönü olduğunu, bunu geride bırakıp hayatının bu şekilde etkilenmesine son verebileceği bir son olduğunu ona söz vermek.

"Lise, eski sevgililer ve seksle ilgili her konuya girdiğimizde kendini kapatıyorsun. Bunu biliyorum. Ve şunu bilmeni isterim ki, eğer paylaşmak istersen, bunu sır olarak saklayacağım." Seni *güvende tutacağım*.

Battaniyesini çekiştirip dudaklarını yalıyor. "Carter olmasa da arkadaş olabilir miyiz sence? Bir kafede yanıma otursan?"

"Bence kardeşinin ötesinde bir bağımız var. O olsun ya da olmasın, seni hayatıma sokmaktan ve orada tutmaktan çekinmezdim."

Bu basit sözlerin gözlerine getirdiği yaşam kıvılcımı, hiç bu kadar istenildiğini hissetmemiş ve bu duyguyla ne yapacağını bilemeyen biri gibi, serbestçe ortaya çıkmak isteyen titrek gülümsemesini geri çekişi, çok yürek burkan bir şey. Bu, hayatımın geri kalanını, onun bir daha asla bu duygudan mahrum kalmamasını sağlamak için adamak istememe neden oluyor.

"Bir gün sana anlatmak isterim, ama henüz hazır değilim." Jennie'nin gözleri benimkileri arıyor, sabır için yalvarıyor. "Sorun olur mu?"

"Hazır olduğunda, Jennie, ben buradayım."

G l msemesinde parıldayan minnettarlık beni şaşırtıyor. Sanki bunca zamandır tek ihtiyacı olan şey, ona yeni bir arkadaşlık, anlamlı bir ilişki kurma şansı veren, rahatça açılıp kendisi olabileceği zamanı tanıyan biriydi. O kişi olmaktan mutlu ve onur duyuyorum, ama yıllarca böyle birine sahip olamadığı için üzülüyorum. Benim yanımda kendini güvende hissetmesini istiyorum.

Ama bir sorum daha var, üstümde ağır bir bulut gibi asılı duran bir soru. "Jennie? Sadece bir şeyi bilmek istiyorum." O başını sallayınca soruyorum, "Sana zarar verdi mi?"

Gözleri yere düşerken eli örgüsüne gitti. "Fiziksel olarak değil, hayır."

"Lütfen olanları, vücudunda vücudunda morluklar bırakmadı diye olanları  nemseme. Görünmeyen morluklar da görünenler kadar acı verebilir."

Gözleri dikkatlice benimkilere doğru yükselir ve bana dökülmemiş gözyaşlarını gösterir. "Seninleyken biraz daha az acıyor," diye fısıldar. "Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim, Garrett. Sanırım sana gerçekten ihtiyacım vardı."

Jennie bana kız kardeşlerimi ve neler yaptığımızı sorunca içimdeki ağırlık hafifliyor. O gülüyor ve gülümsüyor, ben de burada oturmuş o lanet olası f-kelimesini, bize yakıştırmak için can attığım etiketi düşünürken, onun bana bahşettiği her bir gülümsemenin tadını çıkarıyorum.

Arkadaşlar.

Ne halt ediyordum ben?

BÖLÜM 19

DEMEK NOEL
BU...

JENNIE

Onsuz Noel'lerin daha kolay geçmesini bekliyorum, ama kederin böyle ilemediğini ğreniyorum.

Kederin belirli kuralları olduğunu bilmiyorum, sadece her zaman dşündüğünüzün tam tersini yaptığını biliyorum. Geçen yıl, ondan önceki yıl ve ondan önceki yıl da aynı şeyi yaşadığınız için ne bekleyeceğinizi bildiğinizi düşünöyorsunuz. Bu sefer hazırlıklı olacaksınız. Değil mi?

Keder o kadar basit değildir. Kafanı allak bullak eder.

Kalbim parçalanmış ve kırılmış gibi, derin, sönmeyen bir acı hissediyorum, battaniyenin altına kıvrılıp, babamla çekilmiş fotoğrafımızı biraz daha sıkı kucaklayarak, kalbim tam olarak bir Noel daha geçirmeyi dileyerek.

Telefonum çalıyor ve onu yastığın altına itiyorum, bugün ekstra boş hissettiren bir gülümseme takınmaya hazır değilim.

Ama telefonum titremeye devam ediyor, ben onu çıkarana kadar, FaceTime olduğunu fark etmeden aramayı kabul edene kadar, ve oldukça agresif bir şekilde "Ne?" diye bağıriyorum.

Garrett'in parlak gözleri bana bakıyor. Gülömsüyor. "Sana da mutlu Noeller, güneş ışığı. Tanrım, bu sabah kim senin mısır gevreğine sıçtı?"

Adamın bunu nasıl başardığını bilmiyorum, ama ben de gülömsüyorum. Küçük, çok küçük bir gülümseme. Ama onun gülümsemesi genişledikçe benimki de büyüyor, ta ki gözlerimi devirip gülmeye başlayana kadar.

"Üzgünüm. Cevap vermeden önce kim olduğunu bakmadım."

"Dün gece uyuyakaldın, ben de..."

"Kız arkadaşınla mı konuşuyorsun?" diye alaycı bir ses duyulur.

"*Defol buradan, Gabby!*" Garrett bir yastık fırlatır ve kapının çarpma sesinin arasından bile Gabby'nin tiz kahkahalarını duyabiliyorum

kıkırdamasını duyabiliyorum. Garrett iç geçirip, parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirir. "Son üç gündür sana benim kız arkadaşım diyor."

"O zaman ona durumu açıklığa kavuştur. Ona, kardeşim hokey oyuncusu olduğu için başka seçeneğim olmadığını, kendi isteğimle bir hokey oyuncusuyla çıkmayacağımı söyle. Bir gün anlayacaktır."

Arkasını dönüp boynunu ovuşturur. "Evet, ama Gabby'yi dizginlemek imkansız. İsteddiği her şeyi söyler ve yapar, tıpkı senin gibi."

"Ah, demek etrafın güçlü, etkileyici kadınlarla çevrili."

"Öyle bir şey," diyor uzun bir nefes vererek. "Oraya 'vahşi' kelimesini de ekle."

Gözlerimi kısıyorum. "Bir dahaki görüşmemizde bunun için seni çimdikleyeceğim."

"Hayır, sadece ellerini arkada bağlayacağım, böylece çimdikleyen parmakların bana yaklaşamayacak. Ayrıca..." Bir kolunu kaldırıp pazı kaslarını gererek şakacı bir şekilde homurdanır, "...bu vücut tanrılar tarafından yaratıldı. Çimdiklemek için vücudumda bir gram yağ bile yok."

"Siz hokey oyuncuları hep aynısınız: kendini beğenmiş küçük pislikler." Ellerimi arkamda bağlayacağı düşüncesiyle kadınsı bölgelerimin karıncalandığını söylemeyeceğim. Ama, belki... belki gelecekte bundan bahsederim.

"Beni diğerleriyle aynı kefeye koyamazsın. Ben kendi ligimdeyim."

Buna gerçekten katılmadığımı söyleyemem. Garrett, haberlerde gördüğümüz oyuncular gibi değil. O yumuşak, yapışkan bir tarçınlı çörek gibidir. Birçok kadın onun gibi bir erkekle birlikte olmak için can atar.

Bu düşünceleri bir kenara bırakıyorum, çünkü şimdiye kadar yaşadığım tek anlamlı ilişkiye, bir insanla kurduğum en derin, en samimi bağa veda etmek zorunda kalacağımı düşünmek istemiyorum. Veda etmek berbat bir şey ve Garrett'la gelecekte bir gün vedalaşmaya hiç hazır değilim.

"Neden hala yataktasın?" diye soruyor Garrett. "Sen hala yataktasın," diyorum.

"Yatağa geri döndüm. Kahvemizi içtik, kahvaltımızı yaptık ve hediyelerimizi açtık."

"Ama üstünde gömlek yok."

"Sana bakacak bir şey vermek istedim."

Gülüyorum, karnım tok ve kendimi iyi hissediyorum.

"Tamam, zeki çocuk." "İstersen sen de gömleğini çıkarabilirsin."

"Ailen koridorda dururken Noel sabahı telefon seksiyapmayız."

Elini göğsünde gezdirip içini çekti. "Denediği için bir erkeği suçlayamazsın. Ama cidden, benim için bir şey yapabilir misin? Bir dakikalığına benim evime gelmeni istiyorum."

"Ama ben yataktayım!" Battaniyeyi kaldırıp, Noel Baba kılığına girmiş köpeklerin resmedildiği polar pijamalarımı telefona doğru tutuyorum. "Pijamalarımı giyiyorum!"

Bakışları üzerimde dolaşüyor, eğlenerek kaşlarını kaldırıyor. "Hayal gücüne çok fazla yer bırakıyorsun, değil mi?"

"Kapa çeneni, seni eşek." Yataktan kalkıp esneyerek geriniyorum. "Tamam, gideceğim. Ama bu şekilde gideceğim ve sütyen giymeyeceğim."

"Sütyensiz Jennie benim en sevdiğim Jennie."

Asansörle Garrett'ın çatı katına çıkıp, bana söylediği şifreyi tuşluyorum. Burası aydınlık ve sıcacık, sabah güneşi mekanı altın rengi bir sıcaklıkla dolduruyor. Rengarenk ışıklar Noel ağacını parıltatıyor ve beni kendine çekiyor. Noel için süsleme yapmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, kendi ağacımı dikmeyi bile düşünmemiştim.

"Ağacın altında bir kutu var," diyorum, üzerinde parlak kırmızı rengeyikler basılı, üstünde abartılı altın bir fiyonk olan kahverengi kağıda sarılmış hediye yi fark ederek. Elimde kar adam süslerimizi çeviriyorum, altlarında, yaşlarımızın hemen yanında yazan baş harflerimize gülümsüyorum. "Kız kardeşinin hediyesini unutmadın, değil mi?"

"Hayır. Sadece hediyeni açarken yanında olmak istedim."

Bakışlarım telefonuma düşer ve Garrett'ın yumuşak gülümsemesini görürüm. "Ne?" "Hediye senin için, Jennie."

Hediyenin önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Tabii ki, etikette "*Sunshine*" yazıyor. Boğazımda yutkunamadığım, sıkı ve ağır bir yumru oluşuyor. "Bana hediye mi aldın? Ama ben... ben sana hiçbir şey almadım. Bilmiyordum... Ben..."

"Dur. Bunun hayali bir arkadaşlık sınırını aştığından eminim, ama sana bir şey almak istedim. Hadi, aç şunu."

Bacaklarımı çaprazlayıp telefonu Garrett'in beni görebileceği şekilde yerleştiriyorum. Ellerim hafifçe titriyor, hem heyecanlı hem de içeriği görmek için gerginim. Kurdeleyi çekmeden önce parmağımı kurdelenin kenarı boyunca gezdiriyorum, fiyonkun çözülmesini izliyorum, sonra hemen ambalaj kağıdını yırtıyorum.

Kutuyu açtığımda boğazımdan bir kıkırdama çıkar ve ilk hediyeği çıkarırım.

"Böylece dans yarışmaları yapabiliriz," diyor Garrett, elimdeki *Just Dance* video oyununu çevirmemi izlerken.

"Seni mahvedeceğim. Egon buna dayanabilecek mi?"

"Belki de pratik yapmışımdır."

"İstediğin kadar çalış, Garrett, yine de seni canlı canlı gömeceğim." Oyunu bir kenara bırakıp bir sweatshirt çıkardım ve üzerinde yazılı gümüş rengi kelimeleri okurken tekrar güldüm. "*Parlak Kişilik?* Cidden mi?"

Bunun ne kadar komik olduğunu saklamakta berbat bir iş çıkarıyor, titreyerek kıkırdayıp gülüyor. "Anladın mı? Çünkü sen çok hoş ve tatlısın."

"Uh-huh." Sıradaki eşya da giysi. Ultra yumuşak polar kumaştan yapılmış, önü fermuarlı, soluk mavi ve mor renkli bir tulum. Poposundaki yazıyı gördüğümde, Garrett'in kahkahası hızla histerik bir hal alıyor.

"Kıçında *melek* yazıyor," diye nefes nefese söylüyor. "*Melek.*"

"İnanılmaz. Şu anda gerçekten formundasın, değil mi?"

"Üzgünüm." Gözyaşını siler. "Kendimi tutamadım. Ayrıca, bunlar çok küstah, bu yüzden kıçın dışarı çıkacak." Tekrar iki gözünü siler ve derin bir nefes alır, kendini kontrol etmeye çalışır. Her iki hareket de beni rahatsız eder, ama ne yaparsam yapayım gülümsemeyi kesemem. "Bir tane daha var."

Kutudan ince gümüş çubuğu çıkarırım, baş kısmına takılı pençeler onu bir tür ekstra uzun çatal gibi gösterir.

"Bu bir sırt kaşıyıcı," diye açıklıyor Garrett, "ama düşündüm ki, nazikçe kullanırsan, ben yokken kendi sırtını kaşıyabilirsin."

Çubuğu uzatıp pijama üstümün arkasına kaydırıyorum. Gözlerim kapanıyor ve inliyorum. "Oooh, Garrett. Farkında olmadan kendini değiştirmiş olabilirsin, koca adam."

"Siktir et. Bu parmakların yerini hiçbir şey tutamaz."

"Onlar benim en sevdiğim parmaklar." Hediye yığınınına bakıyorum. "Çok teşekkür ederim, Garrett. Her şeyi çok sevdim."

"Prenses Bubblegum kadar iyi değil, ama yine de sana biraz mutluluk getirmiş olmasını umuyorum."

"Öyle oldu. Beni düşündüğün için teşekkür ederim."

Kendi sözlerimin anlamını kavrayınca bakışlarım terliklerime düştü. Çünkü yılın en yoğun döneminde, yoğun hokey programı, tatiller ve ailesini görmek için eve seyahat etmek arasında, bu adam *beni* düşündü ve dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman birinin beni düşündüğünü hatırlayamıyorum.

"Ailem dışından birinden en son ne zaman hediye aldığımı hatırlamıyorum."

Aramızda bir çapa gibi sessizlik hakim, gözlerimi yere indiriyorum. Garrett'ın basit bir hediyeyle gitmek istemediği, keşfedilmemiş bir bölgeye girdiğimizden endişeleniyorum.

"Ama bence sen benim ailemsin," diye cevapladı sonunda yumuşak bir sesle, sabırlı ve nazik, şefkat dolu bakışlarıyla gözlerimi kendine çevirmeye zorlayarak. "Çocuklar, Cara, Ollie... onlar burada bulduğum, seçtiğim ailem ve bence sen de artık onun bir parçasısın. En azından öyle olmanı istiyorum. Bu ailenin bir parçası olduğunu hissediyorsun."

Gözümden sızan ve yanağımdan aşağı yuvarlanmaya çalışan bir gözyaşını yakalamak için zamanında yüzümü çeviriyorum. Aptal tatiller ve gizli ayıcıklar olan büyük, kendini beğenmiş hokey oyuncularını.

"Ağlamıyorum," diyorum ona, burnumu çekerek. "Göz yaşı kanallarım sızıntı yapıyor. Bu bir rahatsızlık."

Onun kahkahası en sevdiğim ses, gülümsemesi en sevdiğim görüntü. "Mutlu Noeller, Jennie."

"Mutlu Noeller, Garrett."

"Ne giyiyorsun sen böyle?"

"Ne? Bu mu?" Carter gömleğine bakar, sanki zaten büyük ve dikkat çekici değilmiş gibi, tek kelime görünür olsun diye gömleğini çeker. *DILF*. "Ollie aldı bana."

"Şaka olarak alınmıştı," diye mırıldanır Olivia, "ama en sevdiği hediye oldu. Çıkarmak istemiyor."

"En iyi kısmını görmek ister misin?" Carter, Olivia'yı yanına çekerek gururla gülümser. "Seninkini göster onlara, tatlım."

Yüzü kızarır. "Hayır, sanmıyorum."

"Hadi ama." Kolunu sallar. "Gururla sesini yükselt, Ollie kızım."

Bunu yapıyor, ama kesinlikle çok yavaş davranıyor, süveterini yavaşça başından çıkarıyor ve ben ona gülmeli miyim yoksa onun için ağlamalı mıyım bilemiyorum.

Çünkü altında giydiği tişörtte basit bir cümle yazıyor: *I HEART DILFs*.

"Pip," diye Olivia'ya fısıldıyorum, omuzlarım titriyor, göğsümde kahkahalar yankılanıyor. Kendimi tutmaya çalışıyorum, yemin ederim. "Ne yaptın?"

Omuzları çöküyor, gözleri yere bakıyor. "Her şeyi mahvettim."

"DILF ne demek?" diye sorar annem, bu da beni daha çok güldürür ve Carter da katıldığında Olivia koridordan fırlayıp gider. "*Sadece bir soruydu!*"

Yanımda Hank gülümsüyor. "Beckett ailesinin Noelini hiç yaşayamayacak olan tüm insanlar için üzülüyorum."

Olivia için üzülüyorum, çünkü artık ömür boyu onlara mahkum olacak.

Yine de ona sahip olduğum için mutluyum, çünkü babamız öldüğünden beri Carter'ı Noel'de bu kadar mutlu görmemiştim. Onu yanına çekip kucaklarken, parmaklarını birbirine kenetlerken, her yanından geçerken omzuna veya şakağına öpücük kondururken gülümsemesi hiç eksik olmuyor.

Bence Olivia onu hayata döndürdü. Artık o, sadece kameralar yokken değil, her zaman benim birlikte büyüdüğüm aynı kardeşim: şapşal, çılgın, kocaman bir kalbi olan.

Bu yüzden bize ailece yapabileceğimiz heyecan verici bir Noel etkinliği olduğunu söylediğinde şaşırmadım.

Mutfak masasının üzerindeki örtüyü kaldırıp, birkaç kutu zencefilli ev ortaya çıkardığında da şaşırmadım.

ve kendiniz süslediğiniz türden.

Ama bunların Oreo'dan yapıldığına biraz şaşırdım.

"Sadece söylüyorum." Carter bir kurabiyeyi krema ile kaplayıp kurabiye çatısına yapıştırıyor. "Bunu kim düşünmüşse bir dahi. Oreo'lardan yapılmış koca bir köy?" Sanki bir ilham gelmiş gibi bir ses çıkarıyor ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde Olivia'ya dönüyor. "Ya bebeğe isim versek..."

"Hayır."

"Ama..."

"Olmaz."

Carter kaşlarını çatarak, Grinch'in 1,55 metre boyunda hamile bir kadın olduğunu mırıldanır ve Olivia elinden bir mini kurabiye çalar ve ağzına atar. Bu, kurabiyeler ve yenilebilir süslemeler için bir kavgaya dönüşür ve sonunda Carter her şeyi başının üstünde tutarken gülüyor, Olivia ise söz konusu eşyaları almak için onun vücuduna tırmanmaya çalışıyor, Hank ise yanımda eline ne geçerse onu yiyor.

"Hank." Kıkırdarım. "Onları ağzına değil, evine koyman gerekiyor."

"Oops." Dudaklarının arasına bir kurabiye daha sıkıştırır. "Onları evime koymuyor muyum? Tam olarak anlayamadım. Ne de olsa ben körüm."

"Bunu kurabiye yemek için bahane olarak kullanmıyorsun, değil mi?"

"Ne istersem yaparım," diyor basitçe, ve onunla Carter'ın aslında akraba olmaması şaşırtıcı, çünkü kurabiye köyü bittiğinde, bu Carter'ın da sloganı gibi görünüyor.

"İşte!" diye bağırır ve üç evinin sonuncusuna son rötuşları yapar. "Bitti!" Mutfak masasının üzerinde uzanan köyü seyrederken gözleri gururla parlar. Sonra eğilir, bir bacayı tutar, onu yerinden çıkarır ve ağzına atar.

"Carter!"

Durur, gözleri korkuyla büyür, sanki karısı tarafından yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmış gibi. Kurabiye köyünü yemek gibi.

"Ne?"

"Henüz yememelisin! Birkaç gün sergide bırakmalısın! En azından bir gün!"

"Ne? Bütün gün kurabiye evlere bakıp yememi mi istiyorsun?"

Kutulardan birine parmağıyla vurarak, mutlu ailenin arkasındaki resimde sergilenen, şu anda bizimkine hiç benzeyen köyü işaret eder. "Kurallar böyle!"

Kollarını havaya kaldırdı. "Kurallara uymadığımı biliyorsun, özellikle de Oreolar söz konusu olduğunda!" Bir evin duvarını kırdı ve Olivia'nın gözlerinin içine bakarak tüm evi ağzına attı. "Ne var şimdi, prenses?" diye mırıldandı, sonra Olivia ona saldırınca çığlık atarak kaçtı.

Hank hoparlörlerden gelen melodiyle birlikte ıslık çalar. "Demek Noel bu..."

Noel kucaklaşmaları en güzel kucaklaşmalardır, özellikle de annenin kolları seni sarmışsa ve aynı pijamaları giyiyorsan.

Beni sıkıca kucaklar, saçlarıma iç çekerek. "Birlikte uyuduğumuz geceleri özledim."

"Seni özledim." Bakışlarım açık kapıdan geçip, ışıkların parıldadığını görebildiğim koridora doğru kayıyor. "Bu yıl dekorasyon yaptığınıza inanamıyorum."

"Bebek yolda olduğu için, belki de yeniden başlamanın zamanı geldi diye düşündüm. Nereye giderlerse gitsinler, büyülü bir Noel deneyimi yaşamayı hak ediyorlar."

Dönüp güzel anneme bakıyorum. "Peki ya sen?" "Ben ne mi?"

"Sen de bunu hak etmiyor musun?" Parmaklarımızı birbirine kenetleyip, ellerimizi göğsüme çekiyorum. "Tatili birlikte geçirecek, hayatını paylaşacak birini istemiyor musun?"

"Benim ailem var. Başka kimseye ihtiyacım yok."

"Sadece mutlu olmanı istiyorum anne." Bu sözler daha çok bir rica gibidir. Birini bulup zamanını onunla paylaşmanın mutluluk getireceğini bilmiyorum, ama eğer öyle olacağını düşünüyorsa, denemesini isterim.

Bu ev eskiden kahkahalarla doluydu ve hala öyle olsa da, aynı zamanda yürek burkan, sessiz bir yalnızlığın da yuvası. Annem cuma geceleri tek başına kıvrılıp en sevdiği filmleri izliyor, babam da başını omzuna yaslayarak seve seve onunla birlikte o klişe romantik komedileri izliyordu. Mutfakta çalışırken gözlerindeki uzak bakış, babamın omzuna yaslanıp onun yaptığı yemeği tatmak için yalvarması, onu mutfakta döndürmek için çekip götürmesi, ona şarkı söylemesi, yüksek sesle ve sinir bozucu bir şekilde, ta ki onun kahkahaları babamın sesini bastırana kadar, ve sonra onu bir öpücükle susturması.

Bazen sessizlik kahkahalardan daha gürültülüdür, kulakları delen bir uğultu, bitmesi için yalvarırsınız.

"Mutlu olmak için bir erkeğe ihtiyacım yok, Jennie." Gözlerinde hiç tereddüt yok. Kararından emin, ama sanırım bu ona huzur veriyor. "Baban ve ben, fırsatımız varken burada kurduğumuz hayattan memnunuz. Yarattığımız anılar için minnettarım ve her zaman daha fazlasını dileyeceğim, ama o, yarattığımız her yeni anıda da bizimle birlikte. Onu hissedebiliyorum ve ben sadece... Onun yerini başka biriyle doldurmak istemiyorum."

Bir gözyaşı burnumun köprüsünden yuvarlanarak yastık kılıfına damlıyor. "Ya bir gün başka biri için yer bulursan?"

"Bir gün yer bulursam, o zaman birini hayatıma alırım." Saçımı geriye itip kulağımın arkasına koyuyor. "Peki ya sen? Ne zaman birini hayatına alacaksın?"

"Mutlu olmak için bir erkeğe ihtiyacım yok," diye tekrar ediyorum, onu güldürüyorum.

"Hayır, ihtiyacın olan şey bir partner, en iyi arkadaş. Sana karşı sabırlı, hazır olduğunda açılmanı bekleyen ve tüm mücadelelerinde yanında olmak isteyen biri. Seni güldüren, senin inanılmaz özelliklerini tamamlayan biri. Çok büyük bir kalbin var, Jennie, ve keşke o kalpte birine yer açsan. Korktuğunu biliyorum. Ama hayat korkmak için çok kısa."

Onun sözleri beynime girip köşede yerleşti, örümcek ağıları topladı, ta ki iki gün sonra güneş doğarken yatakta uyanık yatarken ve çılgın bir katil kapımı çalmak için karar verirken, onları tekrar tekrar düşünene kadar.

Gerçek anlamda değil, ama cidden, ne oluyor lan? Çıplak ayaklarımla koridorda koşarken, çoğu insanın saç dediği kafamdaki fare yuvasına aldırış etmiyorum.

"Hangi dünyada birinin kapısını çalmak sosyal olarak kabul edilebilir ki... *Garrett.*"

Kapımın önünde beklerken bana gülümsüyor, giydiği orman yeşili beresinin altından kıvrılan altın sarısı saçları, kar taneleriyle kaplı, tıpkı paltosunun omuzları ve yanına asılı olan spor çantası gibi.

"Sana bir Noel hediyesi daha getirdim." Eşiğin altına adım atıyor, varlığı beni ezip geçiyor, duyularımı çılgına çeviriyor. Bana elini uzattığında, kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldarım.

"Hadi, Jennie. Elimi tut."

Ben de, çekinerek elimi onun eline sokuyorum. Hava soğuk ama onun dokunuşu yine de cildimi sıcaklık ve arzu ile titretmeyi başarıyor.

Ve orada durup birbirimize bakarken, yavaşça el sıkışırken, hiç bu kadar kafam karışmamıştı.

Ta ki o elini çekip avucunu aramızdaki boşluğa koyana kadar.

Hafızam yüzlerce mutlu sabahla doluyor, babamın sinsi gülümsemesi, sıradan bir el sıkışma, bizim en sevdiğimiz eğlencelerden biri haline geldi, sadece ikimiz için özel bir şey.

"Hadi," diye fısıldadı Garrett tekrar ve göğsüm onun gülümsemesiyle titredi, sabırla elimi onun elinin üzerine koymamı bekledi.

Sonunda elimi onun elinin üzerine koyduğumda, yüzü bir gülümsemeyle parlar ve boğazımdan bir kahkaha patlar, gözlerim yaşarır. İkimiz kapımın önünde, el ele vuruyor, kalçalarımızı çarpıştırıyor, yer değiştiriyoruz ve başladığımız yerde bitiriyoruz: basit bir el sıkışma ile.

Kollarını açıyor ve ben öne doğru atılıyorum, yüzümü göğsüne gömüyor, kokusunu içime çekiyorum. O aynı, zengin maun ağacı, temiz ve narenciye kokulu, ama az önce kaçtığı kardan gelen nem onu da farklı kılıyor. Topraksı ve taze, yağmur ve çam iğneleri gibi.

Hepsini içime çekiyorum, çünkü gerçek şu ki, bu adamla birlikteyken kendimi biraz daha ben gibi hissediyorum. O, tüm cesaretimin ötesini görüyor, hem cesur hem de sessiz olanı, şiddetli görünüşünün altında kaynayan nazikliği görüyor ve uzaklaşmak yerine elimi tutup benimle yürüyor.

Birbirimizin vücuduna aynı fısıltılı sözleri fısıldadığımızda, içimde sıcak bir ışık yanıyor.

"Seni özledim."

BÖLÜM 20

SANIRIM BİZ AYRILDIK
ADAM

GARRETT

"YİNE KAZANDIM." Jennie kestane rengi dalgalı saçlarını toplar, başının üstüne yığar ve şampanya rengi kadife bir saç lastiği ile sabitler. "Nasıl hissediyorsun? Yorgun mu? Kızgın mı? Erkekliğinden mahrum mu?" Kaşlarını oynatır, yüzünde küstah bir gülümseme belirir. "Ağlarken sana sarılmamı ve sırtını gıdıklamamamı ister misin, koca adam?"

"Kapa çeneni." Onu kanepeye itip aptal dans video oyununu kapatırım. "Hile yaptın."

"Gece uyumanı sağlayacaksa ne olursa olsun."

Beni uyutmayacak şeyin *ne* olduğunu biliyor musun? Jennie'nin oturma odamda sadece dantelli kırmızı külot ve benim tişörtümle dans ettiği görüntü. Hayır, bu görüntü kesinlikle bu gece beni uykusuz bırakacak.

Yılbaşı partisine birlikte gidiyoruz — Carter'ın fikri; onun bunu pişman olmasını sabırsızlıkla bekliyorum — ve Jennie erken gelip takılmak istedi. Kapıma, kışını kaplayan parlak gece mavisi bir elbiseyle geldi, sonra dans yarışması yapabilmemiz için hemen elbisesini çıkardı. Dans yarışması, başka türden bir yarışma yüzünden ertelendi ve ben onu parmaklarımla orgazm ederken yanlışlıkla boğazından tutup duvara dayadım. Boğazını tutmamın sebebi, makyajını yapmış olması ve onu bozmak istememesi idi.

Onun her şeyini mahvetmek istiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jennie, ben bir paket atıştırmalık açarken.

"Duygularımı yiyorum," diye mırıldanarak, bir avuç Flamin' Hot Funyuns'ı ağzıma atıyorum. Çıtır çıtır ve baharatlı, lezzet dolu, tıpkı Jennie gibi. Bir atıştırmalıkta aradığım her şey.

"İğrenç. Bu gece kendinle eğlenmene bak."

"Yok." Bir avuç daha. "Seni dolaba sürükleyeceğim, dilimi ağzına sokacağım."

"Bu gece bana kesinlikle yaklaşmayacaksın."

Yutkunup, kırmızı parmaklarımı ona doğru sallıyorum. "Sen öyle san."

Jennie'nin yüzü tiksinti ile buruşur ve parmaklarımı yaladığım da öğürür. "Bu çok iğrenç. Nefesinin kokusunu buradan alabiliyorum."

Çantayı kaldırıp ellerimi yıkarım. "Yakından ve şahsen koklamak ister misin?"

Kollarını göğsünde kavuşturur ve ayak bileklerini sehpanın üzerine atar, ona doğru sürünürken beni görmezden gelir. "Nefesini benden uzak tut, Andersen, yoksa..."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa kıcını tekme lerim."

"Yaratıcı." Parmaklarım ayak bileklerini kavrayarak onu kanepede döndürüyor ve bacaklarını açarak arasına girebiliyorum.

"Kıcına o kadar sert bir karate tekmesi atacağım ki, taşaklarınla bademcik hokeyi oynayacaksın."

Gülmemi zorlukla bastırıyorum, kalçalarına binip bileklerini başının iki yanına sabitliyorum. "Hayatımda daha şiddetli biriyle tanışmadım. Şanslıyım ki, boyumun seni tutabileceğim anlamına geldiğini öğrendim ve sen de bunu çok seviyorsun."

Kalçalarını sallayarak kanepeden kaldırır, beni tekmelemeye çalışırken pelvisini benimkine çarpar. Onu vücudumla kaplarken bileklerini daha sıkı tutarım.

"*Garrett*," diye alçak sesle uyarıyor. Gözleri çılgınca parlıyor. Çılgın gözleri seviyorum.

"Hadi ama, Jennie." Dudaklarımı büzerek öpücük sesleri çıkarıyorum. "Seni öpeyim."

"*Garrett!*" Benim altımda yuvarlanarak beni üzerinden atmaya çalışırken, havayı kahkahalarla doldurur. Parmak uçlarım kaburgalarına inip gıdıklarken, nefes nefese kalır, gülerek ağlar ve aynı anda nefes almaya çalışır, durmam için yalvarır.

Bayılmak üzere olduğunu ya da hayalarımı tekmelemek üzere olduğunu düşündüğümde, gıdıklamayı hafifletirim. Bileklerini kavrayarak başının yanına sabitlerim ve kıkırdayarak burnunun ucunu parmaklarımla okşarım.

Nefes alabildiğinde, ondan uzaklaşıp yatak odama doğru yöneliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Jennie saçlarını düzeltir. Kardeşinin evine gitmeden önce saçlarını düzeltmesi gerekecek.

"Dişlerimi fırçalamaya. Gecemi seni öperek geçirmek istiyorum." Ona göz kırparım. "Gizli öpüşmeler, tabii ki." Aletimi tutarım. "Oral seks yapılmasını seviyorum. Bu gece aletimi kaybedersem bunu yapamam."

Jennie yüzüme bir yastık fırlatır. "Git dişlerini fırçala, seni brüksel lahanası."

Bir buçuk saat sonra, Carter ve Olivia'nın evine varıyoruz ve ben yirmi dakikalık yolculuk boyunca Jennie'nin elbisesinin altına elimi sokmaya çalışıyorum.

"Bu gece içmek istemediğinden emin misin?" Elimini tokatlayıp orta konsola sıkıştırdı. "Uber ile eve gidebiliriz."

"Hayır, ben iyiyim."

"Peki, fikrini değiştirirsen..."

"Değiştirmeyeceğim. Daha sonra ağzını sıkacağım ve ben sarhoşken senin ayık olman içime sinmiyor."

Jennie pencereden dışarı bakarken hiç tereddüt etmez. "Sarhoş olsan da, ayık olsan da, yüzüne oturup dilinin üzerine boşalmamı engelleyemezsin." Ben arabayı sokakta çalışır halde bırakıp ağzım açık kalmış halde dururken, o bana göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bakar ve bacağımı, tam da sikimin yanından sıkar. "Hazır mısın, koca adam?"

Hazır değildim.

Jennie ilerlerken ben geride kalıp penisimi boxerımın beline sıkıştırmak zorunda kaldım; kazara kot pantolonumda çadır kurmuştum.

Şimdi iki saat geçti ve o bütün gece Jaxon'la flört ediyor, ona aptalca kirpiklerini kırptıyor, aptalca dudaklarını yalıyor, onun aptal omzunun üzerinden bana sırıtıyor. Bu gece onun kışını benim el izimle süsleyeceğimden bahsetti.

benim el izimle kışını süsleyeceğimi söyledi. Sanırım bu, bunun kalıcı olmasını sağlamanın onun yolu.

"Senin düşüşünü izlemek çok komik."

Hiçbir şey yokken ayağım takılır ve kendimi duvara tutunurum. Kirazlı soda suyum sıçrar ve köpürür, elimi kaplar. "Siktir, Care. Neden hep arkamdan gizlice yaklaşıyorsun?"

Cara sırtıyor. "Ben çok, çok sinsi biriyim."

"Ve sinir bozucu," diye homurdanıyorum, sonra o omzuma yumruk attığında omzumu kapatıyorum. "Ah! Bu ne içindi?"

Gözleri yana kayar, Jennie ve Jaxon'a takılır. *J&J. JJ. J²*. Hepsi aptalca geliyor. Aptal J'ler. *G&J*, alfabenin rastgele iki harfini bir araya getirecek olsam, çok daha iyi olurdu.

"Zavallı bebek. Yeşil gözlü canavar seni yakaladı mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden bahsediyorsun? Şifreli konuşmayı kes."

"Tamam, Garrett. Şifreli konuşmayı keseceğim." Beni duvara doğru iter duvara yaslar, ateşli gözleri boynumu terletir. Uzun boylu, sert ve korkutucudur. "Bütün gece Jennie'ye bakıp durdun ve Jaxon ona her dokunduğunda, bu damar patlamak üzereymiş gibi görünüyorsun..." boynumu dırter, "...burada."

"Carter onunla konuşmasından hoşlanmıyor." *Oooh, iyiymiş. Hızlı düşünmüşsün, Gare.*

"Carter tek değil."

Jaxon bu anı seçerek, birasını dudaklarına götürerek yanımıza geldi. "Ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Oh, merhaba Jax." Cara omzunu sıkıştırır. "Gare-Bear, Jennie'ye aşık olduğu için onunla konuşmanı sevmediğini söylüyordu."

"*Cara*." Kollarımı genişçe açıyorum. İçeceğim yine köpürüyor ve sol çorabımı ıslatıyor. Jaxon'a bakıyorum. "Ben öyle bir şey demedim. O... o... Cara gibi davranıyor." *Çok iyi. "O sarhoş."*

Adam birdenbire ortaya çıkar ve bir kolunu omuzlarıma dolamıştır. "Sarhoşum." Sesi, geniş gülümsemesi kadar gurur doludur. "Burada sevimli bir kız var. Adı Stacey. Samantha mı?" Kaşları çatılır. "Belki de Sarah'dır. Hokeyi seviyor, ona Bear'ın resmini gösterdim ve sevimli olduğunu söyledi. Ona çıkma teklif etmeli miyim?"

"Ah, tatlım." Cara göğsüne hafifçe vurur. "Hayır. Hayır, çıkma."

Kaşlarını çattı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Yeni yıl, aynı bekar ben."

"Dostum, *ben* bile o adamın birini bulmasını istiyorum," diye mırıldanır Jaxon, biz uzaklaşırken, bira pongu oyununun yeni bittiği yemek odasına doğru yöneliriz.

"Garrett!" Carter, ceviz masanın üzerinde bir ping pong topunu zıplatır. "Bir ortağa ihtiyacım var."

"Ben içmiyorum."

"Onlar da içmiyor." Jennie ve Olivia'nın bardaklarını hazırladıkları masanın karşısına doğru eliyle işaret eder. "Alkol olsun ya da olmasın, onları yere sererim."

Jennie'nin gözleri benimkilerle buluştu, kaşları kalktı, bir meydan okuma. "Andersen'da bu yetenek yok."

"Liv ve ben geçen yıl tüm turnuvayı kazandık," diye cevap veriyorum ve Olivia ile el çakışıyorum.

"Siz hile yaptınız," diye söylenir Carter.

Olivia tatlı bir gülümsemeyle, "Ne derler bilirsin. Kazanmanın değerini gerçekten anlayabilmek için önce kaybetmeyi öğrenmelisin," der.

Gözleri kararır. "*Garrett!* Buraya gel!"

Bu ikisinin özelliği, ikisinin de kaybetmekten nefret etmesi. Carter, karısının duygularını incitmemek için ona kazanmasına izin veren bir adam gibi görünebilir, ama asla isteyerek kaybetmez. Bu yüzden, minik karısının neredeyse her şeyde onu yenmesini izlemek her zaman çok eğlencelidir.

Olivia ve Jennie'nin altı bardağı arka arkaya batırdığı ilk bira pongu oyunu da dahil. Carter rövanş istiyor.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye mırıldanırım.

"Bilmiyorum lan," diye mırıldanır Carter. "Kıçlarına at nalı sokmuşlar."

"Şansın bununla ilgisi yok dostum," diye Emmett araya girer, ama belki de bu sefer şans bizim tarafımızdadır. Çünkü Olivia bir atışı geçirir, Jennie iki atışı. Carter daha konsantre, atış sırası geldiğinde Olivia'ya bakmayı reddeder, onun atış sırası geldiğinde ise acımasızca onunla alay eder ve ben her zamanki gibi iyiyim.

Her iki tarafta da iki fincan kalınca, gerginlik artar. Kızlar önce başlar ve Cara koşarak gelir, ikisinin de kıcına vurur.

"Onların *ağlamasını* görmek istiyorum, bayanlar."

Jennie topunu üç kez zıplatır, sonra eğilir ve masanın kenarında durur. "Hey, *Jen—ah!*" Carter eğilir ve yanlışlıkla bastığım ayak parmaklarını tutar.

"Oops," diyorum. "Kusura bakma dostum."

Kardeşi dikkatini dağıttığı için Jennie topu fırlatır ve kolaylıkla potaya sokar. Zavallı Carter bu işin sonunda çok sarhoş olacak.

Görünüşe göre son tur için başka bir dikkat dağıtma taktiği denemeye karar vermiş. Olivia masaya yaklaştığında, yavaş çekimde gömleğini göğsüne kadar çekiyor, bir parmağını dudağına koyarak ona bakıyor.

"Gördüğün hoşuna gitti mi prenses? Seni yukarı çıkarıp —*ah, lanet olsun!*"

Bu ses, dostlarım, Olivia'nın kocasının gözlerinin içine bakarak son atışını batırdığı ses.

"Hey, hadi ama." Carter sızlanırken sırtını okşuyorum. "Hala şansımız var. Onlar kadar çok kupamız var. Yapabiliriz."

Masayı kenarından tutarak yutkunur. "Sen başla."

"*Kaybedeceksin,*" diye Jennie bana dudaklarını oynatarak söyler.

Öyle ya da böyle, kesinlikle öyleyim. Onu yenmek ya da bu oyunda yenilmek. Her iki durumda da, şutumu zahmetsizce potaya gönderdiğimde, bundan sonra ne olursa olsun suçlu olmadığımı biliyorum.

Carter titrek bir nefesle öne çıkar. Omuzlarını sallar, boynunu sola, sonra sağa eğirir.

"Hangi çukur olursa olsun, Carter," diyorum, omuzlarını ovuşturarak. "Hangi çukur olursa olsun."

Tam bu anda, o atışa hazır ve dengeli bir şekilde dururken, Olivia Emmett ile göz teması kurar ve Emmett çenesini hafifçe kaldırarak bir talimat verir.

"Ona bakma," diye Carter'a homurdanırım. "Ona bakma lan

."

Ama dinliyor mu? Hayır, tabii ki dinlemiyor. Carter asla dinlemez.

Olivia yavaşça dönerek eğilir ve Carter gülerek homurdanır.

"Sakın deneme, Ollie kızım. Ben bu tuzağa düşmem..."

Her şeyin yavaş çekimde olduğunu görüyorum. Su, bacaklarının arasında sıçrayarak, nefes nefese kalırken zemini kaplıyor, Olivia suyunun aktığını haykırırken

Olivia suyunun geldiğini haykırınca Carter'ın yüzünün rengi atıyor. Top parmaklarının arasından kayıp, ahşap masada bir, iki, üç kez zıpladıktan sonra yere düşerken, gözleri korkuyla büyülüyor. Tüm bunlar olurken, köşede kıkırdayan Jennie'yi de gözden kaçırmıyorum.

"Ollie..."

"Ha!" Olivia bize doğru dönerek, yüzünde kibirle parıldayan bir ifadeyle, boş su şişesini elleriyle ezip parçaladı. "Yakaladım seni, aptal! Iskaladın!" Emmett ona sarılmadan önce Jennie'nin elini yırttı.

"Sana düşeceğini söylemiştim!" diye bağırır ve Carter hırlayarak kıvrılır.

Masadan bir ping pong topu fırlatırım. "Bu yıl yine Ollie'nin partneri olmam gerektiğini biliyordum. Carter berbat."

"Karımın doğum sancıları başladığını sandım! Bu adil değil! Hile yapıyorsun! Yeniden maç yapalım!"

"Bu rövanş maçıydı," diye hatırlatır Jennie. "Sen sürekli kaybediyorsun." "Kaybetmiyorum! Kaybetmedim! Ben-ben-ben..."

"Kaybettin," diye Cara sözünü keser. "İki kez. Ve geçen yıl üç kez kaybettin. Karın bu oyunda sürekli seni yeniyor, ama sen yine de bir sonraki oyunda kazanabileceğini ummaya devam ediyorsun. Bu ilham verici, Carter, ama aynı zamanda üzücü." Göğsüne hafifçe vurur. "Gece yarısı beş dakika sonra. Toplarını bulman için vaktimiz yok."

Herkes oturma odasına ve mutfığa yığılınca kaos başlar ve evin sıcaklığı aniden yükselir. Çok fazla insan, çok fazla vücut ana kata sıkışır ve herkes kendi partneriyle eşleşmeye başlar. Adam ve Jaxon ada mutfakta toplanmış, bekar erkekler ve kızlar için içkileri hazırlamaktadır. Bu alanda o kadar çok insan vardır ki, yanınızda duran kişiden başka kimseyi görmek zordur.

Benim için, Jennie'den başka kimseyi görmek zor, oturma odasının kenarında sanki ortadan kaybolmaya çalışır gibi duruyor, gözleri endişeyle etrafı tarıyor. Parlak kişiliği bir kenara itilmiş, onun yerine kim olduğu bu kabuk geçinmiş, heyecanın bir parçası olmaksızın saklanmayı tercih ediyor.

Mutfaktan geçip yemek odasına giriyorum, sonra Jennie'nin hemen arkasından karanlık, boş koridora geri dönüyorum.

Parmak uçlarım belinde dans eder gibi dolaşır, sonra avucumu karnına koyarım ve o birden nefesini tutar, irkilir.

Geri sayım son dakikaya geldiğinde dudaklarım kulağına dokunur. "Benimle gel."

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, ben onu merdivenlerden yukarı çıkarırken. "Ya Carter görürse?"

"Şu anda kardeşinin dünyasında var olan tek şey karısı." Jennie'yi ilk kez tattığım yatak odasına göz atıyorum. "Gittiğimizi fark etmeyecek."

"Eğer yanılıyorsan, hafıza kaybı numarası yapacağım."

Onu karanlık odaya çekip duvara yaslarım. "Ben de pencereden atlayacağım ve beni bir daha asla görmeyeceksin."

Aşağıda, insanlar yirmiden geriye doğru saymaya başlar.

Elim Jennie'nin boynuna dolanıyor ve başparmağım onun sıcak teninin altında gizlenmiş nabız noktasına yerleşiyor. Nabız şiddetle atıyor ve şu anda onun hayata dönmesinin sebebinin ben olmam çok hoşuma gidiyor.

On beş.

"Gece yarısı öpücüğün ben mi olacağım?"

On.

Vahşi gözleri benimkilerle buluşur. "Belki."

Beş.

"Aradığım cevap bu değil."

Dört.

Üç. İki.

Bir.

"O zaman belki de istediğini almalısın."

Ağızlarımız çılgınca çarpışıyor, parmaklarımız saçları tarıyor, kalçalarımız birbirine sürtünüyor, dillerimiz birbirini yalıyor, tüm bunlar olurken evin alt katında tezahüratlar ve bağırışlar yükseliyor.

Elim Jennie'nin elbisesinin arkasına kayar ve kıkına hafifçe vururum. "Beni bir kez daha ısıırırsan, seni çığlık attıracağım."

Parmakları saçlarımı kavrayarak beni derin bir öpücüğe boğuyor, dişleri alt dudağımı kaydırıyor ve sonra çekiyor. "Denemeni görmek isterim."

Yatak odasının kapısını kapatıp onu banyoya itiyorum, ışığı açıp kapıyı kilitliyorum. Yanakları kızarmış, pembe dudakları şişmiş, göğsü benim ona doğru ilerlerken hızla inip kalkıyor.

"Külotunu çıkar." "Gar..."

"Hemen."

Ateşle oynuyorum, ama umurumda değil. Bütün gece onu uzaktan izlemek zorunda kaldım ve tek istediğim onu tatmak.

Jennie yeterince hızlı hareket etmiyor, bu yüzden onu döndürüp duvara itiyorum ve hızlı bir hareketle külotunu yumruğumda topluyorum.

Bir elim boğazının tabanını kavrarken, diğer elim bacaklarının arasına dalıyor. "Bağırırsan ne olur tahmin et?"

"İnsanlar duyar," diye inliyor.

"İnsanlar duyar. İnsanların duymasını ister misin?"

Parmaklarım ıslak sıcaklığını okşarken o nefes nefese kalıyor. "Hayır."

"O zaman uslu bir kız olup sessiz kalmalısın."

Onu kollarımın arasına alıp tezgahın üzerine yatırıyorum, bacaklarını genişçe açarken elbisesini kalçalarının etrafında topluyorum. Aynada, amciği arzuyla parıldıyor ve ağzım sulanıyor.

"Benim için boşaldığını izleyeceksin ve bunu yaparken ses çıkarmamaya çalışacaksın."

Avuç içlerim kalçalarını okşarken, geniş gözleri hayretle bana bakıyor. Boynuna ağzımı açtığımda, dudakları hırıltılı bir nefesle açılıyor ve klitorisini okşadığım anda bu nefes hızla iniltiye dönüşüyor.

Tsk, başımı hafifçe sallıyorum. "İyi bir başlangıç değil, güneş ışığı."

Kalçaları sıçırıyor, gözleri bana yalvarıyor, dokunuşum onun üzerinde hayalet gibi dolaşıyor, neredeyse istediğini ona veriyor, son anda geri alıyor.

Ağzım boğazındaki çizgileri takip ederek çenesine doğru ilerler ve kulağında durur. "Seni parmaklarımla sikmemi mi istiyorsun?"

Jennie, çıplak ve bana açık, bana bakarken savunmasız, başı omzumun üzerine atılmış, görülmeye değer bir manzara. O başını salladığında, onu tanıdığımdan beri ilk kez onu suskun bıraktığımı fark ediyorum.

Belki de bu yüzden onu bu ıstıraptan kurtarıyorum, bakışlarımızı birbirine kilitleyerek parmağımı onun içine sokuyorum. Ağzı iniltiyle açıldığında, boşta kalan elimle ağzını kapatıyorum, dudaklarından çıkan adımı bastırıyorum.

İkinci parmağımı da sokuyorum. "Ne demiştin?"

Elleri geriye uzanır, çılginca tutunacak bir şey arar. Biri gömleğimi avuçlar, diğeri tezgâhı, ben daha sert, daha hızlı pompaladıkça gözleri tavana döner ve elimde inler. Başparmağım klitorisini bulur, bastırır, kenarlarına dokunur, onu çıldırtır.

"Eve vardığımızda dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum," kulağına fısıldarım. Kollarımda çırpınırken, ayak parmakları aynaya kıvrılırken, duvarları parmaklarımı sıkmaya başlar. "Ve benim sikimi ne kadar derine alabileceğini görmek istiyorum."

Jennie elim arkasında yüksek sesle iniyor, bu da beni daha sert sıkmaya itiyor ve orgazmı yaklaşırken bacaklarının arasından elimi çekmeye çalışıyor.

Vücudu titrer ve sarsılır, mücadelesinden vazgeçer, başı geriye doğru eğilir ve elime adımı haykırır. Sonunda sakinleşip orgazmın etkisinden kurtulduğunda, mavi gözleri parlak ve sersemlemiştir.

Ağzını benimkiyle kapatıyorum, dilimle açmaya çalışıyorum ve o benim kucağıma gömülürken iç çekiyor.

İki dakika sonra, Jennie giyinirken Carter'a yedek yatak odasındaki banyoyu temizlemesi gerektiğini nasıl söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum.

"Git etrafta kimse var mı diye bak," diye fısıldıyor ve dolaptan bir kutu mendil çıkarıyor. "Ben temizlerim."

Karanlık yatak odasına sessizce girip kapıyı aralıyorum. Aşağıdan ışık ve ses geliyor ama koridor boş.

Parmağımın ucunda banyoya geri dönerim, Jennie kollarını boynuma dolayarak beni kendine çekip öper.

"Yeni yılın ilk orgazmı. On üzerinden tam altı puan, Andersen."

"Hadi oradan, tatlım. Her gece dünyanı sallıyorum." Küçük parmağımı onun parmağına takarak onu yatak odasına çekiyorum. "Kontrol ettim. Kıyı..."

"Güvenli değil," diye Cara, yatak odasının kapısında durarak cümlemi tamamlar. "Aradığın kelimeler bunlardı, değil mi Garrett?"

Arkamda, Jennie korkarak sırtımı sıkıca sarar, yüzü kolumun altından dışarı bakar. Cara'nın yanında, Adam'ın çenesi sarkar. "Biz-biz-biz..."

Kahretsin. "Biz, şey..." *Düşün, Garrett. Düşün!* "Biz temizledik."

Adam iki eliyle gözlerini kapatır. "Hayır, hayır, hayır, *hayır*. Bunu bilmemeliyim!" Dönerek koridordan koşarak uzaklaşır. Duyduğumuz çarpma sesine ve kırık sesiyle "*Caaaa*" diye bağırmasına bakılırsa, çok uzağa gidememiştir.

"Evet, tatlı meleğim," diye bağırır, gözleri bize dikilmiş. "Geliyorum!"

Gülümsemesi hiç bozulmaz, gözleri bizimkilere dikilir, kırmızı tırnağıyla kapı çerçevesine hafifçe vurur. Carter'ın bana zarar vereceği, beni öldürmeden yavaşça işkence edeceği, sonra da aynı şeyi tekrar yapacağı tüm yolları düşünürken, tüm hayatım gözlerimin önünden geçer.

"Bunu *mutlaka* konuşacağız," der sonunda, sanki bu, tüm uzuvlarımın son kez olduğu bir an değilmiş gibi, ve bununla birlikte, topuklarını dönüp bizi terk eder.

"Yani bitti."

"Bitti."

Jennie elimi tutar ve beni asansöre çeker. "Çünkü Cara söylemeyeceğini söyledi."

Başımı sallayarak yirmi birinci kata basıyorum. "Öyle yaptı."

"Çünkü bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünüyor."

"Öyle düşünüyor."

Jennie'nin ayağı zıplıyor. "O yüzden şansımızı zorlamamalıyız." Jennie'yi kapısına kadar takip ediyorum. "Kesinlikle."

Kilit deliğine anahtarını sokarken eli titriyor ve sonunda kapıyı açtığında bana bakıyor. "Yani anlaştık mı? Bitti mi?"

"Bitti," diye fısıldadım, ona doğru eğilerek.

"Tamamen bitti," diye mırıldanır, çenesini kaldırarak. Boynumu eğiyorum. "Akşam yemeği gibi bitti."

Nefesi dudaklarımın üzerinde, sıcak ve tatlı. "Bana çatal sapla, ben bittim."

Jennie'nin sırtı, duvara çarptığımızda bir gürültüyle duvara çarpar, kapı arkamda çarpar. Ayakkabılarımı çıkarırım, paltomu atarım ve Jennie'nin topuklu ayakkabılarını çıkarmasını beklemeden elbisesini başından yırtıp onu kendime doğru çekerek bacaklarını belime dolarım.

"Henüz bitmedi," diye boynuna doğru homurdanıyorum, koridorda pinball oynar gibi koşarken. "Henüz bitmedi lan."

"Sanırım Adam'ı mahvettik."

"Adam'ı *kesinlikle* mahvettik."

Jennie bana soğuk pizza tabağı uzattı. "İyi olacak mı?"

Cevap vermeden önce bir dilimi tamamen yiyorum, çünkü düşünmek için zamana ihtiyacım var. "Dürüst olmak gerekirse emin değilim." Dışarıda onunla konuşmaya çalıştım, ama ellerini kulaklarına kapatıp "*Dinlemiyorum, dinlemiyorum*" diye şarkı söylemeye devam etti. Oldukça sarhoştı. Bunun onun hayal gücü olduğunu varsayabilirim.

Yemeğimi bitirince tabağımı komodinin üzerine koyup esniyorum.

"Gidiyor musun?" Jennie elimi tutar, parmaklarımın uzunluğunu izler.

"Biraz daha kalabilir misin? Sarılabiliriz."

Yüzümde yavaşça bir gülümseme yayılır.

"Sarılmak mı?" Omzunu kaldırır. "Eğer istersen."

"Ben istersem mi, yoksa *sen* istersen mi?"

"Sen." Kıkırdar ve ben beline uzandığımda elimi itekler.

Ona doğru sürünerek yaklaşıyorum. "Biliyor musun, sen kocaman bir kucaklanma ayısı oluyorsun. Kim düşünürdü ki?"

"Değilim."

"Kabul et, Jennie." Onu sırt üstü yere yatırıp, kalçalarının üzerine oturarak üstüne eğildim. "Sen sarılmayı seven birisin. Benimle sarılmayı seviyorsun."

"Hayır."

"Hadi ama, Jennie." Burnumla çenesine hafifçe dokundum. "Kabul et." "*Asla*."

Bugün ikinci kez parmaklarım kaburgalarına iner ve Jennie'nin altımda kıvrınmasını, nefes nefese kalana kadar çığlık atıp kıkırdamalarını zevkle izlerim.

Gülerek onu kendime sarıyorum. "Senden bu kadar korktuğuma inanamıyorum."

"Evet, açıkça korku faktörümü geri kazanmam gerekiyor." Jennie, parmak uçlarım omuz bıçaklarını okşarken, omurgası boyunca dans edencesine belinin arkasına doğru kayarken, yanıma sokuldu. "Sana bir şey söyleyebilir miyim, Garrett?"

"Tabii ki."

"Ben kolay kolay arkadaş edinmem. İnsanlara güvenmekte zorlanırım. Küçük bir arkadaş çevresine sahip olmayı kabullenmeyi öğrendim, ama sen... sen her şeyi daha iyi hale getirdin." Uykulu mavi gözleri bana bakıyor, gözlerinin altında gizlenen kırılganlığı gösteriyor. "Bence sen benim en iyi arkadaşımsın." Bakışlarını göğsüme indiriyor, yanakları kızarıyor. "Seni kaybetmek beni gerçekten çok incitir."

Parmağımı çenesinin altına koyarak, bakışlarını bana çeviriyorum. Arkadaşlıkların onun için bu kadar zor ve ulaşılmaz hale gelmesine, güvenini değerli bir varlık haline getirmesine neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama korkusu o kadar gerçek ki, benim onu terk edeceğim, her şeyi kaybedeceğim korkusu.

Bu yüzden mi gözünün önündeki şeyi, sahip olabileceğimiz şeyi görmeyi reddediyor? Hiçbir şey olmamaktansa beni arkadaş olarak görmeyi tercih ettiği için mi?

Ona sonsuza kadar söz veremem, yarının bize ne getireceğini bilmediğim, onun da arkadaşlıktan daha ötesine geçmeye hazır olmadığı bir durumda. Ama ona bir şey söz verebilirim.

"En iyi arkadaşlar birbirlerini kaybetmezler, Jennie. Ben hep burada olacağım. Sana söz veriyorum."

BÖLÜM 21

BENİM ADIM GARRETT
ANDERSEN VE BEN
HOKEY POPOM VAR

GARRETT

"LANET OLSUN, ÇOK İYİ GÖRÜNÜYORUM." Carter dönerek aynada kendini izliyor. Özel dikim takım elbisesinin yakalarını çekiyor. "Ben olsam kendimle yatardım."

Telefonunu Emmett'e uzatır, sonra avucunu yerden uzun aynaya dayar, poposunu dışarı çıkarır ve omzunun üzerinden bize bakar. "Fotoğraf çekin. Ollie'ye göndereceğim. Bu gece onu neyin beklediğini bilsin."

Emmett, Carter'a bir tabure uzatır. "Bacağını kaldır." Fotoğraf çekerken başını sallıyor. "Evet, böyle iyi. Ollie bunu sevecek."

Adam kollarını kavuşturup mini fotoğraf çekimini izliyor. "Vay canına, bu pantolonlar gerçekten çok iyi." Carter'ın bordo takım elbisesinin içindeki poposunu işaret ediyor. "Pantolonun yırtılacak gibi görünmüyor bile, Carter. Etkilendim."

Carter kollarını açar ve zıplayarak çömelir. "Hepsi esnekliği sayesinde. Harikalar. Sen de dene."

Hepimiz yapıyoruz. Açıkçası, tüm ekibimiz. Yirmi beşimiz de burada duruyoruz, kaslı alt vücutlu sporcular için özel olarak tasarlanmış tasarımcı takım elbiseleri giymiş, havalı pozlar veriyoruz. Bir sürü farklı pazarlama ve reklam çekimi için çağırıyoruz, ama sanırım bu benim yeni favorim olabilir. Çok havalı görünüyorum.

"Siktir." Bir elimi uyluğuma, diğer elimi sol kalçama koyarak öne doğru eğiliyorum. "Bunlar inanılmaz. Çok rahat." Esnemeye dalıyorum, kasıklarımındaki yanmayı hissederek inliyorum. Dansçı olan Jennie inanılmaz esnek. Ben değilim. O bu fikirleri buluyor, ben de ona uyuyorum, ama dürüst olmak gerekirse, ona ayak uydurmak bazen zor oluyor.

Fotoğrafçı kıkırdayarak fotoğrafımı çekiyor. "Bu harika." Koyu kahverengi saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde arkasına bağlanmış. "Pozlu fotoğrafları unutun, sizlere serbest bırakmalıydık. Hepiniz doğalsınız."

Ben gülümsediğimde, o da sırıtıyor. Adı Susie ve son bir saattir benimle flört ettiğinden %99 eminim, çünkü sürekli düzeltilmesi gerektiğini düşündüğü tek takım elbise benimki gibi görünüyor. Sevimli bir kız, ama ona beş kelimedenden fazla bir şey söylemedim; beynimin çoğunu kaplayan, küstah bir esmer var.

"Kasıklarını mı incittin?" diye soruyor Carter, ben doğrulup zonklayan yeri ovarken. "Nasıl oldu bu?"

Kulaklarımın uçları yanıyor, ensem nemleniyor, özellikle de Adam'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda. Bana Yılbaşı gecesi hakkında tek kelime bile etmedi. Unutmuş olabilir mi, yoksa ben bunu umacak kadar aptal mıyım?

Cara kimseye söylemeyeceğine söz verdi, ama bunun tek seferlik bir şey olması şartıyla. O bunun devam etmesini çok istiyordu, ama devam ederse ağzını kapalı tutamayacağını söyledi. Sözünü tutmasına şaşırdım. Emmett, geçen hafta boyunca Jennie'nin vücudunun herhangi bir kısmına dokunduğumdan hiç habersiz etrafımda dolaşıp durdu.

"Buzda kaydım," diye açıkladım sonunda, ya da yalan söyledim, nasıl bakarsanız öyle. "Evet, kaydım ve bacaklarım, sanki..." İşaret parmağımla orta parmağımı bacak gibi yapıp ayırdım, çünkü görünüşe göre, *kaydığımın* görsel bir açıklamaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordum, "...böyle oldu. Yani... evet. Acıyor."

"Jennie'nin harika bir masaj aleti var," diyor Carter. "Ben ona thumper diyorum. Ağrıyan kaslarını iyice dövüyor. Onu ödünç almalısın."

"Kesinlikle yapacağım, evet. Onun thumper'ını ödünç alacağım." Keşke kafamın sallanmasını durdurabilsem.

"Sana nasıl kullanıldığını göstermesini iste. Durmadan inleyeceksin."

Uh-huh. Kesinlikle.

Hâlâ bir cevap ararken Adam soruyor, "Sözün neydi?" Manşetlerini düzeltiyor, gözleri aynada kendini tarıyor. Tamamen siyah giyinmiş ve çok şık görünüyor.

"Benim adım Jaxon Riley ve hokey popom var," diye cevaplar Jaxon.

Adam boğazını temizler. "Benim adım Adam Lockwood ve hokey popom var."

Ben kıkırdarım. "En azından biraz stil kat."

"Evet, şöyle." Carter avucunu tekrar aynaya koyar ve omzunun üzerinden bakar. "Benim adım Carter Beckett ve benim hokey popom var."

"Daha çok şöyle." Boğazımı temizlerim ve omuzlarımı sallarım, pozisyonumu alırım, bir elim kravatımın düğümünde, diğeri kalçamda. "Benim adım Garrett Andersen..." Omzumun üzerinden bakarım, "...ve *benim* hokey popom var."

Carter beni kalçasıyla itti. "Benim adım Carter Beckett," diye mırıldandı, boğuk ve alçak sesle. Omzunun üzerinden başını çevirdi, gözleri kısık, kalçası dışarı çıkık, bir elini sağ kalçasının üzerine kaydırıldı. "Ve *benim* hokey popom var."

Takım elbisenin ceketinin arkasını yukarı kaldırıp çömelirim ve omzumun üzerinden ağır, ateşli bir bakış atarım. Bu bakış, Jennie'yi yatak odasına çekmek için sakladığım türden bir bakıştır. "Benim adım Garrett Andersen..." Çömelirken, elim popomun üzerinde dairesel hareketler yapar ve kaşlarımı kaldırırım. "Ve *benim* hokey popom var."

"Vay canına," diye mırıldanıyor Carter, başını yavaşça sallayarak. "Evet. Evet, aynen öyle."

"Bu harika," diyor Susie, hokey oyuncularından oluşan bir takımın çömelip kalçalarını sallayıp kendi popolarını okşadıkları fotoğrafları arka arkaya çekiyor. "Sizler çok eğlenceli ve samimisiniz. Birkaç grup fotoğrafı çekmeliyiz, sonra kameraman sizi tek tek kenara çekecek."

Bana yaklaşıp ve kravatımı tutar.

"Kravatım yine gevşemiş mi?" O düğümü kurcalamaya başlarken ben ellerimi pantolonumun ceplerine sokarım.

Kıkırdıyor. "Nasıl oluyor da sürekli böyle oluyor, bilmiyorum."

Ben de bilmiyorum, çünkü ona dokunan tek kişi

o.

"Bu takım sana çok yakışmış."

"Teşekkürler. Beğendim. Çok rahat." Performans streç teknolojisiyle üretilmiştir. Bel ve bacaklar dar kesim, ama kalın uyluklarımızı ve - tahmin ettiğiniz gibi - hokey popolarımızı sığdırmak için yeterli alan ve esneklik var.

"Gerçekten uzunsun. Boyun kaç?"

"1,90," diye cevap veriyorum, Carter ve Jaxon'ın kıkırdamalarını görmezden gelerek. "Vay canına," diye hayretle mırıldanıyor Susie.

Adam'ı işaret ederek dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyorum. O çok tatlı, ama ona yanlış bir fikir vermek istemiyorum. "O 1,95 metre."

Ona zar zor bir bakış atıyor. "Evet, çok uzun. Peki, kız arkadaşın da uzun mu?"

"Şey, ben..." Burnumu kaşıyorum. "Kız arkadaşım yok." Bu bir yalan değil, ama öyleymiş gibi geliyor.

Yüzü aydınlanır. "Oh."

" sen var Erkek Carter Carter sorar,
yavaşça yürürken, sinir bozucu yüzünde sinir bozucu bir gülümsemeyeyle.

Susie başını sallar, bana umutla sırtıtarak bakar ve Carter kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çeker.

"Ne eğlenceli ama. İkiniz de bekarsınız ve Garrett flört etmeye başlamak istiyor. Değil mi dostum?"

Hay sıçayım. Bu hiç iyi değil.

Hamile kadınlar korkutucudur.

Jennie, Olivia'dan yaklaşık 15 santim daha uzun, ama yine de kanepede kaybolmaya çalışıyor, Olivia'nın bakışlarından kaçmaya çalışıyor.

"Bana öyle bakmayı keser misin?" Jennie sonunda ona bağırdı. "Anladım, Carter'a aldığım Noel hediyesini beğenmedin! Bugün ölmeye niyetim yok!"

Olivia, mikrofonla oturma odasının ortasında duran ve televizyonda yazan sözleri söyleyen Carter'ı agresif bir şekilde işaret eder. "İki hafta, Jennie! İki haftadır her gün şarkı söylüyor!"

"Şey, onlar beş günlüğüne seyahate çıkmışlardı..." Jennie, Olivia'nın yüzündeki ölümcül ifadeyi görünce ağzını sıkıca kapatır. "Evet, anladım. İki hafta. Karaoke makinesi berbat bir fikirdi."

Jennie ve Cara, gülmemeye çalışarak birbirlerine şaşkın şaşkın bakarlar, ama Carter dönüp Olivia'nın elini tutup onu ayaklarının üzerine çekip

ve "Kiss the Girl" şarkısını söylerken onu döndürdüğünde, kahkahalara boğulurlar. "Tamam, Jennie," şarkı bittiğinde, alındaki teri silerken içini çeker. "Sen ve ben
"Tamam, Jennie," şarkı bittiğinde nefes nefese, alındaki teri siler. "Sen ve ben. *Frozen*?"

"Tabii ki!" Kanepeden atlayarak ikinci bir mikrofonu kapıyor ve ben, 26 yaşında bir adam olarak nadir boş Cuma gecelerimi arkadaşlarımla Disney karaoke yapmasını izleyerek geçiren hayatıma ne olduğunu bilmiyorum.

Yine de hiçbir şeyi değiştirmedim. Jennie'nin bu kadar özgür ve rahat görünmesinde bir şey var, sanki bu insanlarla birlikte kendi elementindeymiş gibi, kendisi gibi davranmakta özgürmüş gibi.

"Bazen," Olivia iç geçirerek, "sanki ikisi de varmış gibi."

Elini okşuyorum. "Ve sen bir tane daha eklemek üzeresin. Çok cesursun Liv."

"Yardıma ihtiyacım var. Çok fazla yardıma."

Gülümsüyorum. "Sana bir şey getireyim mi, küçük anne?" Kanepeye kıvrılmış, hem rahatsız hem de son derece rahat görünüyor. Bebek karnı çok sevimli, ama bu kadar küçük bir insan için oldukça büyük ve eminim ki canı acıyordur.

"Çay ve Oreo'larım olsun lütfen. Carter kurabiyeleri ulaşamayacağım buzdolabının üstüne koydu, çay poşetleri de kilerde."

Ben su ısıtıcısını hazırlarken Adam mutfağa doğru yavaşça yürüyor, çok garip ve biraz da korkmuş görünüyor.

"Bak dostum," diye dikkatlice başlıyor. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum dostum."

"Mutlu olmanı istiyorum," diye tekrar dener.

"Teşekkürler dostum. Çok teşekkür ederim." Çay poşetinin üzerine kaynar suyu döküyorum ve renginin değişmesini izliyorum. "Ben de senin mutlu olmanı istiyorum."

"Uh, tamam. Ama mutlu olmak için, sen, uh..." Endişeli bir şekilde saçlarını okşadı, gözleri odanın içinde dolaştı, sonra eğilip fısıldadı, "Hayatta kal."

Gülme isteğine direniyorum, çünkü endişesi samimi ve ayrıca ölmek daha iyi. Açıkçası, bunu söylemesi bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Eminim bütün hafta boyunca bunu düşünmüştür.

Odaya hızlıca bir göz gezdiriyorum. Herkes meşgul ve en önemlisi, Carter hala şarkı söylüyor. "Bak, bu sadece bir kerelik bir şeydi. Bir daha olmayacak." Adam'a yalan söylemek tuhaf geliyor. Bundan hoşlanmıyorum.

"Bu hiç olmamalıydı," diye fısıldayarak bağılıyor. "Bir hata yaptın!"

Kollarımı açıyorum. "Ben sürekli hata yaparım dostum!" Durum daha da kızışmadan önce düzensiz nefesimi sakınleştirmek için elimi göğsüme koyuyorum. Ayrıca Cara oturma odasından bizi izliyor. Onun da bu işe burnunu sokmasına gerek yok. Zaten bunu halletmemiz bir mucizeydi. "Bak, tek yaptığımız öpüşmekti."

"Dezenfekte ettiğini söylemiştin!"

"Hadi ama dostum! Sarhoş muydun sen? Nasıl hatırlıyorsun?"

"Sadece öpüştün, neden temizlik yapman gerekiyor ki?"

"Şey, çünkü J... o... o... öpüşürken çok salya akıtıyor. Evet, çok fazla. Sanırım aşırı salya akıtma bozukluğu var." Titriyorum. "Çok garip." Bu ona ulaşırsa beni mahveder. "Yine de iyiydi."

Adam gözlerini devirir. "Harika, çünkü onun bademcik hokeyi ölçeğinde kaç puan alacağını merak ediyordum." Yaklaşır, suçlayıcı bakışlarla. "Öncelikle, üst kattaki banyoda onunla tek başına ne yapıyordun?"

"Bütün banyolar doluydu."

"Herkes yılbaşı kutlaması yaparken, tam gece yarısı tüm banyolar mı doluydu?"

Dudaklarımı dudaklarımın içine çektim.

"Mhmm." Adam başını salladı.

"Peki, sen ve Cara üst kattaki banyoya birlikte ne yapmaya gittiniz?" Suçu üstlenmiyorum, suçlamıyorum, ama o yine de ima ettiğim şey yüzünden yumruğunu omzuma vurur.

"Çünkü ikimiz de tuvalete gitmemiz gerektiğinde gece yarısından *sonra* tüm tuvaletler doluydu ve Cara hiçbir şeyi ve kimseyi beklemeyeceğini söyledi, seni aptal."

Adam'ın sinirlenip küfürler savurmasını görmek hoşuma gittiği için kıkırdayarak güldüm.

Adam iç çekerek, parmaklarını koyu renk saçlarının arasında gezdirir, mavi gözleri yorgunluktan bitkin. "Sadece bir kez olduğunu ve bir daha yapmayacağını söz veriyor musun?"

Ağzımın köşesini kaşıyarak, "Söz veriyorum" diye mırıldanıyorum, Adam'ın bir gün beni affedeceğini umarak.

"O zaman o kızı arayacak mısın?" "Kız mı? Ne kızı?"

"Bugün tanıştığın kız! Fotoğrafçı!"

"Ah, evet, evet. O. Evet, onu arayacağım." *Onun numarasını çoktan sildim.*

Susie iyiydi. Sevimli, tatlı ve çok arkadaşçaydı. Eğer boş olsaydım, belki onunla çıkardım. Ama boş değilim. Boş olduğumu sanmıyorum. Değil mi?

Neyse, o Jennie değil ve önemli olan tek şey bu. Gözlerimi ondan ayıramadığım tek kadın o.

Adam sonunda yeterince tatmin olduğunda, mutfığa doğru yürür.

Bir kupa alır ve ben onu sıcak suyla doldururum. Bir çay poşeti daldırır. "O neydi öyle?"

"Sadece bir şey olmadığından emin olmak istedim."

Jennie tezgaha yaslanarak, fincanının arkasına gülümsemesini saklar. "Zavallı Adam. Böyle tatlı bir adama yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyorum."

"Ben de, özellikle de onun asıl endişesi benim hayatta kalmam olduğu için." Jennie başını sallayarak mırıldanır. "Haklısın."

Onun yanına yaslanıyorum ve ellerimiz birbirine değdiğinde, küçük parmağımı onun parmağına doluyorum. "Karaoke makinesi sana mı yoksa Carter'a mı hediye idi?"

Jennie kıkırdar. "Ben de şarkı söylemeyi seviyorsam ne olmuş?" "Bence sen sahneye çıkmak için doğmuşsun."

"Parlak olmak için doğmuşum, bebeğim." Şu anki şarkı sona erer ve Jennie bana iki kaşını da kaldırarak elini geri çeker ve çayını alıp oturma odasına doğru yürümeye başlar. "Sırada Garrett var! *Moana'yı* söylemek istiyor!"

Ben istemiyorum ama Cara ayağa kalkıp benimle birlikte şarkı söyleyeceğini söylüyor ve bir bakıyorum ki, soundtrack'in yarısını söylemişim ve Jennie bu süre boyunca gülmekten kendini alamamış. Onun gülmesinin sebebi olmak hoşuma gidiyor.

Sonunda nefes nefese ve aç bir şekilde oturduğumda, Carter mutluluğumu bozuyor.

"Garrett'in randevusu var."

Çenem düşer, bakışlarım Jennie'ye kayar. "Ne? Hayır, yok."

"Henüz yok. Bugün çekimden fotoğrafçının telefon numarasını aldı."

"O-o-o... o bana verdi!"

"Bütün gün flört ediyorlardı," diye devam etti Carter. "Birbirlerine çok ilgi duyuyorlardı."

"Hayır, ben-ben-ben... o öyleydi, ama ben... ben..." *Siktir*. Gözlerim Jennie'nin gözleriyle buluştuğu anda, o bakışlarını kaçırmaz, yanakları öfkeli bir kırmızıya bürünür. Cara'nın bakışları ikimizin arasında gidip gelir, yüzünde sinsi bir gülümseme belirir. Adam ise sadece bitkin ya da hayal kırıklığına uğramış gibi görünür, belki de ikisi birden.

"Flört etmiyordum," diye mırıldanıyorum, ama Carter ve Emmett Frozen'ın "Do You Want to Build a Snowman" şarkısını düet olarak söylemeye başlayınca sözlerim boşa gidiyor ve sonraki bir saat boyunca tek yaptığım Jennie'ye gizlice bakmak oluyor.

Daireye geri döndüğümüzde, kafam tamamen karışmıştı. Bana bakmıyordu ve akşamın geri kalanında neredeyse hiç konuşmadı. Biri ona bir şey söylediğinde, tekrar etmesini istiyordu. Hepimiz tabaklarımızı doldurmak için sıraya girdiğimizde, mutfak adasının altında küçük parmağımı onun parmağına dolamaya çalıştım, ama o elini çekip sanki ben orada yokmuşum gibi davrandı. Ondan alabildiğim en fazla şey, Carter'ın arabanın anahtarlarını bana verip, kar onu endişelendirdiği için eve beni götürmemi istemesi oldu.

"Sen ve Carter'ın bu kadar yakın olmanız çok güzel. İkinizi izleyince bunu hemen anlayabiliyorsun."

Gözlerini pencereden ayırmıyor. "Evet, hep öyleydi. O benim en iyi arkadaşım."

"Ben de, değil mi?" Onun uyluğuna dokunup hevesle gülümsedim. Neden ona dokunduğumu bilmiyorum. Her şey garip ve tek istediğim ona dokunmak, elimi dizine koymak, parmaklarımı onun parmaklarıyla iç içe geçirmek. "Jennie?" Bir kez daha dokunarak onu dürttüm.

Bana bakıp zayıf bir gülümseme atıyor. Bunun bir cevap olduğunu sanmıyorum. Eğer öyleyse, hoşuma gitmedi.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın." Çünkü konuşmayı kesemiyorum. "O yüzden, şansın yok." *Şansım yok mu? Lanet olsun, lütfen kes şunu.*

Korkunç bir sessizlik içinde üç dakika daha sürerim ve kırmızı ışıktaki durduğumuzda, ellerimi ondan uzak tutma dürtüsüne daha fazla direnemem. Avucumu yukarıya doğru çevirip parmaklarımı açarım ve beklerim.

Jennie beni izliyor ama tuzağa düşmüyor, ben de elimi sallıyorum.

"Hadi ama Jennie. Lütfen elimi tut. Bütün gün sana dokunmam yasaktı, ki tesadüfen, tek düşündüğüm şey buydu."

Ağzının köşesi kıvrılır, bu yeterli değildir ama ben de bunu kabul ederim. Avucunu benim avucumun üzerinde kaydırır ve parmaklarımız birbirine dolandığında ve elimi sıkıca tuttuğunda sinir uçlarım cızırdar. Onu da benim hissettiğim gibi sıcak hissettiriyor muyum acaba, soğuktan içeri girdikten sonra içilen bir fincan sıcak çikolata gibi, ya da uzun bir kışın ardından baharda dışarı çıkıp yüzünde güneşin sıcaklığını hissetmek gibi.

Daireye geri döndüğümüzde, asansörde daha sessizce yolculuk yapıyoruz, ama o elini nazikçe benim elimde tutmaya devam ediyor. Kapısına vardığımızda, içeri giriyor ve ben onu takip edemeden kapıyı kapatmaya başlaması kalbimin çok hızlı atmasına neden oluyor. Üzgün ve ben onun üzülmesini istemiyorum.

Bana gülümsüyor, ama ben bundan nefret ediyorum. Küçük, hüznü ve utangaç bir gülümseme, kapıya tutunmuş, dimplerini zar zor ortaya çıkaran bir gülümseme. "Hey, ben yalnız gireceğim. Oldukça yorgunum."

"Oh. Tamam. Emin misin? Bir film falan izleyebiliriz? Yatakta sırtını gıdıklayabilirim."

"Hayır, gerek yok. Sadece uyuyacağım."

"Tamam." Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Şey... iyi geceler, sanırım." Öne eğiliyorum ve o, fark edemeyeceğim kadar hafifçe yüzünü çeviriyor, ama onu öptüğümde dudakları yerine ağzının köşesini öpüyorum.

Ve bu çok sinir bozucu.

Birbirimize bakarken aramızda sessizlik hakim ve bu beni rahatsız ediyor. Aramızda ne olduğunu bilmiyorum. Bu başladığında hissettiğim gibi hissetmediğimi biliyorum, o zaman tek istediğim masum bir tat almaktı. Belki de kuralları çiğneyip ona

istediğinden fazlasını verdiğim için, filmler, sarılmalar, lanet olası eşofmanlar.

Ama onu anlayamıyorum ve şu anda, kendi duygularım yeni ve kafa karıştırıcıyken ve bunların derinliğinden emin değilken, dikkatli davranmam gerektiğini bilmekten başka nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Sabır, Jennie ile ilişkilerimde her zaman bana yardımcı olmuştur. Biraz daha sabırlı olursam istediğim sonuca ulaşabileceğimi ummak çok mu abartılı olur? Tek bildiğim, onun kolayca korkabileceği ve onu korkutmak istediğim en son şey olduğu.

Jennie örgüsünün ucuyla oynuyor. "Oh hey, um, eğer o kızı arayacaksan..."

Biliyordum. Kıskanıyor. Bu, benden hoşlandığı anlamına mı geliyor? Bence bu, benden hoşlandığı anlamına geliyor.

"O kıza aramayacağım."

"Peki, fikrini değiştirirsen..." "Onun numarasını sildim bile."

Jennie bir kez, iki kez gözlerini kırptırdı. "Oh." "Evet."

"Şey, peki." Örgüsünü eline dolayarak parmaklarını birbirine doladı ve kendini kurtarmaya çalışırken yanakları pembeleşti. Elimi uzattım ve elini saçından çektim. Hemen kapüşonlu sweatshirt'ündeki hayali tüyleri koparmaya başladı. "Başka biriyle çıkmaya başlamadan önce bunu bitirmemiz gerektiğini unutma, çünkü aptal hissetmek ya da utanmak ya da her neyse, bunu istemiyorum."

"Başka biriyle çıkmıyorum Jennie ve bunu bitirmeyeceğiz. Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu mu?"

"Aptal gibi hissetmek istemiyorsun, değil mi?"

Alt dudağını ağzına çekip tekrar bakışlarını düşürdüğünde burnu kırışır. Onun ara sıra ortaya çıkan utangaç yönlerine alışabileceğimden emin değilim, ama onun gürültücü, kendine güvenen yönlerini sevdiğim kadar bunları da sevdiğimi öğreniyorum. Bağırsa da fısıldasa da, benim için hala güzel, güçlü ve eşsiz bir şekilde mükemmel.

"Başka ne olabilir ki?"

Gözlerimi tavana çevirip iç çekiyorum. Arada sırada bunu yapmayı seviyor, benim soruma kendi sorusuyla cevap veriyor. Bu şekilde, bizi zorlayabilecek ciddi konuşmalardan kaçınıyor.

işlerin nereye gittiğini, ya da en azından benim gitmesini istediğim yeri ele alalım.

Bu yüzden aptalca bir gülümsemeyle, onun kapüşonlu sweatshirtini bir avuç dolusu tutup çekiştiriyorum. Bana doğru yuvarlanarak geliyor, kendini tutmak için pazılarımı kavırıyor ve ben onun yüzünü benimkine doğru çeviriyorum.

"Bazen çok sinir bozucu olabiliyorsun, tatlım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

İşte orada, tam köşede, bir gülümseme belirdi. Gamzeleri belirmeye başladı ve yüzünde bir gülümseme açtığında, onları yanaklarından öpmek istedim.

"Ben kimsenin güneşi değilim."

"Siktir, yanıldığın zamanları seviyorum." Ağzım onun ağzını kapattı, onu açmaya ikna etti ve dili benimkiyle yavaş, kapsamlı bir öpücükte buluştu. "Sen *benim* güneş ışığımsın."

BÖLÜM 22

SİKTİR.

JENNIE

"REZERVASYON YEDİ İÇİN."

"Herkes geliyor mu?"

"*Herkes*. Harika olacak. Sonrası için Sapphire'de yer ayırttım."

"*Sapphire* mi? Bunu nasıl başardın?"

Kalemimin ucu masaya durmadan vuruyor ve turkuaz mavisi BIC kalemimi Krissy'nin göz çukuruna saplamayı hayal ederken gözüm seğiriyor.

Aşırı mı? Belki. Gerekli mi? Belki.

Simon elimden silahı alır ve yerine bir Starburst koyar. Krissy'nin gözüne Starburst sokamam. Üstelik pembe bir Starburst. Onu boşa harcamayacağım.

"Şeker al. Cinayet planlıyormuş gibi görünüyorsun." Dizüstü bilgisayarını açar ve YouTube'da benim sevdiğimi bildiği komik köpek videolarından birini bulana kadar oyalanır. Sesinin kapalı olduğunu kontrol eder ve ekranı bana çevirir, ardından dikkatini tekrar konferans salonunun önündeki Leah'a verir.

Şu anda çok gerginim. Krissy tam önümde oturuyor, cuma günü planlarını yüksek sesle anlatıyor ve gelen *herkesi* vurguluyor.

Ben *herkesin* bir parçası değilim ve kesinlikle umursamıyorum. Vancouver'daki en iyi, en seçkin dans kulübüne gidiyorlar da değil, ben de dans etmeyi seviyorum da değil. Mezun olan tüm dans sınıfı katılıyor da değil, bunca yıldır kenarda oturmuş olmayı umursuyorum da değil.

Başından beri bir istisna oldum, ülkenin en seçkin dans okullarından birine kabul edilmek için çaba sarf etmek zorunda olmayan zengin kız, bursu bana verilen kız.

Ama ben zengin değilim ve hiç zengin olmadım. Ve o burs mu? On yedi yıl boyunca, tek yaptığım dans etmek, dans etmek ve dans etmekken, her kuruşunu hak ettim.

Carter Beckett'in küçük kız kardeşi oryantasyonun ilk gününde içeri girdiğinde kaderim belli olmuştu ve öğrendiğim gibi bunu kabul ettim, bunun yerine gölgelerin içine gömülmeyi, kendi kendimin arkadaşı olmayı seçtim.

Yorgunum, ama artık reddedilme korkusu benim için o kadar gerçek ki, denemeye bile cesaret edemiyorum.

Garrett ile olan arkadaşlığım, bana bunca yıldır kaçırdığım bağlantı türlerini gösterdi ve daha fazlasını arzulamama neden oldu. Kendimi saklamak zorunda kaldığım bu yere gelmek çok yorucu. Garrett ile hissettiğim özgürlüğü istiyorum, kendim olmama izin veren özgürlüğü, ve bunu her zaman, gittiğim her yerde yaşamak istiyorum.

Paylaştığımız bağ, her zaman rastlayabileceğin türden mi? Tüm arkadaşlarıyla kurduğun türden bir bağ mı? Yoksa bu bağ sadece ona mı özgü? Bize mi özgü? Derin ve anlamlı bir ilişkinin filizlenmesini sağlayan, güçlü, geçici ve nadir bir bağ mı? Tutunup kendine, ne olursa olsun, sakın bırakma dediğin türden bir bağ mı?

Zihnim Garrett'ı görüyor ve onun yüzüne tutunuyor.

Onunla her şey daha sakın, daha nazik. Sanki ikimiz de hafif adımlarla, o çizgiyi geçmemeye dikkat ederek, hatta korkarak yürüyoruz.

Kafa karıştırıcı, ürkütücü ve belki biraz da sinir bozucu. Bu sınır artık var mı ki? Sınırın nerede çizildiğini bilmiyorum, ama sınırın diğer tarafında ne olduğunu biliyorum ve bu da her şeyi daha da korkutucu hale getiriyor. Çünkü güzel bir şeyin olduğu yerde, kaybedilecek güzel bir şey de vardır.

Garrett'ın bir randevusu olduğunu düşündüğümde, kabul etmeyi reddettiğim bir duygu seli içimi kapladı. Haftalardır içimde kaynayan, her *sabah* gönderdiği mesajla, her öpücükle, her gece kanepede sıcak çikolata içip film izlediğimizde, her sessiz,

sıradan sohbetlerde, sonunda iyi geceler demeden önce parmaklarının omurgamda yukarı aşağı dolaştığı anlarda.

Beynimin mantıklı kısmı, Garrett'ın her hareketini, sözlerini, bana bahsettiği her gülümsemeyi, dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce yüzümde dolaşan bakışlarını inceliyor. Bu kısım, aramızda güçlü ve somut bir şeyin olduğunu, aramızda bir titreşim olduğunu bana ikna ediyor. O kadar somut ki, o yanımda olmasa bile hissedebiliyorum.

Ama sonra beynimin, daha doğrusu kalbimin zayıf kısmı devreye giriyor. Parçalanmış ve incinmiş parçalar, hala pürüzlü kenarlar, bana bazen her şeyin görüldüğü gibi olmadığını hatırlatıyor. Bazı insanlar seni önemsediklerini, hatta daha kötüsü, seni sevdiklerini ikna etmekte çok iyidirler.

Yargım hatalı olabilir, ama içimden gelen her ses Garrett'ın öyle bir insan olmadığını söylüyor.

Ama bu, onun da benim hissettiklerimi hissettiği anlamına gelmez. Daha önce yanılmıştım ve Garrett konusunda yanılmak istemiyorum. Bu, onu kaybetmek gibi bir his uyandırıyor ve ben bu kaybı göze alamam.

"Bugünlük bu kadar. Herkese iyi hafta sonları."

Leah, dönen düşüncelerime hoş bir son getiriyor ve herkes konferans salonundan çıkarken sandalyeler muşamba zemin üzerinde kayıyor.

Simon dizüstü bilgisayarını toplarken, ben Krissy ve A²'nin çıkmasını bekliyorum. Ashlee — ikinci Ashley — bana gülümseyerek el sallıyor. O her zaman nazik ve sessiz biriydi, neden bu grupla takıldığını anlamıyorum. Belki de benim gibi bir yere, herhangi bir yere ait olmak için çaresizdir.

Simon elimi tutar ve ayağa kalkmama yardım eder. "Yarın akşam Sapphire'e benimle gelmek ister misin?"

"Teşekkürler, ama gitmeyeceğim." "Ne? Neden?"

"Nedenini çok iyi biliyorsun."

Simon içini çeker. "Hadi ama Jennie. Benimle gel. Eğleneceğiz."

"Bence bu iyi bir fikir değil. Ben davet edilmedim." Ben asla davet edilmiyorum. "Sapphire zaten berbat bir yer." İnanılmaz, içeri girmek imkansız

örneğin, profesyonel bir hokey oyuncusu bir ağabeyin gibi zengin bir bağlantın yoksa.

Bu arada, aşırı koruyucu ağabeyinle dans kulübüne gitmek hiç de eğlenceli değil. Carter, arkadaşlarını kandırarak kızların etrafında Çin Seddi'ni beyaz çit gibi gösteren bir barikat oluşturdu. İki dakika sonra dans pistinden ayrıldım ve Carter eve giderken üzerine ufalanmış Oreo'lar serpilmiş çikolatalı muzlu milkshake ile beni telafi etti.

"*Krissy!*" Simon, ellerini ağzına götürerek seslendi. "Jennie yarın gelebilir, değil mi?"

Beni süzerken ağzı kıvrılıyor. "Dans etmeyi sevdiğini bilmiyordum, Jennie."

Ona kocaman bir aptal demek için dilimi ısıyorum, çünkü ben de onun gibi dans bölümü öğrencisiyim. "Eğlenmek için," diye ekliyor. "Tabii ki gelebilirsin."

Simon her zamanki gibi onun tavrının farkında değil, ya da belki de umursamıyor. Artık ona neredeyse hiç zaman ayırmıyor ve bazen Krissy'nin benim hakkımda en çok rahatsız olduğu şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Onun sahip olmak istediği ilgiyi ben görüyorum.

Yanağıma yüksek sesle bir öpücük konduruyor. "Gördün mü? Gelebileceğini söylemiştim." Koşmaya başlıyor. "Yarın seni almadan önce mesaj atarım."

Krissy'nin gergin gülümsemesi yüzümde kalıyor. "Kızlara da söylüyordum, neden bizimle içmeye hiç gelmiyorsun, anlamıyorum."

Onlara beni hiç davet etmediklerini hatırlatmak üzereyim, ama Ashley bir numara benden önce davranır.

"Jennie içki içmez." "Ne?"

"İçmez misin?"

Kafamı sallıyorum.

Krissy burnunu kırıstırır. "İğrenç. Neden?"

Onun ses tonu beni sinirlendirdiği için çenemi kaldırırım. "Eğlenmek için alkole ihtiyacım yok." Bu doğru olsa da, benim nedenim bu değil. Ama kimseye kendimi açıklamak zorunda değilim.

Omuzlarını silkiyor. "O zaman pazartesi görüşürüz," diyor omzunun üzerinden bakarak, üçü uzaklaşırken beni

burada dururken, neden ayık olmanın birdenbire davet edilmediğim anlamına geldiğini merak ediyorum.

Krissy durur ve o benim adımlı söylediğinde vücudumun heyecanla titremesinden, dahil edilmeyi umutla beklemekten nefret ederim.

"Evet?" Çantamın sapını sıkıca kavrayarak bekledim.

"Toronto'daki iş için tavsiye edildiğini duyduk. Eğer işi alırsan hiç şaşırmam."

Yüzüm gururla parlıyor, göğsümdeki gerginlik azalıyor, omuzlarım düşüyor. "Teşekkürler. Bu fırsat için gerçekten çok heyecanlıyım."

"Görünüşe göre bu sefer yetenek öncelikli değil, bu yüzden başvurmaya zahmet etmeyeceğim. Koyun gibi körü körüne itaat edecek birini aradıklarını duydum. Leah'ın en sevdiği öğrencisini düşünmesi mantıklı. Orada ortalığı karıştırmayacağını biliyorlar. Sen çok..." Bakışları aşağıya kayıyor, sonra tekrar yukarıya dönüyor. "Sıradan."

Ona siktirip gitmesini söylemek için ağzımı açtım, ama bunun yerine çenem titredi. Dişlerim hızla aşağı indi, dudağımı ısırdım, o bunu görmekten, beni incitmeyi başardığını bilmekten zevk almadan önce titrememi durdurmaya çalıştım.

Yıllar boyunca onu bu kadar güçlü bir şekilde benden nefret ettirecek ne yaptığımı bilmiyorum, kendi yolumda kalmak için bu kadar çok çabalarken.

Ama kendi yolumda kalmak beni sıradan biri yapmaz. Kuralları çiğnemek için bir neden görmediğim için onlara uymak beni sıkıcı biri yapmaz.

Öyle mi?

"Ben iyi bir dansçıyım ve çok çalışıyorum," sonunda ağzımdan çıkıyor. "*Her zaman* çok çalışırım."

"Oh, tabii ki."

"Dikkate alınmayı hak ediyorum."

Krissy omzuma küçümseyici bir şekilde vurur. "Kötü bir şey demek istemedim. Tahmin edilebilir olmanın yanlış bir yanı yok."

"Buna güvenilir olmak denir."

"Ve kardeşinin Carter Beckett olması da kesinlikle zarar vermez. Eminim bunun da etkisi vardır. Ekstra tanıtım, bağışlar..."

bağışları... Küçük kız kardeşinin orada öğretmenlik yapmasıyla çok şey kazanacaklar."

Yumruklarım sıkışır, tırnaklarım avuç içlerimi ısırır. "Kardeşimin bununla hiçbir ilgisi yok."

Krissy arkadaşlarına onu takip etmeleri için işaret eder. "Neyse, Jennie. Pazartesi görüşürüz."

Ashlee oyalanır, bana sempatik bir gülümsemeyle el sallar. "İyi hafta sonları, Jennie."

Onların uzaklaşan silüetlerini izlerken, beynime bunu unutmasını, kafama takmamamı söylüyorum. Ama sonra koridorda topuk sesleri kulaklarımda yankılanıyor, nabzımın atışlarıyla uyumlu bir şekilde, ve yutkunmaya çalıştığımda boğazım tıkanıyor ve sıkışıyor.

"Jennie! İşte buradasın. En sevdiğim öğrencim nasıl? Mezuniyet yaklaşırken iş hakkında ne hissettiğini sormak istedim."

Gözlerim kayar, Leah'nın kilerle zar zor karşılaşır. Yüzündeki çizgiler yumuşar, kahverengi gözleri şefkatle doludur, bana doğru adım atar ve dirseğimi tutar.

"Hey, iyi misin? Bir şeyler yemeye gidelim mi?"

Krissy'nin bahsettiği şey bu muydu? Simon dışında, öğretmenim okulda tek arkadaşım, kafeteryada yanına oturmam için beni davet eden, *benimle konuşan* tek kişi.

Hayır, diyorum kendime, gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallayarak.

Onun seni kendinden şüphe ettirmesine izin verme. Sakın izin verme, Jennie.

"Jennie," diye Leah yumuşak bir sesle ısrar ediyor. "Ne oluyor? Hadi bir kahve alıp oturalım."

"Ben..." Kendimi aptal gibi hissediyorum. Yalnız hissediyorum. Kendimi *çok... sıradan* hissediyorum. Diğerlerine uyum sağlayamıyorum ve bunu her zaman biliyordum, ama bugün bu his her zamankinden daha ağır ve karanlık. *Benim özel bir yanımda mı?*

"Gitmem gerek," diye mırıldanarak Leah'ın elini çekiyorum.

O arkamdan seslenir, ama ben çoktan kapıdan çıkmış, rüzgârlı öğleden sonraya adım atmışımdır. Nemli rüzgâr yanaklarımı tokatlar, cildimi acıtır. Sabah hava ılıktı, yağmurluydu, ama sıcaklık birden düşmüş ve yağmur kara dönüşmüştür.

her adımı buzlu bir tehlikeye dönüştüren, yeri kaplayan kalın, ağır bir karla karışık yağmur.

Arabaya giderken iki kez kayıyorum, yüzüstü düşmeden zar zor kendimi tutuyorum. Kapıyı açıp ceketimi ve çantamı arka koltuğa atıyorum, sonra arabaya biniyorum. Burada oturduğum sürece kar daha da yoğun yağıyor, direksiyonu sıkıca tutuyorum, bu insanların gözyaşlarıma değmediğini söylüyorum kendime, ama bu gözyaşlarımın akmasını engellemiyor. Park yerinden yavaşça çıkarken, esen kar ve bulanık görüşüm görmemi neredeyse imkansız hale getiriyor.

Dört yönlü dur işaretine yaklaşırken kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Frene bastığımda araba ileri doğru kayıyor.

Ve ileri.

Kavşağı geçen araba kornasını çalıyor.

Vücudumdaki her kas gerilir ve parmak eklemlerim beyazlaşır, frenlere tüm gücümle basar ve direksiyonu çeviririm. Metalin çıtırtısı ile sonunda gözyaşlarım dökülür.

BÖLÜM 23

INDIANA BONES'UN KURTARMA

GARRETT

"O KIZI ARADIN MI?"

Oyun kumandamdaki parmaklarım durur ve kalbim bir an durur. "Ha?"

Emmett bana bakar. "Fotoğrafçı mı? Carter'ın seni tanıştırdığı kız."

"Rica ederim," diye mırıldanır Carter, elindeki havuç çubuğunu ısırırken. Görünüşe göre Olivia sağlık çılgınlığı yaşıyor, çünkü hamileliğinin ilerleyen dönemlerinde vücudunun değişmesinden rahatsız. Evlerinden kurabiyeleri yasakladı ve Carter da ona destek olmak için kurabiyeleri yememeye çalışıyor. Emmett'in evindeyiz ve Olivia burada değil, bu yüzden onun buna sadık kalmasına hayranım.

"Hayır," diye cevap veriyorum sonunda, konuyu burada kapatmayı umarak. "Neden?" diye soruyor Carter. "Hoş birine benziyordu."

"Evet, Garrett," Cara mutfaktan sesleniyor. "Neden çıkmıyorsun?"

"Uh, bilmiyorum." Boynumun arkasını ovuşturuyorum. İlişki durumumla ilgili soruları ya da neden otele erken ve yalnız döndüğümü soran soruları kaçırmaktan yoruldum. "İyi bir çift olacağımızı sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun?" diye sorar Emmett. "Belki bir şans verseniz, gerçekten iyi anlaşırsınız."

"Ondan hoşlanmadım." Oyuncum puck'ı kapıp buz üzerinde hızla ilerlerken gözlerimi televizyon ekranından ayırmıyorum.

"Son zamanlarda kimseyi beğenmiyorsun," diyor Emmett. "Son iki aydır kimseyle eğlendiğini görmedim."

"Evet, ne oldu?" diye sorar Carter.

"Neden kimse Adam'a bu soruları sormuyor?" diye mırıldanıyorum.

"Adam şu anda burada değil," diye hatırlatıyor Emmett. "Ve hala kendi sorunlarını çözmeye çalışıyor. Jaxon'dan bahsetmeyi aklından bile geçirme. O adam her gece üç kızı kucağına alıyor."

"Belki ben de bazı sorunlarımı çözüyorumdur." "Ne sorunları?"

İç çekerek, kumandamı sehpaye fırlatıyorum. Sözler ağzımdan çıkıyor, durduramıyorum. "Bak, biriyle görüşüyorum." Cara'nın sinir bozucu, sırtıkan gülümsemesi gözüme çarpıyor ve bakışlarımı ateşten kaçır gibi kaçırıyorum. "Yani, öyle sayılır. Karmaşık bir durum."

Carter, havuç çubuğunu mavi peynir sosuna batırdı. "Nasıl karmaşık?"

"Onun bir ilişkiye hazır olduğunu sanmıyorum. Biraz güven sorunu var." Yalan değil.

O, mırıldanarak çiğniyor, "İlişki tavsiyesi mi? Senden mi? Kesinlikle hayır."

"Neden olmasın? İlişkilerde çok iyiyimdir." Gülerek burnumdan soluyorum. "Sen bir ilişki yaşadın."

"Evet, ve onunla evliyim, çünkü ilk seferinde işi başardım."

Gözlerimi devirerek, titreyen telefonumu cebimden çıkarırım. Tek bir güneş ışığı ekranımı aydınlatır ve ayağa kalkıp gerinirken Reddet'e basarım. "Ben gidiyorum."

"Fikrini değiştirirsen, bana nasıl ulaşacağını biliyorsun."

Jennie'ye mesaj yazarken bardağımı mutfığa götürüyorum, o sırada tekrar arıyor.

"Güneş ışığı," Cara omzumun üzerinden fısıldayarak beni irkiltir. "Güneş ışığı kim ve neden seni arıyor?"

"Tanrı aşkına, Care. Biraz mahremiyet olur mu?"

"Bu konuda hiç iyi olmadım," diye düşünür gibi, bardağımı bulaşık makinesine koymamı izliyor. "Biriyle görüşüyorsun, ha?"

"Düşündüğün gibi değil."

Gülümsemesi yavaş ve ürkütücü, ama o neredeyse her zaman ürkütücüdür. "Ne düşünüyorum, Garrett?"

"Uh..." *Bu bir tuzak mı?* "Hiçbir şey yok mu?"

Bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha, ta ki beni tezgaha sıkıştırana kadar, dilimin ucunda "*yardım!*" kelimesi vardı.

"Bence sen ve *Sunshine* bana bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylerken yalan söylediniz. Bence bir süredir, belki de o senin binana taşındığından beri, bir şeyler çeviriyorsunuz. Oldukça cesursun,

Andersen. Carter'ın küçük kız kardeşi falan olduğun için böyle bir Şey yapacağını düşünmemiştim."

"*Kapa eneni*," diye homurdanırım, bakışlarım hala video oyunuyla meşgul olan Carter'ın bulunduğu oturma odasına kayar.

"Başka ne düşünüyorum biliyor musun?" Kapüşonlu sweatshirtimin iplerini yumruklarına dolayarak beni kendine doğru çeker. "Bence artık ona karşı hislerin var ve eminim bu senin planlamadığın bir Şey."

Telefonum göğsümde titriyor ve onu çıkardığımda yine o lanet olası güneş işığı karşımda.

"Buradan gitsen iyi olur. Güneş seni çağırıyor."

Cara'dan uzaklaşmak için hiç bu kadar hızlı soğukta ve karda dışarı ıkmamıştım. Garajdan çıkmaya başlıyorum ve Jennie'yi aramak için telefonumu hoparlörlere bağlıyorum.

"Garrett," diye boğuk bir sesle bağırır, arama bağlanır bağlanmaz. "Sana ihtiyacım var."

"Siktir."

"Beni  ld recek."

"Yani..." Parmaklarımı beremin içine sokup kafamı kaşıyorum. "O kadar da kötü değil. En  nemli Şey senin iyi olman."

Son üç dakika içinde en az onuncu kez Jennie'ye bakıyorum. Ellerim vücudunun her santimini dolaşarak hasar olup olmadığını kontrol etti. Boynundaki burkulma ve avucunun iç kısmındaki parmak izleri dışında bir Şey bulamadım. Ama gözlerindeki kırık bakış, benim göremediğim, bandajla düzeltilemeyecek bir hasar olduğunu söylüyor.

"*Garrett*," diye bağırıyor Jennie, Carter'ın Mercedes'inin  n tamponunu işaret ederek. "Bu korkunç! şu çöküntüye bak!"

"Ne olduğunu bir daha anlat."

"Kar yağıyordu, yol buzluordu ve ben... ben... ben görme zorluğu çekiyordum." Gözlerinin etrafındaki kızarık ve tahriş olmuş cildi, s veterinin manşetleriyle sildi. "Bir dur işaretine geldim ve fren yapmaya çalıştım ama lastikler dönmeye devam etti ve biri kavşaktan geçiyordu

ve ona arpacağımı sandım, ama son anda tekerlekler dönmeye başladı ve kaldırıma çıkıp dur işaretime çarptım."

Başımı sallayarak iç ekiyorım. "Keşke beni arayıp gelmemi isteseydin. Yaralanabilirdin Jennie, hatta daha kötüsü olabilirdi. Üzgün ve endişeli olduğunda ve hava kötü olduğunda araba kullanmaya değmez."

Alt dudağı titriyor, elleriyle karnını ovuşturuyor.

Başının arkasını avuçlayarak onu öne doğru çekip alnına öpücük konduruyorum. "Özür dilerim. Sadece endişelendim. Güvende olduğuna sevindim."

Endişeli kelimesi, yirmi dakika önce hissettiğim duyguyu tarif etmeye yetmez. Eve uçarak gittim, boş kavşaklarda iki dur işaretini geçtim ve onu otoparkın kenarında ağlarken bulduğumda, onu boğacak gibi sıkıca sarıldım. Ayakları yerden kesildi ve o benim omuzlarıma yumruklarını vurmaya başlayana kadar onu bırakmadım.

Gözlerini kaçırıyor. "Artık araba kullanmak istemiyorum, kar yağarken olmaz."

"Zorunda değilsin. Şehre geldiğimde seni alırım."

Gözleri tekrar yukarıya kayıyor, geniş gözleri minnettar ama temkinli. "Bunu yapar mısın?"

"Tabii ki. Şimdi asıl soru şu..." ömeli tampondaki çukuru inceliyorum. "Bununla ne yapacağız?" Başparmağımın ucuyla alt dudağımı ovuşturuyorum ve aklıma bir fikir geldiğinde, kendimi dahi mi yoksa deli mi hissedeceğimi bilemiyorum. "Indiana Bones'u getir."

"Ne?"

"Indiana Bones," diyorum, ezikliğı bastırarak. Esnek ve sıçrayan bir yapıya sahip ve bunun işe yarayabileceğini umut ediyorum. "Git onu getir."

"Garrett. Şu anda ciddi olamazsın." "Oh, ama ciddiylim."

"*Garrett!*"

"*Jennie*. Git. Onu. Getir."

Yüzünü buruşturarak ve yumruklarını sıkarak, asansöre doğru hızla yürür.

Birkaç dakika sonra geri döner, sırt çantasını göğsüne sıkıca sarar ve gözleri garajın içinde çılgınca dolaşır. "Onu buldum," diye fısıldar. "Biz... şey..." Başparmağıyla arabamı gösterir. "Orada mıyız?"

Yavaşça gülümserim ve gülümsemem megavat seviyesine ulaştığında, kahkahamı tutamam. Jennie kaşlarını çatar ve ben sırt çantasını alıp elimi içine sokarım ve kalın sikini bulurum.

Dostum, bu şey gerçekten çok büyük. Kalın. Damarlı. Sert, ama tam doğru miktarda esnek. Bu şey ciddi hasar verebilir. Onu otoparkta salladım ve Jennie nefesini tuttu, öne atıldı, kollarını bana doladı ve göğsünü göğsüme çarptı.

Benim kıkırdamama homurdanıyor. "Gülmeyi kes."

"Hala iki gözümün de yerinde olduğunu fark ettim."

"Aman Tanrım. Senden nefret ediyorum." Indiana Bones vızıldamaya başlar, aramızda titrer ve Jennie burnundan derin nefes alırken göz kapakları kapanır.

"Bunu arabamın arka koltuğunda takılıyken benimle sevişmene izin mi verecektin?"

"Ne?" Benden uzaklaşır, devasa dildosunu kapar, gücü kapatır ve onu omzuma vurur. "Tabii ki hayır."

"Uh-huh."

Örgüsünü yumruğuna doladı. "Peki sen ne..." Ben yere çöktüğümde ağzı açık kaldı ve vantuz tabanını çukurlu çeliğe vurduğumda nefesini tuttu. "Garrett!"

Lastik penisin sallanarak asılı duruşuna gülümserim ve başını hafifçe vururum. Bu şeyin emiş gücü çok güçlüdür, ki boyutu ve ağırlığı göz önüne alındığında bu gayet mantıklıdır. Parmaklarımı etrafına dolayarak ayağımı tampona dayarım ve Jennie ile göz göze gelirim. Gülümsayarak Indiana Bones'u hızlıca çekerim.

Geriye doğru devrilirim ve penis de benimle birlikte gelir, çeneme çarpar. Jennie'nin çığlıkları duvarlarda yankılanır ve bir an sonra üstüme çıkar.

"Başardın," diye ağlayarak yüzümü öpücüklerle doldurur. "Teşekkürler, teşekkürler, *teşekkürler!* Seni seviyorum, Garrett!" Benden yuvarlanır, parmakları

tamponun üzerinde uçurur ve kendini arabaya atar, kaputu kucaklar.

Az önce söylediği bu üç kelime, benim adıyla birlikte kafama takıldı, ama tekrar bu konuya dönmek yerine, ayağa kalkıp onun dildosunu sırt çantasına koydum. "Boyasında birkaç çizik var, ama bunu tamir edebilecek birini tanıyorum. Yarın onu arayacağım."

Jennie sessizce oturup kardeşinin arabasına bakıyor. Sonunda gözleri benimkilere doğru kalkıyor ve bu manzara kalbimi ağırlaştırıyor. Gözleri sisli mavi yüzme havuzları gibi, gözyaşlarıyla dolmuş ve gözlerini kırptığında gözyaşları pembe yanaklarından aşığı akıyor. "Bana yardım ettiğin için teşekkürler, Garrett."

Ellerini ellerime alıp onu ayağa kaldırdım, sonra kollarımın arasına aldım. Yüzünü göğsüme gömdü ve parmaklarım saçlarına daldı, örgüsüne dolandı.

"Ne oldu, Jennie?" "Söyledim ya. Araba..."

"Araba değil." Geri çekilip parmağımı çenesinin altına koyuyorum. "Bugün okulda ne oldu? Seni bu kadar  zen ne oldu?"

Gözleri bulanıklaşı r, kafa karışıklığı, öfke ve kalp kırıklığıyla doludur. Tek istediğim, bunu nasıl d zeltebileceğimi bana söylemesi.

"Sence Ulusal Bale'de öğretmenlik yapacak kadar iyi miyim? Yoksa bu i i Carter sayesinde mi aldım? Kardeşim  nl  olduğu için mi? Sence... sıkıcı mıyım? Çok sıradan mıyım? Ben..."

"Hey." Yüzünü avu larımla kavrayarak, bakışlarını benimkilere sabit tutuyorum. "Dönüp durmayı bırak. Carter'ın i  teklifinle hiçbir ilgisi yok. Dans hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama Noel arifesinde sahneyi salladığını biliyorum. Babam oturma odamızda sana ayakta alkışladı ve şimdi üç kız kardeşim de dans i olmak istiyor. Ve lanet olası vanilya, Jennie? Tanrım, sen lanet olası kırmızı kadife gibisin."

Alt dudağı titriyor ve bir sonraki fısıltısı kalbimi parçalıyor. "O zaman neden kimse benimle arkadaş olmak istemiyor? Kimse beni tanımakla ilgilenmiyor. Hiç gerçek bir randevuya çıkmadım. Annemden başka biriyle en son ne zaman sinemaya gittiğimi bile hatırlamıyorum."

Fikrimi henüz sindiremeden parmaklarım hareket etmeye başlar ve telefonumu kulağıma götürdüğümde Jennie'nin ka ları  atılır.

"Vay vay vay," diye mırıldanır Carter, aramamı cevapladığında. "Bakın kim ilişki tavsiyesi için geri dönmüş."

"En son ihtiyacım olan şey senin ilişki tavsiyelerin, Carter." Jennie'nin gözleri büyür ve o benim telefonumu almaya çalışırken, avucumu göğsüne koyarak onu uzak tutarım. "Hey, dinle. Otoparkta kız kardeşine rastladım. Biraz kötü bir gün geçirmiş ve bence biraz kafasını dağıtması iyi olur. Onu dışarı çıkarmamın bir sakıncası var mı?"

Sessizlikle karşılaşıyorum ve bir saniye sonra arama kesiliyor. Sanırım kendimi baltaladım, ama sonra Jennie yüzünün rengi solarken cebinden çalan telefonunu çıkarıyor.

"Merhaba, Carter." Elini alnına bastırıp yüzünü çevirir, sesi alçaktır. "İyiyim. Her zamanki kötü kız saçmalıkları." Kaldırıma tekme atar. "Hayır, beni almaya gelmene gerek yok... Carter, her seferinde bana bakıcılık yapmana gerek yok... Hayır, biliyorum." İç çeker. "Ben de seni seviyorum."

Telefonunu cebine koyar ve birkaç saniye sonra benimki titrer.

Carter: *Onu kolladığın için teşekkürler.*

"Bu da neydi böyle?" diye sorar Jennie, kollarını açarak.

"Hadi ama, güneş ışığı. Seni randevuya götürüyorum."

BÖLÜM 24

BUNUN İÇİN SÜPER
YAPIŞTIRICIYA
İHTİYACIMIZ OLABİLİR
BİR

GARRETT

Jennie Beckett ile randevuya çıkmanın, kardeşinin izniyle bu kadar kolay olacağını hiç beklemiyordum.

Tamam, bu biraz abartılı olabilir. Carter'ın neyi kabul ettiğini gerçekten anladığını sanmıyorum. Yine de, Jennie ile birlikte, tek başıma, halka açık bir yerdeyim ve buna izin veriliyor.

Hayattayım ve Carter'ın beni öldürme planı yok.

Keşke plan yapmak için daha fazla zamanım olsaydı, ilk randevumuzu gerçekten harika geçirebilseydim ve onu tekrar çıkmaya ikna edebilseydim. Jennie'nin en sevdiğim Hint restoranı Udupi Palace'ın atmosferini içselleştirirken yüzündeki hayranlık dolu parıltıya bakılırsa, her halükarda eğlendiğini tahmin ediyorum.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum, her geçen saniye omuzlarının düşmesini, küçük gülümsemesinin mutlu, burnunu kıvrarak kıkırdamaya dönüşmesini, her lokmada mırıldanırken gözlerini devirmesini izliyorum. O, şeker dükkanındaki bir çocuk gibi ve onu kapıdan dışarı çekene kadar, sanki bütün gün hiç yaşanmamış gibi.

"Hoşça kal, Rudra!" diye garsona el sallayarak sesleniyor. Bir elini karnına koyuyor. "Çok lezzetliydi!"

"Görüşürüz, Bayan Jennie!"

"Duydun mu? Yakında görüşürüz?" Arabama doğru yürürken beni dırter. "Beni tekrar buraya getirmelisin. Rudra öyle dedi."

Ona kapıyı açarım. "Öyle mi dedi?"

"Uh-huh." O gülümser, parmak uçlarına basar ve ben boynumu eğirim. "Oops," diye fısıldar, yarı yolda durur. "Unuttum. Halka açık yerlerde öpüşmek yok." Ön koltuğa kıvrılır ve parıldayan gözleri, bunun benim için ne kadar zor olduğunu görmekten büyük zevk aldığını gösterir. "Hadi, Gare-Bear. Gitmemiz gereken yerler var."

Kurallar berbat. Onu öpmek zor, ama en zor kısmı elini tutamamak.

Açık hava treniyle Stanley Park'tan geçerken, parıldayan ışıklarla aydınlatılmış patikada ilerlerken bu daha da zorlaşıyor. Tek istediğim onu yanıma çekmek, vücudunun sıcaklığının benimkine yayıldığını hissetmek.

"Sıcak paltomu giymekle iyi karar verdin, Gare-Bear."

"Güzel paltonun işe yaramayacağını söylemiştim."

"Yani bunun güzel olmadığını mı söylüyorsun?"

"Ben... ne?" Onun yanına dokundum. "Senin tuzağına düşmeyeceğim, Beckett."

Jennie hafifçe kıkırdar, bana yaklaşır ve kolunu benimkine dayar. "Keşke senin sıcak çikolatayı içebilseydim. En iyisini sen yapıyorsun."

"Yarım torba mini marshmallow ve birkaç yudum sıcak içecek mi?"

"Evet." Ağaçlara, ışıklara, üzerimizde dans eden yıldızlara bakarken hüznü bir şekilde iç geçirir. "Teşekkürler, Garrett. Bu şimdiye kadar çıktığım en güzel randevu."

Ben gülerek, "Bu, şimdiye kadar çıktığın tek randevu." derim.

"Evet, rakip yok." Eldivenini çıkarır ve dikkatlice küçük parmağını benimkine takar, sonra bakışlarını Vancouver gecesinin parıltısına geri çevirir. Sonra mırıldanır, "Yine de en iyisi olurdu."

"Popcorn alabilir miyiz, Garrett?"

"Popcorn alabiliriz, Jennie."

"Popcorn'a ekstra tereyağı alabilir miyiz?"

"Popcorn'a ekstra tereyağı alabiliriz."

Jennie gözleri parlayarak dönüp bana bakar. "Skittles'a ne dersin? Tropikal olanları seviyorum. Bir şeyler içmek ister misin? Kök birası olabilir mi? *Yıllardır* içmedim."

Gülümserim ve gelecekte daha fazla sinema randevusu planlamayı aklımın bir köşesine yazarım. Onun mutluluğu bulaşıcıdır ve tek istediğim onu beslemektir.

Telefonum titrer ve cebimden çıkarırım. "Yine kardeşim mi?"

"Evet." Bu gece dördüncü kez mesaj atıyor ve her seferinde sorduğu soru aynı.

Carter: *Şu anda ne yapıyorsun?*

İlk dakika içinde cevap vermezsem, bana tam olarak yedi soru işareti gönderir, bu yüzden hızlı olmayı öğrendim. Bu yardımcı oluyor, çünkü onun mesajlarına cevap veriyorsam, ellerim olması gereken yerde değil demektir.

Atıştırmalıklarla donanmış olarak sinemanın merdivenlerini çıkıyoruz ve koridorun hemen yanında, yan tarafta iki özel koltuk buluyoruz.

Fragmanlar bitmeden popcorn'un yarısını bitiririz ve Jennie bir sonraki hamlesinde torbayı kaçıır ve benim aletime dokunur.

"Oops." Kıkırdar. "Seni görmedim, koca adam."

"Böyle devam edersen, Indiana Bones tapınağını basmadan otoparktan çıkamayız bile, güneş ışığı," diye mırıldanıyorum, ağzıma bir avuç patlamış mısır tıktırarak. "Sen benim için çılgılık atarken, seni deri koltuğa uzanmış halde bulacağım."

Yanımda Jennie kaskatı kesilir ve ben fazla ileri gitmişsem özür dilemek üzereyim, ama gözleri merdivenlerden yukarı çıkan bir grup erkeğe kilitlenmiştir. Eli uyluğumdan ayrılır, aramızdaki kol dayanağını kavrar ve göğsü hızla inip kalkar.

Omzuyla omzuna hafifçe dokunuyorum. "İyi misin?"

Adamlar yaklaşırken o yutkunur. "Eve gitmek istiyorum." "Ne?"

Adamlardan biri bize doğru bakar, yavaşça gülümser ve ters takılı şapkasını öne doğru çevirir.

Jennie hızla dönerek popcorn'u kucağımdan düşürdü. "Siktir. Kahretsin."

"Hey, ne oluyor..."

"Garrett, lütfen." Gözleri benimkilere bakar, çılgınca, yalvarırcasına. "Eve gitmek istiyorum."

"Jennie Beckett." Toronto Maple Leaf şapkası takan pislik herif yanımızda durur ve Jennie'ye sırtarak bakar. "Siktir, ne kadar oldu, altı yıl mı, aşağı yukarı?"

Cevap vermez, sadece ona bakar, elleri yumruk haline gelmiştir.

"İyi görünüyorsun. Bir ara takılmalıyız. Seni özledim." Ön izlemelerin hala oynadığı ekrana bakarak alçak sesle güldü. "Biliyor musun, her zaman büyük ekranda senin olacağını düşünmüşümdür."

Jennie'nin tırnakları kol dayanağına batıyor.

Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum, ama kibirli ve eğlenceli bakışları benimkilere takıldığında, daha önce hiç tanışmadığım birine yumruk atmaya ramak kalıyorum. Aslında, onu Simon'dan daha çok nefret ediyorum bile.

"Naber dostum?" Elini uzatır. "Ben Kevin." "Senin kim olduğun umurumda değil."

Gülümsemesi kaybolur. "Ne?"

"Duydun beni." Jennie'yi işaret ettim. "Onu rahatsız ettiğin belli, gitmen gerek."

İnanamayan bir kahkaha attı. "Bu saçmalık. Seni rahatsız etmiyorum, değil mi Jen?" Eğilip başparmağıyla Jennie'nin çenesini okşadığında, gözümün önü karardı. "Siktir, bu ağzı hep sevmişimdir."

Beynim ayaklarıma hareket etmeleri için sinyal göndermeden önce koltuğumdan kalkmışım ve Jennie'nin önüne geçerek Kevin'ı geriye ittim.

Jennie'nin eli kapüşonlu sweatshirtimin arkasına kayarak gömleğimi avuçlayıp beni kendine doğru çekince, "Ona dokunma lan!" diye bağırdım. "Onunla konuşma lan. Ona bakma bile lan."

"Sakin ol." Kevin ellerini kaldırarak teslim olduğunu gösterdi. "Bizim eski bir geçmişimiz var."

"O zaman artık onun hayatında olmamanın iyi bir nedeni var." Montlarımı alıp Jennie'nin elini tutarak onu koltuğundan kaldırdım. "Bir daha ona yaklaşırsan yüzünü yeniden yaptırman gerekecek."

Otoparka doğru yürürken eli benim elimde titriyor ve ben kafamın içinde kendime sakinleşmem gerektiğini söyleyip duruyorum.

Ŗu anda Jennie'nin enerjimi emmesini istemiyorum, kendini güvende hissetmesi gereken bir zamanda.

Onu yolcu koltuğuna oturtuyorum, sonra acı ve nemli gece havasında bir an durup, geri dönüp Kevin'ın dişlerini dökme isteğimi bastırmaya çalışıyorum. Bu vahşı kızın en iyi yanlarını sorgulamasına, güvenini o kadar zedelemesine neden olan her ne yaptıysa, bir daha asla gvenemeyeceği noktaya getirmelerine neden olan her neyse.

Arabanın içinde Jennie titriyor, küçük elleri uyluklarında titriyor. Birini benim elimle kapattım ve o anda, elleri birbirine kenetlenmiş olarak aşağıya bakarken vücudu sakinleşti.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyorum. O başını sallar ve ben onun parmak eklemlerini dudaklarıma götürürüm. "Hadi eve gidelim."

Benden ne istediğini bilmiyorum, ama ona vermek istediğimi biliyorum. Kanepede sarılmak mı? Tabii ki. Yatakta sırtını gıdıklamak mı? Tamamdır. Kahretsin, iki kez isterse ona alan bile veririm.

Beklemediğim şey ise, asansörde elimi yere uzatırken onun elimi atlatıp, benim elimi tutup penthouse şifresini girmesi.

Onun kapımın içinde ayakkabılarını çıkarmasını ve kot pantolonunun düğmelerini açarken gözlerime bakmasını beklemiyorum. Onun kot pantolonunu kalçalarından aşağı kaydırıp yere atmasını, sonra soğuk, titreyen elleriyle yüzümü tutup dudaklarımızı birleştirmesini beklemiyorum.

Ellerim gömleğinin altına kayıyor ve sırtında geziyor, onu bana doğru çekiyor. Benim ağzım çenesinden aşağı, boğazına doğru inerken o i çekiyor ve başını geriye eğiyor. Onu kendime doğru çekiyorum, bacaklarını belime doluyorum ve yatak odama taşıyorum.

Onu yatağa yatırdığımda tişörtünü başının üzerinden çıkarır, ben soyunurken dudakları aralanır. Dizlerim yatağa değdiğinde onu altıma çekerim, kiraz kırmızısı bir kızarıklık göğsüne yayılır, kremsi tenini boyar. Dudaklarım onun yolunu takip eder, onu ısıtan sıcaklığı hisseder, aramızdaki ateşi körükler.

"Garrett," diye fısıldadı, ben sütyenini açıp askılarını omuzlarından aşağı kaydırırken. Cildinde çok küçük iller var, neredeyse fark edilmeyecek kadar, ama ben onunla ilgili her şeyi fark ediyorum. Dudaklarımı oraya bastırıyorum, sonra köprücük kemiği boyunca ısıırıyorum, boğazının dibinde

bulurum, o benim dokunuşumla titrer. "Seninle... seninle seks yapmak istiyorum."

Vücudum hareketsiz kalır, dudaklarım boynunda asılı kalır ve penisim beni ele verir, tam da onun istediği yerde, titreyerek.

Ama aslında istemiyor.

"Jennie..."

Parmakları saçlarımdan düşer ve saklanmaya çalışır gibi, onu ne kadar çok istediğimi bilmiyormuş gibi yer değiştirir.

Elim çenesini okşayarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Dur. Yeterince açık değilse, senin içinde olmaktan başka bir yerde olmak istemiyorum." Gözlerim onun gözlerine bakarak belirsizliği, güvensizliği ve korkuyu fark ediyorum. "Bu gece uygun bir gece değil. Çok zor bir gün geçirdin ve kendini savunmasız hissediyorsun, bu normal. Ama beni gerçekten istediğin için, bundan emin olduğun için beni istmeni istiyorum. Sen bana vermek için kesinlikle hazır olmadıkça senden bir şey almayacağım. Ve sen hazır değilsin, Jennie."

Alt dudağını dişlerinin arasına çekiyor. "Ya benden sıkılırsan?"

"Jennie." Yüzümü boynuna gömerek, hafifçe kıkırdayıp dudaklarını serbest bırakıyorum. "Bugün, kardeşinin arabasına yaptığın çukuru düzeltmek için senin dildolarından birini kullandım, sonra akşam yemeğinin her lokmasında inlemene ve parmaklarını yalayıp temizlemesine baktım. Seninle olmak, en sevdiğim diziyi izlemek gibi. Her zaman koltuğumun kenarında oturup, sonra ne olacağını bekliyorum."

Gülümsedi. "En sevdiğin ben miyim?"

"En sevdiğim sensin."

Parmaklarını benimkilerle birbirine doluyor. "Bana gösterir misin?"

Gösteririm, beş kez, vücudundaki en sevdiğim yerleri gösteririm, hayatımı daha iyi hale getiren her şeyi fısıldayarak. Daha sonra, vücudu benimkine kıvrılırken ve parmaklarım omurgasında dans ederken, ağzını açar ve bugün erken saatlerde gerçekte ne olduğunu anlatır.

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun, Jennie," diye söylüyorum o bitirdiğinde. "O işi aldın çünkü öğretmenin bunu hak ettiğini düşünüyor"

hak ettiğini düşündüğü için aldın, kardeşinin kim olduğu ya da kurallara uyduğun için değil."

Parmağının ucuyla göğsümde adını yazıyor. "Birisi kafana bu düşünceyi soktuğunda, bunu düşünmemek zor. Kendimden şüphe etmekten nefret ediyorum."

"Ve böyle yaparak Krissy'ye tam da istediği şeyi verdin. O, yeteneğini sorgulamanı istiyor. Senin de kendisi gibi güvensiz olmanı istiyor. Çünkü sonuçta mesele bu. O güvensiz ve kıskanç."

"Sence bu yüzden mi benden hoşlanmıyor?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Krissy'nin seni neden sevmediğini bile bilmediğine bahse girerim. Çünkü bunun seninle hiçbir ilgisi yok, tamamen onunla ilgili. Kendisiyle ilgilenmesi gereken sorunları var."

"Mantıklı. Sadece... bazen kimseyle uyum sağlayamıyormuşum gibi hissediyorum."

"Sen uyum sağlamak için yaratılmadın, Jennie. Gölgede saklanamayacak kadar çok göze çarpıyorsun."

Sıcak yanağını omzuma koyuyor. "Teşekkürler, Garrett." Örgüsünün ucuyla boynunu gıdıklıyorum. "Ne için?"

"Benimle konuştuğun için. Beni dinlediğin için. Bana yardım ettiğin için. Ama en çok da beni dolaba kapatıp seninle oynamaya zorladığın için."

"Bunun tam olarak böyle olduğunu sanmıyorum." "Orgazmlar harikaydı."

"Oyuncakları bırakacak kadar harika mı?"

"Ah, Garrett." Bana acıyarak, alaycı bir şekilde gülüyor ve göğsümü okşuyor. "Hadi abartmayalım. Erkekler titreşmez."

"Belki de." Dilim kulağının altındaki noktayı okşadı. "Ama gerçek erkekler seni titreştirir."

Kıkırdayarak bana sokulur ve kısa süre sonra kollarımda derin bir uykuya dalar. Netflix'i açarım ve sonra onu uyandırıp evine götüreceğimi söylerim kendime. Ama burada ne kadar uzun süre yatarsam, onu bırakmak o kadar zor gelir.

O muhteşem, nefes kesici bir şaheser, örgüsünden dökülen kestane rengi dalgalar boynuna yayılmış, koyu kirpikleri pembe elmacık kemiklerine yaslanmış. Ne hayal ettiğini bilmiyorum

ama uykusunda burnu ne kadar çok buruşursa, ne kadar çok mutlu bir şekilde iç çekip gülümserse, o kadar çok bunun ben olduğumu umuyorum.

Telefonumu elime alıp kırmızı kayıt düğmesine basmaktan kendimi alamıyorum. Bu yüzü tam da şu anda olduğu gibi görmek istiyorum, ne zaman istersem, ve bir saat geçtikten sonra, kurallara büyük bir "siktir git" demeye karar veriyorum. Televizyonu kapatıp karanlığa gömülüyorum, Jennie'yi kendime daha sıkı çekiyorum.

Eli kolumu okşuyor, parmakları saçlarıma gömülüyor. "Garrett?" diye mırıldanıyor. "Gitmemi ister misin?"

"Kalmanı istiyorum."

Onun her zamanki gibi tartışmasını, bunun iyi bir fikir olmadığını söylemesini bekliyorum. Ama bunun yerine, sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir anın ardından, bacağını benim bacaklarıma arasına sokuyor.

"Horladığımı söylediğini sanıyordum."

"Hayır, bu gece uykunda çok tatlısın. Bir video çektim, böylece bir dahaki sefere yaramazlık yaptığında bunu hatırlayabilirim."

Gülüyor, sonra sessizleşiyor. "Ne?"

"Video. Merak etme, sakladım."

Birden ayağa kalkar, üzerime atlayarak neredeyse yüzüme vurur, lambayı odayı ışıkla doldurana kadar tokatlar, gözlerimi kısar. "Sil onu."

Yumruklarımla gözlerimi ovuşturuyorum. "Ne?" "Sil onu. Hemen."

"Hiçbir şey görünmüyor. Sadece yüzün var. Burnunu sevimli bir şekilde buruşturuyorsun, tavşan gibi, ve gülümsemeye devam ediyorsun, ve... Tanrım, Jennie, dikkat et." Üzerime tırmanırken dizleri testislerimi kıl payı ıskaladı. Telefonumu şarj cihazından kopardı, fotoğraflarımı çılgınca kaydırarak videoyu aradı.

"Nerede?" Telefonu göğsüme dayadı. "Sil onu. Hemen."

"Tamam, Jennie. Sileceğim. Sakin ol."

"Sakin ol deme bana." Oda içinde öfkeyle dolaşıyor, iç çamaşırlarını kapıyor ve onları giymeye çalışıyor. "Birinin izni olmadan videosunu çekemezsin, Garrett! Ne halt ediyordun sen?"

Ne düşünüyordum? Bir dahaki sefere ondan yüzlerce kilometre uzakta olduğumda, onun yanımda olduğunu hissetmek istediğimi düşünüyordum. "Sanırım düşünmüyordum," diye saçma bir bahane uydurup yataktan kalkarım. Videoyu silerken ona telefonumu gösteririm. "İşte. Silindi." Gömleğini başına geçiriyor ve ben de onu koridora kadar takip ediyorum, hayalarımı tutarak, şu anda çıplak olmamayı diliyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum."

Baş ağrısının başladığı yeri, şakağımı ovuşturuyorum. "Bizim... senin... kalacağını sanıyordum?"

"Biz yatıya kalmıyoruz, Garrett. Kurallarımız var."

O kot pantolonunun düğmelerini ilikleyip ayakkabılarını giyerken, kulaklarımda kalp atışlarım gümbür gümbür çınlıyor. "Kurallarımız olmak zorunda değil. Bizim... biz..." *Kahretsin.* Saçımı çekiştiriyorum. Yine başlıyorum. Zor konuşmalar yapmak o kadar da zor değil. Sadece onun kalmasını istiyorum. Sadece *onu* istiyorum. "Jennie..."

"Bu bir hataydı." Kendi kendine mırıldanıyor, ama ben duyuyorum ve bu sözler canımı yakıyor.

"Videonun yüzünden mi? Anlamıyorum."

Jennie eşyalarını toplar ve kapıyı açar. Elimi uzatıp dirseğini tutarım.

"Bekle, Jennie..."

"Bana dokunma!" Yüzü kızarır, gözleri delici bir bakışla bana doğru döner, göğsü her nefes alışında hızla inip kalkar. Bakışları binlerce duygu geçip giderken titrer ve ben, kalp kırıklığı ve derin bir ihanet dışında hiçbirini tanıyamam. Onları görebilirim, ama anlamam, neden bana karşı böyle davrandığını anlamam. "Seni içeri almamalıydım. Yalnız kalmak daha iyi."

Öfke göğsümde yükselir ve damarlarımdan fışkırır, sözleri içime işlerken yumruklarım yanlarımda sıkılır. O pişman. Benden pişman. Geçmişindeki acılar hayatını yönetiyor ve ben bunu seyredip durmaktan yoruldum. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun, Jennie. Kimse yalnız başına daha iyi değildir."

Her şeyi yavaş çekimde izliyorum, gözlerinin nasıl donuklaştığını, içindeki ateşin nasıl söndüğünü, daha önce hiç görmediğim bir boşlukla yer değiştirdiğini,

Bana karşı hiç olmadığı kadar soğuk davranarak, sanki dünyalar kadar uzakmış gibi hissettiren bir mesafe.

"Öyleyim," diyor basitçe, kapıyı arkasında çarpıp kapatmadan hemen önce.

"Siktir." Pantolonumu yerden alıp giyiyorum. "Siktir." Mutfığa gidip bir bardak su dolduruyorum, hızlıca içip tekrar dolduruyorum. İki dakika içinde mutluluktan kafamın karışmasına geçtim.

Siktir git. Kontrolü elinde tutmayı, kararları kendisinin verdiğini göstermeyi seviyor, ama bu konuda kararını tek başına vermesine izin vermeyeceğim. Kendine sürekli benim başka biri olduğumu söyleyip, bana güvenemeyeceğini ikna ediyor, tıpkı onu kıran insanlara güvenmemesi gerektiği gibi.

Ama ben onlar değilim.

Onu kırmak istemiyorum; ona zaten tam olduğunu göstermek istiyorum. Onun en iyi arkadaşı olmak istiyorum, bu gece olduğu gibi yardıma ihtiyacı olduğunda başvurduğu kişi olmak istiyorum. Kendini çekinmeden açabileceği kişi olmak istiyorum. O bana her şeyi gösterirken, ben de o kısımları güvende tutacağıma söz veriyorum.

Bunca yıl sonra, kimsenin onun sunduğu her şey için onu isteyemeyeceğine inanmaya şartlandırıldığını biliyorum. Kendini incitebilecek insanları uzak tutarak kendi kabuğunda daha güvende olduğunu düşünüyor, ama sonunda sadece kendine daha fazla zarar veriyor.

Kendisinin bazı kısımlarını gizli tutmaya kararlı, beni dışarıda tutmaya kararlı.

Bu gerçekten ironik, çünkü dışarıda olmak onun en nefret ettiği şey. Şu anda kendini oraya koyan da kendisi.

Belki de bu yüzden, şafak vakti kapım çalındığında şaşkına döndüm. Oturma odamda, elimde bir fincan kahveyle güneşin doğuşunu izliyordum. Beynimdeki karmaşık karışıklığın neden olduğu baş ağrısını gidermek için çaresizce uğraşıyordum. Uykusuzluktan bitkin düşmüş bir halde kanepemde oturmuş, elli tane mesaj yazmıştım, ama hiçbirini göndermedim.

Çünkü kapıyı açtığımda, Jennie ekose desenli pijama pantolonu ve benim kapüşonlu sweatshirt'ümü giymiş, kalın saçlarını kendine özgü

düzgün cildi, saçlarından dökülen gevşek buklelerle çerçevelenmiş.

Soğuk mavi gözleri kırmızı çizgilerle çevrili, yorgun ve bitkin, bana bakarken çenesi titriyor. "Üzgünüm, Garrett."

Sözleri kesik kesik ve kısık sesli, kollarımı açtığımda bana atılıyor, yüzünü omzuma gömüyor ve kollarımda titriyor, ve anlıyorum: Kalbim hiç kimse için bu kadar hızlı atmamıştı.

BÖLÜM 25

GÜVENLİ İNİŞ

JENNIE

KAPI ARKAMDA HIÇ KAPANMAMIŞTI bile ama ben geri döneceğimi biliyordum.

Asansörü geçip merdivenlerden aşağı koşarken, mantıksız öfkemi bir kenara bırakıp kederin beni ele geçirmesine izin verirken, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp görüşümü bir kez daha bulanıklaştırırken, zihnimde en ufak bir şüphe bile yoktu.

Mantıksız öfke, çünkü Garrett'a kızgın değilim, o da bu öfkenin hedefi olmayı hak etmiyor.

Keder, çünkü bu lanet olası mücadeleden vazgeçiyorum. Çok şey kaybettim, *çok fazla şey*. Anlamli ilişkiler kaçırdım, samimi bağlardan kaçındım, kendimin o kadar çok parçasını o kadar uzun süre sakladım ki, onları nereye sakladığımı unutmaya başladım.

Koşulların kurbanı olmaktan bıktım. İlerlemem gerekiyor ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Garrett ile her gün ilerleme kaydediyorum ama dağ zirvesine çıkan son birkaç adım gibi, nasıl tırmanacağımı bilmediğim küçük adımlar var. Her denediğimde adımlarım çok titriyor. Kendime gözlerimi kapatıp yapmam gerektiğini söylüyorum ama körü körüne yapılan hiçbir şey kolay değildir.

Tek bildiğim şey şu: yüzüm onun göğsüne gömülü, kolları beni sarıyor, kulağıma her şeyin yoluna gireceğini söyleyen yatıştırıcı sesi... Tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyorum.

Garrett benim sağlam ve istikrarlı dayanağım. O, hayatımdaki sabit değer, beni her zaman bekleyen gülümseme, asla azalmayan dostluk, her gün daha da güçlenen bağ. O, beni kucaklayan sıcak kollar, sırtımda dolaşan parmaklar, günün sonunda endişelerimi yatıştıran ve bana güvenli bir liman olacağına söz veren sessiz ses.

İşte bu yüzden geri döneceğimi biliyordum. Bu yüzden geceyi uykusuz geçirdim, oturma odamda volta attım.

Kanepemde kıvrılmış, güneşin doğmasını bekliyordum, böylece geri dönüp onu dinlemesini isteyebilirdim.

Ağır, kan çanağı gözlerinin altındaki torbalar, onun da benim kadar uyuduğunu, istediğim zaman geri dönebileceğimi ve onun burada bekliyor, hazır olacağını söylüyor.

O her zaman hazırdır; ileriye doğru adım atmak yerine geriye doğru çok fazla adım atan benim.

Garrett'ın büyük elleri yüzümü kavradı, saçlarımı yanaklarımdan çekti. Mavi-yeşil gözleri şefkat ve sabırla doluydu, hiç bu kadar çok bulacağımı düşünmemiştim. Başparmağının ucu alt dudağıma değdiğinde, onun dokunuşuna kendimi bıraktım.

"Geri döndüğün için teşekkür ederim." "Sana bağırdığım için özür dilerim."

"Duyguların olması normal, Jennie, ve bu duygu öfke olsa da sorun değil."

"Ama kızgın olduğum kişi sen değilsin."

Örgümü omzumun üzerinden çekip alnımı öptü. "İçeri gelip kime kızgın olduğunu söyler misin?"

Dünden beri omuzlarımdan arasında bir gerginlik var. Krissy ile başladı ve Garrett ile hafifledi, ama Kevin'ı tiyatrodan merdivenleri tırmanırken gördüğüm anda, tekrar şiddetle geri geldi. Krissy ve Kevin aynı tür insanlar, başkalarını küçük ve önemsiz hissettirerek kendilerini iyi hisseden türden insanlar. Hayatımı yüksek sesle ve gururla yaşamayı severim, ama onlar etrafta olduğunda, kendimi kaybolmak umuduyla içime kapanmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Garrett elimi tutar, hafifçe sıkar ve beklediği cevabı hatırlatır. Ben başımı sallayınca, beni kanepeye götürür ve üzerime bir battaniye örter, hemen döneceğine söz verir. Döndüğünde, şimdiye kadar gördüğüm en şık sıcak çikolata fincanını getirir, üstüne krem şanti, ezilmiş şeker kamışı ve kar tanesi şeklinde mavi marshmallows ekler.

Ellerimi buharlı fincanın etrafına doladım. "Sıcak çikolata konusunda gerçekten bir adım öndeymişsin."

"Senin bana öyle bir etkiyin var," diye mırıldanır. "Daha iyi olmak istememi sağlıyorsun."

"Daha iyi olmana gerek yok. Sen zaten tanıdığım en iyi insansın."

"Ben de senin için aynı şekilde hissediyorum, ama senin kendin hakkında böyle hissetmediğini düşünüyorum. En azından bazı konularda." Koltuğun arkasına kolunu uzatarak bana doğru eğildi. "Krissy gibi birinin seni sevmesi için kendinde hiçbir şeyi değiştirmen gerekmez, Jennie. Sen o tür insanlardan çok daha iyisin."

Bu benimle ilgili mantıksız bir şey. Beni tanıyan Garrett gibi insanlar için değil, benim için de. Ben takipçi biri değilim. Kendi yolumu çizmekten tamamen memnunum ve kimseye uyum sağlamak için kişiliğimden vazgeçmek istemiyorum. Öyleyse neden bu kadar çok kabul görmek istiyorum?

"Sanırım sadece bu dünyada bir yerim olduğunu, beni olduğum gibi seven insanlar olduğunu hissetmek istiyorum."

"Ama var," diyor Garrett.

"Aslında yok. Hayatımda önemli olan herkes Carter sayesinde geldi."

"Ne olmuş yani? Anlıyorum. Ama Carter'ı önce buldukları için onları bulmak, seni olduğun gibi sevmedikleri anlamına gelmez. Olivia ve Cara'nın sana sahip oldukları için kendilerini çok şanslı hissettiklerini biliyorum. Bundan şüphe mi duyuyorsun?"

Olivia'nın iş teklifim ve ülkenin diğer ucuna taşınacağım düşüncesi yüzünden ağlamasını hatırlıyorum. Annem gibi o da benim hayallerimin peşinden gitmemi istiyor ama bunu burada, onun yanında, ailemizin yanında yapmamı diliyor. Cara'yı düşünüyorum, Carter'dan değil, kendi kocasından bile sırrımızı saklamak için çok kolay ikna olan Cara'yı. Elimi sıkıp kulağıma "*sen mutlu olduğun sürece*" diye fısıldadıktan sonra partiye geri dönüp dans etmeye devam etmesini düşünüyorum.

"Bir fiyatına iki Beckett aldılar, Jennie, biz de öyle.

. Hepimiz seni, kardeşin olduğu için değil, senin olduğun kişi için seviyoruz. Kimsenin sana, tek katkının Carter'ın kardeşi olmak olduğunu hissettirdiği için üzgünüm. Bu kesinlikle doğru değil."

Sözlerinin etkisini hissetmek, söylediği sevgiyi hissetmek ve buna inanmak için sıcak çikolatamdan bir yudum alıyorum. Kupa elinden uzaklaştığında Garrett gülümsüyor.

"Ne?" Ağzımın köşesini silerim. "Krem şanti mi?"

Elini boynuma dolayarak beni kendine yaklaştırır ve dudakları burnumun ucuna dokunur. Geri çekildiğinde, dilini çıkararak dudaklarından krem şantiyi yalar. Geriye yaslanır, sabırla bekler, gülümser.

Derin bir nefes alıp atıyorum.

"Kevin lisedeki erkek arkadaşım." *Tek* erkek arkadaşım. "Onu neden sevdiğimi bile bilmiyorum. Belki de sığ düşünüyordum. Sevimli, popüler ve futbol takımımızın kaptanıydı. Herkes onu severdi. Bana ilgi göstermeye başladığında kendimi çok özel hissettim. Babamın ölümünden kısa bir süre sonraydı ve sanırım... belki de kaybettiğim sevgiyi özlüyordum. Her şey zordu. Annem zar zor işlev görüyordu ve Carter neredeyse hiç ülkede değildi. Yalnız olmadığımı biliyordum, ama çoğu zaman öyle hissediyordum. Kevin bana değer verildiğini hissettiriyordu ve beni önemsiyordu." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ya da öyle davranıyordu."

Garrett'in çenesi gerilir, yumrukları sıkılır. O da Carter'ın düşündüğü şeyi düşünüyor: Kevin, kederimin beni derinden sarsmasını fırsat bilip benden faydalanıyordu. Şimdi bunu çok net görebiliyorum, ama o zaman göremiyordum. Carter ve ben bu konuda o kadar çok kavga ettik ki, hatırlayamıyorum bile.

"Kevin seks yapmak istiyordu, ama ben beklemek istiyordum. Hazır hissetmiyordum ve korkuyordum. O deneyimliydi ve hatta üst sınıflardaki bazı kızlarla bile birlikte olmuştu. Beklemenin sorun olmadığını söyledi, ama bu, her yalnız kaldığımızda bana sormasını engellemedi. Son sınıfa geldiğimizde, tek hissettiğim baskıydı. Dersleri asma, arkadaşlarımla içki içme, herkes gibi seks yapma, sadece... uyum sağlama baskısı."

Göğsümün derinliklerinde keskin bir acı hissediyorum, her nefes bir öncekinden daha sığ. Garrett'in parmak uçları ensemin arkasını okşuyor, nefes alabilmem için gerginliği yeterince azaltıyor.

"Kevin sıkıldığını, istediğini başka bir yerde bulabileceğini ima etmeye başladı. Şimdiki ben ona siktirip gitmesini söyledim, ama o zamanki ben yalnız kalmaktan çok korkuyordum. Bir gece, ailesi yokken büyük bir parti verdi ve herkes bana içki içmem için baskı yaptı."

Garrett'in gözlerinde hiç görmediğim kadar öfkeli bir ateş parlıyor ve onu suçlamıyorum. Alkolü reddetme hakkım vardı ve hala da var. Kimse alkolden uzak durmak için bir bahaneye ihtiyaç duymaz, ama alkolün babamı benden çalması bunun için yeterli bir sebepti. Arkadaşlarımla buna saygı duymaması, benim için bir uyarı işareti olmalıydı.

Ama en kötüsü neydi?

"Babamın ölüm yıldönümünden birkaç gün sonraydı. Carter on günlük bir yolculuğa çıkmıştı ve ben sadece... *zorlanıyordum*. Yorgundum. Unutmak istiyordum." Garrett kolunu belime doladı, beni kendine çekti ve ben başımı omzuna yasladım. "Ne içtiğimi bilmiyorum. Benzin gibi kokuyordu ve ateş gibi yakıyordu. Kevin'la yukarı çıktık, yatağında oynayıyorduk ve ona seks yapmak istediğimi söyledim."

"Sen istemiyordun," Garrett ilk kez konuşuyor. Bana bakıyor, yüzümde yumuşak bir anlayış beliriyor. "Sen seks yapmak istemiyordun. Sadece başka bir şey hissetmek istiyordun. Ve o senin bu hissini kullandı."

Garrett ile Kevin arasında uzun yıllar var, ama yanımdaki bu adam tam da öyle bir adam. *Gerçek* bir erkek. Dün gece hissettiğim şey, yıllar önce hissettiğim şeydi. Öfke, incinme, ihanet dışında başka bir şey hissetmek istedim, bu yüzden Garrett'a vücudumun son parçasını sundum, umarım o bu duyguları ortadan kaldırır ve başka bir şey hissetmeme yardım eder.

Ama o hayır dedi.

Mücadelemini gördü ve istediği şeyi almak yerine, bana ihtiyacım olan şeyi verdi. Sabır, şefkat, bağ. Tek bir basit hareketle, zaten bildiğim şeyi pekiştirdi: ona güvenebileceğimi.

"Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Beni mutlu etmek istediğini söyledi. O zamanlar, ilk seferimin zevkli geçmesini istediği için çok tatlı olduğunu düşünmüştüm."

Boğazım düğümleniyor ve gözlerim ağlamak için yalvaran gözyaşlarıyla doluyor. Onlara izin vermek istemiyorum. Kevin'a çok fazla gözyaşı döktüm.

"İyi hissetmeye başladım. Ben..." Yüzüm kızardı, kulaklarımla ucuna kadar yayıldı. "Sesliydim. Sesler çıkarıyordum." Görüşüm bulanıklaştı ve Garrett dudaklarını başımın tepesine bastırdı.

"Aniden beni ters çevirdi ve tekrar içime girmeden hemen önce bana... onlara bağırmamı söyledi."

"Onlar mı?"

Anılarımla dolup taşarken, Garrett'a Kevin'ın yatak odasının kapısının onun adını çağırdığım anda açıldığını, futbol takımının yarısının diğer tarafta durup telefonlarını bize doğrultarak Kevin'ın işini bitirmesini gülerek ve tezahüratlarla izlediğini anlatırken, gözyaşlarım göz kapaklarımdan taşarak yanaklarımdan aşağıya doğru akıyor. Kevin işini bitirince kıcıma şaplak attı, bunun önemli bir şey olmadığını söyledi, beni orada temizlenmem için bıraktı ve sonra mutfağında durup arkadaşlarıyla bira içip gülerek benim gitmemi izledi.

Yanaklarımı tokatlayarak gözyaşlarımı silmeye çalışıyorum ama nafiye. Kevin'ın ertesi gün telefonlarıma cevap vermediğini, pazartesi günü okul koridorlarında yürürken herkesin telefonlarından kendi inlemelerimin yankılandığını, erkek arkadaşımın dolabının önünde en yakın arkadaşımı kollarının arasında tuttuğunu, onları çevreleyen ve bana gülen tüm arkadaşlarımı gördüğümü anlatırken gözyaşlarım akmaya devam ediyor.

"Bir gecede bekaretimi, erkek arkadaşımı, arkadaşlarımı ve benim için önemli olan her şeyi kaybettim. Garrett, benden her şeyi aldı, en kötüsü de gururumu." Gözlerimi ovuştururken sözlerim boğuk çıkıyor ve Garrett beni kendine sıkıca çekiyor. "Pazartesi gecesi, internetin her yerinde videolar dolaşıyordu. Vücudumu göremezdin, ama *her şeyi* duyabilirdin. Carter Beckett'in küçük kız kardeşinin seks kaseti," diye mırıldanıyorum, dedikodu makalelerinin manşetlerini hatırlayarak, Carter'ın halkla ilişkiler ekibinin hala ara sıra ortaya çıktıklarında kaldırmak için uğraştığı manşetleri.

"Sana yıllardır seks yapmadığımı söylemiştim. Sana söylemediğim şey ise bunun sadece bir kez olduğu. Ben istedim." Tanrım, ne kadar da istedim. O kadar çok istedim ki, samimi bir bağ kurmayı arzuladım. "Ama çok korkuyordum. Birine tekrar güvenmekten çok korkuyordum. Onun bunu benden çalmasına izin verdim."

Garrett içinden küfrediyor, parmak uçları derimi ısıyor. "Onu lanet olası yere yapıştırmalıydım."

"Carter onun icabına baktı. Ertesi sabah eve uçtu, okulun otoparkına daldı, Kevin'ı arabasının yanında dururken buldu

ve ben yalvarana kadar durmadı."

Carter birçok şey olabilir, ama o herkesin isteyebileceği en iyi kardeştir. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, beni ağlarken, ona ihtiyaç duyarken bulduğunda, yüzü yumuşadı. Ayağa kalktı, yakınlarda video çeken kişinin telefonunu kırdı, Kevin'a son bir uyarıda bulundu, sonra beni kollarına aldı ve eve götürdü.

"Dönemi bitirdim, sınavlarımı oldum ve bir daha geri dönmedim. Carter beni ve annemi uzun bir seyahate gönderdi ve sonraki sonbaharda diplomamı çevrimiçi olarak tamamladım. Bu yüzden bir yıl geride kaldım. Geçen yıl diplomamı tamamlamış olmam gerekirdi, ama zamana ihtiyacım vardı. Babam öldükten sonra, kendimi boş hissettiren bir ilişkiye atılmak yerine, muhtemelen bu zamana ihtiyacım vardı, çünkü o ilişki beni bir zamanlar gurur duyduğum kişinin kabuğu gibi hissettiriyordu."

"Şu anki halinden gurur duyuyor musun?"

"Olmak istiyorum, ama bazen artık kim olduğumdan bile emin değilim."

Garrett nazıkçe gülümser. "Senin kim olduğunu biliyorum, Jennie. Sen sadık bir arkadaş, kardeş ve dansçısın. Çalışkan, rekabetçisin ve her zaman bir önceki günden daha iyi olmak için çabalıyorsun. Herkes sana sadık olmasa da, sen değer verdiğin insanlara bağlı ve sadıksın. Küstah ve alaycısın ve çoğu zaman karşılık vermekten çekinmezsin, herkesi susturur ve hepimizi yerimize oturtursun."

O, asi bir saç telini parmaklarının arasında kaydırarak kulak arkama koyar ve parmak eklemleri elmacık kemiğime değdirir.

"Ama senin sessiz bir tarafın da var. Dinlenmeye ihtiyaç duyan, yatakta kıvrılıp gününün en iyi ve en kötü anlarını fısıldayarak anlatmayı seven bir taraf. Her şeyi aşırı analiz ediyorsun çünkü olası her sonu düşünüyorsun. Bunu yapmaktan nefret ediyorsun, ama önemsiz insanların senin hakkında ne düşündüğünü çok fazla önemsiyorsun. Büyük bir kalbin var ve her Disney filminde ağlıyorsun, üzücü olmayan kısımlarda bile, çünkü tüm o sevgi seni derinden etkiliyor. Gizli bir yufka yüreklisin, ama herkesin senin biraz korkutucu, sarsılmaz olduğunu düşünmesini istiyorsun."

"Ama mesele Şu ki, Jennie. Her zaman güçlü ve kendinden emin olmak zorunda değilsin. Güvensiz olabilirsin, korkabilirsin, yalnız hissedebilirsin. Bunlar seni zayıf yapmaz, insan yapar."

Başparmağıyla yanağımdan akan bir gzyaşınlı siler. "Umarım kendinle gurur duyuyorsundur, ama duymuyorsan, benim gurur duyduğumu bil. Her adımını izledim, içinden her Şey sana yapmamalı söylese de bana güvenmeyi ve bana açılmayı ğrendin." Gözleri beni tarıyor, sanki her geçen duyguyu katalogluyor gibi. "Birinin kalbine bu kadar dikkatsiz davrandığı için zgnm. Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Gömleğinin eteğindeki gevşek bir ipi oynatıyorum. "Bazen beynim sana gvenmememi söylüyor, ama onu dinlememeyi ğreniyorum."

Çenemi tutarak bakışlarımı tekrar kendisine çevirdi. "Ben onlar gibi değilim. Seni önemsiyorum ve sen acı çektiğinde ben de acı çekiyorum. Bu yüzden bana güvenebileceğini göstermek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Benimle güvende hissetmeni istiyorum, Jennie."

Parmaklarımızın birbirine kenetlendiğini görüyorum ve Şüphesiz ki, onunla birlikte kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. "Seninle birlikte kendimi güvende hissediyorum. Bu yüzden geri döndüm. Bunu seninle paylaşmak istedim. Ama bu, yeni birine güvenmenin kolay olduğu anlamına gelmiyor. Sonunun nasıl biteceğini bilmemek, tekrar incinebileceğimi düşünmek korkutucu."

Elimi sıkıca tutuyor ve Şefkatle gülümsüyor. "Kr körüne güvenmek mi? Seni yakalayacağıma söz veriyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, Şu anda o kadar körü körüne gelmiyor."

Başparmağının ucu alt dudağımın üzerinde kayıyor. "Duvarlarının bir nedeni olduğunu biliyorum. Tek istediğim, ara sıra beni içeri alıp etrafı gezdirmen. Bunu yaparken elini tutacağım ve söz veriyorum, bırakmayacağım."

Bulamadığım kelimeler yerine, kucağına tırmanıp kollarımı boynuna doladım ve o elini sırtımda yukarı aşağı gezdirirken ona sarıldım.

Bunca zamandır onu elde edemeyeceğimi düşünüyordum. Bunun geçici olduğunu. Garrett'in empati kurması, bana karşı sonsuz sabrı, bu...

benim alışık olmadığım bir şey. İnsanları hayatıma sokmaktan korkuyor olabilirim, ama o, yeterince uzun süre kalıp, içeri girmek için yeterince çaba gösteren tek kişi.

Nasıl ve neden bilmiyorum, ama onunla birlikteyken içimdeki bir şey yatışıyor. Kendime olmam gerektiğini söylediğim kişi değil, kim olduğumu hatırlıyorum. Öyleyse denemek istemem aptalca mı olur? Bunun, bizim... işe yarayıp yaramayacağını görmek için? O da bunu ister mi? Denemeye istekli olur mu?

Soru dilimin ucunda, ama bir gecede ortadan kaybolmayan güvensizlikler ve korkular, tüm enerjimi çalan yorgunluk, sormamı engelliyor. Gözlerim kapanmadan önce hatırladığım son şey, Garrett'ın kulağıma, onunla güvende olduğumu vaat eden dudakları.

Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyorum, ama uyandığımda parmakları yanağımda dolaşıyor ve ağır göz kapaklarımı açmaya çalışıyor. Önümde çömelmiş, nazik bir gülümsemeyle beni bekliyor.

"Seni uyandırdığım için üzgünüm." Bir sonraki sözlerini söylemeye emin değilmiş gibi kaşlarını çatıyor. "Kardeşin buraya geliyor."

Gözlerimi tekrar kapatıp inledim. Başım ağrıyordu, dinlenmeye ihtiyacım vardı. Bugün Carter'ın endişelerini kaldıramazdım.

Garrett'ın başparmağı gözlerimin altındaki hassas cildi okşadı. "Sorun yok. Dün tiyatrodaki olanlarla ilgili birkaç fotoğraf vardı. Carter, sen cevap vermediğin için aradı."

"Telefonumu yanıma almamıştım. Ne dedin?"

"Dürüst davrandım." Omuzlarını silkiyor. "En azından hayalarımı riske atmadan olabildiğince dürüst davrandım. Ona olanları anlattım, ayrıldığımızı ve senin üzgün bir şekilde eve gittiğini söyledim. Bu sabah konuşacak birine ihtiyacın olduğu için geri geldiğini ve sonra uykuya daldığını söyledim. Onun tek umursadığı şey sensin, Jennie. Senin güvende olduğundan emin olmak istedi. Hala burada olduğunu söyledim ve o da yolda olduğunu söyledi."

"Uyuduğumu biliyorsa, tekrar uyuyabilirim, değil mi?" "Elbette uyuyabilirsin, tatlım." Gözleri eline düşer ve oynarken Hala giydiğim kapüşonlu sweatshirtinin ipleriyle. "İstersen giymeye devam edebilirsin."

İstiyorum ama yapamıyorum, bu yüzden Garrett'ın onu çıkarmasına izin veriyorum ve o battaniyeyi omuzlarıma tekrar sarmadan önce beni tişörtümle bırakıyor.

Gömleğini tutup onu kendime doğru çekerim. "Öp beni, lütfen."

Öper, uzun ve derin bir öpücük, yüzüme sıcak ellerini koyar, sonra dudaklarıma "Tatlı rüyalar" diye fısıldar ve uzaklaşır.

Kısa bir süre sonra kapının çalınmasıyla uyanıyorum.

Kapıyı çalmak yanlış bir ifade. Öyle başlıyor ama kısa sürede tokat atmaya ve kapı kolunu sallamaya dönüşüyor, Carter'ın sinir bozucu sesi "Gare. Gare. Gare." diye bağırıyor.

Beynime bunu görmezden gelip uyumaya devam etmesini söylüyorum, soruları görmezden geliyorum. Ama onu görmesem bile, varlığı çok baskın.

"Nerede o? İyi mi?"

"O iyi," diye fısıldar Garrett. "Hâlâ uyuyor."

"Ne dedi?" diye sorar Carter. "Ona dokundu mu?"

Konuşmayı dinlemiyorum ama yumuşak bir çift el yüzüme dokunduğunda gözlerimi açıyorum ve Olivia'nın gülümseyen yüzü görünüyor.

"Merhaba. Sana tarçınlı çörekli kapuçino getirdim."

Yüzümü yumruklarımla ovuşturarak oturmayı başarıyorum. "Carter'la mı geldin? Neden?"

Karanlık gözlerinde bir anlık acı dans ediyor. "Çünkü sen benim kardeşim, en iyi arkadaşlarımdan birisin ve seni seviyorum. Acı çekiyorsan, bunu tek başına yaşamayı istemiyorum." Kollarını bana doluyor, boğucu, harika bir kucaklaşma. "Birlikte daha güçlüyüz, Jennie."

Kalbim bu sözlerle, bu sevgiye çarpar ve karnı benimkine çarptığında irkilirim. Geri çekilirim, yuvarlak karnına bakarım. "Vay canına. O da neydi öyle?"

Olivia gülümser. "Yeğenin ya da yeğenin teyzesi selam veriyor." "Dalga mı geçiyorsun?" Carter sızlanır, oturma odasında

"Jennie onun hareket ettiğini hissetti mi?"

"Ya da ona," diye mırıldanır Olivia. "Bebek Beckett, Jennie teyzeyi çok seviyor." Ellerini sıkarım. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Carter beni koltuktan kaldırıp göğsüne sıkıca sarar, ayaklarım yerden havada sallanır. "Senin yanında olmadığım için üzgünüm."

"Ben iyiyim," diye hatırlatırım ona, sözlerim omzunda boğuklaşır.

"Garrett yanımdaydı."

"Ben olmalıydım."

Carter doğuştan bir koruyucuydu. Bu, onu iyi bir lider, harika bir kaptan yapan özelliklerinden biriydi. Takımı onun ailesiydi ve kimsenin onlara dokunmasına izin vermezdi. Bu, onu bazen biraz -ya da çok- otoriter olsa da, inanılmaz bir kardeş yapıyordu.

Ama babamız öldüğünde, Carter kendini düşünmektense beni ve annemi düşünmeyi tercih ettiğinde, erkek arkadaşım ve arkadaşlarım kalbimi kırduğında? Bu onu yepyeni bir seviyeye taşıdı. Beni korumakta başarısız olduğuna inanarak suçluluk duygusuyla mücadele ediyor ve şimdi beni kalp kırıklığından korumaya kararlı.

Anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama o zaman beni koruyamadı, şimdi de koruyamaz. Kalpler kırılır ve insanlar incinir. Bu kaçınılmazdır ve beni sonsuza kadar güvende tutabileceğini düşünmesi gerçekçi değildir.

Ama şimdi, Carter'ın omzunun üzerinden Garrett'in bakışlarıyla karşılaştığımda, asla yaşamak istemediğim bir kalp kırıklığı, asla kaybetmek istemediğim bir kişi olduğunu acı bir şekilde fark ediyorum ve şu anda, o bana karşı nazik ve sabırlı bir gülümseme takınıyor.

Öyleyse, korkunun beni sıkıca kavramasına, hayatımı kontrol etmesine izin vermeye devam mı edeyim?

Yoksa Garrett'in elini tutup benimle birlikte atlamasını mı isteyeyim?

BÖLÜM 26

YEŞİL GÖZLÜ
CANAVAR

JENNIE

"KUSACAĞIM."

"Öyle bir şey olmayacak. Dramatik davranmayı bırak."

"Yapacağım. Yapacağım." Yalan söylemiyorum.

"O yapmazsa, ben yaparım." Olivia bir elini karnına, diğer elini ağzına koyar. Yüzü tam zamanında solgunlaşır ve Cara gözlerini devirerek şeker kasesini karnına doğru çeker.

Adil olmak gerekirse, Olivia gerçekten kusabilir. Son zamanlarda hamilelik sağlığı konusunda çok titiz davranıyordu, ama daha önce öğle yemeğine çıktık ve o *da "siktir et"* diyerek her şeyi pencereden dışarı attı. Bir tabak taco ve bir sepet chili peynirli patates kızartması yedi. Saatlerdir inliyor ve sızlanıyor.

"Atıştırmalığımda bir sorun yok." Cara elini içeri sokar, bir avuç dolusu Skittles ve M&M's alır ve hepsini birden ağzına atar. "Bu de-wish-us."

Olivia öğürerek öne doğru eğildi, ben de ensesindeki saçlarını tutup sırtını ovuşturdum. Beckett ailesine katıldığından beri çok iyi bir oyuncu oldu. Pip-squeak'imle çok gurur duyuyorum.

Cara, yine abartılı bir göz devirmeyle şekerlerini mutfaka götürür. "Sizler berbat insanlarsınız. Bir denesiniz, seveceksiniz..."

"Kesinlikle hayır." Olivia'nın saçını bırakıp geri çekildim ve Pop-Tarts tabağını aldım. Garrett gitmeden önce bana en sevdiğim türden bir kutu bırakmıştı: Frosted Hot Fudge Sundae.

Cara, mutfak adasında atıştırmalıklarını ağzına tıktırırken bana kaşlarını kaldırdı. "Burada o çeşidi yok, Jennie. O sadece Amerika'da satılıyor."

Ağzımda lokmamla mırıldanıyorum.

"Pop-Tarts'ın her zaman eğlenceli lezzetleri olan birini tanıyor musun?" Bu avuç dolusu, onun bok yiyen sırtışını gizlemeye yetmez. "Garrett. Evet, Adam'ın annesi ona özel olarak gönderiyor."

"Gerçekten mi? Vay canına. Adam'ın annesiyle hiç tanışmadım. O da Adam kadar tatlı mı? Öyle görünüyor." *Konuyu saptırma: A+*. Cara ağzını açar, ama ben dişlerimin arasına bir atıştırmalık sıkıştırıp televizyonu işaret ederim. "Çocuklar başladı."

Cara kabul edilebilir bir atıştırmalıkla yanıma oturur ve Olivia, çocuklar buzda hızla dolaşmaya başlayıp maç için ısınırken yanıma sokulur.

Olivia'nın sarılmaktan homurdanmaya geçmesi yaklaşık on saniye sürer, televizyona somurtarak, fısıldayarak popcorn'u ağzına tikiştirir.

"Ne diyorsun sen, Pip?" diye soruyorum, Cara'dan peynir soslu nacho cipsini çalarak.

Olivia televizyona doğru çılgınca el kol hareketleri yapar. "Şunlara bak! Lanet akbabalar.

Hemen saldırıyorlar."

"Kim dalıyor?" Kamera, camın arkasında pankartlarını sallayan yarı çıplak kadınları gösterince kendi soruma kendim cevap veriyorum.

Beckett, bana bir hat trick göster, ben de sana bir seks numarası göstereyim! Onu benim 5 deliğime sokabilirsin, 87 numara!

İğrenerek burnumu kıvırıyorum. "İğrenç. Merak etme, onlara hiç aldırış etmiyorum." Aslında, tahtaya yakın bir kameraya doğru kayıyor ve orada durup konuşmaya başladığında, televizyondaki kamera o görüntüye geçiyor.

"Merhaba prenses!" camın arkasından bağırır. "Seni özledim!" Göz kırparak uzaklaşır ve Olivia'nın yüzü ışıltılı olur, vücudu mutlu bir şekilde titrer.

"Gördün mü? Endişelenecek bir şey yok. Montreal'e uçmamıza bile gerek kalmadı, böylece karnınla onlara çarpıp kimin patron olduğunu gösterebildin."

"Oh, bak." Cara kolumu tutar. "Garrett'ın da bu gece kendi hayran bölümü var."

Kafamın birden dönmesi ve dudaklarımdan çıkan çılgınca "Ne?" dememden nefret ediyorum. Ama en kötüsü ne biliyor musun? Nacho cipsimi düşürdüm.

Gözlerim televizyondaki buz pistini takip ediyor ve tereddüt etmeden Garrett'ı buluyorum. Uzun boylu ve geniş omuzlu, buz üzerinde süzülürken, tam Carter'a arkadan çarpmadan önce, onu bariyere itiyor. Hemen ardından Emmett ikisini de bariyere sıkıştırıyor

ve Adam da onlar buzun üzerine düştüklerinde üstlerine atlıyor. İki sıra önümdeki kadın grubu beni çok rahatsız ediyor, bu yüzden bu durumu sevimli bulamıyorum.

Evlen benimle Andersen!

Sopanı tutabilir miyim, G Baby?

"Aptalca. Bunlar aptalca işaretler. Yaratıcı bile değiller." Kahve masasından İsveç çilekleri paketini alıp açtım ve içindekilerin yarısını ağzıma attım. "Sopasını kullanmak mı? Neyse ne. Bu ne anlama geliyor ki? Sopasını kullanmak." Burun kıvırdım. "Neyse ne."

"Bunu iki kez söyledin," diye mırıldanır

Cara. "Hayır, söylemedim."

"Aslında söyledin," Olivia gözlerini kısarak beni incelerken

Kafamı sallayıp televizyona geri dönüyorum. Zamanlama berbat; kadınlardan biri kadınlardan biri sahneye indi ve kardeşim onunla Garrett arasındaki sohbeti kolaylaştırıyor gibi görünüyor.

"Çiş." Ayağa fırlıyorum. "Çişimi yapmam lazım. Tuvalete. İzninizle." Beni doğrudan cennete götüren adama dönüşüyorum. Çok utanç verici.

Beş dakika orada kalıyorum, geri dönmenin güvenli olduğundan emin olana kadar. Geri döndüğümde, en kaygısız gülümsememi takınıyorum, Pop-Tarts tabağını alıyorum ve arkadaşlarımla arasına sıkışıyorum, ikisi de tepsimden birer Pop-Tart alıyor.

"Garrett'a Pop-Tarts için teşekkür et."

Bunu söyleyen Cara değil, Olivia.

"Sıcakım."

"Kendini tanıyan kraliçeleri severiz," diye Cara saçlarıma fısıldıyor.

"Evet, Jennie, çok güzelsin."

"Hayır, fiziksel olarak yanıyormuşum gibi hissediyorum demek istedim."

Şu anda iki kadın arasında sıkışmış durumdayım — biri minyon ve hamile, diğeri uzun ve sırık gibi — ikisi de beni

gece yatmadan önce eğlenmek için beni seçmişler. Bunlar Cara'nın sözleri. Olivia bana sadece kocasıyla yatakta sarılmayı özlediğini söyledi. Carter olmadan iyi uyuyamadığını zaten söylemişti ve gözlerinin altındaki koyu halkalar bunun kanıtıydı.

O yüzden, bir çift pijama kaldırıp bana o somurtkan yüzünü göstererek geceyi burada geçirmemi istediğinde, hayır diyemedim. Cara, Olivia biriyle yatarsa kendisinin de yatabileceğini söyledi. Şimdi işte buradayız, üçümüz çok büyük bir yatakta birbirimize sarılıp yatıyoruz. Carter, Garrett, Emmett, Adam ve Jaxon ile çok uzun süren bir FaceTime görüşmesi yaptık. Carter, Olivia'dan bir kez tualete gizlice gitmesini istedi, Cara ve Emmett de *gerçekten* gizlice gittiler.

"Benim," diyor Olivia iç çekerek. "Ben hep sıcakım. Bir fırın gibiyim. Kapatamıyorum." Dirseklerine dayanarak başını kaldırıyor, gözleri ay ışığında parıltıyor. "Hey, Carter'ın benim fırınım bozulduğu için bana yeni bir fırın aldığı ve benim üşümemi istemediği zamanları hatırlıyor musun?"

"O çok gösterişli."

"Büyük jestleri seviyor. Ama çok düşünceli." Bir başka iç çekiş, bu sefer mutlu bir iç çekiş, Olivia yatağa geri uzanır ve bir bacağını benim bacaklarımın arasına sokar, bana daha da yaklaşır ve vücut ısını on derece daha artırır. "Siz Beckett'lar sarılmakta en iyisisiniz."

Göğsümde yankılanan tam ve mutlu his beni gülümsetir. "Cara, senin bu kadar sarılmayı seven biri olduğunu tahmin etmezdim."

"Oh, ben yayılmayı severim. Evet, Emmett'in üstüne çıkıp geceyi öyle geçirmeyi severim. O adamın kaç kez başı bacaklarımın arasında karışık bir şekilde uyandığını ve bunun doğru nedenlerden olmadığını sana anlatamam."

Kıkırdayarak gülümserim ve aklım Garrett'a gider. Onu kucaklayarak sayısız kez uykuya dalmışımdır, gece yarısı uyanmışımıdır, başı bacaklarımın arasında, *doğru* nedenlerle. Ama her sabah mutlaka yalnız uyanırım, sıcak vücudunun benimkine sarıldığı hissi, parmak uçlarının sırtımda dolaştığı hissi, dudaklarının omzumda kayıp gittiği hissi hatırlamaya çalışırım.

Şimdiye kadar sonsuzluğum yalnızlık içinde geçti. Garrett bu boşluğu hiç çaba harcamadan doldurup, omuzlarımdan ve göğsümden

omuzlarımdan, göğsümden tüm ağırlığı kaldırıp, daha dik durmamı ve daha derin nefes almamı sağlayana kadar fark etmemiştim.

Gece etrafımızda sessiz ve sakin, kulağımda düzenli nefes alıp vermenin yumuşak sesi, her iki yanımda göğüslerin nazikçe inip kalkması ve ben sessizlikte, sevgide oturuyorum, bunun tadını çıkarıyorum.

Bir çift kol beni sıkıca sarıyor ve gözlerimi açtığımda, Olivia'nın karanlık gözlerinin uyuklu bir şekilde bana baktığını görüyorum.

"Ne oldu, Pip?"

"Gitmeni istemiyorum," diye fısıldıyor, sesinde ağır ve kırılgan bir şey var, kırılmak üzere olan bir şey. "Mezun olduğunda Toronto'ya gitmeni istemiyorum ve bunun için kendimi çok bencil hissediyorum." Balkon kapısından içeri sızan ay ışığı, burnunun köprüsünden akan tek bir gözyaşını keser. "Başarılı olmanı istiyorum ve en önemlisi, mutlu olmanı istiyorum. Ama Tanrım, bunun için gitmeni istemiyorum."

Cara uyuyor sanırım, ama parmaklarını benimkilerle iç içe geçiriyor. "Nerede olursak olalım, her zaman birlikte olacağız. Ama birbirimizden uzak olmak zorunda kalmamak her zaman bir artıdır."

Ve belki de sonsuza kadar yalnız olmak gerekmez. Etrafımda bu insanlar varken kesinlikle öyle hissetmiyorum.

Cara'nın eğlenceli bir fikri vardı.

Tabii ki "*eğlenceli*" kelimesini gevşek bir şekilde kullanıyorum.

Bu sabah bizi uyandırırken, sanki yeni kurbanlarını bulmuş çılgın bir mahkum gibi sırtarak bizi ayırdı.

"*Çocukları bizim için çalıştıralım,*" dedi manyakça bir kahkaha atarak.

Görünüşe göre bu, giyinip, erkekler eve gelmeden hemen önce evden çıkmak anlamına geliyordu, böylece uzun bir ayrılıktan sonra onları karşılamak için beklediğimiz dolu bir ev yerine boş bir eve döneceklerdi.

Sorun değil. Karnım tok, muhteşem bir çift kırmızı topuklu bot giyiyorum ve bu kot pantolonla harika görünüyorum, dalgalı saçlarım sırtımda dalgalanıyor. Garrett'ın tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum.

Tabii bizi bulduklarında.

Cara'nın planının diğer kısmı, şehirde dolaşırken grup sohbetimize video ipuçları göndermekti. Peşimizden geliyorlardı ve nerede olduğumuzu anladıklarında heyecanlı mesajlarını okumak oldukça eğlenceliydi, ama sonra bizim çoktan başka bir yere gittiğimizi fark edince bir sürü küfürlü mesajlar geliyordu. Bütün gece en az iki adım önlerindeydik.

Şu anda Sapphire'in dans pistinin ortasındayım, terden sıırılsıklam olmuş bir şekilde dönüp duruyorum, daha önce hiç görmediğim kadar çok dans eden minik hamile bir kadın var — tatlıdan aldığı şekerin etkisiyle *çılğınca* dans ediyor — ve Cara iki eliyle martini içiyor.

Tüm bu gürültüye rağmen, başlayan sohbeti, aniden başlayan küçük çılğınlığı kaçırmak imkansız ve Cara'nın yüzünde kötücül bir sırıtış belirdiğinde anlıyorum: buradalar.

Martini'lerini Olivia'nın eline tutuşturur ve yakışıklı, siyah saçlı bir adamı işaret eder. "Sen. Benimle dans et."

Adamın gözleri iki kat büyür. "T-tamam."

Cara, adamın göğsüne sokulur ve ellerini kalçalarına kaydırır, birlikte sallanmaya başlarlar ve zavallı adam cennetteymiş gibi görünür.

Otuz saniye sonra gerçekten cennette olabilir. Emmett onu yere sermek üzere gibi görünüyor.

Geniş omuzlu, ayıcık gibi bir adam onların önünde durur ve gülümseyen karısına bakar. Yumruklarını sıkar ve Cara'yı tutan adama bakışlarını çevirir. "Karımdan elini çek. *Hemen*."

Cara'yı sanki yanıyormuş gibi bırakır, dans pistinden koşarak uzaklaşır ve Emmett onu kucaklar, omzuna atar ve arkadaki özel kabinlere doğru götürürken ben kıkırdayarak gülerim.

Sıcak bir nefes boynumu öper, beklenti dolu bir titreme omurgamdan aşağıya doğru dans eder. "Sırada sen varsın, çok daha özel bir yerde ve kışına benim el izim dövme olarak kazınmış halde. Yani senin yerinde olsam gülmeyi bırakırdım." Sol kalçamda hızlı ve keskin bir tokat

Garrett yanımdan geçip dönerek, "Buldum!" diye bağırır.

"Ollie!" Carter nefes nefese dans pistine kayar. Olivia'ya bakar, bakışları her an daha da ısınır. "Ollie," diye mırıldanır. "Bebeğim, sen çok güzel görünüyorsun..."

"Sizi pislikler." Adam beni kucaklayarak, duymak istemediğim bir iltifatı boğar. "Bizi şehrin her yerine dağıttınız."

"Cara'nın fikriydi," derim, sonra Jaxon'a sarılırım. "Biz sadece masum seyircileriz."

Jaxon yakasının düğmelerini açar, gözleri kulübü tarar. "Ve bunun için minnettarım." Bana gülümser. "Bu gece biraz stres atmam lazım."

"Bu, seks yapmak için bir kod mu?"

Gülümsemesi giderek büyüyor ve elini uzatıyor. "Dans etmek ister misin?"

Garrett'in omzunun üzerinden bana dik dik bakan gözlerine bakıyorum. "Çok isterim."

Dövmeli, iri adamım, Jaxon'la ortadan kaybolmadan önce ağzını açar.

Jaxon'ı sevmeye başladım ve bu çok da zor olmadı. Hala biraz egoist bir pislik mi? Evet. Aşırı derecede azgın mı? Kim değil ki? Ama o dost canlısı ve rahat biridir, ve onda beni onunla konuşmaya devam ettiren sessiz bir taraf var. Belki de bu grubun içinde kendimi hep biraz yabancı hissettiğim içindir, ve o geldiğinde o da aynı şeyi hissetti. O da benim gibi tereddüt edilmeden kabul edildi, ama bazen onun da benim gibi buradaki yerini sorgulayıp sorgulamadığını merak ediyorum.

"Andersen sana kızgın görünüyor mu? Bana kızgın görünüyor."

Garrett, bir dirseğini bara dayamış, köpüklü limonlu suyu yudumlarken bize bakıyor. Ama kızgın mı görünüyor? Bu gece istediği şeyi istediği kadar alıp, sonunda bana istediğim şeyi verecekmiş gibi görünüyor; öyle görünüyor. Her halükarda, harika bir gece olacak gibi görünüyor. Sabırsızlanıyorum.

"O adam hakkında başka ne fark ettim biliyor musun?" Jaxon dikkatimi tekrar kendisine çeviriyor. "Yolculuklarda ve benzeri durumlarda içki içer, ya da erkekler birlikte dışarı çıktıklarında, ama sen etrafta olduğunda sadece köpüklü su içer."

Ben de fark ettim, ama ilk öpüştüğümüz geceden beri bu konuyu hiç konuşmadık. Garrett, birlikteyken, diğerleriyle dışarı çıksak bile, bir damla bile içki içmez. Eskiden buzdolabında altı paket bira saklardı, ama şimdi sadece sıcak çikolata var. Düşündüm de, en son ne zaman orada bira şişesi gördüğümü hatırlamıyorum.

"O destekleyici bir arkadaş," diyorum Jaxon'a.

"Evet, oldukça iyi bir adam." Şarkı biter ve Jaxon elimi tutarak beni dans pistinden çıkarır. "Beni öldürmek istiyor gibi görünse bile. Belki de Cara haklıydı."

"Neyde haklıydı?"

"Sana aşık olduğun konusunda. Yılbaşı gecesi öyle demişti."

Kendi ayaklarımla tökezlerim ve büyük bir el belimin altına konarak beni tutar. Garrett beni dengeler, sonra özel kabinimize götürür ve arkamdan içeri girer.

Jaxon kaşlarını kaldırır ve ikimizi sırayla bakar.

"O kadının söylediği her şeye inanıyorsan, sende ciddi bir sorun var," diyor Garrett sonunda. Söz konusu kadına doğru başını sallıyor, kadın kocasının kucağında, elleri onun saçlarında, dili onun ağzında. "Hadi ama, Riley."

Jaxon gülerek başını sallar ve karşımıza oturur. "Evet, haklısın. Cara'ya güvenilmez."

Cara omzunun üzerinden orta parmağını gösterir.

Carter, Adam ve Olivia bir süre sonra bize katılırlar. Carter, çeşitli içecekler ve yemek menüsüyle gelirken, Adam hızla bayılmak üzere olan Olivia'yı yarı yarıya desteklemektedir. Olivia, şeker komasından çıkmış ve topuklu ayakkabı giyme kararından pişman olmuş gibi görünmektedir.

Bir saat sonra, yerimden kıpırdamadım ve hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum. Bunun nedeni, belki de yanımdaki adamın, ona gönderdiğim her mesajı dışa vurmadan okurken, içinden taşan müstehcen cinsel hayal kırıklığıdır.

Ben: *Bu gece Indiana Bones'u mu, yoksa yüzünü mü sürmeliyim?* **Ben:** *Tanrım, dilinin amımda olduğunu düşünmeden duramıyorum. Beni yemeğin yapmanı seviyorum.*

Ben: Belki bu gece senin sikini emerken o küçük cam tıkaçları deneyebiliriz.

Ben: Şu anda elini bacaklarımın arasına sokarsan, ne kadar ıslak olduğumu anlarsın.

Garrett'in yumruğu bardağı o kadar sıkı kavıyor ki, kırılmasından korkuyorum. Bardağı masaya bırakıp öfkeyle bir cevap yazıyor.

Bear: Ne kadar ıslaksın, güneş ışığı? Hiçbir ayrıntıyı atlama, bu gece sana karşı nazik davranayım.

Ben: Ya sana yumuşak davranmanı istemiyorsam, koca adam?

Bear: Ne kadar ısladın?

Ben: O kadar ıslak ki, içine kolayca girebilirsin.

Garrett ayağa fırlar ve yanlışlıkla Adam'ı kabinden iter. "Tuvalet!" diye bağırır. "Gitmem lazım. Çiş. Hoşça kal. Görüşürüz."

O koşarak uzaklaşırken gülmemi bastırıyorum ve diğerleri de daha fazla içki almak için onu takip ediyor. Otuz saniye geçmeden, uzun boylu, zayıf, koyu renk bukleli bir adam yaklaşıyor, koyu kahverengi gözleri dostça ve bana bakıyor. Sinirlerim geriliyor, bacaklarımı çaprazlayıp içkime dalıyorum.

"Merhaba," diyor, kabinin kenarında durarak. "Ben..."

"Aman Tanrım!" Olivia canlanır ve ellerini çırpır. "Sen Alejandro Perez'sin!" diye bağırır, yumruklarını çenesinin altında sallayarak. "Jennie, o..."

"Vancouver Whitecaps'ın orta saha oyuncusu," diye tamamladı Alejandro gülerek.

"Çok özür dilerim. Biraz hayranlık duyuyorum. Çocukken futbol oynardım ve..." "Futbol mu?" Cara içkisini yudumlar. "Tanrıya şükür.

Orta saha oyuncusu dedin

dediğinde, 'Bu hokey pozisyonunu daha önce duymadım. Bizim takımda kim oynuyor?' diye düşündüm."

Alejandro hala sırtıyor. Geniş ve dişleri görünen harika bir gülümsemesi var, ama Garrett'inki gibi aptalca ve eğri büğrü değil. Elini uzatıyor ve ben de başka ne yapacağımı bilmediğim için elimi onun eline koyuyorum. "Sen kimsin?"

"Jennie," diye sessizce cevap veriyorum ve yaklaşan Garrett'in meraklı bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Affedersiniz." Benimle Alejandro'nun arasına girip yanıma, çok yakın bir mesafeye kayıyor.

"Oh." Alejandro vücutlarımızın yakınlığını inceliyor. "Siz ikiniz...?"

Garrett'a bakıyorum. O da bana bakıyor. Soruyu Cara yanıtlıyor.

"Hayır, bizim Jennie Pringle kadar bekardır. Değil mi, Gare-Bear?"

Garrett'in bakışları bir süre kalır, sonra gözlerini indirir ve suyunu yudumlar. Neden bilmiyorum, ama "Doğru" diye mırıldandığında, midem hayal kırıklığıyla ağırlaşır.

"Harika." Alejandro elini uzatır. "Hey, sen Garrett Andersen'sın, değil mi? Vipers'ın sağ kanat oyuncusu? Senin büyük hayranıyım."

Garrett elini sıkar ve bana biraz gergin gelen bir gülümsemeyle karşılık verir. "Ben de öyle. Arkadaşlarla senin takımının sezon açılış maçı için biletlerimizi aldık bile."

"Harika. Maçtan sonra bir şeyler içelim." Garrett cevap veremedi, Alejandro dikkatini tekrar bana çevirir. İstemediğim ve alışık olmadığım bu durumdan rahatsız olarak koltuğumda kıpırdanırım. "Şu anda sana bir içki ısmarlamak istiyordum, Jennie."

"Oh..." Rahatsız edici bir sıcaklık boynumu ürpertiyor. "Ben içki içmem." "Su da sayılır."

"Evet, Jennie," diye araya girdi Cara. "Su da sayılır."

Ona uyarıcı bir bakış attım ve o da dudaklarını ısırıldı. Olivia, anlaşılmaz bir ifadeyle beni izliyor, bakışları yanımda buz gibi duran Garrett'a kayıyor. Onun buz gibi hissetmesini istemiyorum; güneş ışığı gibi sıcak olmasını seviyorum.

Boğazımı temizlerim, kendimi toplarım ve Alejandro'ya gülümserim. "Teklifin için teşekkürler, ama ilgilenmiyorum."

"Genel olarak ilgilenmiyor musun, yoksa benimle ilgilenmiyor musun?"

Gözlerim, bu konuyu çabucak kapatmak için söyleyecek bir şey bulmak için barda dolaşüyor. İçkilerle dönen çocukları görüyorum, kardeşim önde, bir kadeh şampanyanın üzerinde duran, son derece gösterişli görünen mavi ve pembe pamuk şekerle

ve onun bunu sipariş etmesinin tek nedeninin bu olduğunu tahmin edebiliyorum. "Doğrusunu söylemek gerekirse, profesyonel sporcularla ilişkilerimi genişletmek istemiyorum. Zaten aşırı koruyucu bir sporcu olan ağabeyim var."

"Ollie, bak! Bu içeceğin yanında pamuk şeker var!" Carter, pamuk şekeri Ollie'nin yüzüne doğru uzatır, sonra bir parça koparır ve yer. Alejandro'yu görünce gözleri büyür. "Oh, hey! Perez!"

Alejandro, Carter'dan bana bakar. "Tanrım, ikiniz neredeyse aynısınız. Bunu nasıl fark etmedim?"

Carter gülerek oturur. "Evet, Jennie çarpıcı güzelliğini benden almış."

Alejandro'nun ilgisini istemiyor olabilirim, ama o Carter'ın yanına bir sandalye çekip herkesin çabucak arkadaş olduğunda, içimi tuhaf bir hayal kırıklığı kaplar, buna bir de déjà vu hissi eşlik eder.

Onun ilgisini ben çekiyordum, şimdi ise Carter çekiyor ve kardeşin NHL takımının kaptanı olduğunda hayat böyle oluyor.

İçimi dudaklarıma götürerek bir yudum alıyorum, boş elimdeki parmaklarım kucağımdaki ıslak peçeteyle oynuyor. Büyük bir el benim elimi kapıyor, peçeteyi çekip masanın üzerine koyuyor. Bir saniye sonra, Garrett küçük parmağını dikkatlice benim parmağımın etrafına doluyor ve içimdeki bir şey yerini buluyor.

İstediğim tek ilgiyi görüyorum.

Kırk beş dakika, birkaç müstehcen mesaj, Adam'la bir dans, Cara'yla iki dans ve bir bakire pamuk şeker içkisi sonra, tuvalette saklanıyorum. Garrett'a bakmamak imkansız hale geliyor ve masanın altında benim parmağımın etrafına doladığı küçük parmağı artık yeterli gelmiyor. Sıcak ve açım, buradan çıkıp eve gitmek için can atıyorum, orada nihayet düzgün bir şekilde merhaba diyebileceğiz.

Soğuk, nemli bir bezle boynumu okşayıp iç çekiyorum ve karanlık koridora çıkıyorum.

Güçlü parmaklar bileğimi kavrar ve beni gizli bir köşeye çeker. Nabzım hızlanır, sırtım sert ve geniş bir göğse bastırılırken ateşli bir sıcaklık karnımın alt kısmına yayılır. Sıcak bir el gömleğimin eteğinin altına girer ve gövdemin üzerinde kayar. Yumuşak dudaklar açıkta kalan omzuma dokunur.

"Tüylerin diken diken olmuş," diye fısıldar Garrett.

"Çünkü beni çok korkuttun, seni aptal." Sözlerim, ağzını boynuma açtığına iniltiliyle son bulur. Ağzımdan onun adı bir iniltiliyle çıkınca, eli ağzımı kapatır.

"Şşş, tatlım. Biraz daha ses çıkarırsan, buraya gelme amacımı gerçekleştiremem ve sana söylemeliyim ki, bir dakika daha bekleyemem." Elini çeneme koyarak yüzümü kendine çevirir ve gözlerinde parıldayan açgözlü karanlığı gösterir.

Ve sonra dudakları dudaklarıma değiyor.

Tam istediğim gibi: aç, sahiplenici, ıslak, *sıcak*. Tanrım, çok sıcak. Ama bundan daha fazlası, hüznü. Özlem dolu. *Saygılı*.

Beni özlemiş. Belki de benim onu özlediğim kadar.

Sanki benim düşüncemi doğrulamak istercesine, geri çekilir ve alnını alnıma dayayarak hafifçe iç çeker. "Seni özledim." Şimdiki zaman, geçmiş zaman değil.

Parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Ben buradayım."

"Biliyorum, ama ben hokeyle, sen de dansla ve kokuşmuş Simon'la meşguldün. Sadece zaman aşımında olduğumu hissettiğim için huysuzum."

"O zaman kötü bir çocuk olmuş olmalısın."

"Çok yaramaz," diye mırıldanıyor ve ağzını tekrar benimkine yaklaştırarak düşük bir homurtuyla öpüyor. Beni duvara itiyor ve omzunun üzerinden bir bakış atıyor, sonra parmakları göğsümde dans etmeye başlıyor ve hafifçe boğazımı sarıyor. "Seni eve götüreceğim ve Indiana Bones ile sırlıslıkla amını sikeceğim. Sonra seni temizleyeceğim ve tekrar boşaltacağım, bu sefer dilimin üzerinde."

Oh, *Tanrım*.

"Anladın mı?"

Yutkunarak başımı sallıyorum ve Garrett burnunu boynumdan aşağıya, sonra da kulağıma doğru kaydırırken bacaklarımin arasında derin bir ağrı hissediyorum.

"Kelimelerini kullan, güneş ışığı. Onlara sahip olduğunu biliyorum."

Dilimi dudaklarımin üzerinde gezdiriyorum, onu tekrar tatmak için can atıyorum. "Evet."

"Aferin kızım." Bana kendini bastırarak, kendi arzularının ağırlığını hissettiriyor. "Şimdi masaya geri dönelim ve sen hala benden nefret ediyormuş gibi davranabilirsin."

"Senden nefret ediyormuş gibi davranmam hoşuna gidiyor."

"Evet." Yanağıma hızlıca bir öpücük kondurur, sonra elini pantolonuna sokup o muhteşem şişkinliği düzeltir ve tıslar. "Bana küstah davrandığında beni tahrik ediyorsun."

Kıkırdayarak güldüm, ama bu uzun sürmedi.

Aslında, bizi izleyen o geniş ela gözlerle gözlerim buluştuğunda, kıkırdama çabucak kesildi.

Jaxon önümüzde duruyor, bakışları Garrett ile benim arasında gidip geliyor, çenesi yere yaklaşıyor. Aniden sırtıyor, ama bu korkmuş, garip bir sırtış, parlak, sıkılmış dişlerle.

"Uh..." Boğazını temizler ve yumruğunu diğer eliyle çakar. "Şey, um, duydum ki..."

"Olamaz." Titreyen ağzımı ellerimle kapatıyorum. "*Hayır.*" Gözlerim yaşlarla doluyor, ağlamaya hazır. "Carter beni öldürecek."

"Oh. Oh, lanet olsun. Hayır." Jaxon ellerini düzensizce sallıyor. "Lanet olsun, hayır, lütfen ağlama. Ona söylemeyeceğim. Söz veriyorum. Lütfen ağlama." Garrett'a yardım için bakar ve sonra omuzlarımı sıkıca tutar. "Hey, sorun yok. Sırrın bende güvende, Jennie, gerçekten. Ve, şey..." Bakışları Garrett'ın kasıklarına düşer. "Senin aletine Indiana Jones'un adını verdiğini kimseye söylemeyeceğim. Bunu daha önce duymamıştım. Bu... yeni bir şey."

Gözlerimi silerek hıçkırırım. "Teşekkürler, Jaxon. Sen iyi bir arkadaşsın."

Onun gitmesini izledik ve o kaybolduğunda, Garrett yumruğunu kaldırdı.

yumruğunu

kaldırır. "Gözyaşları iyi bir fikirdi."

Yumruğumu onun yumruğuna çarptım. "Her seferinde işe yarıyor."

BÖLÜM 27

DISNEYLAND VS. INDIANA BONES

JENNIE

"NE DEDİM BEN?"

Sırtım duvara çarparak yere düşer, Garrett'ın bulanık gözleri benimkileri takip eder. Bu gece yeşil olmaktan çok maviye çelmişler, karanlık ve biraz ürkütücü, öfkeli bir deniz gibi, nefesimi kesip vücudumu ateşe veriyorlar.

Dilimi alt dudağımın üzerinde yavaşça gezdiriyorum, Garrett'ın izlerken boynundaki nabzının atışını izlemekten zevk alıyorum. "Beni özlediğini."

O, bana doğru bir adım daha atarak homurdanır. "Hayır."

"Özledin," diye tartıştım, onu biraz daha iterek. Onu çıldırtmadan ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istiyorum. Ya da belki *de* çıldırmasını istiyorum. Her halükarda eğlenceli olacak. "Bu oldukça tatlıydı, Garrett." Parmaklarımı yüzünün yan tarafına doğru kaydırıp çenesini öpüyorum, göğsü gürlediğinde hafif sakallarına gülümsüyorum. "Sen yumuşak, yapışkan bir tarçınlı çörek gibisin."

Garrett beni duvara daha sertçe itti, bir eliyle iki bileğimi tuttu ve başımın üzerine bastırdı, diğer eliyle boğazımı sıkıştırdı. Başardım. Onu açığa çıkardım.

"Beni kızdırmayı seviyorsun."

"Saçmalama, Garrett. *Bayılıyorum*."

Boğazımı bırakıp geniş parmağını kot pantolonumun bel kısmına sürükledi. "Bu kot pantolonlardan nefret ediyorum."

"Benim de nefret ederdim, eğer kredi kartında benim adım yazsaydı. Sonuçta pahalıydılar ve ben üç tane aldım."

Boğuk, karanlık bir kahkaha dudaklarından döküldü. "O zaman yok etmem gereken iki çift var."

"Sakın yapma," diye alçak sesle uyardım. Bu kot pantolonla kığım muhteşem görünüyor; Garrett ve Jaxon'ın, bu pantolonu giydiğimde gözlerini ondan ayıramamaları bunu kanıtlıyor.

Gözlerini benimkilere dikmiş olan Garrett, elini dar kot pantolonun belinin altına kaydırır ve kalçalarını öne doğru çeker. "O zaman lanet olası yere yatmalılar, çünkü onları ancak o şekilde seviyorum."

Parmak uçlarım onun pazılarını, geniş göğsünü okşayarak dans eder, dudaklarımı onun dudaklarına değdirirken saçlarına gömülürüm. "O zaman işe koyulsan iyi olur, Andersen."

Onu giriş holünde bırakıp koridorda yavaşça yürürken, yolumun üzerinde gömleğimi çıkarıp, arkama attığımda omzumun üzerinden uzun uzun bir bakış atarım. Sırada kot pantolonum var, onu işaret parmağımın ucuna asıp yatak odamın kapısının önüne bırakırım. Sonunda Garrett hızlanır, ama ben bitişik banyoya girmeden önce beni yakalayacak kadar hızlı değildir.

Burada, zümrüt rengi saten ve dantelden yapılmış, birbirine uyan sütyen ve külot setimin vücuduma nasıl yakıştığını hayranlıkla seyretmekten başka bir şey yapmıyorum. Garrett'la geçirdiğim sürede biraz kilo aldım, bu durum yıllar önce beni üç haftalık bir çöküntüye sürüklerdi. Ama bugün, göğüslerimi avuçlayıp ağırlıklarını hissederek keyif alıyorum, aynada kendime bakıp bu külotun kıcıma ne kadar yakıştığını seviyorum.

Parmaklarımla örgümü tarayarak, saçlarım omuzlarımdan etrafında kabarık bir dağınıklık haline gelene kadar kalın dalgaları bozuyorum ve Garrett'ın bana tapınmasını sabırsızlıkla bekliyorum.

Daha önce de söyledim, yine söylüyorum: Bu adamın hokeyci kıcı inanılmaz. Beni beklerken çok rahat duruyor, düğmeli gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, dar paça pantolonu ince beline, mükemmel kıcına ve kalın uyluklarına tam oturuyor.

Bana doğru dönüyor, göz bebekleri büyüyor, boğazı çalışıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

"Çok yakışıklısın," diye mırıldanıyorum, kravatını yumruğuma dolayarak çekiyorum. Dengesi için pazılarımı tutarak öne doğru eğiliyor. İpek kravatı ayaklarımızın dibine bırakıp gömleğinin düğmelerini açıyorum. "Bir gün takım elbisenle beni becerecek misin?"

Gözleri büyüdü, parmak uçları derime batıyordu. Bu tersine dönme olayını seviyorum, cesur ve utangaç olmayı birbirimizle değiştiriyoruz. Bunu

çok doğal yapıyoruz, sanki birbirimizi tamamlamak için yaratılmışız gibi.

"Garrett?" Avuç içlerim göğsünde ve omuzlarında kayıyor, gömleğini çıkarıp yere bir yığın halinde bırakıyorum. "Sana bir soru sordum."

"Ne istersen yaparım, Jennie."

Gülümsüyorum, kemerini çözüyorum, fermuarını indiriyorum. Avucum boxerının üzerinden penisini kavradığında ve o inlediğinde, göğsüm gururla doluyor.

"Aferin oğlum," diye mırıldanıyorum ve pantolonunu ayak bileklerine kadar indiriyorum. Ellerimi boxerının arkasına sokuyorum, dokunuşumla kışının nasıl gerildiğini hissediyorum, sonra onu da yere atıyorum. "Garrett?"

"Evet?"

"Oturmanı istiyorum."

"Ben..."

Elimi köprücük kemiğine koyarak onu yatağın kenarına itiyorum. Dudakları açılıyor, dili ağzında dolaşıyor, ben bacaklarının arasında dururken gözleri bana sabitlenmiş durumda. Elini tutup parmaklarıyla karnımı okşuyorum.

"Dokunmak mı istiyorsun? Yoksa izlemek mi?"

Yutkunur. "Cevap ikisi de olabilir mi?"

Sessizce kıkırdarım. "Hayır. Olamaz."

Yatağımın yanındaki çekmeceyi açtım, parmaklarım en sevdiğim gökkuşağını okşadıktan sonra aradığım şeyi buldum. Garrett bununla beni sikmek istediğini söyledi, ama ben ona bununla kendimi nasıl sikebileceğimi göstermek istiyorum.

Ona döndüğümde nefesi kesildi. "Jennie, *ben... lanet olsun.*" Ben vantuz tabanını yere, tam bacaklarının arasına yapıştırdığımda, ellerini yavaşça yüzüne götürdü. "Sen... sen... orada mı yapacaksın? Aman Tanrım... Ben... ben... ben... sanırım bozuluyorum. Kısa devre yapıyorum. Beni pirinç içine koyun. Sana seni sevdiğimi söylemek için iyi bir zaman mı, yoksa kötü bir zaman mı?" Endişeli bir şekilde gülüyor. "Lanet olsun, sanırım şu anda seni gerçekten seviyorum."

Tanrım, o şimdiye kadar tanıştığım en sevimli, en tatlı ve en sevilen insan. Kimse beni onun gibi gülümsetmiyor.

Önce sütyen çıkıyor, saten askıları omuzlarımdan kayıyor, Garrett'in kucağına düşüyor, sonra başparmaklarımı külotuma takıp kalçalarımdan aşağı kaydırıyorum.

Ben onun bacaklarını daha da açarken, o iç çamaşırımı göğsüne sıkıca bastırıyor ve Indiana Bones'u çalıştırıp onu dans ettirdiğimde, Garrett'in eli benim elimi kavrayarak beni durduruyor.

"Yağ falan mı lazım?"

Elini bacaklarımdan arasına yönlendiriyorum, parmaklarını tamamen ıslanmış olduğum merkezime doğru kaydırıyorum. O inliyor ve parlak parmaklarını kaldırdığımda, "Ne düşünüyorsun, Garrett?" diye soruyorum. Parmaklarını yavaşça ağzıma çekip emdiğimde dudaklarından çıkan boğuk hıçkırığa bakılırsa, sanırım ölmek üzere. "Kayganlaştırıcıya ihtiyacım var mı?"

"Hayır," diye boğuk bir sesle cevap veriyor.

"Hayır," diye onaylıyorum, parmaklarımdan ucunda biriken ıslaklığı toplayıp oyuncağımın üzerinde yavaşça okşayarak onu kaplıyorum.

Garrett'in bacaklarının arasında dizlerimin üzerinde, penisin başını en çok istediğim yere yönlendiriyorum. Penisin uzunluğu boyunca kendimi rahatlatırken, her düşünce beynimden çıkıyor ve beni gererken inliyorum.

"Tanrım, lanet olsun." Garrett'in tırnakları uyluklarının etine batıyor. "Ben... ben... ben... cennetteyim. Öldüm. Öldüm mü?"

Tanrım, çok derin ve içimde nabız gibi atarken o noktaya çarptığında, onun kucağına doğru düşerim, uyluklarını kavrarım ve çığlık atarım. *"Garrett."*

"Aman Tanrım. Ölmedim." Saçlarımı yumrukluyor, gözleri çılgınca bakarken ben kendimi kaldırıp tekrar tekrar, yavaşça düşüyorum, her acı veren saniyenin tadını çıkarıyorum. "Nasıl gerçek olabilirsin?"

Ritimimi bulduğumda, Garrett'in hevesli penisini yumruğumla kavradım. Gözlerimizi birbirine kilitleyerek, dilimi onun kaya gibi sert penisinin alt kısmı boyunca gezdirdim, sonra ucunu yuttum ve ağzım aşağı, aşağı kaydı, ta ki penisi boğazımın en arkasına değene kadar.

Garrett başını geriye atarak inliyor ve başını tekrar dikleştirence, büyük elleriyle yüzümü kavrayarak bana bakıyor, izliyor. "Sen lanet olası bir şahesersin."

Garrett'a kendimi vermek istediğim kadar bir şeyi daha önce hiç bu kadar istediğimden emin değilim. Ona parçalarımı verdim; şimdi geri kalanını da almasını istiyorum.

Bir süredir aklımdaydı. Ama hazır olduğumdan emin değildim ve bu da hazır olmadığımı gösteriyordu. *Ve bu sorun değildi.* Benden başka bir şey istemiyordu, sadece vermek istediğim şeyi istiyordu. Hayatımda ilk kez, ben yeterliydim.

Kendimden başka kimseye yetmemiştim. Garrett tüm bunu değiştirdi. Onu bulana kadar onun gibi birine ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ve onun varlığına ne kadar minnettar olduğumu fark etmediğini düşünüyorum.

Ona göstereceğim.

Parmaklarım klitorisimi bulur, altımdaki penisi sürerken yavaşça daireler çizer. Boş elimle Garrett'ın testislerini avuçlayıp hafifçe masaj yaparım ve o, tıslayarak kalçalarını öne doğru iter. Penisi boğazımın arkasına kayar, beni öğürtür ve ben ona gülümserim.

Garrett inliyor, parmakları saçlarımı tarıyor, yumruklarıyla kavıyor. "Sikim ağzındayken bana öyle bakma lan."

Onu bir patlama sesiyle serbest bırakıyorum ve ıslak ağzımın köşesini yalıyorum. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa sana lanet olası bir velet gibi davrandığında benim tarafımdan sikilmenin nasıl bir şey olduğunu tam olarak gösteririm."

Sikinin tabanını kavrayarak, yavaşça pompalıyorum, onun bakışlarını tutarken, üzerinde tembel bir hareketle yalıyorum, o üstümde tıslarken ben de ucunu döndürüyorum. Kalçalarım ileri geri sallanıyor, sürtünüyor. İçimden dışarıya doğru parıldadığımı hissediyorum. "Bu bir tehdit mi, koca adam?"

Merhaba, kızgın Garrett. Büyük ikramiyeyi kazandım.

Bir saniye önce onun bacaklarının arasında, ağzımda onun penisi varken, bir saniye sonra arkamda, bir eli belime yapışmış, diğer eli ise arkamda bileklerimi sıkıca tutuyor.

Beni sabit tutuyor, beni dolu tutuyor ama zevkimin doruğuna ulaşmamı engelliyor. İnliyorum, kıvranıyorum, rahatlamak için çaresizce çabalıyorum.

Dişleri kulağımı okşuyor, sıcak nefesi omurgamdan aşağı bir arzu titremesi gönderiyor. "Ne oldu, güneş ışığı? Boşalmak mı istiyorsun?"

"Kendim boşalabilirim."

"Elbette yapabilirsin. Ama ben buradayken, seni ben boşaltırım." Sert bir el göğsümü sıkıyor, başparmağı meme ucumu okşuyor, sonra

parmakları karnımda dans eder, Garrett'in her zaman ilgisini çeken o sıkı yumruğu bulur. Yumuşak dudaklar omzuma dokunur. "Seviştiğimiz gün yıldırım gibi olacak, Jennie. Ben senin tüm gökyüzünü aydınlatacağım, senin benimkini aydınlattığın gibi."

Göğsümde yine o sıkışma hissi var, neredeyse bir aydır devam eden. Garrett'la birlikte olduğum her seferinde biraz daha sıkılaşıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ona hislerimi anlatmak, bundan sonra ne yapacağımızı sormak istiyorum. Çünkü bilmiyorum. Bunlar benim için çok yeni ve kendimi deneyimsiz, bunalmış hissediyorum. Gerçek şu ki, çok korkuyorum.

Seksin onu tatmin etmeyeceğinden korkuyorum. Sıkılacağından korkuyorum. İşe yaramayacağından ve arkadaş kalamayacağımızdan korkuyorum. İşe yarayacak ama birisi bundan hoşlanmayacak diye korkuyorum.

Korkmaktan yoruldum. Sadece mutlu olmak istiyorum.

Garrett'in çenesi nazikçe omzuma yaslanıyor, eli çenemdeyken yüzümü kendine doğru çeviriyor. Gülümsüyor, o kadar yakışıklı ki göğsüm parçalanacakmış gibi hissediyorum.

"Merhaba," diye fısıldadı dudaklarıma. "Umarım ne kadar güzel olduğunu biliyorsundur." Burnumun ucunu, elmacık kemiğimi, boynumu ve çenemi öptü. Kulağımda durdu ve çenemi tutup beni orada tuttuğunda sinir uçlarım dans etmeye başladı. "Ama yine de beni kızdırmanın nasıl bir şey olduğunu sana göstereceğim."

Kalçalarımı sertçe tutarak beni lastik penise doğru itiyor. Çığlık atarak öne düşüyorum, yere tırnaklarımı geçiriyorum ve göğsü kötücül bir homurtuyla titriyor. Sonra açık avucuyla kığıma vuruyor ve ben orgazm olduğumda tekrar çığlık atıyorum.

"Aferin sana, iyi kız," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle, vücudumu manevra ederken, itip çekerek, alıp vererek. Tanrım, bu adam hiç pes etmiyor. Parmakları boğazımı kavrar, beni kendine doğru çeker, beni sert göğsüne bastırır ve beni çalıştırır, iter, dalar, sürer. "Sikime ne kadar mükemmel uyduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. İçine ilk kez boşaldığımda güzel yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum."

Karnımın altından bir karıncalanma başlar, görüşüm bulanıklaşırken her lifime yayılır. İkinci orgazm başıma doğru hızla yaklaşırken onun kollarında kıvranırim ve kulağıma "Benim için boşal

" diye fısıldadığında, tam da söz verdiği şeyi yapıyor: gökyüzümü patlatıyor.

Floresan renkler görüş alanımı kaplar, dünyamı aydınlatır. Sözlerim, anlamsız, bozuk hıçkırıklara dönüşene kadar erir ve Garrett'ın vücuduna yığılırım.

Beni kollarına alır ve ayağa kalkar, beni duşa götürür ve sıcak su altında nazikçe yıkar. Yirmi dakika sonra oturma odamdaki kanepede battaniyelere sarılmış, sırtımı göğsüne dayamış, Corn Pops yiyene kadar tek kelime bile edemem.

"Konserin için bilet aldım."

Dönerek, neredeyse onun kasesini kafama düşürüyorum. "Aldın mı?"

"Mm-hmm. Sabırsızlanıyorum."

Ben de heyecanlıyım. En sevdiğim insanlar orada olacak, seyirciler arasında beni izleyecekler ve Garrett en sevdiğim kişi.

"Sonrasında herkesle kutlamak için yemeğe gideceğimizi biliyorum..."

"Carter'ın doğum günü için," diye açıklığa kavuşturuyorum.

Garrett gözlerini devirdi. "O seni kutlamak için diyor, sen onu kutlamak için diyorsun. Bence ikinizi de kutlayabiliriz."

"Beckett'lar sahnenin merkezini paylaşmazlar, Garrett."

Yumuşak bir şekilde kıkırdayarak kendi kasesini bıraktıktan sonra benim kaseyi de aldı ve sütü içti. "Şey, belki sonrasında bir şeyler yapabiliriz diye düşünüyordum. Sadece ikimiz."

"Biz her zaman ikimiz baş başa bir şeyler yapıyoruz."

"Doğru. Ama bu farklı olur." Bakışları başka yere kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Nasıl farklı?"

"Bilmiyorum." Omzunu kaldırır. "Özel."

"Nasıl özel?"

Boğazı hareket eder ve gözleri parmağının etrafında döndürdüğü saç telimi takip eder.

"Nasıl özel, Garrett?"

"Belki bir randevu gibi. Sevgililer Günü için. Eğer istersen."

"İstersem mi?" Kalbim hızla atıyor, yüzümde bir gülümseme belirliyor. "İster *misin*?"

Dudaklarını yaladı, tereddütlü bakışları benimkilerle buluştu ve başını salladı. "Evet. İstiyorum." Boğazını temizledi ve konuşmaya başladı: *kelime kusması*, onun en sevdiğim özelliği. "İki hafta var biliyorum, ama iki gün sonra başka bir yolculuğa çıkacağım ve sonra sadece bir gece evde kalacağım, resitalden bir gün önce tekrar eve uçacağız, yani öncesinde fazla zaman yok ve özel bir şey yapacağımızı söylediğimi biliyorum ama sır olduğu için bir yere gidemeyiz ama belki özel bir şey yapabiliriz diye düşündüm, mesela ikimiz de restoranda tatlı sipariş etmezsek, onu birlikte yiyip piknik falan yapabiliriz, belki mumlar ve yastıklar falan, bilmiyorum, bana hediye falan almana gerek yok ama belki güzel olur diye düşündüm, mesela..." Titrek bir nefes alır ve bırakır. "Gerçek bir randevuya çıkmak." Şakağını kaşır ve yüzünü buruşturur. "Zordu, değil mi?"

"Korkunçtu," diye onaylıyorum. "Ama sanırım sana zaman ayırabilirim." Gözleri benimkilere kayıyor, yüzü kızarıyor ve gülümsüyor.

"Öyle mi?"

Ben de gülümserim. "Evet."

"Harika." O çekinir. "Kahretsin. *Mean Girls*'teki gibi davrandım. Harika demek istedim ama havalı dedim."

Kıkırdayarak dönüp kollarımı boynuna doladım. "Yorgunsun. Uyuman lazım."

O iç geçirir, kıcımlı sıklar. "Haklısın."

Ondan uzaklaşıp kaseleri mutfaka götürdüm. Garrett'ı kapıda ayakkabılarını giyip pantolonunu çekerek buldum.

"Gidiyor musun?"

O başını kaldırıp durur. "Ben sandım ki..." "Hayır, sorun değil. Sadece sordum."

"Çünkü uyumam gerektiğini söyledin," diye açıklıyor.

"Doğru. Söyledim."

"O zaman ben de muhtemelen..." "Belki de sen..."

"Oh." Garrett kaşlarını kaldırır. "Bir şey mi diyordun?"

"Hayır. Hayır, kesinlikle hayır." Ne yaptığımı bilmediğim gerçeğinden dikkatleri başka yöne çekmek için ellerimi fazladan sallıyorum. "Gidiyorsun."

"Yani..." Boynunun arkasını ovuşturur. "Tabii sen söylemeyeceksen...?"

"Kim, ben mi?" Kendimi işaret ediyorum. Evet, kesinlikle Garrett'a dönüşüyorum. "Hiçbir şey söylemeyecektim."

Garrett başını yavaşça sallar. "Harika. Güzel. O zaman ben... gidiyorum." Sırıttıyorum. "Güzel."

Onun kahkahası en sevdiğim şeydir, içten ve sıcak bir ses. Beni gömleğimin bir köşesinden kendine doğru çekince, beni saran duygu dalgası gerçekten şaşırtıcıdır.

"Grool," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Çok grool."

BÖLÜM 28

KURALLAR MI? NE KURALLARI?

GARRETT

"OYUN BİTTİ, ÇOCUKLAR." Elimi masanın üzerinde gezdirerek kartları topluyorum.

Carter kartlarını ters çevirip kollarını kavuşturur ve somurtarak, "Bu lanet olası bir saçmalık," der.

"Ne derler bilirsin," diye mırıldandım. "Kaybetmeyi öğrenmelisin, yoksa..."

"Kazanmayı takdir etmek için kaybetmeyi öğrenmem gerektiğini söylersen, seni bu lanet uçaktan aşağı atarım."

"Yani Olivia söyleyebilir de ben söyleyemem mi? Lanet olası çifte standart." "Olivia ne isterse söyleyebilir! Benim bebeğimi taşıyor ve benim sikimi emiyor!"

"Carter," Adam, diğer elindeki kitaptan gözlerini ayırmadan, sandviğini yerken mırıldanır. "Kötü bir kaybeden olmayı bırak."

"Ben kaybeden biri değilim," diye homurdanarak koltuğuna çöküyor.

"Öylesin." Jaxon ve ben, Carter ve Emmett'i euchre oyununda üst üste üç kez yendik. Sadece bir oyun oynamak gerekiyordu, sonra iki, ve sonra... Carter'ı bilirsin. "Her şeyde en iyi olamazsın."

Carter koltuğumun altına ayaklarını vuruyor. "Emmett berbat oynuyor."

"Hey!" Emmett telefonundan başını kaldırır. Oyunun bittiğini ilk kez fark etmiş olabilir. "Beş gündür karımı görmedim ve bana bu akşam eve nasıl karşılayacağına dair çok detaylı mesajlar gönderiyor." Telefonu çalar, gözleri vahşileşir ve aniden ayağa kalkar. "Ben, şey... gitmem gerek. Tuvalete."

Carter yanımda duruyor, esneyerek kollarını başının üzerine uzatıyor. "Ben de gidiyorum. Uçuşun geri kalanında uyumadan önce Ollie'ye seks mesajı atmak istiyorum. Eve vardığımda onu çıldırtmak için biraz enerjiye ihtiyacım var. Hamilelik onu çok azgın yapıyor. Bazı günler ona yetişmek çok zor oluyor."

." Gözlerinde uzak bir bakışla sessizce gülümser. "Geçen gün beni uyandırdı..."

"Dur." Adam sandvi ini kalkan gibi kaldırır. "Lanet olsun Carter, kes şunu. Bilmek istemiyoruz ve Olivia da bizim bilmemizi istemiyor, bana güven."

Carter yüzünü buruşturur ve kaybettiği zaman stresle yedi i yiyeceklerin ambalajlarını toplar. Adam'ın kitabına parmağıyla vurur. "Seks yapman lazım. Eğer birkaç ipucu istiyorsan..."

"İhtiyacım yok."

"Emin misin? Sokakta dolaşan söylentiye göre ben kadınlarla nasıl konuşulaca ını biliyorum."

Adam kitabının bir sayfasını çevirir. "Ollie'nin nasıl bu kadar şanslı olduğunu asla bilemeyece iz."

"Bugün hangi kitabı okuyorsun?" diye soruyorum Carter ortadan kaybolurken. Adam bana kitabın kapağını gösterir, Jaxon ve ben g leriz. *The Subtle*

Sanat.

"Artık neyi umursamamak istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey. Her şey. Bilmiyorum." Kitabı göğsüne bırakıp i  geçirir. "Flört etmeyi siktir etmeli miyim? Kızların sunduğu her şeyi kabul etmeli miyim?"

Kafamı sallayarak kartları karıştırırım. "Hayır, bunu yapmak istemezsin. Bu sen değilsin."

"Belki de öyle olmalı. Kimsenin duygularını incitmek istemiyorum. Ama hiçbiri beni umursamıyor, o zaman ben neden bu kadar umursuyorum?"

"  nk  sen iyi bir adamsın," diyor Jaxon. "Ve sen ba lanmadan sevişen türden bir adam değilsin. O benim, ve ben bundan zevk alıyorum ve normalde bunu şiddetle tavsiye ediyorum, ama senin tarzın olduğunu sanmıyorum."

Adam parmaklarını buklelerine daldırır. "Ben de öyle olduğunu düşünmüyorum."

Kıkırdayarak gülüyorum. "O zaman neden bunu düşünüyorsun?"

Koyu  er eveli okuma gözlüklerini çıkarır ve gözlerini ovuşturur. "Sanırım gerçekten düşünmüyorum. Belki de sadece flört etmeyi bırakıyorum. Tek yapt  ı beni daha yalnız hissettirmek."

"O zaman ara ver. Boş zamanlarını yurdun çocuklarıyla geçiriyorsun ve bundan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Anında gülümser. "Gerçekten öyle. Bu çocukların kabuklarından çıkmalarının bir parçası olmak çok güzel."

"O zaman bir süre buna odaklan. Seni mutlu eden şeyleri yap. Biriyle tanışmak istediğini biliyorum, ama şu anda bundan zevk almıyorsun. Birkaç ay sonra tekrar düşün."

Adam alt dudağını ısırdı, sonra başını salladı. "Ne zaman bu kadar bilge oldun?"

Gerçek şu ki, Jennie ile konuşmak yardımcı oluyor. Ona her zaman onu anladığımı göstermeye çalışıyorum ve sorunlarının ötesine geçmesine yardımcı olmayı seviyorum. Ama bunu Adam'a söyleyemem, bu yüzden ona diğer gerçeği söylüyorum.

"Her şey için kavga eden üç tane çok duygusal küçük kız kardeşim var. Bazen akıllı davranmam gerekiyor." Ve bazen akıllı davranmam gerektiğinde ne yapacağımı bilemiyorum, geçen hafta Jennie'nin benden kalmamı istediğini *düşündüğümde* olduğu gibi.

Son zamanlarda onu düşünmek zor oluyor. Hokey ve resital provaları arasında programlarımız çıkışıyor. Adam benim oda arkadaşım olduğu için gece geç saatlerde sohbet etmek mümkün değil. Onun yüzünü görmek veya sesini duymak için beş dakika bile bulabildiğim için şanslıyım.

O, evde geçireceğim tek geceyi birlikte geçirmek istediğim tek kişi, bu yüzden ona hızlıca bir mesaj atıyorum.

Ben: *Bir saat sonra evdeyim. Gelir misin?* **Sunshine:** *Beni özlediğin için mi?* **Ben:** *Oral seks istiyorum diye.*

Sunshine: *Gerçeği söyle, Gare-Bear. Yalancılarla takılmam. Sadece grool erkeklerle takılırım.*

O grool olayını unutamıyor, ama şaka ona geri döndü. En sevdiğim şakalar, birlikte paylaştığımız şakalar.

Ben: *Tamam. Seni özledim ve oral seks istiyorum. Lütfen gel.*

Sunshine: *Ve?*

Ben: *Ve 5 gün oldu, sana sarılmak istiyorum. Lütfen gel.*
Ben: *Ben de senin sırtını gıdıklayacağım. Lütfen gel.*
Ben: *Ve seni besleyeceğim. Lütfen gel.*
Ben: *Lütfen. Lütfen. Lütfen.*
Sunshine: *Aman Tanrım, bu kadar çaresiz olmana gerek yok. Zaten buradayım.*

Ona ne demek istediğini sormak üzereyken, benim yatağıma kıvrılmış bir fotoğrafı geliyor. Dişlerinin arasında bir Pop-Tart var ve boş eliyle barış işareti yapıyor, kestane rengi saçları yastığıma yayılmış. Ona katılmak için sabırsızlanıyorum ve eğer gerçekten şanslıysam, onu bütün gece yanımda tutabileceğim.

Sunshine: *Çarşafların sihirli ve atıştırmalıkların daha iyi. Yemek yemeye ve uyumaya geldim. Sana sürpriz yapmak için kapına, boynuma saç bandımı bağlayıp, bir hediye gibi gelmeye niyetliydim.*

Tanrım, onu asla bırakmayacağım. "Kime mesaj atıyorsun?"

"J..." Parmaklarım durur. Bakışlarım yavaşça yükselir ve Adam'ı bulurum, o da bir kaşını kaldırmış, benim o *J* ile başlayan ismi bitirmemi beklemektedir. "...axon. Jaxon." Boğazımı temizlerim. "Riley. Jaxon Riley." *Sus. Garrett.*

"Jaxon karşında otururken ona mesaj mı yazıyorsun?"

Bakışlarım Jaxon'a kayar. O, ellerini aramızdaki masanın üzerinde kavuşturmuş, telefonunu da ortalıkta göstermeden beklemektedir. Siktir et, denemeye değer. "Evet?"

"Garrett," Adam fısıldayarak uyarıyor. "Yemin ederim, eğer bu Jennie ise..."

"O sadece... o sadece... o-o-o... hayır, sadece bir yere gitmesi gerekiyor... Ben... bu değil..." Pes ediyorum, ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. "Aaah."

"Hadi ama!" Adam kitabını yanındaki koltuğa atar ve yüzünü ellerine gömer. "Garrett, hayır! Sadece

tek seferlik olacağına söz vermiştin!"

"Adam, yalan söyledim!"

Nefes nefese kalır, yüzünde beklediğim tüm ihanet ifadesiyle.

"Üzgünüm. Sana yalan söylemek istemedim, ama sana söyleyemezdim. Beni durdururdun."

"Çünkü en iyi arkadaşlarımı kaybetmek istemiyorum!" diye fısıldayarak bağırır ve Jaxon dışında kimsenin dinlemediğinden emin olur. Jaxon ise lanet bir eşek gibi kıkırdıyor. "Sen iki metre derinlikte olurdun ve Carter seni oraya soktuğu için hapse girerdi!"

"Bana bağırma kes!" diye fısıldayarak bağırırım. "Bundan hoşlanmıyorum!"

"Siktir. Ne *yapacağımı* bile bilmiyorum... Jaxon'a işaret ediyor. Jaxon'a işaret eder. "Bunu biliyor muydun?"

Jaxon ellerini kaldırır. "Hey, istemediğim bir şeyi kazara gördüm. Sonra o ağladı ve..."

"Hadi ama," Adam alaycı bir şekilde güldü. "Ağladı mı? Hayır, seni bir keman gibi çaldı, yaptığı buydu. O lanet olası bir Beckett, Riley. Aklını başına al."

"Kahretsin, kızdığında çok sert oluyor. Ama bir kızın sahte ağladığını anlayabiliyorum." Gülümsediğimde, o tereddüt eder. "Siktir, çok iyi."

"Carter'a söyleyemezsiniz," diye yalvarırım. "Lütfen."

"Ne söyleyeceğiz?" Jaxon omzunun üzerinden bakıyor. Carter sekiz sıra önümüzde, koltuğu yatırmış, kulaklıkları takmış, iPad ekranında Olivia'nın yüzü var. "Onun küçük kız kardeşiyle yattığını mı?"

"Hayır, artık öyle değil. Yani, eskiden öyleydi." Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallıyorum. "Hayır, biz... biz, şey... yapmadık..."

Jaxon'ın kaşları havaya kalkar. "Onunla yatmadın mı?"

"Biz... başka şeyler yapıyoruz." *Ne yapıyorum ben?* Bu doğru gelmiyor. "Tamam. Eğlence için mi?"

Adam'ın çenesi düşer. "Arkadaşlık mı? Hayır. Onunla olmaz, Garrett."

"Hayır. Yani, evet. Yani, bilmiyorum?" Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Öyle başladı, sadece eğlence, kuralları vardı, ciddiye binmesin diye..."

Jaxon mırıldanır. "Ve şimdi kuralları sikmek istiyorsun."

Eskiden istediğim şeyi *artık* istemiyorum. Sınırlı süre, bağlanmama, ikimizden birine uygun olduğunda ayrılma özgürlüğü,

Lanet kurallar. Ve Jennie'ye söylemeden önce başkasına söylemekten nefret ediyorum.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum," diye fısıldıyorum. Bu sözler tuhaf geliyor, çünkü bu yeni bir keşif değil. Ama ilk kez yüksek sesle söylüyorum, kendimden başka birine karşı dürüst oluyorum. Sahip olduğumuz şeyi kaybetme korkusuyla, her gün bu sözleri yutmak, niyetlerimle, tüm umutlarımla birlikte gömmek zorunda kaldım.

Ama şimdi o kadar umutsuz gelmiyor.

"On dördüncü günkü gösterisinden sonra ona düzgün bir randevu teklif ettim. Kabul etti, yani... Sanırım o da benden hoşlanıyor. Ayrıca, o..." Gözlerim Adam'a kayıyor. Sertliği azalıyor, şefkat geri dönüyor. "O benim en iyi arkadaşım."

Adam uzun bir süre bana bakar. Neden korktuğunu biliyorum. Benim korktuğum nedenin aynısı. Yüzünü ovuşturarak iç çeker. "Mutlu olmanı istiyorum. Carter'ın çıldıracağını bildiğin sürece."

En son istediğim şey Jennie'yi incitmek. Ama bunun Carter için yeterli olacağından emin değilim.

Jaxon yenilgimi hissetmiş olmalı ki araya girer. "Henüz gerçek bir randevun olmadığını söyledin. Önce nasıl gittiğine bak. Bilirsin, aynı frekansta olduğunuzdan emin ol. Bir yere varacağını anladığında Carter'la konuşabilirsin. Kız kardeşini mutlu edersen sana gerçekten kızacak mı?"

Jaxon'dan tavsiye alacağımı, hatta daha da iyisi, bu tavsiyeyi *beğeneceğimi* hiç düşünmemiştim, ama mantıklı geliyor. Aramızdaki ilişkinin yürüyeceğini görmek için beklemem gerektiğini düşünmüyorum, ama onun da buna hazır olduğundan emin olmam gerekiyor. Ayrıca, önümüzdeki hafta Carter'dan kız kardeşi ile çıkmak için izin almaya çalışmaktansa, bu bana biraz daha zaman kazandırır.

Sonuçta, Jennie'nin resitalini *görmek* istiyorum,

.

Kapı daha arkamdan kapanmadan Jennie koridorda dans etmeye başladı ve kollarıma atladı.

"Beni özlediğinden çok daha fazla özlemişsin," diye saçlarına fısıldıyorum. Bana sarıldığında yumuşak ve sıcak, tarçın ve kahve kokuyor, biraz da çamaşırlarım gibi. En sevdiğim her şeyin birleşimi gibi.

"Pfft. Bu imkansız. Sen bana takıntılısın." Vücudumdan aşağı kayıyor ve kalçasını sallayarak dönüyor. "Ayrıca, seni o kadar özleyecek kadar iyi bir insan değilim."

"Bunu unutmayacağım, ha," diye mırıldanıyorum, mutfağıma doğru sallanarak yürürken onu izliyorum. "Ne giyiyorsun?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Görme sorunun mu var?"

"Ben yokken, sen benim dairemde sadece külotun ve benim tişörtümle dolaştığını düşünmek zor geliyor." Bir pizza kutusu uzatır. "Ve akşam yemeği mi sipariş ettin?"

"Eve geldiğinde hep aç olursun. On dakika önce geldi, yani hala sıcak ve..." Nefes alırken göz kapakları kapanır. "Çok güzel kokuyor."

Ben açım. Ama pizza için değil.

Jennie mutlu bir şekilde mırıldanarak bir lokma ağzına atarken, ben de ona doğru yavaşça yürüyorum. Yutkunuyor, gülümsüyor ve ben de kalçalarını tutuyorum.

"Merhaba," diye fısıldayarak dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Seni özledim. Senin beni özlediğinden çok daha fazla."

O dilimi masaya bırakır, ben koridorda yürümeye başlarken kollarını omuzlarıma dolamıştır. Bu gece gülümsemesi çok mutludur, gözleri çok parlaktır, mavi gözlerinde altın rengi küçük benekler yüzmektedir.

"Seni özledim. Noel'de bana aldığın sırt kaşıyıcı harika, ama senin parmaklarının yerini hiçbir şey tutamaz."

"Mmm. Parmaklarımı seviyorsun."

Onun gömleğini, benim gömleğimi çıkarıp yatak odamın zeminine atıyorum. Sütyen giymiyor ve meme uçları benim bakışlarımdan sıcaklığıyla sertleşiyor.

Parmak uçları kravatımı yukarı doğru dans ediyor, boynumdaki düğümü buluyor ve karanlık, günahkar kirpiklerinin altından bana bakarken onunla oynuyor.

"Bu şey asla düzgün durmuyor, Garrett," diye mırıldanıyor, kırmızı ipeği yavaşça çözüyor. İki ucunu da yumruklarına sarıyor ve yüzümü kendininkine doğru çekiyor. "Öp beni."

Onu duvara sıkıştırarak, parmaklarımla çenesini kavradım ve yüzünü bana doğru çevirdim. Yanakları canlı renklerle doluydu, sıcak kahverengi dalgalar yüzünü çerçeveliyordu.

Güzel, kavisli dudakları açıldı, nefesi kesilmişti. "Ne bekliyorsun?"

Başparmağımı alt dudağına sürttüm. "Sadece sana bakıyorum. Bazen senin var olduğuna inanamıyorum."

Dudaklarımız birleşmeden hemen önce, yatağında mavi bir şey fark ettim.

"O da ne lan?" Kafasını, klitorisine benim ağzımın yaptığı şeyi yapan, tabanına yakın çıkıntılı kısmı olan şık dildoya çeviriyorum.

bazının yakınında çıkıntı yapan ve benim ağzımın yaptığı şeyi klitorisine yapan parçaya. "Yatağında mastürbasyon mu yapıyordun?"

Kirpikleri titriyor, yumruklarına sarılmış kravattı çekiştirirken gamzeleri şımarık bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ne y a p acaksın, koca adam?"

Bir dakika önce yalvardığı öpücükle ona cevap veriyorum, sonra nazikçe parmaklarını kravattan ayırıyorum ve kravattı çekerek ipek kumaşı elinden kaydırıyorum.

Ellerinden birini tutarak, ipeği bileklerine doladım. "Bana güveniyor musun, Jennie?"

"Evet," diye tereddüt etmeden cevaplar.

"Güzel." Kravatın uçlarını çekerek, anında bileklerini sıkıca bağlar ve onları aramızda birleştiririm. Nefesini tutar.

"Ne yapıyorsun?" Sözleri şaşkınlık ve arzu ile doludur.

O da benim kadar bunu istiyordu: o çaresiz, ben kontrolü elinde.

"Şu anda mı? Hiçbir şey." Onu yatağa zorla yatırıp bacaklarını genişçe açıyorum. Ben ipek ipi başlığın arkasına geçirip ellerini başının üstünde sabitlerken, o alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. "Bir dakika sonra mı? Komşuların duyacağı kadar yüksek sesle adımı haykırıncaya kadar, amını istediğim gibi sikmek."

Titreyerek tüyleri diken diken olur, ağzından çıkan ses benim adımdan ibarettir.

"Mmm, öyle bir şey." Başparmağımın ucuyla bacaklarının arasına doğru kaydırıyorum, soluk pembe pamuğun üzerinde koyu, ıslak bir leke beliriyor.

. Isı yayılır ve o, daha fazlasını istemek için çaresizce kalçalarını yataktan kaldırır. "Ama çok daha yüksek sesle."

Elimi içine sokup parmaklarımı onun yarıktaki gezdirdiğimde, bir çığlık havayı deler. Jennie öne doğru sıçrar, bağlara karşı mücadele eder.

"Acıyor mu?" diye soruyorum. Kafasını sallar, ben külotunu bacaklarından aşağı çekerken nefes nefese kalır. Dizini büküp, uyluklarının iç kısmına öpücükler konduruyorum. "İyi misin? Böyle mi? Yoksa durursam daha rahat hisseder misin?"

"Oh," diye bağırır, uyluklarının birleştiği yeri ısırdığımda sırtı kavislenir. "Daha fazla, lütfen."

Dilimin ucuyla şişmiş klitorisini okşadım ve dişlerimle nazikçe çektim. "Soruma cevap ver, Jennie."

"Tanrım, lütfen durma, Garrett," diye yalvarır, ben uzaklaştığımda. "*Lütfen.*"

Yavaşça iki parmağımı içine soktum, beni sıkıca kavradığı hissin tadını çıkardım. Parmaklarımı ağızma aldım ve Jennie kıvranarak gözlerini kapattı, dokunuşumu arıyor, kelimeler olmadan yalvarıyordu.

"Çok lezzetli, tatlım."

Buruşuk çarşafların üzerinden uzanıp, parmaklarımı yedeğimin etrafına doladım. Güç düğmesine bastığımda küçük değnek çalışmaya başladı. Jennie bir keresinde bunun Indiana Bones ile birlikte en sevdiği oyuncaklardan biri olduğunu söylemişti. *Çift stimülasyon*, demişti; *bundan iyisi olamaz*.

"Bunu kaç kez kullandın?" diye soruyorum, oyuncağın başını onun yarıklarına sürterek, klitorisinin etrafında döndürerek, onun titremesini izliyorum.

"Bir kez."

Onu çekiyorum.

"Üç kez," diye çaresizce ağlar ve onu yavaşça içine ittiğimde, başını yastıklara geri atarak inler. "Yeterli değildi. Sen olmadığında hiçbir şey yeterli olmuyor."

Bu sözleri itiraf etmekten daha çok seviyorum ve oyuncağı biraz daha ileri ittiğimde, o kavisli başı onun sevdiği noktaya çarptığında, nefesini kesip kravatı çekiyor. Başparmağım oyuncağın küçük

eklemeyi kapatıyor ve emiş gücünü hissediyorum. Onu klitorisinin üzerine yerleştirdiğimde, Jennie'nin gözleri dönüyor, kelimeler bozuk bir çığlıkta kayboluyor.

O kıvranıp iniliyor, oyuncakla sallanıyor, ben pembe meme ucunu ağızıma alırken kendini bana doğru itiyor.

"Ne ne düşündün ne ? Düşündüğün sen kendini sen

"Sen," diye hıçkırarak ağlıyor, kalçalarını sallıyor, sırtını kamburlaştırıyor. Kendini kurtarmaya çalışarak başlığı çekiyor. "Tanrım, Garrett."

"Ben neyim?"

Kafası geriye düşer, gözleri kapanır ve ben oyuncağı yavaşça çıkarır, sonra tekrar içine soktuğumda boğazından bir ses çıkar. "Senin beni sikmeni düşünüyordum."

"Dilimle mi? Yoksa parmaklarımla mı?"

Oyuncakla kendini sallarken dişlerini alt dudağına sıkıştırır.

"Daha açık ol, Jennie."

"Senin sakinle," diye bağırır. "İçimde senin olmanı dilerdim."

Vücudumu onun üzerine eğerek, parmaklarımı boğazına doladım ve o zirveye tırmanırken yüzünü izledim. Ona nazik davranmak gittikçe zorlaşıyor. Son zamanlarda tek istediğim onu eğip, adını bile unutacak kadar sert bir şekilde becermek. Onu parçalara ayırıp sonra tekrar birleştirmek. Benim olduğunu haykırmasını istiyorum ve bunu içtenlikle söylemesini istiyorum.

Ama ben de onun olmak istiyorum.

"Nasıl bulacağını düşünüyorsun?" Ağızımı onun ağzının üzerine getirip daha sert bir şekilde iterek, onu nefessiz bırakan noktaya vuruyorum. "Seni aldığımda, yavaşça yapmamı ister misin? Nazik olmamı ister misin? Tatlı olmamı?" O nefes nefese kalırken dudaklarımı ağzının köşesine bastırıyorum. "Yoksa sertçe sikmemi mi istersin? Sertçe? Seni ne kadar çok istediğimi göstermemi mi istersin? Seni ne kadar *uzun zamandır* istediğimi? Hergece bunu hayal ettiğimi?"

Bakışlarım yüzünde dolaşıyor, sevdiğim tüm yumuşak hatları izliyorum ve kollarının çizgisini takip ederek başının üstündeki bileklerine kadar çıktığımda, ellerinin bana uzandığını görüyorum.

"Garrett," diye iniliyor, boğazını bıraktığımda titriyor ve parmaklarımı parmaklarına doladığımda, kenarda sallanmasını izliyorum.

"Merak etme. Acele etmemize gerek yok, her şeyi yapabiliriz. Seni bir kez ele geçirdikten sonra o kapıdan çıkmana izin vermeyi düşünmüyorum."

Oyuncakları bacaklarının arasından çekip tekrar içine sokuyorum ve ayak parmakları kıvrılıp sırtı kavislenince, ağzını ağızımla kapıyorum ve o çığlık atarken adımı yutuyorum.

Bağı hızlıca çekerek onu başlıktan kurtarır ve ters çeviririm, kalçalarını yataktan kaldırarak mükemmel, yuvarlak kığını havaya kaldırırım.

"Seninle işim henüz bitmedi, güneş ışığı."

Bu bedeni sayısız kez kendime sarıldım. Kalın kirpiklerinin elmacık kemiklerine değdiğini, uyurken göğsünün düzenli bir şekilde inip kalktığını izledim. Hareket ettiğimde bana sarılmasının sıkılaştığını hissettim ve rüyasında ağzının köşelerinde beliren kaşlarını gülümsedim, başparmağımın ucuyla alt dudağının şişkinliğini okşadığımda, parmağımı yüzünün yanından aşağı doğru kaydırduğımda veya dudaklarımı alına değdirdiğimde yukarı doğru kıvrıldığını gördüm.

Yine de, onu kollarımda uyutmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Bacakları benimkilerle dolanmış halde derin bir uykuya dalmanın nasıl bir şey olduğunu. Sabah uyandığımda, sıcak vücudu hala bana sarılmış halde, pencereden içeri giren güneş ışığının yüzünü nasıl aydınlattığını görmenin nasıl bir şey olduğunu.

Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmemekten yoruldum. Artık bunu hayal etmek istemiyorum; bunu yaşamak istiyorum.

Televizyonu kapatıp uzaktan kumandayı kaldırıyorum. Jennie kıpırdanıyor, kirpikleri titriyor, mavi gözleri bana bakıyor. Onu izlediğimi fark edince yanakları kızarıyor.

"Neye bakıyorsun?"

Saçlarını alnından çekip kulağının arkasına koyuyorum. "Sana."

"Neden?"

Neden mi? Neden olmasın ki? O çok güzel, en iyi arkadaşım. Hiçbir şey yapmasa bile beni gülümsetiyor ve yirmi dört saat boyunca kafamda bedavaya yaşıyor. Onu bu kadar muhteşem yapan kimdi?

Ona baktığımda, içimde binlerce duygu dolaşıyor ve odaklanmak için sadece birini seçmek zor. Keşke bunu kelimelere dökebilseydim, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Ama yapabileceğim bir şey var.

Yüzünü avuçlarımla kavrayarak bakışlarını tekrar bana çeviriyorum. O da benim kadar gergin, hatta benden daha gergin. Ama onun gergin olmasını istemiyorum; emin olmasını istiyorum.

"Kal," diye fısıldıyorum. "Burada, benimle. Lütfen, Jennie. Benimle kal." benimle kal."

Geniş gözleri benimkiler arasında temkinli bir şekilde hareket ediyor. O korku dağılıyor ve yüzünü parçalayan, göğsümde bir ateş yakıp içimi ısıtan yıkıcı bir gülümseme bırakıyor.

"Tamam," diyor Jennie. "Kalacağım."

BÖLÜM 29

AZ ÖNCE
BİR ARKADAŞ MI EDİNDİM?

JENNIE

"SAÇ JELİ YOK MU?" diye mırıldanarak çekmeceyi karıştırıyorum. "Cidden mi? Kendi başına bu kadar iyi mi görünüyor? İnanılmaz lan."

Bekar bir erkeğin banyosu için burası şaşırtıcı derecede düzenli. Aradığım şeyi bulamadığım için sinirlenmekten başka bir şey yapamıyorum, ama yine de etkileyici.

Şimdiye kadar, makyaj masasında inanılmaz miktarda kulak çubuğu, diş ipi yerine kullanılan diş temizleme çubukları ve bir dizi saç kesme makinesi buldum. Hepsi farklı ama neden bu kadar çok sayıda olduğuna anlam veremiyorum. Şikayet etmemeliyim; yüzündeki kıllara ne yapıyorsa, benim için işe yarıyor. Uyluklarımın arasında gıdıklanmasını oldukça seviyorum.

Tişörtüme sıkmadan önce bir şişe kolonyayı inceliyorum. Teknik olarak Garrett'in kolonyası, yani zaten onun kokusu var, ama biraz daha sıkmak zararı olmaz.

"Oooh." Pamuğu burnuma götürüp kokluyorum. Her zaman cennet gibi kokuyor, duştan çıkmış gibi narenciye gibi ferah, ama kolonya ona topraksı bir koku katıyor, onu ormanda ekose flanel gömlek giymiş, elinde balta sallarken hayal etmemi sağlayan türden bir koku. "Çok güzel."

"Gözetliyor musun?"

Bağırarak çekmeceyi kapatıyorum ve dönüp kapıda duran Garrett'i görüyorum. Çıplak, bu da dikkatimi dağıtıyor. Teğmen Johnson süper sert ve iri, el sallayarak selam veriyor, bu da dikkatimi çok dağıtıyor.

"Gözetlemek mi? Hayır. Ben mi? Hayır." Kolumu, onun eşyalarının yayıldığı tezgahın yönüne doğru sallıyorum ve yanlışlıkla kolonyasını tezgahtan düşürüyorum. Kolonya, güzel bir cam şişede ve adını telaffuz edemiyorum, bu yüzden ayaklarımızın dibinde kırılırsa muhtemelen yenisini almaya gücüm yetmez.

Muhtemelen bu yüzden kendimi öne doğru atıyorum, kollarımı uzatarak.

Garrett sadece elini uzatıp şişeyi yakaladı, göğsüne bastırdı ve ben ona çarptım.

"İyi misin?" Fiziksel olarak sağlam ve ağrısız mıyım diye sormuyor. Aklımın başında olup olmadığını sorguluyor ve ses tonu bunu komik bulduğunu gösteriyor.

"Diş fırçası arıyordum." Sözleri onun köprücük kemiğine gömüyorum. "Sabah nefesinle seni öpemem. Bu iğrenç."

Mavi-yeşil gözleri bulanık, uykudan ağırlaşmış bir şekilde bana bakıyor. Eğer onun uykusu benimki gibiyse, muhteşemdi. Garrett'ın sıcak vücudu bütün gece beni sarmış, eli karnımın üzerinde, yüzü boynuma gömülmüşken, uzun zamandır bu kadar derin uyumamıştım. O gerçekten şimdiye kadar gördüğüm en büyük sarılma ayısı ve sanırım ben de öyleyim.

Beni bırakıp tezgaha doğru ilerliyor, kolonyasını kaldırıp küçük bir dokuma sepet çıkarıyor. İçinde paketlenmiş pembe bir diş fırçası, saç bağları, deodorant, dudak kremi, makyaj temizleme mendilleri ve küçük bir kutu tampon var.

Karnımda öfkeli bir yumruk gibi bir düğüm oluşur. İçimi kaplayan kıskançlık dalgasını bastırma girişimim başarısız olur. Yutkunurum ve dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştiririm. "Buraya gelen kızlar için kadın ürünleri mi saklıyorsun?"

Kaşları çatıldığında, kaşlarının arasında iki çizgi belirir. Garrett bana doğru eğilir, diş macununu çıkarır ve elime verir.

"Hayır." Başparmağını çenemin altına koyup ağzımı kendininkine yaklaştırır ve beni derin bir öpücükle öper. "Kadın ürünlerini senin için burada tutuyorum." Elini kışıma vurur ve yatak odasına geri döner, inanılmaz hokeyci poposu giderken ileri geri sallanır.

"Ugh," diye inler, yerden eşofmanını alır. Omzunun üzerinden bakarak, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Sabah nefesin iğrenç."

Dans, bildiğim kadarıyla hayatım boyunca benim hayatımdı, ama babamı kaybettiğimde, benim kurtarıcım oldu. Bu, kendimi kaybedip, hayatımdan, kabuslarımdan çıkıp, bunların üstesinden gelebileceğim tek yoldu, en azından şarkı sürdürdüğü sürece. Nerede olduğumun veya kiminle olduğumun önemi yok; gözlerimi kapatıyorum ve müzik beni istediğim yere götürüyor.

Havada uçmadan önce iki el belimi kavrar, Simon ikimizi döndürürken rüzgar yüzüme çarpar. Ayaklarım yere değdiğinde sahneyi koşarak geçerim, en sevdiğim şarkının sözleri peşimden gelir. James Arthur, yıldızların gökyüzünden düşmesi gibi iki insanın aşık olmasını anlatırken, ben havada sıçrayarak yükselirim ve Garrett'ın yüzü zihnimi doldurur. Bu görüntü beni hazırlıksız yakaladı ve bunun ardındaki anlamı düşününce içimi bir ürperti kapladı.

Hiç aşık olmadım. Aşık olduğumu sanıyordum ve Kevin kalbimi kırdığında, bu kadar acı çekmemin sebebinin aşk olduğunu düşünmüştüm. Ama yıllar geçtikçe, bunun öyle olmadığını anladım. Ben sadece kabul görmek ve yakınlık isteyen bir kızdım ve onun bana verdiklerine tutunmuştum. Bu aşk değildi; bu bir dersdi.

Garrett ile olan ilişkimiz... farklı. Eşsiz ve geçici, vazgeçemeyeceğin bir şey. Ama ben bir bütünün sadece yarısıyım; başkası ne zaman vazgeçmek isterse onu kontrol edemem. Açıkçası, bu mantıkla bir şeye girişmek korkutucu.

Omuzlarımı geriye çekmeyi, emin olmasam bile adımlarımı atmaya öğreniyorum.

Ancak, adımlar ne kadar titrek olursa olsun, o adam varış noktasında bekliyorsa, o kadar da belirsiz gelmiyorlar.

Bir el benim elimi tutar ve gözlerimi açtığımda Simon bana gülümser. Beni kendine doğru çevirir, göğsüne doğru çeker ve yüzü benim yüzümün üzerinde dururken gözleri dudaklarıma iner, şarkı sona ererken yavaşça yaklaşır. Sessizlik bizi sararken kalbim deli gibi çarpar, ama onun aramızdaki mesafeyi kapatmayacağını biliyorum. Alkışlar salonda yankılanırken, ikimiz de nefes nefese ve terli bir şekilde ayrılırız.

Mikhail, olmayan gözyaşlarını siler. "Harika. Kesinlikle *muhteşem*." Sahne kenarındaki merdivenleri tırmanır. "Simon, duyguların tam yerinde. Bayan Beckett'e tamamen hayran görünüyorsun. Jennie, Simon'dan biraz korkmuş görünüyorsun, ama bu işe yarıyor, sanki birbirinize olan sevginiz ürkütücüymüş gibi."

"Evet, ürkütücü." Nemli boynumdan saçlarımı çekiyorum. "Kesinlikle öyle."

"Benim elmas gözlerim," diye mırıldanır, çenesini yumruğuna dayayarak bize bakar. "Jennie, hala sonundaki öpücüğü hissetmiyor musun?"

"Hâlâ hissetmiyorum."

Ellerini yenilgiyi kabul edercesine kaldırır. "Peki, tamam. Bence siz ikiniz bu işi zaten hallettiniz. Gerçek bir çift olmadığınızı kimse anlayamaz." Saatine bakar. "Tamam, on dakika sonra bir toplantım var ve sonra Rapsallion'da öğle yemeği randevum var. Siz ikiniz eve gidip biraz dinlenin. Bunu hak ettiniz. Kendimizi zorlamayalım."

"Teşekkürler, Mik." Yoga pantolonumu alıp kışımın üzerine geçiriyorum. "İstiridyeleri mutlaka dene. Onlar..." Parmak uçlarımı dudaklarıma götürüp öpüyorum, "...şeflerin öpücüğü gibidir."

Giymeyi bitirdiğimde Simon kolunu omuzlarıma doladı. "Öğle yemeği yiyelim mi? Meksika yemeği? İtalyan yemeği? Ooh, Tayland yemeği nasıl olur?"

Karnım guruldadı. "Tayland yemeği kesinlikle harika olurdu, ama Carter'la Hank's'e gidiyorum."

"Akşam yemeği mi?"

"Olmaz." Evde, bu gece uçağıyla seyahate çıkacak, iri ve son derece seksi bir hokey oyuncusu var. Kısıtlı zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum.

Simon elini kalbinin üzerine koyar. "Beni öldüreceksin, Beckett."

Gölüşümde bir rahatlık var. Simon özür dilediğinden beri işler yolunda gidiyor. Yaklaşan gösterimiz, birlikte geç saatlere kadar prova yapıp stüdyoda bir kutu paket yemekle bitirmemiz anlamına geliyor. Her şey mükemmel bir şekilde platonik ve bir arkadaşımın olması çok güzel.

"Yarın Tayland yemeği yiyebiliriz," diyorum ona.

"Anlaştık." Bana sarılır ve beni ön kapıya gönderir, Carter kaldırımında beklemektedir.

Carter, kollarını sallayarak oldukça yüksek sesle "*Jennie!*" diye seslenir. "*Jennie! Buradayım!*" Simon'a kızgın bir bakış atarak aramızdaki mesafeyi hızla kapatır. "*Jennie,*" diye azarlar ve beni kolunun altına alır. "*Sana pisliklerle takılmaman gerektiğini söylememiş miydim?*"

"Takılma?"

"Aynen öyle." Kapımı açar ve Simon'a göz kamaştırıcı bir gülümseme atar. "*Hoşça kal, Steve!*"

Carter'ın aşırı koruyucu baba tavırları, özellikle de benim adımı bağırarak ve araba galerilerinde gördüğünüz o çılgın şişme kol sallayan şeylerden biri gibi el sallayarak beni utandırmaya çalıştığı tavırları, sinir bozucu olmanın ötesinde, ama şu anda çok mutluyum, umursamıyorum.

Kevin'la sinemada yaşanan olaydan beri özellikle boğucu davranıyor. Kendini suçluyor, ki bu saçma, ama Carter her zaman bir şekilde daha iyi olabileceğini düşünen biri olmuştur. Garrett kötü bir gün geçirdiğimi söylediğinde, benimle olmak için her şeyi bırakması gerektiğini düşünüyor. Bunun tek iyi yanı, Carter'ın beni sorgulamaması ve Garrett'la arkadaş olarak yakınlaşması.

Her neyse, Carter son derece özenli davranıyor, bu da Hank'in yerine vardığımızda, McDonald's'tan aldığım kahvaltı sandviçimi açarken, Starbucks'tan aldığım elmalı macchiato'mu yudumluyorum, çünkü Carter benim için iki farklı drive-thru'dan geçti.

"Neden o Starbucks'tan aldı da ben McDonald's kahvesi içiyorum?" diye söyleniyor Hank.

"Sen McDonald's kahvesini *seviyorsun!* Onu tercih ettiğini söyledin!"

"Bence uyduruyorsun," diye tartışıyor Hank, Carter yüksek sesle iç çekince dirseğiyle bana dirsek atıyor. "Onu kızdırmak çok eğlenceli."

"Kesinlikle katılıyorum." Dublin'e patates kızartmamdan bir parça veriyorum. "Bu yüzden sen ve ben çok iyi arkadaşız."

"Peki Carter bugün seni neden aldı? Sana arabalarından birini ödünç vermedi mi?"

"Bugün kar yağıyor. Karda araba kullanmak beni endişelendiriyor."
Ve bazen kardeşimin yüz bin dolarlık Mercedes'yle yanlışlıkla dur işaretlerine çarpıyorum; beni dava et.

Hank'in eli benim elimi arar. Elimi sıkar, benim kalbim de öyle. "Önemli değil tatlım. Kendini rahat hissettiğinde araba kullan."

"Baharda, sanırım."

"Peki, o zaman okula nasıl gideceksin?" diye sorar Carter, homurdanarak. "Eskisi gibi. Otobüsle." Onun kahvaltı sandviçlerini ayırmasını

kırkıyor ve üç sosisli sandviçi üst üste koyuyor. Huysuz davranıyor ama aslında keyfi yerinde çünkü bu sabah Olivia ile ultrasona gitmişler. Ben de şansımı deniyorum. "Garrett bu sabah beni okula bıraktı."

Teknik olarak iki kez. Bir kez okula, ondan önce de yüzüne. İkisi de keyifliydi, ama bariz nedenlerden dolayı ikincisi daha keyifliydi.

Carter'ın başı birden dönüyor. "Ha?"

Kahvemi büyük bir yudumla içip başımı salladım. "Bu sabah ona rastladım. Beni bırakmayı teklif etti."

"Oh." Carter gözlerini kırıştırır. Üç kez. Sonra üç katlı sandviçini ağzına götürür ve kocaman bir ısırık alır. "Tamam. Ne kadar da nazik."

"Neredeyse yirmi dokuz yaşındasın. Konuşmadan önce yutkunmak seni öldürür mü?"

Hank elimi okşadı. "Yaşlı köpeğe yeni numaralar öğretemezsin. Carter değişmez."

Belki, ama bir yıl önce onun burada oturup doğmamış bebeğinin kalp atışlarını tekrar tekrar dinleyeceğini asla tahmin edemezdim.

"Doktor, kalbi dakikada yüz altmış iki kez attığını söyledi. Diğerlerinden daha hızlı."

"Sadece sen fetal kalp atış hızları konusunda rekabetçi olabilirsin," diye mırıldanıyorum.

Hank sırtıyor. "Yüksek kalp atışının kız çocuğunun işareti olduğu şeklindeki eski inancı hiç duymadın mı?"

Carter burun kıvrır. "Evet, tamam Hank. Her neyse."

"İrlanda ve ben hep bir kız çocuğu istedik," diyor Hank hüzünle. "Yıllarca denedik, ama olmadığında çok üzüldü. Ona istediğini veremediğim için kalbim kırıldı, ona tüm dünyayı vermek istiyordum." Gözünün köşesini okşayarak gülümsüyor ve ikimizin ellerini tutuyor. "Düşündüğümünden çok daha uzun sürdü, ama sonunda kızımı ve oğlumu kucağıma aldım. Belki hayal ettiğimden biraz daha kibirli oldular, ama ikinizi de aynı şekilde seviyorum ve Ireland'ın sizi hayatıma soktuğunu biliyorum."

Burnum karıncalanıyor ve kırılıyor. "Buraya ağlamaya gelmedim Hank. Bana duygusal şeyler yaşatmayı bırak."

"Birisi yapmalı. Siz Beckett'lar, biri duvarlarınızı yıkana kadar oldukça kapalı olmaya meyillisin." Bakışları dolaşır ve sonunda durduğunda, ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi hissettirir. "Carter çoktan birinin duvarlarını yıkmasına izin verdi. Sen ne zaman birinin senin için aynısını yapmasına izin vereceksin?"

"Jennie!"

Lobide havalı bir şekilde yürürken omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Bu sabah çıkarken mokasen terliklerimi giymeseydim, bu havalı yürüyüş daha etkileyici olurdu. Adil olmak gerekirse, acelem vardı. Garrett beni çıplak bıraktı, sonra giydirdi. Sonra *ben* de yanlışlıkla *onu* çıplak bıraktım ve sonra yanlışlıkla duşa düştük ve bahse girerim duş fayanslarının izi hala dizlerimde duruyordur. Demek istediğim, temiz kıyafetler giyip bir çift ayakkabı giymek için tam olarak bir dakikam vardı.

Emily resepsiyon masasından bana doğru koşuyor. "Oh, buradasın. Tanrıya şükür."

Asansörün çağrı düğmesine basıyorum. "Ben burada yaşıyorum. Başka nerede olabilirim ki?"

"Bir saattir bekliyorum."

"Neyi bekliyorsunuz? Beni mi? Neden?"

Asansöre benimle birlikte girer ve duvara yaslanır. "Anahtarlarımı kaybettim."

"Ne kötü."

Bana etkilenmemiş bir bakışla bakıyor ve dilini çıkarıyor. Ben de dilimi çıkarıyorum. "Bana yeni bir anahtar takımı yaptırıyorlar ama bu geceye kadar hazır olmayacak, bu yüzden gidecek bir yere ihtiyacım var."

"Nereye gideceksin?" diye soruyorum asansörden çıkarken. Omzumun üzerinden baktığımda, ellerini çenesinin altında birleştirmiş, umut dolu gülümsemesi kadar parlak gözlerle arkamda beklediğini görüyorum. "Hadi ama. *Ben* mi?"

Kapımın kilidini açarken, "Lütfen," diye yalvarır. "Garrett, burada tanıdığım tek kişi. Hiçbir şey yapmayacak olsam da, onun dairesinde ikimiz baş başa kalmamızı hoş karşılamayacağını düşündüm."

"Garrett ne isterse yapabilir." Bu bir yalan değil, ama sırf hoşuma gitmediği için yalan gibi geliyor.

Emily gözlerini devirdi. "Oh lütfen."

"Biz çıkmıyoruz."

"Tamam, Jennie. Çıkmıyorsunuz ve o ve ben birkaç saat onun dairesinde yalnız kalsak da umursamazdın, çünkü sen hiç kıskanç değilsin, çünkü sadece sevişiyorsunuz, o yüzden önemli değil."

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu şekilde benim daireme davet edilmeyi mi umuyorsun?"

Ellerini tekrar birleştirip dudaklarını büküyor.

"Şarabım olmadığını biliyorsun."

"*Evet*, Jennie, *biliyorum*." Yine gözlerini devirdi. Sanırım benim kadar gözlerini deviriyor. "Uyumurumda değil. Eğlenmek için alkole ihtiyacımız yok."

Birkaç gün önce Krissy'ye neredeyse aynı sözleri söylediğimi fark edince ağzımın köşesi kıvrıldı.

"Lütfen?" Omuzlarımı tutup salladı. "Lütfen, lütfen, *lütfen*."

Ben inlerken, o sevinç çığlıkları atıyor, yumruğunu havaya kaldırıp beni iterek geçip dairemde kendini evindeymiş gibi davranıyor.

Kelimenin tam anlamıyla evindeymiş gibi. Ayakkabılarını çıkarır, çantasını ve paltosunu kanepeye atar ve tüm eşyalarını karıştırmaya başlar.

Dairemin son durağı olan yatak odama ulaşması sadece beş dakika sürer ve ben onun tek bir şeyi bile karıştırmasını engelleyemem. Kendini çok haklı ve meraklı görür ve bana Carter'ı hatırlatır.

Emily yavaşça dönerek onayını mırıldanıyor. Gözleri yatağımın yanındaki küçük sehpaye takılıyor, çekmece yarı açık ve ben kendimi neredeyse üzerine atıyorum, sehpayı duvara çarparak Emily'yi yere deviriyorum. Kahkaham tiz ve çok endişeli. "Evet, belki de onu açmamalısın."

"Neden?"

"Çünkü. Orası özel."

Anlar ve yavaş, sinir bozucu ve kibirli bir sırıtışla "Orada seks oynucağın var, değil mi?" der.

Sıcaklık göğsümden yüzüme, kulaklarımın ucuna kadar yükselirken, tiz kahkaham havayı deliyor. "Hayır. Ne? Hayır. Ha. Bu... saçma." Başımı eğiyorum. "Daha çok bir koleksiyon gibi."

"Vay vay vay," diye mırıldanır. "Jennie yaramaz bir kızmış."

"Garrett'in oyuncaklarını düşman değil, müttefik olarak görmesine *hiç* şaşırmadım. Kadınlarının zevkini artırmak için pil ile çalışan erkek arkadaşlarını nasıl ve ne zaman kullanacağını bilen erkekleri severiz. Garrett çok tatlı olabilir ve sana deli gibi aşık, o yüzden."

"Öyle değil," diye mırıldanıyorum ve dişlerimle atkımı yukarı çekiyorum. Emily beni geç bir öğle yemeğine ikna etti, şimdi de şiddetli hava koşullarına göğüs gererek Vancouver şehir merkezinde yürüyoruz.

Tamam, hafif kar yağıyor, ama yine de.

"Yani bana, istediği hemen hemen her kadını elde edebilen bir adamın, son iki aydan fazla bir süredir seninle vakit geçirmek için isteyerek seksten uzak durduğunu ve sana karşı hiçbir şey hissetmediğini mi söylüyorsun?"

"Doğru."

"Buna ciddi olarak inanmıyorsun herhalde."

"Belki de öyle, ama o bunu açıkça söylemedi. Hiçbir şey varsaymak istemiyorum."

"Ama dün gece kuralları çiğnediniz. Orada kaldınız." "Ne olmuş yani?"

"*Jennie*." Kollarımı tutup sallıyor. "Erkekler kuralları çiğnemez! Bu, senden hoşlandığı anlamına gelir!"

Soğuk rüzgâr yüzüme çarpsa da yanaklarım kızardı. "Bir adım atmayı düşünüyordum," diye itiraf ettim, o beni sıcak bir kafeye sokarken. "Bana bir tür randevu teklif etti. İlk başta, sadece Sevgililer Günü olduğu için nazik davranıyor sandım, özel bir şey yapması gerektiğini düşündüğü için, ama bu konuda gergin görünüyordu..." Aklım, Garrett'ın kızardığı ve sözlerini karıştırdığı anlara gitti. "Çok tatlıydı."

"Bana olumlu geliyor. Bence denemelisin."

"Evet?" Vücudum ısınmaya başladığında eldivenlerimi çıkardım. "Sanırım gerginim. Bu benim için tamamen yeni bir şey ve o Carter'ın arkadaşı, bu yüzden işleri mahvetmekten korkuyorum." Gözlerim küçük kafeye kayıyor, mutlu insanlar sıcak içeceklerle ısınmaya çalışıyor. Her şey çok güzel kokuyor ve bakışlarım Toronto Maple Leaf beyzbol şapkası takan zayıf bir adamın üzerinden menüye kayarken, her şeyden birer tane sipariş etmeyi düşünüyorum.

Başım o kadar hızlı dönüyor ki, boynum inciniyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, yüzümü kapatan elimle, mavi ve beyaz şapkalı adama sırtımı dönerek. "Dalga geçiyorsun herhalde."

"Ne?" Emily omzumun üzerinden bakıyor. "Eski sevgilin mi?"

"Altı yıldır ondan kaçmayı başardım, ama son bir haftada iki kez rastladım."

"Alınma Jen, ama o tam bir salak gibi görünüyor."

"O bir aptal. Ama yine de onu görmek istemiyorum. Başka bir yere gidelim, olur mu?"

O çoktan çıkışa doğru yürümeye başlamıştı.

Buradan fark edilmeden çıkmak güzel olurdu, ama hiç o kadar şanslı olmadım. Bu yüzden, dışarı çıkarken bir el dirseğimi tutup beni döndürdüğünde hiç şaşırmadım.

Hangi dünyada bana bir daha elini sürmesinin kabul edilebilir olduğunu düşünüyör, hem de sırtarak?

"Bir haftada iki kez mi? Hadi ama Jennie. Bu bir işaret olmalı."

"Çek elini üzerimden Kevin," dişlerimi sıkarak diyorum. "Hemen şimdi."

"Hadi ama. Böyle davranma."

Emily aramıza girer. "Arkadaşım elini ondan çekmeni istedi, *Kevin*. İştme problemin mi var, yoksa anlama problemin mi?"

"Vay canına." Elini geri çekip, teslim olarak iki elini de kaldırır. "Sakin ol." Gözleri üzerimde dolaşıyor ve bu bakışların beni kızdırmasından nefret ediyorum. Ama en çok da, bu bakışların merak ve mizahla parlamasından nefret ediyorum, sanki tüm bunlar onun için eğlenceli bir şaka gibi. "Bunu aşmalısın, Jennie. Yıllar geçti." Omzunu kaldırıyor, sanki birinin senin rızan olmadan seks kaseti çekip sızdırması büyük bir mesele değilmiş gibi. "Çok seksi görünüyordun."

Emily'nin dudaklarından acı, inanamayan bir kahkaha çıkar ve elini omzuma koyarak beni Kevin'dan uzaklaştırır. Ağzını kulağıma yaklaştırır. "Birden ona kadar bir ölçekte..."

"Yirmi."

"Şiddete karşı mısın?" "Hiç de değil."

"Harika." Kevin'a dönerek, geniş ve kurnaz bir gülümsemeye ona doğru adım attı. "Hey, Kevin?" diye sordu, şeker gibi tatlı bir sesle.

Gözleri ikimiz arasında gidip gelir. "Evet?"

Yumruğu, soğuk havada yankılanan bir çatırtıyla burnuna çarptı ve yanımızdan geçenlerin toplu bir çığılıı duyuldu.

Parmak eklemlerindeki kanı siler. "Siktir git."

Emily kolunu koluma dolayarak, yüzünü tutan adamdan uzaklaştırırken, en şaşırtıcı gerçek ortaya çıkar.

Benim aşık olduğum adamla yatmış olmasına rağmen, ben aslında... Emily'yi *seviyorum*.

BÖLÜM 30

AŞIK OLMAK

GARRETT

JENNIE'NİN SEVGİLİLER GÜNÜ hediyesi lanet olası bir Apple Watch olacak, böylece artık benim mesajlarımı görmezden gelemeyecek.

Hiç sabırsız ya da muhtaç bir adam olmadım, ama işte buradayım, henüz gelip gelemeyeceğime dair tek bir mesaja bile cevap vermemiş olmasına rağmen kapısını çalıyorum. Ama iki saat sonra ayrılacağım ve siktir et, geliyorum.

Kapının diğer tarafında gülümseyen bir sarışının beni karşıladığını görünce biraz şaşırdım. Aslında, Kasım ayında geçirdiğim beyin sarsıntısı beni mahvetmiş ve Jennie'nin koridorun hangi tarafında yaşadığını unutmuş muyum diye bakmak için tamamen arkamı döndüm.

"Doğru yerdesin, Casanova."

"O zaman sen yanlış yerdesin," diye patladım, sonra hemen dudaklarımı dudaklarımın içine katladım. Emily'yi severim, ama o da Jennie kadar korkutucu ve belki biraz daha şiddetlidir. İstersen beni kesinlikle alt edebilir. "Neden buradasın?" *Pek iyi olmadı, Garrett. Bir dahaki sefere başarısın.*

Kenara çekilip beni içeri davet etti. "Öğle yemeğine gittik."

Kapının içinde durup ayakkabılarımı çıkarmaya başlarım. "Sen arkadaşın mısın?"

Gülümsemesi zafer dolu. "Ben lanet olası arkadaşıyım." Eşyalarını toplar. "Ben gidiyorum. Benimle vakit geçirdiğin için teşekkürler Jen!"

Jen mi?

"Hoşça kal, Em!" Jennie mutfaktan seslenir, sıcak mekanda yankılanan müziğe eşlik ederek mırıldanır. Omzunun üzerinden gülümser. "Selam, koca adam. Daha önce cevap veremediğim için özür dilerim. Sen çıkmadan önce sana akşam yemeği hazırlamak istedim." Parmak uçlarına yükselir ve dudaklarına öpücük kondurur, ben de cızırdayan tavayı fark ederim. "Pirinç üzerine hindistan cevizi tavuk köri."

"Yemek de yapıyor," diye mırıldanıyorum, bana uzattığı kaşığı tadarak. "Mmm, baharatlı."

"Sana hep yemek yaparım."

"Bana hep mısır gevreği yapıyorsun."

"Mısır gevreğini seversin."

"Seni seviyorum."

Jennie'nin yüzü elektrik gibi kızardı, gül rengi bir kızarıklık boynuna kadar uzanarak kremi tenini boyadı. Alt dudağını ağzına çekerek tavaya odaklandı. "Flamin' hot Funyuns'ı da seviyorsun, yani yargın hatalı."

Küçük yemek masasının kenarında yığılmış tabakları görünce, "Akşam yemeği için masada oturacak mıyız?" diye soruyorum.

Yanakları hala kızarmış halde, tembelce omzunu kaldırıp indiriyor. Ben onu izlerken yan gözle bakıyor, sonra aşırı derecede iç çekip gözlerini deviriyor. "Aptal gibi sırtımayı bırak da masayı hazırla."

"Peki, hanımefendi."

Söyleneni yapıyorum, hatta büyükannemin bana çocukken öğrettiği şekilde çatal bıçakları yerleştiriyorum. Sonra şık bir şişe köpüklü su açıp şampanya kadehlerine döküyor ve limon dilimleriyle süslüyorum.

Ellerimi belime koyup, göğsümü gururla şişirerek geri adım atıp masayı inceliyorum. "Harika oldu."

Jennie kıkırdar, tavayı arka ocağa alır ve ocağı kapatır. Müzik değişir, hoparlörlerden en sevdiği şarkı çalmaya başlar ve saçlarını kulağının arkasına atar, sonra bana nefesimi kesen muhteşem bir gülümsemeyle bakar.

Oda boyunca dans ederek ilerler ve kapüşonlu sweatshirtimin cebini çeker, bulutlu gözlerinde yaramazlık dans eder. "Hadi, Gare-Bear. Benimle dans et."

Elimi uzatırım, o da elini elime sokup beni oturma odasında çekmeye başladığında gülümserim. Ona izin veririm, çünkü açıkçası bu kadın için her şeyi yaparım.

"Sanırım bugün bir arkadaş edindim," diye fısıldıyor, biz sallanırken. Onu sıkıca kucaklıyorum. "Senin adına sevindim, Jennie."

"Ben de kendim için mutluyum."

Alnımı omzuna yaslayıp yüzümü boynuna gömüyorum. "Hey, bu arada, arkadaşlardan bahsetmişken... dün gece söylemeyi unuttuğum bir şey var." Dudaklarımı ipeksi tenine bastırıyorum, ya sözlerimi boğmak için ya da onu öperek pohpohlamak için; ikisinden biri. "Adam biliyor."

Bana bakmak için geri çekilir. "Adam neyi biliyor?"

Ayrıntılara girmek istemediğim için, sadece ona masum ve şaşkın bir bakış attım, bana karşı yumuşak davranmasını umarak.

"Garrett."

"Özür dilerim." Boynuna burnumu sürtüyorum. "Kazara oldu."

"Y ile biten günlerde ağzımı sikmeyi sevdiğini nasıl kazara ağzından kaçırdın?"

"Öyle söyleyince çok daha zormuş gibi geliyor."

"Sır saklamakta çok kötüsün," diye azarladı ama yanağını göğsüme dayayıp bana sokuldu.

Elimi örgüsüne doğru kaydırıyorum. "Jennie?"

"Mmm?"

"Sen benim en sevdiğim sırrımsın."

Bana patlayıcı bir gülümsemeyle bakıp yüzümü kendine doğru çeker. "Sen de benim."

Parmaklarımızı birbirine geçirip, kenetlenmiş ellerimizi onun başının üzerine kaldırıyorum. Jennie dönüyor, sonra bana doğru dönüyor. Onu göğsüme doğru çekiyorum, bir an için dengesiz bir şekilde sallanmamıza gülümsüyorum, sonra dengemizi yeniden kazanıyoruz. Kirpiklerinin altından bana bakışları, yumuşak, utangaç gülümsemesi boğazımda bir düğüm oluşturuyor.

O muhteşem, güzel bir ruh, aramadığım halde en iyi arkadaşım. Ve birlikte sallanırken, müzik bize ne kadar hızlı düştüğümüzü, ne kadar sert düştüğümüzü, izin verirsek önümüzde uzanan geleceği anlatırken, dilimin ucundaki kelimeleri yutmanın ne kadar zor olduğunu fark ediyorum.

Hazır mı?

Gözlerindeki bakış bana korktuğunu söylüyor, ama parmakları benimkilerle dolanmış, onu yakalayacağım sürece atlamak istediğini söylüyor.

Ben her zaman burada olacağım. Bunu bilmiyor mu?

Örgüsünü omzunun üzerinden çekip oraya bir öpücük konduruyorum, dudaklarımın altında cildinin ısındığını hissediyorum. Başparmağımın ucuyla alt dudağının şişkinliğini okşayarak ona bir söz veriyorum.

"Benimle güvendesin."

Gözlerinde bir değişiklik olur, yumuşar, açılır. Elini benimkinin üzerine koyar, dokunuşuma kendini bırakır. "Biliyorum."

Sunshine: *Vajinam bir araba olsaydı, ne tür bir araba olurdu?*

Arama çubuğunu açıp aradığım kelimeleri yazıyorum. Uygun bir resim bulduğumda, *işim bittiğinde* Jennie'ye şu sözlerle birlikte iletiyorum.

Cevabı tam dört saniye sonra gelir.

Sunshine: *Bana gerçekten hurda bir araba resmi mi gönderdin?*

Cevabımı yazmak tam bir dakika sürüyor. O kadar çok gülüyorum ki titriyorum.

Ben: *Anladın mı? Vajinan bir araba olsaydı, ben işimi bitirdikten sonra hurda olurdu *ağlayarak gülen emoji**

Sunshine: *Kaç yaşındasın????*

Ben: *Senin amını mahvetmeyi ve sonra onu daha iyi hissettirmeyi bilecek kadar yaşıyım.*

Sunshine: **göz deviren emoji* Kendini beğenmişlik yapma, o kadar da iyi değilsin.*

Ben: *Senin dünyanı sallıyorum, sunshine. Kabul et.*

Sunshine: *Her neyse.*

Ben cevap veremedim, o tekrar yazmaya başlar. O noktalar iki dakika boyunca durmadan, tekrar tekrar titrer. Sonra dururlar.

Tam vazgeçmek üzereyken, sonunda bir mesaj geliyor.

Sunshine: *Bugün seni görmek için sabırsızlanıyorum.*

Günün en sevdiğim kısmı, otel odamda uzanıp, Jennie ile hiçbir şey hakkında mesajlaşarak bu geçici anları geçirmek. Sonra kendimi rahat yuvamdan çıkarmak ve güne başlamak zorundayım, o da provaya gitmek için hazırlanıyor.

Geçtiğimiz dönem, hayatımın en uzun yolculuğu gibi geldi. Belki de beni neyin beklediğini bildiğim içindir, çünkü yarın nihayet ağzımı açıp Jennie'ye tam olarak ne istediğimi söyleyeceğim ve Tanrı'dan onun da aynı şeyi istediğini umuyorum. Kardeşi ve yaklaşan iş teklifi nedeniyle işlerin karmaşık olduğunu biliyorum, ama hiç denememektense, cesaretimi toplayıp birlikte bir çözüm bulmaya çalışmayı tercih ederim. Onu elimden kaçırmak için o kadar da pervasız değilim.

Bu yüzden, uçağımız kırk beş dakika sonra havalandığında ve ben kahvaltımı yerken, tek yaptığım şey iniş saatini, Jennie'nin son provasını bitirmesini ve beni ön tarafta beklediğimi görünce arabaya koşarak gelmesini beklemek.

"Sen de geliyorsun," diye Carter emir verir.

Jaxon inleyerek boş tepsisini itti. "Dans gerçek bir spor bile değil."

"Tabii ki değil. Bunu kız kardeşime söyle de, bir kız tarafından dayak yememek için yeterince hızlı geri adım atıp atamayacağını gör. O da benim kadar spor yapıyor ve sana söz veriyorum, seni alt edebilir."

"Ya yarın akşam randevum varsa? Sevgililer Günü'nüz."

"Kimse seninle randevuya çıkmak istemez," diye alaycı bir şekilde söylerim ve hemen pişman olurum.

Jaxon'ın gözleri parlar. "Peki ya sen, Andersen? Yarın randevun var mı?"

"Hayır. Ben de herkes gibi resitalde olacağım."

"Gece uzun. Daha sonra takılacağın kimse yok mu?"

Acı verecek kadar kaşlarımı çatıp, şakaklarımı kaşıyarak gözlerimi kısıyorum. "Hayır. Aklıma kimse gelmiyor."

"Gerçekten mi? Tek bir kişi bile yok mu? Vay canına." Jaxon'ın yavaş konuşması, sırtışı kadar sinir bozucu ve Carter telefonuna bakarken ona orta parmağımı gösteririm.

telefonuna baktığında ona orta parmağını gösteririm. "Hey, Beckett. Kız kardeşinin dans partneriyle yakın olduğunu duydum. Bir şey mi var aralarında?"

"Ha." Carter elini Oreo O's kutusuna sokar. "Jennie ona üç metrelik sopayla bile dokunmaz."

"En azından bir kez denemeleri kaçınılmaz, değil mi? Dans çok samimi bir şey ve onlar yıllardır birlikte."

Sol gözüm seğiriyor ve nabzım boynumda güm güm atıyor.

Carter, mısır gevreğini yumruğunda ezip ağzına atar. "Kesinlikle olmaz. Onunla çıkmasına izin vermektense seninle çıkmasına izin veririm."

"Onun kiminle çıkacağını sen seçemezsin," diye hatırlatır Adam. "Jennie yetişkin bir kadın."

"Önemli olan onun mutluluğu değil mi?" diye eklerim, olabildiğince rahat bir şekilde. "Kiminle olduğu önemli değil mi? Simon olsa bile." Simon, bir daha onun rızası olmadan ona dokunmaya kalkışırsa, yumruğumla tanışacak.

Carter pencereden dışarı bakar. "O bir ilişkiye ilgi duymuyor, bu yüzden bu konuşma anlamsız."

Ensem ürperir. "Ne?"

"O hazır değil." Gözleri benimkilere bakarak, ne demek istediğini kelimeler olmadan anlatıyor. Ama ben onun yanıldığını düşünüyorum.

"Belki şimdi hazırdır."

"Değil."

"O mu söyledi?" diye sorar Emmett. "Yoksa sen mi varsayıyorsun? Bazen kız kardeşler aşırı koruyucu erkek kardeşlerine cinsel yaşamlarını anlatmamayı tercih ederler."

"Hiçbir şey varsaymıyorum. Birkaç gün önce Hank'in evindeyken söyledi. Kardeşi ona ne zaman birine açılmaya hazır olacağını sordu ve o da şu anda hiçbir şeye veya kimseye bağlanmak istemediğini söyledi. Bağlanmak istemiyordu ve şu anda mutlu olduğu halde herhangi bir değişiklik yapma nedeni görmüyordu. Biz birbirimize yalan söylemeyiz."

Adam ve Jaxon'ın bakışlarının sıcaklığı yüzümü yakıyor. İkisi de bana sempati duyuyor, ama buna ihtiyacım yok. Jennie konusunda haklıyım.

Sonraki dört saat boyunca kendime bunu söylüyorum, ama Vancouver'a her kilometre yaklaştıkça kendimden daha da emin olamıyorum ve aynı sabah içinde kendime güvenen birinden şüpheli birine dönüşmüş olmaktan nefret ediyorum. Uçuşun yarısında Wi-Fi bağlantısı kesiliyor, bu yüzden Jennie Simon'la meşgul olmasa bile yine de bir cevap alamayacağım.

Adam, başımı eğik, yüzümü telefonuma gömmüş, hizmetin geri gelmesini beklerken otoparkta yürürken omzuma vuruyor.

"Carter'ın söylediklerini kafana takma. Onunla konuş. Eminim ikiniz de aynı fikirde olacaksınız."

"Haklısın." Başımı salladım. "Evet, eminim öyledir."

Kontak ve ısıtıcıyı çalıştırarak, telefonumun arabama bağlanmasını beklerken, parmaklarım ısıtılmalı direksiyon simidini tıklatıyor. Sonunda bağlandığında, tekrar tekrar titriyor ve ses çıkarıyor, ve beni bekleyen bildirimler yüzünden omuzlarım arasında bir düğüm oluşuyor.

Sekiz cevapsız arama ve on iki mesaj. Hepsi kız kardeşlerimden.

En son aramayı açtım, Gabby'nin yumuşak hıçkırıkları arabamı hızla doldurdu, sesindeki korku yoğun ve titriyordu, hemen uçağa atlayıp geri dönmek istedim.

"Garrett," diye inliyor. "Korkuyorum. Eve gelmeni istiyorum."

"Ne oldu Gabs?"

"Annemle babam kavga etti."

"Kavga mı? Herkes iyi mi?"

"Bağırıyorlardı ve Alexa beni ve Stephie'yi odasına çağırdı."

"Herkes iyi mi?" diye tekrar soruyorum.

"Bilmiyorum, Garrett!" Hıçkırıkları havayı deliyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Alexa nerede? Onunla konuşayım."

Beklerken burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Çocukken annemle babam çok kavga ederdi, ama bunun sebebi her zaman babamın içki içmesiydi. Kızlar doğduktan ve babam içkiyi bıraktıktan sonra işler değişti. Ülkenin diğer ucunda olan biten her şeyi bildiğimi iddia edemem, ama ne zaman eve gitsem, mutlu bir aile görürüm ve kendimi biraz dışlanmış hissedirim.

"Garrett?"

"Lex. Ne oluyor?"

"Eve gelebilir misin? Lütfen?"

"Eve gelemem. Şu anda olmaz. Bunu biliyorsun."

"Hokey senin için her zaman bizden daha önemli!" Alexa'nın sesi her nefes alışında titriyor, ağlamamaya çalıştığının açık bir işareti, zar zor dayanıyor.

"Alexa," diye nazikçe onu sakinleştiriyorum. "Şu anda üzgün ve bunalmışsın, bunu anlayabiliyorum. İşimle ilgili bir sözleşmem var. Bu da istediğim zaman uçağa atlayıp eve gelemeyeceğim anlamına geliyor. Bu, seni sevmediğim veya benim için önemli olmadığı anlamına gelmez. Seni seviyorum ve sizler benim hayatımdaki en önemli şeysiniz."

"Bu doğru değil. Öyle olsaydı, bizi her zaman terk etmezdin."

"Lex..."

"Hayır! İhtiyacımız olduğunda asla burada değilsin! Ben... ben..." Baraj yıkılır ve Alexa'nın hıçkırıkları arasında, telefonu kapatmadan önce bir sonraki kelimeleri boğuk bir sesle söylediğini duyuyorum. "Senden nefret ediyorum!"

"Lanet olsun." Elimini yüzüme, sonra da tam acıyan yere, göğsüme sürterim. Annemin numarasını tuşlarım ve ilk çalınıştaki bağlantı kurulur. "Anne? Ne oluyor? Kızlar üzgün ve seninle babamın kavga ettiğini söylediler."

"Garrett," annem yumuşak bir sesle ağlıyor.

"O gitti." "Gitti mi? Ne demek gitti?"

"Kavga ettik ve o... o... evi terk etti."

Aklım onun sözlerini anlamaya çalışıyor, ama ben tam olarak anlayamadan, fısıldayarak ekliyor: "Yanına bir şişe viski aldı."

Oturma odamda volta atarken, babamın numarasını defalarca arıyorum, her seferinde farklı bir sonuç umuyorum. Sonuç hep aynı: doğrudan sesli mesaja düşüyor. Sesli mesaj kutusu dolana kadar her seferinde bir mesaj bırakıyorum.

Konuşmak istediğim tek kişiye daha deniyorum. O her zaman bana ihtiyaç duyan kişi olmuştur, ama şu anda benim ona ihtiyacım var. Beni sakinleştirmesi, babamın tekrar kötüleşmeyeceğini, benim yaşadıklarımın daha güçlü olduğunu, kız kardeşlerime de aynı şeyi yaşatmayacağını, annemi ve kendini tekrar bu duruma sokmayacağını söylemesi için.

, kız kardeşlerime bana yaptıklarının aynısını yapmayacağını, annemi ve kendisini tüm bunlara tekrar maruz bırakmayacağını söylemesi için.

Ama o bu sözleri veremez. Bu seçimlerin hiçbiri ona ait değil ve bunun nasıl sonuçlanacağına karar verecek tek kişi babam.

Onun burada olmasına ihtiyacım var, elini tutmaya ihtiyacım var, iyi şeyler olabileceğini hatırlamak için, güneş bu kadar parlakken her zaman bu kadar yağmurlu olması gerekmediğini hatırlamak için.

Ama Jennie'nin telefonu da doğrudan sesli mesaja düşüyor.

BÖLÜM 31

KAL

JENNIE

"EVET, LAN!"

Simon iki elini benim ellerime vurur ve ben gülümsemeyi kesemem, içimi bir coşku kaplar.

"Bu harika bir duyguydu," diye boğuk bir sesle söyler, ellerini beline koyarak nefesini düzenler.

"Başardık lan!" Kendimi o kadar iyi hissediyorum ki, kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarılmadan edemiyorum. Beni havaya kaldırıp döndürüyor.

"Aşk hissediyorum," diye haykırıyor Mikhail, ellerini çenesinin altında birleştirerek. "Nefes kesici ve hayranlık uyandırıcı, ikiniz gösterinin yıldızı olacaksınız."

Tanrım, umarım öyledir. Yorgunluktan öteyim, deliryumun eşiğindeyim. Sürekli provalardan vücudumun her yeri ağrıyor, uykusuzluktan beynim mahvolmuş durumda. Yarın için sabırsızlanıyorum, sahnede elimden gelenin en iyisini yapmaya hazırım ve sonra bir süreliğine oradan ayrılıp, yıl sonu gösterimiz için koreografiye tam gaz devam etmeden önce hak ettiğim bir mola vereceğim.

"Biz her zaman gösterinin yıldızlarıyız," diyor Simon. "Bu güzel kadın benimle sahnedeysen, öyle olmamız imkansız." Göz kırparak belime dokunuyor. "Senin partnerin olduğum için şanslıyım."

"Kesinlikle haklısın." Tabii ki ben de öyle düşünüyordum, ama bunu söyleyen Mikhail. "Broadway'de seni izlemek için para ödeyeceğim günü sabırsızlıkla bekliyorum, Jennie."

İğrenç, kulağa korkunç geliyor. Sahne merkezinde olmayı seviyor muyum? Elbette; *bırak da parlayayım, bebeğim*. Ama aynı zamanda, bu parlamayı sınırlı bir süre ve kontrollü bir ortamda tutalım. Broadway, reklamlarla birlikte gelir, çok uzun süre sahnede kalmak zorunda kalırsın, bunlar benim kaçınmak istediğim şeyler.

Mikhail ne kadar harika olduğumuzdan bahsedip duruyor ve aylar önce önerdiği öpücüğün

kimyamız ve yeteneğimiz arasında gerekli olan şey. Bizi eve dinlenmeye gönderir ve Simon ile ben önce saunaya gidip hızlıca buhar banyosu yaparız. Kaslardaki gerginliğin ne kadar çabuk gevşediği şaşırtıcıdır, ama duştan sonra havluyla kurulandığımda gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Tek istediğim onunla konuşmakken, Garrett'in kucağında kıvrılıp uykuya dalmaktan korkuyorum.

Dolabımdan temiz bir takım elbise çıkarıp çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Garrett'in öğleden sonra boyunca yaptığı cevapsız aramalar ekranımı dolduruyor, ki son zamanlarda günlerimiz genelde böyle geçiyor. Neredeyse hiç birbirimizi yakalayamıyoruz ve kısa video sohbetlerimizin çoğunu, güldüğünde gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları ya da ağzının önce sağ tarafının yukarı doğru kıvrılıp sonra tam bir patlamaya yol açmasını, çarpıcı mavi-yeşil gözlerinin her zaman çok güzel, savunmasız ve nefes kesici olmasını, tıpkı ilkbaharda bir robin yumurtası gibi, yeniden keşfetmekle geçiriyorum.

Kazakımı giyerken, o ayı emoji'si bir kez daha ekranımda dans ediyor. Cevap vermek üzereyken, o korkunç, küçümseyici kahkahayı duyuyorum, beni tırnaklarımı kara tahtaya sürtmek isteten kahkahayı.

Telefonumu cebime koyup saçlarımı omuzlarımın üzerine atıyorum ve sonra bir topuz yapıyorum. Krissy ve Ashley'lere zoraki bir gülümseme atıyorum.

"O UGG botları gördüm ve senin olduğunu anladım. Hala onları giyen tek kişi sensin."

"Kar yağıyor." Çantamın fermuarını çekip kapatıyorum ve askısını omzuma takıyorum. "Sıcak ve rahatlar."

"Aynı zamanda çirkinler." Kıkırdamasıyla durumu yumuşattığını düşünüyor olmalı, ama bu beni sadece sinirlendiriyor. Kalçasını kapı çerçevesine dayayarak çıkışımı engelliyor ve arkadaşları da benim kadar rahatsız görünüyorlar. "Yarın gece gösteriden sonra herkes dışarı çıkıyor. Gelmek ister misin?"

"Gerçekten mi?" Bu kelimenin ağzımdan heyecanla çıkmasını engelleyemiyorum, elim çantamın sapını sıkıca kavriyor. Dudaklarım umut dolu bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve kalbim heyecandan çarpıyor.

"Tabii ki. Sen hiç bizimle dışarı çıkmıyorsun."

"Bana hiç sormadınız ki," diye hatırlatıyorum ona.

Elini sallayarak beni başından savıyor. "Sana defalarca sorduk."

Aslında sormadılar, ama... "Hay aksi. Yarın mı? Yapamam. Kardeşimin doğum günü. Gösteriden sonra yemeğe çıkacağız."

"O zaman sonra gel. Kulüpte buluşuruz."

"Ben..." randevum var. Gerçek bir randevu. Ve eminim ki o bana gitmemi, arkadaşlar edinmemi ve eğlenmemi söyleyecektir, ama ben onunla olmak istiyorum. "Gidemem. Üzgünüm."

Krissy'nin gözleri kısıldı. Gerçekten çok güzel bir kız. Ne yazık ki, sümüklü, kötü bir salyangoz gibi bir kişiliği var. "Yapamıyor musun, yoksa yapmayacak mısın?"

"Yeniden planlamayacağım planlarım var." Onun tuzağına düşecek havada değilim. Eve gidip gecenin geri kalanını en iyi arkadaşım ile geçirmek istiyorum. Bu yüzden ona gülümserim ve kapıdan geçip koridora çıkarım. "Yine çıkmak isterseniz hafta sonu boyunca boşum. Sizinle kutlamak isterim."

"Ne zaman kardeşinin gölgesinden çıkacaksın?"

Bu soru beni durdurur, tırnaklarım avucumu ısırır. Çenemde öfkeli bir tik ve kulaklarımda sert, hızlı bir galop vardır. Yavaşça Krissy ve onun uşaklarına dönerim. Onlar da onun söylediklerine aynı derecede şaşkın görünürler. "Ne dedin?"

"Duydun." Krissy kaşlarını kaldırır, kollarını göğsünde kavuşturur. "Ama o zaman neden onun gölgesinde yaşamayı bırakmak isteyesin ki? Carter Beckett'in kız kardeşi olmak sana pek çok lüks sağladı. Lüks bir daire, pahalı bir araba, özel bir programa burs ve çoğu insanın ancak hayal edebileceği bir iş teklifi." Benden bir santim daha uzun, çok küçük bir fark ama bana burnunu kıvrarak baktığında, sanki ben onun karşılaştığı en küçük, en önemsiz şeymişim gibi, bu fark devasa bir şey gibi geliyor. "Kendi kişiliğini bulmak için hayatında bir kez olsun bir şey için çalışman gerekir. Ve senin bunu nasıl yapacağını bildiğinden emin değilim."

Çenem sıkışır, ciğerlerimdeki hava göğüs kafesime çarpar. Ağzı o kendini beğenmiş sırıtışa büründüğünde, içimde bir kibrit çakılır ve hayatta kalacak kimse kalmayacak kadar şiddetli bir ateş yakar. "Kendine bir bak," diye devam eder, yumuşak ve küçümseyici bir sesle. "Sen kendi başına düşünmeyi bile bilmiyorsun, değil mi?"

Eskiden Krissy için ortadan kaybolmak isterdim. Beni ben yapan tüm özel yanlarımı saklayıp, kabul görmek için can atardım. Ama artık saklanmaktan yoruldum; kimse ortadan kaybolmaya değmez. Beni olduğum gibi istemiyorsa, bu onun sorunu; ben ona tam da bunu vereceğim.

"Üzgünüm Krissy," diye mırıldanarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Ama ben salakça konuşmam."

Gözleri parlar. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun," diye tekrar ediyorum. Bir adım öne çıktığımda, o bir adım geri çekiliyor. "Senin grubuna katılmak istediğime inanamıyorum. Beni seninle arkadaş olmaya neyin ikna ettiğini bilmiyorum. Ben senin gibi *değilim*. Eskiden bunun benim hatam olduğunu, arkadaş edinmeyi bilmediğimi, bende bir sorun olduğunu düşünürdüm. Artık sadece standartlarım olduğunu biliyorum." Bakışlarım, Krissy'den uzaklaşan Ashley ve Ashlee'ye kayıyor, sanki bu konuyla hiçbir ilgileri yokmuş gibi. "Siz kızlar da kendinize bir tane edinmeyi düşünmelisiniz."

"Sen bir kaltaksın," diye tükürür Krissy. "Kimsenin seninle arkadaş olmak istemesinin tek nedeni kardeşin."

Ben de eskiden öyle düşünürdüm, ama yavaş yavaş hayatımda beni olduğum gibi ve sahip olduklarım için seven insanlar olduğunu öğreniyorum.

"Kardeşim çok komik, şefkatli ve tanıdığım herkesten daha çok seviyor. Onun sunduklarını görüp hayatlarına bir Beckett daha eklemek isteyen insanları suçlamıyorum. Açıkçası, biz harikayız. Ama sen..." Kaşımı kaldırıp ona bakıyorum. "Sen nesen biliyor musun, Krissy? Sen lise yıllarında zirveye ulaşmış bir kızsın. Yeterince güzel, yeterince popüler, yeterince sevimli bir erkek arkadaşın var. Oradan sonra sadece daha iyiye gidebileceğini düşündün. Sonra gerçek dünyaya adım attın ve sadece birçok kişiden biri olduğunu fark ettin. İstedikğin gibi öne çıkamadığını. Senin için yeterli olanın artık *yeterli olmadığını*. Herkes büyüdü, ama sen var olmayan bir hayatı dilemeye devam ediyorsun."

Ona doğru yaklaşırken, her adımda çılgınca ayak uydurmaya çalışırken tökezlemesinden zevk alıyorum ve devam ediyorum.

"Sen acımasız, kötü, sefil ve açıkçası dans konusunda en iyi ihtimalle on üzerinden altı puanlık birisin."

Krissy nefesini tutar. "Siktir git."

"Neden benden nefret ettiğini merak ederdim, nasıl daha iyi bir insan olabileceğimi düşünerek uykularım kaçırdı, böylece benimle arkadaş olmak istersin diye. Ama bu imkansız, değil mi? Benden nefret ediyorsun çünkü benim gibi değilsin, ama benim gibi olmak istiyorsun. Kıskançsın. Arkadaşların var, popülersin, seni körü körüne takip eden bir ordun var, ama yine de mutsuzsun. Benim grubum küçük olabilir, ama benimkiler beni tam olarak olduğum gibi seviyorlar ve ben olduğum gibi kalmayı reddediyorum, senin için değil, kimse için değil.

"Yani, kardeşimin gölgesinde mi yürüyeyim? Hayatta olmaz. Gölgede yürüyenler, seni körü körüne takip eden, senin parçası olmadığın, daha mutlu, senin dayattığın çirkin arkadaşlıklardan çok daha doyurucu arkadaşlıkların olduğu bir hayatın varlığından habersiz olanlardır."

Krissy'nin sığ nefesleri koridoru dolduruyor. "Senden nefret ediyorum." "Biliyor musun? Umurumda değil. Artık değil."

Dönerek ayağı takılır, düşmeden kendini tutar ve öfkeyle uzaklaşırken arkadaşlarına onu takip etmelerini emreder.

Ashlee oyalanır, gözleri Krissy'nin hızla uzaklaşan silueti ile benim aramda gidip gelir. "Onu sadece bir iki basamak aşağı indirmedi, tüm gemisini yerle bir ettin." Krissy onun adını haykırdığında başını çevirir ve bana baktığında sırtarak gülümser. "Bunu gördüğüme sevindim. Görüşürüz Jennie. Yarın senin herkesi ezip geçmeni izlemek için sabırsızlanıyorum."

Krissy'ye sırtını döner ve arkamdaki çıkışa doğru yönelir, Krissy bir kez daha çığlık attığında omzunun üzerinden orta parmağını gösterir.

Yavaş bir alkış koridoru doldurur ve Simon spor salonunun kapısından çıkarak alçak sesle ıslık çalar. "Vay canına, Jennie. Şu haline bak." "Bu çok gecikmişti." Omuzlarımın üzerinden boynumu çeviririm. çatlarken iç çekiyor. Çok fazla gerginliği bıraktım, ama bu sadece ne kadar çok yük taşıdığımı fark etmemi sağladı. "Onları bir daha görmemek için sabırsızlanıyorum."

"Onları dert etme." Simon omuzlarımı kavradı, parmakları gergin ve ağırlı kaslarıma gömüldü. "O kadar da eğlenceli değiller."

"Üçüyle de yatmış olan adam böyle diyor." Simon'ın masajı cennet gibi olsa da, omuzlarımı silkiyorum. "Sikişmek için yeterince eğlenceli olmalılar."

"Eğer eğlencelilerse, hala onlarla yatıyor olurdum." Ağzı kulağıma yaklaşır. "Eğer *gerçekten* eğlencelilerse, üçüyle aynı anda yatıyor olurdum."

Onu uzaklaştırıyorum. "İğrençsin."

Simon kıkırdar. "Gerçekten iğrençsin. Benim eve gelmek ister misin? Jakuzide ıslanıp kaslarımızı dinlendirebiliriz."

"Olmaz. Garrett yakında beni almaya gelecek." "Erkek arkadaşın mı?"

"O benim erkek arkadaşım değil."

"Seni her zaman alıyor."

"Her zaman almıyor." *Bazen yurt dışındadır.* "Aynı binada yaşıyoruz. Bu tamamen kolaylık için. Aramızda kesinlikle romantik bir şey yok."

Simon'ın gözleri yüzümde dolaşıyor, sözlerimin doğruluğunu inceliyor sanırım, ama bu konuda yalan söylemede oldukça iyi oldum. "Gerçekten mi?"

"Sadece arkadaşız."

"Tamam," diye fısıldadı, avucunu enseme koyarak beni kendine doğru çekti. "*Arkadaşın* burada ve çok kıskanç görünüyor, ki bu garip çünkü siz... *sadece* arkadaşsınız."

Başımı çevirip, Garrett'in kapıda durduğunu görüyorum. Anahtarları işaret parmağının ucunda sallanıyor, diğer eli kapüşonlu sweatshirtinin ön cebinde, bizi izliyor. Alnında derin bir kırıışıklık, dolgun dudakları aşağı doğru kıvrılmış, çenesinde oldukça belirgin bir tik var. Garrett Andersen, son aylarda tanıdığım şapşal, tatlı adamdan hiç de benzemiyor. Bu manzara tek başına midemi bulandırmaya yetiyor.

"Yarın görüşürüz," diyerek Garrett'a doğru koşar gibi gittim, giderken gülümsemem parladı. "Selam, koca adam."

Kaşlarının arasındaki kırıışıklık, bana bakarken azalmıyor ve sonunda "Merhaba" diye fısıldadığında, bir şeylerin yolunda olmadığını çok iyi anlıyorum.

Onun dirseğini tutup, mahremiyet için çaresizce bekleyen arabasına doğru çekiyorum. "Seni özledim. Uçuşun nasıldı?"

"İyi," diye mırıldanıyor ve ben neyin yanlış olduğunu sormadan beni koltuğuma oturtup kapıyı kapatıyor. Bir dakika önce elinde olan anahtarları arıyormuş gibi yaparak arabaya binmeyi geciktirmesi benim hayal gücümün ürünü değil. Sonunda arabaya bindiğinde, dışarıdaki soğuk hava geri dönüyor ve ısıtılmış arabanın sıcaklığını alıyor.

İlk fark ettiğim şey boş bardak tutucular. Garrett, sormadan her zaman tarçınlı çörekli kapuçino ile gelir. Onu ellerime bastırarak ellerimi ısıtır ve sürüşe geçmeden önce dudaklarını dudaklarıma değdirir ve günümün nasıl geçtiğini sorar.

Beni rahatsız eden kahvenin olmaması değil, diğer her şeyin olmaması. Fiziksel temas, lanet olası göz teması, sessizce sürerken yaptığımız sohbet... Nedenini bilmiyorum.

"Her şey yolunda mı, Garrett?" Elini tutmak için can atıyorum, ama o elini direksiyona yapıştırmış durumda ve parmak uçlarının uyluğumda gezmesini özlüyorum. "Üzgün görünüyorsun."

"İyi." Tek kelime o kadar alçak sesle söylenmiş ki, zar zor duyabiliyorum.

Aklım, konuştuğumuzdan beri yaptığım yanlışları aramak için hızla çalışıyor. Garrett daha önce bana hiç kızmamıştı ve bu kopukluk ağır ve sarsıcı. Yine birbirimize yabancı olduk, gerçekten söylemek istediklerimizi söylemekten çekiniyoruz.

Ta ki o ağzını açana kadar.

"Ona senden uzak durmasını söyleyecek misin, yoksa ben mi söyleyeyim?" Kalbim durur. "Ne?"

Garrett, gözlerini yoldan ayırmadan direksiyonu daha sıkı kavrar. "Sana dokunma şeklini sevmiyorum."

"Garrett... Simon benim dans partnerim. Bana dokunmak zorunda."

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki o bundan fazlasını istiyor. Dans ederken sana dokunmasına katlanabilirim, ama geri kalan zamanlarda sana dokunmasına, sanki sen ona aitmişsin gibi, tahammül edemem."

"Tamam, dur bir dakika." Koltuğumda dönerek ellerimi önümde birleştiriyorum. "Neden bahsediyorsun? Ben Simon'ın değilim. Kimsenin değilim."

"Doğru," Garrett kısa bir cevap verir. "Sen bekâr olmaktan mutlusun."

"Bana bakabilir misin lan?" diye bağırırım. "Neden bana kırgınsın?"

"Sana kırgın değilim," diye yalan söylüyor. "Senin birkaç kez söylediğin bir şeyi tekrar ediyorum."

"Benim farkında olmadığım bir noktayı, tabii ki, o yüzden neden beni aydınlatmıyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, o park yerine girip yerini bulurken bekledim.

"Bir sporcuyla çıkmak istemiyorsun. Bir ilişki yaşamak istemiyorsun. Bekar ve yalnız olmaktan mutlusun." Her cümleyi sanki taşta kazınmış gibi söyler, yumruklarını sıkarken tendonları gerilir. "Bunu şimdiye kadar üç kez söyledin."

"Üç kez mi?"

"Gabby Noel'de sana benim kız arkadaşım dediğinde, geçen hafta o kulüpteysen ve birkaç gün önce Carter'a kimseye bağlanmak istemediğini, yalnız olmaktan mutlu olduğunu söylediğinde."

Düşüncelerim Carter ve Hank'i son ziyaretime kayıyor, Hank bana birini hayatıma almam için ısrar etmişti, Carter'ın yaptığı gibi benim de kendime uygun birini bulmam için. Ama ben kendime uygun birini çoktan bulmuştum, sadece onlara bunu söyleyememiştım.

"Onlar sadece sözlerdi," diye yumuşak bir sesle söz veriyorum, öfkem azalıyor. "Kardeşimin en iyi arkadaşıyla yattığımı söyleyemem, değil mi? Kimse bizim hakkımızda bir şey bilmemeli."

"Simon'a sadece arkadaş olduğumuzu, ilişkimizin sadece uygun olduğunu söylediğinde... onlar da sadece sözler miydi?" Sözleri sert olsa da, yüzeyin altında kaynayan bir kırılmalık var, sanki her an patlayacakmış gibi. Onun kırılmasını istemiyorum, ama beni hayatına almasını istiyorum.

"Garrett," diye nazikçe ikna ediyorum, elimi yanağına koyarak. Gözleri benimkilere değdiğinde, üzgün, kırgın ve kaybolmuş bakışları kalbimi acıtıyor. "Kıskanıyor musun?"

Gözleri titriyor ve bakışlarını kaçırırken boğazında yine o lanet olası titreme oluyor.

"Bazen duygularını kelimelere dökmekte zorlandığını biliyorum. Şu anda benimle konuşmanı istiyorum. Dinliyorum."

"Ben... ben... yapamıyorum..." Dizleri titremeye başlar, parmakları dizlerinin üzerinde gerilir, sonra avuç içlerine kıvrılır. Elini saçlarına geçirir, şapkasını düşürür ve altın rengi dalgalı saçlarını çeker. "Düşünemiyorum. Konuşamıyorum. Siktir. Bundan nefret ediyorum."

Elini elimle tutup nazıkçe sıkıyorum. "Nefes al. Ben buradayım. Bekleyeceğim."

Bana bir kez, iki kez göz kırptıyor ve sonra sözler ağzından dökülüyor. "Kız kardeşlerim benden nefret ediyor. Bana ihtiyaçları var ve ben buradayım, ama onları hayal kırıklığına uğrattıyorum, tıpkı babamın beni hayal kırıklığına uğrattığı gibi. Ve ben... ona ulaşamıyorum. Kimse telefonuna cevap vermiyor ve sen..." Bana bakarken güzel gözleri acı ile doluyor. "Seni aradım çünkü... sana ihtiyacım vardı. Ve sen orada değildin." Sözleri pürüzlü, kırık parçalar halinde, bu adamın büyük kalbine bakmamı sağlıyor.

Yüzünü ellerimle tutuyorum. "Aramalarını kaçırdığım için üzgünüm. Şimdi buradayım. Kız kardeşlerin seni seviyor, Garrett. Söz veriyorum." Saçlarını alnından çekiyorum. "Bu kadar uzakta olmak zor olmalı. Bunu düzelteceksin."

Gözleri gözlerime dikilir. "Ya düzeltilemezse?" "Her şey düzeltilebilir."

Başını eğdi. "Bundan pek emin değilim." Sesi o kadar alçaldı ki, sonraki sözlerini zar zor duyabildim. "Özellikle de aynı sayfada değilseniz." Yenilgiye uğramış bir nefes verdi ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ya da aynı lanet kitabı okumuyorsanız."

Neden bunun kız kardeşlerinden daha fazlası olduğunu hissediyorum?

Ben soru sormadan önce, o benim tutuşumdan kurtulup arabadan iner. Tek kelime etmeden elimi tutar, büyük eliyle benim elimi avuçlar, beni koltuğumdan kaldırıp asansöre götürür. Her şey bulanık ve büyük, kafa karıştırıcı ve bunaltıcı gelir. O çok sessizdir ve ben bu boşluğu dolduracak, onun acısını dindirecek ve her şeyi daha iyi ve güvenli hale getirecek doğru kelimeleri bilmiyorum.

Ama bir yolunu bulacağım ve ona, onun benim için her zaman yaptığı gibi büyük bir fincan sıcak çikolata hazırlayarak başlayacağım.

Ancak, kapıyı kalçamla açık tuttuğumda ve ayakkabılarımı çıkardığımda, Garrett peşimden gelmiyor. Koridorda durmuş, elleri cebinde, yere bakıyor.

"İçeri girmeyeceğim, Jennie."

"Ne? Neden? Sıcak çikolata yaparım. Sipariş verebiliriz. Ya da... Sanırım spagetti yapmak için gerekli malzemelerim var. Akşam yemeği için spagetti yapabilirim. Ne istediğini söyle yeter." Ses tonumdan sızan çaresizliği, tadını, acısını, beni zayıf hissettirmesini, ona ihtiyacım varmış gibi hissettirmesini nefret ediyorum.

Ama sanırım ihtiyacım var, çünkü onu bulana kadar kendimi bulamadım. onu bulana kadar kendimi bulamadım.

Gözleri benimkilere doğru yükseldi, yorgunluk gözlerindeki ışıltıyı çalmıştı.

"Sanırım..."

Sanırım biraz zamana ihtiyacım var." Suçluluk ve pişmanlıkla dolu yumuşak ses tonuyla söylediği bu sözler, kalbimin göğsümde çarpmasına ve bir çıkış yolu aramasına neden oluyor.

"Mekan mı?" Omuzlarım çöküyor, kendimi içime çekiyorum. "Benden mi?" "Bundan. Bu... Ben..." Boynunu ovuşturuyor, kelimeleri arıyor. kelimeleri arıyor. "Şu anda düzgün düşünemiyorum. Bunalmış durumdayım, kafam karışık ve yorgunum. Kahretsin, çok yorgunum."

"Sadece rahatlayabiliriz." Elini tutup onu öne doğru çekerim. "Kanepede kıvrılıp..."

"Jennie, hayır." Garrett elini çekiyor. Gözleri kan çanağına dönmüş, yenilmiş gibi ve benim gözlerim de yanmaya başlıyor. "Buna devam edebileceğimi bilmiyorum. İşler... farklı. Düşünmek için zamana ihtiyacım var, hepsi bu."

Boğazımda yutamadığım bir yanma hissi yükselir. "İnsanlar veda etmektense hep böyle derler."

Dudaklarını belirsiz bir şekilde yalaması, başını sallamasıyla çelişiyor. "O kelimeyi söylemiyorum."

"Anlamıyorum." Göğsüm hızla yükselir, gözlerim yaşarır. "Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Bakışları benimkini tutuyor, sanki ikiyüzlülük belirtisi arıyormuş gibi. Hiç yok. Birkaç kısa ay içinde, bu adam en iyi arkadaşım, destekçim, dayanağım oldu. Onu kaybetmeyi nasıl kaldıracağımı bilmiyorum.

Ama görebiliyorum, içindeki ıstırabı, gözlerine kazınmış kalp ağrısını, onu tereddüt ettiren şeyi. Sadece neden orada olduğunu bilmiyorum.

Ta ki o, kalın ve yavaş bir yudum alıp, sonunda bir sonraki sözlerini söyleyene kadar.

"Artık bu bana yetmiyor."

Sözleri kafama dank edince geriye doğru sendeledim.

Yeterli değil mi? Ama... ben ona her zaman yeterliydim.

Gözlerim yaşlarla doluyor, ağlamaya hazır. Parmaklarım sıkışan boğazımı kavırıyor, endişeli düşünceleri, onun gidip beni burada tek başıma bırakacağı korkusunu uzaklaştırmaya çalışıyorum, tıpkı hayatım boyunca olduğu gibi.

Ona tüm benliğimi gösterdim, ama o beni istemiyor.

Garrett ellerini bileklerime doladı ve beni göğsüne çekti. Yüzünü eğdi, göğsü benimkiyle aynı ritimde inip kalkıyordu. "Sen mükemmelsin, Jennie."

"Eğer bu doğru olsaydı, gitmezdin."

Dudakları aralanır, gözleri üzerimde dolaşır, asansör zil sesi çalar ve kapıları açılır. Emily asansörden iner, bize parlak bir gülümsemeye bakar.

"Merhaba, aşk kuşları."

Garrett ağzını açar, ama bir şey söylemeden önce telefonu çalar. Cebinden telefonu çıkarır ve ekranında kız kardeşi Alexa'nın adı parlar. İçinden küfür eder ve bana baktığında gözlerinde o kadar çok acı, kafa karışıklığı ve keder vardır ki, hepsini ayırt edemem. Bunların hiçbirinin sebebi olmak istemiyorum. Ona bu konuda yardım etmek istiyorum.

"Garrett, ben..."

Telefonu tekrar çalar ve o yutar. "Gitmem gerek. Üzgünüm, Jennie."

Özür dilemesini istemiyorum. Kalmasını istiyorum.

Çenemi avuçlamadan önce tereddüt eder, başparmağıyla alt dudağımı okşar. Ağzını ağzıma yaklaştırır ve veda öpücüğü gibi hissettiren bir öpücük verir, ben buna hazır değilim, istemiyorum.

Sıcak elleri çekildiğinde, kendimi soğuk ve savunmasız hissediyorum. Yüzüme dokunan bakışları pişmanlıkla dolu, sanki görünüşümü ezberlemeye çalışıyor gibi. Garrett boynumdan düşen bir saç telini eliyle düzeltir, burnumun ucunu öper ve son bir bakışla beni orada bırakıp telefonunu kulağına götürür.

Asansör kapısı arkasından kapandığında, Emily'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Hey," diye fısıldadı. "İyi misin?"

Boğazım yanıyor ve dudaklarımı yalayıp tavana bakıyorum.

Ve sonra olan oluyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Burnum karıncalanıyor. Gözlerimi ne kadar kırpsam da fayda etmiyor. Cevap vermek için ağzımı açıyorum, çenem titriyor, ama bunun yerine ilk gözyaşı düşüyor, ardından ikinci, üçüncü, hepsi yanaklarımdan aşağı akıyor ve Emily koridordan geçip gidiyor.

Titrek bedenimi kendine sıkıca sarıyor ve sonunda sözlerim çıkıyor, tıpkı benim gibi kırık ve parçalanmış.

"Sen de onun beni istediğini söylemiştin."

BÖLÜM 32

İKİNCİ ŞANS

GARRETT

Bugün on iki saatimi uçakta geçirdim.

On iki saat, Denver'dan Vancouver'a, Vancouver'dan Halifax'a.

Nova Scotia, bu sabah uyandığımda kendimi bulmayı beklediğim yer değildi, ama işte buradayım. Halifax'a indiğimde saat benim saatimle gece on birden biraz geçiyordu, ama burada, doğu kıyısında saat sabah üç.

Sabahın üçü, ve olması gereken yerde, evde değil, babamın arabasını tam da tahmin ettiğim yerde buluyorum: çevrede tek 24 saat açık lokanta. Buradaki tek müşteri o, son yirmi yıldır her sabah şafak sökmeden önce tezgahta oturan aynı yaşlı adam dışında.

"Alycia," diye selamlıyorum tezgahın arkasındaki kadına, içeri girdiğimde pişmanlık belirtisine rağmen parlak bir gülümsemeyle karşılayan kadına. On altı yaşımızdan beri burada çalışıyor. Eskiden onu vardiyasına bırakır, vardiyası bitmeden bir saat önce geri gelirdim, tezgahın başına oturur, kız arkadaşımın işten çıkmasını beklerken bedava patates kızartmamı bedava milkshake'ime batırırdım, sonra arabamın arka koltuğunda öpüşürdük. "Hala burada çalışmaya devam ediyorsun? İstifa edeceğini söylemiştin."

"Garrett." Salıncak kapıyı itip içeri girer ve beni tanıdık ve sıcak bir kucaklamayla sarar. "Sadece birkaç ekstra vardiya yapıyorum. Çocuklar çok pahalı." Geri çekilir, gözleri her zamanki gibi yumuşak ve naziktir. Bir zamanlar evleneceğimizi söylemiştik. Ama o benim burada kalmamı istiyordu, ben ise gitmek istiyordum. Kaderimizde yoktu, ama sorun değil. "Seni aramaya çalıştım ama numaran değişmiş. Bu sabah eve giderken senin evine uğrayıp annene onun burada olduğunu söyleyecektim."

"Ne zamandır burada?"

"İki saat kadar. Bar kapandığında geldiğini tahmin ediyorum." Bakışları, bir koltukta kambur oturmuş babama takıldı. "Buraya geldiğinden beri hiçbir şey yemedi ya da içmedi."

"Peki ya öncesinde?"

Omuz silkiyor. "Emin değilim. Konuşmak istemiyor, ben de onu rahat bıraktım." bıraktım."

"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Birkaç gün buralarda olacak mısın?"

birkaç gün burada olacak mısın?"

Kafamı sallıyorum. "Uçağım öğlen kalkıyor."

Nazikçe sıkıyor. "Kendine iyi bak."

Babam arka köşede, başını ellerinin arasına almış, gözleri yere bakıyor. Bir an için sempati duyuyorum ve ona acıyorum. Ama sonra evde bıraktığı, korkmuş ve cevapları olmayan karısını ve kızlarını düşünüyorum ve sayısız kez bu durumda olduğumu hatırlıyorum. Ve öfke galip geliyor.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Babamın başı, kan çanağına dönmüş gözlerimle, yüzümde gözyaşları ile onun üzerinde durduğumda birdenbire kalkıyor. Bir anda, öfkemin her zerresi titiyor, azalıyor...

—bir kez olsun—akıp gitmesini istiyorum. Onu tutmakta hiç iyi olmadım. Beni hasta, mutsuz ve yorgun hissettiriyor. Ama bir çıkış noktasına ihtiyacım var ve bunun kesinlikle bu olacağını düşündüm, çünkü birkaç saat önce Jennie'yi çıkış noktam yapmam kesinlikle işe yaramadı.

"Garrett." Gözlerinin altını öfkeyle siler. "Ne... Ne yapıyorsun burada?"

"*Sen* burada ne yapıyorsun? Eve gelmeni, yanında olmanı bekleyen bir ailen var. Onun yerine bütün gece dışarıda sarhoş oluyorsun."

"Ben... hayır." Başını hızla sallıyor ve gözleri yorgun ve kırmızı olsa da, o tembel, donuk bakışları yok. O bakışlar, ben daha küçükken onun ruh halini, onunla konuşup konuşamayacağımı ya da gece boyunca odamda saklanıp saklanmayacağımı bana söylerdi.

Ceketinin altına uzanarak, bana viski şişesinin boynunu gösterdi, mühür hala sağlamdı, sonra hemen tekrar ceketini kapattı. "

yapmadım."

"Peki ya bundan önce? Barda?"

"İstemiştim. Kahretsin, istemiştim." Parmaklarını saçlarına geçirip çekiştiriyor. "Sipariş ettim. Sek viski. Çift. Beş saat boyunca ona baktım. Barmenin onu götürmesine izin vermedim ama içmeye de kendimi ikna edemedim." Gözlerini ovuşturduktan sonra, boğuk bir sesle konuşmaya devam etti. "Ben tam bir başarısızım."

"Hayır, değilsin," düşünmeden itiraz ettim.

"Öyleyim. İşte oğlum, daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi kıcımlı kurtarıyor. Tek fark, artık çocuk olmaması. Benim sorunlarım asla senin sorunların olmamalıydı."

"Hayır, yapmamalıydılar," diye sessizce onaylayarak, onun karşısına oturdum. "Ama o zaman da seni seviyordum, şimdi de seviyorum. Sen sorunlarını çözerken ben de yanında olacağım." Elinin sırtına dokundum ve onun tereddütlü bakışları benimkilerle buluştu. "Ama ne olduğunu bilmezsem sana yardım edemem."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti. "Başlangıçtan başlamak iyi olur."

O başını sallar, başlangıcı ararken aramızda sessizlik uzar.

"Aralık ayında, Noel civarında, işyerinde fabrikayı sattıklarını duyurdular. Yeni sahiplerin herkesi işten çıkaracakları, temizlik yapacakları ve yeni bir başlangıç yapacakları konuşuluyordu. Hemen başka bir iş aramaya başladım, ama tatil bittikten sonra geldiler ve her şey eskisi gibi devam etti. Güvende olduğumuzu düşündük. Ve sonra dün..." Göğsü inip kalkıyor, sesi titriyor. "Dün geldiler. Herkesi işten çıkardılar. *Herkesi*. İçeri girdiler, hepimize eve gitmemizi, geri gelmememizi söylediler."

O, düşük ve sinirli bir sesle kıkırdar. "Üç aylık maaş. Onlara yirmi beş yıl verdim, beni hiç haber vermeden işten çıkardılar ve tek aldığım üç aylık maaş. Bununla ailemi nasıl geçindirebilirim? Yapamam, Garrett. Yapamam."

Onları gayet iyi geçindirebileceğimi, ihtiyaçları olduğu kadar yardım edebileceğimi hatırlatmak dilimin ucunda. Lanet olsun, yıllardır Vancouver'a taşınmaları için uğraşıyorum. Ama bunun onun aradığı çözüm olmadığını biliyorum.

"Ve annemle konuşmadın," diyorum.

Babam başını sallar. "Noel'de eve geldiğinde bunun için endişelendiğimi biliyordu, ama sonra her şey yolunda görünüyordu. İş aramayı bıraktım ve ikimiz de endişelenmeyi bıraktık. Şimdi ben... ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Dışarıda benim için bir şey yok, Garrett. Üniversite diplomam yok."

"Çünkü kız arkadaşına ve yeni bebeğine bakabilmek için iyi maaşlı, düzenli bir iş buldun," diye hatırlatırım ona. Babamın on sekiz yaşında baba olmak için birçok şeyden vazgeçtiğini hiç unutmadım. Kendisi için yaptığı tek şey liseyi bitirmektir. Genç yaşta bu kadar ağır bir sorumluluk üstlenmek, onun alışkanlıklarını sürdürmesine neden oldu ve ben de yıllarca doğduğum için suçluluk duydum, kendime, ben olmasaydım onun bu kadar zorlanmayacağını söyledim. Mantıken, babamın zorluklarının benim suçum olmadığını biliyorum, ama babandan daha fazla sana karşı sorumlu olan bir çocuksan, bunu kendine hatırlatmak zor oluyor.

"Üç kızımı nasıl üniversiteye göndereceğim? Karımın hak ettiği bir koca, kızlarımla hak ettiği bir baba, *senin* hak ettiğin bir baba nasıl olunur, bilmiyorum."

Elimi onun elinin üzerine koydum. "Senin olduğun kişiden başka biri olmana gerek yok baba. Sadece yanımda olmana ihtiyacımız var."

Bakışları birbirine kenetlenmiş ellerimize düştü ve nasırlı başparmağı benimkinin üzerinde kaydı. "Sizin için yanınızda olmadım." Sözleri pişmanlıkla doluydu, ama daha çok, kabul ile. Onu ikna etmemi beklemiyordu; hatalarını, yanlış yaptığı şeyleri fark ettiğini bilmemi istiyordu.

"Bir süreliğine değil," diye itiraf ediyorum. "Ama bazen yeni bir bakış açısı kazanmak için dibe vurmamız gerekir. Sen çaba gösterdin ve her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri döndün. Her zaman istediğim baba oldun ve o adamı tanıdığım için minnettarım, kız kardeşlerimin tanıdığı adam olduğunu biliyorum. Mücadele ettiğin, bazen hala mücadele ettiğin için başarısız değilsin. Bu seni insan yapıyor."

Gözleri yaşlarla doldu ve gözyaşları yavaşça yanaklarından süzölmeye başladı. "Sen ve kız kardeşlerin, hayatımda doğru yaptığım tek şeysin. Seninle gurur duyuyorum."

“Ben de seninle gurur duyuyorum.”

Eve geldiğimde ev karanlıktı, mutfak lavabosunun üzerindeki pencereden görebildiğim ocaktaki hafif ışık hariç. Annem, gece yarısı biri uyanırsa diye ışığı açık bırakır.

Babamın bacağı yolcu koltuğunda sallanıyor, gözleri ön kapıya sabitlenmiş, parmakları arasında ayıklık çipini çeviriyor. "Ya beni yine terk ederse?"

"Bence büyük bir işten çıkarma olayına karışmış olmandan daha kötü şeyleri bile affetmiştir. Annemin kalbi çok büyüktür. Savaşmadan pes etmez."

Yüzündeki ifade, onun da bunu bildiğini gösteriyor, ama gözlerindeki korku, onu daha önce yeterince hayal kırıklığına uğrattığını ve ikinci kez onsuz yaşayamayacağını söylüyor.

"Eğer öyle bir şey olursa, birlikte üstesinden geliriz. Ama ilişkinizin bunu birlikte atlatacak kadar güçlü olduğuna inanman gerekiyor."

O benim bakışlarımı tutarken araba sessizliğe büründü ve o başını salladığında ben de motoru kapattım. Arabanın dışında, bana sarılmaya başladı, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir sarılma.

"Bana inandığın için teşekkür ederim. Hak ettiğimden çok daha fazla şans verdiğin için teşekkür ederim."

Umarım bir gün, her zaman ikinci bir şansı hak ettiğini anlar.

İçeri girdiğim anda ışık oturma odasını aydınlatır ve annem kanepeden sıçrayarak beni bir anlığına kör eder.

Kederli yüzünde şaşkınlık belirir. "Garrett? Burada ne işin var?"

Ben kenara çekilirken babam bir adım, sonra bir adım daha atar.

"Lucas," annem sessizce nefesini tutar, elini ağzına götürür ve gözleri yaşlarla dolar.

"Çok üzgünüm," der babam yumuşak bir sesle ve annem babamın kollarına atlamadan önce ikisinin de yanaklarından gözyaşlarının süzülmesini izlerim.

Karanlık koridordan sessizce uzaklaşıp merdivenlere tırmanıyorum. Alexa'nınki hariç, tüm yatak odalarının kapıları açık, yataklar boş. Kapı gıcırdayarak açıldığında, üç kız kardeşim de birbirlerine sokulmuş yatıyorlar. Ay ışığı, cumbalı pencereden yüzlerine vuruyor ve Gabby'nin göz kapaklarını aydınlatıyor.

Gözlerini kırpıştırarak oturur. "Merhaba? Kim var orada?"

Yatağın başındaki lamba yanar ve Alexa oturur, yumruklarıyla gözlerini ovuşturur. "Garrett?"

"*Garrett!*" Gabby yataktan kalkar ve kedi pijamalarıyla bana doğru koşar.

"Şşş." O başını göğsüme gömerken, kollarımı ona doluyorum. "Stephie'yi uyandırma."

"Eve mi geldin?" Alexa, Gabby'yi yatağa geri götürürken sorar.

"Bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

Alt dudağı titrer. "Yani bizim için geri mi döndün?"

Eğilip, başının tepesine bir öpücük konduruyorum. Alexa sert görünmeyi sever, ama Jennie gibi çok yumuşak bir kalbi vardır. "Bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağım. Şimdi uyu. Sadece seni kontrol etmek istedim."

Gabby bana gülümser, yorganı geri çeker, yatağı okşar. "Bizimle yatacak mısın?"

Gülümserim. "Yer yok."

O da dudaklarını bükerek ortadaki Stephie'ye yaklaşır. "Yer açabiliriz."

Alexa'ya bakıyorum, yüzünde belirsizlik dans ediyor. Yavaşça kaşları düzeliyor ve başını yastığa geri yatırıyor, gözleri Gabby'nin yanındaki boş yere kayıyor.

"Aranızda horlayan var mı?" diye soruyorum.

"Lex horlar," diyor Gabby. "Babam, kamyon şoförü gibi diyor." "*Kapa çeneni Gabby.*"

Gülerek kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarıp odanın köşesine atıyorum ve tişört ve eşofmanla kız kardeşimin

çift kişilik yatağına girerim, gece bir ara buradan düşeceğimi bilmenin mutluluğuyla.

Alexa lambayı kapatıp odayı karanlığa boğarken, Gabby kolumu tutup kendine doğru çekiyor. Birkaç dakika içinde nefes alışsı sık ve düzenli hale geliyor, ama benim zihnim uykuya dalmak için çok hızlı çalışıyor.

Son yirmi dört saat, başa çıkmaya hazır olmadığım sorunlar ve duygularla dolu devasa bir karmaşa oldu. Bu sorunu doğru bir şekilde ele aldığımı hissediyorum, ama içgüdülerim bana diğerini mahvettiğimi söylüyor, çünkü gözlerimi her kapattığımda gördüğüm tek şey Jennie'nin yüzü, ona zamana ihtiyacım olduğunu söylediğimde gözlerinin reddedilmeyle bulanıklaşması.

Aklım başımda değildi, biliyorum, ama Tanrım, ne düşünüyordum ben? Kıskançlığımın, onun bana karşı hislerinin ne olduğu, birlikte mi yoksa ayrı mı büyüdüğümüzün belirsizliğinin çözümü bu muydu? Ailemle ilgili çaresizliğimin çözümü bu muydu?

"Garrett?"

Karanlıkta, Alexa'nın yastığından bana baktığını görüyorum.

"Hmm?"

"Senden nefret ettiğimi söylediğim için özür dilerim.

Senden nefret etmiyorum." Gülümsedim.

"Biliyorum, Lex."

"Sadece çok korkmuştum, Stephie ve Gabby de korkmuştu ve onların için cesur olmam gerektiğini hissettim. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Eve gelip bizim için cesur olmanı istedim."

"Korkman normal. Ama ne olursa olsun, bence hepimiz için yeterince cesurdun." Aramızdaki mesafeyi kapatmak için kolumu uzattım ve Alexa elimi tuttuğunda, işaret parmağımı onun parmağına doladım.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Bir dahaki sefere korktuğunda, iletişim kurmamız çok önemli, tamam mı? Neredeyse her şey biraz iletişimle düzeltilebilir."

Birkaç saat önce Jennie ile iletişim kurmanın iyi yaptığım şeylerin listesinde yer almaması ironik bir durum. Ben de ince bir çizgide büyüdüm, babamın sinirleri gergin olduğunda onu üzmemden korktuğum için düşüncelerimi söylemeye cesaret edemezdim, ama Jennie'ye tam da bunu yaptım. Korkuyordum, bu yüzden ona bağırdım. O bana güvenmişti, ben de bu güveni kazanmak için dişimi tırnağıma takmıştım, ama yarım saat içinde

Saat, gururumu bir kenara bırakıp ona korktuğum şeyi söylemeye cesaret edemediğim için her şeyi mahvettim: onu kaybetmekten, babamı kaybetmekten, ailemi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum.

"Sevgilinle Sevgililer Günü'nde randevuya mı çıkacaksın?" diye soruyor Alexa, sanki kafamdan geçenleri tam olarak biliyormuş gibi.

"Jennie benim kız arkadaşım değil," diye homurdanıyorum.

"O zaman neden kimden bahsettiğimi anladın?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

"Üç kardeş var," diye mırıldanıyorum, "ve hiçbiri erkek değil."

"Dans resitalinden sonra onunla telefonda konuşmanı dinledim."

"*Alexa.*"

O kıkırdar. "Ne? Çok tatlıydı. Ona en iyi arkadaşın dedin ve el izlerinle kardan adam süsleri yaptığını söyledin. On iki yaşında olduğumu biliyorum, ama eminim ki bu onun senin kız arkadaşın olduğu anlamına geliyor."

"Belki öyleydi, ya da en azından ben öyle olmasını istiyordum," diye itiraf ediyorum. "Onun sadece bir arkadaşımın daha fazlası olmasını istiyordum. Ama her şeyi mahvettiğime eminim." Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum. "Hayır, her şeyi mahvettiğimi *biliyorum.*"

"Neden? O mu senden ayrıldı?"

"Hayır. Sanırım ben ayrıldım."

"İyy. Neden böyle bir şey yaptın ki? Jennie havalı ve iyi bir kız, seninle dalga geçiyor ama sen sinir bozucu olsan da yanında kalıyor."

Sessizce gülümsüyorum. "Haklısın. O tüm bu özelliklere sahip ve daha fazlası. Sanırım korkmuştum."

"Korkmanın normal olduğunu düşündüm," diye fısıldadı Alexa bana.

"Öyle."

"Onunla konuşacak mısın?" "Konuşmalı mıyım?"

O burun kıvrır. "Bütün erkekler bu kadar cahil mi? Onu sevmiyor musun?" "*Sevmek* kelimesi yeterince güçlü bir kelime mi, emin değilim."

"Bu soruna cevap vermiyor mu? Neden ondan uzak olmak onunla birlikte olup mutlu olabileceken ondan uzaklaşıp üzölmek istersin ki?"

parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirip sıkıştırır. "Eminim ona bir şans daha istersen, sana verecektir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sen ikinci bir şans hak ediyorsun, Garrett."

Tiyatro karanlık, seyirciler heyecanla konuşurken atmosfer uğultulu.

Biletimi on yedinci kez kontrol ediyorum, ki bu çok gereksiz; ezberledim bile.

"Affedersiniz," diye fısıldayarak, sıranın ortasındaki boş koltuğu işaret ettikten sonra yavaşça ona doğru ilerlemeye başladım. "Pardon. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Affedersiniz."

Ceketimin düğmelerini açıp iç çekerek oturduğumda, Adam, Jaxon ve Cara kaşlarını kaldırırılar.

Carter herkesin etrafına eğilir ve derin bir nefes verir. "Oh, şükürler olsun. Kaçtığını sandım. Jennie seni hayalarına tekme atardı."

Bence yine de yapardı, ama bunu söylemek yerine gülüyorum. Sesim istediğimden çok daha tiz ve panik dolu.

Adam boğazını temizledi, gözleri boş sahneye dikilmişti. "Her şey yolunda mı?"

"Babamla mı? Evet. Danışmanlık seanslarına tekrar başlayacak ve ben gitmeden önce annem özgeçmişini hazırlamasına yardım ediyordu."

"İyi. Sevindim. Peki ya o?" Adını söylemiyor. Söylemesine gerek yok. "Bu sabah beni aradı. Kavgı ettiğiniz için nerede olduğunu biliyor muyum diye sordu ve sizinle konuşmak için evine gitmiş ama orada değildin. Ona söylemek bana düşmezdi Garrett, o yüzden söylemedim ama senin söylemen gerekiyor. O ya senin hayatının bir parçası ya da değil. Ondan seni hayatına almasını isteyip sonra ona aynısını yapmamak olmaz, özellikle de bu senin ilişkinizi etkiliyorsa. Her şey için üzölmeye hakkın var, babanla olanlar, onun söyledikleri, her ne kadar ciddi olmadığını düşünsem de... ama onu dışlamamalısın. Sen bundan daha akıllısın." Gözleri yana kaydı.

benimkini karşılayarak. "Buradasın, bu yüzden ona karşı dürüst olacağını varsayıyorum."

"Evet, baba," diye mırıldanıyorum.

Ağzı kıvrılır. "Beni gururlandır, evlat."

Tiyatro sessizleşir, sahneye tek bir spot ışığı parlar. Carter öne eğilir, sıradaki herkese sert bir bakış atar. "Şşş!" "Kimse hiç kimse bir şey..." Jaxon dudaklarını ağzını ağzını kapatır, sonra

düğmelerini ilikliyormuş gibi yapar, gözleri Carter'ın sert ifadesine dikilir.

Gözlerim, onunla Olivia'nın arasında yerde duran uzun nesneye kayar ve yüzümü ellerimle kaparım. "Siktiğimin tripod standı ve video kaydedicisi mi var? Artık cep telefonlarında video özelliği olduğunu bilmiyor mu?"

Adam kıkırdar. "O gururlu bir kardeş."

Gururlu olduğu doğru. Gösterinin tamamını, her performansın sonunda yarım yamalak alkışlayarak geçirir, sonra programı inceler ve Jennie'nin şarkısına kadar kaç şarkı kaldığını duyurur. Bu son şarkıdır, bu yüzden oraya vardığımızda ve Carter öne eğilip koca ağzını açtığında, tüm sıramız ve arkamızdaki sıra hep bir ağızdan "*Sıra Jennie'de*" diye bağırır.

Ama gururlu olduğu için onu suçlamıyorum. Perdeler açıldığında, Jennie otomatik olarak bu gece sahneye çıkan en muhteşem kişi oluyor.

Kızıl renkli ipek kurdeleler ve şifonlarla süslenmiş, çikolata rengi dalgalı saçları omuzlarına dökülmüş, her santimi ışık saçıyor.

Başını kaldırdığında, elbisesine uyan koyu renkli rujunu ortaya çıkarır ve gözlerindeki hüznün, seyircilere bakarken beni derinden sarsar.

Soluk mavi gözleri, sanki her bir katılımcıyı kataloglar gibi, kalabalığı yavaşça tarar, sıraları yukarıdan aşağıya doğru.

Ya da birini arıyor gibi.

Çünkü gözleri benim üzerimde durduğunda, her şey değişiyor. Yüzündeki çizgiler yumuşuyor, omuzları düşüyor ve biraz daha dik duruyor. Müzik başladığında gözlerindeki keder kayboluyor, en sevdiği şarkının tanıdık akorları beni gülümsetiyor. Ağzının köşesinde bir gülümseme beliriyor, yavaş bir başlangıç, ardından dünyayı sarsan

bir patlamaya dönüşür, yüzünü en yıkıcı mutlulukla aydınlatır, onu parlatır.

O her zaman parılıyor.

Müzik onu sahnede taşıırken, hayat buluyor ve bir başyapıt haline geliyor. Simon, onun yanında arka planda kalıyor, onun bir parçası olmaya layık değil. Gösteri ona ait ve bu anda dünya da ona ait. Eğer bir yıldız olmak istiyorsa, onu bekliyorlar. Kendi stüdyosunu istiyorsa, sahip olabilir. Bu kadının yapamayacağı hiçbir şey yok, bundan eminim.

Ona o kadar hayranım ki, Carter'ın kamerayı tripoddan çıkardığını, koridorda durup tüm performansı kamerayla kaydederken başını salladığını neredeyse fark etmiyorum.

Ona o kadar hayranım ki, Simon'ın onu eğmeden önce beline doladığı kolu hiç umursamıyorum. Müzik sona ermeye başlarken, Simon'ın eli yavaşça onun yan tarafına doğru kayıyor.

Ona o kadar delicesine takıntılıyım ki, Simon'ın onu göğsüne çekişindeki bakışını, müzik durduğunda elinin çenesini okşamasını, parmaklarıyla çenesini tutup yüzünü yukarı doğru kaldırmasını neredeyse kaçırıyorum.

Neredeyse, büyük finalde onu öperek yakarken ağzını onun ağzıyla kapattığı anı kaçırıyordum.

Ama kaçırmadım.

BÖLÜM 33

İŞTE BÖYLE Mİ
BÖYLE Mİ

JENNIE

Kalabalığın uğultusu kulaklarımda çınlıyor, ama asıl gürleyen benim öfkem.

Tehlikeli. Patlayıcı. *Ölümcül*.

Perdeler kapanana kadar beklerken kalbim, sanki patlayacakmış gibi göğüs kafesime çarparak atıyor.

"Jennie," Simon, karanlık çöktüğünde, beni bırakırken heyecanlı ve coşkulu bir şekilde konuşmaya başlıyor. "Bu çok..."

O kadar hızlı dönüyordum ki çıplak ayaklarımın altındaki zemini hissetmiyordum. Avucumun yanağına çarptığı ses sahnenin arkasında yankılanıyor, ekibi sessizliğe boğuyor ve sadece seyircinin tezahüratları kalıyordu.

Simon yanağındaki kırmızı el izini kapatır. Şaşkın ifadesi beni daha da kışkırtır.

"Bu ne cüret," diye öfkeyle söylüyorum. "Bu ne *cüret* lan."

"Muhteşem! Bu. *Muhteşemdi*!" Mikhail bize doğru koşar ama aniden durur, gülümsemesi kaybolur. "Jennie? Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Her şey yolunda değil." Simon'a doğru yürüdüm, vücudumun her santimi, kulaklarımın ucuna kadar yanıyordu. "Hayır." Parmağımı göğsüne dayadım. "Hayır dedim. Hayır ne demek biliyor musun?"

Hızla başını sallarken, ellerini teslimiyet veya savunma amaçlı kaldırır.

"Bu komik. Çünkü ben bir kez söyledim." *Göğsüne bir yumruk daha.* "İki kez söyledim." *Bir tane daha.* "Sana bu iki harfli kelimeyi kaç kez söylediğimi sayamadım, ama sen hala..." *yumruk*, "...anlamıyorsun..." *yumruk*, "...anlamıyorsun." Bir yumruk daha, ekstra sert, sırf iyice olsun diye. "Seni olduğun gibi göremeyecek kadar yargım ne kadar kusurlu? Sana defalarca şans verdim, sende iyi bir şey olduğuna inandım."

"Kaza eseri oldu," diye fısıldayarak yalvarır, gözleri sağa sola kayar. "Sesini alçalt."

Kaşlarım alnıma kadar yükseldi. "Kaza mı? Sen *kazara* benim iznim olmadan beni öptün mü? İkinci kez mi?"

Beklediğim nefes kesici tepki geldi, Mikhail tam zamanında. "*Simon.*"

"Ben... ben... kendimi kaptırdım. Doğru gelmişti. Şovda ve her şeyde ... Doğru geldi, Jennie."

Dudaklarımdan çıkan kahkaha tehditkar bir kahkahadan başka bir şey değil. "Şov için aramızda daha fazlası varmış gibi davranmama gerek yok. Ben çok çalışkan biriyim ve dansım her zaman olduğu gibi, hayatım boyunca olduğu gibi, her şeyi anlatacaktır."

Dansçıları izleyen kalabalığın arasından geçip, dolabımı, çantamı ve bu akşamki akşam yemeği için giyeceğim kıyafeti bulup hepsini omzuma atıyorum. Buradan ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi.

Çıkışta durup Simon'ın endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bu, birlikte son dansımızdı. Artık çift dansı yapmayacağım ve seninle de işim bitti." Mikhail'e bakıyorum. "Anladın mı?"

Kısa bir baş sallama ve selamla cevap veriyor. "Evet, efendim."

Kafamı dik tutarak, salondan çıkan kalabalığın arasından geçip Carter'ın beklediğini söylediği yere doğru ilerliyorum.

O orada. Hepsi orada. Bir kişi hariç.

Fark etmemeye çalışıyorum, ama onun varlığı tüm ruh halimi değiştirip beni sahnede canlandırdığı gibi, Garrett'ın ani yokluğu da bedenimi ağrıtıyor, yoruyor ve o adamı hayatıma kabul etmenin bana hiç farkında olmadığım bir mutluluk getirdiğini hatırlatıyor.

O olmadan her şey şaşırtıcı derecede sessiz ve gri, ve bundan nefret ediyorum.

Carter'ın hissettiği öfke, ona doğru yürürken benim hissettiğim kadar belirgin. Ağzını açıyor ve parmağımı yüzüne dayıyorum.

"Sakin başlama. Onun lanet olası adını duymak istemiyorum. Ne bugün, ne yarın, ve eğer yine de bu konuyu açarsan, bu gece tokatlayacağım bir sonraki yüz seninki olacak, anladın mı?"

Carter dudaklarını birbirine bastırır, gözleri fal taşı gibi açılır. "Anladım. Gidip arabayı getireceğim

."

Ailem ve arkadaşlarım arasında dolaşıp duruyorum, arkadaşlar arasında dolaştırılıyorum, performansımı övüyorlar ve nefes almak için bir adım geri attığımda

, bir el dirseğimi kavrar ve beni köşeye çeker.

Garrett güçlü elleriyle yüzümü tutar, başparmakları elmacık kemiklerimi okşarken bakışları vücudumun her santimini okşar. Gözleri sert, öylesine derin bir öfkeyle doludur ki, ellerini titretir. Ama orada başka bir şey daha vardır. Somut bir şey. Güçlü, derin ve samimi bir şey, beni şaşkına çevirir, çünkü eskiden onu gördüğüme inanırdım, ama dün gece kendimi onun hiç var olmadığına ikna ettim.

"İyi misin, Jennie?"

"Ben..." Hayır. İyi değilim. Simon kendisine ait olmayan bir şeyi aldı. Kevin kendisine ait olmayan bir şeyi aldı. Kendimden bir parça vermeyi isteyerek ve hevesle kabul ettiğim tek kişi buradaki bu adam. Bunu körü körüne ya da bilmeden yapmadım. Yavaşça, dikkatlice yaptım, bazen korkuya doğrudan bakarak, Garrett hakkında yanıldığımı kanıtlaması için onu kışkırttım. Ama hiç kanıtlamadı. Ona her bir parçamı verdiğimde, her bir parça narin bir cam, hayranlık duyulacak bir şey gibi, dikkatlice ellerine aldı.

Ama şimdi ne olacak? Nerede duruyoruz? Artık istemediği birine tüm parçalarımı verdim mi? Beni tümüyle kabul eden tek kişiyi kaybettim mi?

"Hayır," diye fısıldadım sonunda. "İyi değilim."

Gözlerindeki sertlik kaybolur, yerini tanıdığım yumuşaklığa, sevdiğim şefkate bırakır.

O bir şey söylemeden önce Adam ortaya çıkar.

"Böldüğüm için üzgünüm. Carter az önce ön kapıya geldi, Jennie. Seni çağırıyor."

Garrett'ın hayır demesini istiyorum. Beni eve götürmesini ve dün söylediklerinin ciddi olmadığını söylemesini istiyorum. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum.

Ama o başını sallar ve Adam elini belime koyarak beni uzaklaştırır.

Bir şey küçük parmağımı yakalar ve geriye bakarım, Garrett'ın parmağı benimkini sıkıp kaybolmadan önce, ve içimde bir yerlerde, kalbim yeniden atmaya başlar.

Restorana kadar yol sessiz geçer. Annem, Olivia ve Hank sahnede ne kadar güzel olduğumu konuşurlar. Carter, düşünmeden önce sürekli ağzını açar, ki bu muhtemelen en iyisidir. Zaten ağzından çıkan kelimelerin yüzde doksan dokuzu yanlıştır.

Herkes arabadan indiğinde, Carter anahtarlarını valeye verirken, ben ön koltukta bir elbiseyi çıkarıp başka bir elbise giyiyorum.

Elimi tutar, bana yardım eder ve beni kendine doğru çekerek sarılır. "Çok güzelsin, Jennie." Şakağıma öpücük kondurur. "Ve sahnede harikaydın. Seninle gurur duyuyorum."

Hostes bizi masamıza götürürken, sekiz yaşındaki küstah bir çocuk gövdemize yapışır. "Sen çok havalısın, J Teyze." Alannah aslında benim yeğenim değil, Carter ve Olivia'nın yeğeni. Ama J Teyze olmayı seviyorum ve bence o dünyadaki en havalı çocuk. "Eğer zaten harika bir hokey oyuncusu olmasaydım, dansçı olurdum."

"İkisini de yapabilirsin," diye zayıf bir öneride bulunuyorum. "Belki stüdyomu açtığımda ilk dansçım olabilirsin."

Burnunu kırıstırıyor. "Carter amca, dansçı olmak için Toronto'ya taşınacağını söyledi."

"Ne yapacağımdan emin değilim..." Düşüncelerim, masamıza oturmuş, beyaz masa örtüsüne parmaklarıyla endişeyle vurarak bekleyen sarışın dev adamı gördüğümde raydan çıkar ve kendi ayaklarıma takılıp Olivia'nın küçük vücuduna çarparak düşerim.

Olivia, Garrett ve benim birbirimize bakarken, bakışları ikimiz arasında gidip geliyor. Hiçbir şey söylemiyor, ama yüzü yumuşuyor ve onun yanındaki sandalyeyi çekip bana oturmam için işaret ediyor.

"Oh, ben... ben..."

Cara omzumu tutar ve beni aşağı iter. "Oturmalısın."

"Bekle." Jaxon beni tekrar ayağa kaldırır. "Ceketini çıkarmamışsın." Ceketimi omuzlarımdan geçirir, parmak uçları kollarımı okşayarak ceketimi çıkarır. Garrett'a doğrudan bakar ve bunu yaparken sırtarak "Muhteşem," diye mırıldanır. "Değil mi, Andersen?"

Carter'ın yüzü aramızda belirir. "Az önce kız kardeşime ıslık mı çaldın?" Jaxon'ın yüzü soluyor. Ceketimi Carter'ın göğsüne itiyor. "Hayır."

"Harika." Carter yanımdaki koltuğa oturur ve şimdi kardeşimle, benim... benim... Bu cümleyi nasıl bitireceğimi gerçekten bilmiyorum.

Aslında bu bir yalan. Nasıl bitireceğimi biliyorum. Sadece bitirmek istemiyorum, şimdi ben... biz... şimdi biz...

"Ağlayacakmış gibi görünüyorsun."

"Ha?" Kafamı çevirip Carter'ın beni incelediğini fark ettim. "Hayır." Kahretsin. Kesinlikle ağlayacağım. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Buzda çok sert oynadığımda bazen bana da olur, J Teyze," diye Alannah araya girer. "Genelde yemek yedikten sonra geçer, ama bazen uzun bir şekerleme yapmam gerekir."

Garrett'in bakışlarının ağırlığını hissederken, ya da daha doğrusu, yüzüstü kucağıma koyduğum elimin ağırlığını hissederken, masanın karşısından gülümsemeye çalışıyorum. Elim parlak kırmızı ve tokatımın şiddetinden dolayı hala acı veriyor. Her parmağımın altındaki pedleri dürtüyorum, hepsi hafifçe şişmiş. Alannah konuşmaya devam ederken, elimdeki tüm parmaklarımı şampanya ve maden suyu şişelerinin bulunduğu buz kovaşına daldırmayı düşünüyorum.

"Carter amca da muhtemelen bol bol yemek ve uykuya ihtiyaç duyuyordur. O adam seni öptüğünde oldukça kızgın görünüyordu ve Ollie teyzeyle yemek yedikten ve uyuduktan sonra her zaman daha mutlu olur. Ama video kamerayı bitirdikten sonra bana yirmi dolar verdi."

Alannah'ın babası ve Olivia'nın kardeşi Jeremy gülerek bağırır. "Carter amcanın video kamerayı elleriyle ezdiğinden eminim."

"Aslında ezmedim," diye zayıf bir şekilde itiraz eder Carter.

"Oh, özür dilerim. Bir dizi küfür ettin ve sonra 'Lanet olsun, kamerayı kırdım' diyerek bitirdin."

"O zaman son kısmı keserim. Önemli değil."

"Video görüntülerini düzenleme konusunda bir şey biliyor musun, Carter?" diye sorar Adam.

Yanağını yumruğuna dayar ve kaşlarını çatır. "Birine para veririm. *S-T-E-V-E*'yi kesip çıkarabilir."

"Ben köpek değilim, Carter," diye araya giriyorum sonunda. "Onun adını heceliyorsun ve benim de senin Dublin ve *walk* kelimesinde yaptığın gibi harfleri bir araya getiremeyeceğimi bekleyemezsin."

Carter, Dublin'in benden daha hoş olduğunu mırıldanır ve herkes sohbete dalarken, ben her şeyi duymazdan gelip, hayatıma geri dönen yalnızlığa odaklanırım.

Daha önce yalnız olduğumu sanıyordum, ama yalnız olmadığımı, beni seven, benimle aynı alanı paylaşmak isteyen insanlarla çevrili olduğumu bana gösteren Garrett'ti.

Ama masanın etrafına baktığımda, tek gördüğüm ait olmadığım bir alan. Aşık çiftler. Daha fazla bağlantısı olan arkadaşlar. Ben nereye aitim? Burası, bu insanlarla birlikte, ait olduğum tek yer olduğunu düşünüyordum, ama şimdi emin değilim.

Kalbim beynimle tartışmam için yalvarıyor, ama benim buna gücüm yok. Bugün değil, artık değil, ve vücudumun her santimi ağrıyor, kendi üzerine kıvrılıp yalnızlık için yalvarıyor, ki bu ironik; artık yalnız kalmak istemiyorum. Ama kaybolmak da istemiyorum.

Çınlayan bir ses dikkatimi çeker ve Garrett'in kullanılmamış bardağından buzunu alıp kucağındaki kumaş peçeteye sardığını merakla izlerim. Turkuaz gözleri benimkilerle buluşur ve masanın altında elimi tutar, örtülü buzu elime bastırır, parmaklarımı etrafına kıvrır.

Ağrıyan cildim anında rahatlar ve bir an için Garrett biraz daha sıkı sıkı, avucunun sıcaklığı elimin arkasında hissedilir, sonra bırakır. Bir şişe maden suyu alır, benim ve kendi bardağını doldurur, sonra masadaki herkese dağıtır.

Bardağını yumuşak dudaklarına götürdüğünü izlerim, sonra iki elini de kucağına geri koyar ve Tanrım, ona dokunmak istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, ellerinin üzerimde olmasını istiyorum. Parmaklarımı onun parmaklarıyla birbirine geçirdiğimde hissettiğim o tam, güvenli hissi istiyorum.

Vazgeçmeye hazır değilim; bu beni naif yaparsa da umurumda değil. Sahip olduğumuz şey, öylece bırakabileceğin bir şey değil. İlişkiler konusunda

ilişkiler konusunda çok deneyimli değilim, ama bu, hayatta bir kez karşılaşılabileceğin türden bir şey gibi geliyor.

Kaç kez kendime korkmaktan yorulduğum diyebilirim? Tek istediğim gözlerimi kapatıp atlamak. Ama Garrett'la birlikteyken gözlerimi kapatmama gerek yok. Onun kim olduğu, benim için ne ifade ettiği konusunda her zaman emindim.

Elim kendi kendine hareket ediyor, masa örtüsünün altında onun eline doğru yavaşça yaklaşıyor. Parmaklarını biraz daha açıyor, sanki küçük parmağı benimkine uzanıyormuş gibi, ve biliyorum ki ne olursa olsun, bunu birlikte aşabiliriz.

"Affedersiniz. Garrett, değil mi?"

Gözlerim, masanın kenarında duran, Garrett'a gülümseyen siyah saçlı güzele kayar. Masa sessizleşir, herkesin başı onların yönüne döner, ben de elimi geri çekerim.

Kadın elini boğazının altına koyar. "Susie. Ben..."

"Oh!" Carter parmaklarını şıklatır. "Sen fotoğrafçısın! Takım elbise çekiminden. Hokey popolarından!" Kendinden emin bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Benim adım Carter Beckett ve benim de bir hokey popom var."

Susie kıkırdar. "Evet, o benim. Sizler, iş hayatımda şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli insanlardınız." Gözleri üzerimde dolaşır ve büyür. "Aman Tanrım, hey! Sen o dansçısın! Az önce gösterini fotoğrafladım! Harikaydın! Bir sürü harika fotoğraf çektim, peki ya sondaki öpücük?" Ellerini kalbinin üzerine koyar. "Tamamen bayıldım. İkinizin arasındaki aşkı gerçekten hissedebiliyordun." Utangaç bir gülümsemeyle Garrett'a döner ve midem bulanır, mide bulantısı hissedirim. "Senden haber alamayınca biraz üzüldüm."

"Oh, ben..." Garrett'ın yanakları kızardı, gözleri masanın etrafında dolaşır. Kaçındığı tek yüz benimki.

"Biriyle çıkıyor," diye araya girer Carter. "Yoksa artık çıkmıyor mu?" Kafasını kaşıyarak kaşlarını çatır. "Bir süredir ondan bahsetmiyordun."

"Öyleydi," diye yavaşça cevaplar Garrett ve boğazım düğümlenirken yumruklarını sıkarken onu izlerim.

"İşe yaramadığına üzüldüm," diyor Susie. "Belki bir gece dışarı çıkabiliriz?"

Onun cevabını beklerken tüm kanım beynime hücum etmiş gibi hissediyorum, ama bir sonraki sözü söyleyen o değil.

"Hadi ama Gare. Bugün Sevgililer Günü. Aşk için her fırsatı değerlendirmelisin."

Sanırım her şeyin bir ilki vardır. Tıpkı şu anda Hank'e kızgın olmam gibi.

Garrett ayağa kalkmadan önce tereddüt ediyor. Susie'nin omzuna nazikçe dokunarak lobiye işaret ediyor. "Neden özel bir yere gidip konuşmuyoruz?"

Peçetem kayar ve Garrett'ın sandalyesinin altına düşer, buzlar etrafa saçılır. "Oh, lanet olsun." Onu almak için eğilirim, fazla öne doğru yuvarlanırım ve Garrett'ın sandalyesi ile benim sandalyem arasındaki yere düşerim. "Oh, lanet olsun." Çok endişeli bir şekilde gülerim. Onun koltuğunun altına uzanır, eriyen buzları alırım ve kalkarken kafamı sandalyenin kenarına çarparım. "Oh, lanet olsun." Bir elimle başımı tutarken, diğer elimle buzları kaldırdım ve titreyerek sııttım. "Aldım."

Kusacağım. Ve ağlayacağım. Ve hiperventilasyon geçireceğim. Tam burada, masada. Aynı anda. Bir kriz geçirmek üzereyim ve bu sırada beni tutmasını istediğim tek kişi, şu anda başka bir kadını restorandan dışarı çıkaran kişi.

"Jennie," diye sesleniyor Cara, gözlerinde eski usul bir kalp kırıklığına tanık olmuş birinin pişmanlığı var. "Tuvalete gitmem lazım. Benimle gel misin?"

"Evet. Hayır." Ellerim titriyor ve boğazım sıkışıyor. Her şey acıyor. Böyle mi olacak? Neden tüm vücudum parçalanıyormuş gibi hissediyorum? Yüzüm yanıyor ve ciğerlerime yeterince hava alamıyorum. "Gerçekten kendimi iyi hissetmiyorum." Elimi yanağıma koyuyorum. Nemli ve sıcak. "Sanırım kusacağım."

Olivia çantasını karıştırıp bir anahtar takımı çıkarır. "Seni eve götüreceğim."

"Ne?" Carter bana, sonra ona bakar. "Sen araba kullanamazsın. Ben seni götürürüm onu götürürüm."

"Bugün senin doğum günün. Sen kal. Onun dairesi yolun aşağısında."

"Ben iyiyim. Gerçekten." Hızla ayağa kalkarken Garrett'in suyunu deviriyorum. Bardağı alıp alnımdaki teri siliyorum. "Biraz hava almam lazım. Hemen dönerim."

Kimse itiraz etmeden restorandan çıkıp, soğuk gece havasına adım attım, rüzgar nemli tenime çarptı.

Garrett ve Susie'nin otoparkta konuşmalarını izlerken, bir el belime konar.

"Hadi," diyor Olivia, çantamı ve paltomu kolunun altına sıkıştırmış. "Seni eve götürelim."

Ama vale arabayı getirip ben binince, Garrett'in Susie'yi kucakladığını kar yağışının arasından izlerken, tek istediğim onun kollarında olmak.

Beş dakika. Eve beş dakikalık bir yolculuk ve kendimi kontrol edemiyorum.

Kendime iyi olduğumu, kendimi toparladığımı, Garrett'tan önce tek başıma iyi olduğumu ve Garrett'tan sonra da tek başıma iyi olacağımı söylüyorum.

Ama restorana otuz saniye kala, pencereden dışarı bakarken ilk gözyaşı yanağımdan süzölmeye başlıyor. Ve ilk gözyaşı ile birlikte ikinci, üçüncü ve dördüncü gözyaşları da geliyor.

Olivia tek kelime etmiyor, sessizce yol alıyoruz ve eve vardığımızda beni öylece arabadan indireceğini düşünmekle aptallık ediyorum galiba.

Elini dirseğime dolayarak, kapı koluna uzandığımda beni durdurur. Beni kendine doğru çevirip büyük kahverengi gözlerini yumuşatır ve ellerimi ellerine alır.

"Evliliğim için, Jennie, şu anda isimleri kullanmayacağız. Kardeşin kaçınılmaz olarak bunu öğrendiğinde, senin kiminle görüştüğünü bilmediğimi söyleyebilmem gerekiyor."

Göz yaşlarım daha hızlı akmaya başlar ve kendimi hiç bu kadar zayıf hissetmemiştim. Bundan nefret ediyorum. "Benim için bunu yapar mısın?"

"Senin için her şeyi yaparım, Jennie. Seni seviyorum."

"Her şey yolundaydı," diye sessizce ağlıyorum. "Dün eve gelene kadar her şey yolundaydı. Beni okuldan aldı ve kavga ettik, ama nedenini bile bilmiyorum. Sanırım onun duygularını incittim, ama niyetim o değildi. O benim... o benim..." Burnumu çekip gözlerimi silerken, parmak uçlarım siyah lekelerle kaplandı. "O benim en iyi arkadaşım ve ben... O benim için çok değerli. Onu asla incitmek istemem."

Olivia'nın bakışlarında, harika bir anne olacak bir kadının tüm şefkati var ve kardeşimde onun gibi birinin olmasına çok minnettarım.

"Görünüşe göre bir yerlerde büyük bir iletişim sorunu olmuş. Bazen kıskandığımızda, korktuğumuzda, incindiğimizde ya da sevdiğimiz biri incindiğinde aptalca şeyler yaparız. İkiniz birbirinize karşı dürüst olmalısınız, her şeyi açıkça konuşmalısınız. Siz Beckett'lar bu konuda iyisiniz. Ona hislerini göstermekten korkma."

Islak yüzümdeki saçlarımı tarayarak kulaklarımın arkasına koyuyor. "Kardeşin bir keresinde bana, korktuğumuzda hayattaki en güzel şeyleri kaçırdığımızı söylemişti. Uzun süre korktum ve sonunda atladığımda, neden bu kadar korktuğumu bile hatırlayamadım."

"Çünkü Carter sana takıntılı," diyorum boğuk bir sesle.

"Bu gece bir şey görmüş olsaydım, o da senin her bakışını takip eden, benim kocam kadar takıntılı bir adam olurdu. Eğer atlarsan, Jennie, bence o seni yakalamak için orada bekliyor olacak."

Onun haklı olmasını o kadar çok istiyorum ki.

Hayatımda bir kez olsun, sadece sevilmek istiyorum. Olduğum kişi için, verebileceklerim için sevilmek istiyorum. Birinin benim sunduğum her şeyi görmesini ve benimle heyecanla masaya oturmasını istiyorum.

Yıllarca bahaneler uydurarak, beni olduğu gibi kabul edemeyen insanlar için kendimi küçülttüm. Garrett'ın yanında hiç saklanmak zorunda kalmadım. Bazen daha yavaş hareket ettim, dalmadan önce suyu test ettim, ama Garrett her zaman orada, kollarını açmış beni bekliyordu.

O benim her parçamı kabul ediyor, parçalanmış güvenimi, derin, bitmeyen kederimi, cesur ve gürültülü, yumuşak ve sessiz, hem

kendine güvenen ve çekingen, ve o tüm bunlara, benim tüm halime, büyük kalbinde yer açar ve asla daha fazlasını istemez.

Aşk böyle bir şey mi? Kendimden başka bir şey olmak zorunda olmadan birisi tarafından sevilmek böyle bir şey mi?

Sıcak ve rahat, soğuk, karlı bir gecede kanepede kıvrılıp, en sevdiğim kapüşonlu sweatshirt'ümü giyip, uzun bir günün ardından bir fincan sıcak çikolata içmek gibi. En sevdiğim kişinin bana gülümsemesi, battaniyeyi kaldırıp yanıma uzanmadan önce dudaklarını dudaklarıma değdirmesi, beni sıcaklığına çekmesi, her yanımda olduğunda etrafıma ördüğü güvenlik ağı gibi.

Çünkü onunla birlikteyken güvendeyim. Kendim olabileceğim, hissedebileceğim, isteyebileceğim, *var olabileceğim* güvendeyim.

Eğer bu aşk ise, ben de bu aşkın içindeyim.

Eğer bu aşk ise, asla bırakmak istemiyorum.

Yukarıda, kırmızı ipek kurdelelerle süslenmiş, özenle paketlenmiş Sevgililer Günü hediyelerini tek tek inceliyorum.

İçeri girer girmez elbiseyi çıkardım, şimdi onun kapüşonlu sweatshirt'ünü ve bir çift uyku şortunu giyiyorum. Yüzümü temizledim ve her yeri saran aşırı yorgunluğa rağmen, saatlere bakarken adrenalin beni ayakta tutuyor.

Bu gecenin nasıl biteceğini bilmiyorum, ama daha fazla bekleyemem. Bu duyguları içimde tutmak beynimi mahvediyor; onları serbest bırakmam lazım.

Bu yüzden terliklerimi giyip kapıma doğru sürünerek gittim ve kapıyı açtım.

"Garrett," diye fısıldıyorum, hayatımda arzuladığım tek aşkı görünce canlanıyorum.

Elindeki hediye çantası ayaklarımdan dibine düşüyor, bakışları yakıcı ve kararlı bir şekilde daireme giriyor ve kapıyı arkasında kilitliyor.

"Rol yapmaktan bıktım artık."

"Neyi numara yapmaktan?" Bana doğru yaklaşırken, her adımında benimle aynı adımları atarken, bu sadece nefes nefese bir fısıltıdan ibaret.

Güçlü elleri yüzümü kavrar, keskin bakışları benimkilere kilitlenir, üzerimde belirir. Başparmağı alt dudağımı okşarken kalbim göğsümde çarpar, gözleri aşağı iner, dudaklarımın kesik bir nefesle açılmasını izler, sonra tekrar benimkilere döner.

"Sana aşık değilmiş gibi davranmaktan bıktım artık."

BÖLÜM 34

YILDIZLAR GİBİ

JENNIE

BİR ŞEYLER KISA DEVRE YAPIYOR ve sanırım bu benim beynim.

"Sanırım dedin ki... hayır, çünkü sen... Garrett, sanırım az önce yanlışlıkla dedin ki..."

"Sana aşığım," diye cümlemi tamamladı, ki bu harika. Eminim ki şimdi yerlerimizi değiştireceğiz, o kendinden emin olan, ben ise akılsız geveze olan.

Kalbimin bu kadar hızlı atması nasıl mümkün, bilmiyorum, ama işte, galop atıyor. Boğazım sıkışıp duruyor ve sözlerimi nasıl çıkaracağımı bilmiyorum.

"Sen... Emin misin?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Sözleri, çeneme bastırıldığı parmakları gibi yumuşak, bakışlarımı başka yere çevirmeme izin vermiyor. "Seni seviyorum, Jennie."

Daha önce kimse beni böyle sevmemişti. Ve beni sevmesini istediğim tek kişi tarafından sevilme... Aklım almıyor.

"Belki sen, şey gibi..." Burnumu çekerek, gözümü öfkeyle ovuştururken, Garrett'in kolunu sıkıca tutuyorum, böylece kığımın üstüne düşmek gibi saçma bir şey yapmam. "Bir daha söyle."

O nefes kesici, şapşal, tam da doğru miktarda kibirli gülümseme. Yüzümü ellerine alıp, gözlerimin altındaki gözyaşlarını siler ve "Seni seviyorum" diye fısıldar.

Hayır. Olmaz. *Şimdi garip, boğuk sesler çıkarma zamanı değil, Jennie. Sakin ol.*

"Tekrar?"

"Seni seviyorum." Yanağıma bir öpücük kondurur. "Seni seviyorum." Diğer yanağıma. "Ve bir kez daha, Jennie, iyice anlaşılсын diye. Seni seviyorum lan."

"Ağlamıyorum," diye ağlıyorum. "Merak edersen diye söylüyorum." Acınası bir hıçkırık çıkarıyorum. "Alerji mevsimi."

"Şubat
ayındayız."

"Kapa çeneni."

Garrett gülererek beni kucaklarına aldı. O sıcak ve sağlamdı, ve ben onun yokluğunda onu ne kadar çok özlediğimi anlayamıyordum.

"Peki ya Susie?"

Geri çekilir ve gözlerime bakar. "Susie'yi dışarı çıkardım, ona sandalyesinden düşüp kafasını benimkine çarpan esmer kıza aşık olduğumu, ama aptal olduğum için ona henüz söylemediğimi söyledim. Sonra senin bana aptal değil, salak diyeceğini söyledim." Geniş parmak uçları elmacık kemiğimi okşayarak saçlarımı geriye doğru tarar. "Başka kimse yok, Jennie. Hiç olmadı ve asla olmayacak."

"Ama neden?"

Kaşlarını çattı. "Seni neden seviyorum?"

Başımı sallarım. Kimsenin görmediği neyi görüyor? Herkesin çok karmaşık, çok zaman alıcı olduğunu düşündüğü neyi seviyor?

"Hmm." Beni kucaklayıp mutfak adasına taşıyor ve üstüne oturtuyor. Bacaklarımın arasına girip, ellerini tezgahın üzerine koyarak vücudumu sıkıştırıyor. "Kısa ve basit cevap, neden olmasın? Sevmediğim hiçbir şey yok. Ama bence tüm nedenleri bilmen gerekiyor ve ben de hazırlıklı geldim." Gözünü kırıp şakağına dokunuyor. "Hepsini Jennie bankamda saklıyorum."

"Jennie bankası mı?"

"Spank bank gibi, ama her şey Jennie ile ilgili."

Kıkırdarak, yanaklarımdaki alerji izlerini silip, kollarımı onun omuzlarına doladım. "Tamam, al bakalım."

"Oyuncaklarını seviyorum."

Onu itiyorum. "İyi bir başlangıç değil, seni eşek."

Gülerek, bacaklarımın arasına geri dönüyor ve kollarımı tekrar ona doluyor. "Bitirmeme izin vermedin. Çok sabırsızsın. Kendi memnuniyetini kendi ellerine aldığını seviyorum. Kendine sınırlar koyup, bunların içinde keşifler yaptığını seviyorum. Bence bu seksi, çekmecende ne olduğu için değil, kendini iyi hissettiren kişi olmaktan korkmadığın için."

"İyi kurtardın, koca adam."

"Sabırsızlığına geri dönersek... Onu da seviyorum. Bencilce ya da yorucu değil, tam tersi. O kadar çok şeyden gerçekten heyecanlanıyorsun ki, onları hemen kendi ellerine almak istiyorsun. Bu, her şeyi seninle birlikte yaşamak istememi sağlıyor. Mutluluğun bağımlılık yapıyor."

Yüzüm kızarır, dişlerim alt dudağımı çeker. "Devam et."

"Uzun zaman önce beni hayatına sokmanı istemiştim." Sessiz sözlerine yüzüm düşerken, elini yanağıma koydu. "Çünkü her şeyi bilmek istedim, Jennie. Neden bazen bana karşı kapandığını, neden seks gibi şeylere karşı olduğunu ve neden çok fazla arkadaşın olmadığını. Ama şimdi anlıyorum ki, aslında istediğim bu değildi. Bana sabırlı olmayı öğrettin ve böylece sana güvenmeyi, kendime biraz daha güvenmeyi öğrendim. Duvarların bir nedeni vardı ve benim zamanlamama göre onları yıkmam için beni zorlamadın."

O gülümser. "Duvarlarının olması hoşuma gitti. Başka birini hayatına almadan önce kendini herkesten daha iyi tanımaya karar verdin ve bunu takdir ediyorum. Pek çok insan kendini gerçekten tanımadığı için sığ ve boş ilişkiler yaşıyor. Ama ben seni bu kadar iyi tanıyorum çünkü *sen* kendini tanıyorsun, çünkü kendin olmaktan çekinmiyorsun."

Bacaklarımı kalçalarına dolayarak onu kendime doğru çekerim. "Beni tanıdığını mı sanıyorsun?"

"Mhmm. Kızgın olduğunda bağırırsın, üzgün olduğunda ağlarsın. Ama *kızgın* olduğunda da *ağlarsın*, *üzgün* olduğunda da *bağırırsın*. Ağladığında utanırsın çünkü bunun seni zayıf gösterdiğini düşünürsün, ama bence yumuşak tarafını göstermek güçlü ve cesurca bir davranış ve keşke daha fazla insan bunu yapsa, ben de dahil. Bunaldığında veya korktuğunda sessizsin ve o zaman da en çok elimi tutarsın. Dürüst ve gürsün ve dans konusunda kendi en büyük hayranın sensin, ama keşke diğer konularda da en büyük hayranın sen olsaydın. En sevdiğin sarılma şekli, yanağını göğsüme dayayıp bacağını benim bacaklarımın arasına sokmak ve bence kanepede seninle Dunkaroos paylaşmak ya da *Just Dance*'de tekrar tekrar kıcımlı tekmelemek dünyadaki en sevdiğim şey. Beni

ve d ü n y adaki en tuhaf hakaretleri yapıyorsun ve sen..."

"Garrett?" Elimi yanağına koyup bakışlarını bana çevirdim.

"Evet?"

"Daha kaç tane nedenin var?"

Kafasını kaşıyor. "Uh, bilmiyorum. Bugün eve dönerken uçakta hepsini gözden geçiriyordum. Altı saat süren bir yolculuktu ve zamanım yetmedi."

Ben gülümserim, çünkü ona inanırım. Garrett acı verici derecede dürüştür, sırf dünyanın en berbat yalancısı olduğu için bile olsa. Bunun için yeterli cesareti olduğunu sanmıyorum.

"Bugün neden uçaktaydın? Neredeydin?"

Beni ayağa kaldırır, elimi tutar ve birlikte oturduğumuz kanepeye götürür. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirir, kaybolmuş gibi görünür, yüzünde acı, ağırlık ve yorgunluk vardır.

Elimi onun uyluğuna koyuyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, şimdi öyle. En azından ben öyle düşünüyorum. Sanırım dün sabah, Colorado'dan eve dönerken uçakta başladı. Konuşma sırasında senin adın geçti ve Carter senin henüz biriyle çıkmaya hazır olmadığını söyledi. Normalde onun söylediklerini hiç önemsemem ama sana yalnız olmaktan mutlu olduğunu, hiçbir şeyin değişmesini ya da kimseye bağlanmak istemediğini söylediğini anlattı. Ve bunu söylemeye ve hissetmeye hakkın var. Başka bir şey hakkında konuşmamıştık, ama sanırım bu akşamki randevumuzla birlikte, belki de... belki de hazır olduğunu düşündüm.

"Sonra uçakta Wi-Fi bağlantısı kesildi ve sana mesaj atamadım. Uçak indiğinde, kız kardeşlerimden bir sürü cevapsız arama vardı. Annemle babam kavga ediyordu ve babam bir şişe içkiyle evden çıkmıştı. Kız kardeşlerim korkmuştu ve eve gelmemi istiyorlardı, ama ben sadece seninle konuşmak istiyordum." Kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Sana ihtiyacım vardı, ama sen orada değildin."

Sesindeki keder beni çok üzdü. "Çok üzgünüm, Garrett."

Hızla başını salladı. "Lütfen özür dileme. Senin suçun değil ve meşgul olduğunu biliyordum. Ama korkularımın beni ele geçirmesine izin verdim."

benim için. Senin için olduğundan daha fazla benim için önemli olduğunu düşünmeme izin verdim.

"Bu doğru değil." Elimi yanağına koyup yüzünü bana çevirdim. "Bu doğru değil," diye tekrarladım. "Aramızdaki ilişki benim için her şey demek. İhtiyacın olduğunda yanında olamadığım için özür dilerim. Artık buradayım."

"Simon'ın sana dokunduğunu gördüğümde, korktuğum her şeyi tekrar ettiğini duyduğumda, arkadaşlıktan öte bir şey olmadığımızı, ilişkimizin sadece uygunluk olduğunu... Bu beni çileden çıkardı. Ailemle ilgili sorunlar yüzünden zar zor ayakta duruyormuşum gibi hissettim ve sonra..."

"Sonra bana biraz zamana ihtiyacın olduğunu söyledin." Mantıklı geliyor, ama bu acıların geri gelmesini engellemiyor ve ben de göğsümü, tam da acıyan yeri tutuyorum.

Garrett elini benimkinin üzerine koyar ve avucumu kalbime bastırır. "Çok üzgünüm, Jennie. Acı çekiyordum ve bunalmıştım, ve orada tek başıma oturduğum süre uzadıkça, her şeyi daha çok sorguladım. Ve ben sadece... Bilmiyorum. Sanırım düştüm. Kafam çok karışık ve düşüncelerimi toparlayamadığım için seni uzaklaştırdım."

Bir an onun sözlerini düşündüm, sonra parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. "Seni affediyorum."

"Öyle mi?"

"Arkadaşlar birbirlerini sevdiklerinde, hata yaptıklarında ve özür dilediklerinde böyle yaparlar. Kevin'ı gördüğümüz gece sinirlenip kaçtığım için beni affettin."

Garrett'in bakışları, birbirine kenetlenmiş ellerimize kayar ve sonra tekrar bana döner. "Sen benim en iyi arkadaşımsın, Jennie, ama artık sadece arkadaş olmak istemiyorum. Bazı avantajları istemiyorum, hepsini istiyorum. Senin her şeyini istiyorum."

"Zaten seninim, Garrett, kurduğumuz arkadaşlık sayesinde." "Bu hoşuma gitti." Parmak eklemlerime bir öpücük kondurur, sonra bana kısa ev ziyaretinden bahseder. Babasını lokantada bulduğunu, onun ne kadar kırık olduğunu görene kadar bir anlığına çok kızdığını anlatır. Babasının neden tekrar kötüye gitmek üzere olduğunu, bunu nasıl konuştuklarını, onu annesinin yanına nasıl getirdiğini ve kız kardeşleriyle nasıl kıvrılıp yattığını anlatır.

"Yıllardır onlara buraya taşınmalarını söylüyorum. Bu, yeni bir başlangıç için mükemmel bir fırsat gibi görünüyor. Düşüneceğini söyledi, ama kim bilir." Omuzlarını silkiyor. "Kız kardeşlerimin bana ihtiyaçları olduğunda beni aramak zorunda kalmalarını istemiyorum. Onlar için her zaman yanlarında olmak istiyorum ve FaceTime üzerinden büyümelerini izlemek istemiyorum."

"Sen iyi bir ağabeyisin."

Gülümser, sonra bakışlarını kaçırır ve yutar. "Garrett?"

Başka ne var?"

Tereddüt eder, dudaklarını yalar. "Babam sayamayacağım kadar çok hata yaptı. Ama benim için önemli olan, o hataların üstesinden gelmek için çok çaba sarf etmiş olması. Her zaman daha iyi olmaya çalışır. Kız kardeşlerime bana veremediği hayatı verebildiği için mutluyum ve onu bunun için seviyorum. Ama... ondan nefret ediyor musun?"

Şaşırarak geri çekilirim. "Ondan nefret etmek mi? Neden ondan nefret edeyim ki?"

"Çünkü... direksiyonun başında kolaylıkla o da olabilirdi." *Hangi* direksiyon olduğunu açıklamasına gerek yok, babamı öldüren direksiyon. "Babam gibi biri senin babanı senden aldı. Ona destek olmanı nasıl isteyeceğimi bilmiyorum."

Burnum karıncalanıyor ve göğsümde oluşan acıyı bastırmak için burnumu buruşturuyorum. Her zamanki gibi, tek bir gözyaşı yüzümün yanından süzülüyor. Eskiden boynumda asılı olan madalyonu aramak için elimi uzattığımda, sadece derimi buluyorum ve ikinci, üçüncü gözyaşları da akıyor.

"Kimse onu benden alamaz. Onu her zaman yanımda tutacağım. Ve babanı desteklememi benden istemene gerek yok. Seni ve sevdiğin herkesi, daha iyi olmaya çalışan herkesi destekliyorum. Hayat bu değil mi? Hepimiz dünkü halimizden daha iyi olmaya çalışmıyor muyuz?"

"Teşekkür ederim." Kollarını bana dolayarak, beni sıkıca kendine çekiyor. "Hislerimi ve ilişkimizin nasıl ilerlemesini istediğimi sana daha iyi anlatamadığım için özür dilerim. Bazen hislerimi kelimelere dökmeyi bilemiyorum. Her zaman eylemlerle daha iyi ifade ederim, bu yüzden ben biraz..." Daha önce kapının önüne bıraktığı hediye çantasını işaret eder. "Senin benim için ne kadar değerli olduğunu sana göstermek için bir planım vardı."

Ellerimi göğsümde birleştiriyorum ve bir çığlık atıyorum. Hediyeleri severim, ne yapayım. "Hala bana gösterebilirsin." Ayağa fırlıyorum ve kapıya koşuyorum. "Ben de sana bir şey aldım."

O inler, ben gözlerimi deviririm ve hediyeleri sehpaye koyarım.

"Gerçekten çok saçma. Özel bir şey yok." İlk kutuyu eline tutuşturuyorum. "Bu yenilebilir."

"Yenilebilir iç çamaşırı olsa iyi olur," diye homurdanır, sonra kurdeleyi çıkarır ve özel yapım şekerli kurabiye kutusunun kapağını açarken sırtarak gülümser. On iki kalp, on iki penis ve her yerine "*Senin sikini seviyorum*" yazılmış bir sürü kurabiye. Küçük bir penis kurabiyesini alır ve inceler. "Ölçüye göre yapılmamış, anlıyorum."

"Hayır, ellerinde olan en küçük kurabiye kalıbı buydu."

Garrett gülerek burnunu çeker.

Bir sonraki paketi göğsüne doğru iterek, heyecanla alkışladım. "Sıradaki!"

İçindeki iç çamaşırını çıkarır, okurken dudaklarını hareket ettirir ve aniden kahkahalarla öne doğru düşer.

Kasıklardaki parlak sarı uyarı işaretini, üzerinde "*DİKKAT: BOĞULMA TEHLİKESİ*" yazan kelimeleri işaret ediyorum. "Bu sensin, koca adam!"

"Sen inanılmazsın." Yanağıma öpücük kondurdu, sonra son kutuya uzandı.

Onu dirsekleyerek kenara itip kutuyu kapar ve göğsüme sıkıca sararım. "Bunu açmana gerek yok. Aslında... bu... bu senin için değil. Yanlışlıkla karıştı. Dublin için."

"Köpeğe Sevgililer Günü hediyesi mi aldın?" Dudaklarımı sıkıştırıyorum.

"Mhmm."

"Sana inanmıyorum." Hediye elimden kapar.

"Garrett!" Ona atlarım, ama o avucunu köprücük kemiğime dayayarak beni uzak tutar. Sonra dönerek sırtıyla beni kanepelerine sıkıştırır, küçük kutuyu açarken üstüme uzanır. Anahtarlığı çıkardığında kulaklarım yanar, küçük gümüş bir charm takıdır, metalin üzerine oyulmuş bir ayı, arka ayakları üzerinde, güneşin hemen altında durmaktadır. "Bu aptalca,"

mırıldanıyorum. "Sadece, sanki..." O omzunun üzerinden bana bakarken elimi sallıyorum. "Neden aldığımı bile bilmiyorum."

Benden kalkıp beni kucağına oturtuyor. "Ben bayıldım." Beni ensemden tutup öne doğru çekiyor, ama duraksıyor, ağzı benim ağzımın üzerinde asılı kalıyor.

"Öp beni," diye fısıldarım. "Lütfen."

Dudakları benimkilere değdiği anda, gökyüzüm patlar, geceyi aydınlatan havai fişekler. Onun dokunuşuna kendimi bırakırım, dudaklarım bir iç çekişle açılır ve dili içime girer, çekingen, nazikçe. Geri çekilir, beni bir kez, iki kez daha öper, sonra alnını alnıma dayar ve gülümser.

"Sıra bende." Beni kucağından indirip, altın folyo kalplerle süslenmiş pembe hediye çantasını ve ona uygun kağıt mendili bana uzatır ve çenesini kaşıyarak endişeli ve tamamen Garrett gibi gülümser. "Umarım beğenirsin."

Parmaklarımın dokunun altında bulduğu ilk şeyi, uzun, ince, kırmızı kadife bir kutuyu çıkarıyorum. Kutuyu açtığımda gıcırıyor ve narin bir zincir üzerine yerleştirilmiş altın ayçiçeğini inceliyorum. "Çok güzel, Garrett."

"Aç şunu," diye nazikçe ısrar eder.

Kutudan kolyeyi çıkarırım, dikişi bulana kadar parmaklarımın arasında küçük çiçeği çeviririm ve onu açarım. Bir tarafına "*Sen benim güneşimsin*" yazısı kazınmıştır, bu beni gülümsetir, ama diğer tarafı beni hayrete düşürür, kalbim gırtlığıma kadar çıkar. Çünkü babamın ve benim yüzümüz bana gülümsüyor.

"Babanın sana aldığı madalyonla aynı olmadığını biliyorum. Onu bulmaya çalıştım. Şirketle iletişime geçtim, ama artık aynı modeli üretmiyorlar. Bu yüzden sana bunu aldım, çünkü sen benim güneşimsin ve babanın da güneşiydin."

Kendimi kucağına atıyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken onu sırt üstü yatırıyorum. "Teşekkür ederim, Garrett. Çok teşekkür ederim. Bu şimdiye kadarki en güzel hediye."

O gülümsedi. "Aslında bir tane daha var, onu daha çok sevebilirsin."

"Bundan şüpheliyim." Elim kağıt mendilin içine sokup, altındaki nesnenin yumuşaklığını hissediyorum. Yumuşak ama aynı zamanda biraz pürüzlü, sanki çok sevilen bir şey gibi, rahatlatıcı bir his veriyor. "Bence hiçbir şey bunun üstüne çıkamaz..." Sözlerim boğazımda düğümleniyor

Çünkü çantadan doldurulmuş hayvanı çıkartıyorum. Bir zamanlar çok parlak olan pembe kürkü, hatırladığım gibi soluk ve mat, göğsündeki beyaz leke yıllarca her yere sürüklendiği için biraz grileşmiş, sol taraftaki siyah düğme gözü gevşemiş.

En sevdiğim tavşanı göğsüme sıkıca sarılıyorum, kokusunu, tanıdık hissini içime ekiyorım, zihnimi dolduran anıları kucaklıyorum ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

"Prenses Bubblegum," diye onun krkne ağlıyorum. "Onu buldun."

"Belki taşıma kamyonunda düşmüştür diye düşündüm. şirketi aradım ve kayıp eşya kutusunu aramama izin verdiler, ama orada değildi. Bir gün eve gidip her yeri aradım. Sokağın yukarısını aşağısını, bahçeyi... Onu yol kenarındaki çalılıklarda, kar yığınının yarısı altında buldum. Her yeri amurluydu, ben de senin için yıkadım ve umarım..."

Ağzımı ağzına yapıştırdım, parmaklarımı saçlarına gömdüm, peluşumu ikimizin arasına sıkıştırdım. Geri ekildiğimde, yanakları gzyaşlarımla parlıyordu, dudakları kırmızıydı, saçları benim saldırımdan dolayı dağınıktı.

"Bu, şimdiye kadar benim için yapılan en nazık, en düşünceli şey."

"Evet, şey..." Boynunun arkasını ovuşturur. "Senin için her şeyi yaparım, Jennie."

"nk ben senin gneşinim?"

O başını sallar. "En parlak olan."

"Ve beni seviyor musun?"

"Seviyorum. ılgınca, değil mi?"

Ona cevap vermiyorum. En azından sözlerle değil. Bunun yerine ayağa kalkıp, Prenses Bubblegum'un başına bir öpücük konduruyorum ve onu kitaplığımın üzerine, babamla çekilmiş fotoğrafımın yanına koyuyorum. Sonra Garrett'in elini tutup onu koridora doğru ekiyorım.

Avuç içi terliyor, parmakları benimkine sıkıca tutunuyor, yatak odama her adımda artan gerginliğinin açık bir işareti.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz, Jennie. Bu... Ben... Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz." Endişeli olduğunda kelimeleri karıştırması, onun en sevdiğim özelliklerinden biridir. "Sadece sarılmak da bana uyar. Ayrıca," diye gülerek, onu kapıdan içeri çekince parmaklarını saçlarında gezdirir, "kondomum yok."

"Sorun değil."

"Tamam." Vücutu, iç çekerek sönüyor. Yatağın kenarına çöküyor.

"Harika." Kafasını sallıyor, utanarak. "Siktir. Tamam. Tamam."

"Bir buçuk aydır doğum kontrol hapi kullanıyorum."

Ah, hasta olacakmış gibi görüldüğünde çok tatlı oluyor.

BÖLÜM 35

YUMURTALARINI
YUMURTALARINIZI

JENNIE

"SEN İSTİYORSUN AMA BEN..." Garrett'ın yüzü soluyor, çenesi düşüyor. Çenesini kapatıp başını sallıyor. "Hayır."

"Hayır mı? Beni istemiyor musun?"

"Hayır, ben..." Ellerini yüzüne götürür ve inler. "Seninle seks yapman için seni sevdiğimi söylemedim. Daha fazla beklemek istiyorsan, daha fazla bekleyebiliriz."

O kadar tatlı, o kadar nazik ki bazen kalbim sızlıyor. Asla kendisine ait olmayan bir şeyi almak istemedi, ama sanırım benim bu yanımda her zaman ona aitti.

Bacaklarının arasına girip kollarımı boynuna doluyorum. Elleri uyluklarımın arkasına doğru kayıyor, beni kucağına kaldırmadan önce kalçalarımı sıkıyor. Kollarını bana doluyor, yüzünü boynuma gömüyor.

"Benim kazağımı giydiğinde çok hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor. "Giydiklerinde içimdeki her şey *benim* diye bağırıyor."

"Ben seninim." Çenesinin kenarını öpüyorum, kravatını çözerek boğazına doğru iniyorum. İpek kravat parmaklarımın arasından kayarak yere düşüyor. Onu geriye doğru yönlendirerek gömleğinin düğmelerini açıyorum. Gömleğini kollarından aşağı doğru sıyırırken ellerim geniş göğsünü okşuyor ve gömlek yere düştüğünde, altındaki muhteşem vücudu hayranlıkla seyrediyorum.

Garrett sağlam ve sıcaktır, cildi kışın bile altın rengi öpücüklerle kaplıdır. Göğsündeki hafif tüyler parmaklarımla okşadığımda yumuşaktır ve gövdesine oyulmuş kasları tadılmak için yalvarır. Bunu yapamadan, elleri kapüşonlu sweatshirtinin altına kayar, sırtımın kıvrımlarını okşayarak onu dokunuşlarının altında kavislenir. Kollarımı kaldırdığımda, kalın kumaşı başımın üzerinden geçirir ve arkama düşmesine izin verir.

"Senin hakkında sevdiğim bir şey daha var." Başparmağının ucu meme ucumu okşayarak sertleşmesini sağlar. "Evde asla sütyen giymiyorsun."

"Kızları kısıtlamak iyi değil." Sıcak dili sıkı tomurcuğumun üzerinde dolaşırken boğazımdan bir inilti titrer. "Nefes almalarına izin vermelisin."

Garrett kalçalarımı kavrar ve beni nazikçe üzerine bastırır. Alt karnım arzuyla gerilirken dudaklarımdan bir inilti çıkar. Aramıza bir el sokarak kucağından inerim. O da beni takip eder ve ben kemerine uzanırken elini benimkinin üzerine koyar.

"Ciddiyim, Jennie. Hazır olmadığın hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz."

"Ne istediğimi biliyorum, Garrett, ve sınırlarımı da biliyorum. Tamam mı?"

Gözleri bir an benimkilerle buluştuktan sonra başını sallar ve pantolonunu ve boxerını çıkarmama izin verir, ereksiyonu serbest kalır. Uyku şortumu giymek için uzandığımda beni durdurur ve sırtımı göğsüne dayayacak şekilde döndürür. Eli göğsümün üzerinde dolaşıyor, parmak uçları boğazımı bulana kadar dans ediyor. Beni şefkatle tutuyor, serbest elini şortuma sokarken nefesini kulağıma üflüyor. Beni sıcak ve ıslak bulduğunda göğsü gürültüyle titriyor ve klitorisimi okşadığında titriyorum. Şortum ayak bileklerime düşüyor ve o dizleriyle bacaklarımı ayırıyor.

"Bir şey bilmek ister misin?" diye soruyor, uyluklarımdan arasında bulunan o sinir demetini okşayarak. Parmakları dalıyor, ıslaklığımın içinden kayıyor ve geniş parmağını içeri ittiğinde nefesim kesiliyor. "Sen gerçek olan bir rüyasın."

Nazik parmakları boğazıma bastırarak beni kendisine çekiyor ve beni zirveye doğru tırmanırken, doruğa ulaştırıyor. Nefes nefese, inleyerek adımı söyleyince penisi sertleşiyor, sırtıma doğru itiyor ve ikinci parmağını eklediğinde, başparmağı klitorisimi bulduğunda, tekrar çığlık atıyorum.

"Sen sonunda adımı söyleyene kadar, uzun süre dudaklarında adımı hayal ettim. Altımda nasıl hissedeceğini, tadını hayal ettim... ama en iyi arkadaşımı bulacağımı asla hayal edemezdim. Seni bulduğumda, kendimi daha iyi tanıyacağımı."

Omzumun üzerinden bakışlarımı yakalarken beni daha hızlı çalıştırıyor ve parmakları kıvrıldığında dizlerim titiyor. Ağzının köşesi, onun etrafında parçalandığımı izlerken yukarı kalkıyor ve onun adını ağlayarak söylediğimde, onu bir öpücükle yutuyor.

"Seni seviyorum, Jennie. Ve o gece bana mastürbasyon yaparken seni yakaladığım için çok mutluyum."

Ben hırıltılı bir kahkaha atıyorum ve o beni yatağa indirip üstüme çıkıyor.

"Ne istiyorsun, Jennie? Söyle bana, lütfen." "Her şeyi, seninle olduğu sürece."

"Hepsi benim mi?" diye fısıldayarak sorar. "Hepsi senin."

Alnı omzuma düşer ve derin bir nefes alır.

Elimi çenesine koyarak, bakışlarını tekrar bana çeviririm. "Gergin misin?"

Yanağına renkli noktalar belirir. Yavaşça yutar ve başını sallar. "Öyle misin?" "Hayır," diye dürüstçe cevap veririm. "Öyle olmak için bir nedenim yok. Bana her zaman

ihtiyacım olan her şeyi verdin ve seninle kendimi hep güvende hissettim. Bu da farklı değil. Bana gösterdiğin sabır, bunun sadece seninle paylaşmak istediğim, sana güvenmek ve sana aşık olmak istediğim bir şey olduğunu anlamam için gereken tüm zamanı bana verdi. Hiç bu kadar emin olmamıştım ve bunu seninle yapmaktan çok mutluyum."

Dudakları köprücük kemiğimi öpücüklerle kaplar. "Haklısın. Bu..." Başını kaldırır. "Hayır, ama sen... sen dedin ki... dedin ki..."

"Ben de seni seviyorum, Garrett."

Gözleri canlanır, parlak ve elektrikli. "Seviyor musun? Gerçekten?" "Seviyorum, gerçekten."

Gülümsemesi patlayıcıdır, beni kendine doğru çekip sırt üstü düşerken, beni üstüne çekerek hevesle güler. "Tanrıya şükür. Yani, tabii ki. Kim tüm bunlara direnebilir ki? Bunu itiraf etmenin zamanı gelmişti."

"Garrett?"

"Evet?"

"Kapa çeneni."

"Emredersiniz, hanımefendi." Parmaklarını ensemdeki saçlara gömüyor ve ağzını ağzıma koyuyor. Kolunu belime doluyor.

Beni yatırıp bacaklarımı kalçalarına doladı. "Ama dürüst olmak gerekirse, düşüncelerimi ve isteklerimi yüksek sesle ve gururla ifade etmeyi bana sen öğrettin. Aklımdaki tek kişi sensin, tek istediğim sensin. O yüzden belki de bu konuda susmak istemiyorum."

O bana doğru sallanırken başım yumuşak bir çığlıkla geriye düşer ve ben tekrar kendime geldiğimde, burnunun ucunu benim burnuma sürter.

"Sana bir şey sorabilir miyim, Jennie? İlk seferini nasıl hayal ediyordun? Müzik ister miydin? Mumlar? Belki bu senin yeniden başlangıcın olabilir."

Dürüst olmak gerekirse, ilk seferimin estetiğine hiç önem vermemiştim. Her zaman özel olmasını istemiştim, ama özel olmak, süslü şeyler ya da gösterişli davranışlar anlamına gelmiyordu. Sevildiğimi, kabul edildiğimi, istendiğimi hissetmek anlamına geliyordu. Kendimi güvende hissederek tüm yönlerimi bir başkasıyla paylaşmak, yeterli olup olmadığım konusunda hiçbir şüphe duymamak ve sonrasında da yeterli olacağımı bilmek anlamına geliyordu. Özel olmak, acele etmemek, zamanımızı ayırmak, birbirimizi olduğumuz gibi ve birbirimizi nasıl daha iyi hale getirdiğimizi takdir etmek anlamına geliyordu.

Ben bu deneyimi yaşamamıştım ve hep kendimi aldatılmış hissetmişim. Ama şu anda? Garrett bana hep arzuladığım, hak ettiğim deneyimi yaşıyor.

"Bu," diye cevap veriyorum sonunda. "Tam burada, seninle birlikte olmak, hayal ettiğim şeydi. Sevdiğim biriyle birlikte olmak, bana zaten yeterli olduğumu hatırlatan biriyle."

"Sen yeterlisin, Jennie. Eskiden senin yeterliliğinden, neredeyse ulaşamaz olmandan korkardım. Sana yetişebileceğimden emin değildim. Ama şimdi biliyorum. Eksik olan her şey seninle birlikte geldi, beni dengeledi. Asla yetersiz olmadığımı fark ettim; seni bekliyordum, böylece birlikte bütün olabilirdik."

Onun sözleri kalbimin derinliklerine işliyor, kalbime damga vuruyor. Çünkü sadece Garrett'la birlikte kendimi tamamen kabul edebiliyorum.

Elimi yüzünün yanına götürüp okşuyorum. "Bak, duygularını kelimelere döküyorsun. Seninle gurur duyuyorum."

"Bana ne yaptığını görüyor musun? Sana o kadar aşığım ki, düzgün düşünemiyorum bile.

"Dürüst olmak gerekirse, sen hiç düzgün düşünemedin ki."

O, kalçalarını benimkilere sürterek gülerek homurdanıyor. "Sizi boğazınıza sikimi sokarak susturmaktan çekinmem."

"Yapmazsın."

"Bir saniye bile düşünmeden yaparım. Ama bu gece değil. Bu gece, güneş ışığım, seni yumuşak ve yavaş seviyorum."

Derin bir nefes alıyorum. "Hazırım."

Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim, Jennie."

Sikini yumruklayarak, onu benim yarıklarımdan geçiriyor ve onu ıslattığımı izliyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve yavaşça, *çok yavaşça* içeri giriyor.

"Siktir," diye inliyor. "Siktir... cennet gibi."

Nefes nefese, sırtım yataktan kalkarken, onu içine almak için gerildiğimi, ona göre şekillendiğimi hissediyorum. Ağır ve kalın, her yeri dolduruyor, beni hiç olmadığım kadar dolu hissettiriyor.

Elini çeneme koyarak gözlerimizi birbirine kilitliyor. "İyi misin?"

"Sadece... doluyum. Çok doluyum."

"Siktir git, Indiana Bones," diye mırıldanır ve beni güldürür. Başparmağı gözümün altını okşayarak bakışlarımı ona geri getirir. "Hey, benimle kal. Bunu senin hızında yapacağız, tamam mı?"

Onun büyüklüğüne alışırken avuç içlerim sırtında kayıyor. "Senin gevezelik etmeni seviyorum."

Ağzı kıvrılır. "Ne?"

"Bunu yaptığında çok sevimlisin. Dürüstçe konuşmakta zorlandığını düşünüyorsun, ama bu, çoğu insanın kelimelerle ifade edebileceğinden çok daha fazla şey anlatıyor." Kalçalarımı kaldırırken omuzlarına tutunuyorum, onu biraz daha derine çekiyorum ve sürtünme hissettiğimde dudaklarımdan bir başka inilti çıkıyor. "Çok naziksin ve çoğu zaman bunun farkında bile değilsin. Okuldan sonra bana kahve getirmek, beni neşelendirmek için mutfağında benimle dans etmek, babana kızgın olsan da ona yardım etmek ve kız kardeşlerinle birlikte olmak için eve uçmak gibi, düşünmeden başkaları için bir şeyler yapıyorsun. Nazik olmaktan korkmuyorsun ve ben senin şefkatini seviyorum. Bence herkes hayatında bir Garrett'a layık, ama bencilce, seni elinde tutan kişinin ben olduğum için mutluyum. Çok şanslıyım."

Ağzını ağzıma yaklaştırıyorum ve dillerimiz buluşurken kalçaları yavaşça sallanıyor. Beni kendine daha da yaklaştırarak birlikte hareket etmeye başlıyoruz.

Yavaşça geri çekilip tekrar içeri girerken, her yavaş itişim vücudumu canlandırıyor, daha fazlasını istiyor, daha fazlasına *ihtiyaç duyuyorum*.

Beni izlerken gözlerinde görüyorum. Tereddüt, şefkat. Çok uğraşıyor, sadece benim için kendini tutuyor, benim işaretimi bekliyor. Her şeyi istiyorum, bana vereceği her şeyi, ama en çok onu istiyorum.

O biraz daha derine, biraz daha sert girerken tırnaklarım omuzlarına batıyor. Penisi o zor bulunan noktaya çarptığında, gözlerim geriye dönüyor ve başım yastığa düşüyor.

"Oh, lanet olsun," diye bağıriyorum, tırnaklarımı onun pazılarına geçiriyorum.

"Tanrım, Jennie." Kendini ileri doğru iter. "Beni öldüreceksin."

O benim kalçalarımı yataktan kaldırırken topuklarım onun kışına batıyor ve parmaklarım saçlarını tarıyor, beni hiç olmadığım kadar yükseğe çıkarırken hayatım pahasına ona tutunuyorum.

Garrett göğsüme sıcak, ıslak öpücükler konduruyor, kesik kesik nefesleri her birine çarpıyor. Dudakları boğazımı okşuyor ve parmaklarını saçlarıma gömüyor, cildi benimkine çarparak bana bakıyor.

"İnanılmaz. O kadar güzel ki inanılmaz."

"*Garrett.*" Adı boğuk ve anlaşılmaz bir sesle çıkıyor, omurgam titriyor, karnımın derinliklerinde bir ateş parlıyor ve o daha hızlı hareket ediyor, daha derine giriyor. Kalçaları benimkilere sürtünüyor, ihtiyacım olduğunu bilmediğim o sürtünmeyi bana veriyor ve tüm dünyam çökmeye başlıyor. "*Aman Tanrım, Garrett, lütfen.*"

Parmak uçları çeneme bastırıyor, beni esir alıyor. "Sana bu kadar aşık olduğuma inanamıyorum. Bu çok akıl almaz bir şey."

O beni öyle izlediğinde, sanki ilk kez renkleri görüyormuş gibi, düzgün düşünemiyorum. Zihnim harika bir karmaşa içinde, tek bildiğim, onun dokunuşuyla her bir parçamın parladığı, onunla birlikte tam da burada olmam gerektiğini hissettiğim.

Gözlerim rahatlamamanın gözyaşlarıyla doluyor. Onunla birlikteyken kendimi hiç bu kadar kendim gibi hissetmemiştim ve saklanmak zorunda olmamak ne kadar özgür hissettirdiğini anlatamam. Bunca zaman, bunca acıdan sonra, sonunda kendime ait kişiyi, bu dünyadaki yerimi buldum. Her türlü acı ortadan kalkıyor ve

beni ben yapan, hiçbir şeyi değiştirmek istemeyeceğim bu noktaya getiren bir parça kalana kadar.

Bir avuç dolusu saçını tutarak, bizi bitiş çizgisine yaklaştırırken alnını alnıma yaklaştırıyorum. Her şey karıncalanıyor ve geriliyor, sanki bunun bitmesini istemişyormuşum gibi onu daha derine sıkıştırıyorum. Ama daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

Garrett'ın gözleri benimkiler arasında dolaşıyor, düşüncelerimi okuyor. "Ben de, bebeğim," diye söz veriyor.

Ağzımı dudaklarıyla kapattı ve içimde piston gibi hareket ederken boğazımdan çıkan çığlığı yuttu. Birlikte doruğa ulaştığımızda, tek gördüğüm yıldızlardı, onun benim gökyüzüme hiç çaba harcamadan astığı yıldızlar.

Güçlü kolları beni geniş göğsüne çekiyor ve Garrett bizi yan yatırıyor, beni tutarken beni ne kadar sevdiğini fısıldıyor.

Uzun zamandır, tek başıma daha iyi olduğuma kendimi ikna etmiştim. Bağımsızlığıma o kadar alışmışım ki, güçlü olmak için buna ihtiyacım olduğunu kendime söylemişim, ne kadar yalnız hissettiğimi fark etmemişim.

Sonra Garrett bana en iyi arkadaşıımı, yanımda durup elimi tutacak bir partner verdi. Ve dünyayı ayrı ayrı değil, birlikte karşılaştığımızda çok daha az korkutucu geliyor. Bu duyguyu bir daha asla kaybetmek istemiyorum.

Garrett'ın dudakları omzumda izler bırakıyor, fısıldadığı sözlerle boynumdan yukarı doğru bir yol çiziyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Ve gitmiyor. Sabah uyandığımda yatağım boş ve dağınık, ama onu duyuyorum. Mutfaktan gelen yumuşak bir müzik sesi, ayak sesleri, tencere sesleri.

Onun gömleğini giyip, kolları bileklerime kadar sıvayıp, düğmelerini yeterince ilikledikten sonra koridorda yürüyorum. Onu, sadece boxer şortuyla ocakta yemek pişirirken buluyorum, pencerelerden içeri dolan güneş ışığında boğulmuş gibi, sanki tam da buraya aitmiş gibi.

Omzunun üzerinden bana gülümsüyor, nefes kesici bir manzara.

"Günaydın, güneş ışığı." Beni kendine çekip dudaklarımdan öper, çenemin kenarını, boğazımın çizgilerini izler. Sonunda yanağıma yüksek sesle bir öpücük kondurur ve avucunu popoma vurur. "Yumurtalarını nasıl istersin?"

Döllenmiş cevabını vermeyi düşünecek kadar aptal olmalıyım.

Bunun yerine, boğazımı temizler, saçımı kulağımın arkasına atar ve asıl soruyu sorarım.

"Kek de seçenekler arasında mı?"

BÖLÜM 36

ONUN YÜZÜNE BAKMA
YÜZÜ

GARRETT

Jennie'nin böyle bir ortamda büyüdüğüne inanamıyorum.

Onun gücünü, dayanıklılığını hafife almışım. Ne zorlu bir hayat yaşamış. Hem üzücü hem de hayranlık uyandırıcı.

"Bir başka klasik şarkı daha, bu sefer Elton John ve Kiki Dee'den." Carter, mikrofonu ağzına dayayarak altı kişilik dinleyicisine bakarken, saçma sapan bir şekilde kaşlarını kaldırarak dönüyor. "Carter Beckett'in eşsiz dokunuşuyla, orijinalinden daha iyi olduğu tartışılmaz." Hoparlörlerden müzik çınlar, şarkı sözleri televizyonda akmaya başlar ve Carter Olivia'nın gözlerinin içine bakar. "Don't Go Bacon My Heart." Karısını işaret eder. *"Bu senin için, Ollie kızım!"*

Carter şarkı söyleyip dans etmeye başlayınca, yüzümü sakladığım avucumun arkasından "Tanrım" diye mırıldandım. Dans denilse de, daha çok... kıvrılma gibi bir şeydi. Ne olduğunu bilmiyorum ama Olivia ağlayacak gibi görünüyordu. Dizine hafifçe vurdum. "İyi misin?"

"Tabii ki iyi değil," diye karşılık verir Emmett. "Bu dünyaya, kocasının tıpatıp aynısı olacak bir bebek getirmek üzere."

Adam koşarak gelir ve ona buz gibi bir bardak bira uzatır. "Al. Alkolsüz." Olivia etkilenmemiş bir yüz ifadesi takınır ve Adam ona acıyarak, sert bir gülümseme atar. "Biliyorum. Üzgünüm."

"En kötüsü, bunun bir düet olması gerekirken," diye mırıldanır Cara, Carter'ın dönmesini izlerken, "ama iki parçayı da o söylüyor."

"Öyleyse, *oooh, oooh!*" Döner, garip bir şekilde hiç etkilenmemiş görünen karısının önünde durur ve onu işaret eder. "Kalbimi parçalama!"

"Ona inanılmaz derecede aşışım," diye mırıldanıyor Olivia yanımda.

"Ne?"

"Oh, hiçbir şey." Sanki burada olduğumu unutmuş gibi gülümsüyor, sonra bacağıma hafifçe vuruyor. "Ee, Garrett. Her şey yolunda mı?"

"Her şey mi? İ-yi. Gerçekten iyi." *Neden öyle sinsi sinsi sırtıyor?* Kısa boylu, hamile kadınların sinsi olmalarına izin verilmemeli. Zaten yeterince korkutucular. "Evet, her şey... çok iyi."

"Sevgililer Günü'ndeki restorandan beri seni görmedim. Aceleyle gitmiştin."

"Son üç gündür seyahat ediyorduk," diye hatırlatıyorum

"Uh-huh, ve ondan önceki beş gün boyunca evde"

"Evet, ben..." Elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Meşgulüm." Kafasını eğdi. "Ben mi meşgulüm?"

"Bu bir öpücük izi mi?" Bu sefer Carter, nefes nefese aramıza çöküyor. Köprücük kemiğimi dürtüyor. "Evet, öyle."

Elini itiyorum. "Hayır, değil." *Kesinlikle öyle.* Jennie'ye yapmamasını söyledim, ama beni hiç dinler mi? Hayır, tabii ki dinlemez. Onu dizginlemek çok zor ve zaten ben de bunu istemiyorum.

Carter kaşlarını kaldırır. "Susie ile işler yolunda, ha?"

Cara burun kıvrır. Adam hemen ayağa kalkar ve mutfağa doğru gider. Olivia arkasını döner ve Jaxon telefonuyla meşgul olur. Carter ve Emmett ise... farkında değiller.

En çok Emmett beni şaşırttı. Cara söylemeyeceğine söz verdi, ama onun bize bu kadar sadık olacağını beklemiyordum. Aslında sadık olduğu kişi Jennie'dir bence.

Peki Olivia? O sadece algısı güçlü biri, sanırım. Ayrıca, döndü döndü getirip dönüş Valentine's günü ve otururken "kazara" omzuma çok sert bir dirsek attı, bu yüzden Jennie bana söylemeden önce onun bildiğinden oldukça emindim.

Cara ayağa kalktı. "Gitmem gerek. Bir hayır etkinliği hakkında bazı müşterilerle görüşmem var."

Onun ve Emmett'in oturma odasında başladıkları şiddetli öpüşme savaşımdan dikkatimi başka yöne çekmek için telefonumu çıkarıyorum.

"Jennie geliyor mu?" diye sorar Olivia.

"Hayır," diye otomatik pilotta cevap veriyorum ve telefonumda spor haberlerini kaydırıyorum. Parmaklarım sadece bir saniye duraksıyor, sonra kendime sakın davranmam gerektiğini söyleyerek onları hareket etmeye zorluyorum. "Çünkü dersleri var, değil mi? Hey, Jaxon, Nashville son beş maçında bir galibiyet ve dört mağlubiyet aldı. Görünüşe göre kalecilerini korumak için sana ihtiyaçları var."

Oyunun adı dikkatleri başka yöne çekmek ve Jaxon da buna uyarak hokey istatistikleri hakkında anlamsız bir sohbete giriyor, ama Carter zaten bize hiç dikkat etmiyor.

Hayır, yüzünü Olivia'nın karnına dayamış, ellerini ağzına kapatmış ve tuhaf, derin, statik nefes alma sesleri çıkarıyor.

"Ne yapıyorsun sen dostum?" diye soruyor Jaxon sonunda.

"Luke," diyor Carter Olivia'nın karnına. İki tane daha boğuk ses. "Ben senin babanım."

"Hay sıçayım." Yorgun gözlerimi ovuşturuyorum. "Darth Vader olmasın."

Olivia, Carter'ı kucağından iter ve ayağa kalkar. "Garrett, benim her gün uğraştığım şeyler seni gözyaşlarına boğardı." Carter'ın kaşlarını çatmış yüzünü ellerinin arasına alır ve onu öper. "Seni daha fazla sevemezdim." Bir elini beline koyarak topallayarak uzaklaşmaya başlar. "Ama Jennie gelmeyecekse, anne banyo yapmaya gidiyor." Merdivenlerde ayak sesleri duyulur ve sonra seslenir, "Carter! Kung pao tavuğunu ekstra acı yapmalarını söyler misin?"

"Tabii ki, tatlım!"

"Amy's Wok'tan akşam yemeği alacağımızı sanıyordum?" diye sorar Adam, Olivia'nın koltukta oturduğu yere oturur. Çayının yanı sıra, bir kutu Oreo da getirmiştir. "Amy's Wok'ta kung pao tavuk yok."

"Biliyorum. Golden Village'dan ayrı sipariş vermelisin."

"Neden Ollie'ye iki yerden sipariş vermek yerine, orada olmadığını söylemiyorsun?"

Carter yüzünü buruşturarak Xbox'ı kuruyor. "Onunla tanıştın mı? Şu anda çok korkutucu." "Boy
1,52 metre!"

Carter omzuna yumruk atar. "1,55 metre."

Kıkırdayarak ağzıma bir kurabiye atıyorum. "Katılıyorum. Ollie şu anda oldukça korkutucu." Bana uzatılan kumandayı alıp yutkunuyorum. "Onunla uğraşmak istemezdim."

"Çılgın istekleri var ve hiçbir şey tam olarak istediği gibi olmuyor. Onu mutlu etmek için iki farklı yerden sipariş vermekten memnuniyet duyarım."

Bir saat boyunca *Call of Duty* ve *NHL* arasında gidip geliyoruz ve Jennie'yi okuldan almadan önce hala doksan dakikam olduğunu fark edince içimden bir inilti bastırıyorum. Onu üç gündür görmedim, bu çok uzun bir süre değil ve kesinlikle en uzun süreli ayrılığımız da değil, ama ondan önceki beş günü vahşi hayvanlar gibi sevişerek geçirdiğinizde, bu süre lanet olası bir sonsuzluk gibi geliyor.

Jennie'nin oyuncak koleksiyonunun çeşitliliği ve miktarı göz önüne alındığında, onun tuhaflıkları olmasına şaşırmadım, ama ertesi gün sert ve vahşi şeylere atılmaya hazır olmasına biraz şaşırdım. İnanılmaz derecede yakışıklı görünüşüm ve sevimli gevezeliklerim suçlu. Jennie benim sevimli olduğumu söylüyor.

Ayrıca, her hayvanlar gibi seviştiğimizde, ardından yumuşak ve tatlı bir tur yapıyoruz. Sanırım bu en sevdiğim şey. Saçını çekmeyi ve kıkırına şaplak atmayı seviyorum, ama onu sevdiğimi söylerken gözlerine bakmayı, birlikte boşalırken onu öpmeyi gerçekten çok seviyorum. Onu sevmekten sonra en sevdiğim ikinci şey onu kucaklamak.

Carter'a bir göz attıktan sonra telefonumu çıkarıp Jennie'ye mesaj atmak için açtım, ama zaten bir mesaj gelmişti.

Sunshine: *Seni görmek için sabırsızlanıyorum, koca adam *dil emoji*
patlıcan emoji *su damlacıkları emoji**

İkincisi, Beckett kardeşlerin ne kadar birbirine benzediğini fark etmeden önce gelir, ki bu en iyisidir.

Sunshine: *Seni özledim *kalp emoji**

"*Carterrr*," Olivia'nın sesi üst kattan geliyor. "Evet, tatlım?" diye bağıyor.

"Acıktım!"

Telefonunu çıkarır ve ekranına telaşla dokunur. "Hemen sipariş veriyorum!"

"Tatlı bir şey istiyorum! Bana dondurmali sundae yapabilir misin?"

Carter başını kaldırıp gözlerini kırıştırır. "Dondurmali sundae..." Merdivenlerin altına koşar, ben de kanepenin arkasına yaslanıp onu izlerim. "Oreo dondurmali mı?"

"Ve brownie de lütfen!"

"Browniler," diye mırıldanır, ellerini beline koyarak. "Ne tür browniler, Ollie kızım?"

"Brownie hamuru, Oreo ve kurabiye hamuru ile yaptığın türden!"

"Oooh." Karnımı ovuşturuyorum. "Onları yapabilirim."

Carter bana bakıp kaşlarını çatır. "Bizde... bizde yok. Malzemeleri gidip alabilirim."

"Çok uzun sürer," diye sızlanır Olivia. "Hemen istiyorum!"

Carter sinirli bir şekilde saçlarını karıştırır. "Bebeğim, şu anda yok! Ben markete gideyim!"

"Hayır!"

"Ruh-roh," diye mırıldanırım, en iyi Scooby-Doo sesimle, kıkırdayarak, başka bir kurabiye alırım.

Adam onu elimden alır. "Ollie'nin kurabiyelerini hepsini yeme. Korkuyorum."

"Normal Oreo'larımız ve doğum günü pastası Oreo'larımız var," diye seslenir Carter. "Onlarla sana dondurma yapabilirim!"

"Aynı şey değil," diye ağlar Olivia.

Carter iki elini yüzüne götürür. "Ne yapacağımı bilmiyorum! Ne yapmamı istiyorsun?" Kollarını başının üzerinde sallayarak merdivenleri işaret eder. "*Ne yapmamı istediğini söyle!*"

"Boş ver! Aç kalırım!"

Emmett'in yüzü soluyor. "Siktir. Olivia bu kadar korkutucuysa, Cara hamile kaldığında nasıl olacak?" Nemli alnını siliyor. "Korkutuculuk faktörü artarsa, bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

Jaxon başını sallar. "Siktir et. Dokuz ay boyunca Cara'dan uzak duracağım. Hayır. O kadın beni hiç düşünmediğim bir şekilde korkutuyor."

olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Cebimden titreyen telefonumu çıkarırken gülüyorum. Arayan Jennie ve Carter'la birlikteyken, sadece bir sorun olduğunda arar. Mesela, bazen yanlışlıkla dur işaretlerine çarpar. Bu yüzden tuvalete koşuyorum ve nefes nefese onu selamlıyorum.

"Beni erken alabilir misin lütfen?" "Tabii ki, tatlım. Her şey yolunda mı?"

Aradığım tereddüt var, dışa vurmadan bana hayır, pek iyi değil diyen tereddüt.

"Ben gidiyorum," diyorum ona. "Ama unutma: sen çok iyisin ve herkesin adını biliyorsun. Kimsenin seni ezmesine izin verme."

İki dakika sonra Carter'dan tek kelime almadan kapıdan çıkıyorum. O, kilerdeki eşyaları parçalamakla ve dondurmali sundae ve brownieler yüzünden sinir krizi geçirmekle meşgul, umursamıyor bile.

SFU'nun önüne geldiğimde, Jennie koşarak dışarı çıkar, Simon da onun peşinden koşarak ona bağıırır. Kapıyı açar ve içeri girer, onu gerçekten öpmek isterim, ama aynı zamanda hayalarımı vücuduma bağlı tutmak da isterim.

"Hey." Onun uyluğuna dokunarak bakışlarını bana çektim, sonra onu kendime doğru çekip alına bir öpücük kondurdum. "Bir saniye bekle, tamam mı, güneş ışığı?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Hemen dönerim," diye söz veriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Hava çok soğuk ve kışın bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Yazımı, Jennie'nin sürekli az giyinik olduğu bir havuz başında geçirme hayali kuruyorum.

"Mmm, mmm," diye mırıldanarak Simon'a doğru ilerliyorum, o lanet şarkı kafamda takılıp kalmış. "Kalbimi parçalama."

Gözleri bana odaklanır, öfkeli, şaşkın, sonra yüzünde sinir bozucu bir gülümseme yayılır.

"Seni gerçekten bana bağıırman için mi gönderdi? Acınası. Senden korkmuyorum. Jennie çok dramatik. Sürekli benimle flört etmeseydi, onu öpmezdim."

Onun önünde durduğumda, bir santim geri çekildi, ama hemen toparlandı.

Alçak sesle kıkırdayarak beni süzer. "Kardeşinin arkadaşı ve takım arkadaşıyla yatmak. Klasik. Jennie yatakta da diğer zamanlarda olduğu kadar sıkıcı mı? Vanilya kişiliğine uygun vanilya seks..."

Yumruğumun yanağına çarpmasıyla sözleri yarıda kesilir ve *lanet olsun*, bu çok iyi geldi.

Simon, şok olmuş yüzüne titrek bir elini götürdü. "Sen..."

Bu sefer yumruğum burnuna isabet eder, kan parmak eklemlerime sıçar. Ceketinin yakasını tutup onu kendime doğru çekerim.

"Onun adını bir kez daha söyle," diye fısıldıyorum. "Sana meydan okuyorum."

Burnundan kan sızıyor, üst dudağında birikiyor. Kollarını kaldırarak teslim oluyor.

"Onun rızası olmadan ona bir daha dokunma demiştim. *Hayır* ne demek, Simon?"

Dudakları açılır, ama ağzından çıkan tek ses bir hırıltıdır. "*Hayır* ne demek?" diye tekrar sorarım.

"Hayır," diye kekeledi. "Hayır, hayır demektir."

"Aynen öyle, Simon. Hayır, hayır demektir." Onun yakasını bırakıp, kapüşonlu sweatshirt'ümle yumruklarımı sildim. Bu sweatshirt'ü seviyordum, özellikle de Jennie'nin sadece onu ve külotunu giyerek dairemde dolaşmasını izlemeyi seviyordum. Şimdi yenisini almam gerekecek. "Ona bir daha laf edersen, seni kaldırıma yapıştırırım."

Arabaya doğru yürürken, ellerim cebimde, garip bir şekilde sakim. Okulda Simon'ı yumrukladığım için Jennie'ye bir tür özür dilemeliyim herhalde.

"Hey, şey, o konuda..." Koltuğuma otururken gözlerine bakıyorum. Ağzı açık, bulanık mavi gözleri şaşkın bir şekilde bana bakıyor. Parmaklarımı bereimin altına sokup kafamı kaşıyorum. "Bana kızgın mısın? Çünkü ben..."

"Mağara adamına ilgi duyduğumu sanmıyordum," diye mırıldanıyor, "ama duyuyorum. Mağara adamına ilgi duyuyorum."

Bana doğru yavaşça yaklaştığını, alt dudağının dişlerinin arasında kayıp gittiğini fark ediyorum ve Teğmen Johnson pantolonumun içinde kıpırdanarak göreve hazır olduğunu bana bildiriyor.

"Seni eve götürüp mağara adamı gibi davranmamı mı istiyorsun?"

"Evet, beni eve götürmeni ve gerekli tüm gücü kullanmanı istiyorum."

"Mmm..." Elim çenesinden kayarak yüzünü bana doğru çevirir. "Sana ne kadar güçlü olduğumu göstereyim mi?"

Parmakları ön kollarımı kayarak, pazılarımı kavradı. "Çok güçlüsün."

Dudaklarım dudaklarına değiyor. "Seni bağlamamı ister misin?"

"Beni soyup, güçsüz bırakıp, yürüyemeyecek hale gelene ve senin sikinin şekli içime kazınana kadar sertçe sikmeni istiyorum."

Onu yirmi saniye boyunca gözlerimi kırpmadan izledim, sonra sonunda "Tanrım, lanet olsun" diye mırıldandım.

O sırtıyor, kıkırdıyor, sonra dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum. Oh, bir saniye." Pencerenin güç düğmesine basıyor, dışarıya eğilirken soğuk havayı içeri alıyor. "Siktir git, Steve," diye Simon'a bağılıyor, ona iki parmağını gösteriyor. Geri dönüyor, mutlu bir iç çekişle koltuğuna gömülüyor.

"Cennete gitmeye hazırım. Hadi eve gidelim, Garrett."

BÖLÜM 37

TEĞMEN
JOHNSON VS.
DISNEYLAND: EN
UYGUNUN
GARRETT

GARRETT

"JENNIE..."

"Hayır, fikrimi değiştirdim." Örgüsünü omzunun üzerinden atıyor — bugün zümrüt yeşili kadife kurdeleyle bağlanmış, çok sevimli — ve havalı bir şekilde uzaklaşıyor, ben de onu asansöre kadar takip ederken kıcına bakakalıyorum.

"Siktir git."

"İnan bana dostum." 21'i üç kez vurur ve kollarını göğsüne çaprazlar. "Bu gece ceza kutusundasın."

Jennie o kadar komik ve küstah ki, bazen ona ne yapacağımı bilemiyorum. Bu oyunu oynamayı seviyor, bana kızgınmış gibi davranıyor, ikimizden biri yalvarana kadar oyunu uzatıyor. Her iki sonucu da seviyor, ben de öyle.

şu anda neden bana kızgınmış gibi davranıyor? Starbucks'ın arabaya servisinden geçtik ve zencefilli pekmezli kurabiye yoktu. Ona yulaf ezmeli kuru üzümlü kinoa kurabiyesi teklif ettiler ve pencereden atlayacağından korktum. Barista da öyle düşünmüştü galiba.

Benim hatam değil, ama ikimizi de kızdırmak için öyleymiş gibi davranıyor.

"Yaramazlık yapıyorsun."

"Öyle *davranmıyorum*, Garrett. Öyleyim."

"Evet, bana mı anlatıyorsun." Kapılar açılır ve ben onun çantasını alıp onun önüne geçiyorum. "Üç kız kardeşimden daha büyük bir velet."

Jennie elini boğazına bastırarak nefesini tutar. Onu daha sonra sıkacağım.

"Ağzını öyle açık tutmaya devam edersen, sikimi boğazına sokarım, tatlım."

O elektrikli menekşe mavisi gözlerdeki ışıltı yine orada. "Yapmazsın."

O dairesine girip duvara yaslanırken, heyecanla ona doğru yaklaşıyorum. "Oh, yaparım."

Dudaklarını yalar, kanlı kapüşonlu sweatshirt'ümü başımdan çıkarmamı izler. "Hayır," diye mırıldanır, kollarını boynuma dolayarak, parmaklarını saçlarıma sokar ve çenemi öper. "Sen benim tatlı, nazik devimsin. Bu yüzden herkes sana Gare-Bear diyor."

Hırlayarak, elimi örgüsünün dibine batırıp sıkıca kavradım. Göğsünü duvara bastırdım ve kalçası dışarı çıkarak sikime sürtündü. Üstünün altına daldım, parmak uçlarım karnında dans etti, kaslarının seğirdiğini hissettim. Ağzımı boynuna açtım ve başı inleyerek omzuma düştü.

Taytının bel kısmını okşuyorum. "Sana dokunmamı ister misin?" Dudaklarım onun teninde kayıyor. "Seni tatmamı ister misin?" Bir parmağımın ucunu bacaklarının dikişine doğru kaydırıyorum. "Seni sikmemi ister misin?"

"Tanrım, evet."

"Yalvar."

"Garrett," diye titreyerek inliyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum. "Bu iyi bir başlangıç."

Dönerek, ellerini göğsüme koyup beni duvara itti. Ayakkabılarını çıkardı, tişörtünü başından çıkardı ve taytını aşağı çekti. Ben de aynısını yaptım, ta ki ikimiz de iç çamaşırlarımızla kalana kadar.

Jennie, avucunu köprücük kemiğime koyarak beni duvara dayıyor, boş eliyle göğsümden aşağı doğru kayıyor. Boxerımın kenarından gizlice içeri girerek, yumruğunu penisimin etrafına sarıyor. Zevkin dalgasıyla tıslıyorum ve yüzünde zafer dolu bir gülümseme beliriyor.

"Ben yalvarmam," diyor Jennie dudaklarıma fısıldayarak. "Sen yalvarırsın." Penisimi bırakıyor, karnımı okşuyor ve... uzaklaşıyor.

Siyah danteller ve uzun, altın rengi bacakları olan bu manzaradan hiç de şikayetçi değilim. O koridorun yarısına kadar uzaklaşana kadar bekledikten sonra boxerımı çıkarıp, aramızdaki mesafeyi kapatıp onu duvara sıkıştırıyorum, göğsüm onun sırtına yapışıyor.

"Bugün olmaz, güneş ışığı. Bugün seni dizlerinin üzerine çökmek istiyorum."

Elimi külotunun içine sokuyorum ve beni bekleyen Şey karşısında iniltiyi boynuna gömüyorum.

"Tanrım, Jennie. Sırılısıklamsın."

"Indiana Bones'u becermek istiyorum," diye boğuk bir sesle söyler, ben parmağımı içine sokarken nefes nefese kalır. "O beni her zaman çok iyi becerir."

Onu  ıldırtacağını bildiğim bir hızda parmağımı pompalıyorum, avucumun içine kıvrılıp altında kıvrana kadar bekliyorum. "Geri al."

" ok büyük," diye boğuk bir sesle söylüyor, kalçalarını sallayarak. " ok iyi."

O zümrüt yeşili kurdele sahte bir masumiyetle benimle alay ediyor, ben de bir ucunu orta parmağıma dolayıp çekiyorum. İpeksi saçları  rg den kurtulup sırtına dökülüyor ve vanilya ve tarçın kokusu beni sarıp sarmalıyor, en güzel Şekilde boğuyor.

Kalın dalgalı saçları parmaklarımla arasından kayıyor. " ok güzel."

Omzunun üzerinden bana küstahça sırtarak, gamzeleri ortaya çıkıyor. "Biliyorum."

Kazandığını düşünüyor.

Yavaşça parmağımı çekiyorum, onun düşen g l msemesinden büyük zevk alıyorum, dönüp bakarken gözleri fırtına gibi.

"Ne yapıyorsun sen?" "Tadına bakıyorum."

Parmağımın ağzımın içinde kaybolmasını izlerken gözleri parlıyor. Bana doğru küçük bir adım atıyor. Bileklerini kavrayarak onu durduruyorum. Bileklerine kurdeleyi dolayarak bir fiyonkla bağladığımda, vücudu beklentiyle titriyor.

Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini tutup, bakışlarını bana çeviriyorum. Orada yüzen heves, güven, sevgi beni paramparça ediyor. Onu çok seviyorum, ama bu, söyleyeceğim sözleri engellemeyecek.

"Dizlerinin  zerine   k."

Gözleri parıldarken dudaklarını yaladı. "Zorla beni."

Ona bakarak ileri doğru adım attım. O da benim bakışlarımı karŐıladı ve her adımında benimle birlikte geriye doğru adım attı, ta ki yatağının yanına gelene kadar. Geniş, mavi gözleri bana bakarak talimat bekliyordu, ama aynı zamanda buna karşı koymaya da hazırды.

Ama direnmeyecek.

"Dizlerinin üzerine çök," diye alçak sesle tekrar ediyorum ve o da başka bir itirazda bulunmadan dizlerinin üzerine çöküyor. "Aferin sana."

Bu sevimli karışım, küstah, taviz vermeyen özgüven, tatlı masumiyet ve övgüye olan arzusu, aramızdaki ilişkiyi bu kadar patlayıcı kılan şeydir. İkimiz de kontrolü ele alıp istediğimiz gibi kullanabiliriz, her zaman ihtiyacımız olanı verir ve alırız.

Bunun yanı sıra, o her şeyi daha iyi hale getiriyor. Onsuz da tam bir insandım ama dengesizdim, sanki bir şeyler tam olarak yolunda değilmiş, her şey biraz merkezden sapmış gibi. Onunla her şey daha parlak ve net, aramızda yoğun bir şekilde titreşen tutkuyu körüklüyor.

Başparmağımla alt dudağını okşuyorum. "Bu ağız sana çok sorun çıkarıyor, değil mi?"

"Sen buna bela diyorsun, ben eğlence diyorum."

"En iyi eğlence. Şimdi ağzını aç, güneş ışığı."

Parmaklarım onun saçlarını tararken, ben onun sıcak, ıslak ağzının içine dalıyorum. O beni hevesle alıyor, etrafımda açgözlülükle inliyor.

"Siktir." Onu yerinde tutarak geri çekiliyorum, sonra ileri doğru itiyorum.

Bağlı bilekleri kalkar ve testislerimi avuçlayarak nazikçe masaj yapar. Sikim defalarca boğazının arkasına çarpar ve Jennie kıvranmaya, sallanmaya, sürtünme arayışına başlar. Elleri düşer ve memnun bir inilti etrafımda titreşir, o da külotunun içine dalar ve uyluklarının arasında bulunan pembe tomurcuğu okşar. Gözleri tavana doğru döner ve boğazı açılır, sanki beni yutmaya çalışır gibi beni daha da içine alır.

"Tanrım, Jennie. Siktir. Aynen böyle."

Boşalacağım ve gözlerindeki çaresizlikten, elini ovuşturma şeklinden, sikimin boğduğu bozuk seslerden, onun da boşalacağını anlayabiliyorum.

Ama onun yalvarması gerekiyor.

Onun ellerini kendinden çekip, yeşil kurdeleyi tutuyorum ve o çığlık atıyor, ben bir kez daha ileri doğru ittiğimde, boğazına dökülürken, neredeyse ağlamak üzere gibi görünüyor.

"Sen bir..."

"Yatağa," diye sertçe emrediyorum, kolumu onun etrafına dolayarak onu tam oraya atıyorum. Göğsü inip kalkıyor, şişmiş dudakları açılıyor, ben de sikimi yumrukluyorum. "Bacaklarını aç."

Tereddüt etmeden, ayaklarını yatağa düz bir şekilde koyarak, ıslak külotunu ve uyluklarının içini kaplayan ıslaklığı bana gösterir. Bacaklarının arasına uzanırım ve ağızım uyluklarının kaygan çizgisini takip ederek tadına varırken, titrer.

"Garrett," diye yalvarır, ben danteli biraz kenara çekip ısırıp yalarken kıvranır. "Çıkar şunu."

"Neden?"

"Yala beni," diye yalvarır. "*Lütfen.*"

"Onlar giyinikken de seni gayet iyi yalayabilirim." Dilim külotunun ortasından bir kez yavaşça geçer ve onu tüm vücuduyla titretir. "Dilimi hissetmek ister misin?"

"Tanrım, *evet.*"

Parmağımın ucuyla dikişini yukarı doğru takip ediyorum, klitorisinin üzerinde hafifçe geziyorum. "Kibarca iste."

Gözleri geri adım atmak istemediğini gösteren bir ateşle parlıyor, ben de dilimi o ihtiyaç duyan, dantelle kaplı klitorisin üzerinde gezdiriyorum ve onun ne kadar çabuk pes ettiğini izliyorum.

"Oh, *lanet olsun.* Lütfen, Garrett. *Lütfen.*"

Parmağımı külotunun kasık kısmına takarak, onu yavaşça aşağı indirdim. Cennet gibi kokuyordu, topraksı ve tatlı kokuların çılgınca sarhoş edici bir karışımı. Eğer bu dünyadaki son gecem olsaydı, onu bacaklarının arasında gömülü olarak, her bir parçasını yiyip bitirerek mutlu bir şekilde geçirirdim. O benim son yemeğim olurdu ve ben mutlu bir adam olarak ölürdüm.

"Lütfen ne?"

Kafasını geriye atarak homurdanır. "Lanet olsun, Garrett, yüzünü bacaklarımın arasına göm ve ağlamadan önce adını haykırmamı sağla, *lütfen.*"

Gülüştüm onun uyluğuna bastırıyorum. "Şu anda pek nazik davranmıyorsun. Öyleyse bunlar..." Bileklerini kaldırıp, kurdeleyi demir yatak parmaklığına takıyorum. "Buraya git. Dokunma." Dişlerimle gergin bir meme ucunu çekerken bana doğru eğiliyor. "Anladın mı, güneş ışığı?"

Külotunu çıkarıp amını elimle kavradığımda inliyor.

"Kelimelerini kullan, Jennie. Otuz saniye önce bununla bir sorunun yokmuş gibi görünüyordu."

"Evet." Tek heceli kelime karışık ve dağınık, hayal kırıklığı ve arzuyla dolu.

Ağzım göğüslerinin şişkinliği üzerinde kayıyor, her bir pembe meme ucunu sevgiyle okşadıktan sonra yoluma devam ediyorum, karnının kasılmasını izliyorum.

Durup, göbek deliğinden bana bakan halkaya bakıyorum. Yeni, gümüş, üstünde küçük bir turkuaz taş, altında daha büyük bir taş var. Bunu daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum, ama en iyi tahminim, ağzında benim sikim varken gözlerinin benimkilere sabitlenmiş halinden başka bir şey fark edemeyecek kadar meşgul olduğumdur.

"Yeni bir göbek halkası almışsın. Beğendim."

Jennie gülümsüyor, kirpikleri titriyor. "Beğeneceğini düşünmüştüm. Gözlerinin rengiyle aynı."

İnleyerek, onu öpmeden önce vücudumu onun vücudunun üzerine yatırıyorum. "Sen en iyisisin."

Uzanıp, çekmecenin düğmesini bulana kadar komodini tokatlarım. İçinden bulduğum ilk şeyi çıkarırım. Küçük, siyah ve çok güçlüdür. Onu birlikte kullanmadık, ama FaceTime'da onu kullanarak mastürbasyon yaptım. Onu on seviyeye kadar yükseltirse, iki dakika içinde boşalabilir.

Onu yanına bırakıp vücudunda aşağı doğru yoluma devam ediyorum, dişlerimle göbek piercingini çekip, kalça kemiğini emip, uyluk içini ısırp, o inleyene, yalvarana, nefes almaya zorlanana kadar devam ediyorum.

Şişmiş, parlak yarıkını yavaşça yaladığımda "*Garrett*" diye bağırır. Yatak korkuluğuna karşı direnir, ayakları yatağa bastırarak kendini yukarı kaldırır ve bana daha da yaklaşır. Klitorisini ağzıma aldığımda, başı keskin bir nefesle geriye düşer.

"Bu amcığın çok seviyorum." Kollarımı uyluklarına dolayarak onu kendime doğru çekerim. "Tadı lanet olası bir mutluluk gibi."

O zaten çok yakın, titriyor, ayak parmakları kıvrılıyor ve iki parmağımı içine soktuğumda çığlık atıyor. Ona takıntılıyım, benim onu tatmin etmemi izlemeye bağımlı olduğu gibi, sanki bu görüntü onu tatmin etmeye yetiyormuş gibi. Onun yavaşça çözülmesini izlemek bile beni tatmin etmeye yetiyor. Parmaklarımı pompalarken, dilimi

, orgazm olduğunda hissettiği Şeyi, beni sıkıca kavrayıp adımı haykırmasını zevkle izliyorum.

Hiç vakit kaybetmeden, küçük oyuncağı alıp, gücünü yüzde 50'ye çıkarıyorum ve parmaklarım hala ileri geri hareket ederken, klitorisine emiyorum.

"Aman Tanrım..." Sözleri kaybolur, gücü doğrudan yüzde on'a çıkardığımda kesik kesik nefesler havayı deler. "Aman Tanrım. Aman *Tanrım*, evet. Lanet olsun..." Başı ve gözleri yuvarlanır, parmakları yatak korkuluğuna kıvrılırken gözleri tavana sabitlenir. "*S-s-s-siktir*. Ben-ben..." Başı öne doğru eğilir, geniş gözleri nefes nefese bana bakar. "Ben... ben..."

"Boşal." Parmaklarımı kıvırıyorum ve ateşli bir kızıl ısı boynuna tırmanıyor, sevdiği noktaya dokunduğumda yanaklarını boyuyor. İkinci kez boşalırken kalçaları sallanıyor ve elimi sıırılsıklam bırakıyor.

Onu parmaklıktan çözdüm, bağlı bileklerini boynuma doladım, kucağıma oturttum ve yanmadan önce onu sertleşmiş penisimin üzerine bıraktım.

"Tanrım," diye tıslıyorum, o da çığlığını omzuma gömüyor.

Belinden tutup onu benden kaldırıyorum, sonra tekrar tekrar bırakıyorum, kendimi sonuna kadar gömüyorum, o sırtımı tırmalarken tırnaklarım onun derisine batıyor. Benden uzaklaşırken ensemdeki saçımı çekiyor, mükemmel göğüsleri yüzümde zıplıyor ve ben öne eğilip onu ağzıma alıyorum.

Daha derine girmek istiyorum, ta ki o beni tekrar boğazında hissedene kadar. Etrafımda hissettiği Şeyi ezberlemek istiyorum, sanki biz her zaman birbirimize uymak için yaratılmışız gibi, bir yapbozun son iki parçası gibi.

Onu benden çekip, kurdelesini çözüyorum. Hiç vakit kaybetmeden ellerini yüzüme koyup, ağzını ağzıma yapıştırıyor. O çekildiğinde, onu ellerinin ve dizlerinin üzerine çevirip, kalp şeklindeki kıcına hızla el izimi basıyorum.

"Benim," diyorum ona, dudaklarımı parlak kırmızı izine bastırarak.

O mağara adamı istedi; mağara adamı tam da istediği Şey. Ben onun içine girerken o çarşafı yumrukluyor. "Senin."

"Siktir, Jennie." Kalçalarını kavrar ve ileri doğru hareket ederim.

"Bazen seni *sikmek* istiyorum... *seni yok etmek* istiyorum. Ağırılıksız hissedene kadar sikmek istiyorum, sanki uçuyormuşsun gibi, başka hiçbir Şey hissetmeyecek kadar. Seni o kadar sert sikmek istiyorum ki, ben gittiğimde bile beni hissedebilirsin." Onu kendime doğru çekerim.

Onun boğazını tutarken sırtımı göğsüme bastırıyorum. "Sen mükemmelsin, kusursuzsun ve tek istediğim, senin benim, benim de senin olduğumu, birbirimize ait olduğumuzu hatırlatacak izler bırakmak."

Jennie bana sıkıca sarılır, nefes nefese ve kesik kesik nefes alırken, elini boynumun yanına koyar ve birlikte süreriz.

Boğazını bırakıp, elini bacaklarının arasına çekiyorum. Parmaklarını klitorisine bastırıp, ellerimizi birlikte daire şeklinde hareket ettiriyorum, orgazmım omurgamdan aşağıya doğru akmaya başlarken onu kendini okşamaya zorluyorum. Testislerim geriliyor ve Jennie bir kez, sonra iki kez adımı fısıldadığında, kalçalarını kavrayıp, elimden geldiğince sertçe ileri doğru itiyorum, tekrar tekrar, birlikte uçurumun kenarından yuvarlanıp, gökyüzüne serbest düşüşe geçene kadar.

Nefes nefese, sırt üstü yere yığılırım, Jennie'yi üzerime sarkıtarak, gevşek ve cansız, nefes nefese. Elimini onun poposuna koyar ve dudaklarını öperim.

"Seni seviyorum," deriz aynı anda, ardından gülüyoruz.

"Tanrım, çok yorgunum." Nemli saçlarımı elimle tararım. "Sen vahşisin."

"Ben mi?"

"Evet, sen, güneş ışığı. Beni kasten tahrik ettin." "Starbucks'ta zencefilli melaslı kurabiyem yoktu. Bana

bana kuru üzüm ve *kinoa verdiler*, Garrett."

Midem gurulduyor, Jennie'yi erken alabilmek için akşam yemeğini atladığımı hatırlatıyor. "Çin yemeği," diye mümkün olduğunca baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyorum, dudaklarım çenesini okşuyor.

Jennie güldü. "Kendimi temizleyip menü getireyim."

Onu banyoya kadar takip ediyorum, orada hızlı bir duş almanın en iyisi olacağına karar veriyoruz ve duşun %99'unu onu sabit su akıntısı altında öperek geçiriyorum. O mutfaktan menüyü getirirken, ben oyuncağı silip yerine geri koyuyorum.

Parlak bir mücevher gözüme çarpar ve ona takılı olan küçük, pembe cam tıkaçı çıkarırım. Jennie yatak odasına geri döndüğünde, kaşlarımı kaldırarak ona sorgulayan bir bakış atarım. O macerayı sever, ben de onunla macera yaşamayı severim.

"Kesinlikle olmaz, Garrett."

Başımı eğip dudaklarımı büzüyorum.

Gözlerini devirip iç çeker. "Peki, belki bir gün."

"Bu lanet olası bir ihtimal, bayanlar ve baylar!" Çekmeceyi kapatıp yatağa atlıyorum, o kıkırdarak bana sarılırken ben de ona sarılıyorum ve birlikte menüyü okurken birbirimize sokuluyoruz.

Yemek geldiğinde yatakta yiyoruz ve sonra bir tur yumuşak ve tatlı bir şeyler yiyoruz, sonra o bir koala gibi bana sarılıyor ve geceyi geçirmek için yerleşiyor.

İznim olmadan, zihnim Carter'a kayıyor. O benim kaptanım olmanın ötesinde, en iyi arkadaşlarımdan biri. Yıllar önce, kimsenin olmadığı bir anda, o uçaktan indiğim anda beni kabul etti. Beni evine, hokeyin ötesindeki hayatına davet etti ve bunu hiç düşünmeden yaptı.

Başlangıçta, planın geçici olması nedeniyle gizlilik ve gizlice dolaşmak eğlenceliydi. Ama şimdi, yüzüne bakarken, uykunun getirdiği huzurla her bir ince çizginin kaybolduğunu fark edince, Jennie'nin onsuz yaşayamayacağım biri olduğunu anlıyorum.

Bunu Carter'dan ne kadar uzun süre saklarsak, sonuç o kadar kötü olacak. Yalanları yutmak gittikçe zorlaşıyor, Jennie'ye olan hislerim imkansız bir şekilde derinleştikçe midem bulanıyor ve ağrıyor.

Bunun ötesinde, onu dünyamdaki en iyi ve en parlak şey gibi konuşamamaktan bıktım. Kısa süreli anlardan, kalabalık odalarda atılan bakışlardan, zoraki mesafeden ve ilgisizlikten bıktım.

Jennie ile vakit geçirmek, hiç bitmesini istemediğiniz bir Pazar günü gibidir. O ana kadar geçen her an mükemmeldir, hafta sonu çok hızlı geçer. Pazar günü istediğinizden daha çabuk gelir ve her geçici anı, her dakikayı, veda etmeye hazır olmadan, bırakmaya hazır olmadan tutunursunuz. Gözlerinizi kapatmazsanız, veda etmek zorunda kalmayacağınızı düşünürsünüz.

Ama sonra gece gelir, veda kaçınılmazdır ve Pazartesi sabahı yalnız uyanırsınız, başka bir sıkıcı haftaya başlamaya hazırsınız. Hafta sonunuzu bir kenara koyarsınız ve olmak istemediğiniz kişiye dönüşürsünüz, en önemli kişi, her şeyi kolaylaştıran kişi olmadan idare edemiyormuş gibi davranırsınız

Her Şeyi kolaylaştıran, sonunda birlikte olabileceğiniz hafta sonunu tekrar bekleyen kişi.

Artık beklemek istemiyorum ve saklanmaktan yoruldum.

BÖLÜM 38

KABARCIKLI

JENNIE

BU BALONU SEVİYORUM.

Her şeyi sıcak ve parlak. Sürekli güneşin tadını çıkarıyorum, güçlü kollara sarılmış, sağlam bir göğse yaslanmış, kulağıma sürekli "seni seviyorum" diye fısıldanıyor.

Burada endişe yok. Korku ve güvensizliğin yeri yok. Bunlar sadece balonun dışında var, orada *biz* yokmuşuz gibi davranmak zorunda kalıyoruz, inanılmaz bir bütünün iki yarısı değilmişiz gibi.

Burası benim en sevdiğim yer, bu adamın yanında, onun sevgisiyle, desteğiyle, beni sürekli olarak yücelttiği şekilde.

Avuç içimi çıplak göğsünde gezdiriyorum, cildinin sıcaklığını, altında atan kalbin hafif titreşimini hissediyorum. Bana parlamam için alan verdiği için mutluluk yaydığını biliyor mu acaba?

Dudaklarım onun köprücük kemiğine dokunur ve altımdaki vücut uğuldayarak canlanır, bir koluyla beni göğsüne sıkıca sararken, diğer kolunu başının üzerine uzatır, uzun bacaklarını esnetir.

"Sen tam bir yatak canavarısın," diye homurdanıyor Garrett, tam da sırt üstü yatarken, vücudunun ağırlığıyla üzerime uzanıyor.

Göz kapakları titrer, uykulu turkuaz gözleri bana bakar. Ağzının köşesi yukarı kalkar, kalçalarımın üzerine oturur, parmakları bileklerimi kavrar ve başımın iki yanına sabitler.

"Benim yatağım," diye mırıldanır, omzumu öper. "Benim Jennie'm." Dudakları boynumdan çeneme doğru ilerler, ta ki üstümde durana kadar, dağınık altın sarısı saçları dağınık halde. Yüzünde sıcak, davetkar ve baş döndürücü bir gülümseme belirir. "Benim lanet olası güneş ışığım." Ağzı ağızımı kaplar, dilini içime sokar ve bileklerimi bırakıp parmaklarımızı birleştirir

parmaklarımızı birbirine bağlar, yan tarafımı okşayarak içimde arzu ateşini yakar.

Garrett belimi kavrar ve üzerime bastırır. Bacaklarımı onun etrafına dolayarak inlerim, kalçalarımı kaldırır, sessizce yalvarırım ve o içime girerken onun iç çekişini yutarım.

"Kaç kez çok fazla olur?"

Bacağımı yukarı kaldırıp daha derine daldığında nefesim kesildi.

"Seks yapmak için mi?" "Seni sevdiğimi söylemek için."

"Bunu duymayı seviyorum. Kimse beni senin sevdiğin gibi sevmedi ve ben de kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim."

Bana gülümsüyor ve alnını alnıma dayıyor. Birlikte hareket ederken, ikimiz de alıp verirken, ben onunla birlikte boşalırken ve o da beni takip ederken, benim nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını bilmiyorum. Biz tek bir bütünü; tek bir beden, tek bir aşk, tek bir kalp.

"Bu gece için heyecanlı mısın?" diye soruyor, ben de bir çift külot ve uyku tulumu giyiyorum, Noel'de bana aldığı, poposunda *melek* çizimi olan tulum, ve onun kalın, yünlü çoraplarını giyiyorum.

Yatağa geri sürünerek, çapraz bacaklı oturuyorum. "Evet ve hayır. Sadece arkadaşmışız gibi davranmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

İki haftadır böyle devam ediyor, bir an bir ilişkim var, bir an sonra bekârim, arkadaşlarımızın yanında her seferinde saklanmak zorunda kalıyorum. Bilenlerin bakışları işi zorlaştırıyor, ama bilmeyenler işin imkânsız derecede korkutucu olmasını sağlıyor. Bu gece de farklı olmayacak, ama yine de, zamanımı birlikte geçirebileceğim, onlarla dışarıda eğlenebileceğim arkadaşlarım olduğu için mutluyum. Keşke erkek arkadaşım la dans etmeme izin verilseydi.

Garrett elimi tutup avucumu yukarı doğru çeviriyor. Tüm çizgileri, parmaklarımın uzunluğunu izliyor ve bana bakmadan önce boğazı titriyor. "Carter'a söylemek istiyorum."

Bunun olacağını tahmin etmediğimi söyleyemem. Son zamanlarda Carter'la ilgili konularda çok endişeli davranıyor.

Garrett bunu açıkça itiraf etmese de, bu durum onu çok etkiliyor, sadece bana sürekli dokunmak istediğini söylüyor. Çoğu zaman bir yolunu buluyor,

yanımdan geçerken belime dokunmak, kanepede ya da masada yan yana oturursak anslıysak kk parmağını benimkine dolamak gibi. Özellikle anslıysak, popomu avulayabiliyor.

Ama eğlence ve basit bir yalan olarak başlayan şey, kardeşim Garrett'in en yakın arkadaşlarından birinin arkasında tam anlamıyla gizli bir ilişkiye dönüştü. Carter bencil olabilir, ama ailesi ve arkadaşları onun dünyasıdır ve ona bu kadar uzun süre yalan söylemek, en büyük ihanet gibi geliyor. O benim sonsuza kadar en iyi arkadaşım, koruyucum, ihtiyaım olduğunda her zaman yanımda olan omzum. Ona bu kadar uzun süre yalan söylemiş olmam onun kalbini kırabilir ve bunun sebebi olduğum için utanıyorum.

"Artık ona yalan söylemekten hoşlanmıyorum, Jennie. Bizim için bir son görmediğim sürece."

Kalbim hızla atıyor. "yle mi?"

"Gerçekten yle, güneş işığım."

"Oh, iyi." Rahatlamış bir şekilde vücudum gevşiyor. "Ben de bilmiyorum, ama bu tür şeyler nasıl yürür bilmiyorum."

"Yarın sabah ona söylemeye ne dersin? Birlikte? Belki ona ve Olivia'ya kahvaltıya gelmelerini teklif edebiliriz. Ya da sen ona sorarsın, böylece buraya gelmeden kalp krizi geçirmez." Glş zoraki ve endişeli, yüzünü buruşturarak göğsünü ovuşturuyor.

Elini sıkıyorum. "Gerginsin."

Endişeli bakışlarında, onu o yapan, sevdiğim adam yapan tüm yumuşak, nazik yanlarını, içinde yüzen amansız şefkati görüyorum.

"Senin için yeterince iyi olmadığımı dşneeğinden endişeleniyorum."

"Sen benim için çok iyisin, Garrett. Ama daha da emlisi, biz birbirimiz için iyiyiz. Birkaç ayda, birkaç yıldır aşamadığım şeyleri açmama yardım ettin. Sonunda Carter için önemli olanın bu olacağını düşünüyorum."

Garrett dudağını ısırır. "Belki barış teklifi olarak Oreo getiririm. Bu durum için Amerika'dan özel bir lezzet getirmiştim."

"şaka yapıyorsun. Ne kadar zamandır?"

"Adam'ın annesi en son Noel'de bir kutu göndermişti, yani... o zamanlar mı?"

"Ama..."

"Ama yok. O zaman sana karşı hislerim olduğunu fark ettim ve sonunda Carter'ı, kız kardeşiyle çıkmama izin vermesi için rüşvet vermem gerekeceğini anladım." "İlgi duymayabilirdim," diye karşılık verdim, yüzünde küstah bir

bir sırıtişla karşılık verdim.

Üzerime çıkararak beni yatağa itti. "İlgilenmeyeceğin falan yok. Bana takıntılısın."

Telefonundaki alarm çalmaya başlar ve o, inleyerek alnını göğsüme dayar.

Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum. "Hazırlanmalısın. Kahramanlarını görmek için heyecanla bekleyen çocuklar var."

"Birinin kahramanı olduğuma inanamıyorum."

"Ben inanıyorum." O benim kahramanımdı, her ne kadar beni kurtaran tek kişi ben olmak istesem de. Ama bazen başkalarının sana yardım edebilmesi için onları hayatına sokman gerekir.

Adam, çocuk yurdunda çok fazla zaman geçirdiği için, oradaki çocuklarla inanılmaz bir bağ kurdu ve hepsini hokey hayranı yaptı. Geçen öğleden sonra oynanan son maçta, herkese bilet aldı, atıştırmalıklar sağladı ve maçtan önce bir tur düzenledi. Bugün tüm takım onları ziyarete geliyor.

"Bu sabah Carter ve Ollie'nin evine gidecek misin, yoksa Adam'ın evine giderken seni de bırakayım mı?" Garrett, duşu açarken banyodan seslendi.

Mart ayının ilk günü olmasına rağmen, batı kıyısında bahar kendini göstermeye başladı. Şikayet etmiyorum; sevimli paltomla sıcak paltom arasında seçim yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Kar yağmadığı için, Carter'ın arabasıyla daha sık yola çıkıyorum. Hiçbir dur işaretine çarpmadım, hatta artık yaklaşık üç metre önce duruyorum. Garrett bunun da iyi olmadığını söylüyor, ama Garrett canı cehenneme.

"Beni okula bırakır mısın?" Carter'a, Garrett'in sabah kahvesini almaya giderken beni okula bıraktığını sık sık söylüyorum. Bu bizim lehimize olmalı, çünkü Carter'a

arkadaşlığımızın geliştiğini, birbirimizi tanıma fırsatı bulduğumuzu gösteriyor.

Ya da belki de tamamen hayal görüyorum ve bir mucize umuyorum.

"Ah, bu aklıma geldi," diye düşün sesini bastırarak bağıríyorum.

"Dün lastiklere hava basmak zorunda kaldım. Çok iyi bir fiyat aldım!"

Sadece yağmur gibi yağın suyun sesi duyuluyor.

Ve sonra: "Fırsat mı? Havada mı?"

"Evet, Renfrew'daki dükkana götürdüm ve fiyatı dört yüz dolara indirdiler!"

Su durur, banyodan buhar sızarken havada ağır bir sessizlik hakimdir. Garrett, melas kadar yavaş bir şekilde kapıda belirir, çıplak, sırlıklam, XL boyuttaki penisini örtmeye bile tenezzül etmez.

"Anlamadım?"

"Lastik başına yüz dolar! Premium hava için! İnanabiliyor musun?"

"P... Premium hava mı?"

"Normalde iki katı ücret aldıklarını söylediler!"

"Aman Tanrım." Elleri havaya kalkar, ne yapacağını bilemiyormuş gibi başını hızla ellerinin arasında hareket ettirir, sonra sonunda ellerini yüzüne indirir. "Aman Tanrım. Jennie, ne oluyor lan? Nasıl-nasıl-nasıl... Seni dolandırmışlar!"

"Neden bahsediyorsun?"

"Hava... *Aman Tanrım!* Jennie, lastiklerine hava basmak bir dolar falan tutar!"

"Ne?"

Kollarını başının etrafında savuruyor. "Benzin istasyonunda yaparsın! Hortumlu küçük pompalarda! Tanrım, lanet olsun." Yüzünü ovuşturuyor ve şu anda bir şekilde ereksiyon olmayı başarması bana çok komik geliyor. "Kahvaltayı atlamak zorundayız. Carter'a giderken yolda dükkanda dururuz. Paranı geri alırım."

Göğsüm gürültüyle titriyor. Dudaklarımı ısırarak bunu durdurmaya çalışıyorum, ama Garrett'in telaşlı bakışları benimkilerle buluştuğunda, kendimi tutamıyorum. Burnumdan bir kıkırdama sesi çıkıyor ve geri kalan kahkaham da patlayarak çıkarken öne doğru eğiliyorum.

"Bu bir TikTok trendi," diye boğuk bir sesle söylüyorum, yatakta yuvarlanarak. "Buna kandiğine inanamıyorum. Çok safsın!"

Toplanmış bir çift çorabı alır ve kafama fırlatır. "Sırf bunun için bu gece beynini sikip atacağım."

"*Oh hayır,*" diye alay ediyorum. "*O hariç her şey olur.*" Yataktan atlayıp banyoya gidiyorum, kollarımı beline dolayıp arkadan ona sarılıyorum. "Seni seviyorum."

"Siz Beckett'lar ve lanet TokTok'larınız."

"TikToklar." Ona bir kez daha sarıldım, Teğmen Johnson'a da hızlıca bir kez sarıldım. "Gidip kahvaltı hazırlayayım."

"Jennie?" diye seslendi arkamdan. "Ben de seni seviyorum."

Sevdiğini biliyorum, bu yüzden ona dört katlı krep yapıyorum, üstüne Reese's kreması ve dilimlenmiş muz koyuyorum, üzerine pudra şekeri serpip gerçek akçaağaç şurubu döküyorum, yanında da Kanada pastırması ekliyorum. Tabağı hazırladığımda, iki elini sıkıca kıcıma vuruyor ve beni nefesimi kesiyor.

"Ellerim üzerinde olmadan popon yalnız görünüyor." Yanağımı öper ve koklar. "Harika görünüyor ve kokuyor."

"Teşekkürler. Hepsi doğal."

Kıcımı çimdikledi. "Kahvaltıdan bahsediyordum, seni kaplumbağa."

Beni döndürdü ve ben onu bir adım geri ittim, gözlerim vücudunda dolaştı. O kadar güzel ki, acıtıyor.

"Bu ne?" diye soruyorum, ceketinin yakasına dokunarak.

Kendine bakıyor. "Kot ceket."

"Hmm. Hoşuma gitti."

O sırtarak kot yakasını çekiştirir. "Öyle mi?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, dişlerimi alt dudağıma bastırarak düğmeleri okşuyorum. Yakasını tutup onu kendime doğru çekiyorum. "*Senden* hoşlanıyorum."

Garrett, iki elini popoma koyup sıkarken, içten ve gürültülü bir kahkaha atar. Burnunun ucu benimkine değerek dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur. "Seni açıkça sevebilmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben hazırım," diyorum ona

dürüstçe. "Ben de."

"Bu dünyadaki en inanılmaz şey."

"Değil mi?" Olivia'nın kahverengi gözleri, karnına gülümserken parlıyor. "Keşke bunu içinden hissedebilseydin."

Avuç içim, yeğenimi veya yeğenimi aramak için sıkı, yuvarlak karnının üzerinde kayıyor. Olivia elimi tutup sağ tarafına, göğüs kafesinin altına koyuyor. Elim cildine bastırıyor ve bir an sonra bir şey geri itiyor.

Nefesimi tutarak, karnının sıçramasını hayretle izledim.

"J teyze seni şimdiden çok seviyor," diye yeğenime fısıldayarak, onu güvende tutan evin üzerinde elimi gezdiriyorum. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Ön kapı açılır ve Dublin kanepeden fırlayarak koridora koşar.

"Merhaba Dubs," diye Carter şefkatle seslenir. "Benim yakışıklı adamım kim? Babacığını özledin mi? Babacığın seni özledi. Evet, özledim, Bay Yakışıklı." Otuz kiloluk köpeği kollarında taşıyarak oturma odasına girer ve onu yere indirir. "Yeğenine merhaba mı diyorsun?"

"Ya da yeğenime," diye işaret ederim, sonra Olivia'nın karnına ellerini bastırmak için beni yere ittiğinde nefesim kesilir. Yumruğumu onun baldırına vururum. "Seni pislik."

"Merhaba, bebeğim," diye karnına doğru konuşur. "Küçük adamım nasıl?"

"Carter, lanet olsun, kız kardeşine yardım et ve bebeğimizin cinsiyetini tahmin etmeyi bırak."

"Tamam, patron." Beni kanepeye geri kaldırdı, sonra Olivia'nın yüzünü avuçladı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Ama o bebek erkek olarak doğduğunda kendini çok aptal hissedeceksin."

"Öğrenmek istemeyen sendin," diye hatırlatırım ona.

"Çünkü ben biliyorum." Şakağına dokunup göz kırpar. "Buna baba-oğul bağı diyelim."

"Buna cehalet de," diye mırıldanır Olivia, sonra Carter kahve masasına ikramlarla dolu bir tabak koyunca parlak bir gülümsemeyle karşılık verir. "Mmm, anneciğine gel."

"Junk food yememeyi hedeflemiyor muydun?" diye sorarım, onlar yemeye başlarken.

"Hamileyken hedefler veya beklentiler olmaması en iyisi olduğunu öğrendim. Böylece yanlışlıkla

Taco Bell'in arabaya servisinden geçip üç taco, bir Crunchwrap Supreme ve büyük boy chili peynirli patates kızartması sipariş edip, on dakika içinde dördünü de yediğimde kendime kızmam."

"Öğrenelim mi?" diye sorar Carter aniden. "Cinsiyetini mi? Hala bir ayımız var. Öğrenebiliriz. Öğrenmek ister misin?" Elini kaldırır. "Hayır, cevap verme. Ben öğrenmek istemiyorum."

Bir sandalyeye çöküp parmaklarıyla masayı tıkladmaya başlar. Gözü seçiriyor mu? Çenesi kesinlikle seçiriyor. Elini uzatır, sonra tereddüt eder, geri çeker ve çenesini yumruğuna dayar.

"Ya kız olursa? Olmaz, değil mi? Hayır, çünkü annem önce beni doğurdu, senin annen de önce Jeremy'yi doğurdu, bu da önce bir erkek çocuğumuz olacağı anlamına gelir. Bu bilimsel bir şey."

Bunun böyle işlemediğini söylemek için ağzımı açtım, ama Olivia elime dokundu ve başını hafifçe salladı, Carter'ı izlemeye devam etti. Carter, boşluğa bakmakla saçını çekmek arasında gidip geliyor, genetik ve DNA hakkında konuşuyordu, ama ikisi de onun konuşmaya yetkili olmadığı konular.

Aniden ayağa fırladı, gözleri çılgınca parlayarak elini göğsüne koydu. "Eğer kız olursa Olivia, öleceğim. *Öleceğim*." Koridorda fırtına gibi koşarak ilerledi, parmaklarını saçlarına geçirdi ve kendi kendine mırıldandı. Ağır ayak sesleri merdivenlerden yukarı doğru yankılandı.

"O da neydi öyle? Az önce sana tam adınla mı seslendi?" Onun tam adını duyduğum tek zaman, evlilik yeminlerini ettikleri zamandı. Ollie, Ol, Liv, prenses, balkabağı, balkabağı turtası ya da Bayan Beckett der, ama sevdiği şarkıyı söylemediği sürece *asla* Olivia demez.

Olivia elini havada reddedici bir hareketle salladı. "Kafasında kendini bir kız babası olarak görüyor ve şimdi bir gün birinin onu ondan almaya çalışacağı gerçeğini düşünüyor. Bu onu gerçekten üzüyor. Sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı var." Ayak parmaklarını sehpanın altına geçirip onu kendine doğru çekti ve tabaktan bir kurabiye daha aldı. "Haftada bir kez olur." Koridora bakar. "Çıldırmak için sadece on beş dakikan var, Carter! Yarım saat içinde duş alıp giyinip çıkmaya hazır olmalısın!"

"*Paniklemiyorum!*" diye bağıırır Carter. "*Panikleyen sensin!*"

Kurabiyesini ikiye ayırır. "1,93 metre boyunda, 90 kilodan fazla, insanları tahtalara yapıştırarak geçimini sağlıyor ve 3 kiloluk bir kız bebeği düşüncesi onu çok korkutuyor."

"Umarım kız olur."

"İkimiz de, Jennie. İkimiz de."

"Carter, bir kez daha Darth Vader sesini taklit edersen, ben gidiyorum."

Olivia böyle diyor, ama ben onun kararını yüzde yüz destekliyorum.

Üçümüz kulüpte diğerleriyle buluşmadan önce akşam yemeğine çıkıyoruz ve Carter, Olivia'nın karnına konuşarak çok dikkat çekiyor.

"Tamam, ama o bebek doğduğunda, beni kimse durduramaz." Birasını yudumlarken, gözleri yan masadaki üç adama kayıyor. Onlar televizyona bağırıyor, masada boş bira sürahileri ve bardaklar dağılmış durumda. Bize geri dönüyor. "Her neyse, bugün çocuklar çok eğlenceliydi. Bizim orada olmamızdan çok heyecanlandılar. Adam, tesisleri iyileştirmek için bu yıl birkaç ekstra bağış etkinliği düzenlemekten bahsediyor, bu çocukları bazı ailelerle tanıştırebilir miyiz diye bakacağız, bu tür şeyler. Cara da planlamaya yardım edecek."

"O adam bu gezegendeki en tatlı insan," diyor Olivia. "Umarım aradığı özel kişiyi bulur." Bana yaramazca gülümsüyor. "Hey, Jennie, belki..."

"Hayır." Carter onun kafasını okşadı. "Hayır, tatlım."

Telefonum titrediğinde gülerek burnumu çektim. Altın çocuk Adam Lockwood ile çıkma fikri bir gösterge ise, ona Garrett ve benim hakkımda konuşmak tam bir felaket olacak.

Ayı: *Bu gece geç saatlerde tavrı takınacak mısın?*

Ben: *Zaten tavrım var, koca adam.*

Ayı: *Harika. Saçını çekip boğazını sikmek istiyorum.*

Bu söz üzerine bacaklarımın arası heyecanla karıncalanıyor ve koltuğumda kıpırdanıyorum.

"Garrett'in arkadaşı da oradaydı," diyor Carter. "Emma? Komşun."

"Emily," diye düzeltiyorum.

"Görünüşe göre ara sıra orada gönüllü olarak çalışıyor, çocuklarla uğraşiyor. Bazıları gerçekten zorlanıyor." Kıkırdıyor. "Garrett onun bir ponpon kız olduğunu sanıyordu."

Bear: *PS. Emily'nin çocuk psikoloğu olduğunu biliyor muydun?
Bugün evdeydi.*

Kafamda, işinin sıkıcı ve önemsiz olduğunu söylediği, Kevin'ın yüzüne yumruk attıktan yarım saat sonra sorduğum soruyu eliyle savuşturduğu belirsiz bir anı geçiyor.

Onun iletişim bilgilerini açıp bir mesaj yazıyorum.

Ben: *Sıkıcı ve önemsiz bir iş, ha?*

Emily: *Kes sesini.*

Ben: *Benim küçük yumuşak kalpli kızım.*

Emily: *Kötü kız imajımı mahvetme, J.*

"Onun ve Garrett'in hala seviştiklerinden eminim. Çünkü o fotoğrafçı kızla çıkmadığını söylüyor, ama geçen hafta soyunma odasında sırtında çizikler vardı ve bugün Emily ile köşede konuşuyorlardı."

Bear: *Beni kenara çekip Jaxon ve Adam'ın üçlü yapmaya hazır olup olmadıklarını düşündüğümü sordu.*

Emily: *Erkek arkadaşını beni de dahil etmeye ikna edebilir misin? seksi arkadaşlarıyla mı? Benim ciddi olduğumu düşünmedi, ama iki erkekle birden seks yapacaksam, en azından tamamen mahvolmak isterim, anlarsın ya? Onlar bunu yapabilecek gibi görünüyorlardı. Ben: Adam üçlü seks yapacak birine benzemiyor, Em. Üzgünüm.*

Emily: **iç çekiş* Evet, ben de öyle hissettim. Muhtemelen onu mahvederdim. Hey, gelecek hafta sonu kızlar gecesi yapalım mı?*

Ben: *Kızlar gecesi mi?*

Emily: *Evet, bilirsin, paket servis, filmler, alkolsüz şarap...*

Carter, kendi hokey takımını kuracak kadar çocukları olduğunu anlatırken içimde bir şey çiçek açıyor ve Olivia tam önümde oturmasına rağmen, Cara ile grup sohbetimizde erkekler bir dahaki sefere dışarı çıktıklarında yatıya kalmak isteyip istemediğimizi soran bir mesaj atıyor. Emily, evde kalmak istemediğim takdirde yapabileceğimiz diğer şeyleri sıralamaya başlıyor, örneğin akşam yemeğine çıkmak ya da dans etmeye gitmek gibi. Garrett, Sevgililer Günü'nde ona aldığım anahtarlığın üzerindeki küçük charm'ın fotoğrafını gönderir, avucunda bana bakan ayı ve güneş, beni sevdiğini ve Adam ve Jaxon'la kulüpte yan yana oturmamız için bir plan yaptığını söyleyen bir mesajla birlikte. O kadar doluyum ki, neredeyse acı veriyor.

Bütün bu sevgi nereden geldi? Bu inanılmaz aile, sahip olduğum dostluklar? Hep buradaydılar da ben kendime çok mu sert davrandım da onların gerçekten benim için burada olduklarına inanamadım?

Carter hesabı öderken, yanımızdaki adamlar bir tur daha içki istiyorlar.

"Üzgünüm," diyor garson. "Size daha fazla servis yapamam."

"Bu ne demek lan?" diye soruyor içlerinden biri, dengesiz bir şekilde ayağa kalkarken. "Maçı izliyoruz ve bir tur daha istiyoruz."

Kafasını sallar. "Siz çocuklar yeterince içtiniz. Hesabınızı ödedikten sonra size taksi çağırabilirim."

"Siktir git taksiye ihtiyacımız yok," diye bağırır ve faturasını elinden alır.

Midemde bir rahatsızlık hissi oluşur ve Carter, Olivia'nın elini tutar, diğer elini sırtıma koyar ve bizi kapıya doğru yönlendirir. Omzumun üzerinden bakarım, adamların paltolarını alıp masaya faturaları attıklarını görürüm. Nedense kalbim biraz daha hızlı atmaya başlar ve göğsüm sıkışır.

Soğuk geceye adım attığımızda, derin bir nefes alıp yavaşça nefes veriyorum. Midemdeki düğüm yavaşça çözülüyor ve arabaya doğru yürürken rahatlıyorum.

Restoranın kapısı açılır ve üç adam dışarı çıkar. "Siktiğimin orospusu," der biri.

"Şimdi nereye gideceğiz?" diye sorar diğeri.

Üçüncüsü cebinden bir takım araba anahtarları çıkarır. "Bir yer biliyorum."

Hayır. *Hayır.* Kardeşimin kolunu tutarım.

"Onları bir kenara koysan iyi olur," diye homurdanır Carter, anahtarları işaret ederek. "Bu halinle arabaya bir adım bile yaklaşırsan, seni yere sererim."

Anahtarları tutan adam sallanır, Carter'a bakarken gözleri cam gibi olur. Sonra güler ve bir adım öne çıkar. "Çekil yolumdan, süperstar."

Carter elini göğsüne koyar ve adamın üzerine eğilir. "Bir adım daha atarsan seni geberdiririm."

"Hamile karının önünde mi? Hayır, sanmıyorum. Biz üç kişiyiz, sen teksin. Sence kim zarar görecek?"

"Carter," Olivia sessizce yalvarır, ona uzanır. "Korkuyorum." "Duydun mu? Karın korkuyor. Arabana bin ve onu eve götür."

Carter elini sıkar ve onu bana doğru yönlendirir. "Jennie, arabaya bin ve polisi ara."

Göğsüm hızla yükselir, adamlar Carter'ın etrafını sararken gözlerim etrafta dolaşır. Olivia kolumu sıkıca tutar, bir eli karnında.

"Jennie," diye inler. "Kendimi iyi hissetmiyorum." "Arabaya bin," diye tekrarlar Carter. "*Hemen.*"

Deniyorum, ama ayaklarım hareket etmiyor. *Neden ayaklarım hareket etmiyor? Neden o adamlar ona doğru öyle yürüyorlar? Neden bizimle gelmiyor?* Onu çağırmaya çalışıyorum, ama içimdeki bir şey korkudan donmuş durumda. Gözlerimi kapattığımda, tek gördüğüm babamın tanınmaz hale gelmiş arabası. Tek kokladığım bayat bira. Tek hissettiğim şey... dehşet.

Adamlardan biri Olivia'ya, sonra bana bakıp sırtıyor. "Bu ikiniz için izlemesi eğlenceli olmayacak."

Olivia'nın nefesi kesilir, gözleri panikle büyür ve ben telefonumu çıkararak o üç rakamı tuşlarım.

"911, itfaiye, ambulans veya polis mi gerekiyor?"

Üç adam birden Carter'ın üzerine çullanınca, boğazım düğümlenir ve cevap veremem. Karışık bir vücut yığını, yakındaki bir arabaya çarparak yere düşer.

Olivia'nın kan donduran çılığı, boğazımdan çıkan "Sanırım panik atak geçiriyorum" sözlerim dışında her şeyi bastırır.

BÖLÜM 39

BALONU PATLATMAK

JENNIE

"Anne, dur. Ben iyiyim, söz veriyorum."

Kan çanağına dönmüş gözlerinin altındaki gözyaşlarını siler, ama aslında orada olmadıklarını ısrarla söyler. Titreyen ellerini kucağında birleştirir, ben de ellerimle onun ellerini örterim.

"Çok korktum," diye fısıldar.

Kalbim sıkışır. Annemi kollarıma alıp sıkıca sarılıyorum. Sarhoş bir sürücünün karıştığı bir kazayla ilgili telefon almak bir kez bile çok fazladır.

"Ben iyiyim. Olivia ve bebek iyi, Carter da iyi. Hepimiz iyiyiz."

Randall Duncan hariç herkes. Randall'ın burnu kırılmış. Ağzı da oldukça kötü yaralanmış.

Diğer ikisi kolay kurtuldu, Carter'ın Randall'a verdiği zararı gördükten sonra onun yumruklarından kaçmaya karar verdiler. Kaçmaya çalıştılar ama çok uzağa gidemediler.

Randall'ın alkol seviyesi 0,23 çıktı, yasal sınırın neredeyse üç katı. Son bir saattir burada oturup, o direksiyona geçseydi ne olabileceğini, kimin hayatının kaybedilebileceğini düşünüyorum.

Annem alnımı öptü. "Otomat makinesini bulacağım."

"Tamam." Elimin arkasında, damar yolunun takılı olduğu iğneyi kurcalıyorum. "Bu şey çok kaşınıyor. Çıkarabilir miyim?"

"Jennifer Beckett, ona dokunma. Hemşire geri gelene kadar bekle. Bayıldın, Tanrı aşkına."

"Panik atak geçirdim." Gözlerimi devirerek, o an tek düşünebildiğim şeyin, sevdiğim birinin hayatını alan sarhoş bir sürücü olduğunu unutmaya çalışırken, bunu büyük bir olaymış gibi göstermeye çalışıyorum. "Olivia'yı görmeye gideceğim."

Ayağa kalktığımda annem beni tekrar yatağa itti. "Ben dönene kadar burada bekleyeceksin."

Kapı arkasından kapandığında ayağa kalktım. Damar iğnesi standımla birlikte kapıdan çıktım.

Otuz saniye içinde Olivia'nın odasını buluyorum; Carter'ın personel ile tartıştığını duyabiliyorum.

"Oh, bunu yiyemez. Premium yemek menüsünü görelim lütfen."

"Uh, sadece bir menümüz var, Bay Beckett."

Carter'ın başparmağı ve işaret parmağıyla üçgen şeklinde bir kızarmış peynir dilimini tuttuğunu, sanki bir hastalık bulaşacakmış gibi uzakta tuttuğunu kapı aralığından izliyorum.

"Bu çok ıslak. Bu ne tür bir peynir? Ollie, yaşlı füme gouda peyniri ile pumpnickel çavdar ekmeği üzerinde izgara peynir sever, pastırma eklerseniz ekstra puan alırsınız."

"Evet, şey, bizde yok, şey..." Zavallı kadın boğazını kaşıyarak, yüzü kızarır. "Füme gouda peynirimiz yok."

Carter iç çekerek sandviçi tepsiye geri attı. "Tamam."

Olivia kadına gülümser. "Mükemmel. Çok teşekkür ederim." Kadın odadan çıkarken bakışları kapıda benimkilerle buluşur. "Jennie! Nasıl hissediyorsun?"

Carter koltuğundan fırlayıp odanın diğer ucuna koşar ve beni dirseğimden tutup tam anlamıyla bir salyangoz hızında odayı geçirmemi sağlar. "Yavaş ol," diye mırıldanır.

"Carter." Onun elini çekiyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bencilce olsa da onun ilgisinin odağında olmak hoşuma gidiyor. Olivia ve bebek daha önemli, onlar onun hayatı. Şu anda ona ihtiyaçları var, bana değil. "Kendi başıma yürüyebilirim."

"*Kendi başıma yürüyebilirim,*" diye taklit ederek beni sandalyesine götürdü. Büyük elleri başımı tamamen kaplayarak beni kendine doğru çekti ve saçlarıma bir öpücük kondurdu. Olivia'nın yatağının diğer tarafına oturduğunda, şişmiş, çatlamış ve kızıl bir renge bürünmüş parmak eklemlerini fark ettim. "İki alaycı esmerle nasıl uğraşmak zorunda kaldığımı bilmiyorum."

Birkaç hafta içinde üçüncü kez bu yükün altına girmesi ihtimali çok yüksek, ama şu anda inanılmaz derecede gergin görünüyor. Onu zorlamayacağım.

Olivia elimi tutuyor ve ben ona yaklaşıp ona sokuluyorum.

Ona.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum saçlarına, sonra uzaklaşıyorum. "Üzgün müsün? Ne için üzgünsün?"

"Korkmuştun, hastaydın ve bana ihtiyacın vardı ve ben..."

"Kesinlikle hayır. Bunların hiçbiri senin hatan değil." O, Carter'ı işaret ederek. "Senin de suçun değil, o yüzden bu yolu tekrar düşünme bile."

Carter kaşlarını çatıp "Meow" derken çenesini yumruğuna dayadı.

"Ne oluyor?" Elimi karnına koyup hafifçe ovuşturdum.

"Bebek iyi. Ultrason makinesinde hareket ettiğini gördük ve..." Carter ağzını açtığı anda elini kaldırarak onu susturdu. "O lanet olası bir koldu, Carter, bana tekrar söylemek zorunda bırakma." Yüzü düştü ve ben kıkırdamamı yuttum. "Kalp atışı iyiydi. Her şey yolunda görünüyor."

"Peki ya sen? Annen nasıl hissediyor?"

"İyiyim," diye cevapladı, ama sözleri yumuşak ve dikkatliydi. "Her şey çok korkutucuydu."

"Doktor çok stres altında olduğunu söyledi," diye homurdanır Carter. "Muhtemelen okuldaki çocuklar ve sonra da bu..."

Evet, muhtemelen okuldaki çocuklar...

"Gebelik hipertansiyonu geliştirdim, bu da kan basıncının yükseldiği bir durum," diye açıklıyor Olivia. "Sorun yok, ama biraz izleme yapmamız gerekecek. Preeklampsisi gibi daha ciddi sorunlara yol açabilir."

Carter'ın şu anda olduğu kadar korkmuş olduğunu hiç görmemiştim. Karısının elini ağzına götürüp parmak eklemlerine bir öpücük kondururken, diğer eliyle karısının karnını yavaşça okşuyor.

"Sana bakacağım," diye söz veriyor. "Banyo, ayak masajı, her öğün yemeğini sana getireceğim, seni merdivenlerden indireceğim ve..."

"Ve bu bebek doğmaya karar verene kadar kendim için hiçbir şey yapmama izin verilmeyeceğini düşünüyorum."

Sessizce gülüyorum. "Neye ihtiyacın olursa yardım ederim." Olivia minnettar bir gülümsemeyle, "Teşekkürler, Jennie," diyor.

"Bunu Garrett'tan saklamanın bir yolu var mı diye düşünüyordum," diye başlar Carter, "ama Cara'nın ağzını açtığından eminim."

Kaşlarını çattım. "Neden bunu ondan saklamak isteyesin ki?"

"Çünkü onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Hiçbir şey söylemeyecek, ama bir zamanlar bunun babasının hatası olabileceği fikri kafasına takılacak. Bunun bize babamızı hatırlatıp hatırlatmadığını merak edecek ve sonra, babamızı öldüren ve bugün hepimizi tehlikeye atan aynı şeyi kullanan birini sevdiği için bizim için daha az değerli olduğuna kendini inandıracak."

"Garrett'ın kalbi çok büyük," diyor Olivia yumuşak bir sesle, bakışları bana kayıyor. "Başkalarının suçluluk duygusunu üstlenmesine şaşırmadım. Ama bizim için ne kadar önemli olduğunu ona hissettireceğiz."

Babası neredeyse tekrar uyuşturucuya başlayacakken yaptığı gibi, kendinden şüphe etmesini istemiyorum. Başkasının kararlarının yükünü taşımasını istemiyorum. Ona sadece benim değil, herkesin onu ne kadar sevdiğini göstermek istiyorum.

"Annem otomatı bulup dönmeden odama gitsem iyi olacak. Yarın seni kontrol ederim." Ayağa kalkıyorum ve Carter kolunu koluma takarak beni koridora çıkarıyor.

"Nasılsın? İyi misin? Bir şeyin yok, değil mi?" Canlı yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor, endişesi ağır ve karanlık, sanki şu anda hissedebildiği tek şey buymuş gibi.

Peki ona cevabın hayır olduğunu nasıl söylerim? Fiziksel olarak iyi olsam da, ip üzerinde yürüyormuşum gibi hissettiğimi, düşmeye hazır olduğumu? O üç sarhoş adamla çarpıştığı anda, hep birlikte yere düştükleri anda, Olivia çığlık attığında ve ciğerlerim sıkıştıyormuş gibi hissettiğim anda, onun öleceğini gerçekten düşündüğümü?

Anlıyorum, bu aşırı bir durum. Ama birini trajik bir şekilde kaybettikten sonra hayat böyle devam ediyor. Her şey ne kadar iyi giderse gitsin, sürekli bir felaketle karşılaşmayı, korkunç ve hayatınızı değiştiren bir şeyin olmasını, ne kadar sıkı tutunursanız tutunun mutluluğunuzun elinizden alınmasını bekliyorsunuz.

Ama Carter'ın benim için endişelenmeye vakti yok. Bunu ona yükleyemem.

Bu yüzden gülümserim ve "İyiyim, Carter" derim.

Görünürde moralinin bozulduğunu hissediyorum, sonra beni boğucu kucaklamasına çekiyor.

Olivia'nın zayıf sesiyle onun adını çağırdığını ve ardından kusma sesini duyduğumuzda ikimiz de gerginleşiriz. O benim şakağıma bir öpücük kondurur ve ortadan kaybolur, ben de odama geri çekilirim.

"Neredeydin? Çok endişelendim."

Anneme keskin bir bakış atarak, yatağın kenarına oturuyorum. O bir Snickers yiyor. "Gerçekten öyle görünüyorsun." İç çekerek, elimdeki tıbbi bandı çekmeye başlıyorum. Buradan bir an önce çıkmak istiyorum. Her dakika daha da sabırsızlanıyorum.

Yarım saat sonra hemşire Matt gülümseyerek içeri girer. "Tamam, Bayan Jennie. Artık gidebilirsiniz. Bol bol su için ve iyi bir yemek yiyin. Belki bu akşam bir film izleyerek rahatlayabilirsiniz." Elimi eline alır, serumunu çıkarır ve iğneyi çıkarır. Küçük iğne izini Wonder Woman bandajıyla kapatır ve göz kırpar. "Size özel olanlardan aldım."

Kıkırdayarak ceketimi alıyorum. "Teşekkürler, Matt."

Matt başka yere bakar, sonra tekrar bana döner. "Bunu sormak için pek uygun bir zaman değil ve annenin burada olduğunu biliyorum, ama ben, şey... bence sen çok komiksin ve acaba sen de belki..." Yumruğuyla boğazını temizler. "Bana numaranı verir misin?"

Keşke hayal gücümün ürünü olsaydı, ama annem kesinlikle çılgık attı ve bana iki parmağını kaldırarak onay verdi.

"Sorduğun için teşekkürler Matt, ben de seni komik buluyorum. Ama ben müsait değilim."

"Ne?" Annemin geniş gözleri benimkilere bakıyor. "Bekle. Gerçekten mi?"

"Bu yeni bir şey, ama geleceğinden eminim." Matt'e gülümsüyorum.

"Bu gece yardımın için çok teşekkür ederim."

Dışarı çıkar çıkmaz annem üzerimize atlar ve ailemizin beklediği bekleme odasına doğru yönelir. "Biriyle mi çıkıyorsun? Ne zamandan beri? Kim o? Neden tanışmadım onunla? Onu akşam yemeğine getirir misin?"

Sanki acıyı silip atabilecekmişim gibi şakaklarımı ovuşturuyorum. Her yerim ağrıyor ve beynim çok karışık. Yatağıma girip tüm bunları unutmak istiyorum. "Bunu sonra konuşabilir miyiz?" diye soruyorum

Oda görünür hale gelir, Cara ayağa fırlar. "Yorgunum ve istiyorum... *Garrett.*"

Bekleme odasının kapıları birden açıldı ve şu anda görmek istediğim tek adam ortaya çıktı, çaresiz bakışları odayı tarıyordu. Çılgın gözleri bana takıldı ve neden dizlerimin titremeye başladığını, omuzlarımdaki tüm yükün birdenbire eridiğini ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu bilmiyorum, ama o benim adımları fısıldayıp odanın diğer ucuna doğru yürümeye başladığı anda ben de hareket ettim.

Kollarımı boynuna doladım ve beni kaldırdığı anda bacaklarımı beline doladım. Dudakları benimkilerle buluştuğunda, odada toplu bir çığlık yükseldi.

Annem yine çığlık atıyor.

Garrett alnını alnıma dayadı. "İyi misin?"

Elimi yanağına koyup başımı sallıyorum ve lanet olası gözyaşları gözlerimden akıp yanaklarımdan aşağı süzülüyor. O beni sıkıca sararken yüzümü boynuna gömüyorum.

"Çok korktum," diye fısıldadı. "Çok korktum, Jennie."

"Bilmiyordum," Cara, kollarını havaya kaldırarak Emmett'e fısıldayarak bağıırır. "Tamam, biraz biliyordum." Garrett'in peşinden gelen Adam ve Jaxon'ı işaret eder. "Ama onlar da biliyordu!"

Emmett kollarını havaya kaldırır. "Yani benim dışımda herkes biliyordu?"

"Bu doğru değil," diye itiraz eder Cara.

Adam elini yüzüne sürer. "Evet, Carter da bilmiyor."

"Ben bilmiyordum!" Annem, ellerini çenesinin altında birleştirerek ağlar. "Ama çok mutluyum!"

"Ne?" Hank, başını bir o yana bir bu yana sallayarak sorar. "Ne kaçırıyorum? Ne oluyor?"

Cara eğilip kulağına fısıldar ve Adam'ın yüzünde bir gülümseme belirir.

"Oh, Carter bundan hoşlanmayacak, değil mi? Bay İyi Adam Adam daha güvenli bir seçim olabilirdi, Jennie, ama bir şeye kalkışacaksan, sonuna kadar git, ben hep böyle derim."

Garrett iç çeker. "Üzgünüm. Düşünmeden hareket ettim. Seni gördüm ve ben... ben... bilmiyorum, Jennie. Çok korktum."

Fısıldayarak sözlerimi dudaklarına yapıştırırım. "Seni seviyorum."

"Oh, lanet olsun. Kahretsin. Kahretsin." Annem bizimle çarpışır. Koluma vurur, ellerini aramıza sokmaya çalışır, sonra omzumu çeker. "Eğil. Eğil!"

"Carter!" Cara bağırır, sonra koridordan koşarak gözden kaybolur.

Garrett'in vücudundan aşağı kayarım, o da elimi dudaklarına götürür ve uzaklaşmadan önce bana hüzünlü bir gülümseme atar. Beş saniye sonra Cara ve Carter, ardından da bir doktor belirir.

"Her şey yolunda. Olivia iyi, bebek de iyi." Olivia yanında olmadan, yıllar yaşlanmış, tamamen bitkin görünüyor. Yüzündeki cilt solgun ve donuk, gözlerinde her zamanki eğlenceli ışıltı yok. Kırılmış gibi görünüyor. "Bizi bir gece burada tutacaklar..."

"Uh." Doktor gözlüklerini burnuna itti. "Teknik olarak sadece Bayan Bec'i tutmamız gerekiyor..." Carter'ın tehditkar ifadesiyle karşılaşınca dişleri takırdadı. "İkinizi de. İkinizi de kesinlikle tutmamız gerekiyor."

"Sabah onu eve göndermeden önce bazı kontroller yapacaklar. Bebek doğana kadar işe gitmemeli, dinlenmeli ve kanepede vakit geçirmeli." Carter başını eğiyor. "Onun yalnız kalmasını istemiyorum."

"Yalnız kalmayacak," diyor Olivia'nın kardeşi Jeremy. Carter'ı kollarının arasına çekip sırtına elini koyuyor. "Sen yoldayken ona biz göz kulak oluruz."

Bir kamera flaşı patlar ve Cara burnunu çekerek telefonunu geri çeker. "Fotoğraflı kanıtım olmazsa ikinizin sarıldığına asla inanmaz." Gözlerinin altındaki kızarıklık cildi okşar ve çantasını omzuna asar. "Tamam, ona yirmi paket baharatlı nugget ve büyük boy Oreo McFlurry alacağım. Bu hastane yemeklerini yiyemiyor." Beni sıkıca kucaklar. "Güvende olduğuna çok sevindim Jennie. Sabah sana kahvaltı getirmek için uğrayacağım."

O geri çekildiğinde, Carter'ın bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim. Sanırım kendini kapatmış. Onu bu halde neredeyse tanıyamıyorum ve bu kadar çabuk neyin değiştiğini ya da artık daha fazla dayanamayacağını bilmiyorum.

Garrett ile benim aramda bakışlarını gezdiriyor. "Madem buradasın Gare, Jennie'yi eve götürür müsün? Böylece ben kalabilirim."

Garrett başını sallar, elini belime koyarak beni nazikçe ileri doğru yönlendirir ve kapıdan çıkar çıkmaz parmaklarını parmaklarımla arasına geçirir ve beni ne kadar sevdiğini söyler.

Tek elle direksiyonu tutan bir adam hakkında söylenecek bir şey var. Bütün yol boyunca elini uyluklarımla üzerinde tutmayı başarması, sıkması, parmaklarını gezdirmesi, sanki benim orada olduğumu, güvende olduğumu hissetmek için bana dokunması gerektiği gibi, doğuştan seksi bir şey var.

Benim daireme varana kadar elini bırakmıyor, beni mutfak adasına götürüp yemek yediriyor ve sonra koridorda kayboluyor.

İşimi bitirdiğimde, Garrett'ı ana banyoda, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış halde küvetin önünde diz çökmüş olarak buluyorum. Yüzünü bileğiyle siler ve ayağa kalkıp bana döndüğünde, sağ kaşı köpüklerle kaplıdır.

Kıkırdarak köpükleri silerim. "Ne yapıyorsun?" "Sana köpük banyosu hazırladım. Böylece rahatlayabilirsin."

"Teşekkürler. Çok nazıksın." O beni soyarken ben hareketsiz duruyorum. "Sen de benimle birlikte girecek misin? Küvet büyük."

"Girmeni ister misin?"

Başımı sallıyorum, gömleğinin eteğine uzanıyorum ve o da gömleğini çıkarmama izin veriyor.

Müziği açar ve bana yardım eder, sonra arkamdan girer ve köpüklerin içine batar. Parmakları kalçalarımı sarar ve beni bacaklarının arasına yönlendirir. Ben iç çekerek batarken, kollarını bana dolandır ve yüzünü boynuma gömer.

"Garrett?" Elini karnımın üzerinde gezdirirken elimi onun elinin üzerine koydum. "Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum."

"Benimle gurur mu duyuyorsun? Ne için?"

"Babanıza değişme şansı verdiğin için. Bazen bu yolculuk uzun ve zorlu olsa da, onu her zaman desteklediğin için." Yanağımı omzunda hissettiğimde başımı çevirdim ve o da bana baktı. "Babanızı, kendisini ve ailesini seçtiği için gurur duyuyorum."

Çünkü her gün bağımlılığınla mücadele etmenin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. O çok güçlü ve umarım bir gün onunla tanışabilirim."

Garrett ağzımı kendi ağzıyla kapattı. "Teşekkürler, Jennie. Bugün benim günüm olmadığını biliyorum, ama sanırım bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı."

"Yarın ne yapacağız? Olivia'yı tüm bunlarla strese sokmak istemiyorum, ama saklanmaktan yoruldum."

"Bilmiyorum. Belki onun tavsiyesini alabiliriz, en iyisinin ne olduğunu ona sorabiliriz."

Bu iyi bir fikir gibi görünüyor, ama dürüst olmak gerekirse, kardeşime kalp krizi geçirmeden ve Olivia'yı erken doğuma sokmadan bizim hakkımızda konuşmaktan daha önemli şeyler var aklımda.

"Garrett?"

"Evet?"

"Sonunun görünmediğini söyledin, ama... Röportajım ne olacak? Belki de iptal etmeliyim."

"Gitmelisin," diye ısrarla söylüyor. "Artık istediğin şeyin bu olup olmadığından emin olmadığını biliyorum, ama kendine bir şans verip denemelisin. Toronto'ya git ve nasıl hissettiğine bak."

"Peki ya sensiz kendimi boş hissedersen?"

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Kendini dolu hissetmek için bana ihtiyacın yok. Sen zaten yeterlisin. Ayrılmak istememen normal, ama benim yüzümden karar vermeni istemiyorum."

"Bunu kaybetmek istemiyorum." *Onu*. Onu kaybetmek istemiyorum.

"Kaybetmeyeceğiz. Eğer bunu istiyorsan, ayrılmak istesen bile, bir çözüm buluruz. Söz veriyorum."

Sıcak suda parmaklarını uyluklarımın iç kısmında gezdirip göğüslerimi avuçlarken dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıkar. "Bunu yaparken odaklanmak zor."

"Amaç da bu," diye fısıldadı boynuma. "Sadece birkaç dakikalığına unutmamı istiyorum. Bugünü unut, yarını unut, işini unut." Parmağını yarıklarımın üzerinde gezdirerek beni titretti. "Bana bırak. Bir şeyler yapmama izin ver."

"Sen her şeyi yapıyorsun." O içime girerken başım omzuna düşüyor. "Sen her şeysin."

"Sen *benim* her şeyimsin."

Hiç kimsenin bir parçası olmadım, ama Garrett bana hiçbir şeyi kaçırmamışım gibi hissettiriyor, sanki tüm bu zaman boyunca sadece onu bekliyormuşum gibi, bana tamamen sevmek, en iyi arkadaşını, partnerini, ruh eşini bulmak ne demek olduğunu gösterebilmesi için. Seni en iyi anlayan, inatçı olduğun için yardım istemeye cesaret edemediğinde sana yardım etmeyi bilen, sabırlı olup kendi hızında gölgenden çıkmaya izin veren, tüm bunları yaparken de orada olduğunu, beklediğini ve beklemeye devam edeceğini bilmenin verdiği güvenle yapan kişiyi bulmak. Senin ritmine uyan, pürüzlü kenarlarını yumuşatan kişi.

Bütün bunları kelimelere nasıl dökebileceğimi, onun benim için ne kadar değerli olduğunu ona nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum. Parmakları içimde hareket ederken, her bir itiş kararlı ve derin, başparmağı hassas bir şekilde daireler çizerken, ben de geriye uzanıp parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve onu kendime yakın tutuyorum. O bana bakarken, gözlerinde sınırsız bir aşk parıldarken, müzik etrafımızda dolaşırken beni daha da yükseğe çıkarırken, bizi bu mükemmel mutluluk baloncuğuna hapsederken, dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

"Sadece küçük bir fincan," diyor Garrett sert bir sesle, küveti boşaltırken benim külotumun üzerine onun düğmeli gömleğini giymemi izliyor. "Çok fazla sıcak çikolata seni uyanık tutar." Boxer şortunu giyiyor ve koridora çıkarken popoma bir şaplak atıyor ve Google'a müziği kapatmasını söylüyor.

"Ya yorgun değilsem?" Onu duvara yaslarım. "Ya seni Pound Town'a götürmek istersem?"

O gülüyor, elleri uyluklarımin arkasına kayıyor, popomu sıkıyor. "Eğer birini Pound Town'a götürecek biri varsa, o *da benim*."

"Belki önce sen beni götürürsün, sonra ben seni götürürüm."

"Yarın, tatlım." Gözlerindeki eğlenceli ama kararlı bakış, onun pes etmeyeceğini söylüyor ve ben iç çekince, çenemi tutup beni öperek yakıyor. "Yaramazlık yapma."

"Bana meydan okuma gibi geldi, koca adam."

Elini elimle tutup onu mutfağa doğru çekiyorum. Ocağın üzerindeki ışığın parıltısı karanlık koridora gölgeler düşürüyor ve o gölgelerden biri kapıdan çıkıp ışığa adım attığında göğsüm sıkışıyor.

"Carter," diye nefes veriyorum, Garrett'in vücudu benimkine çarpıyor, ben kayarak duruyorum.

"Kahretsin." Garrett ellerini belime dolayarak beni ayakta tutar. Havalandırmadan gelen sıcak hava çıplak bacaklarımı okşar, tıpkı beni kendine çeken çıplak göğsünün ısısı gibi.

"Kapıyı çaldım," diye fısıldar Carter, bakışları ikimizin arasında gidip gelir, neredeyse çıplak ve hala ıslaktır. Her geçen saniye göğsü daha hızlı inip kalkar, her nefes bir öncekinden daha sığdır. "Ama sen... Ben endişelendim... Ben..."

"Hey, dostum, dinle." Garrett bir adım öne çıkar, elleri önünde, sanki kapana kısılmış bir hayvana yaklaşır gibi.

Carter'ın gözleri öfke ve ihanetle parlar, bana bakarken yumruklarını sıkar. Geri adım atar.

Kafamı sallayarak ona uzanıyorum. "Hayır, öyle değil... öyle değil..." O bir adım daha geri çekilince kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor, sonra bir adım daha. "Carter."

Ne beklediğimi bilmiyorum, ama bu değildi, bu sessizlik. Öfkeyle başa çıkabilirdim. Çığlıklarla. Ama bununla değil, her zaman söyleyecek bir şeyi olan kardeşimle, burada durup bize, *bana* bakarak, hiç bu kadar aldatılmış hissetmemiş gibi.

Onun benimle kavga etmesini, her şeyi dökmesini istiyorum. Yalan söylediğimiz için kızgın olduğunu söylemesini istiyorum. Ona, hayatımda ilk kez, beni her zaman hayal ettiği gibi davranan bir adama aşık olduğumu söylemek istiyorum.

Ama o, kapı kolunu tutuyor ve arkasını dönüyor.

"Carter, lütfen," diye yalvarıyorum. "Gitme." Günün ağırlığı bir anda geri dönüyor ve göğsümü sıkıştırıyor. Elimi göğsüme koyuyorum, nefes almaya çalışırken onu sıkıca tutuyorum. Gözyaşları uyarı vermeden akmaya başlıyor, yanaklarımdan aşağı akıyor ve Carter başını eğip tereddüt ederken, "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

O tavana bakar, boğazı titrer.

"Hayır," diye fısıldar sonunda, sesi zar zor duyulur. Kapıyı açar, ama kapı arkasından kapanmadan önce bize iki kelime daha söyler ve benim içinde kalmaktan çok memnun olduğum o balon etrafımızda cam gibi parçalanır. "Siktir et."

BÖLÜM 40

KARIŞIKLIK

GARRETT

CARTER altı gündür telefonuna cevap vermiyor.

Altı lanet gün.

Dördüncü gün, Jennie pes etti. Ağladı ve sinirlendi. Kanepede tek başına oturdu ve yalnız kalmak istediğini söyledi, sonra yanıma kıvrıldı ve beni bırakmamamı istedi.

Jennie her gözlerini kapatıp uykuya daldığında, onu aradım. onu aradım.

Ama Carter Beckett kız kardeşinin telefonlarına cevap vermiyorsa, onunla yatan adamın telefonlarına da cevap vermeyeceği kesindi.

Çünkü Carter'ın düşündüğü tek şey bu. Jennie'yi dört kat aşağıda kolayca ulaşabileceğim bir fırsat olarak gördüğümü düşünüyor. Bir parça et için yıllarca süren dostluğumu feda edip yalan söyleyeceğimi düşünüyor.

Bağlılığımızı, sevgimizi, kurduğumuz sonsuz, dünyayı sarsan dostluğumuzu, güveni inşa etmek, her engeli aşmak, birbirimize daha iyi olmamız için yardım etmek ve böylece birlikte daha iyi olabilmemiz için kendimizi adadığımızı görmüyor. Jennie'den başka biriyle hayatımı hayal edemediğimi görmüyor.

Eğer lanet olası telefonunu açıp dinleseymi, bilirdi.

Jennie'ye sadece zamana ihtiyacı olduğunu söyleyip duruyorum, ama onun daha ne kadar mesafeye dayanabileceğini bilmiyorum. O sessiz kaldıkça, Jennie onun asla geri dönmeyeceğini düşünüyor.

Bir planımız vardı, ama hayat bana bir şey öğrettiyse, o da hiçbir şeyin plana göre gitmediğidir. Neredeyse her şey berbat olur.

Sanırım bu tamamen doğru değil. Çünkü hayat bana Jennie'yi verdi ve Jennie bana hayat verdi.

Ama fikirlerim tükeniyor. Carter'ın bizi dinlemesini, bize hiçbir zaman böyle bir şeyin olmasını istemediğimizi açıklamak için bir şans vermesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Onun böyle bir şey yapacağını hiç tahmin etmemiştim.

hayatıma girip bu kadar kısa sürede en iyi arkadaşım, en sevdiğim kişi oldu. Sadece o yaptı. O benim, ben de onunum. Bence her zaman böyle olması gerekiyordu.

Onun artık sadece pazar gecelerimin bir parçası olmasına izin vermeyeceğim. Onun pazartesi sabahlarımin uykulu parçası, cuma geldiği için şükrettiğim parçası, cumartesi yatakta kaldığım parçası ve diğer tüm günlerin parçası olmasını istiyorum. Dünyamın en parlak noktası olmadan yaşamaya kendimi zorlamayacağım.

Arenadaki park yerime park ettikten sonra, telefonuma bakıp iç çekiyorum. Olivia'dan gelen mesajda, Jennie'nin gerçekten hasta mı olduğu yoksa sadece onu görmek istemediği soruluyor. Aslında hasta olmadığını söylediğimde, Cara'yı gönderip onu saçından tutup dışarı çıkaracağını söylüyor.

Bu ikisinin azmini takdir ediyorum, Jennie'nin saklanmasına nadiren izin veriyorlar, ki o da pek denemiyor. Ona karşı sabırlılar, ama aynı zamanda onu harekete geçirmek için biraz iteklenmesi gerektiğini de biliyorlar.

Üzülmesine izin veriliyor. Bu, sevdiklerini ne kadar tutkuyla sevdiğinin bir kanıtı. Ama hayatında onu seven insanlarla dolduranın kardeşi olmadığını hatırlaması gerekiyor. O, kendisi.

Maç öncesi salonlar nispeten sessiz, ama ben erken geldim. Carter bütün hafta oynamadı, kazadan sonra Olivia'ya bakmakla meşguldü. Telefonlarımı görmezden gelebilir, ama geri döndüğüne göre burada benden kaçamaz.

Eşyalarımı soyunma odasına bırakıp Carter'ı aramaya çıkıyorum. Onu baş antrenörümüzün ofisinde, masanın karşısındaki sandalyelerden birinde uzanmış, elma yiyerek buluyorum. Ayağa kalktığında, antrenörün bakışları bana kayıyor ve bu bakışta bir şey, belirsizlikten dolayı tüylerimi diken diken ediyor.

Her zaman iyi bir oyuncu oldum. Sorun çıkaran biri değilim, aptalca cezalar almam ve herkese karşı nazik davranırım. Bana söyleneni yaparım, çünkü yapmamak için bir neden görmüyorum, kişisel sorunlarımı soyunma odasında bırakır ve her gece buz pistinde elimden gelenin en iyisini yaparım.

Carter kapıyı açarken ellerimi ceplerime soktum, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Uh, hey," diye temkinli bir şekilde başlıyorum. "Umarım biz..."

"Oh, iyi. Buradasın. Konuşmamız gerek."

"Evet, konuşmak harika olur. Ben de bunu umuyordum."

Soyunma odasına geri dönmek için harekete geçtim, ama Carter kapıda durmaya devam etti. Başını eğerek içeriyi işaret etti.

"Oh. Tamam." İçeri girerim, koçun bana attığı, sempatiyle dolu tedirgin bakışını yutkunarak. Ellerim terler, oturmadan önce pantolonuma silerim. "Ne oluyor?"

Koç masasına kalemiyle vurur. "Bu akşam seni ikinci sırada deneyeceğiz."

"İkinci sıra mı?" Carter'a bakıyorum, gözleri soğuk ve uzak. "Ama ben... ben hep seninle ve Em'le oynarım. Birinci sırada."

"Bunun en iyisi olacağını düşünüyoruz," diyor Carter basitçe.

Sinir bozukluğu ciğerlerimi sıkıştırıyor. "Biz mi, yoksa sen mi?"

"En iyi performansını göstermiyorsun." *Saçmalık.*

"Takımın geri kalanını ve oyunu etkileyebilecek herhangi bir gerginliği önlemeye çalışıyoruz," diye açıklıyor koç.

"Bir sonraki maçta yeniden değerlendireceğiz, Andersen."

Öfke içimi yakıyor. Ona kısa bir baş selamı verip kapıya yöneliyorum. "Evet, *Kaptan.*"

Oynamam berbat. Bir nedenden dolayı birinci kadro oyuncusuyum ve takımımın ilk on birinde yerimi hak ettim. Carter, Emmett ve ben yıllardır birlikte oynuyoruz. Buz üzerinde birbirimizin düşüncelerini duyabiliyormuşuz gibi uyumlu ve akıcıyız. İkinci sıra için çok hızlıyım. Onlardan çok daha önde düşünüyorum. Carter ve Emmett ile olduğu gibi uyum içinde değiliz ve üçüncü periyotun sonunda düdük çaldığında, kazanmış olsak da, üç puan gerideyim, sezonun en kötü maçım.

"Zor bir maçtı," diyor Carter, patenleriyle yanımdan geçip kaskını çıkarırken. "Seni bir süre kenarda tutmam gerekebilir."

Saat ondan sonra arabama biniyorum ve sıcaklık patlayarak dar alanı ısıtınca yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Bu tam bir karmaşa, kelimenin kendisi bile bu karmaşayı yeterince ifade edemiyor. Carter'ın beni kenara itmesinden kim daha çok kızacak bilmiyorum, ben mi Jennie mi? Ya da Olivia.

küçük, hamile bir kadın olmasına rağmen, Cara kadar korkutucu olabilir. Ve Jennie.

Siktir, etrafım korkutucu, güçlü kadınlarla çevrili.

Telefonumu arabama senkronize ettiğimde, babamdan bir mesaj geldi, beni aramamı istiyordu. Bir ay önce bu olağandışı bir durum olurdu. Sanırım babam, Nova Scotia'dan ayrıldığında aramızdaki mesafeden bir nevi keyif alıyordu. Belki de benim orada olmaması, onun hatalarını sürekli hatırlatmaması nedeniyle taşıdığı suçluluk duygusundan biraz kurtulmuştu. Ama fiziksel mesafe, duygusal mesafeyi de artırdı ve şanslıydım ki *iyi* bir mesaj aldım.

Elbette, sadece üç hafta oldu, ama neredeyse tekrar kötüye gitmesinden beri farklı davranıyor. Sadece bana değil, kendine de çaba gösterdiğini görebiliyorum. Son zamanlarda ondan bir mutluluk yayılıyor. Belki de bir bakıma işini kaybetmek onun için en iyi şey olmuştur.

"Selam Gare," diye mutlu bir şekilde selamlıyor, her ne kadar doğu kıyısında saat sabahın ikisini geçmiş olsa da. "Bu gece zor bir maçı dostum. Beckett hâlâ kız kardeşiyle çıkmaya sıcak bakmıyor mu?"

"Doğru tahmin ettin." Nemli saçlarımı elime alıp düzelttikten sonra şapkamı tekrar kafama taktım. "Ne oldu? Uyuyor olman gerekmiyor mu?"

"Muhtemelen. Sanırım biraz heyecanlıyım."

"Ne hakkında?"

"Senin bölgede çok iyi bir destek programı olduğunu duydum. Görünüşe göre ülkedeki en iyilerden biri." "Öyle mi?"

"Fraser Nehri'nin yanında büyük bir çelik fabrikası var ve vinç operatörü arıyorlar."

Kalbim hızla atmaya başladı. "Ne diyorsun sen?"

Bir an tereddüt etti, ama babam tekrar konuşmaya başladığında, sesinde sadece coşku ve mutluluk vardı. "Bir iş buldum demek istiyorum, Garrett. Nisan sonunda başlıyorum."

"Siz... Siz Vancouver'a taşıyor musunuz?"

"Evet, Garrett. Vancouver'a taşıyoruz."

İçeri girdiğimde dairem sıcaktı, ocak üzerindeki ışıkla loş bir şekilde aydınlatılmıştı.

Jennie bunu yapıyor. Benim geç geleceğimi bilirse, yatmadan önce ısıyı birkaç derece yükseltiyor, böylece soğuktan eve geldiğimde ve ayakkabılarımı çıkardığımda ayaklarımın altında sıcak bir zemin oluyor. Böylece yatağa girip ona sarıldığımda kendimi rahat ve sıcak hissediyorum.

Ocağın üzerindeki ışık da onun işi. Eve karanlıkta gelmemi istemiyor ve bu bana annemi hatırlatıyor, gece yarısı yataktan kalkıp su içmek için kalktığımda aynı ışığı açık bırakmaya başlaması, sokağa çıkma yasağı geç saatte eve geldiğim ergenlik yıllarımda da aynı ışığı açık bırakmaya devam etmesi gibi.

Mutfak tezgahında pembe kalemle köpek yavrusu şeklinde yapışkan bir notta, mikrodalgada akşam yemeği olduğunu belirten bir not var ve sevgilimle birlikte olmak için çaresizce, hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde yemeğimi yiyorum.

Yatağın benim tarafımda kıvrılmış, bir eli yanağıyla yastığının arasında, diğer eli çenesinin altında kıvrılmış, çikolata rengi dalgalı saçları omuzlarına dağılmış. O kadar güzel ki, ona bakmak bile acı veriyor; yüksek elmacık kemiklerinin keskin açısı, kalp şeklindeki dudaklarının yumuşak kıvrımı, alt dudağı üst dudağından biraz daha dolgun. Koyu renkli kirpikleri kızarmış cildine değiyor ve eğer benim kadar sık ona yaklaşma şansınız varsa, burnunun köprüsünü süsleyen minik çilleri sayabilirsiniz.

Başparmağım çenesinin kenarını, çenesini yukarı doğru takip ederek ağzının kıvrımını izliyor. Elmacık kemiğinin üzerine geldiğinde, kirpikleri titriyor, uykulu mavi gözleri bana doğru kırışıyor.

"Merhaba, güneş ışığı," diye fısıldıyorum ve bana attığı gamzeli gülümsemeye kalbim çarpıyor.

Jennie yorganı kaldırır ve yatakta, sadece benim tişörtümü giymiş halinden asla bıkmayacağımı düşünürüm. Kollarını boynuma, bacaklarını belime dolayarak onu kucaklarım ve yeni boşalan yere yuvarlanıp onu üstüme yatırırım.

Avuç içini kalbime bastırıyor. "Maç istediğin gibi gitmediği için üzgünüm."

Elini benim elimle kapattım. "Önemli değil. En azından Ollie ve Cara ile izlerken eğlendin mi?"

Cevap vermez ve ben de gitmediğini anlarım. Onu zorlamam.

Bir süre sonra sorar, "Carter seni oraya mı taşıdı? İkinci sıraya mı?"

"Evet."

Gerginleşir. "Üzgünüm."

"Hey." Parmağımı çenesinin altına koyarak yüzünü yukarı doğru kaldırdım. "Bu senin hatan değil. Şu anda onun bu durumu böyle ele alıyor, ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Başkasının kararları için özür dileme."

Orada, onu kemiren bir şey var, benimle tartışma, bu kararın değil, bu hafta aldığı tüm kararların sebebinin *kendisi olduğunu* söyleme dürtüsü. Bunun yerine, bana daha da yakınlaşıyor.

Parmağımla saçlarını okşadım. "Sana iyi bir haber vereyim mi?"

Bana parlak bir gülümsemeye karşılık veriyor. "İyi haberleri severim." "Babam maçtan sonra aradı. Bir iş bulmuş." "Garrett! Bu harika!"

"Mhmm. Ama hepsi bu kadar değil." Saçlarının uçlarıyla burnunun uzunluğunu takip ediyorum, buruşmasını izliyorum. "İş burada."

"Aman Tanrım." Battaniyeleri çekip dizlerinin üzerine çöküyor, bu sırada neredeyse hayalarımı ezip geçiyor. "Vancouver'a mı taşıyorlar? Ailenle tanışacak mıyım? Küçük kız kardeşlerinle? Aman Tanrım! Her gün sana eziyet edecekler, ben de onlara yardım edeceğim!"

Gülerek, arkamdan uzanıp poposuna hızlıca bir şaplak attım. "Bir dene de seni bu yatak direğine bağlayayım."

Bana doğru yuvarlanarak, kollarını belime doladı. "Kendime not: Garrett'in kız kardeşlerinin onu terörize etmesine yardım et." Lambayı söndürdüğümde yüzünü göğsüme gömdü, karanlık gece etrafımızı sardı. "Senin adına çok mutluyum, Garrett. Burada bir ailen olacak."

Jennie kollarımda uykuya dalıyor ve ben ailemin zaten burada olduğunu biliyorum.

Ama bu his kısa sürer, çünkü uyandığımda kollarım endişe verici bir şekilde boştur.

Saat sabahın yedisi bile olmamış, şafak vakti gökyüzüne yeni yeni yayılmaya başlamış ve Jennie vücuduma sarılmadığı için üşüyorum. Bir eşofman ve tişört giyip koridorda yürürken, onu oturma odasındaki pencerenin altında oturmuş, Princess Bubblegum'u kucaklayıp omuzları sessizce titreyerek ağlarken buluyorum.

Jennie birçok şey. Cesur ve gürültücü, kendine güvenen ve sert, sessiz ve yumuşak. Güçlü ve dirençli, azimli. Her şeyi hisseden büyük, duyarlı bir kalbi var. Ama kırılgan değil. Her şey için savaşıyor. Kendini zorlar ve her zaman, zaman alsa da, diğer tarafa geçer.

Bu haliyle, bu kadar kırık ve kaybolmuş haliyle, her bir parçam onun için acıyor. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum ve bu yetersizliğimden nefret ediyorum.

Ona gidip kucağıma alıyorum, o da bana sarılıyor, titreyerek ağlıyor.

"Bundan nefret ediyorum," diye göğsüme yaslanarak ağlıyor.

"Bundan çok nefret ediyorum." "Biliyorum, bebeğim."

"Kardeşimi özlüyorum. Özlüyorum..." Ağzını açarak, benim nefesimi kesen bir çığlık attı. Sanki sözler canını yakıyormuş gibi göğsünü tuttu. "Babamı özlüyorum. Onu çok özlüyorum, Garrett. Her şey çok ağır ve karanlık geliyor."

"Kardeşin ve babanın ikisi de seni seviyor, Jennie. Carter her zaman senin yanında olacak." Elimle onun kalbini kapattım. "Ve baban da her zaman *yanında* olacak. Asla yalnız değilsin."

"Bana çok kızgın. Ya beni asla affetmezse?"

"Hey, bana bak." Ellerimle yüzünü kavrayarak, durmadan akan gözyaşlarını sildim. "O bizi affedecek. Birbirimizi ne kadar sevdiğimizi göreceğiz ve anlayacağız."

"Ya bu yetmezse? Ya bu durumu uzun süre unutmazsa? Ya Olivia'yı kaybedersem? Cara?" Mavi gözleri benimkilerle karıştı, acı içindeydi. "Ya yeğenimi kaybedersem?"

"Bu olmayacak, Jennie. Sana söz veriyorum."

Kafasını sallayarak ayağa kalktı. "Bunu söz veremezsin. Veremezsin, Garrett."

"Kesinlikle yapabilirim," diyorum ona emin bir şekilde, onu takip ederek. "Yapabilirim, Jennie, çünkü Olivia ve Cara seni seviyor."

Bir elini alnına, diğerini kalçasına koyarak arkasını döner ve pembe tavşanı halımın üzerine düşer. "Beni Carter yüzünden seviyorlar. Çünkü bu onlara uygun. Ben buyum, Garrett. Uygun." Kapıyı işaret eder. "Senden dört kat aşağıda, daha ne kadar uygun olabilirim ki?"

İçimde karanlık bir his oluşur. "Sakin öyle deme. Seni olduğun için seviyorum, kardeşin yüzünden değil, ve tabii ki benden dört kat aşağıda yaşadığın için de değil. Toronto'daki işi kabul etsen bile seni yine seveceğim ve hayatımın sonuna kadar sevmeye devam edeceğim. Çünkü *seni* seviyorum, Jennie."

"Benim kim olduğumu biliyor musun? Sen kendinden emin halimi seviyorsun. Alaycı cevapları ve aklına gelen her şeyi söyleyen cesur kızı. Peki ya ben buyum? Ya bu kırık, paramparça halim gerçek olan ben isem?"

"Duygularını yaşamaya hakkın var, Jennie. Yas tutmaya hakkın var. Kendinden emin olmak yerine kararsız olmaya hakkın var. Bunlar seni kırık yapmaz, seni sen yapar."

"Carter olmasaydı, hiçbiriniz beni bulamazdınız."

Onun için kalbim sıkışıyor, kendini Carter'dan daha fazlasını kaybettiğine, onsuz hiçbir şeyi kalmadığına ikna etmeye çalışıyor. Jennie gibi kendine güvenen birinin, zaman zaman kendine ne kattığı konusunda bu kadar emin olamaması içimi parçalıyor. Keşke beş dakika için de olsa kendini başkalarının gözünden görebilse, en karanlık günlerinde bile her zaman yeterli olduğunu, sadece bizim için değil, kendisi için de yeterli olduğunu görebilse.

Jennie, her zaman karanlık ama yıldızsız bir gecenin ardından tek başına araba sürerken doğan güneş gibidir. Biraz kaybolmuş, biraz yoldan sapmış olsan da, o ışığı aramaya devam edersin ve onu bulduğunda, o ışık çok parlak bir şekilde parlar ve seni eve götürür. Ama o parlamayı bıraktığında, her şey kasvetli ve gri, donuk olur, sanki ıssız bir yerde sisli, puslu bir sabah gibi. O doğmayı bıraktığında, eve giden yolu bulamam. O olmadan olmaz.

"Ne olmuş yani?" diye soruyorum sonunda. "Belki de seni Carter sayesinde bulduk. Bu, kalmamızın sebebi senin olmadığın anlamına gelmez."

Gözleri bir an sessizce benimkilerde kalır, sanki sözlerimin ardındaki gerçeği tartıyormuş gibi. Onun önünde durduğumda, ağzı açılır, sanki bir sonraki cümlemin doğru olup olmadığından emin değilmiş gibi.

"Belki de benim yerim Toronto'dur."

Onu kaybedeceğim düşüncesi midemde panik düğümleri oluşturuyor, ama ben bir şey söyleyemeden, o kırık bir sesle devam ediyor.

"Belki de ben Carter'ın gölgesinde kalmışımdır."

"Sen kimsenin gölgesinde kalamayacak kadar parlak birisin, Jennie."

Yavaşça bir kez gözlerini kırıyor ve gözyaşları güzel, kalbi kırık yüzünden akıyor. "Yeni bir başlangıç yapabilirim. Belki... Belki kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrenirim. Ve sen... Sen arkadaşlarını, takımını geri kazanırsın. Kazandığın, hak ettiğin pozisyonda oynarsın, çünkü ben gitmişimdir ve ailen de gelir ve..." Burnunu silerken, elinin tersiyle burnunu siler. "Ve her şey daha iyi olur."

Öfke göğsüme sarmaşık gibi tırmanır ve Jennie'nin yanına yaklaşır, çenesini kavrar, bakışlarını benimkilere kilitlerim.

"Toronto'da kalırsan, bunu doğru nedenlerle yaparsın. Orayı sevdiğin için kalırsın, çünkü bu iş senin hayalin, kendi stüdyona sahip olmaktan, çocuklara senin gibi dansı sevmeyi öğretmekten daha önemli. Orada kendini evinde hissettiğin için kalırsın, şehre aşık olursun ve başka bir yerde olmak sana yanlış gelir. Birinin gölgesinde durduğun için kalmıyorsun; kendi gölgede bile durmuyorsun. Arkadaşların kardeşinden geldiği için kalmıyorsun. O arkadaşlar seni seçen, her gün seni seçmeye devam eden ailen. Ve kendi ayaklarının üzerinde durmayı öğrenmek için kalmıyorsun, çünkü zaten kimsenin yardımı olmadan uçuyorsun."

O titrerken, parmakları benim tuttuğum bileklerimi kavrarken, nabzım kulaklarımda çınlıyor. Gözlerindeki derinlik anlayış, hoşgörü, *yardım* için yalvarıyor.

"Şu anda yaptığın şey, kendini seven insanlara ait olmadığını kendine inandırmaya çalışmak, bu bana veda etmek gibi geliyor

lanet olası bir veda gibi geliyor, Jennie, ve bundan nefret ediyorum. Sana veda etmeyeceğim."

Dudakları ağlamak üzereyken, ağzım onun dudaklarına çarptı ve onu kendime doğru çekerken göğsüme yaslandı, ikimizin de ait olduğu yere.

Ama beyni karışık ve kalbi yorgun, tıpkı üç hafta önce ondan uzaklaştığımda benimki gibi, hangi yöne gideceğimi bilmediğimde.

Bu yüzden yarım saat sonra geri döneceğine söz veriyor, dudaklarını dudaklarıma bastırırken bunun veda olmadığını söylüyor.

Yine de *veda*, omzuna çantasını asıp ortadan kaybolurken dudaklarından çıkan son kelime olur ve kalbim yerde kalır.

BÖLÜM 41

STRIKE 13: SOĞUK
FUCKBALLS

JENNIE

BURASI DAHA SOĞUK. Sert ve keskin, acı ve dondurucu bir rüzgar, açıkta kalan her santimetrekareyi tokatlayarak, hem uyuşmuş hem de yanıyormuş gibi hissettiriyor. Bu, diken diken eden, rahatsız edici bir his ve tiksinti dolu bir sesle telefonumu yüzüme yaklaştırıp *Toronto'nun Artıları ve Eksileri* listesini açıyorum ve eksiler tarafına "*sık gibi soğuk*" yazıyorum.

Bu şehirde sadece bir saattir olan biri için endişe verici derecede dolu.

- Garrett yok
- Anne, Carter, Olivia, Hank, Cara yok
- Bebek öpücükleri yok
- Dublin yok
- Dans stüdyosu yok
- Başkası için çalışmak ve kurallara uymak, iğrenç
- Carter ile karaoke yok
- Garrett ile sıcak çikolata içmek yok
- Garrett ile dans yarışması yok
- Garrett ile mutfakta slow dans yok
- Garrett ile sırt gıdıklama yok
- Garrett ile sarılmak yok
- Sıcaklık sıfır

Vancouver'da kalmaktan başka bir şey yapmam için pek bir neden yok.

Gözlerim artılara kayıyor.

- Burada kimse beni tanımıyor.

Ama benim için ayrılmam için çekici bir neden, biraz korkutucu olsa da. Annemin evine arabayla gidip, kanepede ona sarılıp, istediğim zaman film izleyemeyeceğim düşüncesi boğazımda bir yumru oluşturuyor.

Telefonum titriyor ve Garrett'tan olabilir diye kalbim hızla atıyor, ona biraz mesafe koymamı söylemiş olsam da.

Emily: *Kırmızı mı beyaz mı alkolsüz şarap? Köpüklü şarap var zaten.*

Ben: *Ne?*

Emily: *Kızlar gecesi mi?*

Ben: *Oh, kahretsin. Çok üzgünüm. Unutmuşum. O gün Toronto'da röportajım var.*

Emily: *İğrenç.*

Emily: *Yani, tamam, kalbinin sesini dinle falan. Ama Toronto'da da böyle bir şey var mı?*

Bir fotoğraf belirir ve Emily'nin buruşuk burnu, kıvrılmış dudakları ve şaşı gözleri ekranımı doldurur.

Ben: *Bu bir ponpon kız kıyafeti mi?*

Emily: *Evet, biraz arkadaşlık/seks yapacak.*

göz kırpan emoji

Kıkırdayarak listeme geri dönüyorum.

- Emily yok

...

- Garrett yok. Garrett yok. Hayır. Lanet olası Garrett.

Telefonumu göğsüme sıkıca bastırırken dudaklarımdan acı dolu bir nefes kaçıyor, kaybedebileceğim şeyin ağırlığı beni kıvrılmış olduğum koltuğun minderlerine daha da batırıyor.

Otel odamın penceresinden dışarı bakıyorum, sanki cevap tüm gökdelenlerde, şehrin aşağıda koşturduğu kalabalık sokaklarda beni bekliyormuş gibi. Bu çılgın ve büyüleyici, herkesin panik içinde hareket etmesine rağmen senkronize bir şekilde hareket ettiği hızlı tempolu bir dansı izlemek gibi, bu bir al-ver oyunu.

Ancak orada bir cevap yok, hangi yolu seçeceğimi gösteren bir işaret yok. Sadece büyük bir kaos var, ki bu da tam olarak beynimin şu anki durumunu yansıtıyor: *kaotik*.

Şehri, parlak ışıkları, geceleri her şeyin canlanmasını her zaman sevmişimdir. Ama dağlara bakan sakin bir sabah, ufku boyayan çam ağaçları denizi, çerçeveledikleri suyun dalgalarında dans edişleri hakkında söylenecek şeyler var.

Burada, Toronto'da, o kadar gürültülü ki, düşünmek bile zor. Vancouver'ın kuzey ucunda ise, zihniniz size ait. Hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyorum. Aşırı analiz yapmakla kaçmak arasında gidip gelen biriyseniz, her ikisinin de avantajları vardır.

Bir iç çekerek, görüşmeye hazırlanmak için sandalyeden kalkıyorum. Garrett için üç saat boyunca kıyafet denedim, ama o sadece her birini her birini her uygun uygun ve olmamalı hemen hepsi de öyle yaptı, bu *yüzden* kıyafeti seçmek üç saat sürdü. Sonunda, denediğim ilk kıyafeti seçti — küçük pislik — ben de geniş paça pantolonumu ve beyaz bluzumu giydim, bluzu yüksek bel pantolonun içine soktum ve en sevdiğim siyah botlarla tamamladım. Örgümden lastiği çektim ve saçlarım dalgalı bir şekilde serbest kalana kadar parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve son olarak birkaç kez maskara sürdüm. ve dudaklarıma bir tutam renk. Garrett onu seçmeme de yardım etti.

En azından öyle olduğunu düşünüyorum. Her rengi, onun karın kaslarına rujla bir öpücük kondurarak denedim. Tüm tepkileri anlaşılmazdı, ama bu özel öpücüğü onun ısınmış cildine kondurduğumda en çok boğuldu, bu yüzden doğru seçim olduğunu anladım.

Bunun, vücudunun bel kısmının hemen üstünde, iç çamaşırının kemerinin hemen üzerinde olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu ve *kesinlikle* on saniye sonra dudaklarımın onun penisini sarmalamasıyla da hiçbir ilgisi yoktu.

Keşke ceket konusunda da onu dinleseydim, çünkü dışarı çıktığımda, onun uyarısını dikkate almadığım için kendime kızıyorum. Her ihtimale karşı sıcak tutan ceketimi yanıma almamda ısrar etmişti, ama ben burada, batı kıyısının ilkbaharları için tasarlanmış güzel leylak rengi trençkotumla duruyorum.

"Ben bir aptalım," diye mırıldanıyorum, bekleyen Uber'ime binerken.

Oraya varmamız sadece on dakika sürerdi, ama otuz dakika sürdü. Neyse ki, bunu önceden tahmin etmiştim; Toronto trafiği berbat.

"Çok teşekkürler, Manny," diye şoförüne teşekkür ederek arabadan indim. "Mülakatta bol şans, Jennie!" diye bağırdı açık pencereden bağılıyor.

Kararsızlık midemde dönüp duruyor, ağrıtıyor ve bakışlarım nefesimi toplayabileceğim bir yer bulmak için etrafta dolaşıyor.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye mırıldanarak yürüyüş yolunda volta atıyorum. Endişe göğsümü sıkıştırıyor ve kalbim deli gibi atıyor. Sanki bu çılgın atışı durdurabilecekmişim gibi elimi göğsüme bastırıyorum. "Bunu yapamam. Burada ne işim var?"

Telefonum bir kez, sonra iki kez çalıyor ve ekranımı aydınlatan küçük ayı görünce dünya bir anda duruyor.

Ayı: *Bu kararı kendi başına vermek için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum, ama sana bir şey söylemeden oraya girmeni*

Ayı: *Bunu yapabilirsin. Bunu hak ediyorsun. Bunu kazandın. Eğer istiyorsan, tek yapman gereken uzanıp onu almaktır. Seninle gurur duyuyorum Jennie ve ne olursa olsun, sen her zaman en iyi arkadaşım olacaksın ve ben de her zaman senin güvenli limanın olacağım*

Sinsi gözyaşı kanalımdan sinsi bir gözyaşı sızar ve pek de sinsi olmayan yanağımdan sinsi bir iz bırakır. Hızla silerek, mesajını bir, iki, sonra da tedbir olsun diye üçüncü kez okurken burnumu çekirim.

Derin bir nefes alarak telefonumu cebime koyup, ön kapiya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

"Jennifer?"

"Hmm?" Bakışlarım boşluktan düşer, adımı söyleyen kişiyi arar. Leah'ın arkadaşı Monica bana yumuşak bir gülümseme atar ve sağ tarafına bakar, Annalise beni izliyor. "Çok üzgünüm. Saat farkına alışmaya çalışıyorum." Ayrıca, birkaç kez Jennie diye çağrılmak istediğimi söylememe rağmen, bana Jennifer demeye devam ediyor.

"Burada dört saat ileride olduğumuza göre, daha enerjik olman gerekmez mi?"

"Üç." Burada saat 18:30, yani evde saat 15:30. Garrett beni okuldan alıp eve gidip kısa bir şekerleme yapardık. Şekerleme zamanı en sevdiğim zamanlardan biridir.

Annalise gülümsüyor. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırmasından, gülümsemesinin arkasında bir gerginlik olduğu anlaşılıyor, ama öte yandan, bütün öğleden sonra bir kez bile dişlerini görmedim. Altmışlı yaşlarında ve içimden bir ses, en az yirmi yıldır seks yapmadığını söylüyor.

"Yine de, bizimle çok iyi anlaşacağını düşünüyoruz."

Bundan emin değilim. Bugün erken saatlerde, yarısı bayılmak üzere olan ya da ağlamak üzere olan balerinlere emirler yağdırdıklarını gördüm, ki bu da benim baleden ayrılmamın sebebiydi. Yine de, *beni* istemeleri heyecan verici ve omuzlarım geriye düşerken, daha dik oturup gülümsüyorum.

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Seni yıllardır izliyoruz. Sen çok güzel bir dansçısın."

"Leah da senin hakkında hep harika şeyler söylüyor," diye ekliyor Monica.

Monica'yı seviyorum. Leah gibi, o da daha genç ve hala, bilmiyorum... hayat dolu mu? Profesyonel dans dünyasının diktatörleri tarafından ezilmemiş mi? İyi bir insan mı? Arkadaş canlısı ve sempatik,

ve tur boyunca, Annalise her arkasını döndüğünde kulağıma Annalise hakkında fısıldayarak geçirdi. Bir ara, gülmemi saklamak için öksürüyor gibi yapmam gerekti.

Cevap veremedim, genç bir adam masamıza geldi. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

Annalise bana işaret ediyor. "Neden sen başlangıç yapmıyorsun?"

"Hmmm..." Gözlerim menüyü tarıyor. *170 gram teriyaki sığır filetosu.*

Karar verdim. Midem sevinçle şarkı söylüyor ve seçeneği tıklıyorum. "Sirloin, orta pişmiş, iki kez pişirilmiş patates, tam donanımlı ve..."

"Oh, Jennifer, tatlım." Annalise'in küstah bakışları çerçevesiz gözlüklerinin üstünden yükselir. "Daha hafif bir şey tercih etmez misin?"

"Um..." *Hayır, gerçekten?*

"Bu çok zorlu bir program, bu yüzden elbette öğretmenlerimizin de öğrencilerimiz kadar eğitime kendini adanmış olmasını bekliyoruz. Buna beslenme de dahil."

"Elbette." Bir gülümseme takınıyorum, masanın altında karnımı koruyucu bir şekilde elimle kapıyorum, içime girmeye çalışan utanç verici düşünceleri kovuyorum, birkaç ay önceki kadar zayıf olmadığımı hatırlatıyorum kendime. "Izgara tavuklu caprese salata alayım lütfen."

"Mükemmel bir seçim, hanımefendi," diye cevaplar garson, ama gözlerinde dans eden eğlence, onun da benim kadar bunun saçmalık olduğunu bildiğini gösteriyor. Daralmış bakışlarım karşısında, gülümsemesini saklamak için başını eğerek menümü alır. "İçecek olarak ne alırsınız?"

"O limonlu votka soda alacak." Annalise göz kırpar. "Şekersiz."

"Aslında içki içmiyorum. Kök birası harika olur."

Yüzündeki dehşet ve inanamama ifadesinin, kendi kendime dayattığım içki içmeme mi yoksa şeker yüklü sodaya mı bağlı olduğunu merak ediyorum. Bana bu iki şeyden dolayı da yüklenmeden önce, ona şöyle diyorum: "Babam, ben on altı yaşındayken, sarhoş bir sürücü tarafından arabasına çarpılarak öldü. Babamın en sevdiği içecek olduğu için, çok yakın zamana kadar yıllardır kök birası içmemiştim. Kahverengi cam şişelerde satılan türünü severdik, adı Dad's Old Fashioned Root Beer idi." Gülüyorum. "Babam bana

bana onun yaptığını söylerdi, bu yüzden üzerinde onun adı yazıyordu. Her cuma işten eve altı paketle gelirdi ve hepimiz aile pizza ve film gecemizde birer tane içerdik."

"Bu... şey..."

"Ben de kök birası alayım lütfen," diye araya girer Monica. "Çocukluğumdan beri içmedim." Annalise'e bakar. "Jennie'nin dansını övüyordun, değil mi?"

Tereddüt ettikten sonra başını sallar. "Evet, dediğim gibi, buraya çok yakışırsın." Ellerini açar ve çenesinin altında birleştirir, sonunda ondan dişlerini gösteren bir gülümseme alırım. Garip bir şekilde, *Friends dizisindeki* Chandler Bing'in ünlü nişan fotoğrafındaki gülümsemesini anımsatır. "Ee, ne dersin? Kabul ediyor musun?"

Kaşlarım alnıma kadar yükselir. "Evet mi? Bana işi teklif mi ediyorsun?"

"Evet!"

"Oh. Aman Tanrım. Vay canına. Ben... gerçekten mi?"

"Tabii ki gerçekten! Sen bizim ilk tercihimizsin, bu yüzden diğer tüm adayları beklemeye aldık."

Omuzlarımda garip bir gerginlik hissediyorum ve midemde kelebekler uçuşuyor, ama bunlar pek de hoş bir his değil. "Şu anda bir karar vermem mi gerekiyor? Bunu beklemiyordum. Biraz zamanım olacağını sanıyordum."

Gülümsemesi titrer ve ben hemen geri adım atarım.

"Ailem Vancouver'da. Bu fırsat için gerçekten çok minnettarım. Bu bir hayalin gerçekleşmesi. Sadece hazır olduğumdan emin değilim..."

"Kendi ayakların üzerinde durmaya? Kendi hayatını yaşamaya?"

Masanın altında parmaklarım uyluklarımı sıkıca kavrar. Kendi ayaklarım üzerinde durmak mı? Kendi hayatımı yaşamak mı? Bunları yapmak için gerçekten ülkenin diğer ucuna taşınmam ve ailemi geride bırakmam mı gerekiyor?

"Onlardan bu kadar uzak kalmaya hazır olduğumdan emin değilim," diye sessizce bitiriyorum ve masadaki diğerleri bunun büyük bir karar olduğunu, eve dönmeden önce karar verebileceğimi kabul edince, akşam yemeğinin geri kalanını onlarsız bir hayatı düşünerek geçiriyorum.

"Lanet olsun... kahrolası... Kanada'nın doğusu... kış..."

Deri botlarımı çıkarırım ve bu akşam yağan ve botları kaplayan kar havaya uçar, halının üzerine düşer ve hızla erir.

Baharın muhteşem yüzünü göstermeye başladığı evime gitmek istiyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp en sıcak pijama pantolonumu ve Garrett'in kapüşonlu sweatshirtünü giyiyorum, rahatlığına, kokusuna sarılıyorum, sanki onun kucaklamasına sarılmışım gibi.

Yatmaya hazır olduğumda, yorganın altına girip pencereden dışarı bakıyorum. Gökyüzünde parlayan tek bir yıldız bile yok. Aşağıda şehir uyanık ve ufuk çizgisi, tüm ışıkların getirdiği kirlilikle kaplı, rahatsız edici bir mavi-gri tonunda.

Burada uzanıp bir aydınlanma bekledikçe, beynim daha da karışıyor. Her yerim ağrıyor. Açıklayamadığım bir gerginlik var, midemde sıkı bir düğüm gibi, sırtıma kadar yayılıyor. Zehir gibi tadı olan uçsuz bucaksız bir boşluk, gürültülü bir sessizlik. Ağır ve karanlık, ürkütücü ve yürek parçalayıcı, tek istediğim bunu bir kenara bırakmak.

Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum ve göz kapaklarım kapanınca, sanki korkularımı kapatabilirmişim gibi, gözyaşları gözlerimin köşelerinden sızıp şakaklarımdan akıyor. Dünyam benden düzelmesine yardım etmemi isterken, ben yanıma kıvrılıp Prenses Bubblegum'u sıkıca sarıyorum.

Telefonum çalıyor, Hank video görüşmede, her zamanki gibi tam zamanında. Neden göremediği halde video görüşmede ısrar ettiğini bana sorma. Çoğunlukla istediğini yapmasına izin veriyoruz. O ısrarcıdır.

"Çok güzelsin," diyor, yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

Kıkırdayarak otururum ve dizlerimi göğsüme çekerim, silmeye çalıştığım gözyaşlarını görmemesine minnettarım. "Kıyafetimi beğendin mi?"

"Oh evet. Muhteşem. Görüşmeye bu kıyafetle mi gittin?" "Hayır, pijamalarım ile gitmemin hoş karşılanacağını sanmıyorum."

"

Hank gülüyor, gözlerinin etrafındaki deri kırışıyor. "İyi ki senin yeteneğini arıyorlar, moda zevkini değil. Önce mülakatından mı konuşmak istersin, yoksa ağlamanın nedeninden mi? Yoksa ikisi birbiriyle bağlantılı mı?"

Boğazımdan gürültülü bir kahkaha çıkar. El bileğimin arkasını burnuma sürterek, burnumu çekerim. "Bu kadar anlayışlı olmaktan nefret ediyorum." Diye iç geçiririm. "Görüşme iyiydi. Sorunsuz geçti. Gerçekten iyiydi. Sadece... Bilmiyorum. Burasının istediğim yer olup olmadığından emin değilim."

"Neden?"

"Geride çok şey bırakacağım. Sevdiğim birçok insanı." "Hmm. Öyleyse neden bu işi *istiyorsun*?"

Bunu düşünmeme bile gerek yok.

"Hayatımda ilk kez, kardeşim yüzünden değil, kendi yeteneklerim sayesinde seçildiğime eminim."

"Peki bu işi kabul etmek için yeterli bir neden mi?"

Gerçek şu ki, bilmiyorum. Bir hafta öncesine kadar, bunu almaya niyetim yoktu. Garrett ile aramızdaki ilişkinin gelişmesini izlemekten heyecan duyuyordum. Teyze olacağım için çok mutluydum ve kardeşime aşık olduğumu söylemek için sabırsızlanıyordum, biraz da korkuyordum.

"Sanırım ben sadece... nereye ait olduğumu bilmiyorum."

"Sen nereye ait olmak istersen oraya aitsin, Jennie."

"Söylemesi kolay, ama Carter hayatım boyunca güvенеbileceğim tek kişiydi. Her zaman benim yanımda oldu, ama şimdi değil ve ben ne yapacağımı, onsuz kim olacağımı bilmiyorum. Hayatımın büyük bir kısmı ona bağlı."

Hank, sözlerimi düşünürken bir an sessiz kalır. "İkinizin birbirinize bağlı olduğunuz doğru olabilir, ama onsuz kim olacağını bilmediğin doğru değil. Sen kendine ait bir kişisin, Jennie. Her zaman öyle oldun."

"O zaman neden o, benim için önemli olan herkesi bana getiren katalizör? Bu insanların beni gerçekten sevdiğini mi, yoksa sadece her zaman yanlarında olduğum için bana ihtiyaç duyduklarını mı nasıl anlayabilirim?" Bu sorular, yutkunmadan önce ağzımdan kaçıyor. "Hayatındaki en önemli kişilerden bazıları seni kardeşin sayesinde mi buldu?"

Evet. Ama ne olmuş yani? Hayatın bizi ihtiyacımız olan kişilerin yoluna çıkardığına, bir şekilde birbirimizle karşılaşacağımıza inanıyorum. Bunun nasıl olduğu üzerinde durmayalım ve sadece bunun olduğu için minnettar olalım, hayatımızın bize mutluluk ve rahatlık getiren, bizi güldüren, bir gülümseme veya kucaklamayla tüm günümüzü değiştirebilen insanların sevgisiyle dolu olduğu için minnettar olalım.

bizi güldüren, bir gülümseme veya bir kucaklaşma ile tüm günümüzü değiştirebilen insanlarla dolu olduğu için şükredelim."

Kahretsin. Yine o sinsi, sızan gözyaşı kanalları. "Yine mi ağlıyorsun?"

"Hayır," diye bağıyorum, Garrett'ın kapüşonlu sweatshirtinin yakasıyla yüzümü kuruluyorum. "Ben ağlamam. Asla."

"Tabii. Siz Beckett'lar hep çok stoik, duygusuz insanlarsınız. Bu da sizi bu kadar soğuk ve mesafeli yapıyor." Hank tereddüt eder. "Sana bir şey sorayım, Jennie. Garrett'la nasıl aşık oldunuz? İlk görüşte aşk değildi herhalde; onunla yıllar önce tanışmıştın."

Son birkaç ayı düşünerek gülümsüyorum. Sayısız garip karşılaşma, utanmaz flörtler, hiç beklemediğim ilk öpücük. Kanepede birbirimize sarılarak geçirdiğimiz sessiz geceler. Sıcak çikolata, dans, el izi süsleri. Gece geç saatlerde yorganın altında fısıldayarak yaptığımız konuşmalar, daha önce hiç hissetmediğim kıskançlık, bir şeyi benim yapmak istemem. Mücadeleler ve gözyaşları, tüm kahkahalar ve gülümsemelerle karışık. Sınırları aşmak ve adım adım sınırları zorlamak. En iyi arkadaş olan ve sonra daha fazlası, çok daha fazlası olan iki yabancı.

Yavaşça, ama birdenbire, o oradaydı.

Bir gün Garrett bir yabancıyken, benimle her konuştuğumda kızaran, birkaç kelimeyi bir araya getirip cevap veremeyen bir adamdı. Ve sonra birdenbire, her yerde, her şeydeydi, bana açıldı, utangaç görünüşünün altında yatan adamı, inanılmaz dostu, şefkatli kardeşi ve oğlu gösterdi. Beni kendine çekti ve bana verdiği her parçayla, benim parçalarımı da sakladığı bir yer gösterdi.

Ben de Hank'e aynen bunu söylüyorum.

"Garrett'ın hayatında olması, onun kalmasını sağlayan senin tüm parçalarınla ilgili gibi görünüyor, Jennie. Onu sana getiren kişi ile değil."

Hank haklı. Garrett bana Carter yüzünden aşık olmadı. Beni kolaylık olsun diye seçmedi. Carter onu hayatıma soktu ve Garrett beni kucakladı.

"Sen istediğın her şeye layıksın, Jennie. Hayalini asla, asla vazgeçme, o hayal ne olursa olsun."

Hayalim mi? Sanmıyorum, burada değil.

Hayalim evde. Beni sevmek isteyen, beni o kadar dolu, güzel ve muhteşem hissettiren, içim içimi yiyen insanlar tarafından sevilmemeye izin vermek.

Bir keresinde farklı türde aşklar olduğunu okumuştum. Öğrendiğiniz, büyüdüğünüz, neye ihtiyacınız olduğunu fark ettiğiniz aşklar. Sonunda hedefine ulaşana kadar tekrar tekrar aşık olacağınız aşklar. Aradığınız kişiyi bulduğunuzda her şeyin yerine oturduğu aşklar.

Ama Garrett'tan daha iyi bir aşk hayal edemiyorum. Birlikte her şeyi yaptık. Öğrendik, büyüdük, ihtiyaçlarımızı fark ettik ve bunları ifade ettik. O bana hayal edebileceğim her şeyi veriyor ve ben de onun için aynısını yapıyorum.

Ve daha iyi bir uyum? Kenarları benimkilerle bu kadar mükemmel bir şekilde birleşen, tüm küçük, parçalanmış parçalarımızı alıp bizi bir yapan birini nasıl bulabilirim ki?

Hayatımı bu dünyada yerimi aramakla geçirdim, ama ne kadar çok görürsem, o kadar çok her şeyin başından beri burnumun dibinde olduğunu fark ediyorum.

Neden aramaya devam edeyim ki? Tek yapacağım şey, beni mutlulukla dolduran insanlardan, yerden daha da uzaklaşmak olur.

Kendimi sıkışmış hissetmeye çok fazla zaman ayırdım. Kabul görme, gerçek bir bağ kurma arzum ile saklanma arzum arasında sıkışıp kaldım. Tüm özel parçalarımı saklamak, onları yanlış kişilere verirsem, onların onları alıp, yumruklarında hiç çaba harcamadan ezip, beni önemsiz ve tanınmaz bir kabuk haline getireceklerinden korkmak. Ama hepsini kendime saklarsam, onlar gittiğinde ben hala ben olacağım.

Ve şimdi burada durmuş, kendime sormam gereken tek soruyu merak ediyorum: *Kendimi sevmek, başkalarının beni sevmesi fikrinden neden daha az önemli?*

Garrett bir keresinde bana, benim uyum sağlamaya uygun biri olmadığımı, gölgelerde saklanmamın mümkün olmadığını söylemişti. Öyleyse neden sürekli bunu deniyordum? Neden kendi hayatımda bir sahtekar olmuştum? Yeteneğimden hiç şüphe etmemiştim. Dans etmeye başladığımda, herkesi hayran bırakacak kadar kendime güveniyordum.

Yine de, sık sık kendimi ikiye katlayıp başkalarının benim kim olmam gerektiğine dair fikirlerine uymaya, herkesin değerli bulduğu biri olmaya hazırdım.

Sadece *benim* layık gördüğüm biri olmak için. Sevgiye, kabul görmeye layık biri.

Hayatımın büyük bir bölümünü baskı altında geçirdim. Ama belki de tüm bu baskı... benden geliyordu. Benim için önemli olan insanlar benden daha fazlasını ya da farklı bir şey istemedi. Beni tümüyle gördüler ve kollarını açarak beni ben yapan tüm parçaları, hikayeleri, korkuları ve nüansları kucakladılar.

Belki de yalnız olmaya alışmıştım. Kimseye, hiçbir ilişkiye, arkadaşlığa ya da başka bir şeye uygun olmadığım düşüncesine. Belki de bununla sorunum olmadığını kendime inandırmıştım. Yalnızlık benim için huzurlu bir kaçış haline gelmişti. Dinlenmek, tüm maskelerimi çıkarmak ve reddedilme korkusu olmadan kendim olabilmek için sakin bir yerdi.

Peki ya aşık olmak, o kişiyle birlikte olmak yalnızlığın rahatlığından daha iyi olduğunda gerçekleşiyorsa? Ya aşk, zihninizdeki kaosu birlikte kucaklayıp, onu hiç düşünmediğiniz kadar iyi hale getirdiğinizde gerçekleşiyorsa?

Çünkü fırtınanın ortasında, tüm kaosumun merkezinde, Garrett kollarını açmış, beni daha önce var olduğunu bilmediğim, koşulsuz bir sevgiyle parçalamaya hazır bir şekilde bekliyor.

Ve birdenbire her şey yerine oturuyor.

Kendi başıma ayakta durabilirim, ama buna gerek yok. Bir bütünün parçası olmama izin var.

Aşkı seçme hakkım var.

BÖLÜM 42

POUND TOWN

GARRETT

"ONU ARAYAYIM MI? Onu aramalıyım, değil mi? Evet, arayacağım."

Telefonumu alıyorum, başparmağım o güneşin üzerinde duruyor.

"Hayır," diye inleyerek telefonumu yatağıma fırlattım.

"Aramamalıydım." "Korkuyorum," diye Jaxon kapı eşiğinden fısıldadı.

"Ben de," diye fısıldıyor Adam. "Onun daha önce kendi kendine konuştuğunu hiç görmemiştim."

"Kendi kendime konuşmuyorum, sizi lanet olası hindiler." Eşofmanımı ve kapüşonlu sweatshirt'ümü el çantama tıktırıyorum. "Sizinle konuşuyorum, sizi iki eşek."

"İkisinden biri, Andersen," diyor Jaxon, bu geceki uçuşumuz için valizimi hazırlarken yüzünde sinir bozucu bir sırıtişla. "Hindi ya da eşek. İkisi birden olamayız."

"Ben ne dersem o olursun."

Adam'ın gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Gare-Bear bu sabah huysuz bir ayı gibi."

"Teşekkürler," diye homurdanırım ve yanından geçerken bana uzattığı granola barını kaparım.

"Lanet olsun Garrett, onu ara artık."

"Yapamam. Bunu kendi başına yapmak için zamana ihtiyacı vardı." Buzdolabını açıp portakal suyunu çıkararak, şişeden direkt içmeye başladım. "Onu rahatsız etmek istemiyorum."

"Onu kontrol edip merhaba demek onu rahatsız etmez bence.

Onu düşündüğünü ona göstermiş olursun."

Onu düşünmeden *duramıyorum*. Jennie yirmi dört saat önce buradan ayrıldığından beri aklım durmadı. Sorun, tek bir düşüncenin bile tutarlı olmaması. Her şey, birbiri ardına gelen korkularla dolu, karmakarışık *bir "ya eğer"ler* yığını, ta ki Toronto'da onunla hayatın nasıl olacağını merak ederek karanlık bir yolda dolaşmaya başlayana kadar. İstemediğim soğuk, kasvetli bir gelecekte başka bir şey göremiyorum.

"Ya giderse?" diye patladım. "Ya işi kabul edip Toronto'ya taşınırsa?"

Adam ve Jaxon beni dikkatle izliyorlar.

"Ya giderse?" Adam sonunda cevap veriyor. "Onu takip edemezsin. En azından şu anda. Ve ailen buraya taşınıyor."

Boğazım düğümlenir. "Ona veda etmek istemiyorum."

"Uzun mesafe ilişkiler zordur," diyor Jaxon. "Normal ilişkilerde bile zordur, senin ilişkin normal değil ki. Profesyonel hokey oyuncususun. Seyahat etmediğin zamanlarda Vancouver'a bağlısın. Onu sezon dışında görebilirsin. İstedğin bu mu?"

Benim istediğim Jennie, onu elde edebileceğim her şekilde. Eğer yılın sekiz ila on ayı boyunca FaceTime'da onunla konuşurken otel odamın halısına boşalmak zorunda kalırsam, yaparım.

"Belki ona kalmasını isteyebilirsin," diye önerir Jaxon.

"Yapamam."

İstiyorum. Bencil olmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Jennie bu fırsatı hak ediyor. Onun kalmasını istemekten daha çok, hayallerinin peşinden gitmesini istiyorum.

Ve asla hayallerini bir kenara bırakıp beni seçmesini istemezdim.

"Kalması için yeterli bir neden olmadığını mı düşünüyorsun?"

Jennie için yeterli olmama konusunda endişelenmiyorum. O kadın benden kendimden başka bir şey olmamı hiç istemedi. Verebildiğim her şey her zaman tam da doğrudu, tam da onun ihtiyacı olan şeydi. Aynı şey onun bana verdikleri için de geçerli. İki insanın birbirine bu kadar mükemmel uyum sağlamasını açıklamak için kaç yol olduğunu bilmiyorum, ama ona bunun yeterli olduğuna inandırmak için gerekirse hayatımın geri kalanını cümleler kurarak geçirmek istiyorum. O *kadar yeter ki*.

"Bence aşk, çoğu şeyi yapmak için yeterince iyi bir neden, ama onu sevmek için Vancouver'da kalmasına gerek yok. Nerede olursa olsun onu seveceğim ve bunu hissetmesini sağlayacağım."

Çünkü bence Jennie'nin en büyük mücadelesi, hak ettiği tüm sevgiyi elde etmek için kendinden tek bir parça bile feda etmek zorunda olmadığını anlamaması.

Gerçek aşk koşulsuzdur. Birini olduğu gibi görmek ve onu tamamen kabul etmektir. Önce arkadaş olduğunuzu

ve sonra sevgili olduğunuzu bilmek, tartışmaların birbirinizi daha iyi tanımak için bir fırsat olduğunu anlamaktır. Mikrodalgada bekleyen akşam yemeği, seni eve güvenle karşılamak için açık bırakılan ışıklar. Biraz daha uzun öpüşebilmek için birlikte duş almak. Sabahın ikisinde birbirinize sarılırken, mutfakta dans ederken, kanepede Disney filmleri izlerken, yürekten ağlarken dökülen sırlar. Hayalleri desteklemek, birlikte büyümek ve ayrı ayrı büyümek. Çünkü kendi başına güçlü durabildiğinde, birlikte de güçlü durabilirsin.

Jennie'yi ülkenin diğer ucundan sevmek zorundaysam, tam da bunu yapacağım. Ve mesafe beni durduramazsa, Carter Beckett de kesinlikle durduramaz.

Beni durdurmayacak, ama kesinlikle deniyor ve bunu yaparken beni deli ediyor.

"Andersen, ikinci sırada oldukça iyi görünüyorsun." Kayaklarıyla etrafımda daireler çiziyor, sopasını kalçalarının üzerine koymuş.

"O zaman birinci sıraya geçmeliyim. Çünkü, biliyorsun, benim yerim orası."

"Ama o zaman Kyle nerede oynayacak?"

"Onun yerinde," dişlerimi sıkarak cevap veriyorum. "İkinci sırada."

"Katılıyorum," diye araya giriyor koç. "Andersen'in senin ve Emmett'in arkasında yedek olması

sen ve Emmett ile birlikte oynaması gerekiyor. Üçünüzün yıldız kadromuzda olmasının bir nedeni var." Carter ağzını açar açmaz onu keser. "Beckett, gözlerime bak ve Andersen'in bu takımda nerede oynaması gerektiğini söyle."

Carter'ın çenesi gerilir. "Birinci sırada."

"Neden?"

Bakışları bana kayar ve öfkenin ötesinde başka bir şey görürüm. Kırılgan ve yumuşak bir şey. Bir an için, geçen haftaki berbat tavırlarına rağmen, ona acırım. "Çünkü o değerli bir oyuncu ve yeri doldurulamaz bir lider."

"Aynen öyle. O yüzden sorunlarını çöz ve bu gece gerçek hokey oynayalım. Andersen, birinci sıraya geri dönüyorsun."

"Aferin oğlum!" Emmett eldivenli eliyle kıcıma vurur. "Hoş geldin bebeğim. Seni özledik."

"Kendi adına konuş," diye homurdanır Carter ve bir an önce hissettiğim empati bir anda yok olur. Jennie'nin gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü zihnimde belirir ve içimdeki bir şey kopar.

"Büyü artık, Beckett."

Carter yaklaşıp. "Bir sorunun mu var, Andersen?"

"Evet, lanet bir sorunun var." Göğsüm onun göğsüne değene kadar ileri kayıyorum. "Benim sorunun, yirmi dokuz yaşında olmana rağmen, lanet olası doğum günü mumlarını üfleyen bir çocuk gibi davranman."

İkimizden hangimizin önce sopasını düşürüp eldivenlerini buza attığını bilmiyorum.

Carter, yumruğunu benim formamın üzerine geçirir, yüzümü ıskalar ve omzuma vurur. "Kız kardeşimle yatıyorsun!"

"Hayır, yatmıyorum!" Onu kendime doğru çekip kaskını düşürdüm. "Daha çok..."

"Onu Pound Town'a götüreceğini söylemiştin!"

O kolunu başımın etrafına dolarken bacaklarımız birbirine dolanır ve buzun üzerine yuvarlanırken kaskım çıkar.

"İlk o söyledi!"

"Evet, şimdi *seni* Pound Town'a götüreceğim, ama eğlenceli bir şekilde değil!"

"Zaten orada olman çok kötü," diye homurdanarak, onun üzerine yuvarlanıp, çırpınan vücudunu buza sabitliyorum. Yumruğum, eli yüzümü kapattığı için ağzına zar zor ulaşıyor. "Çünkü ben az önce... lanet olsun... seni yakaladım!"

"Tanrım, lanet olsun," diye mırıldanır biri.

"Çok utanç verici," diye ekliyor başka bir ses.

"Bırakın halletsinler. Bu gece birlikte oynamak zorundalar."

"Beckett'e yüz dolar koyuyorum. O kan dökmek için bu işin içinde. Andersen onun kız kardeşini becerdi."

"Bu bahsi kabul ediyorum. Beckett'i böyle sınamak için kafayı yemiş olmalısın. Bence Andersen bunu yapabilir."

Carter'ın gözleri kararır, savaş çığılığı buzun üzerinde yankılanırken üzerime çıkar. "Kız kardeşimi sikiyorsun!"

"Onu çok seviyorum!"

Ağız açık kalır ve formamdaki elini gevşetir. "Ne?"

Karate hareketi ile bileklerini vurup, nefesimi tutarak, "Onu çok seviyorum dedim, tamam mı?"

O oturur ama üzerimden kalkmaz. "Ama ben sandım ki..."

"Çünkü sen dinlemiyorsun!" Eldiveni alıp yüzüne fırlattım. "Bu seninle ilgili değil, Carter! Bu, benimle onun birbirimizi bulmamızla ilgili!"

"Ama o benim *kardeşim*. Sen yapamazsın..."

"Neden olmasın? Onun için yeterince iyi olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Ne? Hayır, ben..." Gözleri suçlulukla parlıyor. Kafasını sallıyor. "Öyle demedim."

"O zaman ne? Çünkü tek istediğin Olivia'nın sana bir şans vermesiydi, ama şimdi sen bana şans vermiyorsun."

"Sen... sen..." Göğsü hızla inip kalkıyor, alt dudağının ortasında bir damla kan birikiyor. "Onu incitebilirsin!"

Yüzüne bir başka lanet eldiven daha. "Şu anda ona zarar veren sensin, Carter! Onu bu şekilde dışlamana dayanamaz. Neden dayanmak zorunda olsun ki? Sen onun kardeşisin. Hayatında yeterince şey kaybetmedi mi?"

Carter'ın boğazı titrer ve gözlerindeki suçluluk duygusu onları boğmaya başlar.

"Hayatını senin gölgede geçirdi, herkese sunabileceği tek şeyin Carter Beckett'in küçük kız kardeşi olmak olduğunu düşündü. Sonunda, hayatında senin için değil, onun için orada olmak isteyen insanlar olduğunu fark etti. Yaşadığı onca şeyden, tüm o lanet olası kalp kırıklıklarından sonra aşkı buldu, peki sen ne yapıyorsun? Onu terk ediyorsun. Ona bunu yaşayamayacağını söylüyorsun."

Kafasını salladı. "Hayır, ben... Asla öyle bir şey söylemem."

"Ama sessizliğin öyle anlaşılıyor. Anlamıyor musun? Kızgın olmaya hakkın var, ama çocuk gibi davranıyorsun. Jennie'nin korunmaya ihtiyacı yok. Senin yanında durmana, onun arkadaşı ve kardeşi olmana, kendi hayatını yaşamasına izin vermen gerekiyor, çünkü o kendi başına her şeyi halledebiliyor. Onun mutluluğunu, mutluluğu nerede bulursa bulsun, istemelisin."

"Onun mutlu olmasını istiyorum," diye fısıldadı, sonunda üzerimden kalkıp yanımda buzun üzerine uzandı. "Jennie dünyayı hak ediyor."

"Ve ben ona bunu vermek istiyorum."

Başını bana bakabilmek için yana çevirir. "Ollie adil davranmadığımı söyledi. Beni kanepede yatırdı."

"Üç tane boş yatak odan var." "Dört. Yatağı hak etmediğimi söyledi."

Islak saçlarımı elime alıp iç çekiyorum. "Neredeyse iki gündür en yakın arkadaşım ile konuşmadım."

Carter beni dikkatle izliyor. "En yakın arkadaşın mı?"

"Jennie benim en yakın arkadaşım, Carter."

"Ya Toronto'daki işi kabul ederse?"

"O zaman bir çözüm buluruz. Ama dürüst olmak gerekirse, onun o işi istediğini bile sanmıyorum. Bence o işi almayı düşünmesinin tek nedeni, senin artık onu burada istemediğini ve sensiz sevdiği herkesi kaybedeceğini düşünmesi."

"Kahretsin. Her şeyi mahvettim."

"Bu hafif bir ifade, evet."

"*Beckett*," koç buzun diğer tarafından sesleniyor. "Buzdan çık! İşin bitti!"

Carter birden oturur. "Ne? Hayır, biz sadece..." "Koç, sorun yok. Biz..."

Önümüzde durur, Carter'a buz püskürtür ve sırtarak, "Hastanede sana ihtiyaç var," der.

Carter'ın omurgası düzelir. "Ne?" "Baba olmak üzeresin."

"Vay canına!" Carter yuvarlanarak üstüme atlar, bir tür kucaklaşma hareketiyle beni sarar, sonra ayağa kalkar, kollarını genişçe açar ve "*Baba olacağım!*" diye bağırır.

Adam beni ayağa kaldırırken, Carter buzun üzerinde uçar gibi koşar. "*Olivia! Geliyorum bebeğim!*"

"Bu ilk çocuğun mu?"

Resepsiyondaki görevli Carter'ı gülümseyerek izliyor. Muhtemelen koridorda volta atıp yüzünü tokatladığı için ona şakacı bir gülümsemeyle bakıyor. Cara, Olivia'ya daha sonra göstermek için kayıt yapıyor. Şu anda kocasının dağıldığını Olivia'nın yüzüne vurmanın sırası değil.

"Bebeğim mi? Hayır." Elini göğsüne koyar. "Köpek babası." Holly gözlerini kısar. "Carter."

"Ne?" Ona bakar. "Oh, insan bebek mi? Evet, bu bizim ilk insan bebeğimiz. Ve sonuncusu." Endişeli bir şekilde güler. "Sadece şaka yapıyorum. Muhtemelen üç tane olacak. Belki beş." Bir başka tiz kahkaha. "Beş insan bebek." Titrek avucunu ağzına götürür, cildi olağanüstü solgundur. "Hey, buralarda kova var mı?"

Resepsiyonistin kaşları çatılır. "Kova mı?"

Carter odanın karşısındaki çöp kutusunu işaret eder ve ona doğru büyük adımlarla yürür. "Oh, bu iş görür." Çöp kutusunun kenarını tutar ve midesinin tüm içeriğini çöp kutusuna boşaltır.

Alannah, Carter ve Olivia'nın yeğeni, beni dirsekler. "Nihayet, ha? Carter amca bir saat önce kusacak sandım. O çok dramatik ve korktuğunda midesi zayıflıyor."

"Korkmuyorum!" diye bağırır Carter, sonra bir kez daha çöp kutusuna kusar. "Kahvaltıda yediğim yulaf ezmesi yüzünden!" Midesi bir kez daha bulantı yapar. "Kötü olmalı!"

Alannah, "*Söylemiştim*" der gibi kaşlarını kaldırır. "Korkak kedi."

Carter dört saattir burada, geri kalanımız ise iki saattir. O, on üç kez odaya girip çıktı ve her seferinde sesi bir oktav yükseldi. Yüzü kızarmış, alnı terden sırılsıklam ve saçları binlerce farklı yöne dağılmış durumda. Adam korkmuş değil, ödü patlamış.

"Bunun olacağını biliyordum," diye mırıldanıyor Holly, çantasını karıştırırken. Paketlenmiş bir diş fırçası ve küçük bir diş macunu tüpü çıkarıyor ve bunları Carter'ın göğsüne itiyor. "Al. Git dişlerini fırçala ve bir daha karının yanından ayrılma."

"Belki de ben içeri girmeliyim," diyor Cara, ayağa kalkarak. "Carter'a gerçekten güvenebilir miyiz? Ayrıca, ikisi de üzgün olduğunda, birbirlerinin enerjisinden besleniyorlar. İkisini kavga ederken gördün mü? *Hiç* hoş bir manzara *değil*."

Emmett onu aşığı çekerek. "Carter büyük çocuk külotunu giyip karısı için güçlü olacak."

Carter, sessizce başını sallayarak kabul eder ve sonunda diş fırçası ve macunu yumruklarında sıkıştırarak koridora doğru yürür.

Koltuğuma çöküp, parmaklarımı uyluklarımın üzerinde tambur gibi çalıyorum. "Kimse, şey... Jennie'yi aradı mı? Bilirsin... ona haber vermek için."

Holly bana gülümser. "Uçağı bu sabah erken saatlerde kalktı. Yakında burada olmalı."

Dik oturuyorum. "Uçağı mı? Ama bir gün daha kalacağını sanıyordum? Yarın eve gelmesi gerekiyordu."

Holly sadece göz kırıyor. Anlamıyorum. Uçağı bu sabah kalkmışsa, Olivia'nın doğum yaptığını bilmiyordu. Öyleyse neden erken dönüyor?

"Ne yaptı... o... o... ahhh." Yüzümü ellerimle kapattım ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Boş ver gitsin."

Sonraki bir buçuk saatimi, otomat ile kafeteryanın alt katındaki Tim Hortons arasında gidip gelerek geçiriyorum. Yirmi paket Timbits'i bitiriyorum ve Adam boş kutuya uzandığında kaşlarını çatıyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, doğum günü pastası aromalı Timbit'i yutarken. "Gergin olduğumda yemek yerim."

Bir yerlerde bir kapı çarpıyor, ardından hızlı ve sert ayak sesleri geliyor. Carter, mavi hastane önlüğü giymiş, kafasında küçük bir şapka ile odaya giriyor.

"Kız oldu," diye hıçkırır, yüzünden akan gözyaşlarına boğulur. "Çok korkuyorum!"

Geldiğı kadar çabuk ortadan kaybolur ve biz sevinç çığlıkları atarak kucaklaşırız. Keşke Jennie de burada olsaydı.

"Sana söylemiştim lan," diyorum, avucumu uzatarak. Emmett, Adam, Jaxon ve Olivia'nın kardeşi Jeremy, hep birlikte inleyerek, bekleyen avucuma bir banknot sıkıştırıyorlar. Kazandıklarımı cebime koyuyorum. "Hank, sen daha iyi bilirdin, değil mi dostum?"

"Carter erkek olacağını söylediğı anda kız olacağını biliyordum. Benim tatlı İrlandam hep bir kız çocuğı istemişti, keşke ona bir tane verebilseydim. Ben de onu hayal ederdim. Tanıdığım en nazik kadının minyatür versiyonu, aynı büyük kalbi olan."

Gözleri nemli, tavana doğru gülümsüyor. "Eminim şu anda buradadır, o küçük hanımın ailesine sağ salım ulaştığından emin olmak için."

Holly onun elini okşar. "Sanırım haklısın Hank. Senin İrlanda'n her zaman bizimle birlikteydi."

Bir saat sonra, Olivia'nın ebe bizi gülümseyerek karşılar. "Anne ve baba, küçük kızlarını görmenizi çok isterler."

Herkes ayağa kalkarken ben geride kalırım. "Gare?"

Adam bana bakar. "Geliyor musun?"

"Oh." Elimi sallarım. "Hayır. Ben gelmeyeceğim." "Carter özellikle herkesin gelmesini söyledi," diye açıklıyor ebe.

"Oh. Tamam." Terli avuçlarımı uyluklarımın üzerinde ovuşturup ayağa kalktım. "Harika."

Oda çok büyük, hepimiz burada, cesur anneyi selamlamak için sıraya girmiş olsak bile.

Bir kolumu Olivia'nın omzuna dolayarak yanağına öpücük konduruyorum. Yorgun görünse de hala çok güzel. "Merhaba, küçük anne. Harika bir iş çıkardın ve hepimizi birden buraya kabul ederek çok cesur davrandın."

Gülüyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Ailemizin burada olması gerekiyordu." Gözleri odayı tarıyor ve eksik olan kişiyi görünce kaşlarını çatıyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Onun ağladığını duyduğum anda acıyı unuttum desem bana inanır mısın?"

"Annem Alexa doğduğunda da aynı şeyi söylemişti." Elini sıkıyorum. "Başardın, Ol."

"Senin gibi bir amcası olduğu için çok şanslı bir kız olacak. Bugün Carter'ın dudağını yaraladığın için seni affedeceğim, çünkü bunu hak etmişti."

Gülümserim, ama koridordan gelen çığlık sesiyle gülümsemem çabucak söner.

"*Buradayım!* Buradayım. Lanet olsun, buradayım."

Jennie nefes nefese odaya girer, saçları başının üstünde bir topuz halinde, benim kapüşonlu sweatshirt'ümün içinde boğulmuş gibidir. Bakışları odanın diğer ucundan benimkilerle buluşur ve gülümsediğinde, öldüğümü ve cennete gittiğimi düşünürüm.

"J Teyze, küfür için bir dolar..."

Jeremy, Alannah'nın ağzını eliyle kapatır. "Bugün olmaz dostum."

Carter, kızını kollarında, adaçayı yeşili kundakla sarılmış halde, Olivia'nın yatağının etrafında yavaşça döner. "Hank, önce sen tutmak istiyoruz."

Hank'in beyaz kaşları havaya kalkar. "Ben mi? Gerçekten mi?" "Gerçekten."

Ellerini başının iki yanına getirir, titreyerek ve telaşla. "Peki, tamam o zaman. Biri bana bir sandalye bulsun. Uzun zamandır bebek tutmadım ve bu bebek çok değerli."

Adam, Hank'i koltuğa oturtur ve Carter, yedi pound on bir ons ağırlığındaki mükemmel kızını Hank'in kollarına verir.

Carter'ın gözlerinde gurur ve sevgiden başka bir şey yoktu. Kızının yanağını okşayarak, "Sahte büyükbabanla tanış, tatlı Ireland," diye fısıldadı.

Hank başını kaldırır, Holly hıçkırarak ağlar ve Jennie öfkeyle yanaklarını siler.

Hank'in mavi gözlerinde yaşlar birikir ve fısıldar: "İrlanda mı?"

"Ollie ve ben, küçük mucizemiz için daha mükemmel bir isim düşünemedik."

Hank'in eli titreyerek minik bebeği okşar. İşaret parmağının ucu minik çenesine dokunur ve yıpranmış eliyle yuvarlak yanağını okşar. Çenesi titrer ve kirpiklerinden bir damla gözyaşı damlar, bebeğin battaniyesine düşer.

"Sen, tatlı İrlanda, en güçlü, en cesur, en tutkulu ve en sevilen küçük kız olacaksın." Avucunu bebeğin üzerinde gezdirir ve bebeğin eli havaya kalkar, minik parmakları Hank'in parmağını sarar. Bir damla daha gözyaşı düşer, sonra bir damla daha ve Hank, bebeğin parmağını kaldırır, minik avucunu yanağına koyar ve gözlerini kapatır.

Jennie, yeğenini sanki dünyadaki en değerli şey gibi kucakladığında büyüleniyorum. Sanırım öyle de olabilir, pembe yanakları, kalın siyah saçları ve ona uyan kirpikleri, Carter'ın her iki dakikada bir eğilip öptüğü kalp şeklinde dudakları. Gözlerimi ondan ayıramıyorum ve istemiyorum da.

"Bunu yapmak istemiyorum," diye başlar Emmett, "ama gitmeliyiz. Arena'ya gitmeliyiz." Elini Ireland'ın karnına koyar.

"İki gün sonra eve döndüğümüzde seni sıkıca tutacağım." Adam ve Jaxon veda ederler, ama ben Jennie'yi izlerken ayaklarım yerinden kıpırdamıyor.

Jennie'yi izlerken.

"Gitmeliyiz, Gare."

"Evet, ama ben..."

"Garrett."

"Tamam, sadece..." *"Şimdi."*

Boğazımdan bir hayal kırıklığı sesi çıkar ve başımı geriye atarım, yumruklarımı sıkarım ve kesinlikle ayağımı yere vurmam.

Adam eğlenerek kaşlarını kaldırır. "Gerçekten ayaklarını yere vurdun mu?"

"Hayır," diye homurdanırım ve Jennie'ye son bir kez bakarak Adam, Emmett ve Jaxon'ın peşinden salona doğru yürürüm.

"Huysuzluk yapmayı bırak." Jaxon şakağıma hafifçe vurur. "O burada, olması gerekenden bir gün önce geldi ve sana gülümsüyordu."

"Sadece ona sarılmak istedim," diye mırıldanırım. "Ne?"

"Sadece ona sarılmak istedim dedim. Oradaydı ve tek istediğim şey... *Oof!"* Arkamdan bir vücut bana çarptı ve iki kol belimi sararak beni sıkıca tutarken, içimi ateş gibi saran bir sıcaklık hissettim.

Jennie önüme geçer, bir eliyle kalbimi kapar, diğer eliyle yüzümü okşar. "Ben de sana sarılmak istedim." Parmak uçlarına basarak dudaklarını yanağıma değdirir. "Seni özledim," diye fısıldar ve geri çekilmeye çalıştığında onu göğsüme sıkıca sarılır, yüzümü saçlarına gömerim. Kokusu eskisi gibi, sıcak vanilya şekeri, tarçın ve kahve gibi. Onu asla bırakmayacağım.

"Ayrılın, aşk kuşları," diye seslenir Emmett. "On beş dakika sonra arenada olmamız gerekiyor ve yirmi dakika uzaklıktayız."

Jennie gülümser. "İyi şanslar, koca adam." Yanağıma bir kez daha öpücük kondurduğunda, *kesinlikle* öldüğümü ve cennete gittiğimi anlarım.

Ev sahibi olduğumuz maçı iki gol farkla kazanıyoruz, bunlardan biri benim golüm, ve San Jose'ye giden uçağa bindiğimizde saat gece on birine yaklaşıyor.

Bir saat sonra, birkaç tablet ve telefonun ışığı dışında uçak sessiz ve karanlık. Takımın çoğu uyuyor, ama tüm yorgunluğuma rağmen ben tamamen uyanığım.

Jennie erken eve geldi ve ben de onunla birlikte olmak istiyorum. Ona mülakatını sormak istiyorum. Aklından geçen her şeyi bilmek istiyorum. Onu sevdiğimi ve desteklediğimi, ne karar verirse versin ona destek olmaya devam edeceğimi söylemek istiyorum.

Bilmem gerekiyor. Parmaklarım soruyu defalarca yazıp sildim. Ona baskı yapmak istemiyorum ve ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu bilmiyorum, her ne kadar uzaktayken bir parçası eksikmiş gibi bana sarıldıysa da. En azından bir parçam eksikti.

Kucağımdan bir ışık parlıyor, dikkatimi pencereden uzaklaştırıyor ve kalbim ekranımdaki güneş ışığına çarpıyor.

Sunshine: *Oyun oynamak ister misin?*

Ben: *Ne oyunu?*

Sunshine: *Toronto - Vancouver*

Bir ek dosya geliyor.

Toronto:

- Cumberland Caddesi'nde ilginç bir seks dükkânı. \$\$\$ harcadım
- 3 Sweet Jesus dondurma dükkânı. Neden tek dükkânımızı kapattık?

Vancouver:

- Garrett en iyi sıcak çikolatayı yapar.
- Garrett yatakta ve kanepede film izlerken sırtımı gıdıklıyor.
- Garrett ile dans yarışmaları.

- Garrett ile mutfakta yavaş dans etmek.
- Garrett benimle el işleri yapıyor.
- Garrett bana yatakta atıştırmalıklar getirir.
- Garrett ile kucaklaşmak.
- Duşta tüm zamanımı Garrett'ı öperek geçirmek.
- Garrett en iyi kucaklamaları yapıyor.
- Garrett beni buraya ilk randevuma çıkardı ve daha fazlasını vaat etti.
- Garrett, ezilmiş tamponları nasıl tamir edeceğini bilir (çok beceriklidir).
- Garrett oyuncaklarımı rakip olarak değil, arkadaş olarak görür.
- Kimse beni Garrett kadar güldürmez.
- Garrett sabırlı ve naziktir ve beni olduğum gibi kabul eder.
- Garrett bana, sanki ben onun dünyasındaki en iyi şeymişim gibi bakar.
O da benim dünyamdaki en iyi şey.
- Garrett.
- Garrett.
- Garrett.

Sunshine: *Hadi, Garrett. Benimle oyna.*

BÖLÜM 43

SUNSHINE & CHAOS

JENNIE

Hiç 1,93 metre boyunda iri yarı bir adamın, minik yeni doğmuş kızını kucağında sallarken "You Are My Sunshine" şarkısını söylediğini gördünüz mü?

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum. "Çok tatlılar."

"Yetişkin bezi giyiyorum ve hiçbir kadının yırtılmaması gereken yerlerim yırtıldı, çünkü o kendini kontrol edemiyor ve bir kez bile çekip çıkamadı, ama ben o ikisine o kadar aşığım ki, bu kesinlikle inanılmaz." Olivia, Carter ve Ireland'ın yavaşça birbirlerine yaslanarak sallanışlarını izliyor. Yemin ederim, burnunu buruşturup gözyaşlarını silmeden önce gözlerinde yaşlar gördüm. "O mükemmel olmaktan çok uzak, Jennie, ama kalbinde çok fazla sevgi var. Seni çok seviyor."

"Bazen bunu garip bir şekilde gösteriyor." Onun İrlanda'ya gülümsediğini, sonra dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdığını izliyorum. "Bana iletişim kurmayı, düşüncelerimi söylemenin ne kadar önemli olduğunu öğreten oydu, ama sonra birdenbire ortadan kayboldu."

"Biliyorum. Ona kızgın olmak için her türlü hakkın var. Bazı hatalar yaptı ve şimdi bunları düzeltmesi gerekiyor." Gözlerini ovuşturup içini çekti. "Röportajın olduğu gece, Cara ve Em burada karaoke yapıyorlardı. O, ikinizin hep birlikte söylediğiniz şarkıyı söyledi."

En sevdiğimiz *Frozen* şarkısı "Love Is an Open Door"u nasıl mükemmel bir şekilde paylaştığımızı düşünerek gülümserim.

"Başka kimsenin kendisiyle şarkı söylemesine izin vermedi, ama senin kısımlarını da söylemedi. Mikrofonu elinde tutarak mutsuz bir şekilde duruyordu." Kafasını sallar. "Neden şarkıyı söylemediğini *hiç* anlamıyorum."

Onun tahmini benimki kadar iyi.

Olivia bana yaslanarak başını omzuma koydu. "Sana karşı dürüst olabilir miyim, Jennie?"

"Her zaman."

"Toronto'nun sana uygun olmadığına karar verdiğine sevindim. Eğer uygun olduğuna karar verseydi, senin adına mutlu olurum ama... bizim için üzüldüm. Seni çok seviyorum, ama seni burada sevmeye devam etmek istiyordum. Biliyorum, bu bencilce ama..."

Onu kollarıma alıyorum, kalbim sıkışıyor. "Teşekkür ederim."

"Sana çok minnettarım, Jennie." Gözlerini gizlice siler. "Tamam, Carter. J teyzenin bebeği sevmesine izin verme zamanı."

"Ne? Ama ben henüz bitirmedim! O sadece..." İrlanda'yı göğsüne sıkıca sarıp Olivia'ya kaşlarını çattı ve Olivia kızlarını almaya çalıştığında geri çekildi. "Onu alamazsın!"

"Carter, bebeği bana ver."

"Hayır."

"*Carter.*"

Kaşlarını çatarak alnını kırıştırır.

Hırsıyla bana doğru dönüyor. "Dikkatli olmalısın." "Onu zaten kucağıma aldım," diye hatırlatıyorum ona.

"Unutma."

"Unutmam."

"Kanepeye otur. Onu kucağına aldığında oturmaya çalışmanı istemiyorum."

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyup oturdum ve ona uzandım.

"Ah-ah," diye tıslar. "Onu kucağına ben koyacağım." Eğilir, sonra geri çekilir. "Kolyeni gömleğinin içine sok ki onu yemeye çalışmasın."

Kırk sekiz saatlik yeğenim onu yemeye çalışırsa diye kolyemi gömleğimin içine soktum.

O eğilir, sonra tekrar geri çekilir. "Ve başını desteklemeyi unutma."

"Başını destekleyeceğim." Elimi yavaşça onun avucunun ve kızın başının arkasına kaydırıyorum.

"Ve sakın..."

"Lanet olsun Carter, lanet olası bir bebeği nasıl tutacağımı biliyorum!"

"Tanrım," diye mırıldanır, yavaşça yavaşça İrlanda yavaşça kollarımın kollarımın. "Biri sinirli."

"Yemin ederim ki, hayalarını koparacağım ve bir daha asla çocuk sahibi olamayacaksın. Şimdi çeneni kapat, otur ya da gözümün önünden kaybol."

Tek kelime etmeden yanıma çöktü, korkmuş küçük bir çocuk gibi bakışlarımdan kaçarak.

Kollarımdaki sıcak bohça kıpır kıpır hareket ediyor ve cıvıldıyor, ben de tüm evrendeki en mükemmel yüze bakıyorum. Büyük, puslu, gri-mavi gözler, koyu kirpiklerle çerçevelenmiş olarak bana bakıyor ve içinde, neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük yeşil benekler gizli. Babasının gözlerini alacak.

Küçük pembe dudaklarının kıvrımını, minik burnunun şeklini izliyorum, sonra elimi yuvarlak, pembe yanağına koyuyorum. "O mükemmel."

Carter'ın çenesi omzuma değiyor. "Değil mi?" "Sen tamamen annene benziyorsun.

Değil mi, küçük kızım?"

Carter burun kıvrır. "Her neyse. İzle." Parmağını kızımın yüzünün yanından aşağı doğru kaydırır. Kızımın ağzının köşesi yukarı kalkar ve yanağında derin bir gamze belirir.

Nefesim kesildi. "Teyzenin gamzelerini almışsın." "*Bizim* gamzelerimizi."

"Evet, teyzenin gamzeleriyle çok tatlı görünüyorsun, değil mi tatlı Ireland?"

Bana yavaşça ve tereddütle göz kırıyor ve minik parmakları benim parmağımı kavradığında, kendimi kaybediyorum. Onu göğsüme kaldırıp, gözlerimi kapatarak ona sarılıyorum ve masumiyetini içime çekiyorum.

"Seni çok seviyorum, tatlı kız. Her zaman yanında olacağım, söz veriyorum."

Carter'ın ağır bakışları bir an beni izler, sonra elini benim elimle birlikte Ireland'ın sırtına koyar, baskısı nazik ama kararlı, rahatlatıcıdır.

Bir alarm çalar ve Olivia tişörtünü çıkarmaya başlar.

"Öğle yemeği zamanı! Annemi benden daha hızlı soyabilirsin, küçük balkabağım," der Carter, burnuna dokunarak. "Bu çok etkileyici, bebeğim."

Olivia gömleğini yerine geri koyar. "Biliyor musun? Sanırım yukarı çıkıp yemek yiyeceğiz. Siz ikiniz biraz yalnız kalabilirsiniz."

Olivia, bir haftadan fazla bir süredir ilk kez beni ve Carter'ı yalnız bıraktığında mutfağa gittim. Aç değildim ama kiler kapısını açtım, doğum günü pastası Oreo'ları çıkardım, üç tanesini ayırdım, bir dev Oreo elde edene kadar kremaları üst üste koydum ve dişlerimle parçaladım. Lavabonun altındaki dolabı açarken, çöp pedalı üzerine basarken ve kalan kurabiye parçalarını içine atarken Carter'ın gözlerinin içine baktım.

Gözündeki seğirmeyi kontrol etmek için bu kadar uğraştığını hiç görmemiştim. Boynundaki bir damar, tam doğru noktaya dokunursam patlayacakmış gibi görünüyör.

Boğazını temizler, ellerini ceplerine sokar ve yavaşça yanıma gelir.

"Ee..." Dudaklarını büzerek bir ritim tutturur, başını sallayarak. "TikTok kullanıcı adımı değiştirmeyi düşünüyorum."

"Öyle mi?" Tırnaklarımı kontrol ediyorum. "Neye?"

"*WorldsHottestDILF*."

"Ama *TheTrophyHusband* olarak zaten çok ikonik bir adın var." İçini çeker. "Zor bir seçim."

"Ollie ne düşünüyor?"

Gözlerini devirir. "Gerçek ismimle değiştirmem gerektiğini düşünüyor."

"İyy. Ne kadar sıradan."

"Değil mi? O TikTok dünyası için yaratılmamış." Tezgahın kenarında durur, mermerin üzerinde amaçsız desenler çizer. "Seni özledim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Beni özlemek zorunda değildin. Ben buradaydım."

"Sana kızgındım. İkinize de."

"Sorun değil, ama bir hafta boyunca beni görmezden gelmen sorun. Bu ailede sorunları böyle çözmeyiz, Carter. Sen ve ben. Biz konuşuruz. İletişim kurarız."

Başını eğiyor. "Biliyorum."

"Gerçekten biliyor musun? Çünkü hep birbirimize sahiptik, sonra birdenbire ortadan kayboldun ve bu beni çok yalnız hissettirdi. Sen her zaman en büyük destekçim oldun, ama bunun yerine ikimizi de, beni ve Garrett'ı dışladın ve seni kaybetmişim gibi hissettim."

"Ama en kötüsü neydi biliyor musun? Bir an için, sen yanımda olmadan kim olduğumu bilemedim. Senin küçük kız kardeşin olmasaydım kim olacağımı bilemedim. Artık bir paket anlaşması olmasaydık kimsenin beni istemeyeceğini kendime söyledim. Senin gölgede yaşadığıma kendimi ikna ettiğim için neredeyse Toronto'ya taşınacaktım. Ama sonra orada hiç yaşamadığımı fark ettim. Sen benim kardeşim olansın, ama ben sadece senin kız kardeşin değilim. Beni senin gölgede tutan tek şey... bendim."

Carter'ın bakışlarında, nerede hata yaptığını düşünmek için çok fazla zamanı olan birinin tüm pişmanlığı var. "Seni dışladığım için özür dilerim. Seni yalnız hissettirdiğim için özür dilerim. Parlamam için sana yeterince alan vermediysem özür dilerim. Benim gözümde her zaman parlaksın."

"Sen benim parlamama izin veriyorsun. Garrett de öyle. Bana karşı çok sabırlı ve çok nazik. Bana istediğim kişi olabileceğimi hissettiriyor. Konuşuyor ve dinliyor. Onun yanında kendimi güvende hissediyorum, Carter."

"Seni sürekli hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Babam öldüğünde kalbini koruyamadım. Lisedeyken de koruyamadım. Her zaman... Her zaman birinin sana zarar vereceğinden endişeleniyorum, Jennie. Bu sefer, egomun önüme geçmesine izin verdiğim için, o kişi bendim." Elimi eline aldı. "Seni korumam gerekiyor. Sana destek olan, sana güvenebileceğin kişi olmam gerekiyor."

"Öylesin. Bu değişmeyecek. Ama kendime bakabilmeliyim. Garrett bana bunu yapmayı öğretti."

"Ama..." Alt dudağını ısırır. "Senin en iyi arkadaşın olduğumu sanıyordum."

"Ah, Carter." Elini sıkıca tutup ona yaklaştım. "Öylesin ve her zaman öyle olacaksın. Ama Garrett de öyle, tıpkı Olivia'nın senin için olduğu gibi. Garrett'ı bulduğumda, onu *gerçekten* bulduğumda... Kendimi çok şanslı hissettim, sanki sonunda senin ve Olivia'nın sahip olduğu şeyi bulmuşum gibi, benim için asla mümkün olmayacağını düşündüğüm bir şeyi. Ollie'yi sevdiğin gibi sevmek için hak etmediğimi mi düşünüyorsun?"

"Sen tüm dünyayı hak ediyorsun, Jennie."

"Garrett ile bunu elde ettiğimi hissediyorum."

Bana uzun bir süre baktı. "Seni sevdiğini söylüyor." "Evet, seviyor."

"Sen de onu seviyor musun?"

"Çok fazla." Gülümsüyorum. "Simon'ı benim için yumrukladı."

Gözleri parlar. "Öyle mi?" "İki kez."

Göğsü şişer. "Ben olsam üç kez vururdum." "Bu bir yarışma değil," diye nazikçe hatırlatırım.

Gözlerini kaçırır ve bir sonraki sözlerini mırıldanır. "Artık bana ihtiyacın olmayacağından korkuyorum."

Gözlerim yanar ve hızla kırıştıtararak gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışırım. İşe yaramaz. Lanet olsun. Kahrolası gözyaşları. Bundan nefret ediyorum.

Carter'ın gözleri büyür, elleri yüzünün önüne gelir ve ne yapacağını bilmiyormuş gibi yerinde sallanıp döner. "Oh hayır. Hayır, öyle demek istemedim... Hayır. *Olivia*! Onu ağlattım!"

"Lanet olsun," diye bağılıyor aşağıdan. "Büyük çocuk külotunu giy ve durumu düzelt, Carter! Küçük bir insan meme ucumu kemiriyor! Senin dramana ayıracak vaktim yok!"

Kollarımı Carter'ın boynuna doluyorum ve o da ben ağlarken beni kucaklıyor. "Sana her zaman ihtiyacım olacak. Bu asla değişmeyecek."

"Söz verir misin?" diye fısıldayarak sorar. "Söz veririm."

GARRETT

Jennie'nin kapısının önünde, omzumda hokey çantam, elimde sopalarım ile tereddüt ederken, tuhaf bir déjà vu hissi kaplar beni, sanki ilk kez onu kontrol etmeye geldiğimde olduğu gibi, yüzüme patlayan dildo kutusu.

Kapıyı çalmak istemediğimden değil, sadece...

Biraz korkuyorum. Jennie çok güçlü ve kendinden emin. Hayatındaki pek çok şeyden emin, ama benim tek emin olduğum şey, şey... o.

Onu kucaklamak, öpmek için can atıyorum, ama şu anda istediğimi nasıl elde edeceğimi bilmiyorum. Zamana mı ihtiyacımız var? Yavaş yavaş mı ilerlemeliyiz? İlişkimizde hiçbir şeye yavaş yavaş ilerlediğimizi hiç hissetmedim. Elbette, bazı şeyler zamanla oldu. Ama çoğunlukla, Jennie hemen kalbini açtı ve istediğini söyledi, ben de tereddüt etmeden ona istediğini verdim: arkadaşlık. Onun her şeyine sahip oldum, istemediğimi bile bilmediğim kısımlarına bile. Şimdi onlara sahip olduğuma göre, nasıl yavaşlayacağımı bilmiyorum. Tek istediğim ileriye doğru koşmak, ama onu zorlamak istemiyorum.

Boğazımı temizleyip kapıyı çaldım. İçeriden müzik sesi geliyordu ve birkaç kez daha kapıyı çaldıktan sonra, kapının kilitli olmadığını görünce heyecanla kapı kolunu çevirdim.

Yatak odasından gelen müzik o kadar yüksek ki, onun hiçbir şey duyamamasına şaşmamalı. Ekipmanlarımı kapının yanına bırakıp ayakkabılarımı çıkarırım ve koridora doğru ilerlerim.

"Jennie?" diye sesleniyorum yumuşak bir sesle, başımı odasına sokuyorum. Komodini açık, yatak örtüleri dağınık ve ben banyoya doğru ağır adımlarla ilerliyorum, orada onun mırıldandığını, adımı söylediğini duyuyorum.

Ne beklediğimi tam olarak bilmiyorum, ama parlak beyaz kuvars tezgahın neredeyse her santimetresini kaplayan bir dizi dildo ve vibratör olmadığı kesin.

Jennie'yi çıplak ve duvara yaslanmış, gözleri kapalı, inerken, bir eli bacakları arasında,

diğer eliyle Indiana Bones'u sıkıca kavrayarak, sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi.

"Hay sıçayım."

Jennie'nin gözleri açılır ve havaya sıçrar, ağzından kan donduran çığlıklarından biri çıkar. Uzun zamandır böyle bir şey duymamıştım. Bunların kan basıncımı ne kadar yükselttiğini unutmuşum.

Saklanacak bir yer arıyormuş gibi her yöne dönüyor ve bulamayınca, yanlışlıkla tezgâhtaki tüm oyuncakları yere düşürüyor, oyuncaklar vızıldayarak ayaklarının dibinde zıplıyor. Indiana Bones elinden fırlıyor ve o etli pislik havada süzülerek yavaş çekimde yüzüme doğru gelirken boğazımdan bir çığlık kopuyor.

"Ah!" diye çığlık atıyorum, sağ tarafıma çarptığında ve ayaklarımın dibine düştüğünde sağ tarafımı elimle kapatıyorum. "*Gözüm!*"

"*Garrett!*" diye çığlık atar Jennie, iki elini göğsüme koyarak beni banyodan dışarı iter. "*Çık! Çık dışarı!*"

Ne olduğunu anlamaya vakit bulamadan kapı yüzüme çarpar ve sekiz saniye sonra tekrar açıldığında, Jennie benim tişörtlerimden birini giymiş, yanakları kızarmış, müzik sesi kısılmış halde karşımda duruyor. Hala kızgın görünüyor ve ben de olanları sindirecek vakit bulamadığım için hala gerginim.

"*Burada ne işin var?*" diye bağılıyor bana.

Kollarımı havaya kaldırıp çılgınca sallıyorum. Belki kendimi daha büyük gösterirsem, o kadar korkutucu gelmez. "*Kapın kilitli değildi! Ben... ben... ben... adımı duydum!*"

"*Kapımı kilitlemiyorum ve sürekli senin adını söylüyorum!*"

"*Tüm seks oyuncaklarını dışarı çıkarmışsan neden kapını kilitlemezsin?*"

"*Ne istersem onu yaparım!*"

"*Neden kapını kilitlemeden mastürbasyon yapıyorsun?*"

"*Ne istersem onu yaparım!*" diye bağılıyor yine. "*Gece yarısına kadar evde olmamalıydın, seni aptal!*"

"*Seninle olmak için erken eve döndüm, seni kaplumbağa!*"

Bana gözlerini kırpıştırarak bakar, göğsünün inip kalkışı yavaşlar, havada kesik kesik nefeslerimiz ağırlaşır. "Oh. Bu..." Burun kıvrımını kaşır. "Tatlı."

Birbirimize uzun bir süre bakıyoruz ve o göğsüme atladığında, onu sıkıca sarıyorum.

"Seni çok özledim," diye fısıldadım. O kadar sıcaktı, o kadar yumuşaktı ki, beni saran bu mükemmel vücut her şeyi inanılmaz derecede *doğru* hissettiriyordu.

Çenesini göğsüme dayayarak, bana aptalca, gamzeli bir gülümseme atıyor ve "Seni çok seviyorum" dediğinde, ağzını ağzımla kapatıyorum.

Jennie'nin parmakları saçlarıma gömülür, dilini dilime sürerken beni kendine doğru çeker. Ellerim gömleğinin altına kayar, sırtının alt kısmındaki kavisi okşar, pürüzsüz tenine bastırır ve onu bana doğru çeker.

"Gerçekten kalacak mısınız?"

"Benim yerim burası, Garrett." "Birlikte mi?"

"Başka hiçbir yerde."

"Peki ya hayallerin?"

"Kendi stüdyom olsun istiyorum. Obsesif-kompulsif eğilimleri teşvik etmeyen bir şekilde dans öğretmek istiyorum. Çocuklara bir şeyi çok sevmeyi ve bunun onları tüketmesine izin vermek yerine, onunla sağlıklı sınırlar koymayı öğretmek istiyorum. Hayalim, istediğim tüm sevgiye, ihtiyacım olan sevgiye ve hak ettiğim sevgiye sahip olmak. Ve Garrett, bunu burada buluyorum."

Onu kollarımın arasına alıp, bacaklarını belime doladım ve yatağının kenarına oturdum. "İhtiyacın olanı ve hak ettiğin şeyi fark ettiğin için seninle gurur duyuyorum. Ve bencilce, kalacağın için mutluyum."

"Kalırsam, bunun nedeninin burada çok rahat olmamdan kaynaklandığını, kendi ayaklarım üzerinde durmayı bilmediğimden kaynaklandığını düşünerek endişeleniyordum," diye itiraf ediyor. "Yanlış nedenlerle gitmek istemedim, ama bu nedenlerle kalmak da istemedim."

"Kendi ayakların üzerinde durmak, sevgisiz olmak anlamına gelmez, Jennie. Her şeyi tek başına yapmak zorunda olduğun, tek başına yapmadıkça büyümeyeceğin anlamına gelmez. Çünkü sen zaten bunların hepsini yapabilirsin. Sen güçlü ve bağımsızsın. Kendi başına büyüyebilir ve kendi ayakların üzerinde durabilirsin. Ama en önemli şey, bunu yapmak zorunda olmadığını bilmektir."

"Bir bütünün parçası olmak sorun değil." Bu sözleri, sanki çoktan farkına varmış gibi, son parçalar bir araya gelip hayali gerçeğe dönüştürmüş gibi, nazikçe söylüyor. Yumuşak mavi gözleri benimkilere bakıyor ve orada parıldayan minnettarlık, sevgi, nefesimi kesmeye yetiyor. "Bence en büyük parça sensin, Garrett."

Dudaklarım onun dudaklarına yapışır ve birdenbire, sanki birlikte olmak için dünyadaki tüm zamanımız varmış gibi, ellerimiz birbirini okşar, dillerimiz kayar, yavaş, ıslak öpücükler verilir. Sanırım öyle.

Ayrıldığımızda, Jennie alnını alnıma dayadı. "Hiç bizim uyuşmayacağımızdan endişelendin mi? Bunun yürümesi için çok farklı olduğumuzdan?"

"Bazen zıtlıklar birbirini çeker. Ama ne olursa olsun, bence biz o kadar da farklı değiliz ve hiçbir zaman birbirimizin tam olarak ihtiyacı olan kişi olamayacağımızı düşünmedim."

Yüzünü ellerimle kavrayıp, en sevdiğim özelliklerin hepsini barındıran o menekşe mavisli gözleri inceliyorum: mizahı, acımasız alayları, özgüvenini, belirsizliğini, şefkatini, *sevgisini*.

"Senin her parçan benim her parçama uyuyor, ve ben bunu biliyorum. Hayatımızın büyük bir bölümünü göstermeye korkarak geçirdiğimiz yanlarımızı birbirimizde ortaya çıkarıyoruz. Sen benim en iyi arkadaşımsın, ve birbirimizi bulduğumuzda ihtiyacımız olan her şeyi bulduk. Sana aşık olmak, hayatımda yapmak istediğim son şeyi gerçekleştirmek gibi."

Bana sokulur, başını omzuma yaslar. "Biliyor musun, gerçekten aşık olduğumuzdan emin değilim. Sanırım bunu sıfırdan inşa ettik. Birbirimizi önceliğimiz yaptık, arkadaşlığımızı birlikte olmak ve birlikte öğrenmek için güvenli bir yer haline getirdik. Dürüstlük ve güven istedik ve bunu elde etmek için her gün çalıştık. Tohumları ektik ve ben çiçek açtığımda, bunun nedeni sen elimi tutup, gölgede kalmaktan memnun olduğum kısımlar da dahil olmak üzere, tüm benliğimin parlayabileceği bir alan yaratmış olmandı."

Bazen onun gerçek olduğuna inanamıyorum, sanki hayal gücümün bir ürünüymüş gibi, beynimin hayal ettiği ve "*İşte istediğin her şey, tek bir kişide toplandı*" dediği bir şey gibi. Onu nasıl benim olmaya ikna ettiğimi bilmiyorum, ama onu asla bırakmayacağımı biliyorum.

"Seni sonsuza kadar yanımda tutmak istiyorum. Lütfen gitme."

Sonraki bir saati birbirimize sarılmış olarak geçiriyoruz, o bana Toronto'da biftek sipariş etmesine izin vermeyen salak herifi anlatırken, parmaklarım omurgasını yukarı aşağı okşuyor. Hâlâ salata yediği akşam yemeğinin travmasını yaşıyor, bu yüzden onu ikinci randevumuza götürüyorum ve biftek yiyeceğiz.

"Eşyalarımı yerleştireyim, sonra giyineceğim," diyor Jennie.

Onu banyoya kadar takip ediyorum, oyuncaklarını toplamasına yardım ediyorum ve Jennie'nin ben buraya girdiğimde mastürbasyon yaptığını hatırlıyorum.

"Bunlarla ne yapıyordun?"

"Onları iyice temizliyordum ve sen eve gelene kadar beklerken biraz azdım." Indiana Bones'u omzuma hafifçe vurur. "Kız arkadaşını düşünürken kendini okşadığı için bir kızı dava etme."

"Bunu bir kez daha yaparsan, bu gece bunu sana kullanırım," parmaklarımın arasında pembe cam tıkaçla oynuyorum, "sen bununla bağlıyken," kravatımın kenarını okşuyorum, "seni bunu sikmeye zorlarken." Indiana Bones'un başını hafifçe vurup öne eğiliyorum ve Jennie'nin kulağına doğru öpücükler konduruyorum. "Ve sen dizlerinin üzerinde, benim sikim boğazında olacak."

Yüzü kızarır, alt dudağı dişlerinin arasına kayar. Küçük şeytan oyuncağıyla öne uzanır ve bana bir kez daha vurur.

Hırlayarak, elimi onun kıkına vuruyorum. "Kalkın, yoksa burada kalırız ve bu akşam biftek yiyemezsiniz."

Kıkırdayarak bana selam verdi, sonra Indiana Bones ile tanıştığımız gün, aylar önce o harika oyuncakların geldiği etiketli kutuyu çıkardı. "Bunlar senin evinde yeni bir yuva bulabilir diye düşündüm."

"Benim evimde mi? Taşınıyor musun?"

"Hayır." Gülüyor. "Bu delilik olurdu. Değil mi?" "Çok delilik," diye katılıyorum.

"Resmi olarak çıkmaya başlayalı sadece dört hafta oldu."

"Ama ben seni dört haftadan çok daha uzun zamandır seviyorum, güneş ışığı." Onun ışığı, takma adı gibi parlak ve sıcaktır. "Öyle mi? Ben de."

Parmaklarımı onun parmaklarına dolayarak onu kendime doğru çekerim ve hoparlörden hala sessizce çalan müziğe eşlik ederek sallanmaya başlarız. Dudaklarım omzuna dokunur, boynunun eğimini takip eder. Kulağına yaklaştığımda titrer.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" "Tabii ki."

"Delicesine seviyorum."

BÖLÜM 44

KONFETİ GİBİ
DİKİŞLER AT

JENNIE

"Sence evlenecek misin? Peki ya bebekler? Onlar olacak mı? O zaman biz teyzeler oluruz, değil mi? Oh, ve düğünde nedime olabilir miyiz? Ben bir şey giymek istiyorum..."

Alexa koltuğunda dönerek arkadaki Gabby'ye tokat atmaya çalışır. "*Gabby!* Kapa çeneni. Jennie seni nedime olarak istemiyor." Arkasını döner. "Onun için özür dilerim. Onun sözlüğünde '*havalı*' kelimesi yok."

Gabby Alexa'yı çimdikleyince arabada kan donduran bir çığlık yükselir ve ben kolumu aralarına sokarak onları ayırırım.

"Tamam, yeter! Kahretsin, Carter ve benim kötü olduğumuzu sanıyordum." Yüksek sesle nefes verip, dikiz aynasından Stephie'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum. O omuz silkiyor. "Araba zaten park halinde olduğu için şanslısın. Benim dur işaretleriyle ilgili çok kötü bir geçmişim var."

"Ama nasıl?" diye sorar Alexa. "Dur işaretleri hareket etmez ki."

"Evet, Alexa. Biliyorum. Kardeşin en az haftada bir kez bana bunu hatırlatmayı seviyor." Arabadan inerken, Garrett'ın kız kardeşlerine bir göz attım. "Tamam, bayanlar. Gidelim."

Gabby en hızlı kaçan oldu, hemen kolunu koluma taktı, Stephie de onu izledi. Alexa yanımda yavaşça yürüyor, kolumuzu birbirine kenetlemiş halimizi izliyor, sanki biraz dışlanmış hissediyormuş gibi, ama bunu söylemiyor. O, havalı ve mesafeli davranmanın tek yol olduğu huysuz ergenlik çağında. Çoğunlukla, özlediği ilgiyi istemek zorunda kalmak istemiyor. Garrett onu film gecesi için kanepede yanına çekip oturduğunda her seferinde sinirliymiş gibi davranıyor, ama o da en az Garrett kadar sarılmayı seven bir ayı. Bu yüzden film bittikten sonra bile onun yanında kalıyor.

"Hey, Lex," diye sesleniyorum. "Öğle yemeğinde yanıma oturur musun?"

"Gerçekten mi?" Ela gözleri parlar, sonra ifadesini düzeltir ve omzunu kaldırır. "İstersen."

Ona göz kırparım, yüzü kızarır. Kardeşine çok benziyor.

Garrett'a olan sevgimin ağırlığını ve derinliğini, onu kız kardeşleriyle birlikte görene kadar gerçekten fark etmemiştim. Onu, Ireland'ı kollarında sallarken ve ona şakıyan sesiyle konuşurken izlemek beni de çok etkiliyor.

Garrett ve ben *teknik olarak* birlikte yaşamıyoruz, ama ailesi Nisan başında buraya taşındı. Garrett'ın babası ay sonuna kadar işe başlamayacak ve şu anda ayın yarısı geçti, ama bu herkesin yeni şehirlerine yerleşmesi için bir fırsat oldu. Onlar benim dairemde kalıyorlar, ben de Garrett'ın yanında kalıyorum.

Bugün, ailesi dört hafta sonra teslim alacakları yeni evlerinin evraklarını imzalıyor. Garrett'a gerçekten... ayrılmak istemediğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Onun vücudunun sıcaklığıyla sarılmış olarak uykuya dalmak, dudakları tenimde, kulağıma fısıldadığı sözlerle uyanmak... Bu, dünyadaki en sevdiğim şey. O yolda olsa bile, onun yanında olmak, evimdeymiş gibi hissettiren, içimi rahatlatan bir şey var.

"Vay canına," diye mırıldanıyor Stephie, SFU'nun ön kapısından içeri girerken beni düşüncelerimden koparıyor. Geniş fuayeye bakarken gözleri hayretle açılıyor. "Gündüzleri, buradaki tüm insanlar yokken çok farklı görünüyor."

"Resital geceleri çok kalabalık oluyor," diye katılıyorum. İki hafta sonu üst üste biletler tükendi ve gururla söyleyebilirim ki, tüm sıra arkadaşlarım ve ailemle doluydu. Sanki sadece onlar için dans ediyormuşum gibi hissettim. "Ama dönem bitti artık. Herkes sınavlarını bitiriyor, bu yüzden okul sessiz."

Kızları dans stüdyosuna götürüyorum. Etrafta dönüp dururken *hayranlık dolu sesler çıkarıyorlar*, sonra beni takip ederek dolabımın bulunduğu arka tarafa geliyorlar.

Şans eseri, Simon da bugün dolabını boşaltmaya karar vermiş.

"Jennie." Ayaklarının dibine bir ders kitabı düşürüyor. "Bugün geleceğini bilmiyordum." Kızlara bakıyor. "Onlar kim?"

"Garrett'ın kız kardeşleri," ilgisizce cevap veriyorum, eşyalarımı çantama koyarken.

"Tamam. Yani siz ikiniz...?"

"Çıkıyoruz."

"Oh."

"Evet, doğru," Gabby'nin sesi arkamdan keskin bir şekilde duyuldu. Omzumun üzerinden bakınca, Simon'a kaşlarını çatmış, kollarını bağlamış, kalçasını dışarı çıkarmış halde durduğunu gördüm. "Ağabeyim onun erkek arkadaşı. Sen de kimsin, seni lanet olası hindi?"

Simon bir cevap bulmaya çalışır, sonra vazgeçip omzumun arkasında durur. "Uh, hey, Jennie." Yumruğuyla boğazını temizler. "Acaba... konuşabilir miyiz?"

"Bunun ne anlamı var ki?" Fermuarı çekip çantamı kapatıyorum. "Sen dinlemeyi pek bilmiyorsun, değil mi Simon?"

"Evet, *Simon*." Gabby parmaklarını Z şeklinde havada şıklatır. "O yüzden geri çekil *dostum*."

Omzumda küçük bir melek bana onu durdurmam gerektiğini söylüyor, ama omzumdaki şeytan onu serbest bırakmam için beni teşvik ediyor.

Melek kazanır. *Kahretsin*.

"Tamam, kaplan. Kendine gel." Simon'dan uzaklaşıp kızlara önümden geçmelerini işaret ediyorum.

"Gerçekten öylece çekip gidecek misin?" diye bağırır Simon. "Beş yıllık dostluğun ardından? Biraz abartmıyor musun sence? Kaç kez özür dilemem gerektiğini söylemem gerekiyor?"

Spor ayakkabılarım gıcırıyor, kayarak duruyorum ve öfke, kalp atışlarımla uyumlu olarak kulaklarımda yankılanıyor.

Yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor: üzgün değil. Daha önce de değildi, şimdi de kesinlikle değil. İsteddiği şey, hak etmediği bir affetme. Yaptıklarının suçluluğu olmadan uzaklaşmak istiyor.

"Bazen özür dilemek yeterli olmaz."

O ağzını açmadan önce ben onu önlüyorum.

"Bazen bu yeterli olmaz," diye tekrarlıyorum. "Senin gibi insanlar özür dilemeyi selamlaşma gibi yaparlar, boş ve anlamsız, söylemek zorunda hissettikleri bir şey. Ve benim gibi insanlar, herkesin içinde iyilik olduğuna inanmayı seven insanlar, hepimiz hata yaparız, bu yüzden ikinci bir şans hak ederiz..."

hepimiz hata yaparız... benim gibi insanlar seni affeder. Seni bir kez affederiz, sonra iki kez. Birisi hayatımıza girip bize sözleri tutmanın zor olmadığını, özür dilemenin ve bunu içtenlikle söylemenin, daha iyi olmaya karar vermenin zor olmadığını gösterene kadar seni tekrar tekrar affederiz. Birisi bize, sınırlara önem vermeyen insanlara hayatımızda yer olmadığını gösterene kadar. *Senin* gibi insanlara, Simon."

Alexa elini elime sokar, nazikçe sıkar ve sonra küçük kız kardeşlerini ileri doğru iter, birlikte çıkışa doğru yöneliriz.

Kapının yarısına geldiğimde, sırt çantamın dibinde bir şey olduğunu hatırladım. Onu yılın başında oraya koymuştum. Krissy'ye yönelikti, ama Simon'a da boşa gitmeyecekti.

Çantamdan ağır nesneyi çıkarır, Simon'a geri döner ve eline veririm. "Al. Her şeyden önce bunu sana almıştım. Artık senin olsun."

Yüzünde beliren yapmacık sırıtış, az önce söylediğim her şeye rağmen, bunun hala onu önemsedığım anlamına geldiğini düşündüğünü gösteriyor. Ben de orada durup, onun siyah silindiri açmasını bekliyorum.

Simon, nesne açıldığında zafer çığlığı atıyor ve onun sırıtışı kaybolurken benimki büyüyor.

Pembe tonlarında parlak konfeti çubukları etrafına yağmur gibi yağar, saçlarını kaplar, yanaklarına, giysilerine yapışır. Açık sırt çantasına düşerler ve özellikle büyük bir tanesi üst dudağına takılır, gözleri parıldarken orada kalır.

Hayatım boyunca, gülümsememin büyümesini engelleyemiyorum. "Gidelim kızlar."

"Şey," Stephie temkinli bir şekilde başlar. "Onlar... penisler miydi?" "Evet. Annene söyleme."

"Babamıza söyleyebilir miyiz?"

"Hayır. Bekle. Evet." O adam beni seviyor. Garrett'ın annesi de öyle, ama o sadece bakışlarıyla suçluluk duygusu uyandırmayı başarabiliyor. O bakışların hedefi olmamaya çalışıyorum. Bazen ona bakmamak için başka yerlere bakıyorum ve o da benim ondan kaçtığımı anladığını söylüyor.

Arabaya bindiğimizde kızlara dönerek konuşuyorum.

"Kimsenin sizi ezmesine izin vermeyin, hanımlar. Değerinizi bilin, sınırlarınızı belirleyin ve kimsenin bu ikisine de saygısızlık etmesine izin vermeyin. Eğer ederlerse, hayalarına diz atın ve yüzlerine patlayan konfeti penis bombası atın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Jennie," diye hep birlikte cevap verirler.

"Büyüdüğümde senin gibi güçlü olmak istiyorum," diyor Alexa sessizce. "Sen zaten güçlüsün. Ama kendini güçlü hissetmediğin günlerin olması da normal.

güçlü hissetmediğin günlerin olması da normal."

"Büyüdüğümde dansçı ve ponpon kız olmak istiyorum," diye sesini yükseltir Gabby. "Sen ve Emily gibi."

"Ah, tatlım. Emily gerçek bir ponpon kız değil."

"O zaman dün arkadaşına veda ederken neden ponpon kız kıyafeti giyiyordu? Stephie ve ben koridorda scooterlarımızla geziyorduk ve onu gördük."

"Biliyor musun? Bu harika bir soru. Öğle yemeğinde ona mutlaka sormalısın."

Kontak anahtarını çeviriyorum, telefonumu adaptörle arabaya bağlıyorum, sonra ekranı aydınlatan mesajın görünmesiyle kabloyu hemen çıkarıyorum.

Bear: *Bütün gece boyunca ıslak amını sikmeyi hayal ettim, ta ki boğazın benim adımı haykırmaktan yara yara olana kadar.*

Bear: *Oops, otomatik düzeltme. Aslında "günaydın, güneş ışığı" yazacaktım.*

"Bu Garrett mı?" Gabby, koltuğun etrafından eğilerek telefonuma bakmak için sorar.

Telefonu göğsüme çekiyorum. "Hayır."

Alexa bana şüpheyile bakar. "Yalan söylüyorsun."

"İtiraf etmeliyim ki Jennie, suçlu görünüyorsun." Stephie yanağını dürter. "Mesajı okuduğunda yüzün kıpkırmızı oldu. Alexa, Jacob Daniels'a mesaj atarken hep böyle olurdu."

"Yüzüm çok kızarmadı." *Kardeşi basit bir mesajla içimi ateşe verdi.* "Sadece tatlı davranıyordu. Çok tatlı." *Bu gece beni bağlamasına izin vereceğim.*

"Ne kadar tatlı bir şey söyledi?" Stephie kaşlarını çatı. "Saçını örmek istediğini mi söyledi? Çünkü geçen hafta onu saçında kullandığın kurdelelerden biriyle yakaladım. Ne yaptığını sorduğumda, saçını örmek istediğini söyledi. Yüzü de çok kızardı ve biraz bağıırıyordu." Omuzlarını silkiyor. "Sanırım o kurdeleleri kullanmanı çok seviyor."

"Evet," diyorum yavaşça. "Kesinlikle bu yüzden benim kurdelemi aldı." "Belki bir gün saçımı kurdeleyle bağlamak isteyen bir erkek arkadaşım olur"

" diyor Gabby neşeyle.

Garrett beni öldürecek.

Garrett'sız uzun bir hafta oldu. Tamam, sadece dört gün oldu.

Garrett'sız uzun dört gün oldu. Normal sezon bittiği için son birkaç haftadır çok seyahat ettiler. Kendi bölümlerinde ikinci oldular ve yarın bir gün izinli olduktan sonra burada, evlerinde play-off'ların ilk turuna başlayacaklar.

Okul bitti, bu da iş bulana veya kendi stüdyomu açana kadar sınırsız boş zamanım olduğu anlamına geliyor. Stüdyoyu gerçekten çok istiyorum, ama bununla birlikte çok iş de geliyor, bu yüzden bu hedefe ulaşmama yardımcı olacak bir işletme kursu almayı düşünüyorum. Bu arada, tüm boş zamanımı kızlarla geçiriyorum: Olivia, Ireland, Cara, Emily ve Garrett'ın kız kardeşleri.

Yeğenimin büyümesini izlemek gerçekten inanılmaz bir şey. Sadece beş hafta içinde çok değişti ve Cara ile ben, çocuklar yokken çoğu gece orada yatıyoruz. Carter, buz pistinde olmadığı her dakika Olivia ile FaceTime'da konuşuyor çünkü Ireland ile ilgili hiçbir şeyi kaçırmak istemiyor.

Meşgulüm ama bu, Garrett yokken onu özlememi engellemiyor. Play-offlar başladığı için, diğer tarafta beni bekleyen şeyi düşünmeden edemiyorum: onunla geçireceğim aylar.

Gümüş ay ışığı, Garrett'ın yatak odasındaki panjurların aralıklarından sızarak duvara asılı büyük aynadan yansıyor. Garrett, geçici olarak taşındığımda, kışımı ve kıyafetlerimi kontrol edecek bir yerim olmadığını şikayet ettiğim için bunu benim için asmıştı.

Giysilerimi çıkarıp lambayı yakıyorum, turuncu ışığın yansımada durup, yıllardır dans etme hayallerimi taşıyan vücudumu hayranlıkla seyrediyorum.

Garrett ile geçirdiğim zamanlarda daha fazla dolgunlaştım. Bunun nedeni, ekstra marshmallowlu sonsuz bardak sıcak çikolata, özel baskı Pop-Tarts, doyurucu akşam yemekleri, film izlerken kanepede atıştırmalar, sabah erken saatlerdeki egzersizler yerine uyumak ve sadece... kendimin her santimini takdir etmek, başkalarının da takdir etmesine izin vermektir. Yıllarca titizlikle incelediğim, çekip durduğum, daha küçük hale getirmenin yollarını aradığım alanlar, en güzel şekilde yumuşadı. Kendime hiç olmadığı kadar güveniyorum ve vücudumu hiç olmadığı kadar seviyorum.

Ama en sevdiğim kısımlar, Garrett'ın ağzıyla vücudumun her santimini sevgiyle okşadığı, cildimde bıraktığı soluk mor ve pembe izler. Parmaklarım her izi okşarken, sanki onun ağzını üzerimde hissedebiliyormuşum gibi, karnımın derinliklerinde bir kıvılcım çakıyor.

Garrett'ın Carter'ın görmesi için bilerek bıraktığı köprücük kemiğindeki izi dokunurken gülümsüyorum. Ona pislik olduğu için intikam aldığını söyledi, ama sonra Carter onu evin içinde kovalarken avazı çıktığı kadar bağırdı.

Sürgünün kayma sesiyle kalbim hızla çarpmaya başlar ve kapı açılıp kapandığında karnımda kelekler uçuşur. Bir çanta yere düşerken ağır bir gürültü duyulur, ardından hızlı ayak sesleri kulaklarımda yankılanır, nabzımla birlikte atar. Garrett aynanın yansımada belirir, kapıda durur ve yüzümden bir gülümseme belirir.

Gözleri, onun beni ele geçirdiği tüm yollara hayranlıkla bakarken dans ediyor ve odayı yavaşça geçerek kravatını çekiyor, gömleğinin ilk birkaç düğmesini açıyor.

Geniş parmakları belimden kayar, avuç içleri karnımın üzerinde kayar, cildimi yakar. Garrett çenesini omzuma dayar ve

kollarını bana doladı.

"Benim," diye mırıldanır, hemen ardından çenemi okşar ve yüzümü kendininkine doğru çeker. Ağzı ağzımı kaplar ve ben tereddüt etmeden açarım, dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş kaçar.

Elimi geriye uzatıyorum, parmaklarım onun sarı dalgalı saçlarını okşarken, o boynuma ıslak öpücükler konduruyor. Bakışlarımız aynada buluşuyor ve eli göğsümden aşağı kayıyor. Parmaklarının yaklaşmasını izlerken karnım geriliyor ve sırtım kavisleniyor, onu daha hızlı olmaya teşvik ediyorum. Boynuma gülümsüyor ve iki parmağını bacaklarımın arasına sokup ıslaklığımlı toplarken, arzu alevler gibi içimi kaplıyor.

Yavaşça, uyluklarımın arasına sıkışmış sinir demetini okşuyor, her iniltiyi ortaya çıkarıyor, tırnaklarım beni tuttuğu kollarını tırmalıyor. İki parmağını içime sokuyor, bakışları ağır ve baş döndürücü, benim daha da yükseldiğimi izliyor. Kıvranıyorum, nefes nefeseyim ve parmakları kıvrıldığında, bir nefesle boşalıyorum, o ise fısıldıyor, "Benim."

Beni öne doğru iterken avucunu omuzlarımın arasına koyar ve ellerimi büyük aynanın çerçevesine yönlendirir. Kravatı boynundan kayarken, beyaz gömleği arkasına yere düşerken, diğer giysileri de onu takip ederken, ben büyük bir dikkatle onu izlerim.

Garrett bacaklarımı daha da açmam için ısrar eder, elleri vücudumu okşarken penisi sırtıma bastırır, parmak uçları karnımda dans eder, avuç içleri göğüslerimi sıkar, başparmakları gergin meme uçlarımı okşar. Dudakları kulağımın altına bastırmadan önce yüzünde çarpık bir gülümseme belirir. "Seni seviyorum," diye fısıldar. Tek bir , boğazımı kavrar ve yumuşak bir şekilde "Benim" diye homurdanır.

Gözleri beni dikkatle izliyor, kapüşonlu ve ateşli, içimde hareket ederken dokunduğu her yeri yakıyor. Kalçaları kıcıma çarpıyor, elleri kalçalarımı kavrarken, her kesik nefes, inlemeler, hıçkırıklarla daha hızlı hareket ediyor.

Buradan ayrılmak istemiyorum. Burada, onunla birlikte kalmak istiyorum.

"Ailen bugün evin satışını tamamladı," diyorum, onun dalışının ağırlığıyla öne doğru sarsılarak.

"Mhmm."

"Dört hafta içinde taşınıyorlar."

"Evet."

"Bu demek oluyor ki yakında eve geri dönebilirim."

"Sen zaten evindesin."

"Ne?"

"Burası senin evin." Bu sözler boynumdaki deriyi yalıyor, sıcak ve tatlı.

"Seni burada tutacağım."

"Seninle birlikte yaşamamı mı istiyorsun?" "Hiçbir yere gitmeyeceğini *söylüyorum*." "Hmm. Çok otoriter davranıyorsun."

"Sanırım bana da bulaşıyor, güneş ışığı."

Klitorisimi okşadığında başım öne doğru eğilir ve yumuşak bir çığlık atarım. "Eğer ben... mmm, eğer kalırsam durum daha da kötüleşecek."

"Biliyorum. Bununla başa çıkıyorum. Hepimiz bununla başa çıkıyoruz. Herkese yeni, huysuz bir Garrett beklemeleri konusunda uyardım."

"Ama ben eski, nazik Garrett'i seviyorum."

Hızı işkence verici bir hıza düşer, parmakları kalçalarımın, derime kazındıkları yerden yavaşça çekilir.

"Garrett," diye sızlanarak kıcımlı geriye doğru ittim. "Daha sert."

"Nazik olmasını tercih ettiğini söylemiştin."

"Nazik olmanın yeri ve zamanı vardır, ama şu an d e ğ i l .

Beni içinden geldiği gibi sik."

Dili boynumdan yukarı doğru kayar. "Lütfen de."

"Beni sik, *lütfe*."

"Hadi ama, tatlım. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Bir titreme titreme beni omurgamdan omurgamdan sürerken o kendini kendini tamamen çıkarır, sonra acı verici bir yavaşlıkla tekrar içine girer.

"Lütfen," diye inliyorum, başparmağı klitorisimi okşarken. "Sik beni, Garrett. Seninle işin bittiğinde ayakta duramak istemiyorum."

Kalçaları hareketsiz, beni onunla dolu tutuyor ve çekilmeden önce boynumda gülümsemesini hissediyorum, sonra tek bir sert hamle ile ileri doğru itiyor ve beni çığlık attırıyor, kendimi aynaya tutunuyorum. Parmaklarını saçlarıma doluyor, başımı gergin tutuyor, sadece bana, sadece yatak odasına ayırdığı vahşetle içimde piston yaparken bakışlarımı onun yansımasına sabitliyor.

Beni kendinden çekip döndürdü, kaldırdı, bacaklarımı beline doladı ve tekrar yere çarptı. Beni aynaya doğru bastırıp

beni sikiyor ve karnımın alt kısmında baskı oluşurken her bir santimim titriyor.

Duvarlarım onun etrafında sıkılaşıyor, onun itişleri hızlandıkça onu daha derine çekiyor. Mavi-yeşil gözleri bana bakıyor, çok fazla sevgi ve hayranlıkla parlıyor, ve ben onun ağzını alıyorum, boşaldığımda kendi adını yutmasını zorluyorum, onun penisini ıslatıyorum.

"Benim," diye fısıldar Garrett.

Yere çöküyor, beni bacaklarının arasına çekiyor, dudaklarının yansımalarının çenemi, boynumu, omzumu süslediğini izlerken beni kendine sarıyor.

"Benim," diye mırıldanır her öpücükte.

"Senin neyin?"

Aynada bana bakarken gülümsemesi çok şefkatli, güzel ve özel, sanki hepsi benim içinmiş gibi. Yüzümü ona çevirene kadar burnunu çeneme dokunduruyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"En iyi arkadaşım, güneş ışığım ve tüm kalbim."

Havai fişekler patlıyor ve kalbim uçuyor, çünkü her zaman istediğim, özlediğim aşka kavuşuyorum. Bunun böyle hissettireceğini hiç hayal edemezdim, o kadar bütün, o kadar eksiksiz ki omuzlarım gevşiyor, biraz daha dik duruyorum.

Eskiden kendime güvenen, cesur ve öz farkındalığı yüksek bir insan olabilirdim, ama geriye dönüp baktıkça, bunun daha çok bir rol gibi geldiğini hissediyorum. Kimse beni tanımak için zaman ayırmadı, ben de herkesi uzak tutmak, kalp kırıklığını tamamen önlemek için duvarlar ördüm.

Sonunda, tek yaptığım kendimden parçalar kaybetmektir. Kendimi bir kutuya koyup en savunmasız yanlarımı, göstermeye çok korktuğum parçalarımı, beni ben yapan parçalarımı sakladım, çünkü insanların beni olduğum gibi sevmeyeceklerinden korkuyordum.

Ama belki de asıl korktuğum şey, birinin beni olduğum gibi sevmesiydi. Beni tümüyle görmeleri, keskin, pürüzlü kenarlarımla birlikte yumuşak, yıpranmış kenarlarımla da görmeleri ve yine de beni seçmeleri idi.

Ve Garrett de bunu yapıyor.

Beni tümüyle görüyor ve her gün beni seçiyor. Benim onun güneşi olduğumu söylüyor, ama bence o benim güneşim.

O adam gökyüzümü aydınlatırken ben çok daha parlak bir şekilde ışıldıyorum.

EPILOG: OOPS

GARRETT

TEMMUZ

"Bu lanet olası fikir kimin fikriydi?"

Bakışlarım kız arkadaşıma kayıyor. Kızılıcak renginde minik spandex şort giymiş, uzun, altın rengi bacaklarını sergiliyor. Eşleşen spor sütyeni, benimle aynı hızda koşarken her adımında zıplayan mükemmel göğüslerini örtüyor. Hareket ederken göğsündeki yumuşak çukurlar esniyor, terden parılıyor ve ben zihnimde çevremizi kataloglayarak yakınlarda bir ara sokak bulmaya çalışıyorum.

Onun şortunu aşağı çekip, tuğla duvara yaslanırken içine girme, avucumla ağzını kapatıp, benim adımı haykırdığında kimse duymasın diye bir dürtü duyuyorum.

Ama bugün Vancouver şehir merkezinde bir cuma sabahı. Teraslar, temmuz ayının başındaki güneşin altında kahvaltılarının tadını çıkaran insanlarla dolup taşıyor, turistler bisikletleriyle şehrin sunduğu her şeyi görmek için buradalar. Bir ara sokakta sevişen azgın bir çift, muhtemelen onların görmek istediği manzara değildir.

"Bu senin fikrindi," diye Jennie'ye hatırlatırım. "*Mahallede son bir tur koşalım*," diye taklit ederim, sonra o omzuma bir yumruk attığında çığlık atarım. "Hey! Agresif eller bağlanır."

"Bunun farkındayım, Garrett." Bana doğru dönüp dudaklarını büküyor ve ne olacağını biliyorum. "Yerel Starbucks'ta son bir buzlu kahve?"

Son iki haftadır istediği her şeyi elde etmek için bunu bahane olarak kullanıyor. *Son bir dondurma külahı, son bir Udupi Palace gezisi, son bir Stanley Park yürüyüşü*. Bana o somurtkan yüzünü yapıyor, alt dudağını dışarı çıkarıyor, yumruklarını çenesinin altına koyuyor ve beş dakika sonra asansörle aşağı inip istediği yere gidiyoruz.

Yürüyüş hızımı yavaşlatıp Jennie'yi kendime doğru çekiyorum, böylece nefesini ağzından çalabiliyorum. "Sadece yirmi dakika uzaklıktaki Kuzey Vancouver'a taşınıyoruz, ülkeyi terk etmiyoruz, biliyorsun, değil mi?"

Dili benimkine sürtünüyor, yavaşça yalıyor, ellerini ensemdeki saçlarıma gömüyor. "Son bir karamelli Frappuccino,"

diye fısıldıyor dudaklarıma.

Elimi onun poposuna vuruyorum, dışarıda olduğumuzu, son beş dakika içinde en az üç kez benim ve Jennie'nin adının fısıldandığını duymuş olduğumu hiç umursamadan. Soyunma odasından çıktıktan sonra Jennie'ye ilk kez yaklaştığımda ve bir sürü gazeteci ve onun kardeşinin önünde onu öptüğümde herkes çıldırmıştı.

Adil olmak gerekirse, play-offların ilk turunu kazanmıştık. Onu öpmeyi hak etmiştim. Üçüncü turda kaybettiğimizde de aynı şey olmuştu, tek istediğim başımı omzuna yaslayıp ona sarılmaktı.

Ama dürüst olmak gerekirse, yaz tatilimi Jennie ile geçireceğim için mutluydum. Carter da karısı ve kızıyla birlikte evde olmaktan mutluydu.

Jennie ve ben, dondurulmuş içeceklerimizle sokakta dolaşıyoruz, parmaklarımız birbirine dolanmış, o pipetiyle mutlu bir şekilde mırıldanırken ben gülümsüyorum. Onun dildo kutusu yüzüme patladığı için çok mutluyum. Bunun getirdiği cinsel gerilim olmasaydı, ona taktığım lakap hala ironik olmaktan öteye geçemezdi, bu kadar samimi olamazdı.

Jennie bir renk olsaydı, en canlı sarı tonu olurdu. O, insan formunda gerçek bir güneş ışığıdır. Bin kez söylemiş olsam da umurumda değil; hayatımın geri kalanında da söylemeye devam edeceğim.

O sağa gitmeye çalıştığında elinden tutup onu düz yöne çekiyorum. "Bu taraftan."

"Ama apartman..."

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Tartışmak için ağzını açtığı anda dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, bir buçuk saat içinde taşınma kamyonu ile yeni evimize varmamız gerektiğini söylemek için. "Çabuk olacağız." Asla çabuk olmadığımı hatırlatan, inanmaz bir ifadeyle bana bakıyor, ben de gülüyorum. "Hadi ama Jennie. Beni memnun et."

Tedirgin bir iç çekişle elini tekrar elime soktu.

Yürüyüşümüzün kalan dört dakikası boyunca şüpheli bakışları on iki kez bana yönelir ve geniş pencereleri olan küçük bir dükkânın önünde durduğumuzda, burnunu şaşkınlıkla kırıştırır.

"Burası neresi?" diye sorar, ben cam kapıyı açarken. "Ve neden anahtarın var?"

Onu içeriye, resepsiyonun önünden geçerek arkasındaki açık alana götürüyorum ve odanın içinde dönüp durmasını izliyorum.

"Burası eskiden bir yoga stüdyosuydu," diyorum ona.

O, tavandan tabana aynaların önünde dururken ben de arkasına geçiyorum. Yansımasında gözleri benimkilerle buluşuyor, yutkunmadan önce dili alt dudağı üzerinde yavaşça kayıyor, sanki sormak üzere olduğu sorunun cevabını zaten biliyormuş gibi.

"Peki şimdi?"

"Şimdi burası bir dans stüdyosu."

"Garrett," diye nefes nefese sordu. "Yapmadın, değil mi?"

"Yaptım." Onu kendime doğru çekip omzuna başımı dayadım. "Seni seviyorum, Jennie. Hayatın boyunca çok çalıştın ve şimdi de işletme dersleri alıyorsun. Hayalini gerçeğe dönüştürmeye kararlısın. Bunu hak ediyorsun ve hayatının bu yeni adımında seninle birlikte olmaktan onur duyarım."

Gözyaşlarını tutmaya çalışırken burnu kırıdır. Onun cesur ve küstah yanlarını sevdiğim kadar, yumuşak ve hassas yanlarını da seviyorum.

"Bunu benim için mi yaptın?"

"Senin için her şeyi yaparım, güneş ışığım."

Tek bir gözyaşı yanağından süzülür ve ben dudaklarımı ona bastırırım.

"İkinci en önemli hayalimi gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Birincisi neydi?"

Dönüp yüzümü ellerinin arasına alır, gözleri şefkatle parlar. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur.

"Sen."

"Benimki daha büyük."

"Hayır,
değil." "Evet,
öyle." "*Hayır,*
değil." "*Evet,*
öyle."

"Hay sıçayım." Adam, kollarında büyük bir kutu ile benimle Carter'ın arasına girer. "Evleri mi, sikleri mi karşılaştırıyoruz? Kimsenin umurunda değil. İkisi de mini malikaneler."

Carter nefesini tutar. "*Mini* mi? Benim evim mi?" Kollarını açarak benim ve Jennie'nin yeni evini işaret eder. "Yani, bu. Bu mini. Benimki *kocaman*. Benimki kadar kocaman..."

"Egon gibi," diye onun yerine cümleyi tamamlarım.

Olivia içeri girer ve yumruğunu benimkine çarpar. "Çok güzel. Carter bile geçen hafta sizinle son kez evi gezdikten sonra öyle demişti." Sırtındaki taşıyıcıyı çıkarır ve Ireland'ı kucağından alır. "Garrett amcanın kucağına oturmak ister misin?"

"Evet, istiyor," diye mırıldandım ve en güzel küçük hanımı kucağıma aldım. Geniş yeşil gözleri bana bakarken kıkırdadı, sonra hemen yumruğunu ağzına soktu ve çenesinden salya sızmaya başladı. Onun kabarık, koyu renkli buklelerini öptüm. "Prensesim nasıl?"

Saçında pembe bir toka var, ucunda parlak bir güneş var ve tulumunda "*Ben tatlıyım, annem seksi, babam şanslı*" yazıyor. Bunu Carter'ın aldığını biliyorum. Giysilerinin yüzde doksan dokuzu üzerinde bir şekilde "*baba*" kelimesi geçiyor. O da esasen *DILF* tişörtü ile *Girl Dad* yazan tişörtü arasında gidip geliyor.

"Baban seni delirtiyor mu?" Mutfağımda zıplarken Carter'ın elinden kurtuluyorum. "Ondan uzaklaşmak için Jennie teyze ve Gare amcanın evinde kalmak ister misin?"

Carter alaycı bir şekilde güldü. "Lütfen. O bana takıntılı." Bize doğru uzandı ve ellerini uzattı. "Onu alayım."

"Hayır. O beni seviyor." Tatlı kızım ensemden bir avuç saçımı tutar, sonra yanağını omzuma yaslar ve parmaklarını çiğnemeye devam eder. Zaferle gülümserim. "Gördün mü? O seni istemiyor."

Carter kaşlarını çatı. "Ama ben onun babasıyım."

"Öyle mi? Nasıl emin olabilirim? *Babana* ait gömleklerden giymiyorsun."

Jennie, üzerinde *mutfak* yazan bir kutu ile yanımızdan geçerken kıkırdar. Kutuyu yere bırakır ve Ireland'ın yanağına ve benim dudaklarıma bir öpücük kondurur.

"İğrenç." Carter öğürür. "Bunu benim önümde yapmak zorunda mısınız?"

Jennie omzunun üzerinden *evet der gibi* bir hareket yapar ve uzaklaşır, Carter ise gözlerini kısarak tezgâhtan olmayan tozu siler.

"Biliyorsun Andersen, ben buradan sadece beş dakika uzaklıkta yaşıyorum. Yani kışını tekmelemem gerekirse, sadece beş dakika uzaklıktayım." "Evet, *benim* kışını tekmelemen gerekirse, ben de sadece beş dakika uzaklıktayım tekmelenecek olursan ben de sadece beş dakika uzaktayım."

"Ben önce söyledim!" "Ben sonra söyledim!"

"Lanet olası çocuklar," diye mırıldanır Emmett. İrlanda'yı kaçıırır ve burnunu öper. "Merhaba, küçük kızım."

"Sıra bendeydi," diye sızlanır Adam. "Onu iki gündür görmedim."

"Benim için dokuz gün oldu," diye mırıldanır Jaxon, gözleri güneş gözlüğünün arkasında gizli, elinde bir kutu ile içeri girerken.

"Çünkü spor salonunda tanıştığın bir kızla Cabo'ya gittin," diye hatırlatırım ona.

Gülümser ve pazılarını esnetir. "Evet, bronzlaşmışsın, değil mi?" İrlanda'nın alnına bir öpücük kondurur ve İrlanda kıkırdar. "Merhaba prenses."

Adam Ireland'a uzanır ve Emmett arkasını döner. Kaşlarını çatar. "Hadi ama. Şimdi sıra bende."

"Henüz bitirmedim."

"Umurumda değil. Buraya gel, küçük kız. Adam amcayı görmek ister misin?" Onun karnını gıdıklar ve kız kahkahalarla gülererek Emmett'in kollarında kıvrlanır. Adam'a uzanır, minik, tombul elini onun yanağına koyar ve bir şekilde hepimiz Ireland ve Emmett'in etrafında toplanır, ona seslenir, gevezelik eder, onun dikkatini çekmek için yarışırız.

Holly kapıdan içeri girer ve güneş gözlüklerini çıkarır, kollarını açar. "*Glamma geldi!*"

"Bu bizim işaretimiz." Emmett, Ireland'ı büyükannesinin kollarına bırakır. "İşe dönelim çocuklar."

Beşimiz, bir saat içinde taşıma kamyonunun geri kalanını boşaltırken, kızlar mutfak ve oturma odasında kutuları açmaya çalışıyor.

"Bu sonuncusu." İki kutuyu ön holdeki yığının üzerine bırakıp, nemli alnımı ön kolumla silerim. "Siktir, yoruludum. Atıştırmalık molası?"

"Önce tüm kutuları belirlenen odalara taşıyalım," diyor Adam, yığının yanına doğru ilerlerken. Etiket okuyor ve tek kelimeyle kalbim duruyor. "Oyuncaklar mı?"

İçeriği kontrol edecekmiş gibi bandı açmaya çalışır ve beynim kısa devre yapar.

"Hayır. Hayır." Onu kenara itip kutunun üzerine atladım, başımı sallayarak. "Hayır, hayır, hayır."

O geri çekilir, ellerini havaya kaldırarak teslim olur, yüzünde hem şüphe hem de korku vardır.

Carter koridorda ısıklıkla yürür. "Biri atıştırmalık mı dedi?" Yarısı üstüne uzandığım kutuya bakınca gözleri parlar. "Oooh, oyuncaklar. Ne tür oyuncaklar?"

"*Hiçbir şey!*" diye bağırarak, onu onun ulaşamayacağı bir yere çekiyorum. Omuzlarım gerilirken, onu göğsüme sıkıca sarıyorum. Parmaklarımı genişçe açarak, o zaten görmüş olsa da, kelimeyi görünmez hale getirmeye çalışıyorum. "*Hiçbir şey!*"

Carter kutuya, sonra bana bakar. Tekrar kutuya, sonra tekrar bana.

Yaşadığımız onca şeyden sonra, güvende olduğumu sanıyordum. Gerçekten de hayalarımı koruyabileceğimi düşünüyordum. Ama o gözünü kırpmadan beni izledikçe, kendimden emin olamıyorum.

Bir gün Jennie ile çocuk sahibi olmak güzel olurdu, ama sanırım bazı şeyler sadece rüya olarak kalmak zorundadır.

Carter sonunda gözlerini kırıyor, sadece bir kez, yavaşça. "Kutuda ne var, Garrett?"

"Hiçbir şey." Alnımdan bir damla ter süzülüyor. Carter'ın bakışları damlaya kayıyor, damlanın akışını izliyor. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, sessizce tekrar ediyorum, "Hiçbir şey."

Bana beş saniye, sonra on saniye bakar. Bir sonraki sözünü söylemesi tam yirmi saniye sürer, korku dolu bir nefes alır, neredeyse duyulmaz. "Hayır."

"Çok üzgünüm," diye fısıldarım.

Geri adım atar, başını sallar. "Hayır."

"Bu... bu senin düşündüğün gibi değil... biz... *o daha önce de vardı!*" Kapıdan koşarak çıkarken arkasından bağırırım. "*Onları ben almadım!*"

Adam omzumu sıkıştırır. "Ne zaman susman gerektiğini bilmiyorsun, değil mi?"

Yenilgiyi kabul ederek başımı eğiyorum. "Hayır." Bana getirdiğı tek iyi şey Jennie, ama bence o tüm kötölüklerden daha ağır basıyor. İç çekerek merdivenlere çıkıyorum. "Bunu yatak odamıza götüreceğim."

Oda geniş ve aydınlıktır, geniş gri tahta döşeme, taş şömine ve arkamızdaki dağlara uzanan çam ağaçlarına bakan pencerelerle çevrilidir. Jennie beş dakika boyunca burada durdu, ellerini cama dayayarak sessizce manzarayı seyretti. İşte o anda bu evin aradığım ev olduğunu anladım.

Dolaba kutuyu koyduktan sonra giyinme odasına geçiyorum. Yeni yatak odası mobilyalarını birlikte seçtik ve dün öğleden sonra anahtarlarımızı aldıktan ve yeni evimizin resmi sahipleri olduktan sonra teslim edildi. Geceyi kıyafetlerimizi yerleştirerek ve mutfak zemininde Tayland yemeğı yiyerek geçirdik, sonra son bir gece için dairemize geri döndük.

Oh, pardon. Bir şey daha var. Yemek gelene kadar beklerken, Jennie yeni evimizi kutsamak istediğini söyledi. O isteğini bitirmeden ben çoktan pantolonumu çıkarmaya başlamıştım bile.

Ama çantasından o küçük pembe cam tıkaç çıkardığında, ben gerçekten kısa devre yapmaya başladım. Bir ayağım pantolonumda sıkışmış, diğer pantolon paçası elimde, ağızım açık bir şekilde dururken, o yavaşça soyundu, mutfak tezgahına çıktı, bacaklarını açtı ve bana ne kadar ıslak olduğunu gösterdi. Kendine ilk orgazmını yaşattıktan sonra, cam tıkaçyı uzattı ve onu sikmemi istedi.

Ben de öyle yaptım. Tezgahın üzerine eğildim, merdivenlerde ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktüm, yatak odasındaki pencereye yaslandım ve tekrar düşün altında.

Söylemeye gerek yok, o küçük cam tıpanın büyük hayranlarıyız.

Dikkatlice dinleyerek, yalnız olduğumu kontrol ediyorum. Aşağıdan gelen sohbet ve kahkaha seslerinden başka bir şey duymadığımda, çekmecemin en üstünü dikkatlice açıyorum. Arkaya uzanıp

iç çamaşırlarının altından küçük nesneyi parmaklarımla kavrarım.

Kadife kutuyu açtığımda kalbim küt küt atıyor. İçinde maviden çok turkuaz renginde oval bir safir, üzerine yerleştirilmiş vintage altın bir yüzük ve her iki yanını çiçek yaprakları gibi çevreleyen üç küçük markiz elmas var.

Bu yüzüğü üç haftadır saklıyorum. Bir gün Jennie kızlarla dışarı çıktığında, Carter ve Holly'den Jennie'nin hoşuna gidebilecek bazı tasarımlar seçmeme yardım etmelerini istedim. Carter şaşkın bir ifadeyle otururken, annesi çığlık attı.

Sence biraz erken değil mi? diye sordu. Holly onu o kadar sert itti ki sandalyesinden düştü.

Mağazaya hiç gitmedik. Holly kendi nişan yüzüğünü çıkardı, gözyaşları içinde ona baktı ve sonra onu avucuma sıkıştırdı.

Yüzüğün içinde *H+T* harflerini bulduğumu hatırlıyorum, Jennie'nin ebeveynlerinin baş harfleri bir kalbin hemen yanında kazınmıştı, yüzüğü tuttuğumda onların aşkının sonsuza dek sürecek, mesafeye rağmen bitmeyecek türden bir aşk olduğunu anladım. Şimdi, kalbin diğer tarafında *J+G* yazıyor.

Jennie'yi sonsuza kadar sevmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

"Garrett, pizza almaya gidiyorum ve..." Jennie kapıda durur, ağzı açık kalır ve kutuyu çekmeceye geri itip o kadar hızlı kapatırım ki parmağım sıkışır.

"Orospu çocuğu," diye inlerim, zonklayan parmağımı tutarak dirseğimi komodinin üzerine koyar, çenemi yumruğuma dayar ve acıyı yutarım. "Jennie. Hey. N'aber?"

Kaşları yavaşça yükselir. "Naber?"

"Mhmm. Naber."

Jennie'nin bana doğru attığı her yavaş, hesaplı adımda, nabzım daha da hızlanıyor. Komodini kaldırıp odanın diğer ucuna götürmek ve lanet olası pencereden dışarı atmak için duyduğum dürtüye direniyorum.

"O neydi?" diye soruyor. "Hmm?"

Ne neydi?"

Çekmeceyi işaret etti. "O."

"Ne?" Çekmeceye bakıyorum. "Oh, bu mu? Bu benim iç çamaşırı çekmecem. Sadece her şeyin... düzenli... olduğundan emin olmak için...?" Gözlerimi acı içinde kıсарak, tiksинmemeye çalışıyorum.

"Mhmm. Peki içine attığın kutu?"

"Kutu mu? Oh, *kutu*. Evet, neden öyle demedin?"

Neden kaşları altında bu kadar yukarıda? Neden bir kez olsun ona yalan söylememe izin vermiyor? Bunun nesi zor? *Lanet hayatımda bir kez olsun* bana iyi davranamaz mı?

"Oyuncak olduğunu söylesem bana inanır mıydın?"

Kollarını göğsünde kavuşturup kalçasını salladı. "İnanmazdım."

Kollarımı havaya kaldırıp alaycı bir şekilde teslim oluyorum. "Ah, peki. Denedim." Onu kucağıma alıp yatak odasından çıkarıyorum. "Gidelim. Yapacak çok iş var. Burada durup seninle boş boş konuşacak vaktim yok."

Bacaklarını havada tekmeliyor, ben onu yere indirmek zorunda kalana kadar kıvranıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sinirlenerek soruyorum. "*Sen* ne yapıyorsun?"

"Ben sana önce sordum."

Bakışları kayar ve sonra dönerek yatak odasına doğru koşar. Onu belinden yakalar ve duvara doğru iterim.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldanırım.

"Ama ben..."

"Bırak şunu," diye fısıldarım, ağzımı boğazına doğru kaydırarak. O iç çeker. "Peki. Ne kadar süre bırakacağım?"

"Ne kadar süre bırakmak istiyorsun?"

Beckett'in nadiren görülen kızarıklığı ortaya çıkar ve başparmağının ucunu ısırmaya başlar. Omzunu kaldırır. "O kadar uzun değil."

"Hayır mı?"

Yavaşça başını sallar, utangaç gülümsemesiyle dişlerini alt dudağına bastırır.

"Hala gençsin. Aceleye gerek yok."

"Evet, evet, evet," diye mırıldanarak başını salladı. Yine omuz silkti.

"Birkaç ay sonra yirmi beş yaşına gireceğim. *O kadar da* genç değilim."

"Çeyrek asır," diye işaret ediyorum.

"Ellinin yarısı," diye ekledi, elini çenesine koyarak dirseğini tuttu ve beni baştan aşağı süzdü. "Ve sen de gençleşmiyorsun, koca adam."

"Öyle de," diye katılıyorum.

"Ayrıca, benimle sonsuza kadar birlikte olmak istediğini zaten biliyorsun." "Mmm, doğru. İstiyorum."

"O zaman bu kadar uzun süre beklemenin bir anlamı yok." Kurnaz bir gülümseme yayılır ve parmakları göğsümde yukarı doğru ilerler. Parmaklarını saçlarıma daldırır ve ağzımı ağzının üzerine getirir. "Tabii korkmuyorsan. Korkuyor musun, Gare-Bear?"

"Çok korkuyorum. Ya hayır dersen? Daha da kötüsü, ya evet dersen? Ömür boyu horlaman mı? Disney filmlerinde ağlayıp evde dans etmen mi? Sana ekstra marshmallowlu sıcak çikolata yapıp, yatakta bana sarıldığın sırada sırtını gıdıklamam mı? İğrenç." Titriyorum. "Kulağa en kötü hayat gibi geliyor."

"Yanlışlıkla kelimeleri karıştırdın. *En iyi* demen gerekiyordu. Bu *en iyi* hayat gibi geliyor. Ama sanırım büyüklükten korkmak doğaldır. Eğer benimle başa çıkamayacağını düşünüyorsan..."

Onu kalçalarımla duvara sıkıştırıp, ellerimle başının iki yanından bileklerini tuttuğumda, sözleri bir çığlık olarak kesildi. "Seninle hemen şimdi evlenirim. Beni sına, bebek Beckett."

Kıpırdanarak kalçalarını kaldırdı. "Ben bebek değilim."

"Hayır, değilsin." Bir bileğini serbest bırakıp, muhteşem kalçalarını avuçlayarak onu kendime doğru çekiyorum, uzun bacakları belime dolanıyor. Dudaklarımı onun yumuşak dudaklarına indiriyorum. "Sen benim güneşimsin ve bir gün karım olacaksın."

"Tamam," der, ağzım çenesini izlerken yumuşak bir iç çekişle. "Kulağa hoş geliyor."

"Hayatımın geri kalanında seninle sevişmek için sabırsızlanıyorum."

"Hey, Jennie, pizzayı alacak mıyız yoksa..." Carter'ın sözleri, merdivenlerin başında durup, korku dolu bakışlarını bizim samimi pozisyonumuza diktiği anda bir çığlıkla sona erer. Son sözlerimi de duyduğunu varsayabilirim.

Şimdi en az bir ay boyunca onun yeni travmasını dinlemek zorunda kalacağım için, her şeyden çok sinirli bir şekilde iç çekiyorum.

Carter bizden uzaklaşır. "*Ollie! Yardıma ihtiyacım var!*"

"Nefes egzersizlerini yap, bebeğim!" diye bağırır.

Merdivenlerden o kadar hızlı iniyor ki, yüzüstü düşmemesi mucize.

"Nasıl yapıldığını hatırlamıyorum!"

Güneş ışığı gibi parlayan, güzel yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme olan sevgilime bakıyorum. Parmakları saçlarımı okşuyor ve masum bir şekilde omuzlarını silkiyor.

"Oops."

Son

TEŞEKKÜRLER

Hayallerimin peşinden gitmem için beni cesaretlendiren kocama.

Kızlarıma, Hannah, Jerry ve Ki'ye, hepinizden daha yaşlı olmama rağmen beni genç tuttuğunuz için teşekkür ederim. Size sahip olduğum için çok minnettarım.

Liz, benim Amerikan ruh ikizim, dostluğun paha biçilemez, sensiz ne yapardım bilmiyorum.

Zahra, yayın tarihi belli olmadan bu kitabı bu kadar çok övdüğün için teşekkür ederim. Jennie ve Garrett'ı sevdiğin ve kitap dünyamda bu kadar pozitif bir ışık olduğun için teşekkür ederim.

Alana'ya, tüm hokey çıkartma hayallerimi gerçeğe dönüştürdüğü için. Sen harikasin.

Paisley'e, hayat boyu arkadaşım ve editörüm. Seni asla bırakmayacağım. Benimle kalacaksın ve başka türlüünü de istemem.

Her zaman unutulmaz bir öğretmen olan Bayan Bizzarro'ya.

Okurlarıma, benimle bu yolculuğa çıktıkları, ne kadar saçma ve gösterişli olsalar da karakterlerimi sevdikleri, sonsuza dek mutlu sonlara giden yolda yaşanan dramlarla başa çıktıkları için.

Ve ağabeyime, onu göremesem de yanımda olduğu için.

Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Becka, ateşli romantizm yazarı, kendini alaycı kraliçe ilan eden, profesyonel ertelemeci ve okuyucularını mutlu sona giden yolda cehenneme sürükleyip geri getiren bir süper hayran.

Bilgisayar ekranına boş boş bakmadığı veya el yazmasından *sadece* kelimesinin yaklaşık iki yüz kullanımını silmediği zamanlarda, Kanada'nın Ontario eyaletinde anaokulunda öğretmenlik yapıyor (*nefes kesici!*) ve inanılmaz derecede tatlı ve güzel oğluyla (annesine çekmiş) ve hayvanlarıyla annelik yapıyor.

Her zaman hevesli bir okuyucu olmuş ve yazar olmayı hayal etmiş olsa da, Becka kardeşini kaybettikten sonra kitap yazmaya başladı. Sıcaklık, mizah ve gizli ayıcıklar olan alfa erkekler gibi eğlenceli unsurları hikayelerine dahil etmeyi sevse de, yazıları ağır duygulardan besleniyor ve bu duyguların sayfalarında yer almasına engel olamıyor.

Becka bu yolculuğu sizinle paylaşmaktan çok heyecan duyuyor!

Bonus sahneler ve gelecek bölümlerin özel ön izlemelerini görmek ister misiniz? [Becka'nın web sitesine](#) gidin ve haber bültenine kaydolun!

Carter ve Ollie'nin hikayesini henüz okumadınız mı?

[Consider Me'yi](#) hemen okuyun!

Adam'ın kitabını sabırsızlıkla mı bekliyorsunuz? Unravel Me 2023'te çıkıyor! Güncellemeler ve çıkış tarihi için bizi takip edin.

[Becka'nın Facebook grubuna](#) katılın ve iletişimde kalın!

İçindekiler

[Tam Sayfa](#)

[Görüntüsü Telif](#)

[Hakkı](#)

[Adanma](#)

[İçindekiler](#)

[Çalma](#)

[Listesi](#)

[1. Geri çekil, asker](#)

[2. Doğum Günü Tacoları ve Fuckboylar](#)

[3. Kayıp: Prenses Bubblegum ve Yaşama İsteği](#)

[4. Dildolar Yağıyor](#)

[5. Altın Sik](#)

[6. Dong Sürüşleri ve Beyin Sarsıntıları](#)

[7. Anladık; Sen Seksi](#)

[8. Oops](#)

[9. Bunu Bir Daha \(Asla\) Yapmamalıyız](#)

[10. Usain Bolt](#)

[11. Benimle Oynayın](#)

[12. Kurallar mı? Zorunlu mu?](#)

[13. Başardım](#)

[14. Merhaba anne. Halıyı mahvettim](#)

[15. Ben Hayır Diyeceğim](#)

[16. Bayanlar ve baylar, bu 5 numaralı orgazm](#)

[17. Kızlar adet dönemlerinde gerçekten bu kadar huysuz mu?](#)

[18. F-Kelimesi](#)

[19. Demek Noel geldi...](#)

[20. Sanırım Adam'ı Kırdık](#)

[21. Benim adım Garrett Andersen ve hokey popom var](#)

[22. Siktir.](#)

[23. Indiana Bones Kurtarmaya Geliyor](#)

[24. Bunun için süper yapıştırıcıya ihtiyacımız olabilir](#)

[25. Güvenli iniş](#)

[26. Yeşil Gözlü Canavar](#)

[27. Disneyland Vs. Indiana Bones](#)

[28. Kurallar mı? Ne kuralları?](#)

- [29. Bir Arkadaş mı Edindim?](#)
- [30. Düşüş](#)
- [31. Kal](#)
- [32. İkinci Şanslar](#)
- [33. Hayat böyle mi?](#)
- [34. Yıldızlar Gibi](#)
- [35. Yumurtalarınızı nasıl istersiniz?](#)
- [36. Onun yüzüne bakma](#)
- [37. Teğmen Johnson Vs. Disneyland: En Güçlü Olan Hayatta Kalır](#)
- [38. Kabarcık Sargılı](#)
- [39. Kabarcığı Patlatmak](#)
- [40. Karışıklık](#)
- [41. 13. Vuruş: Soğuk Gibi](#)
- [42. Pound Town](#)
- [43. Güneş Işığı ve Kaos](#)
- [44. Konfeti Gibi Sikleri Fırlatmak Epilog:](#)
- [Oops](#)
- [Teşekkür Yazar](#)
- [Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

